

Giới thiệu Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy

Thể loại: Xuyên không, điền văn, thú nhân.

Coverter: Poisonic

Nguồn raw: thuvientieuthuyet.com

Nguồn convert: tangthuvien

Editor: ChieuNinh

Số chương: 311 chương + 2 ngoại truyện

Liễu Thư vốn là một hướng dẫn viên của công ty du lịch cỡ lớn. Công việc của cô chính là dẫn khách đi tham quan khắp nơi, ăn ít hơn heo, ngủ trễ hơn gà, vừa lao tâm vừa lao lực. Nhưng đây vốn là công việc thì cũng chấp nhận đi nhưng không ngờ cô còn bồi thêm mạng nhỏ của mình vào.

Bị du khách tùy hứng đẩy xuống sườn núi, còn may cô mệnh lớn không ngã chết, nhưng bất hạnh là khi tỉnh lại, đón chờ cô lại là một cảnh tượng long trời lở đất.

Nhìn đại thụ mấy người ôm không hết, đây là cô xuyên đến rừng rậm nguyên thủy sao?

Đến khi tận mắt chứng kiến một con hổ có cánh hóa hình người, cô mới biết thế là bản thân đã vượt qua vô tận ánh sáng, xuyên qua hệ ngân hà rồi.

Xã hội nguyên thủy chính là cá lớn nuốt cá bé a!

Thú nhân lại biến thành nhân thú tính tình thật thà, dũng cảm lại có chút ngốc nghếch. Lại trở thành bạn đời trung thành vĩnh viễn với mình.

Còn có bộ lạc thú nhân nhiệt tình dào dạt, nơi này không có lục đục với nhau, chỉ có phấn đấu cho cuộc sống thật tốt, nỗ lực sinh hoạt.

Thậm chí tất cả mọi thứ đều thay đổi tam quan và giới hạn của Liễu Thư, đồng thời đã dần thay đổi cô.

Nấu cơm.

Cày cấy.

Đào cạm bẫy.

Làm quần áo.

Xây nhà ở.

Chẳng lẽ đại thân xuyên không để cho nàng tới đây chính là vì làm cái này sao? Liễu Thư ngồi ở giữa trong một đám khuê phòng tam cô lục bà tám chuyện, cô ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời đau buồn nghĩ, một lúc sau lại sờ sờ bụng, ừ, còn có sinh đứa nhỏ, ừ, không biết bên trong là mấy tiểu quái thú hay là bé con nho nhỏ.

Nữ chủ xuyên qua thú nhân bộ lạc, xã hội nguyên thủy lạc hậu, ám áp làm ruộng, 1v1, xã hội nguyên thủy thuần phác yêu thương.

*****Editor có đôi lời muốn nói:** Lại đào tiếp một hố thú nhân nữa, hy vọng được m.n ủng hộ.

Truyện này hoàn toàn khác với truyện Kiếm sống nơi hoang dã mình vừa edit xong. Truyện này cũng giống như motif cũ mà thôi: là cuộc sống cộng đồng thú nhân, nữ chủ xuyên tới là quá trình đưa bộ lạc thú nhân phát triển hơn. Có âm thực, có tìm kiếm thức ăn mới, có cải thiện cuộc sống, có chiến đấu sinh tồn và tất nhiên cũng sẽ có bàn tay vàng. Sẽ có người nói chị nữ chủ quá đổi hiền thực hoặc là giống như thánh nữ nhưng mình thì không nghĩ vậy. Đây là truyện về thú nhân, hầu như các tác giả đều mô tả thú nhân là những người có đầu óc đơn thuần và thân thiện. Nếu nữ chủ đã đến đây thì cũng không thể nào bạo ngược và ích kỷ được đúng không? Đối diện và sinh hoạt với những người như vậy nếu vẫn giữ sự ích kỷ như hiện đại thì chị sẽ sống thế nào ở nơi đó? Mình chỉ mới đọc lướt qua hơn 50 chương truyện và cảm thấy tạm được nên quyết định edit, còn diễn biến sau đó như thế nào thì mình cũng chưa biết được. Hy vọng tác giả không làm chúng ta thất vọng nhé! Hoan nghênh các bạn lọt hố tiếp nhé!

Truyện có 3 quyển:

Quyển 1: có 94 chương

Quyển 2: có 99 chương

Quyển 3: có 118 chương

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1-1: Tìm người rơi núi (1)

Editor: ChieuNinh

"Mai Lí Tuyết Sơn, nó là Thánh sơn trong lòng dân tộc Kham của nhân dân Tây Tạng, mà hiện tại chúng ta đang đứng ở một trong những ngọn núi đẹp nhất thế giới, Tuyết Sơn thái tử, ngọn núi cao nhất chân núi rộng nhất."

Liễu Thư dẫn dắt hơn hai mươi người du khách đứng ở chân núi Mai Lí Tuyết Sơn, tâm tình dào dạt giải thích đủ loại đặc sắc của chỗ cảnh du lịch hiện tại. Tuy rằng loại đặc sắc này phần lớn mọi người đã biết được, nhưng mà có đôi khi hướng dẫn viên du lịch mở miệng cũng có hiệu quả giống như bà mai, chết nói thành sống, không dám bảo đảm, chứ thôi phòng sự thật đây là có thể có.

"Hướng dẫn Liễu, khi nào thì chúng ta lên núi hả?"

Thói quen nghề nghiệp, Liễu Thư đang nói nước miếng bay tứ tung, mặt mày hớn hờ, giờ phút này bị ngắt lời cũng không có làm cho cô bất mãn, hướng dẫn viên du lịch thôi mà, chuyện thường xuyên.

Người hỏi là một chàng trai mười tám mười chín tuổi, cao khoảng một mét bảy mặc bộ đồ thể thao hàng hiệu, bộ dạng môi hồng răng trắng, vừa nhìn thì biết đây là bảo bối cực cung của gia đình. Liễu Thư có ấn tượng với người này, lần này trong đoàn du lịch có năm sáu người trẻ tuổi đi cùng nhau, mà người này chính là một trong số đó.

"Vương Thiệu, hiện tại đã sắp là buổi chiều, tôi đề nghị trước tiên dựng lều cắm trại ở chân núi, ngày mai chúng ta lên núi, như thế nào?" Liễu Thư nghe qua bạn bè của cậu ta gọi tên của cậu ta là như thế cho nên cô cũng gọi theo vậy luôn.

Cậu trai trẻ nhú nhú mày, nhưng mà nhìn thấy sắc trời đúng là không còn sớm lúc này lên núi rất nguy hiểm, cho nên nói vài câu với mấy người bạn, nghĩ một lát rồi gật đầu: "Được, quyết định như vậy đi."

Vì không muốn đắc tội với người khác, Liễu Thư lại trung cầu ý kiến những người khác, đương nhiên cuối cùng họ đều đồng ý nghỉ ngơi một đêm, ngày mai thỏa sức du ngoạn.

Chân núi Tuyết Sơn là thôn trấn của dân tộc Kham nhân dân Tây Tạng, bởi vì là thắng địa du lịch, lưu lượng người không nhỏ, đoàn du lịch đã sớm đặt xong khách sạn. Liễu Thư nhìn bầu trời còn sớm nên dẫn một đám người đi dạo chung quanh ở thôn trấn, mua một chút vật kỷ niệm, cho đến giờ cơm chiều mới trở về.

Ăn xong cơm chiều xác định tất cả mọi người vào phòng gian nghỉ ngơi hết rồi, hoàn thành nhiệm vụ một ngày Liễu Thư cũng rất mệt mỏi, cô cũng nhanh chóng chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt.

"Lên đỉnh núi rất nguy hiểm."

"Không có chút khiêu chiến thì làm sao kích thích chơi đùa, lần này đến không làm chút chuyện gì đó có ý nghĩa thì cũng như đi ra ngoài đi dạo không công."

Lúc sắp đến gian phòng của mình thì Liễu Thư nghe được tiếng nói chuyện quen thuộc, vừa cẩn thận nghĩ lại thì nhận ra là đám người Vương Thiệu ban ngày vội vã lên núi. Bước chân dừng lại, lúc này cô mới phát hiện gian phòng của mình ngay tại bên cạnh vị Vương Thiệu này, mà hiện tại cửa phòng của Vương Thiệu đang khép hờ, đúng lúc đang nói chuyện thì bị cô đi ngang qua nghe được.

Lên đỉnh núi?

Làm hướng dẫn du lịch kỳ thực phiền phức nhất chính là có một vài du khách tự tiện rồi đi và làm một ít hành động nguy hiểm, đám người Vương Thiệu này đều là người trẻ tuổi mười tám mười chín tuổi, đúng cái gọi là hào hoa phong nhã —— kỳ phản nghịch.

Làm chuyện gì đều hướng thụ xúc động nhất thời, căn bản không dùng đầu óc suy xét.

Lần này đoàn du lịch cũng không có lên đỉnh núi hoạt động, chỉ leo đến giữa sườn núi thì đã không tẻ rồi. Cô muốn lên tiếng nhắc nhở nhóm thiếu niên làm như vậy rất nguy hiểm, nhưng có lẽ để tránh cho loại hành động nghe lén của bản thân chọc giận người ta, nên cô nhẫn nhịn. Cô quyết định ngày mai phải chú ý những người này, nghĩ xong, Liễu Thư lắc đầu thân nhiên trở về phòng, tắm rửa đi ngủ.

Ngày hôm sau, rời giường ăn điểm tâm tập hợp mọi người xong, Liễu Thư dẫn theo hai mươi mấy người hô hào mà đi tới hướng ngọn núi Mai Lí Tuyết Sơn cao nhất du lịch thường lãm.

"Đỉnh Bạch Tuyết cao và dốc, hình thành trong sơn cốc, trong cốc này sông băng kéo dài vài cây số, xinh đẹp trắng lè. Diendanlequydon~ChieuNinh
Sườn núi hai bên sông băng được bao phủ bởi bụi cây cao rậm rạp và bãi phi lao, xanh um tươi tốt, cùng với tuyết trắng tôn lên sắc thái tươi sáng cho

nhau, đẹp không sao tả xiết. Ở bên trong rừng rậm này, có đồng cỏ tự nhiên phì nhiêu, có gà tre, có con hoẵng, gấu mèo nhỏ, mả lộc (hươu sừng đỏ), gấu và động vật khác phân bố."

Đến Tuyết Sơn, Liễu Thư vừa đi vừa miêu tả giảng giải sinh động như thật, mà một nhóm du khách cũng nghe được như si như say.

Tối giữa trưa, Liễu Thư thu xếp người tại một chỗ bằng phẳng dùng cơm, nhưng mà đợi đến khi tập hợp điểm nhân số thì lại phát hiện thiếu hai người, tâm tình vui vẻ cả buổi sáng lập tức biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2: Tìm người rơi núi (2)

Liễu Thư nghiêm túc lướt mắt qua đám người, quả nhiên không thấy Vương Thiểu gia và một người bạn của cậu ta, trong lòng thầm mắng hai tiểu tử thôi không khiến người ta bốt lo, nhưng mà cô âm thầm tự trách mình sơ ý, nói phải trông chừng người ta, nhưng vẫn sơ sẩy làm lạc mất người.

"Trương Vũ, Vương Thiểu và người còn lại đâu?"

Một nhóm Vương Thiểu có sáu người, Trương Vũ chính là một người trong đó, hiện tại không thấy hai người, lúc Liễu Thư tìm tới đây còn lại bốn người đang tụ tại một chỗ không biết đang nói thầm cái gì đó.

"Hướng dẫn Liễu, bọn họ... hai người bọn họ lên núi." Trương Vũ thấy Liễu Thư thì có chút chột dạ, nhưng mà cũng không muốn giấu diếm không báo, do dự một chút rồi nói chuyện thực xảy ra.

Suy đoán trong lòng được xác nhận, Liễu Thư thờ phào nhẹ nhõm xong thì đỉnh đầu muốn bốc khói, cũng không quan tâm có phải trời đất bao la khách hàng là lớn nhất hay không, cô lập tức rống lên: "Các cậu cũng không phải vị thành niên, chuyện gì nên làm cái chuyện gì không nên làm trong lòng hẳn là rõ ràng."

Bùng nổ cơn giận với đám người Trương Vũ một trận, sắc mặt mấy đại tiểu tử bị giáo huấn mà đỏ bừng, muốn phản bác, nhưng thật sự không tìm thấy từ nào, hơn nữa dù sao cũng là bọn họ đuối lý trước, nên chỉ trợn mắt nhìn.

Mắng xong một trận, Liễu Thư cũng biết hiện tại không phải thời điểm tìm lý lẽ, nhanh chóng tìm người trở về mới là đúng đắn.

"Bọn họ chỉ mới lên núi hơn một giờ, đường núi không dễ đi, hẳn là không đi xa." Trương Vũ nói.

"Chỉ mong là vậy đi." Liễu Thư tùy ý đáp một tiếng, lập tức dặn dò du khách còn lại, dàn xếp xong cho mọi người, lại lập tức tìm tới người dân quen thuộc hoàn cảnh Tuyết Sơn nơi này, nhờ họ dẫn đường, lên núi tìm người.

Liễu Thư lo lắng cho hai người đó, mình không đi thì thật sự là không an tâm, cũng để cho đám người Trương Vũ ở lại săn sóc du khách còn lại, mình đi theo người dẫn đường lên núi. Nhưng mà Trương Vũ không đồng ý, kiên quyết muốn đi theo, cuối cùng không có cách nào khác đành phải dẫn theo, để cho ba người khác ở lại hỗ trợ.

Chuẩn bị sắp xếp, chờ xuất phát, ba người dẫn đường (dân Tạng) và thêm hai người Liễu Thư và Trương Vũ, năm người liền đi lên núi tìm người.

Không phải không gọi điện thoại cho hai người Vương Thiểu, nhưng khu vực bên này tín hiệu vốn không tốt lúc được lúc không. Thật vất vả có thể kết nối được, nhưng mà không có ai bắt máy, không khỏi không làm cho lòng người sầu lo.

Trong lòng không yên tâm, Liễu Thư lo lắng đi theo phía sau ba người dân Tạng trèo đi đỉnh núi Tuyết Sơn. Trương Vũ cố ý muốn đi cùng đang theo ở phía sau nhìn Liễu Thư phía trước nhíu chặt mày và gắt gao cắn chặt môi đỏ mọng, trong lòng thật áy náy. Nếu nói Vương Thiểu mang theo người lên núi, trong đó không thiếu mấy người bọn họ giựt giây, thời điểm đến thì hăng hái nóng lòng muốn thử, hiện tại nhìn thấy bộ dạng những người khác sốt ruột lo lắng vì bọn họ, lập tức làm cho cậu thoáng hiểu rõ mình đang phạm phải căn bệnh ngốc nghếch của thiếu niên rồi.

Sau nửa giờ lên núi, ngược mắt nhìn lên đã có thể trông thấy tuyết trắng xóa một cách rõ rệt, nhưng mà dọc theo đường đi ngay cả bóng người cũng không thấy, thời gian càng lâu, càng làm cho trong lòng người ta bất an không yên.

"... Ở đây, mau tới." Một vị dân Tạng đột nhiên chỉ vào một chỗ cây cối mọc thấp kêu lên.

Mọi người chấn động, vội vàng nhìn lại, chỉ thấy chung quanh cây cối mọc thấp là một chuỗi dấu chân hỗn độn.

Đoàn người tìm lên núi, chủ yếu vẫn đi theo một chút dấu vết hai người Vương Thiểu lưu lại mà tìm người, nhưng mà trong Tuyết Sơn này cũng có không ít động vật còn có người yêu thích leo núi khác cùng lên núi với dân Tạng. Cho nên có chút dấu vết đều bị phá hủy, tìm kiếm thật sự khó khăn, rất phiền toái, thời gian liền bị trì hoãn, hiện tại dấu chân rõ ràng làm cho người ta đều quá đổi vui mừng.

Liều Thư chạy tới nhìn, kéo người dân Tạng rồi hỏi: "Có phải bọn họ hay không?"

"Hắn là vậy, đây là dấu chân gần giống với cỡ giày các cô cung cấp, hiện tại chúng ta vào bên trong xem."

Gật gật đầu, năm người cẩn thận gạt cây cỏ, theo dấu chân đi phía trước, chỉ là qua hai ba phút, đột nhiên họ dừng bước.

Phía trước là một chỗ cây thấp bị đè nghiêng ngã, từ chỗ cây thấp ngã đổ có thể nhìn thấy ngay phía sau là một dốc núi đứt đoạn. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Đúng vậy, sau cây thấp đã cùng đường, nếu như người không biết tình huống tiếp tục đi tới phía trước, một khi không cẩn thận bị té xuống, không tan xương nát thịt thì cũng khó bảo đảm không thiếu cánh tay gãy chân.

"Bọn họ sẽ không bị ngã xuống dưới chứ?" Liều Thư hoảng sợ kêu lên, vội vàng chạy đi tới phía trước, nhưng mà bước chân cũng rất cẩn thận. Nghe vậy những người khác cũng phản ứng kịp, đều đi tới dọn bụi cây thấp, hẻm vực rõ ràng hiện ra ở trước mắt mọi người, đây là một dốc núi đứt đoạn dựa vào bên trái Tuyết Sơn, một mặt khác núi lớn um tùm, có thể tưởng tượng độ cao của nó.

"Người, người ở đây..."

Bởi vì nhớ rõ màu sắc quần áo hôm nay trên người hai người Vương Thiếu, cho nên chỉ là nhìn thoáng qua đã nhìn thấy ngay bóng người ở bên dưới hẻm vực cách khoảng năm sáu thước.

Hai người Vương Thiếu thật sự rớt xuống đúng như Liều Thư dự đoán xảy ra điều không may trước đó, chỉ là may mắn trong bất hạnh, người chưa hoàn toàn ngã xuống mà treo lơ lửng ở trên một chạc cây của gốc cây mọc lan tràn ra hẻm vực.

Nhưng tình huống cũng không tốt được chỗ nào, hai người đều treo trên một nhánh cây đó, thân nhánh cây cũng không vững chắc là bao, hiện giờ đang đong đưa. Huống chi nhìn bộ dạng hai người treo ở đằng kia cũng không phải trong thời gian ngắn, bọn họ cũng đã kiên trì không nổi nữa, nhìn thấy người cứu viện tới, cho dù vui mừng thì cũng không dám nói một câu.

Nhiệt độ không khí ở đây thấp, hai người lại treo giữa gió lạnh, cũng coi như vất vả cho bọn họ rồi.

Đã tìm được người rồi, nhưng vẫn còn đang ở trong tình huống nguy hiểm, mấy người lập tức bắt đầu công tác cứu viện, cũng may đã sớm chuẩn bị đầy đủ, dây thừng công cụ gì đó đều mang theo đủ.

Đầu tiên buộc dây thừng lên một cây đại thụ, một người trong nhóm dân Tạng buộc dây an toàn trên lưng mình, thật cẩn thận đi tới hẻm vực chỗ hai người cần cứu viện. Quá trình thực mạo hiểm, nhưng vị dân Tạng này cũng quen thuộc hoàn cảnh nghề nghiệp, không phạm sai lầm mà an toàn tiếp cận hai người họ, lấy một dây an toàn khác cột lên trên người một người cách anh ta gần nhất.

"Vì sao... sao, cứu cậu ta trước... Trước, cứu tôi trước, tôi cho anh một trăm vạn... Không, không, năm trăm vạn..."

Vốn hết thảy đều tiến hành thuận lợi, nhưng mà những lời nói này làm cho người ta thật sự cạn lời.

Khoảng cách Vương Thiếu và người bạn của cậu ta đang treo lơ lửng không giống nhau, nói như thế nào cũng là bạn của cậu ta cách gần nhất, cứu cậu ấy trước không có gì đáng trách. Có lẽ lần đầu tiên tính mạng bị uy hiếp, làm cho Vương Thiếu đã ở bên bờ sụp đổ, hiện tại thấy không cứu mình trước, mặc dù giọng nói run run, bên trong lại ngầm có vẻ nghiêm khắc.

Liều Thư ở phía trên hẻm vực nhìn, vừa lo lắng, vừa thâm oán hai người kia tự làm tự chịu, nhưng nếu người này thật sự xảy ra chuyện, mình tuyệt đối chịu không nổi, hiện tại vừa nghe được lời nói của Vương Thiếu thì con tức trong lòng lập tức bùng lên.

"Đại ca nhanh chóng cứu người trước đi, đừng để ý tới cậu ấy." Liều Thư làm như không nhìn thấy ánh mắt oán hận của Vương Thiếu bắn lên, thúc giục.

Đại ca dân Tạng nghe vậy thì đẩy nhanh động tác, hơn nữa có những người khác hỗ trợ, thuận lợi cấp cứu người đầu tiên lên, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng rơi xuống một nửa.

Tiếp theo chính là Vương Thiếu, có người thứ nhất thì người thứ hai cũng nhanh, chỉ là tại thời điểm vừa mới cột chắc dây an toàn cho cậu ta thì ngoài ý muốn phát sinh. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Đó là nhánh cây đại thụ chịu áp lực lớn cuối cùng không chịu nổi sức ép mà bị đứt gãy, một màn nguy hiểm này làm cho người ta thiếu chút nữa quên cả hô hấp, cũng may là dây an toàn cột chắc, người chỉ hường thụ một chút "bay tự do trong không trung", không nguy hiểm đến tính mạng.

Mười phút sau, hai chân Vương Thiếu rốt cục bình an rơi xuống đất, hai bắp đùi run run, đi đứng đều phát run lên, vừa rồi một màn đó làm cho cậu đời này đều khó quên.

"Tốt rồi tốt rồi, rốt cục đã cứu người lên đây." Liều Thư thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy sức cùng lực kiệt.

"Vương Thiếu không có việc gì đi." Trương Vũ tiến lên thân thiết hỏi.

"... Không sao." Vương Thiếu chỉ nói hai chữ này, ánh mắt bình tĩnh nhìn Liều Thư.

Cảm nhận được ánh mắt của Vương Thiếu, nhưng Liều Thư hồn nhiên không thêm để ý, cô đã quyết định lần này sau khi trở về thì không làm nghề này nữa. Phí sức lao động thì cũng đành chịu, còn phải thường xuyên ứng phó loại tình huống này, lại thêm vài lần nữa thì thật sự là cô chịu không nổi.

Lau mồ hôi lạnh trên trán, còn chưa kịp buông tay xuống, trong tầm mắt cô liền xuất hiện một bàn tay, tiếp theo trên người cũng cảm giác được một lực đẩy mạnh, ngay sau đó là thân mình bay lên trời.

Bên tai truyền đến tiếng kinh hô càng ngày càng xa, cùng với tiếng gió lạnh gào thét, trong lòng Liễu Thư chỉ yên lặng mắng tiếng mợ (chửi thề). Hướng dẫn du lịch quả thật không phải là việc dành cho người làm, chẳng những làm bà bảo mẫu bận trước bận sau, còn phải ứng phó lửa giận và bất mãn của khách hàng. Không chỉ như thế, lúc này ngay cả mạng nhỏ cũng phải thêm vào, không biết ngày mai đầu đề tin tức báo chí có thể là "Một du khách và hướng dẫn viên du lịch phát sinh tranh chấp, dẫn tới lỡ tay đẩy xuống sườn núi" hay không.

Cuối cùng sau đó, Liễu Thư hung bạo chửi tục một câu, mắng vị Vương Thiếu kia lòng dạ còn nhỏ hơn lỗ kim, mà tâm địa lại ngoan độc từ trong ra ngoài một lần, tiếp theo, cô mất hết tri giác.

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Nghỉ đêm trong rừng

Editor: ChieuNinh

"Ồi..."

Liễu Thư gian nan ngồi xuống mặt đất, hai tay xoa bóp tứ chi đau đớn, đồng thời đánh giá hoàn cảnh chung quanh, chỉ liếc mắt một cái cô sợ tới mức trái tim cũng ngừng đập một giây.

Cô khẽ nhếch môi đồ mọng, giương mắt dò dẫm mà nhìn trước mắt, bên ngoài giống như là rừng rậm nguyên thủy, cây cao thẳng tắp mấy người mới ôm hết, cỏ thụ chọc trời, ngẩng đầu nhìn lại, trên đỉnh đầu chính là một vùng cảnh lá dày đặc bao trùm, chỉ có mấy điểm ánh sáng nhỏ vụn lọt qua kẽ lá.

"Đây, đây là chỗ nào hả?" Liễu Thư lắp bắp lẩm bẩm một mình.

Cho tới bây giờ khi tỉnh táo lại thì Liễu Thư mới phát hiện mình ngã xuống vực sâu không có thiếu cánh tay gãy cái chân mà ngược lại không biết vì sao đi tới một hoàn cảnh lạ lẫm. Đầu tiên không nói trong nước có địa phương cụ thể nào có loại cảnh vật nguyên sơ như thế này hay không, chắc chắn cũng sẽ không có ai nhầm lẫn đến nỗi đẩy ngã cô xuống tới loại địa phương này, cho dù là Vương Thiếu muốn trả thù cô, thì cũng không hợp lý.

Trong lòng cô có dự cảm không hay, kiên cường dè dặt an này xuống, cô chậm rãi đứng lên, hoạt động gân cốt, thật cẩn thận bước về phía trước từng bước, cô phát hiện dưới chân lại chính là túi leo núi của mình. Lúc ấy cô bị Vương Thiếu đẩy xuống hẻm vực, túi leo núi đang được mang trên người.

Sắc mặt cô phức tạp nhặt túi leo núi lên, nhìn hoàn cảnh bốn phía không kém bao nhiêu, cô chọn một phương hướng rồi chần chờ đi về phía trước.

Chung quanh đều là những cây cao to khỏe, trên mặt đất là một tầng cảnh cây lá khô thật dày, giẫm lên thì mềm mại, còn phát ra tiếng vang sột xoạt.

Cánh rừng nguyên thủy này rất lớn, liếc mắt một cái nhìn thấy đều là cỏ thụ và bụi cỏ lớn lớn nhỏ nhỏ, hình như không có dấu vết của nhân loại, con đường vô cùng không dễ đi.

Đi được một đoạn không xa thì trên tay Liễu Thư xuất hiện một nhánh cây, cô vừa đi vừa đập vào bụi cỏ để có thể bảo động trước, để tránh cho gặp phải rắn hay con gì đó. Cũng may trong ngày thường Liễu Thư làm hướng dẫn du lịch đã quen đi chuyển khắp nơi, đối với con đường phức tạp rối loạn trong rừng cũng coi như thuận buồm xuôi gió.

Đi xa ước chừng được một giờ thì Liễu Thư thật sự là không còn hơi sức, cô tìm khối đất trống rồi ngồi xuống dưới một gốc cây đại thụ. Rừng rậm nguyên thủy vẫn không có dấu hiệu đến điểm cuối, mà cô cũng không còn hơi sức đi tiếp, cô nâng đồng hồ lên nhìn xem, thời gian hiển thị trên đó thì đã qua ngày hôm sau, lúc này là giữa trưa.

Dọc theo đường đi không ngừng tự an ủi bản thân, nhưng mà hiện tại không phải thời điểm lừa mình dối người. Huống chi Liễu Thư cũng không phải là người không dám đối mặt với sự thật. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Từ các phương diện mà suy đoán hiện tại cô xuyên không, bị người đẩy xuống vực không chết mà còn xuyên qua. Không thể không nói là cô may mắn, có câu châm ngôn nói rằng, chết từ từ không bằng còn sống sót, huống chi cô vẫn luôn là một người yêu quý sinh mạng. Ngay cả loại chuyện xuyên qua không đáng tin này mà cô còn gặp được, trong thời gian ngắn thì có chút khó có thể tiếp thu, nhưng hiện tại tứ chi còn nguyên vẹn mà còn được sống sót, tất cả đều là may bay.

Trước mắt cũng không phải lúc cân nhắc mấy thứ này, từ khi rớt xuống đến khi xuyên qua, cô cũng đã một ngày chưa ăn cái gì, lại còn đi một đoạn đường vất vả như vậy, hiện tại Liễu Thư đã đói đến trước ngực dính vào sau lưng, ngay cả nghĩ xem xuyên qua tới đâu cũng lười nghĩ.

Mở ba lô ra, vì nghĩ cách đi cứu viện Vương Thiếu, trong ba lô này thật đúng được nhét không ít thứ, chẳng qua là thức ăn rất ít, chỉ có hai bình nước khoáng, một túi bánh mì nhỏ chừng hai mươi cái và hai cái chân giò hun khói, à, còn có một lọ Ích Đạt (hình như là tên một loại kẹo cao su).

Hiện tại cô cũng bắt chước cái khác, mở gói bánh mì nhỏ ra, nuốt vào ba cái ngon lành, dù cô chưa ăn no vẫn còn muốn ăn nữa, nhưng mà nghĩ tới thân ở trong rừng rậm nguyên thủy còn không biết khi nào thì mới có thể đi ra ngoài, lại nhẫn nhịn ăn thêm một cái rồi mới hoàn toàn dừng lại, uống hai miếng nước, tài nguyên nước tuyệt đối không thể lãng phí.

Tìm kiếm ở trong ba lô, tìm được một cây chùy thủ nhỏ, đây là vật kỷ niệm mua ở trong thôn trấn, vẫn còn chưa mở bao bì, hiện tại thì nó hữu dụng nhất, ai biết trong phiến rừng rậm này có thể xuất hiện động vật ăn thịt gì đó hay không, phòng bị an toàn là quan trọng nhất.

Cô ăn xong chút đồ nghỉ tạm một hồi rồi cầm ba lô chạc cây làm gậy lên, lại không có la bàn, cũng may cô làm nghề hướng dẫn du lịch này cũng lâu, hoàn cảnh địa lý đều nhận ra được, dựa vào kinh nghiệm tiếp tục đi tới phương hướng đã nhận định trước đó.

Trên đường cũng không phát sinh chuyện gì, trừ bỏ bị một con động vật mạnh mẽ lù lù qua ở trước mặt rồi tiếp tục nhảy đi mất thì không có gặp phải nguy hiểm gì khác. May mắn đó chỉ động vật ăn cỏ, bằng không cũng khó mà bảo đảm cô còn có thể hoàn hảo đứng ở đây hay không.

Đến chạng vạng rồi cuộc cô cũng tìm được một sơn động bỏ hoang làm chỗ đặt chân, sơn động không lớn, chỉ có thể chứa được hai người, cuối cùng cũng có địa phương che gió che mưa. Cô ăn hai miếng bánh mì, lại ăn thêm vài trái cây hái được ở dọc đường, trái cây có chút giống với quả táo, màu hồng hồng thật to, cắn xuống một ngụm nước tràn đầy ở trong khoang miệng, hương vị ngọt ngào thanh thúy, mùi vị ăn ngon hơn quả táo hơn nữa lại giải khát, đây là Liễu Thư nhìn thấy có chim đang ăn thì mới dám hái.

Ăn uống no đủ, đầu tiên Liễu Thư chịu khổ bị người ta hãm hại, lại thêm một tảng đá kích xuyên không, còn có một ngày bốn ba mệt nhọc thật sự là làm cho cô sức cùng lực kiệt. Kiểm chế xúc động muốn lập tức ngã xuống rồi đi ngủ một giấc thật ngon, cô thừa dịp trời còn có ánh sáng, lượm một ôm lớn củi lửa, nhóm lửa lên, may mắn trong ba lô còn có một cái bật lửa.

Liễu Thư làm xong tất cả, ở cửa sơn động lại làm chút hỗn tạp phòng hộ nhỏ nhỏ, xác nhận hẳn là không có gì vấn đề lớn, cô mới nằm xuống lớp cỏ khô trải trên mặt đất, cõi áo khoát đắp lên người. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Cũng may bởi vì lần này địa điểm du lịch là Tuyết Sơn nên có mặc rất dày, bên ngoài còn có một cái áo lông, mà ở đây khí trời cũng không lạnh bao nhiêu, có thể tiếp tục kiên trì.

Trước khi ngủ cô lại bỏ thêm chút củi cho đồng lửa, lúc này mới nặng nề tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau Liễu Thư tỉnh dậy rất sớm, trong hoàn cảnh này tuy rằng cực kì mệt nhọc, nhưng dù thế nào thì cô cũng ngủ không an ổn. Sau khi tỉnh lại đồng lửa còn có chút đốm lửa linh tinh, cô đi ra bên ngoài xem thế nào thì thấy trong cạm bẫy nhỏ phòng ngừa dã thú thế nhưng ngoài ý muốn có khách không mời mà đến xông vào.

Kỳ thực Liễu Thư bố trí cạm bẫy rất đơn giản chính là giống như bác trai nông dân ở nông thôn không có việc gì thì cài chút dây thừng làm bẫy, cô cũng chỉ để ngừa vạn nhất. Vì không có dây thừng nên cô dùng một loại dây leo thực sự mềm dẻo làm ra, chỉ là không nghĩ tới thật đúng là nhận được kinh ngạc đáng mừng.

Trong cái bẫy hình chữ nhật được làm từ dây mây là một động vật không rõ là con gì có màu xám, sờ dĩ nói nó là "động vật không rõ" là bởi vì Liễu Thư cũng chưa thấy qua con gì có bộ dạng đầu nhọn nhọn, có chút giống với hồ ly, chỉ là nó cái đuôi thực ngắn, lại còn rất nhỏ, tóm lại chính là chưa thấy qua.

Chưa thấy qua cũng không quan trọng, cái Liễu Thư để ý cũng không phải là nó lớn lên thì có dạng gì, hiện tại cô đang thiếu thức ăn, tiệc lớn đưa đến cửa, đây không phải là bánh bao thịt rút xuống sao.

Con vật nhỏ này lớn cỡ như con thỏ, bị giam giữ cả đêm, nó đã sớm choáng váng, Liễu Thư không cần cố sức chút nào thì đã bắt được nó, chuẩn bị hôm nay nó chính là lương thực của mình.

Ở đây không có nguồn nước, vì tránh cho mùi máu tươi hấp dẫn động vật khác tới đây, động tác trên tay Liễu Thư rất nhanh, nhanh như giết một con gà thì đã xử lý xong vật nhỏ này. Cô lột da bỏ ruột, sau đó đều chôn hết vật có dính máu tươi xuống đất, cầm thịt đã được xử lý xong trở lại trong sơn động, xuyên nhánh cây qua, châm đồng lửa lên rồi trực tiếp thiêu nướng lên đó, nghĩ tới không cần lo lắng vấn đề thức ăn cho ngày hôm nay, thì cô cảm thấy rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Hai thú tranh chấp

Editor: ChiềuNinh

Thịt nướng không có thêm bất kì đồ gia vị gì, nhưng mà dù chỉ thiêu nướng đơn giản như vậy, Liễu Thư cũng ăn được vô cùng thỏa mãn, hơn nữa thịt động vật này vô cùng tinh tế non mềm, cảm giác rất không tệ. Liễu Thư chỉ ăn non nửa con thì đã no rồi, phần thịt còn lại thì dùng một lá cây lớn bao lại để dành cho bữa tiếp theo, trời không nóng nên sẽ không dễ hư hỏng.

Liều Thư giải quyết chuyện no bụng xong, lại tới lúc xuất phát, tuy rằng con đường phía trước rất nguy hiểm, chỗ an thân hiện tại cũng không yên bình. Tới hôm qua là con động vật nhỏ, cho nên bây giờ được, nếu như đổi lại thành một động vật ăn thịt không lồ, thì cô cũng chỉ là làm bữa điểm tâm cho người ta thôi.

Rời khỏi mảnh cây cối nguyên thủy này sớm một chút không chừng cô còn có thể gặp được một con đường sống, cho nên chỉ cần nhắc qua, Liều Thư liền nhanh chóng đóng gói thu dọn chạy lấy người. Cô vẫn chưa có gặp được chỗ có nước, buổi sáng thức dậy cũng chỉ dùng một tờ giấy ăn còn sót lại trên người thấm chút nước rồi lau mặt, còn ăn qua điểm tâm thì dùng để lau miệng. Có thể nói khổ sở đến cực điểm, cho dù lại tiết kiệm đến thế nào thì đến giữa trưa cũng chỉ vồn vện còn lại nửa bình nước.

"Khi nào thì mới có thể đi ra khỏi cái địa phương quỷ quái này đây, ai u chân của ta." Hôm nay xuất sư không thuận lợi, vừa mới ăn được một chút đồ ngon, xuất phát không tới nửa giờ thì cô một cước vô ý rơi vào trong một cái hố, hung hăng quăng ngã một cái thật mạnh, một chân cứ như vậy mà té bị thương. May mắn không có gãy xương, nhưng có thể là bị nứt xương, dù sao hiện tại Liều Thư chính là đi đứng không thuận tiện.

Cô oán hận vỗ lên một thân cây bên cạnh, đại thụ không chút sứt mẻ, mà Liều Thư cũng vô lực đặt mộng cảnh thận di chuyển chân bị thương rồi ngồi xuống, thật là cũng không thể nào đi được nữa. Vốn ra khỏi rừng rậm thì cũng khó khăn, bây giờ còn bị thương một chân, cuộc sống thật khó mà qua.

Cô nhắm mắt tựa vào trên thân cây chợp mắt, khe khẽ thở dốc, một trận gió thổi qua, trong không khí mang theo mùi tanh hôi. Liều Thư đã sớm luyện thành thói quen nên vô cùng cảnh giác, trước tiên mở mắt, quay đầu thì thấy, đập vào mắt cô chính là một con dã thú không lồ màu đen.

Cứng rắn áp chế tiếng kinh hô đến bên miệng, Liều Thư nắm chặt chùy thủ trong tay, chậm rãi tận lực không kích thích động tác của con dã thú mà từ từ đứng lên, bởi vì có thương tích trong người, động tác này lại càng chậm.

Đây là một con dã thú còn lớn hơn gấp đôi con sư tử bình thường, bộ dạng của nó cho tới bây giờ Liều Thư cũng chưa từng thấy qua. Lông màu toàn thân màu đen từng sợi như gai đâm, con mắt tròn tròn, ở trên trán của nó có một cái sừng dựng thẳng. Nếu như bị nó đâm một cái, khẳng định không thiếu được sẽ bị thủng bụng lòi ruột.

Dã thú màu đen đứng ở chỗ cách Liều Thư khoảng hơn mười thước, xem ra vẫn có chút cự ly, nhưng mà nhìn thấy tứ chi cường tráng khỏe mạnh của nó, Liều Thư yên lặng nuốt nước miếng một cái, tiền sư nhà nó (chửi), cái này chỉ cần đại gia hỏa này cất bước vài cái là có thể đi tới rồi.

Cô muốn chạy, nhưng thật sự là chân không di chuyển được, không chỉ là bị dọa sợ, còn thêm nữa ngày mệt nhọc, đã sớm chống đỡ không nổi, còn chạy thế nào. Huống hồ hiện tại cô cũng là người thương tàn, muốn chạy cũng chạy không được, nhảy lò cò một chân sao? Diện*đan*le*quy*don ChieuNinh Nhưng mà chờ bị ăn thịt lại thật sự không phải là tác phong của cô.

Lặng lẽ để cho đại thụ bên cạnh che chắn cho mình một nửa, Liều Thư cẩn thận tìm đường lui, nhưng càng nghĩ, thật đúng không cửa lên trời, không đường xuống đất, treo cây cũng không. Được rồi là cô không treo được, treo đến một nửa rồi rơi xuống còn không phải là ngã tới miệng của vị trước mắt này sao, độn thổ? Không biết chỗ này có thổ địa công công hay không.

Trong lúc Liều Thư khóc không ra nước mắt, vị phía trước kia di chuyển, cái chân to của nó chậm chạp bước từng bước, hình như là biết được con mồi trước mắt không chạy thoát được đâu, cho nên thần sắc tương đối khoan thai. Liều Thư nhìn thấy trừ bỏ nín thở ra thì chỉ có thể giương mắt nhìn, ni mã (chửi), không cần phải khinh bỉ người ta như vậy.

Liều Thư nuốt nuốt nước miếng cẩn thận lui về phía sau nửa bước, phía sau lưng khẩn trương, mồ hôi lạnh ứa ra, cô nghĩ cho dù là hiện tại hai chân mình còn khỏe mạnh, kêu cô chạy, phỏng chừng cô cũng mềm chân không bước được vài bước thì cũng xong cơm rồi.

"Quên đi, chết thì chết thôi, tốt xấu gì cũng sống lâu vài ngày." Mắt thấy mình thật sự trốn không khỏi một kiếp này, Liều Thư khó tránh khỏi có chút cam chịu, chuẩn bị sử dụng hết khí lực bù sữa đầu một trận với con dã thú này. Đến lúc đó nếu thật sự không có biện pháp thì nhắm mắt cho mình một đao, như vậy chết cũng còn tốt hơn bị gia hỏa kia giã thành bánh thịt, lại cuốn đi rồi ăn luôn, ừ, ít nhất mình sẽ không quá đau đớn.

"Rống ~ "

Còn không đợi Liều Thư dùng hết dũng khí tích lại nửa ngày liều mạng một phen, một tiếng hổ gầm chấn động màng nhĩ làm cô choáng váng.

"Không phải chứ, còn chưa có thoát khỏi nguy hiểm, lại phải trải qua tiết mục hai thú tranh chấp sao?" Liều Thư không khỏi rung mình một cái, nghĩ tới hình ảnh lập tức mình sắp bị hai con dã thú tranh nhau xé xác, cô cảm thấy hiện tại mình nên sáng suốt cho mình một đao, vậy cho thoải mái.

Còn chưa phi nhô mình xong, trong tầm mắt cô cũng không biết từ chỗ nào chạy ra một con hổ màu đỏ, thật sự là con hổ, còn lớn hơn gấp đôi hổ Đông Bắc Liều Thư đã thấy qua. Toàn thân trên dưới của nó là lông màu đỏ Kim rực rỡ rậm rạp mềm mại, bóng loáng tỏa sáng, hiển nhiên là được đường rất tốt, ừ, ăn rất tốt.

Con hổ màu đỏ Kim, uy vũ sinh uy đi bộ vây quanh con dã thú màu đen một vòng. Không biết có phải là ảo giác hay không, Liều Thư cảm thấy rằng hình như nó rất nhân tính hóa, thậm chí liếc mắt nhìn mình một cái. Cô vội lắc đầu, nhanh chóng quăng cái ý tưởng này đi.

Con hổ màu đỏ Kim toàn thân là màu đỏ kim mạnh mẽ, chỉ có vài chỗ trên lưng là có đường màu đen như đánh dấu, trên cái đuôi cũng có một tầng vòng màu đen, đang đong đưa ở phía sau như một cái roi thép, luôn đập lên mặt đất đá hai cái, bụi đất bay lên, có thể thấy được lực đạo của cái đuôi này, nếu đập lên người thì tuyệt đối là phải bị nội thương.

Trên trán con hổ màu đỏ Kim, chữ "Vương" màu đen làm cho nó thoát nhìn uy phong凛凛, tuy rằng cái đầu cũng lớn xấp xỉ cùng với con dã thú màu đen đó, nhưng lại làm cho người ta có ảo giác là nó đang trên cao nhìn xuống mà nhìn đối thủ, ừ, hẳn không phải là ảo giác, con hổ này chính là thực kieu

ngạo coi rẻ người khác.

Vừa rồi con dã thú đen còn đắc ý vênh váo (?), giờ phút này có chút uể oải, sau chân bắt an đá đá đập đập trên mặt đất, bào ra hai cái hổ to, cúi đầu rống lên một tiếng hướng về phía con hổ bụi, chậm rãi lui về phía sau, giống như là muốn không chiến mà chạy.

Liều Thư nóng nảy, làm sao có thể không cốt khí không chí khí làm đào binh như vậy chứ, đây không phải là quăng mặt mũi đi sao. Làm như vậy thì sống sao yên trước mặt lão bà đũa nhỏ của người hã, cái này không khoa học nha. Con hổ bụi này đang tranh đoạt thức ăn với người đó, giới động vật không phải "lấy ăn làm gốc" sao? Người nên dừng cảm xông lên phía trước đánh nhau một trận với nó chứ, phát huy ánh sáng và tinh thần của người chứ, sau đó, sau đó... Lại đi.

Ừ, hướng dẫn Liều Thư của chúng ta mới không có "thiện tâm" cô vũ người ta như vậy đâu, cô đang đánh chủ ý chính là lưỡng bại câu thương, mà cô vừa vặn có thể nhân cơ hội chạy trốn. Diendanlequydon~ChieuNinh Đây là từ lúc con hổ bụi xuất hiện thì cô chuẩn bị chạy, nhưng mà không biết vì sao mỗi lần cô động một chút, thì con hổ đó liền liếc mắt nhìn cô một cái, làm hại cô cũng không dám thở, làm gì mà còn dám nhúc nhích chứ. Chỉ dám thu lại cái chân bị thương cho vững vàng, thành thật thông minh làm tù binh.

"Ngao rống ~" sau một tiếng hổ gầm khiếp sợ núi rừng, chân sau của con hổ bụi màu đỏ Kim đập một cái bỏ nhào lao tới phía trước đánh về phía con dã thú. Mà con thú màu đen thấy mình đều thực thông minh buông tha cho đồ ăn này rồi mà con hổ bụi còn không chịu buông tha cho nó nên nó cũng nổi giận, —— ni mã, lão tử liều mạng với người, bắt nạt thú thì rất ngon sao.

Đáng tiếc dũng khí thì đáng khen, nhưng thực lực thì dễ dàng so sánh, khí lực của con hổ bụi thì cực kì đáng gờm, một cái móng vuốt tát con dã thú qua một bên. Liều Thư yên lặng lấy chính mình thay thế cho con dã thú thì phát hiện, nếu như là mình mà nói, có đã bị đập thành bánh thịt ngay tại chỗ.

***Tg: Nam chủ xuất hiện, meo meo ~ nói vậy mọi người cũng là đoán được là ai rồi, có cảm thấy rằng khẩu vị quá nặng hay không, kỳ thực cũng không tính là khẩu vị nặng, thú nhân thôi, tóm lại có từ "Nhân"...

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Nhân thú thú nhân

Editor: ChieuNinh

"Đập, cào, xé, cắn..." vài cái liên tục hợp lại thì hắc thú đã thương tích đầy mình, tứ chi chân cẳng run lên, đứng cũng đứng không vững, rốt cuộc lại một cái hổ cào, cuối cùng nó quang vinh ngã xuống. Liều Thư cũng nhẹ nhàng thở ra, thật là làm khó vị thú huynh này, bị đối thủ của mình tra tấn như vậy (tg: người ta là thú), có thể kiên trì lâu như thế cũng coi như... ý chí kiên định.

Cũng không phải Liều Thư chưa thấy qua con hổ vồ mồi, nhưng đó là ở vườn bách thú, nhân viên chăm sóc ném con gà vào bên trong, con hổ một ngụm cắn chết, cũng không có bao nhiêu cảm giác. Mà vừa rồi con hổ bụi màu đỏ Kim thật sự là diễn tập một lần trọn vẹn toàn bộ động tác con hổ vồ mồi. Không biết có phải ảo giác hay không, cô luôn có cảm giác con hổ đó giống như đang khoe khoang với cô rằng mình có bao nhiêu là uy vũ dũng mãnh. Rõ ràng là có thể sớm một ngụm cắn chết con dã thú, lại cố tình trì hoãn đến bây giờ, chơi đùa người ta mãi cho đến chết.

Bị cái ý tưởng vận vẹo của bản thân cũng biết rằng không đáng tin này kóe lên, cô giật mình một cái vội vàng kéo đầu óc trở về đường ngay lối thẳng, thật là chấp mạch rồi, nó chỉ là một con hổ mà thôi.

Ừ, xác thực chỉ là một con hổ, nhưng mà khi con hổ này cắn chết đối thủ rồi nó xoay người đi tới phương hướng của mình, thì Liều Thư toát mồ hôi lạnh râm râm. Trong lòng cô thầm mắng mình sớm nên nổi lên dũng khí trốn chạy, quả nhiên là cảnh cũ lặp lại, nghĩ đến mình vừa thoát khỏi miệng dã thú màu đen, lập tức lại sắp rơi vào móng hổ, nhất thời cô thấy bi ai trong lòng, quá đáng thương, hu hu...

P phía trước con hổ bụi đi thẳng đến nhưng mà lại không biết ý nghĩ trong lòng Liều Thư, vung bốn vó chạy chậm tới.

Vì thế ngay tại lúc Liều Thư nhìn thấy con hổ bụi màu đỏ kim, giương cái mõm to như bốn máu nhào tới, cô cắn chặt môi đỏ mọng lâm vào cân nhắc gian nan là liều mạng một phen hay là tự kết liễu mình.

Mất thấy vị này hổ huynh uy vũ sinh uy nhào (?) tới, Liều Thư cũng không rảnh cân nhắc, bởi vì cô đang đối mặt với từ vong—— hết cách xoay sở =_=!

Đến thời khắc mấu chốt, Liều Thư hoang mang nên dịch chuyển chân bị thương, thoáng không chú ý, chân bị thương đau đớn, lao đảo một cái té ngã trên mặt đất. Ngay tại lúc cô đang cảm thán, trời muốn diệt mình vào lúc này thì một màn trước mắt quả thật là hủy đi thế giới quan, nhân sinh quan, tam quan duy nhất của cô cũng đã ở bên bờ sụp đổ.

Tin tưởng bất luận là ai đối mặt với cảnh tượng, rõ ràng một giây trước còn là con hổ bụi vô cùng hung ác (?) nhào lên lại đột nhiên ngay nháy mắt sau đó đã biến thành người sống thì cho dù không có sụp đổ, cũng sẽ trực tiếp hủy tam quan đi, hiện tại Liều Thư gặp được là chính là loại tình huống này. (tam

quan: quan điểm, cách nhìn đối với sự vật)

Allen (A Duy Nhì) đã trưởng thành được một đoạn thời gian, lần này đến rừng rậm Thú Đẳng chủ yếu là vì tìm chút Thanh Quả (quả trám, quả ôliu) cho ca ca của mình, rồi cuộc bạn lữ của ca ca có tể tể (mang thai), chỉ là bị ảnh hưởng nên phản ứng rất lớn, ăn gì cũng không vào.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Chỉ có loại Thanh Quả thật chua mà giống cái đều thích ăn thì mới có thể ăn thêm thịt nhiều một chút, nhưng mà ca ca Oman thật sự là không yên lòng để bạn lữ trong nhà, cho nên làm một đệ đệ tốt, Allen chủ động xin đi giết giặc đến rừng rậm Thú Đẳng tìm trái cây. Vốn cũng chỉ là một chuyện đơn giản, hắn còn chuẩn bị bắt chút con mồi trở về, nhưng thế nào thì hắn cũng không nghĩ tới thậm chí có niềm vui bất ngờ ngoài ý muốn.

Là một giống cái, một giống cái độc thân không biết vì sao lưu lạc đến gặp rủi ro ở trong rừng rậm, điều này làm cho Allen vừa trưởng thành còn chưa có tìm được bạn lữ vui mừng như đóa hoa nở.

Vừa rồi ngay tại lúc độ sức cùng với Hắc Giác thú Allen lặng lẽ chú ý giống cái này, càng nhìn càng thích, làn da trắng trắng còn nõn nà hơn giống cái trong bộ lạc. Tóc nàng được xử lý rất sạch sẽ, không phải là cái loại lộn xộn như giống cái trong bộ lạc, thấy nàng quan sát hai thú độ sức cũng không có bị dọa mà thét lên chói tai, ừm, rất đáng cảm.

Giống cái vừa dừng cảm lại xinh đẹp, thật tốt, chỉ là thân hình rất gầy yếu, nhưng mà không sao, hắn là một thú nhân dũng mãnh, nhất định sẽ nuôi dưỡng giống cái mình nhìn trúng trở nên trắng trẻo mập mạp. Chẳng qua chỉ với thời gian ngắn ngủn như vậy, nhưng Allen đã đánh dấu lên người của người ta cái nhãn "của mình" rồi. Có thể nói, đây thật là một thú nhân ương bướng mà, người ta cũng không biết gốc rễ của người đâu.

Hắn cố gắng triển lãm vẻ hùng tráng uy mãnh của mình cho giống cái để chứng tỏ về sau tuyệt đối sẽ không để nàng bị đối. Sau khi cắn chết Hắc Giác thú, vốn hắn một đường vui mừng khôn xiết chạy chậm tiến lên, muốn vui vẻ làm quen cùng với giống cái này một chút, không nghĩ tới giống cái nhỏ yếu ớt lại... ngã sấp xuống.

Vội vàng khôi phục lại hình người, Allen tiến lên thân thiết hỏi: "Người... Không có việc gì đi..." Lời này còn chưa nói xong, hắn liền nhìn thấy một chân của giống cái này hình như bị thương.

Cái nhận biết này làm cho Allen cực kỳ ảo não hối hận, mình chỉ biết lo thể hiện thôi, thế nhưng lại không có cẩn thận quan sát, ngay cả chuyện to lớn là giống cái bị thương mà cũng không biết, thật sự là một thú nhân không xứng chức. Đồng thời Allen cũng đang âm thầm trách cứ bộ lạc của giống cái ở trong lòng, làm sao có thể để cho một giống cái nhỏ nhỏ lưu lạc một mình bên ngoài đây, thật sự là quá tệ.

Allen đau lòng giống cái bị thương ngã xuống đất, hắn vội vàng bước lên phía trước, muốn đi xem cái chân bị thương, phải nhanh chóng trị liệu.

Liễu Thư kinh ngạc với sự biến đổi thú - nhân trước mắt, mãi cho đến cái tên biến thân không biết nên tính là con hồ hay là nhân loại tiến lên mới xem như hoàn hồn. Thấy hắn tiến lên cô vội vàng lui về sau, trong lúc hoạt động lại lôi kéo đến chân, đau đến trên mặt cô có rúm rúm.

Thấy mình làm giống cái sợ hãi, Allen đành phải dừng lại bước chân, đứng ở khoảng cách cách Liễu Thư hơn hai ba bước, chân tay luống cuống, sắc mặt lo lắng.

Có thể là bởi vì biến hóa nhân thú, tuy rằng cô vô cùng kinh ngạc, nhưng mà bạn phải tin rằng mấy năm nay bị các trang web lớn nhỏ trong quốc nội thẩm nhiệm, cô đã sớm luyện thành người một thân bách độc, thần kinh nào đã mạnh mẽ mà cường hãn.

Đề xuống sự sợ hãi trong lòng, người này là thú biến hóa, rồi cuộc ổn định lại làm cho Liễu Thư cảm thấy rung động mãnh liệt, cũng không còn có bao nhiêu sợ hãi. Thấy người này đứng lại không còn đi lên phía trước, trong lòng nhẹ nhàng thờ ơ, cô bắt đầu đánh giá người này.

Người này hắn là cao trên một mét chín, dáng người thon dài kiện mỹ, trên người trần trụi, chỉ vây quanh một mảnh da thú hoa văn của hồ ở bên hông. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Toàn thân là màu đồng cổ đều đặn lại khỏe mạnh, trên người cơ bắp lực lưỡng vững chắc, nhưng lại phân bố khá cân xứng, không có cái loại kiểu dáng cơ bắp nhô lên u cục của kẻ cơ bắp.

Ngũ quan có dáng vẻ của người phương Tây, trông mắt rõ ràng, hốc mắt hơi hơi hãm sâu, đôi mắt thâm thúy có màu đỏ nhạt, không bởi vì vậy mà tách bạch rõ ràng, đó là một nam nhân tương đối tuấn lãng. Liễu Thư nhìn hồi lâu cũng có chút ngượng ngùng, lại chợt nghĩ tới đó là một người phi nhân loại, lại giữ vững tinh thần tiếp tục nhìn.

Mái tóc dài màu đỏ Kim nửa cuồng dã mà mềm mại rồi tung đến bả vai, chỉ có cái trán và một tầng đuôi tóc dần dần thay đổi thành màu đen, vừa vặn phù hợp với con hồ bự màu đỏ kim cáu giân vừa rồi. Đồng thời chứng minh, Liễu Thư thật sự không phải đang nằm mơ, người này thật là con hồ biến thành, không biết có phải mình xuyên qua đến thế giới Tu Chân hay không. Chẳng lẽ người nọ là yêu quái, ừm, vậy có phải cô có thể tu tiên hay không, không chừng là thiên tài vạn năm khó gặp, sau đó từng bước bước trên con đường tu chân. Trên con đường tu chân hết thấy các loại khốc đẹp trai cuồng bá duệ, mỹ nam như mây, đều phủ phục, phải chết sống vì cô, ho ho..., ngừng lại ngừng lại.

Liễu Thư lại vội vàng tưởng tượng lên mây một lần nữa, rất có tính chất chuẩn bị vừa đi thì không còn đường trở về nữa.

Tiếp tục chuyện trước mắt... Vị này thú, nhân?

----- lời ngoài mặt -----

Liễu Thư: trên con đường tu tiên các loại khốc đẹp trai cuồng bá duệ (kiêu ngạo hừ)

Allen: thú nhân trên đại lục thú nhân này có thể biến thân, người thích mỗi ngày sẽ biến cho người chơi.

Liều Thư: (T^T)... thật không khoa học.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 5: Cưỡi lên con hổ

Editor: ChieuNinh

"Người, người thế nào?" Rốt cuộc nhìn không được, Allen thân thiết hỏi, hắn muốn tiến để xem giống cái bị thương thế nào, có thể thấy được vừa rồi suýt chút nữa thì mình dọa tiểu giống cái bị ngã, nhưng nhất thời chậm chạp không dám nhúc nhích chút nào.

Gi?

Liều Thư xuyên qua gặp một vấn đề nan giải tương đối lớn, thần mã, ngôn ngữ không thông, thật sự là cối xay gió và tiểu yêu tinh.

"Bị thương có nặng hay không?" Allen thấy, sau khi mình mở miệng, sắc mặt giống cái càng khó coi thì có chút sốt ruột nóng nảy, có phải miệng vết thương rất đau hay không, nếu như là giống cái khác thì đã sớm khóc kêu lên rồi.

Vẫn nghe không hiểu, rất kỳ quái, phát âm trong miệng hắn, tuyệt đối không phải là ngôn ngữ cổ của Trung Quốc, như vậy nói cách khác không chừng mình xuyên không tới dân tộc thiểu số nào đó đi. Liều Thư yên lặng rơi lệ trong lòng, cô chỉnh sửa lại tâm tình, ngẩng đầu đối mặt với người này, nhìn lo lắng trong mắt hắn không chút nào che giấu, trực giác trong lòng cho cô biết rằng hắn không có địch ý đối với mình, cũng sẽ không ăn thịt mình (?), cái nhận biết này thoáng làm cho cô yên tâm.

Cô nâng tay lên, ngôn ngữ đã không thông, như vậy dùng ngôn ngữ tay vậy.

Allen nhìn giống cái trước mặt khoa tay múa chân với mình, trên đầu tuôn ra dấu chấm hỏi, một hồi lâu sau cuối cùng mới phát giác được, thì ra giống cái này nghe không hiểu lời nói của mình, lại sẽ không nói thú ngữ. Không đúng, lẽ ra ngôn ngữ của thú nhân các bộ lạc cũng không khác biệt nhiều, làm sao lại có thể không biết chứ. Nhưng mà Allen cũng không có bao nhiêu tâm tư để nghĩ này nọ, giống cái nghe không hiểu lời nói của mình thì làm sao bây giờ đây? Allen gấp đến xoay quanh.

Nhìn thấy bộ dạng quẫn bách của người trước mặt, Liều Thư bật cười, kêu người ta một tiếng, tiếp tục dùng ngón tay khoa tay múa chân.

Trong lúc vô ý Allen nhìn thấy Liều Thư cười yếu ớt, nhất thời mặt đỏ tía tai thẹn thùng, lấp bắp cả buổi cũng mới bắt đầu nâng tay khoa tay múa chân với Liều Thư.

Trải qua thú ngữ gian nan mới khai thông, cuối cùng thì Liều Thư xác nhận vị thú nhân này vô hại, hơn nữa lại còn là người tương đối hàm hậu, thành thật, cho nên thời điểm khai thông với anh ta cũng càng thêm chân thành hơn.

Thú ngữ khoa tay múa chân tay sự là đơn giản, không thể nghe được tin tức dư thừa, điều này làm cho Liều Thư thực buồn rầu. (thú ngữ: trao đổi qua ra dấu bằng tay)

Allen cũng là người lâm vào khốn cảnh, nhưng mà hắn nghĩ đơn giản hơn, loại chuyện ngôn ngữ này, sau khi trở về bộ lạc thì Vu y hẳn là sẽ có biện pháp. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nghĩ tới mình mang theo giống cái chính mình nhặt được về bộ lạc, hắn lại vui sướng một trận.

Phản kích qua đi, Allen lại chú ý tới chân bị thương của Liều Thư, hắn thật cẩn thận vurun móng vuốt muốn nhìn một chút.

Liều Thư vẫn có cảnh giác với Allen, thay đổi vị trí một chút né tránh đụng chạm của hắn.

Allen rất mất mát với phản ứng này của Liều Thư, lại chợt cảm thấy là chính mình lỗ mãng, hắn ảo não đến nỗi lông trên đầu giống như cũng ảm đạm đi.

Liều Thư thật sự là nhìn không được một người nam nhân cao lớn lại ở trước mặt của mình toát ra bộ dạng con cún bị ghét bỏ, thật sự là đâm trúng điểm yếu của cô.

"Yên tâm không có việc gì." Cẩn thận xốc ống quần lên, chân té bị thương không được trị liệu tốt, may mà ở trong ba lô có thuốc tiêu viêm. Cô lại xé hai mảnh vải rồi băng bó rất tốt, nếu cẩn thận dưỡng tốt thì cũng nhanh khỏi.

Allen lại nhìn giống cái trước mặt với cặp mắt khác xưa, bị thương nặng như vậy mà còn tự chăm sóc cho mình tốt như vậy, ngay cả băng bó miệng vết thương cũng hoàn hảo hơn Vu y trong bộ lạc, thật sự là rất giỏi giang. Giờ này hắn mới chú ý tới, trên người giống cái mặc thứ gì đó rất kỳ quái, không phải da thú làm thành, vừa rồi hắn lặng lẽ sờ soạng một chút thì thực mềm mại, còn mềm hơn cả da thú. Giống cái mặc ở trên người thực sự rất đẹp, xem ra bộ lạc trước kia của cái giống cái nhất định rất cường đại. Nghĩ như vậy, làm cho trong lòng Allen lại bắt đầu không yên, không biết giống cái có nhìn vừa mắt bộ lạc bọn họ hay không, có nguyện ý ở lại hay không.

Trong lúc nhất thời Allen rất muốn lập tức mang Liễu Thư trở về nên vội vàng đứng lên lại khoa tay múa chân lung tung một trận về phía Liễu Thư đang ngồi trên đất.

"Người nói cái gì?" Liễu Thư nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Allen, không rõ lắm hẳn muốn biểu đạt cái gì.

Allen thấy giống cái nhìn không hiểu, rồi rầm cào cào mái tóc hồng xõa tung trên đầu của hắn. Hắn nghĩ nghĩ rồi nâng tay chỉ chỉ mình lại chỉ chỉ Liễu Thư ngây thơ, cuối cùng chỉ vào chỗ sâu ở trong rừng rậm.

Nghiêm mật cẩn thận nhìn để phân biệt, cuối cùng Liễu Thư xác định hình như thú nhân này muốn mang nàng đến chỗ nào đó? Đi đâu chứ? Chẳng lẽ là địa bàn của hắn? Đó có phải chứng minh chỗ đó có rất nhiều phi nhân loại giống như hắn hay không.

Quả thật là cô có chút kiêng kỵ với thú nhân này, nhưng mình cũng không thể luôn ở trong rừng rậm. Dien*dan*le*quy*don ChiêuNinh Liễu Thư chỉ do dự một chút liền gật gật đầu đồng ý đề nghị của Allen. Lại nói hiện tại cô cũng vô cùng muốn đến chỗ có người ở, cho dù đều là "yêu quái" gì đó cũng tốt, cuối cùng thì cũng có người, ít nhất mình không cần lo lắng tiếp tục lẻ loi một mình. Cũng đã xuyên qua rồi, dựa theo định luật xuyên không thì hy vọng được trở về rất xa vời, nghe nói loại chuyện xuyên qua thời không này là tệ hại nhất, căn bản Liễu Thư không có ôm hi vọng đối với chuyện mình xuyên trở về, hiện thực vẫn tốt hơn.

Bên này vừa gật gật đầu, vị thú nhân bên kia hưng phấn cười muốn toét miệng ra rồi, ừm, soái ca cho dù cười ngây ngô nhất cũng đẹp trai, Liễu Thư không quên háo sắc một phen. Sau đó thì cô lại trải qua một phen thần mã chuyển biến nhân thú. (thần mã: từ của dân mạng TQ dùng)

Có lần đầu tiên, lần thứ hai nhìn thẳng vào thi hiệu quả vẫn rung động không giảm như cũ, mà Liễu Thư bình phục trái tim nhỏ của mình, cố gắng bảo trì mặt không đổi sắc, ni mã, cô quả nhiên rất cường hãn.

Allen thấy giống cái chi đứng ở đằng kia không hành động thì rất là lo lắng "Không biết có phải cô ấy không muốn cười hắn hay không, cũng đúng, giống cái đều rất là thẹn thùng, không biết giống cái có thể tức giận hay không."

Trong thế giới thú nhân, bình thường hình thù của thú nhân đều chỉ để cho bạn lữ của mình cười lên. Tuy rằng hiện tại là thời khắc mấu chốt, Allen vẫn để lộ ra tâm tư nhỏ của mình.

Lo lắng cho tâm tư nhỏ của mình bị phát hiện, Allen lắc lư cái đầu lông xù của mình mà không dám nhìn Liễu Thư.

Nhìn con hổ bụi đang đảo quanh rồi cúi người phủ phục bên cạnh mình, Liễu Thư đầu tiên là nghi hoặc, nhưng khi nhìn cái đuôi thú nhon nhon vẫn cuộn ông tay áo của cô, lại nhìn biểu tình thực nhân tính hóa trên mặt hổ lông xù ra hiệu phía sau lưng mình, lúc này cô mới hiểu được —— đây là muốn để cho cô ngồi lên trên.

Ngồi lên trên đó, hẳn là đường xá rất xa, mà cô thì đi rất chậm, cho nên muốn cõng cô sao? Liễu Thư hiểu được việc này rồi thì thực hắc tuyến, hẳn là mình phải sợ hãi mới đứng chứ, mà vì sao từ dưới đáy lòng lại có một loại cảm giác hưng phấn thế này nhỉ.

Được rồi, đối với việc sắp được cười con hổ, Liễu Thư thật sự mong đợi!

Đợi con hổ bụi màu đỏ kim lại thân thiện nhìn mình một lần nữa, thì ánh mắt Liễu Thư sáng lên tìm bắt đầu nhon nhon. Vừa rồi đó một cái nhảy mắt kia mạnh đến cô, quả nhiên chính là xuyên qua, lông tơ khổng lồ đó vẫn tồn tại mạnh mẽ. Cô nhìn xuống xúc động muốn tiến lên sờ sờ đầu con hổ, cẩn thận chống cây gậy bằng nhánh cây đứng lên, tuy rằng con hổ bụi cố ý nằm sấp xuống, nhưng mà đối với nhân sĩ thương tàn mà nói muốn leo lên vẫn có chút khó khăn nhỏ. Tồn mất một phen công phu bò lên lưng hổ, Liễu Thư vận vẹo mấy cái mới ngồi yên, hai tay được như ước nguyện mà mò tới lông hổ. Ừm xúc cảm thật tốt, giờ khắc này, Liễu Thư cảm thấy rằng mình thực hạnh phúc. (manh: đáng yêu; lông tơ khổng: có thể hiểu là cực kỳ người yêu thích lông to mềm mại như lông con vật hoặc là thú bông)

Allen xác định Liễu Thư ngồi xong, đứng tại chỗ cười ngây ngô một hồi, đợi cảm giác được lưng của mình bị vỗ một cái mới lắc đầu cúi đầu gầm lên một tiếng. Tiếng hổ gầm này, từ thấp dần dần cao, dần dần vang vọng núi rừng, trong lúc nhất thời ngay cả Liễu Thư cũng bị chấn động mà sững sờ.

Cảnh cáo lũ dã thú trong núi rừng một chút, thế này Allen mới hăng hái cất bước. Vốn ấn theo tốc độ của hắn cho dù ở trong núi rừng này cũng là bước đi như bay, hiện tại trên lưng cõng một giống cái, động tác của Allen thật sự rất cẩn thận, sợ làm quăng ngã Liễu Thư.

Cho dù động tác tốc độ của Allen cũng đã chậm lại, nhưng ở trong cảm giác của Liễu Thư thì cũng cực kỳ nhanh chóng, đồng thời cô cũng cảm giác được con hổ bụi rất cẩn thận. Nhánh cây và chướng ngại vật trước mặt, không phải bị một vuốt của hắn vỗ gãy thì chính là trực tiếp đi đường vòng. Dien*dan*le*quy*don ChiêuNinh Đã đi được một đoạn đường rất dài rồi, ngay cả một cái góc áo của Liễu Thư cũng chưa bị kéo rách, trong nháy mắt cô cảm động, thật sự là một con hổ rất tốt, giống như được nuôi dưỡng vậy. May mắn cô phản ứng lại kịp thời, bằng không chắc là cô đã ôm cổ con hổ bụi cọ cọ rồi, cuối cùng cô cũng không quên, sau khi con hổ này biến thân sẽ là một soái ca cao hơn một mét chín.

Đợi cho đến khi đã đi rất xa có thể trông thấy rìa rừng rậm rồi, Liễu Thư lẹ roi đầy mặt, mỵ, nếu không gặp con hổ này, mình phải di chuyển bao lâu ở bên trong chứ, nếu giống như hôm nay thì có chết đi đến xương cốt cận kề cũng không còn.

Rốt cuộc cảm giác lại được thấy ánh mặt trời không phải người bình thường có thể cảm nhận được, nếu hỏi căn nguyên thì Liễu Thư thật sự rất muốn cứng rắn khóc một trận, nhưng mà cô chỉ hít hít mũi, bức nước mắt ề ề ẩm trở về.

Ra khỏi phiến rừng rậm chính là mỏm núi đá nhấp nhô kéo dài vạn dặm, có thể nghe tiếng hổ gầm vượn hót. Allen không có tri hoãn bao nhiêu mà trực tiếp chạy vội đi tới hướng bộ lạc của hắn, hiện tại thâm nghĩ mau chóng mang giống cái trên lưng về.

"Cảm giác có chút không đúng?" Có lẽ là biết rõ con hổ bự có sức chiến đấu s+, Liễu Thư không hề lo lắng trong thâm sơn này có thể đột nhiên có dã thú xông ra hay không. Cô đang rất hưng trí bưng bưng quan sát hoàn cảnh nơi này lại không nghĩ tới, cảm giác càng ngày càng không thích hợp.

Đợi đến khi rút cuộc vì sao cảm giác được không đúng thì mới phát hiện, kỳ thực con hổ bự chạy bằng bằng cũng không nhanh, tốc độ vẫn giống như vừa rồi. Nhưng mà nó càng chạy, a~, không đúng, làm sao hấn lại càng hướng tới trên bầu trời vậy, cô cúi đầu nhìn xem, ngay cả bốn vó cũng rời khỏi mặt đất. Trong lòng cô có ý tưởng nho nhỏ, còn chưa đợi cô nghĩ xong, một màn phát sinh trước mắt lại đổi mới tam quan và giới hạn của Liễu Thư một lần nữa.

----- lời ngoài mặt -----

Liễu Thư: ta cảm thấy mình cao lớn lên

Allen: (cười ngây ngô) ừm, ta cũng mọc cánh

Liễu Thư:... (khóc: đây rốt cuộc là cái thế giới gì, không khoa học mà)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Bộ lạc thú nhân

Editor: ChieuNinh

Lông cánh màu đỏ kim có chiều dài chừng hai mét, phía trên phản xạ ra một loại ánh sáng màu kim loại, từng cái lông cánh vô cùng cứng rắn, tin tưởng nếu như bị nó quét đến, khẳng định là sẽ bị bỏ ra làm hai.

Liễu Thư giương mắt đồ dẫn nhìn một đôi cánh từ hai bên sườn con hổ mở rộng ra, dù là cô tự khoe bản thân mình cũng là người từng trải việc đời, nhưng cái loại cảm giác chỉ có trong tiểu thuyết lại chạy đến trong hiện thực thật sự không cân mánh liệt như vậy, cũng quá huyền huyền rồi. Nhân thú biến hình còn chưa tính, hiện tại ngay cả cánh cũng có.

Phía trước Allen cũng không biết Liễu Thư ở trên lưng bị mình làm rung động một phen như thế nào, vừa rồi ở trong rừng rậm hấn không thể mở rộng cánh, hiện tại ra khỏi rừng rậm vì gấp rút lên đường nên bay lên để tốc độ được nhanh hơn một chút. Mà có cánh đối với thú nhân mà nói là chuyện rất bình thường, cũng sẽ không có ai vì loại chuyện này mà kinh ngạc, cho nên cũng không nên trách hấn không có cân nhắc cho lực thừa nhận của người nào đó.

Tâm tình ổn định lại, Liễu Thư thấy rằng cho dù là hiện tại có ai đó nói cho cô biết, cô đi tới thời đại viễn cổ cô cũng sẽ không bị chấn kinh rớt quai hàm nữa. Quả nhiên bị sợ hãi cũng thành thói quen, có thói quen rồi, cô cũng bắt đầu hưng trí bưng bưng quan sát cánh con hổ, chân chính là thần hồ biết bay.

Cô có lòng muốn tâm sự với con hổ bự, nhưng đáng tiếc ngôn ngữ không thông chỉ có thể sau này học xong rồi lại nói sau. Con hổ lớn bay rất cao, cách mặt đất hơn mười thước, Liễu Thư không sợ độ cao, cho dù là bị đẩy xuống sườn núi cũng không để lại bóng ma. Cô nắm chặt lông hổ, nhìn bốn phía xa xa, quay đầu nhìn lại có thể trông thấy mảnh rừng rậm nguyên thủy mênh mông bát ngát ở rất xa, bốn phía đều là dãy núi vồn quanh, không có dấu vết của con người.

Hoàn toàn không có cao ốc cột điện, ngựa xe như nước làm cho trong lòng Liễu Thư đau buồn, trong lòng đột nhiên trở nên trống vắng. Mãi cho đến lúc này cô mới chính thức có giác ngộ mình đã xuyên qua, có khả năng vĩnh viễn cũng không thể trở về, cô độc làm khách ở đất khách quê người. Ngay cả thân nhân cũng không có để tưởng niệm, bằng hữu cũng khó quên.

Thở sâu, cô áp chế cô đơn ở trong lòng, ít nhất mình còn sống, cái này đều tốt hơn hết thảy, trong nháy mắt cô thu liễm cảm xúc tiêu cực, đây là thói quen do cha mẹ chết sớm, cuộc sống vẫn luôn phải điên cuồng phấn đấu tạo thành. Với Liễu Thư mà nói, có thể thương nhớ ở trong lòng, nhưng không thể trầm mê, cuộc sống này vẫn phải tiếp tục tiến tới, vậy thì hãy để cho mình trôi qua được thư thái một chút.

Lúc một người một thú xuất phát đã sắp tới giữa trưa, ra khỏi rừng rậm bay cũng đã được nhiều giờ, dãy núi liên tục trước mắt chợt biến đổi.

Đây là một vùng thung lũng tương đối bằng phẳng có diện tích rất lớn, Liễu Thư kinh ngạc, địa phương bằng phẳng này hẳn là được mạnh mẽ khai phá từ giữa dãy núi mở ra, chung quanh vách núi dốc đá vẫn còn phân tán rất nhiều tảng đá to lớn.

Trong thung lũng được dựng không ít lều trại rất giản dị, dùng chút cây gỗ dựng đứng lên rồi dùng da thú che nóc hợp với bao chung quanh mà thành. Từ trên không trung nhìn xuống có thể nhìn thấy phía dưới có người đi lại ở chung quanh. Đương nhiên cũng có người đang cười một con vật hình thú, Liễu Thư không có ngây ngốc cho rằng đây là dã thú phổ thông.

"Ngao rống~" hẳn là đến bộ lạc, thú nhân dưới người gầm lên một tiếng, giống như đang chào hỏi với tộc nhân phía dưới, ngó lơ mình đã trở lại.

Theo tiếng hô gầm này, Allen bắt đầu chậm rãi đáp xuống. Từ chỗ mặt đất rơi xuống, Liễu Thư mới phát hiện, mặt vách tường nham thạch bốn phía thung lũng của bộ lạc có không ít son động lớn lớn nhỏ nhỏ, có son động đều ở phía trên vách đá có khoảng cách cao hơn mười thước, cô có thể nhìn thấy thú nhân đập cánh bay ra từ trong đó.

"Này, Allen, cậu trở về rất nhanh, cậu..." Ở lối vào bộ lạc có hai thú nhân đang canh giữ, nhìn thấy Allen đáp xuống thì lập tức chào hỏi, chỉ là mới nói được một nửa thì dừng lại.

Liễu Thư cười ở trên lưng hổ, lúc đáp xuống gió rất to, làm cho cô không tự giác mà toàn thân đều nằm úp sấp ở trên tấm lưng lông xù vừa dày lại mềm mại của Allen. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Thân hình của cô tương đối nhỏ nhắn thật sự không dễ làm cho người khác chú ý, mà lúc này từ chỉ thú nhân đã rơi xuống mặt đất, cô cũng chậm rãi ngồi thẳng thân mình.

"Giống cái?!" Thú nhân nói chuyện ngay từ đầu lúc này giọng nói lại đề cao lên tám độ, mãnh liệt nhìn chằm chằm vào Liễu Thư.

Allen có chút mất hứng, cho dù đây chính là anh em tốt của mình, nhưng mà nhìn giống cái mình rất có cảm tình cũng làm cho người ta khó chịu. Allen cẩn thận phối hợp để cho Liễu Thư từ trên lưng bước xuống dưới rồi lập tức biến trở về hình người đỡ lấy Liễu Thư.

"Abby, em làm cô ấy sợ." Một thú nhân khác đi theo phía sau Abby thân nhiên nói.

"Allen không giới thiệu một chút đi, ừ, như thế nào mà cậu mới đi ra ngoài chuyển một vòng thì nhặt được một giống cái đây, còn mang cô ấy trở lại, người của bộ lạc giống cái đâu?" Ngải Đạt cũng rất ngạc nhiên, chỉ là cậu không giống với em trai Abby của mình có biểu hiện khoa trương như vậy.

"Ngải Đạt, nơi này không phải chỗ tốt để nói chuyện, giống cái này bị thương, hiện tại tớ phải đưa tới chỗ Vu y." Allen hơi nhú mày nói.

Về mặt Liễu Thư mờ mịt nhìn ba thú nhân đang bô bô nói chuyện, một chữ cũng nghe không hiểu, chỉ có thể từ trong động tác của bọn họ mà mơ hồ biết được, hình như là tò mò về mình, ừm, kỳ thực chính cô cũng rất hiếu kỳ về bọn họ, mọi người ở đây sẽ biến thân sao? Có lẽ mình xuyên qua thế giới ma pháp, sinh vật ma pháp gì đó, cũng rất đáng yêu.

"Bị thương?" Abby cả kinh sợ hãi, chột nhìn về phía chân của Liễu Thư, lập tức gạt đầu thật mạnh: "Đúng đúng đúng, chạy nhanh đi tìm Vu y, phải kiểm tra kỹ."

Ngải Đạt thấy vậy, ảo não mình sơ sẩy: "Allen mau đi đi, tớ không ngại ngày mai cậu tới nói chuyện cậu gặp phải."

"Chúng ta đi thôi." Nói với Liễu Thư xong, mới nhớ tới đến cô nghe không hiểu lời nói của mình, hần ngược ngừng cười cười, cũng không nói nhiều mà hóa thành hình thú, làm ra dáng vẻ chuẩn bị để cho người ta ngồi lên.

Liễu Thư cũng vô cùng thuần thực, xoải chân bị thương một cái cũng vững vàng ngồi lên, cô nắm chặt lông thú, gạt đầu về phía hai anh em Ngải Đạt và Abby, tiếp theo để cho Allen công đi vào trong bộ lạc của bọn họ.

"Thật là giống cái xinh đẹp." Abby nhìn bóng dáng hai người Allen nói, nếu không phải mình còn phải canh phòng, cậu cũng muốn đi nhìn Vu y trị liệu cho giống cái này. Abby cũng giống như Allen vừa trưởng thành không lâu đều chưa có bạn lữ của mình, khó tránh khỏi đều ôm ảo tưởng đối với hết thảy giống cái.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, giống cái Allen nhặt được, xem ra cậu ấy thực sự rất thích, không phát hiện cậu ấy làm tọa kỵ cho giống cái kia sao? Chỉ là nếu Abby em thật sự thích giống cái kia mà nói, làm anh trai của em, anh sẽ ủng hộ em đi cố gắng tranh thủ." Ngải Đạt đứng ở một bên dáng vẻ đáng đánh đòn hất nước lạnh lên em trai mình, cậu đã có giống cái mình thích, hơn nữa cũng sắp xác định quan hệ bạn lữ cho nên hoàn toàn không cần giống như đám thú nhân lông mao tiểu tử vừa mới trưởng thành nhìn thấy giống cái thì không bước đi nổi. Đây là điển hình cho mình có thịt ăn thì mặc kệ người khác ăn vỏ cây, cho dù là em trai ruột của mình cũng không ngoại lệ.

Abby cẩn thận suy xét cân nhắc sức chiến đấu của mình và Allen, kết quả đau thương nhận ra cậu không phải là đối thủ của Allen. Xem ra muốn tranh thủ được quyền cạnh tranh giống cái vừa rồi là rất khó, nhưng mà cậu tuyệt đối không phải là một thú nhân không chiến mà chịu thua, thú nhân dũng cảm phải vận dụng lực lượng và dùng khí thần thú ban cho bọn họ vào mọi thời khắc.

Allen một đường công Liễu Thư đi tới chỗ của Vu y phải đi xuyên qua bộ lạc, vì thế Liễu Thư thực vinh hạnh bị vây xem. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Trên đường đi cô nhìn thấy không ít thú nhân cao lớn khỏe mạnh tương đương như Allen, đồng thời cũng thấy vài nữ nhân. Có rất ít nữ nhân, các cô đều mặc đơn giản, thú nhân vây miêng da thú ở bên hông, mà nữ nhân thì mặc váy da thú ở phía dưới, phía trên thì giống như là một cái áo ngực. Bọn họ đều tò mò nhìn Liễu Thư, khó hiểu với thứ kì kì lạ lạ cô mặc trên người và một ít thứ chưa thấy qua.

Liễu Thư không biết chào hỏi thế nào, ngôn ngữ không thông, mình nói thì người ta cũng nghe không được, khoa tay múa mà nói hình như rất không lễ phép, cho nên chỉ là thận trọng nắm chặt da lông con hổ dưới thân.

Allen giống như biết trên mặt Liễu Thư ngược ngừng nên tăng nhanh bước chân, rất nhanh phóng qua tộc nhân trong bộ lạc, trong miệng rống lên một tiếng.

Đám người tản ra, hai cánh của Allen lại xòe ra lần nữa, nhẹ nhàng vỗ một cái rồi chậm rãi bay lên.

Nơi ở của Vu y bộ lạc là ở trong một thạch động nơi cao nhất của vách núi, thú nhân cần dựa vào cánh mới có thể bay lên.

----- lời ngoài mặt -----

Abby: (nắm tay cầu nguyện) nguyện thần thú ban lực lượng cho con

Ngài Đạt: (hai tay ôm ngực, vẻ mặt tròn tròn) thần thú nhất định là đã quên ban đầu óc đi chung cho em

Abby... (khóc!)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Đi gặp tộc nhân

Editor: ChieuNinh

Allen cống Liễu Thư chậm rãi né tránh bay đi lên đỉnh núi, trên đường lúc đi qua son động trên vách núi đá này, cô trông thấy bên trong mơ hồ có bóng người. Có người lớn đầu ra khỏi động nhìn bọn họ, cũng có thú nhân hình thú rống ra tiếng với bọn họ, hẳn là chào hỏi, cho đến khi đến vách núi cao nhất mới dần dần chậm lại. Đến khoảng cách gần thì Liễu Thư nhìn thấy trên đỉnh chóp vách đá có một son nhỏ động, mà đây là mục đích đi tới của Allen.

"Vu y Phân Đạt (Fanta)." Allen tiến vào son động liền la lên, đồng thời hóa thành hình người nâng đỡ Liễu Thư.

Được đỡ đứng vững, Liễu Thư lảng lảng đánh giá cái son động này, thực ra son động rất rộng rãi, cũng rất đơn giản, chỉ có một cái giường đá, trên giường trải một tầng da thú thật dày.

Bởi vì ở gần đỉnh núi, nên trên đỉnh núi được mở ra một cái cửa động lớn, ánh nắng chiếu xuống, trở thành cửa sổ thiên nhiên ở trên mái nhà. Trong son động tối đen có ánh sáng chiếu lên hơn phân nửa, miệng cửa sổ ở trên mái nhà có dây leo cành lá tươi tốt dọc theo đỉnh núi buông xuống, mang đến sự sinh động trong son động.

Dưới cửa sổ ở mái nhà là một tầng đá khổng lồ mà lại bằng phẳng, mặt trên để đầy đủ các loại vụn vặt, có cái dùng da thú bao bọc, có thứ thì lại đựng trong xương thú lõm xuống giống như bồn chứa đựng. Những thứ này vô cùng kỳ quái, nhất thời cũng không biết rốt cuộc thú nhân này đưa năng tới chỗ nào, giống như là muốn gặp một người, nhưng mà lúc này trong son động cũng không có một ai nào cả.

"Vu y Phân Đạt?" Allen lại kêu lên một tiếng.

"Allen đây hả, gọi ta có chuyện gì?"

Đột nhiên từ trên cửa sổ mở rộng ở trên mái nhà chui ra một cái đầu, dọa Liễu Thư nhảy dựng.

"Vu y Phân Đạt sao người lại chạy trên đỉnh núi, người cần thảo dược thì kêu thú nhân tìm giúp người, tự mình như vậy thì rất nguy hiểm, tộc trưởng mà biết thì nhất định sẽ chuyển người ra khỏi đây." Allen nhìn người từ cửa sổ ở trên mái nhà chậm rãi trèo xuống tỏ vẻ không đồng ý nói.

Lúc này Liễu Thư mới phát hiện dưới những dây mây xanh biếc đang buông xuống kia có che giấu một sợi dây thô to khó mà nhìn thấy được ngay. Sợi dây mây này kéo dài tới mặt đất, người nọ thật sự là leo xuống từ trên dây mây này.

Thấy Allen cau mày nói chuyện với người nọ, Liễu Thư đoán đây là người hấn muốn tới tìm.

Đây là một phụ nữ phổ thông thoát nhìn cũng chỉ ba bốn mươi tuổi, ăn mặc cũng giống như mấy nữ nhân cô nhìn thấy ở bên ngoài, chỉ là trên người của người này khoác lên một cái giống như là áo choàng da thú, tóc cũng được xử lý tương đối chỉnh tề một chút. Diện*đan*le*quy*don ChieuNinh Trên cổ đeo một sợi dây chuyền từ các cục đá nhiều màu xuyên thành, tuy rằng diện mạo phổ thông, nhưng mà khi người ấy cười lộ lên thì rất dịu dàng. Khi nói chuyện với Allen, ánh mắt nhìn Allen rất là hiền lành, một loại ánh mắt cực kỳ âm áp, không còn thêm gì khác. Trong nháy mắt thì Liễu Thư biết được mình thích người này.

"Allen thực rất giỏi, chỉ mới ra ngoài một chuyến liền mang về một cái giống cái." Phân Đạt đã sớm chú ý tới Liễu Thư, cười trêu chọc Allen.

"Vu y Phân Đạt, giống cái này thật sự là ta nhặt được, chỉ có điều là ta gặp cô ấy từ trong rừng rậm Thú Đẳng."

"Rừng rậm Thú Đẳng, một giống cái làm sao có thể đi vào rừng rậm Thú Đẳng?" Phân Đạt kinh ngạc nói.

"Ta cũng không biết, nhưng mà có lẽ cô ấy bị tách khỏi với người của bộ lạc mình, bằng không thì chính là trong bộ lạc xảy ra chuyện gì rồi. Vu y Phân Đạt đừng nhiều lời, mau nhìn xem cô ấy đi, chân của cô ấy bị thương."

"Bị thương?" Phân Đạt lập tức khẩn trương, giống cái luôn luôn là đối tượng bảo hộ trọng điểm trong các bộ lạc, trừ phi là ở vào tình huống vạn bất đắc dĩ, nếu không sẽ không có một ai bỏ qua giống cái, lại càng sẽ không để cho một người lưu lạc đến rừng rậm Thú Đẳng nguy hiểm, còn là một thân bị

thương đi ra.

Nhìn bộ dạng của giống cái nhỏ, giống như một ấu tể (đứa nhỏ) vị thành niên, thật đáng thương, nếu không có Allen xuất hiện kịp lúc, thì cái giống cái này đã có thể táng thân ở trong bụng dã thú trong rừng rậm Thủ Đàng. Trong lúc nhất thời Phân Đạt vạn phần đồng tình Liễu Thư đáng thương, vì thế ánh mắt nhìn cô càng phát ra hiền hoà dịu dàng, Liễu Thư nhìn mà trong lòng có chút kinh hoàng.

"Đứa nhỏ, đến đây đến đây, ta kiểm tra kỹ càng cho con." Vu y Phân Đạt từ ái nhìn về mặt mờ mịt của Liễu Thư, vẫy vẫy tay với cô.

"Vu y Phân Đạt con đã quên nói, cô ấy nghe không hiểu lời nói của chúng ta." Allen đột nhiên nhớ tới đến chuyện này nên lập tức nói.

"Nghe không hiểu thú ngữ? Làm sao có thể, phàm là bộ lạc thú nhân đều là dùng thú ngữ làm ngôn ngữ thông dụng." Vu y Phân Đạt rất là nghi hoặc.

Allen cũng không thêm đề ý cái này, vỗ về Liễu Thư ngồi vào giường đá: "Có lẽ là địa phương xa và một vài bộ lạc chúng ta không rõ lắm, vẫn nên nhìn xem vết thương của cô ấy trước đi." Hẳn thật sự là nhớ kỹ.

"Được, để ta nhìn xem một chút."

Biết người Allen mang cô đi gặp cũng sẽ không hại mình, Liễu Thư rất phối hợp kéo ống quần bên chân bị thương của mình lên để cho người này quan sát.

"Xương cốt té bị thương, chỉ là băng bó rất tốt không có chuyển biến xấu, ta cho con một ít thảo dược, con trở về đập nát rồi đắp lên, dưỡng hai ngày là tốt rồi." Kiểm tra kỹ càng một chút, Vu y Phân Đạt ra kết luận.

"Như vậy thì con an tâm." Allen thư thả dài một hơi, cuối cùng thì cũng yên tâm lại rồi.

Xem biểu tình trên mặt của hai người bên cạnh, Liễu Thư cũng nhẹ thở ra, xem ra mình bị ngã không quá nguy hiểm.

"Cảm ơn Phân Đạt, trở về con bắt cho người máy con chim béo."

"Được rồi, ngày thường huynh đệ các con đi ra ngoài đều mang về cho ta không ít thảo dược có ích, chút chuyện này ta còn ghi nhớ hay sao, à, đúng rồi trước tiên con không vội mang giống cái trở về..."

"Còn muốn làm gì?" Allen thực khẩn trương hỏi, tay giúp đỡ Liễu Thư cũng nắm thật chặt.

Phân Đạt trừng mắt: "Giống cái không biết nói thú ngữ, dù sao các ngươi cũng không thể câu thông, ta còn muốn hỏi nàng rốt cuộc làm sao lại lưu lạc đến rừng rậm Thủ Đàng, cùng đi theo ta tới tìm tộc trưởng, tộc trưởng sẽ ban xuống chúc phúc đến từ thần thú cho nàng."

Allen bưng tình hiểu ra, gật đầu như giả vờ: "Được được được, chúng ta đi."

Quả nhiên có giống cái thì thú nhân này biến thành 1+1, thật đủ nhị (ngốc).

Liễu Thư cười Allen rời khỏi chỗ son động này, quay đầu lại, chỉ thấy vị nữ nhân đã xem vết thương cho cô, hẳn là đại phu đang cười một con chim to màu đen bay theo sát sau ở phía sau của bọn họ, sau đó một đường dẫn đầu đi đằng trước bọn họ.

Liễu Thư lại bước xuống ở trước mặt một cái lều trại, nhìn quanh bốn phía đây là lều trại lớn nhất ở chung quanh, dựa theo quy định thì đây thuộc loại chỗ ở của nhân vật lớn.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, tiến vào lều trại thì cô thấy Allen và Phân Đạt đều cung kính hành một cái lễ kỳ quái với một người.

Tuy rằng lều trại rất lớn, nhưng bên trong thực đơn sơ, không có vật phẩm trang trí, nhiều nhất chỉ là mấy cái sừng thú thực độc đáo treo ở một bên, hiển lộ rõ ràng thực lực mạnh mẽ của chủ nhân. Diện*đan*le*quy*don ChieuNinh Ở chính giữa lều trại có một cái lò lửa có củi lửa đang đốt cháy, phía trên củi lửa đang nướng một chuỗi thịt thú không biết tên, đã nướng vàng óng ánh xốp giòn, mùi thịt truyền ra, Liễu Thư lặng lẽ che cái bụng, hơi đói...

Ngồi bên cạnh lò sưởi là ba người, hai nam nữ trung niên và một người nam tử trẻ tuổi, nữ tử mặc cơ bản cũng giống như nữ nhân bên ngoài, chỉ là bà ấy và vị Vu y Phân Đạt giống nhau coi như xử lý sạch sẽ. Hai nam tử đều là người trưởng thành cao lớn cường tráng, không khó làm cho Liễu Thư nghĩ tới trên người bạn thú nhân nào đó.

Lúc ba người nhìn thấy nhóm người Allen thì cũng không kinh ngạc, nam tử trung niên tươi cười cởi mở vẫy tay mời bọn họ ngồi xuống. Trong lúc đó cô nhận được ba tầm mắt tò mò đánh giá, cũng giống như người bên ngoài khi nhìn cô, không có ác ý, nhưng mà tò mò.

----- lời ngoài mặt -----

Liễu Thư: 1+1 bằng bao nhiêu?

Allen: (giơ móng vuốt cố gắng tính toán) mười phút sau...

Allen: (ngao giống như được việc lớn mà vuron ra một cái móng vuốt)

Liều Thư: (một cái tát bay qua) người là thú ngốc

Allen: T^T(móng vuốt sẽ không tách ra, đây là cún rún thương tổn thú hình, đừng hăm hại nha)

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Nước thánh Thần thú

Editor: ChieuNinh

Lược bỏ những lời nhặt nhẻo của năm người vây quanh nhìn lò sưởi bô bô nói chuyện với nhau một trận, rốt cuộc đợi đến khi họ dừng lại thì Liều Thư còn chưa có giảm bớt căng thẳng, trước mắt cô xuất hiện một cái xương thú hơi lõm vào, bên trong đựng một ít nước trong veo.

Ngẩng đầu lên nhìn thì cô lại thấy người bụng nước là phụ nhân trung niên kia, Liều Thư tưởng là chủ nhân nhiệt tình đãi khách nên cười gật đầu tiếp nhận. Cô cũng không có ghét bỏ xương thú đơn sơ mà nâng lên uống mấy hơi thì đã cạn, nước chất trong veo, mát mà không lạnh, thuần tự nhiên không có sự ô nhiễm.

"Cảm ơn." Biết người ta nghe không hiểu, nhưng Liều Thư vẫn muốn nói một câu cảm tạ. Từ khi xuyên qua đến bây giờ, ngay cả cô là người có tính cách cứng cỏi, tràn ngập hy vọng đối mặt với tương lai, nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn bồn chồn lo lắng. Có thể gặp gỡ "dân bản xứ" nhiệt tình thiện tâm thật sự là vận hạnh, tuy rằng có khả năng những người này đều không phải là nhân loại.

"Không khách khí, đưa nhỏ con từ đâu tới?"

"Tôi đến từ..."?!

Kính dị quay đầu nhìn phụ nhân trung niên ngồi ở bên cạnh mình, bà... vừa rồi cô không có nghe sai chứ? Hình như giống như có vẻ chắc là ặc... cô nghe hiểu lời nói của người ở đây.

"Con không có nghe sai, thật sự là nghe hiểu chúng ta nói." Vu y Phân Đạt cười không ngớt nói.

Lần này cũng không có nghe lầm, quả nhiên là nghe hiểu được, cô cứng ngắc nhìn xương thú ở trong tay mình, sẽ không phải là như cô nghĩ chứ.

"Ha ha, con cũng đoán đúng rồi, uống vào nước thánh do thần thú ban cho thì có thể nghe hiểu và sử dụng thú ngữ." Vu y Phân Đạt giống như con giun trong bụng Liều Thư, đều nhất nhất giải đáp hết nghi vấn trong lòng của cô ra.

Liều Thư cũng không thể nói là người theo thuyết vô thần, loại chuyện này, tin thì có không tin thì không có, nhưng khi gặp được chỗ có thờ thần phật thì cô vẫn vui vẻ đi vào bái lạy, cái này lại không ảnh hưởng cái gì. Khi gặp chuyện xuyên qua cô chỉ coi là gặp phải mấy thứ mà khoa học không gian chưa giải thích được. Nhưng mà sau khi uống xong cái gọi là nước thánh do thần thú ban cho thì có thể nghe hiểu và vận dụng môn ngoại ngữ này, cũng coi như là thần thoại đi. Cái này thật sự đối với cô mà nói không nghĩ có thần linh ở khắp nơi thì lúc này trong lòng cũng mang theo kính sợ.

"Tiểu giống cái con tên là gì? Bao nhiêu tuổi? Trưởng thành chưa? Vì sao lại lưu lạc đến rừng rậm Thú Đẳng? Là bộ lạc của con xảy ra chuyện gì hay là con tự mình chạy lạc đến trong rừng sâu?" Nam tử trung niên cũng chính là tộc trưởng cười hỏi.

"Lôi Đức, làm sao ông có thể lập tức hỏi nhiều như vậy, làm cho tiểu giống cái trả lời thế nào." Phụ nhân trung niên bắt mắt liếc mắt oán trách tộc trưởng Lôi Đức một cái, Allen ở bên cạnh cũng mạnh mẽ gật đầu một cái, đúng vậy đúng vậy, tộc trưởng hỏi nhiều lắm.

Ngượng ngùng cười cười, Lôi Đức sờ sờ tóc xoã tung trên đầu, có chút ngượng ngùng nhìn về phía Liều Thư.

"Giống cái?" Nói cô sao? Liều Thư choáng váng đầu, đó là một cách nói gì vậy, giống cái không phải là... Đột nhiên cô nghĩ đến nhóm người bên cạnh mình có thể là phi nhân loại, con hồ thì ẩn theo trong mái (đực cái) để phân chia nam nữ, cho nên ở đây cô bị coi là trở thành đồng loại sao. Không thể nào, cái này cũng có thể nhìn lầm hay sao.

Nhìn xuống xúc động muốn giải thích rõ ràng, cô cũng không biết phi nhân loại ở đây sau khi biết được chân tướng rồi thì có thể có tính bài ngoại hay không. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Liều Thư quyết định mình vẫn nên xác định một chút người ở đây rốt cuộc có phải vô hại hay không rồi nói sau, ừ, vậy cũng không xem như lừa gạt, nhiều lắm thì coi như là giấu diếm, mà không phải nói dối.

"Ừc, tôi tên là Liều Thư, năm nay hai mươi ba tuổi, đã trưởng thành."

"Vừa mới trưởng thành thôi, còn nhỏ." Phụ nhân của tộc trưởng cười tủm tỉm, chợt nhíu mày lo lắng nói: "Làm sao con có thể một mình chạy đến trong rừng rậm Thú Đẳng vậy, nơi đó có rất nhiều dã thú hung tàn, con là một giống cái yếu đuối đơn bạc, nếu không phải gặp được Allen thì đã có thể gặp

nguy hiểm rồi."

Nói tới Allen, từ lúc có thể nghe hiểu lời nói của Liễu Thư rồi thì bắt đầu khăn trương dựng thẳng lỗ tai. Sau khi như nguyên lấy được tên Liễu Thư thì đột nhiên liền mặt đỏ tai hồng. Đợi đến khi gặp Liễu Thư quay đầu nhìn hần thì hần muốn lập tức nói gì đó, nhưng vì căng thẳng khăn trương mà nói chuyện áp a áp ứng trong cổ họng: "Tôi... tên, gọi tôi Allen là tốt rồi, cô... cô là một giống cái rất dũng cảm... ừ."

Allen nói lời này dẫn tới trừ bỏ Liễu Thư đang ngồi đó thì những người khác đều có thâm ý liếc mắt một cái, sau đó mọi người đưa mặt nhìn nhau rồi rút ra một kết luận —— tiểu tử này thông suốt rồi.

Có tiếng cảm thán vui mừng âm thầm vang lên.

"Allen cảm ơn anh đã cứu tôi, cũng không thể nói rõ là dũng cảm, lúc ấy tôi muốn chạy đi, chỉ là chân bị thương, thật sự chạy không được." Liễu Thư không cảm thấy cái gì, chỉ là cảm giác ân nhân cứu mạng này có chút hướng nội mà thôi.

"Không, không khách khí..." Allen tiếp tục đỏ mặt.

"Liễu Thư, con là người bộ lạc nào, vì sao ngay cả thú ngữ cũng không biết?" Vu y Phân Đạt hỏi.

Không có hùng hổ dọa người, chỉ là suy nghĩ muốn hiểu biết về cô, Liễu Thư suy nghĩ một chút rồi nửa thật nửa giả nói: "Bộ lạc của tôi cách nơi này rất xa rất xa, có thể tôi không thể tìm được đường trở về."

"Còn... vì sao tôi lại xuất hiện ở trong phiến rừng rậm kia, kỳ thực nói đến cũng rất kỳ quái, tôi chỉ không cẩn thận ngã xuống từ một chỗ trên vách núi, sau đó liền xuất hiện ở trong mảnh rừng rậm kia." Biểu tình của Liễu Thư có bao nhiêu vô tội thì sẽ có bấy nhiêu vô tội, đó là một biểu tình đáng thương, nháy mắt thì đã làm cho một đám phi nhân loại thực đơn thuần không khỏi cảm động. Được rồi, Liễu Thư thực kiên quyết tỏ vẻ, mình thật sự là biểu lộ chân tình.

"Thế nào lại có chuyện kỳ quái như vậy?" Phách Nhĩ (Pohl) là trưởng tử của tộc trưởng, khi nghe tin tức nói Allen mang về một giống cái thì hần lập tức đến trong lều trại của phụ thân ngồi chờ, lúc này hần rất thỏa đáng biểu đạt nghi hoặc của mình.

Tộc trưởng và đám người Allen cũng là một vẻ đầu óc khó hiểu, nhưng mà lại không có một ai hoài nghi lời nói của Liễu Thư.

"Chẳng lẽ thần thú có ghi lại là sự thật?" Đột nhiên Vu y Phân Đạt nói.

"Cái gì? Thần thú ghi lại cái gì?" Tộc trưởng kỳ quái hỏi.

Vu y Phân Đạt liếc mắt nhìn Liễu Thư một cái, nhúu chặt mí, một bàn tay nắm một viên lớn nhất trong sợi dây chuyền bằng đá ở trước ngực, là viên màu trắng giống như đá cuội, bà hơi hơi nhắm mắt lại, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp: "Thần thú từng ghi lại, ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d đại lục thú nhân rộng lớn khôn cùng, thời điểm thần thú dạo chơi vì tiết kiệm thời gian, nên đã bố trí vài nơi ẩn nấp vượt qua từng địa vực ở đại lục thành một chuỗi nối tiếp."

Tộc trưởng nghe vậy thì hơi chút suy tư, rồi nở nụ cười tươi nói: "Chẳng lẽ Vu y muốn nói, Liễu Thư có thể là lỡ tiến vào một trong chuỗi tiếp điểm thần thú để lại cho nên mới vượt qua lĩnh vực?"

Tộc trưởng không hồ là tộc trưởng, vừa nói như vậy, còn lại mọi người đều hiểu được.

Liễu Thư tác lười, ngăn ngừa vài câu trao đổi, lộ ra tin tức thật là toàn bộ, đại lục thú nhân, thần thú, cái này là đùa giỡn cái gì vậy, chẳng lẽ mình xuyên qua thế giới khác? Còn có vị thần thú mà thú nhân tín ngưỡng kia, thật là một thần linh, chuỗi tiếp điểm cũng đã tiếp cận được địa cầu đi.

"Đúng như lời tộc trưởng nói." Vu y Phân Đạt gật đầu xác định.

"Ta đây còn có thể trở về không?" Nếu có cơ hội trở về mà nói, Liễu Thư vẫn muốn trở về.

"Vu y Phân Đạt, có thể trở về sao?" Allen là thực sự không muốn để cho giống cái này trở về, nhưng mà, nhìn bộ dạng giống cái hần là vẫn còn có người nhà ở đại lục khác. Hơn nữa mặc kệ là thú nhân hay là giống cái mà nói thì bộ lạc rất quan trọng, hần có thể hiểu.

"Cái này... rất khó, chuỗi tiếp điểm thần thú để lại là di động, từng có thú nhân tìm kiếm qua, có một ít dấu hiệu có thể coi là tiếp điểm, nhưng mà lại không thu hoạch được gì, Liễu Thư có thể gặp phải cũng là thật sự may mắn."

Thật là may mắn, từ trên vách núi ngã xuống, nếu như ngã thật sự thì ngay cả mạng cũng không còn, may mắn là cô lỡ rơi vào tiếp điểm, cho dù là xuất hiện ở trong rừng rậm Thú Đẳng nguy hiểm, ít nhất hiện tại thì cô vẫn khỏe mạnh.

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Bộ lạc Dục Hồ

Editor: ChieuNinh

Lời nói của Vu y Phân Đạt làm cho người đang ngồi ở đây rất là thôn thức không thôi, loại chuyện này thật sự là vạn năm khó gặp, ngược lại trong lúc nhất thời cảm khái Liễu Thư có vận may.

Biết được mình chỉ sợ là hết hi vọng được trở về, tuy trong lòng Liễu Thư có chuẩn bị thì cũng mất mát từng trận.

Allen biết giống cái mình cứu sẽ không rời đi, trong lòng cao hứng nói không nên lời, tuy rằng hắn cũng biết được loại suy nghĩ này rất đáng khinh, nhưng mà dưới tình huống giống cái có thể ở lại thì hết thấy đều là mây bay.

"Không cần lo lắng, chúng ta sẽ chăm sóc em." Allen vội vàng nói.

"Ừ, Allen nói không sai, chúng ta ở đây là bộ lạc Dục Hồ tộc, ta là tộc trưởng Lôi Đức, đây là bạn lữ của ta, Đỗ Lạp còn có đây là Vu y trong bộ lạc Phân Đạt." Tộc trưởng Lôi Đức cười giới thiệu nói: "Hai tiểu tử này, Allen cứu người rời khỏi rừng rậm Thú Đẳng, còn có đây là con trai của ta Phách Nhĩ, là thú nhân dũng cảm cường tráng."

Allen dám khẳng định, một câu phía sau mới là câu tộc trưởng muốn nói.

"Đưa nhỏ, con cứ yên tâm, con đã đi đến Dục Hồ tộc chúng ta thì chúng ta vạn phần hoan nghênh, chúng ta cũng sẽ tìm kiếm biện pháp trở về cho con." Phu nhân tộc trưởng là một nữ nhân rất dịu dàng, cũng rất đẹp, đương nhiên điều kiện tiên quyết là bà xử lý cho mình càng tốt hơn một chút.

Được nhiệt tình đối đãi như vậy, nói Liễu Thư không cảm động là không có khả năng, đường trở về rất xa vời, quả thật bản thân cô có nhu cầu cấp bách cần một địa phương có thể đặt chân tạm thời, có khả năng cô còn phải qua một đoạn thời gian rất dài, có lẽ là cả đời "tạm thời" ở tại chỗ này, phải hiểu biết rõ ràng nơi này rốt cuộc là chỗ nào.

"Thật cảm ơn mọi người, tôi nguyện ý ở lại." Căn nhắc trong một chớp mắt, Liễu Thư quyết định lựa chọn của mình.

"Vậy là tốt rồi, hoan nghênh con gia nhập bộ lạc, tiến vào bộ lạc của chúng ta thì đều là người một nhà, con lại là giống cái, thú nhân Dục Hồ sẽ bảo vệ con, mãi cho đến khi con tìm được bạn lữ của mình hoặc là trở lại bộ lạc mình." Tộc trưởng Lôi Đức thật vui vẻ, một tiểu giống cái gia nhập tự nhiên sẽ giải quyết tình huống khẩn cấp tìm kiếm bạn lữ cho thú nhân độc thân trong bộ lạc, đây là tình huống mà người làm tộc trưởng như ông cam lòng nhìn thấy.

"Tôi đi chuẩn bị chỗ ở cho Liễu Thư, ở trong sơn động là được, một tầng dưới cùng, như vậy cũng thuận tiện tới lui." Phu nhân Đỗ Lạp nói.

"Chân của cô ấy bị thương còn phải vài ngày mới có thể khỏe hẳn, để cho một giống cái độc thân ở một mình thì không ổn lắm, tôi thấy không bằng để cho Allen chăm sóc cô ấy là được." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Vu y Phân Đạt nói, nói rất trực tiếp, bà thấy có vẻ như Allen có chút cảm tình với Liễu Thư, như vậy cơ hội ở gần này, bà không chút do dự tranh thủ cho Allen.

Tộc trưởng Lôi Đức nghĩ một chút thì gật đầu đồng ý, ở trong thế giới quan của thú nhân, mình ra ngoài săn được con mồi đều là thuộc về mình, bao gồm giống như Allen nhặt được một giống cái, theo lý thuyết Allen có quyền được ưu tiên theo đuổi, đương nhiên cuối cùng vẫn phải xem giống cái lựa chọn ai.

"Không cần phiền toái, tự tôi có thể..." Liễu Thư muốn cự tuyệt, nhưng mà liếc mắt nhìn thấy đôi mắt màu hồng của Allen một cái, còn có ánh mắt lộ ra cảm xúc tha thiết mong chờ thì lời muốn nói gì cũng nuốt mất. Thật không sao hiểu được người này, nhưng mà hắn cũng chính là người đầu tiên mình nhìn thấy khi đến đây, hơn nữa là người cứu mình. Nói ra cũng không sợ chê cười, Liễu Thư phải thừa nhận mình có chút tình tiết chìm non rồi.

"Tôi thấy Đỗ Lạp cũng không cần vội vàng tìm sơn động, sơn động tôi sinh sống lúc tôi còn là vị thành niên vừa vặn ở tầng dưới chót, mấy năm nay không có ai vào ở. Nhưng bình thường một khi có thời gian tôi cũng quét tước một chút, rất sạch sẽ, chỉ là thiếu đồ dùng, lát nữa để cho Allen lấy hai tấm da thú tôi là được." Vu y Phân Đạt nhớ tới sơn động mình ở trước kia vẫn còn, vừa vặn có thể cho Liễu Thư vào ở nên đề nghị.

"Như vậy thì tốt rồi, Liễu Thư vừa mới đến, cũng cần phải nghỉ ngơi một chút, hôm nay ta đặc biệt để cho Phách Nhĩ nướng nhiều thêm chút thịt, bữa nay ăn ở đây đi." Tộc trưởng Lôi Đức cực kỳ vui mừng, vung tay lên, giữ ba người ở lại ăn cơm.

Allen và Vu y Phân Đạt cũng không có cự tuyệt, Liễu Thư tự nhiên là ở lại theo. Phương pháp nướng thịt rất phổ thông, chỉ là có thêm muối ăn, độ lửa nắm giữ rất tốt. Liễu Thư đã đói bụng thật lâu, nhất thời ăn rất ngon.

Dùng cơm xong tộc trưởng cũng không giữ lại lâu, Allen dẫn theo Liễu Thư rời khỏi.

Ra khỏi lều trại của tộc trưởng, Liễu Thư ngồi trên lưng Allen, mà Vu y Phân Đạt cười lên con chim Tiểu Hồng của mình cùng nhau bay tới sơn động. Chẳng qua lần này Allen không có đuổi cánh, chỉ chạy băng băng, nhưng tốc độ lại rất nhanh. Không qua bao lâu thì đã đến trước sơn động tràn đầy vách đá, trong sơn động trên vách đá có người cười ha hả chào hỏi với Vu y Phân Đạt và Allen, hai người đều đáp lại.

"Đến, hai người vào đi."

Son động cũng không nhỏ, có chừng năm mười mét vuông, kết cấu bên trong rất giống với chỗ ở của Vu y Phân Đạt trên đỉnh núi, cũng rất đơn giản, chỉ có một cái giường đá, không có bao nhiêu dư thừa khác.

Trong son động cũng có lò sưởi, có thể vì đã thật lâu đều không có nổi lửa nên bên trong không có bao nhiêu tro than.

"Hiện tại giống cái đều thích ở trong lều trại, cho dù ở lều trại xác thực thoải mái, nhưng mà ta vẫn có thói quen ở trong son động. Vốn cũng muốn dựng một lều trại cho con, nhưng dù sao con cũng là giống cái độc thân, vừa mới tới nên có chút không thuận tiện, chờ vết thương trên đùi con tốt hơn thì để cho Allen dựng một cái cho con." Ở trong son động Vu y Phân Đạt vừa thu dọn, vừa giải thích cho Liễu Thư.

Trong son động còn có chút thảo dược Vu y Phân Đạt hái được ở bên ngoài, còn chưa kịp lấy đi mà đều để tạm ở trong này, hiện tại bà đang cầm một miếng da thú bọc kỹ lại mấy thứ này, chuẩn bị lát nữa mang đi.

"Không sao, ở trong son động rất tốt." Ở đây tốt hơn chỗ cô ở vào buổi tối đầu tiên nhiều, còn có rất nhiều người, cuối cùng không phải chỉ có một mình mình, hơn nữa cũng không cần lo lắng có dã thú gì đó tấn công, không thể tốt hơn rồi.

"Ừ, hài tử ngoan." Tiểu giống cái không kêu không nóng nảy, không bốc đồng, Vu y Phân Đạt rất thích.

"Tôi đi lấy mấy tấm da thú tới đây cho em." Allen nhìn xem khắp nơi, thấy rằng mình nên ra chút lực, nghĩ đến chuyện vừa rồi Vu y Phân Đạt để cho mình lấy da thú, nên hấn cẩn thận đỡ Liễu Thư đến ngồi trên giường đá gãi gãi đầu bỏ lại một câu như vậy rồi chạy ra khỏi động.

"Ha ha, Allen chính là cái dạng này, có chuyện gì thì tìm nó, cái gì cũng có thể kêu nó đi làm."

Nhìn cũng nhìn, nghe cũng nghe, Liễu Thư giật mình phát hiện hình như ở đây giống như là xã hội nguyên thủy.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Người ở đây rất đơn giản, giao tiếp vài câu thì từ đó có thể thấy được tính cách ngay thẳng, không có chuyện nói lời đầy ẩn ý, có chút giống như những hán tử Đông Bắc ngay thẳng.

"Vu y Phân Đạt..."

"Hả?" Phân Đạt đang tại sửa sang lại đồ thì bị kêu một tiếng, còn có chút chưa hoàn hồn, nhìn thấy Liễu Thư hình như muốn hỏi cái gì. Bà nhớ tới giống cái là một mình bị chuỗi tiếp điểm của thần thú lờ mang đến nơi đây khẳng định là rất sợ hãi nên nhất thời đau lòng.

"Có chuyện gì thì cứ việc hỏi, không hiểu thì hỏi, không sao cả, xem nơi này trở thành bộ lạc của mình, không phải sợ." Phân Đạt tận lực làm cho giọng nói của mình nghe qua dịu dàng ấm áp lòng người như Đỗ Lạp.

"Bộ lạc Dực Hồ là dạng bộ lạc gì?"

Hết chương 9.

P/s: Dực Hồ: là hồ có cánh; chim non tình tiết: có thể hiểu là khi chim non mở mắt chào đời, đập vào mắt nó đầu tiên thì nó sẽ coi là mẹ. Có thể là chim mẹ, con người... Điều này còn có một tầng ý nghĩa giống như là trong một hoàn cảnh xa lạ người đầu tiên chị nữ chính tiếp xúc là Allen nên trong lúc vô tình chị có chút ý lại vào Allen.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Các bộ lạc lớn

Editor: ChieuNinh

"Bộ lạc chúng ta là Dực Hồ." Vu y Phân Đạt tuyệt không vì vấn đề của Liễu Thư mà gây khó dễ, ngược lại rất hưng phấn lôi kéo Liễu Thư cùng ngồi ở trên giường đá mà bắt đầu nói không ngừng.

Bộ lạc Dực Hồ, cũng giống như tên.

Dực Hồ, là hồ thú có một đôi cánh có thể bay lượn trên không trung.

"Bộ lạc của chúng ta coi như là một bộ lạc lớn, có bốn năm trăm nhân khẩu, trong đó có hơn một trăm giống cái, mùa hè năm nay trong bộ lạc có vài ấu tể vừa được sinh ra." Trên mặt Vu y Phân Đạt mang theo tươi cười giải thích cho Liễu Thư về bộ lạc Dực Hồ, lúc nói tới những sinh mạng nhỏ mới ở trong bộ lạc thì trên mặt không dấu được vẻ vui mừng yêu thương.

"Ở đây có một bộ lạc Dực Hồ tộc sao?" Liễu Thư hỏi thăm tin tức mình muốn biết.

"Đương nhiên không phải, bộ lạc trước kia của con hẳn là rất hẻo lánh, cho nên con không biết thứ này. Kỳ thực thì cũng không phải tất cả chỉ có bộ lạc Dực Hồ chúng ta mà cũng có một vài bộ lạc phân tán bên ngoài." Vu y Phân Đạt dừng một chút rồi lại nói tiếp: "Ở phía Đông bộ lạc chúng ta có một con sông lớn, kêu là Xích Hà, nơi đó bộ lạc Dực Xà tộc ở, đó là một bộ lạc lớn, nhân khẩu rất đông, giống cái của bọn họ cũng nhiều, còn rất đẹp." Vu y Phân Đạt bĩu môi, hiển nhiên có chút bất mãn vì giống cái nhà mình kém hơn bộ lạc người ta.

"Lại đi tới phía tây thì chính là bộ lạc Dực Báo tộc thực chất cũng là bộ lạc lớn, ở phương Bắc là bộ lạc gấu ngựa tộc. Thú nhân tộc gấu ngựa và bộ lạc Dực Hồ không giống nhau, bọn họ cũng không có hai cánh nên không thể bay được, nhưng mà mỗi người đều có hình thể cao lớn, thực lực cường hãn, không thể khinh thường."

"Mà ở địa phương cực Bắc có một vách núi đen, nơi đó là tộc điều hầu mạnh mẽ ở, tộc điều hầu mạnh mẽ mới là vương giả chân chính trên bầu trời, đi săn vô cùng lợi hại. Nhưng mà nhân số tộc nhân của bọn họ từ xưa đến nay cũng rất ít, hơn nữa bọn họ có thói quen với hoàn cảnh ở phương Bắc bình thường không đi đến địa phương khác trên đại lục. Đồng thời cũng không thường trao đổi cùng với bộ lạc thú nhân khác, trong tộc thực sự ít có thú nhân hoặc là giống cái thông hôn với tộc bên ngoài. Ta nói những cái này đều là bộ lạc chủ yếu, còn có những bộ lạc nhỏ khác thì ta cũng không nói nhiều, mà bộ lạc Dực Hồ chúng ta cũng là một bộ lạc lớn."

Liễu Thư sợ hãi than, mình thật đúng là đủ năng lực mà, trực tiếp xuyên qua hàng tỉ năm ánh sáng, tới một thế giới khác hoặc là nói là một tinh cầu khác. Hơn nữa cũng không phải như mình suy nghĩ tưởng tượng cái gì mà tu chân mà pháp linh tinh, mà là dị thể chân chính, ngay cả chủng tộc cũng bất đồng, còn là xã hội nguyên thủy. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Người đề cho cô là một nhân loại tân tiến từ thế kỷ hai mươi mốt một khi xuyên qua lại trở về trước giải phóng, bắt đầu cuộc sống ăn trái nước rau, hơn nữa chung quanh vẫn là nguyên thủy ừ, thú nhân. Thế thì một chữ "ngược" cũng coi như là rất cao rồi, cuộc sống này làm sao mà qua được đây.

Mặc kệ Vu y Phân Đạt tiếp tục nói thêm gì nữa, tâm hồn của Liễu Thư đã bắt đầu bay xa, cô nghĩ xem mình nên ứng phó với hoàn cảnh hiện tại như thế nào. Cô vẫn còn chưa có nghĩ ra được một con đường nào thì Allen ôm một xấp da thú dày đi vào, nhìn trán hần đầy mồ hôi, Liễu Thư cảm thấy rất ngưỡng mộ. Người ta đã cứu mình, bây giờ còn bận trước bận sau, cô có lòng muốn tiến lên hỗ trợ lại bị Allen và Vu y nhất trí ngăn lại. Sau đó cô liền tro mắt nhìn Allen tay chân lưu loát trải một tầng da thú thật dày lên giường đá vốn chỉ có cỏ khô, đồng thời lại dọn dẹp trong sơn động trong sơn động ngoài một lần. Khi xác nhận không còn sót cái gì thì lại chạy ra đi ngoài ôm nhánh cây trở về.

Đợi đến khi mặt trời chiều ngã về tây thì trong sơn động đã có thể gọi là một cái "nhà nhỏ", lúc này lò sưởi ấm áp trong sơn động đã được nhóm lên một đồng lửa, ba người Liễu Thư Allen và Vu y Phân Đạt ngồi xuống chung quanh. Trên đồng lửa Allen đang nướng thịt, mùi thịt tỏa ra, khiến cho người ta thèm ăn.

"Trước tiên con cứ ở đây, chờ vết thương của con tốt lên thì tộc trưởng sẽ phái người giúp con tìm biện pháp đi về, à, đúng rồi con nhớ rõ bộ lạc của con tên gọi là gì, ở đâu. Nếu thật sự là không tìm thấy chuỗi tiếp điểm thì chúng ta có thể phái thú nhân đưa con trở về."

Lời này của Phân Đạt cũng không phải là khách khí, thú nhân luôn trực tiếp ngay thẳng, có lẽ có thông minh nhỏ, nhưng chuyện lừa gạt này kia cũng tồn tại rất ít. Cho dù là luyện tiệp để một giống cái rời đi, nhưng mà dù sao cũng là giống cái rời xa quê nhà, bà có thể cảm động, tất nhiên là nguyện ý giúp Liễu Thư.

Allen gian nan cúi cái đầu màu đỏ kim, hần thực không nở, nhưng giống cái không phải là của bộ lạc mình.

Liễu Thư không ngốc, cái gọi là thần thú để lại chuỗi tiếp điểm, có thể gặp nhưng không thể cầu, làm sao có thể dễ dàng tìm được như vậy. Cho dù đám người tộc trưởng Lôi Đức sẽ phái người đi tìm, không nói cô bận khoản, như vậy cũng chỉ phí công mà thôi.

"Cảm ơn Vu y Phân Đạt, tôi nghĩ là không cần, bộ lạc... của tôi chính tôi cũng không nói được, dù sao thì ở một nơi rất xa rất xa, tên của nó kêu là địa cầu."

"Địa cầu? Thật là bộ lạc kỳ quái, quả nhiên là chưa từng nghe qua." Phân Đạt nhú mi suy tư một lát, lắc đầu nói. Trong bộ lạc Vu y là người thuộc loại có kiến thức nhất, bộ lạc ngay cả Vu y cũng chưa từng nghe qua thì những người khác sẽ càng không thể nào biết được.

"Không cần để cho tộc trưởng Lôi Đức phái người đi tìm kiếm giúp tôi, chạy chung quanh như vậy thì rất nguy hiểm, không thể quay về thì cứ như vậy đi."

Phân Đạt vốn đã cảm động, lúc này mắt nước mắt lưng tròng nhẹ nhàng vỗ về lọn tóc của Liễu Thư: "Đứa bé ngoan, thật sự là đứa bé ngoan." Làm sao Phân Đạt có thể không biết làm như vậy thì sẽ nguy hiểm, nhưng hiếm khi thấy được một giống cái tuổi còn nhỏ nhỏ thế nhưng có thể hiểu biết như vậy, muốn bà không thích cô thì cũng khó, nhất thời bà cũng không biết nói cái gì cho phải. Có thể gặp được người dịu dàng giống như Phân Đạt, tồn tại như mẹ ruột nên Liễu Thư cũng rất là yêu thích. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Lúc này Phân Đạt biểu lộ thân thiết ra đối với cô, cũng làm cho lòng cô có an ủi không nhỏ khi mới tới dị thế.

Allen thấy hai giống cái một lớn một nhỏ đột nhiên đều bắt đầu thương cảm, hần đang nướng thịt ở bên cạnh nhất thời không thể rời tay, chỉ có thể sốt ruột nóng nảy.

"Liễu Thư yên tâm đi, Allen tôi sẽ chăm sóc em, em không có bộ lạc, bộ lạc của chúng ta cũng rất hoan nghênh em." Lấp ba lấp bắp hồi lâu, rốt cuộc Allen thành công toát ra một câu như vậy.

"Ừ, cảm ơn Allen."

"Không... Không cảm ơn." Trên mặt hần hồng có thể tương đương với tóc màu đỏ kim của hần rồi.

Dùng xong com chiều, Phân Đạt cười con chim Tiểu Hồng của bà bay trở về đỉnh vách đá, trước khi đi còn nói có chuyện gì thì kêu một tiếng, bà nhất định sẽ tới đây, hoặc là kêu Allen.

Nhà Allen ở khoảng giữa vách đá, bố trí ổn thỏa cho Liễu Thư xong, lại dùng cái nồi đá đun cho Liễu Thư một nồi nước ấm, phía dưới lò sưởi vẫn còn lửa, vừa vặn có thể giữ nước được ấm, nếu ban đêm khát hoặc là muốn dùng nước cũng thuận tiện.

Tiền bước Phân Đạt và Allen, Liễu Thư nằm ở trên giường đá được trải da thú thật dày, chỉ cảm thấy một ngày hôm nay trôi qua thật đúng là đủ huyền ảo. Thú nhân, Dực Hồ, bộ lạc, xã hội nguyên thủy thật lớn, giới hạn tam quan của cô cũng đã vỡ nát cả rồi.

Lôi kéo da thú trên người, Liễu Thư nghĩ tới nghĩ lui một lát thì đầu óc bắt đầu mơ hồ. Sau đó cô vốn nghĩ mình trải qua một ngày hỗn loạn thế này thì buổi tối sẽ ngủ không được, không ngờ vừa nằm trên đó không được bao lâu thì đi gặp mặt Chu Công, còn ngủ được tương đối sâu. Ban đêm Allen và Phân Đạt lặng lẽ tới đây xem vài lần mà cô cũng không cảm giác được chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Anh trai Oman

Editor: ChieuNinh

Khi Liễu Thư tỉnh lại thì đã là gần tám chín giờ sáng, đồng hồ bị ngã hỏng rồi, chính là lần té bị thương chân đó, cho dù là xấu thì cô cũng không nỡ mà ném đi, vẫn còn để trong ba lô.

"Liễu Thư em tỉnh chưa?"

Son động không có cửa nên dùng một tấm da thú làm màn che, tiếng của Allen từ bên ngoài truyền vào, có lẽ là đã sớm chờ ở bên ngoài lâu rồi, sợ quấy rầy đến cô nghỉ ngơi cho nên vẫn không lên tiếng mà đợi cho đến khi Liễu Thư tỉnh lại.

Nghĩ đến điểm này, Liễu Thư vừa mặc áo khoác vào, vừa cao giọng nói: "Tôi dậy rồi, Allen anh vào đi."

Theo rèm da thú mở ra, ánh sáng mặt trời từ bên ngoài thẳng tắp chiếu vào, nhất thời chiếu sáng trong son động mờ tối. Trời đã không còn sớm, bên ngoài sương sớm lại còn chưa có tiêu tán, Allen cứ như vậy mà công ánh sáng đi vào, ánh sáng chiếu xạ ở trên mặt của hắn, ngược lại làm cho sườn mặt của hắn có vẻ càng thêm sâu sắc.

"Thật ngại, tôi dậy trễ." Liễu Thư dòi tầm mắt đang nhìn Allen chăm chăm, hơi chút ngượng ngùng nói.

"Hả?" Rõ ràng Allen không có nghĩ tới cái này, nghĩ ngợi một chút sau đó do dự nói: "Ừ, là tôi không đánh thức em, em gội rửa trước đi, tôi thịt nướng cho em."

Allen trả lời, Liễu Thư nhất thời cũng không biết nên nói cái gì: "Vâng cảm ơn."

Nước trong nồi đá còn có chút ấm áp, vừa vặn để rửa mặt, Liễu Thư nhìn trái nhìn phải, không có nhìn thấy công cụ đánh răng, cho dù không có bàn chải đánh răng và kem đánh răng nói chung cũng phải súc miệng nhỉ?

"Allen, các anh ở đây dùng cái gì súc miệng?" Tim không ra thứ mình muốn, Liễu Thư đành phải quay đầu hỏi Allen đang nướng thịt.

"Súc miệng?" Allen nghi hoặc, thấy Liễu Thư chỉ chỉ vào miệng, thế này mới giật mình: "Em nói là tẩy răng, có, có."

Allen buông thanh gỗ xuyên thịt trong tay, đứng lên chỉ vào một đoạn đen thui có vẻ là rễ cây gì đó đặt ở bên cạnh nồi đá nói với Liễu Thư: "Có thể dùng cái này."

"Cái này?" Cô rất ngạc nhiên cảm lấy khúc rễ cây đó: "Đây là cái gì vậy? Dùng như thế nào?"

"Đây là gốc cây bách xuyên, bách xuyên thụ (cây bách xuyên) vừa đến mùa hè thì mọc rất nhiều quả có gai, thứ này không có tác dụng gì, còn nhiều gai góc. Đến lúc đó đợi nó chín muồi thì đập bể sau đó lấy nhân bên trong được giống cái rất thích làm đồ ăn vặt, thú nhân thì không thích. Mãi cho đến khi có người phát hiện rễ cây của bách xuyên thụ sinh trưởng sum xuê chỉ cần đập thủng sẽ chảy ra một thứ gì đó màu trắng, sau đó thì có người phát hiện dùng nó tẩy răng có thể tẩy răng thực sạch sẽ còn có thể trở nên trắng sáng."

"Bách xuyên thụ chỉ sinh trưởng dựa vào chỗ phía Nam này của chúng ta, cho nên cũng coi như một nét đặc thù không nhỏ của bộ lạc Dực Hồ. Vào ngày trao đổi giữa các bộ lạc thú nhân, có thật nhiều bộ lạc đều thích trao đổi nó, có thể đổi được rất nhiều thứ đó, chỉ là nó không thể ăn, trăm ngàn lần em cũng đừng ăn nó."

Liễu Thư nhìn kỹ cái gọi là rễ cây bách xuyên thụ, vật thể màu trắng ngà dính dính, thoát nhìn rất giống kem đánh răng, ngửi ngửi thì có một loại hương vị

thơm ngát mùi cỏ cây. Cô lấy đầu ngón tay dính một chút rồi chà lên hàm răng, trên đầu lưỡi cảm nhận được một vị chất chát, nhất thời Liễu Thư đánh mất ý tưởng muốn ăn một miếng.

Không có bàn chải đánh răng, lấy ngón tay đánh răng cảm giác không phải rất tốt, nhưng mà có "kem đánh răng" thì đã là vô cùng may mắn rồi. Liễu Thư thấy rằng mình vẫn không cần quá tham lam mới tốt, về sau có cơ hội thì làm một cái bàn chải đánh răng.

Rửa mặt đánh răng, đợi hết thấy chuẩn bị xong thì Allen cũng đã rất nhanh nướng thịt xong, lại là thịt nướng, xem ra ở đây vẫn coi thịt làm đồ ăn chủ yếu, còn chưa có phát hiện thứ khác có thể dùng làm món ăn chính. Ăn nhiều thịt thì sẽ bị táo bón, cũng sẽ ngán, nhưng tình huống trước mắt không cho phép Liễu Thư được soi mói. Nhớ tới trong ba lô có hai cái chân giò hun khói, cô khẽ cắn môi vẫn nhìn xuống ý tưởng lấy ra ăn luôn, đây là hai cái chân giò hun khói duy nhất ở thế giới này, thôi thì lại ở lại trên đời này chút thời gian đi, đợi cho đến lúc nào đó, khẳng định là sẽ cho nó ra đi thật thể diện.

Bữa "điểm tâm" này cô và Allen hai người cùng ăn với nhau, Liễu Thư không cảm nhận được cái gì, thịt này là của người ta mang tới, cũng là người ta làm, cùng ăn cơm với nhau cô còn thấy rằng mình rất ngượng. Mà trong lòng Allen thì lại nghĩ, giống cái không có cự tuyệt, còn cùng ăn cơm với mình, nhất định là ngầm thừa nhận tồn tại của hắn nên hắn nhất thời vui vẻ như mở cờ trong bụng, ăn cũng phá lệ hăng say. Lượng cơm ăn của một mình hắn bằng mấy lần của Liễu Thư, cô kinh ngạc âm thầm lưu ý bụng của Allen, cơ bụng sáu khối, bằng phẳng rắn chắc, thật sự là không có hiện tượng bụng nứt vỡ, làm cho cô không thể không cảm khái. Thú nhân cường đại, ngay cả "sức ăn" thì người bình thường cũng không thể sánh bằng.

Bữa sáng dùng qua một chút thì xong, Vu y Phân Đạt giống như đã tính tốt chính xác rồi mới tới, bà thay đổi được trên chân Liễu Thư. Tối hôm qua trước khi đi ngủ đã băng bó được, hiện tại thức dậy vừa vặn đôi một lần.

Cởi bỏ băng bó, Liễu Thư giật giật chân, mắt lập tức sáng rực lên: "Vu y Phân Đạt, được của người dùng thật tốt, hiện tại chân đã không còn đau nữa rồi, hơn nữa còn hẳn là có thể đi vài bước."

"Hắc hắc, đúng vậy, Vu y duy nhất bộ lạc trong của chúng ta, loại thương nhô này rất nhanh khỏe, chỉ là thân mình giống cái rất yếu, không dễ dàng khỏe lên. Liễu Thư, thân mình của con rất khỏe mạnh nên mới tốt lên nhanh như vậy, nhưng mà còn phải dưỡng hai ngày, trước không cần đi khắp nơi." Phân Đạt cũng không khiêm tốn, rất rộng rãi thừa nhận y thuật của mình, trên mặt là vui vẻ rạo rực vì được Liễu Thư khen.

Giống cái, nghĩ tới hai chữ này thì khóe miệng của Liễu Thư co rút mãi.

Trải qua buổi nói chuyện phiếm ngày hôm qua với Vu y Phân Đạt, Liễu Thư đại khái biết được, mình đã xuyên không ra khỏi hệ ngân hà, trải qua hàng tỉ năm ánh sáng, dù sao cũng không biết xuyên tới tinh cầu dị thể nào. Ở đây được gọi là đại lục thú nhân, nhân vật chính trên đại lục chính là các loại thú nhân phi nhân loại ví dụ như là Dực Hồ Dực Báo v.v...

Thú nhân, có thể biến hóa từ hai loại nhân thú, hình người hình thú, thú nhân là gọi chung. Ở trong đại lục thú nhân, nam nhân được gọi là thú nhân, mà nữ nhân thì lại kêu là giống cái, không có cách gọi nam nữ, còn đứa nhỏ thì thống nhất kêu là ấu tề. Quả nhiên không hổ là thú nhân, toàn bộ là "thế giới động vật".

"Allen... Vu y Phân Đạt có ở đây không?"

Người chưa tới tiếng đã tới trước.

Oman cũng đã nổi tiếng là lớn giọng ở toàn bộ bộ lạc, còn không phải sao, lúc này mới vừa mở miệng kêu một tiếng, Allen và Phân Đạt đều biết là ai đến đây.

"Oman." Allen bắt mắt giọng của Oman quá lớn, bình thường thì cũng thôi, hiện tại cũng không phải là bình thường.

"Ha ha, ngượng ngùng, Eva có ấu tề nên lúc ở nhà anh cũng không dám lớn tiếng nói chuyện, sợ làm sợ Eva."

Cho nên anh vừa ra khỏi cửa thì kéo cổ họng rống lên sao? Liễu Thư có chút quần 囧 囧.

"Liễu Thư đây là Oman anh trai của tôi, em gọi anh ấy Oman là được rồi." Allen giới thiệu cho Liễu Thư.

Oman cao cỡ như Allen, chỉ là thân thể càng thêm cường tráng, một thân cơ bắp cuộn cuộn, làn da ngăm đen, cơ bắp lộ vẻ càng thêm chắc nịch, vừa nhìn liền biết chính là người có sức bật cường hãn.

Một đầu tóc ngắn màu đỏ kim, từng sợi giống như châm thép, nét mặt của Oman và Allen rất giống nhau, chỉ là Oman thì tương đối tục tũn, mà Allen thì lại thoáng nhu hòa hơn, có vẻ rất tuấn lãng.

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Giống cái trâu quý

Editor: ChieuNinh

Oman tính tình tùy tiện, trong ngày thường thì qua loa đại khái, gần đây biết được bạn lữ Eva hoài sầu tẻ thì đã sớm bạn đến đầu óc choáng váng, hôm nay mới thật vất vả rút ra được thời gian tới đây. Bởi vì ngày hôm qua hẳn chợt nghe nói em trai Allen mang về một giống cái xinh đẹp từ bên ngoài, nghe được tin tức đã làm cho hẳn vui vẻ hồng rồi. Hẳn đã sớm tìm được bạn đời, Allen vừa trưởng thành, vốn đang nghĩ rằng tìm cho nó một người, không tới nghĩ bên này còn đang nghĩ thì bên kia đã có tin tức rồi. Oman đã tự động xem nhẹ tình huống Allen chỉ là mang về một giống cái, mà không phải là một bạn lữ chân thật.

"Oman sao anh lại đến đây, Thanh Quả anh cần em đã quên hái rồi, tối hôm nay em sẽ đi hái giúp anh." Vừa thấy Oman đến đây, lúc này Allen mới nhớ tới mình đã đáp ứng anh trai sẽ hái trái cây giúp anh ấy. Lúc ấy hẳn chỉ lo cho Liễu Thư, mà việc này thì đã quên không còn một mảnh, lúc này hơi có chút chợt dạ, chà xát bàn tay to thương lượng với Oman.

Oman lắc lắc bàn tay to như quạt hương bồ, liệt bữu môi nói: "Không cần, lúc Phách Nhĩ trở về có thuận tiện hái xuống giúp anh một ít rồi." Nói xong, Oman cũng không nhìn Allen mà trực tiếp quay đầu nói với Liễu Thư: "Tôi gọi là Oman là anh trai của Allen, em hẳn là giống cái nó mang về đi." Đối với Allen thì tiếng nói cao giọng hơn tám độ nhất thời hạ thấp xuống, đây là phản xạ có điều kiện của toàn bộ thú nhân, đối đãi với giống cái thì sẽ tự nhiên mà dịu dàng êm ái lại nhẹ nhàng, trăm ngàn lần không thể dặt dẹo mà rống lên.

Liễu Thư nở nụ cười, đối với biểu hiện của Oman mà bật cười, cười khẽ lắc đầu nói: "Chào anh, tôi là Liễu Thư, cảm ơn Allen đã cứu tôi, còn mang tôi trở về bộ lạc Dực Hồ."

"Vậy thì không cần cảm tạ tôi, cảm tạ Allen là tốt rồi." Oman vội vàng xua tay.

"Vâng, rất cảm ơn Allen."

"Không có gì, em là giống cái, tôi nhất định sẽ cứu." Allen cào cào cái đầu màu đỏ kim, cười rất ngại ngùng. Khi hẳn chống lại đôi mắt vui tươi của Liễu Thư thì thật sự là không biết vì sao trong lòng lại chợt dạ, lòng bàn tay đỏ mề hôi, nói chuyện cũng không lưu loát như ngày thường, ngay cả đối diện với dã thú hung mãnh cũng không có loại cảm giác này, điều này làm cho hẳn nhất thời không nghĩ ra.

Oman lại vội vàng đi trở về, dù sao trong nhà có một bạn lữ đang có thai, đi ra ngoài thời gian dài thì hẳn lo lắng. Trước khi đi có để lại một chút trái cây, hồng hồng xanh xanh xem ra đều ăn rất ngon, đây là ngày thường hẳn vội hái mang về cho bạn lữ. Lần này em trai có đối tượng theo đuổi, hẳn cũng không ngại ra một phần lực.

Đợi sau khi Phân Đạt cũng đi rồi, trong sơn động cũng chỉ còn lại Allen và Liễu Thư, thời gian cũng đã đến giữa trưa, nhưng vì ăn điểm tâm quá trễ nên cô cũng không đói. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Liễu Thư liền câu được câu không tán gẫu với Allen, thấy hẳn không có ý tứ muốn đi, cô cũng thờ phào. Nếu đều đi hết rồi thì một mình cô vẫn rất tịch mịch, cô còn chưa quen thuộc nơi này.

"Mùa hạ cũng sắp trôi qua, lập tức cũng sắp đến mùa đông giá lạnh, trong khoảng thời gian này thú nhân trong bộ lạc đã đi ra ngoài săn thú rồi." Dưới sự dẫn dắt của Liễu Thư, Allen cũng không còn khẩn trương giống như lúc ban đầu, mà bắt đầu nói cho Liễu Thư nghe chuyện của bộ lạc Dực Hồ.

Khí hậu trên đại lục thú nhân khác thường, không có bốn mùa xuân hạ thu đông, toàn bộ đại lục mỗi một lần luân phiên thay đổi chính là mùa hạ và mùa đông. Mùa hạ và mùa đông gần như là đồng đều, mùa hạ vừa qua thì tiếp theo là giá lạnh, mùa đông qua, mùa khô nóng sẽ đến, rõ ràng rất là khác thường.

Từ trong lời nói của Allen, mùa hạ lần này thực ngắn ngủi, dựa theo ngày thường mà nói cũng chỉ mới qua hai phần ba, nhưng mà thú nhân và Vu y có kinh nghiệm đều bày tỏ không lâu sau thì mùa đông tàn khốc sắp tiến đến, đồng thời cũng tỏ vẻ mùa đông này đây sẽ rất dài lâu, rất khó qua.

"Không cần lo lắng, tôi sẽ chăm sóc em thật tốt, sẽ không để cho em bị đói." Ánh mắt Allen nhìn chằm chằm Liễu Thư rất nghiêm túc, theo ánh mắt tinh tường của người địa cầu thì chính là "nhị" (ngốc) nhưng Liễu Thư không có cười hẳn. Đơn giản vì ánh mắt của hẳn làm cho người ta cảm nhận được một loại chân thành kiên định trực tiếp tới đáy lòng.

"Hiện tại có thể dự trữ đồ ăn thì nhất định có thể vượt qua mùa đông." Kỳ thực Liễu Thư cũng không thực sự để ý mùa đông theo như lời của Allen, nhưng mà cô đã quên nơi này không phải là địa cầu thế kỷ hai mươi mốt có khoa học kỹ thuật phát đạt, cuộc sống giàu có mà là đại lục dị thế, xã hội thú nhân nguyên thủy.

"Dự trữ đồ ăn?" Allen sừng sốt, tiếp theo lại lắc đầu: "Không được, con mồi đánh trở về không ăn hết để qua vài ngày thì sẽ hư thối, hiện tại thú nhân đi ra ngoài chủ yếu là trong coi những dã thú không có di chuyển tránh đông, đồng thời cũng không cho mảnh thú khổng lồ khác tiếp cận chúng nó, cần bọn nó chết, bởi vì mùa đông có thể chúng ta phải nhờ vào chúng nó mà sống sót."

"Hả? Vậy... hiện tại các anh ăn cái gì?"

"Hiện tại mùa đông còn chưa có tới thì bay đến một nơi xa hơn một chút để săn thú, một chuyến đi về sẽ không tốn nhiều thời gian."

Đây xem như là nuôi nhốt? Đặt đám dã thú ở một bên, không ăn chúng nó cũng không để cho dã thú khác ăn luôn, chờ đến khi bọn hẳn không có đồ ăn thì mới ăn, Liễu Thư tự hỏi đây là nhị hay là không nhị đây?

"Còn không bằng các anh rõ ràng đưa động vật này về nuôi dưỡng ở trong bộ lạc, như vậy mùa đông còn không cần phải mạo hiểm nguy hiểm mà đi ra ngoài." Liễu Thư nói.

"Không được." Allen lắc đầu rất nhanh, ngay cả tay cũng đang khoa tay múa chân: "Thú này cũng không dễ thuần dưỡng, cho dù nuôi dưỡng cũng không có thú nhân có thời gian đi cho bọn nó ăn."

"Vây... không phải giống cái có thể nuôi dưỡng bọn nó?" Hai chữ giống cái này Liễu Thư nói ra thực gian nan.

"Giống cái, làm sao có thể?" Allen thiếu chút nữa kêu lên.

"Vì sao không thể?" Liễu Thư là hướng dẫn viên du lịch, hướng dẫn du lịch thì cần phải có năng lực ngôn ngữ giao tiếp cường đại và rất dễ dung nạp hoàn cảnh, mới ngắn ngủn thời gian trong một ngày thì cô đã nghe ngóng chủng tộc và quy luật của thế giới này gần như đầy đủ rồi.

Đại lục thú nhân, trong đó thú nhân chiếm giữ đa số, bọn họ có thể biến thân thành thú, đảm đương trách nhiệm nuôi sống gia đình, bảo vệ bộ lạc. Mà giống cái, các nàng gần như không khác gì nữ nhân trên địa cầu, sẽ không hóa thành thú, so với thú nhân mà nói thì thân thể các nàng rất nhỏ yếu, cũng không dễ dàng sống sót, bình thường sẽ chết non trong thời kì ấu tể. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Mà ấu tể tiểu thú nhân thì có vẻ cường tráng khỏe mạnh, cho nên cái này đưa tới ở trong các bộ lạc thú nhân của đại lục đều là thú nhân nhiều giống cái thiếu, gần như là thú nhân nhiều hơn giống cái gấp mấy lần. Đồng thời cũng làm cho người ở đây cực kỳ coi trọng giống cái, xem giống cái thực trân quý. Tiểu thú nhân vừa sinh ra đời thì bên tai đã được nhắc tới phải bảo vệ giống cái..

"Giống cái quá yếu ớt, không nuôi dưỡng động vật được, hơn nữa, công việc nặng nhọc, không nên để giống cái đến làm... ực, Liễu Thư, chẳng lẽ trong bộ lạc của em giống cái làm cái này sao?" Allen khó khi có được đối mặt với Liễu Thư mà đầu óc thông minh một lần, vừa nghĩ vậy thì hỏi ra ngay.

Cô gật đầu: "Trong bộ lạc của tôi, tuy rằng, ừ, thú nhân sẽ làm nhiều hơn giống cái, nhưng mà giống cái cũng không được nuông chiều, cũng phải làm việc, đều là người trong bộ lạc, tuy rằng giống cái rất nhỏ yếu, nhưng mà một ít công việc cũng có thể làm."

"Giống cái bộ lạc của em thật giỏi." Allen tán thưởng thật tình, nhưng lại chợt chần chờ nói: "Nhưng mà nuôi sống giống cái là thú nhân nên làm."

Được rồi, suy nghĩ thâm căn cố đế, Liễu Thư thấy rằng mình nhất thời nửa buổi sẽ không tháo gỡ được, may mắn là ủng hộ mà không phải là áp chế, bằng không thì cô phản kháng đều là phí công, giấu lại khí lực cao to cường tráng của thú nhân mà xem.

Hết chương 12.

P/s: Bạn lữ= bầu bạn = bạn đời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Làm đồ ăn ướp muối

Editor: ChieuNinh

Trên thái độ đối đãi với giống cái thì Liễu Thư không chuẩn bị nói nhiều với Allen, thế giới này khác biệt, không có tồn tại nữ cường nhân gì cả. Mà Liễu Thư cũng không phải là loại người muốn mạnh mẽ can bản coi thường sự bảo vệ của nam nhân, nếu như nhất định yêu cầu phải vậy thì cô cũng không ngại lui lại núp ở trong ô dù mạnh mẽ.

"Chuẩn bị nhiều con mồi có thể dùng muối ướp chế."

Liễu Thư lớn lên ở nông thôn, cha mẹ cô chết sớm nên cô đi theo gia gia nãi nãi sống qua ngày. Mới trước đây điều kiện cuộc sống trong nhà cũng không tốt, nhưng có một ít trí nhớ lại được giữ lại rất sâu sắc, ví dụ như mỗi khi sắp bắt đầu đến mùa đông thì từng nhà đều giết heo thịt gà, đều xử lý hết gia cầm nuôi sống một năm đã có thể ăn, vì không để chúng nó biến chất nên sẽ dùng muối ướp kỹ, có thể để được thật lâu, vẫn để được đến đầu xuân ăn đấy.

"Ướp chế là cái gì?" Allen cũng không biết cái này, trong bộ lạc chưa từng có trải qua như vậy, nhưng đáy lòng đã có chờ mong nho nhỏ.

"Muối anh dùng để nướng thịt đâu?" Kỳ thực lúc Allen nướng thịt Liễu Thư không chú ý hấn bỏ muối như thế nào, nhưng khi ăn vào thì chứng tỏ hương vị xác thực là thả muối, đây là một gia vị.

Allen sững sốt, sau đó tìm kiếm một hồi ở bên lò sưởi thì tìm ra một thứ gì đó dùng da thú bọc lại, mở da thú ra, bên trong là một khối muối thạch: "Ồ trong này."

"Chỗ này của các anh có muối quặng?" Ngay từ đầu còn tưởng rằng ở đây có biển, dùng nước biển làm muối, không nghĩ tới lại là muối thạch, nói vậy chung quanh đây nhất định có muối quặng.

"Đây là lượm được trên một mảnh núi hoang cách bộ lạc không xa." Vân về muối thạch, đôi mắt đen nhánh của Allen sáng rực lên nói: "Nơi đó có một cái huyết động, bên trong có rất nhiều thứ như thế này, còn có loại nhỏ mịn. Đầu tiên là có thú nhân lượm muối trở về nấu ăn, nhưng mà phát giác thật sự quá khó ăn, khó ăn muốn chết." Nói vậy là Allen đã ăn qua muối nấu, về mặt rồi rấm làm cho Liễu Thư nhìn không được bật cười.

Ngượng ngùng gãi gãi đầu, Allen lại nói: "Thứ này quá khó ăn, cũng không có ai lượm, vẫn là Phân Đạt phát hiện lúc nướng thịt bỏ lên một chút... muối, ừ, thì nướng thịt ăn sẽ vô cùng ngon, cho nên trong bộ lạc có muối. Sau đó vào mỗi lần đi trao đổi, chúng ta trông thấy có một bộ lạc nhỏ đến từ nơi gần biển cũng mang muối đến đổi đồ. Có thật nhiều bộ lạc đi lên trao đổi, về sau mỗi lần tới ngày đi trao đổi chúng ta cũng lấy chút muối thạch này đi trao đổi, hiện tại đã có bộ lạc cần có muối, dựa theo quy định đến trong bộ lạc lấy muối."

"Tập thể đến đổi muối?" Liễu Thư kinh ngạc.

"Không phải toàn bộ tụ lại cùng một chỗ, mỗi lần dựa theo hẹn sẵn mà từng bộ lạc mới đến, muốn cần dùng gấp thì sẽ tới báo cho biết." Giữa bộ lạc cũng có phân biệt rõ ràng, giúp đỡ lẫn nhau cũng cảnh giác lẫn nhau, cho dù là bình thường đổi lấy gì đó cũng phải cẩn thận.

"Đúng rồi, Liễu Thư em nói ướp chế chuyện thế nào?" Allen luôn nghĩ tới cái này nên vội vàng hỏi.

"À, cái này hà..." Trở về vấn đề chính, Liễu Thư chỉ vào muối thạch nói: "Con mới đánh trở về, trong bộ lạc chúng ta ăn không hết thì dùng muối ướp qua, như vậy có thể để thật lâu, nhất là khi đến mùa đông, gần như có thể giữ gìn không biến thành hư thối, như vậy mùa đông cũng không đến mức quá mức gian nan không có thức ăn."

"Ướp chế rất đơn giản, kỳ thực chính là thịt đều rửa sạch, sau đó rắc lên lượng muối hơi nhiều, bỏ vào bình đậy kín, thông thường có thể treo ở bên ngoài phơi nắng."

"Như vậy thật sự có thể bảo tồn đồ ăn lâu một chút sao?" Cho tới bây giờ chưa từng nghe qua phương pháp dự trữ đồ ăn này, rất nhiều năm qua, gần như mỗi một mùa đông trong bộ lạc đều dựa vào phương pháp lưu truyền từ xưa tới nay để vượt qua mùa đông một lần lại một lần. Mùa đông tàn khốc, thiên nhiên giá lạnh thú nhân thực sự không ngăn cản được, cho nên mỗi lần tới mùa đông đều sẽ có rất nhiều thú nhân và giống cái bởi vì đói khát và sinh bệnh mà chết đi. Đây là chuyện thực đau thương lại không thể thay đổi, nhưng mà lần này không giống vậy, biện pháp của Liễu Thư là một loại phương pháp dự trữ đồ ăn mới, có lẽ có thể cứu vãn sự bất đắc dĩ này.

"Đây đương nhiên là thật, ở trong bộ lạc của tôi chính là như thế." Lời của Liễu Thư nói quả thật là không phải giả dối, khi ở quê nhà xác thực từng nhà đều dự trữ thịt và thứ khác để ăn như vậy.

Allen vui vẻ lên tiếng, cười ngây ngô như vậy có chút không hợp với gương mặt anh tuấn soái khí của hắn.

"Tôi đi nói cái này với tộc trưởng, tộc trưởng nghe xong nhất định sẽ thật vui vẻ." Nói gió chính là mưa, lời này vừa nói xong thì bên kia Allen liền muốn chạy ra ngoài đi tìm tộc trưởng Lôi Đức.

Liễu Thư vội vàng kêu hắn lại, tuy rằng phương pháp ướp chế này đơn giản, nhưng mà đối với bộ lạc Dục Hồ lần đầu tiên ném thử, nói chung cô cũng muốn nói cẩn thận một chút, bằng không bỏ muối quá nhiều thì về sau không thể ăn được, hoặc là ít mà bị biến chất thì làm sao bây giờ. Chẳng phải là lòng tốt làm thành chuyện xấu sao, còn làm cho người trong bộ lạc bị thất vọng.

Bị gọi lại, Allen vội vàng xoay người chạy trở về, trong lòng âm thầm trách cứ "làm sao có thể bỏ lại giống cái bị thương còn chưa có khỏe mà đi một mình đây, thế nào cũng phải mang người theo chứ." Vì thế Liễu Thư lại một lần nữa hưởng thụ một phen "ngồi BMW" không đồng dạng như vậy.

Không ngoài dự kiến, sau khi tộc trưởng Lôi Đức nghe nói thì cực kỳ kinh ngạc, sau đó tất nhiên là vô cùng vui mừng. Không nghĩ tới giống cái Allen cứu được thế nhưng sẽ mang đến loại kinh hi này cho bộ lạc. Tộc trưởng Lôi Đức nói thầm, nói rằng giống cái Liễu Thư là được thần thú thông qua chuỗi tiếp điểm đưa đến cho bộ lạc. Hơn nữa vừa tới không lâu thì đã làm ra công hiến lớn như vậy cho bộ lạc, chẳng lẽ là thần thú phái sứ giả tới. Nói như vậy thì cũng có chút miễn cưỡng, nhưng mà bệnh chung của thú nhân chính là đầu chẳng, một sợi gân thông từ đầu tới chân, cho nên hiện tại tộc trưởng Lôi Đức càng nghĩ thì càng tin, càng nghĩ càng thấy rằng cái này rất có khả năng, càng thêm chờ mong Allen phải cố gắng giữ giống cái tốt như vậy ở lại. Nếu như thật sự không được, kỳ thực con trai Phách Nhĩ của mình cũng là đứng sí thú nhân rất tốt.

Vì vậy tin tức tốt này, tuy rằng còn chưa có chứng thật, nhưng mà vì trong tiềm thức của ông đã coi Liễu Thư làm thành sứ giả do thú thần phái tới, cho nên trong lòng tộc trưởng đã hết sức xác định.

"Sau khi thú nhân đi ra ngoài săn thú trở về thì ta sẽ triệu tập tới tụ hội, sau đó để cho bọn họ khi đi săn thì mang nhiều thêm một ít con mồi trở về. Trước tiên ướp chế một đám thịt muối, qua vài ngày không bị hư thối thì lại thăng tay ướp chế." Cũng may tộc trưởng vẫn là tộc trưởng có cân nhắc, trước thí nghiệm một lượng rồi nói sau.

Bởi vì ướp chế, nói chuyện nửa ngày lại cọ com ở nhà tộc trưởng một bữa, Liễu Thư và Allen mới trở lại son động.

Allen đã có hai ngày không đi ra ngoài săn thú, đồ ăn trong nhà cũng đã ăn gần hết. Sau khi trở về hắn nói với Liễu Thư: "Ngày mai em cứ nghỉ ngơi cho khỏe, tôi sẽ kêu Onan mang Eva tới đây cùng với em. Tôi phải đi ra ngoài săn thú, chỉ là sẽ nhanh chóng trở lại, đến lúc đó tôi mang trái cây về cho em ăn, ngọt ngọt ngon miệng."

Một đại nam nhân cao hơn một mét chín dùng loại giọng điệu "con phải ngoan ngoãn đợi ở nhà, ba sẽ nhanh chóng trở về, khi trở về sẽ mua kẹo ngọt ăn ngon về cho con" này nói chuyện, cổ tình về mặt hắn còn rất nghiêm túc, Liễu Thư thật không biết mình nên nói cái gì cho phải, chỉ đành liên tục gật đầu.

"Không phải Eva mang thai sao, Oman không chăm sóc nàng à?"

"Oman phải đi ra ngoài săn thú, trước kia là tôi và anh ấy thay phiên đi ra ngoài, nhưng mà hiện tại em đã đến rồi, tôi muốn đi cùng với anh ấy, em có thể ở lại cùng với Eva."

Là bởi vì cô sao, Liễu Thư thoáng có chút ngưng ngừng, muốn nói kỳ thực anh không cần chăm sóc tôi, nhưng mà thấy vẻ mặt đương nhiên của Allen thì lại không thể mở miệng được. Thật sự là một thú nhân thành thực, cứu một người trở về, cũng có thể làm con riêng, mà hắn còn là một bộ dạng ngây thơ. Liễu Thư âm thầm quyết định đợi thương thế tốt rồi thì nhất định phải báo đáp Allen, nhất định.

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14: Ăn chút khác lạ

Editor: ChieuNinh

Eva là nữ hài tử hơn hai mươi tuổi, cô nàng cũng giống như tên của mình, bộ dạng rất đáng yêu, hai gò má tròn trịa hồng nhuận, hơn nữa đôi mắt vừa to lại vừa tròn trông ngây thơ như đứa bé. Chỉ là nếu như "đứa bé" có thể còn mặc một thân váy rậm rạp bông bông mà nói, thì sẽ càng có vẻ mộng ảo một chút, đương nhiên mặc áo ngực da thú váy da thú gì đó thì cũng có vẻ phong tình dị tộc.

(Eva = Y Oa; oa = đứa trẻ)

"Hôm nay thì Eva ở trong này với Liễu Thư."

Hai anh em Oman và Allen đi ra ngoài săn thú, Eva mang thai, Oman lo lắng cho nên cũng đồng ý đề nghị của em trai, để cho Liễu Thư và Eva làm bạn với nhau. Nhưng mà một phụ nữ có thai, một người có thương tích trên người, có thể hỗ trợ nhau cái gì đây?

"Vâng." Eva rất im lặng, cũng rất dính Oman, trong ngày thường đều là Oman ở bên cạnh cô, nhất là sau khi cô mang thai. Nhưng mà khi biết Allen tìm được bạn rồi, là tình huống gì thì cô hiểu biết, cho nên vui vẻ đáp ứng yêu cầu của Oman, đến trong sơn động với Liễu Thư.

"Hôm nay tộc trưởng nói phương pháp ướp chế của em cho mọi người." Allen lười kéo nói chuyện với Liễu Thư ở một bên: "Cho nên chúng ta phải mang càng nhiều con mồi hơn thường ngày trở về, giữa trưa cũng không trở lại ăn cơm, đồ ăn đều chuẩn bị xong rồi, em và Eva phải ăn nhiều một chút."

"Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cho Eva." Liễu Thư thật sự rất thích Eva rất là nhu thuận.

"Ừ, cũng phải chăm sóc cho mình nữa." Allen cường điệu.

"Được, đã biết, cảm ơn anh Allen." Cô gật đầu, loại ân cần thân thiết không thêm che giấu của Allen thật sự làm cho người ta rất hưởng thụ.

"Liễu Thư chân của cậu tốt hơn chưa? Phân Đạt nói hôm nay còn phải đổi thuốc, chỉ là ngày hôm qua có mấy giống cái sinh ấu tử, bà ấy đi hỗ trợ rồi, hiện tại hẳn là không có thời gian, mình đổi thuốc giúp cậu."

Nhìn theo Allen Oman rời đi, trong sơn động chỉ còn lại có Liễu Thư và Eva, hai người không quen biết nên khó tránh khỏi có chút xấu hổ, cô đang chuẩn bị nói chút gì đó để tán gẫu thì Eva lại lên tiếng trước.

"Không cần, tôi tự mình làm được." Eva đang mang thai, Liễu Thư cũng không dám để cho cô ấy đổi thuốc giúp mình. Diendanlequydon-ChieuNinh Nhìn bụng cô ấy hơi gồ lên, chắc là mới hai ba tháng đang là thời khắc mấu chốt nhất, vạn vạn không thể xảy ra sai sót. Cô vội vàng xua tay, xong rồi mới thấy trong lời nói của mình quá mức vội vàng giống như muốn tránh cái gì đó nên vội vàng sửa chữa: "Eva, hiện tại cô không thuận tiện, hơn nữa thương của tôi đã tốt gần như bình thường rồi, tự tôi có thể làm được. Nếu như làm cô mệt, Oman biết được sẽ đau lòng."

Nghe xong lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Eva đang nhăn lại thì trong nháy mắt thì giãn ra, có lẽ là nhắc tới Oman, ánh sáng hạnh phúc trên mặt cũng không che đi được: "Không có quan hệ, Oman chính là lo lắng vợ vẫn, Liễu Thư cậu mau đổi thuốc đi."

"Ừ." Cười cười với Eva, Liễu Thư cẩn thận cởi bỏ da thú trên đùi mình rồi bắt đầu dựa theo trình tự ngày hôm qua Phân Đạt đổi thuốc mà làm theo.

Ở đây đổi thuốc rất đơn giản, dưới điều kiện có hạn, cũng không cần công cụ thuốc sát trùng phòng vi khuẩn gì đó. Kỳ thực đứa nhỏ đi ra từ nông thôn cũng chưa chú ý nhiều như vậy, ví dụ như Liễu Thư bình thường lỡ bị công cụ sắc bén gì đó làm bị thương, nếu miệng vết thương không lớn cũng không cần tới bệnh viện chính quy, trực tiếp tới phòng khám nhỏ băng bó một chút là được. Còn vết thương không có đồ máu thì chỉ cần một miếng băng keo cá nhân thì cái gì cũng xong. Bị kim châm bệnh uốn ván gì đó, cho tới bây giờ cô cũng chưa ném thử qua. Cho nên cô cũng không thêm để ý ở đây đơn sơ, trực tiếp dùng nước ấm giặt rửa miệng vết thương, đắp thuốc mới lên, băng bó, xong việc.

Toàn bộ quá trình Eva đều mở to hai mắt nhìn, mãi cho đến khi Liễu Thư dùng tay, mới dùng khẩu khí tán thưởng nói: "Liễu Thư cậu thật lợi hại, thế nhưng biết băng bó miệng vết thương, trong bộ lạc có rất nhiều giống cái cũng không biết."

"Thú nhân hẳn là rất dễ dàng bị thương, các cô không giúp bọn hắn băng bó sao?" Trên vai thú nhân gánh vác trọng trách nuôi gia đình còn bảo vệ bộ lạc, công tác hậu cần này, nhóm giống cái hẳn là nên tích cực chút mới đúng.

"Thú nhân bị thương không cần chúng ta." Eva lắc đầu nói.

"Vì sao?" Liễu Thư khó hiểu.

"Cậu không biết sao?" Eva thoát nhìn thực kinh ngạc: "Thú nhân có năng lực khôi phục rất cường đại, bình thường miệng vết thương chỉ cần không phải là loại trọng thương như đứt gãy tứ chi thì rất nhanh đều sẽ tốt lên rồi. Hơn nữa nước miếng của thú nhân cũng có thể giúp miệng vết thương khép lại, cần bản không cần băng bó."

Được rồi, thế giới này không phải địa cầu thế kỷ hai mươi mốt, không thể dùng ánh mắt người bình thường đến xem, ở đây cũng không phải là nhân loại, năng lực khôi phục miệng vết thương cường đại gì đó, đều là chuyện nhỏ. Liễu Thư yên lặng nhắc nhở mình ở trong lòng, rồi mới chậm rãi cười nói với Eva: "Như vậy à, trong bộ lạc trước kia của tôi... thú nhân không có loại năng lực này, bị thương đều dựa vào được vật đến trị liệu, chỉ là được lý của chúng tôi rất mạnh." Tuy rằng kém hơn về mặt khí lực, nhưng trí tuệ của chúng tôi thì các người thúc ngựa cũng không theo kịp, Liễu Thư lại yên lặng nói thầm ở trong lòng.

"Như vậy à, thật lợi hại, trong bộ lạc cũng chỉ có Phân Đạt sẽ dùng thảo dược, phần lớn thảo dược này đều là dùng cho giống cái thôi, tuy rằng nước miếng của thú nhân có thể làm cho miệng vết thương mau lành, nhưng mà thân thể giống cái quá yếu, sẽ sinh bệnh.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Đây là thú nhân không giúp được, chỉ có thể dựa vào thảo dược, Liễu Thư, trong bộ lạc của các cậu sẽ dùng rất nhiều thảo dược, cậu cũng biết sao?" Eva mắt to lóe sáng nhìn cô, nhìn đến nỗi Liễu Thư rất chột dạ.

"Tôi cũng không có học được rất nhiều, chỉ nhận thức một ít." Mấy năm nay đi theo lũ đoàn đi khắp nơi nên cô cũng đến qua một vài địa phương hẻo lánh, thật đúng nhận biết thảo dược, chỉ là không biết dược thảo ở thế giới này có tương đồng với mình có nhận biết hay không, nếu không có vậy thì... tôi rồi.

"Vậy thì cũng rất lợi hại đó."

Liễu Thư cảm thấy hình như mình hoa mắt bởi vì ở trong mắt của Eva cô thấy được cảm xúc sùng bái. Cô lắc đầu, không đến mức đó đi, cái này thì có gì mà sùng bái, có cái gì hay mà sùng bái.

Liễu Thư đã quên, ở đây không phải là địa cầu nam nữ đều có thể rất mạnh, ở đây là vùng đất nguyên thủy, khắp nơi đều là nguy hiểm. Thú nhân cường đại, giống cái trần quý mà nhỏ yếu, gần như đều "trạch" ở nhà, cuộc sống gần như là giống nhau, hiếm khi thấy được một Liễu Thư thành thạo mà sinh ra cảm xúc sùng bái là có thể lý giải.

Đến giữa trưa, hai anh em Allen quả nhiên là không có trở về, Liễu Thư bắt đầu nấu cơm cho mình và Eva, mà nguyên liệu nấu ăn chỉ có thịt để ăn.

Muốn hỏi một chút có rau dại gì đó hay không, kết quả Eva trả lời cho cô là một đôi mắt mờ mịt, cô bắt đắc dĩ chỉ có thể dùng nguyên liệu nấu ăn là thịt tươi.

Allen để lại một miếng thịt to, phòng chừng Liễu Thư và Eva ăn một hai bữa cũng không có vấn đề gì, thịt chỉ dùng một lá cây lớn để bao bọc lấy, đối mặt với khối thịt lớn như vậy, cô bắt đầu cân nhắc.

"Nhiều thịt như vậy, hai chúng ta ăn không hết, trước nướng một chút đi." Eva sắp tới muốn hỗ trợ.

"Eva cô vẫn luôn ăn thịt nướng sao?"

"Đúng vậy." Đối với vấn đề Liễu Thư hỏi này, Eva thực nghi hoặc: "Không ăn thịt nướng thì ăn cái gì, mình từ nhỏ đến lớn chính là ăn thịt nướng mà lớn lên đó, ừ, còn có ăn trái cây ngon."

"Như vậy..." Liễu Thư cười cười với Eva, vỗ vỗ khối thịt đó, híp mắt cười tùm tùm nói: "Hôm nay chúng ta ăn chút khác biệt đi."

"... Cái gì, cái gì là khác biệt?"

"Nhìn là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Thăng mỗ động vật

Editor: ChieuNinh

Nhìn nhìn chung quanh ở trong sơn động, cuối cùng Liễu Thư nhìn trúng một tảng đá có hình chữ nhật, chủ yếu là bởi vì mặt trên tảng đá rất bằng phẳng, tảng đá này được nhặt về để ở trong góc. Cô chuyển ra thì thấy trên mặt còn có bụi đá nên cô lấy nước rửa sạch vài lần xác nhận sạch sẽ rồi mới vừa lòng.

Lấy nồi đá chứa nước ra, nồi đá không tính là nhỏ, rất nặng, Liễu Thư khó khăn lắm mới có thể di chuyển nó được. Cô nhìn nhìn bếp lò, thấy không vừa lòng nên xoay người ra cửa sơn động, Liễu Thư nhớ rõ bên ngoài sơn động có vài hòn đá. Eva muốn đến hỗ trợ lại bị cô cự tuyệt, loại công việc cần thể lực này thì cô nên làm đi, dù sao phụ nữ có mang là trọng điểm bảo vệ.

Từ bên ngoài chuyển mấy tảng đá vào, cô đắp cái lò giản dị, chuyển nồi đá lên. Cô cảm giác nồi đá có chút dày, phải tìm thời gian xem có làm hỏng một chút hay không, thế này thì nhiệt độ truyền không được tốt.

Trong bếp lò sưởi còn có đóm lửa nhỏ, lấy củi khô để châm lửa lớn lên, nhóm bếp, nước trong nồi đá đã được lấy ra, hiện tại chỉ còn chờ nồi nóng lên. Chuẩn bị xong không kém thì Liễu Thư cười nói với Eva: "Hôm nay tôi làm thịt xào cho cô ăn."

"Xào thịt?" Cho tới bây giờ chưa từng nghe qua cách làm này, Eva có vẻ thực ngạc nhiên, ngồi xổm ở một bên nhìn Liễu Thư bận rộn, hoặc là chuyển này nọ.

"Đúng." Liễu Thư gạt đầu, lấy ba củi đặt ở trên giường đá thượng tới, trong ba củi vẫn còn lại mấy miếng bánh mì, hai cái chân giò hun khói không nỡ ăn, còn bình Ích Đạt, tạm thời bị bỏ qua.

"Ăn miếng bánh mì chà bông này đi, nếm thử xem." Lấy hai cái bánh mì ra đưa cho Eva, tuy rằng cái này thuộc loại số lượng có hạn, nhưng loại đồ ăn này là có thời hạn sử dụng, không giữ được lâu còn không bằng ăn hết sớm một chút. Cô giữ lại hai cái chuẩn bị cho Allen, nói như thế nào thì cũng là ân nhân cứu mạng.

"Đây là cái gì vậy?" Cầm cái bánh mì chà bông nhỏ, kéo túi đóng gói, Eva ngạc nhiên hỏi.

"Là đặc sản của bộ lạc chúng tôi, ăn rất ngon, nè, cô nếm thử." Liễu Thư cẩn thận mở túi đóng gói ra, không làm cho cái gói bị rách nát, hiện tại đối với loại đồ này đều rất quý giá, không chừng về sau có ích lợi gì đó, cho dù vô dụng, giữ lại làm kỷ niệm cũng tốt.

Mở một túi đóng gói ra, hương vị bánh mì lúa mạch liền bay ra, cảm dỗ Eva cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, chưa ăn qua loại bánh mì này đến nước miếng đều muốn chảy cả ra.

"A ô." Cắn xuống một miếng, mềm xốp ngon miệng, còn có chà bông ăn ngon, chỉ nghĩ được hương vị thì đã làm cho Eva nhìn không được mà hạ miệng, hạ miệng rồi lại càng nhìn không được. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Một cái bánh mì nhỏ cũng không lớn, ngay cả là giống cái thì cắn hai ba cái cũng đã giải quyết xong.

"Ăn ngon, thật là ăn quá ngon, Liễu Thư bộ lạc của các cậu nhất định là rất tốt rất cường đại." Eva ăn tới híp mắt nói oa oa, đầu lưỡi phấn hồng không ngừng vươn ra liếm hết mảnh vụn ở bên cạnh môi, cuối cùng còn không ngừng chặc lưỡi trông mong hiển nhiên vẫn chưa thỏa mãn.

Coi như là đặc sản quê nhà, Liễu Thư có chút đắc ý nhỏ trực tiếp gạt đầu: "Hai cái này đều là cho cô, thấy ăn ngon thì ăn hết đi, cô còn mang thai đó, ăn nhiều một chút."

"Không cần, cảm ơn cậu Liễu Thư." Eva lắc đầu cự tuyệt lại ăn nữa, nhưng mà cũng rất quý trọng mà cắt một cái bánh mì nhỏ còn lại.

Liễu Thư vừa thấy thì hiểu rõ, Eva là muốn mang về.

"Oman trở về cũng cho hân ăn." Eva nghiêm túc nói sau đó neho mắt cười lên, trong ánh mắt lộ ra vui vẻ sung sướng, làm cho Liễu Thư không khỏi mỉm cười.

Lấy chùy thủ từ trong ba củi ra rửa sạch, trên miếng thịt to Allen để lại cô ước lượng cắt lấy bữa cơm hôm nay.

"Oa, dao thật là bén, còn bén hơn thạch đao (dao đá)."

Thú nhân săn thú kỳ thực là vẫn dựa vào móng vuốt răng miệng của mình, đương nhiên cũng sẽ dùng vũ khí, nhưng vũ khí tiện tay thật sự là quá ít. Thạch đao cột vào gậy gỗ tuy có lực sát thương, nhưng trình độ sắc bén của thạch đao còn kém hơn móng vuốt của mình, cho nên bình thường trong bộ lạc thật sự không có bao nhiêu vũ khí, vẫn là thú hình có lợi nhất. Thạch đao và công cụ thì lưu lạc thành công cụ phòng thân cho giống cái, ví dụ như nấu cơm cắt thịt thú linh tinh.

"Đây cũng là trong bộ lạc của cậu sao?"

"Ừ, đây là chùy thủ." Vừa nói, Liễu Thư vừa lưu loát cắt thịt ra thành hạt lựu, thịt dã thú này có rất ít mỡ.

Trước tiên cắt thịt mỡ xong đặt qua một bên, lại đến cắt thịt nạc.

"Thịt cắt nhỏ như vậy làm sao mà ăn?" Eva có thói quen ăn thịt nướng miếng lớn, lúc này chợt thấy thịt được cắt nhỏ thì còn chưa có xoay chuyển suy nghĩ ra được.

"Xào ăn, rất ngon." Trong lúc nói chuyện thì nồi đá cũng nóng lên, đợi thêm một lát chừng một hai phút đồng hồ, lại thêm một chút củi lửa vào trong bếp, Liễu Thư lưu loát bỏ thịt béo vào trong nồi, nồi nóng hơn nữa thịt tươi, xèo một tiếng, trong nồi bay ra một luồng khói trắng, dọa Eva nhảy dựng.

Liễu Thư bình tĩnh dùng chủy thủ lật tới lật lui thịt béo ở trong nồi, thịt béo là cô đặc biệt dùng để thắng mỡ, ở đây không có dầu thực vật, cho dù là mỡ động không phải là biện pháp ăn uống khỏe mạnh nhưng lúc này cũng không thể kiên dè được, có ăn đã không tệ rồi.

Chỉ trở mình vài cái, mùi vị thịt liền bay ra, đừng nhìn thịt béo không nhiều lắm, nhưng thắng cũng được không ít mỡ. Liễu Thư khó khăn lắm mới được nhiều mỡ như vậy, bữa tiệc này cô khẳng định là ăn không hết, nhưng mà nhìn trái nhìn phải, cô cũng không nhìn thấy bình này nọ để chứa đựng, không khỏi làm cho cô vận động đầu óc.

"Eva cô nhìn giúp tôi một chút, tôi tìm đồ."

Eva đã mê mẩn nhìn động tác của Liễu Thư, cho đến cô kêu thì mới hoàn hồn, lấp bắp gật đầu: "Được, được... chỉ là phải làm như thế nào nha?"

"Cầm dao đảo đảo, đừng để cho thịt khét, hoặc là dính đáy nồi là được."

"Ừ, được." Eva khăn trương mà hưng trí bừng bừng tiếp nhận chủy thủ, ưỡn bộ ngực rất no đủ, trinh trọng gật đầu, đó còn là một bộ dạng thật sự nghiêm túc làm Liễu Thư nhìn mà rất muốn cười, thật sự là một cô gái nhỏ đáng yêu.

Kéo ba lô qua dùng sức lực lợi ở bên trong, Liễu Thư nhớ rõ ở trong ba lô của mình chứa không ít thứ, đương nhiên đều là vật phẩm cần thiết, ví dụ như thuốc cảm mạo, băng keo cá nhân các loại. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Đương nhiên cũng có vật kỷ niệm lúc đi du lịch mua, chỉ là lúc ấy vừa đến Tuyết Sơn còn chưa có bắt tay mua được nhiều thứ, chỉ có cái chủy thủ là nhìn rất thích nên tùy tay mua về.

Tìm được rồi.

Liễu Thư tìm kỳ thực là một lon lá trà, vốn là bạn đồng nghiệp mang theo, hiện tại đều là của cô, tìm lá trà cũng không phải là vì uống trà, cô xem trọng chính là lọ đựng lá trà, không có dụng cụ thích hợp để chứa mỡ nước, vừa vận cái này có thể đặc biệt dùng được.

Tìm được thứ mình muốn còn chưa kịp vui vẻ một chút, bên kia Eva đã kêu lên.

"Liễu Thư Liễu Thư, cậu mau tới đây, muốn khét rồi..." Liễu Thư thanh âm kia cũng sắp phát khóc nên vội đi qua tiếp nhận công tác trong tay cô ấy.

Hồ ~

Thở ra một hơi căng thẳng, vừa rồi có thể nói là Eva vô cùng khăn trương, mắt thấy thịt có chỗ đen, nên vội vàng gọi người. Cô chưa từng làm qua cái này nên thật sự lo lắng rằng mình sẽ làm hỏng chuyện.

"Có khét nhiều lắm không nha?" Cô thực khăn trương hỏi.

"Không có việc gì, tóp mỡ bỏ chút muối vào ăn rất ngon, tôi vốn chuẩn bị làm chút tóp mỡ." Quả thực có chút khét, nhưng không sao cả.

"Vậy là tốt rồi."

"Đây là cái gì nha." Eva chú ý tới bình lá trà trên tay Liễu Thư, hỏi.

"Là bình sắt, tôi chuẩn bị dùng để đựng mỡ, bên trong là lá trà, Eva cô giúp tôi lấy lá trà trong này ra, rửa sạch cái bình."

"Được." Lại có việc mình có thể làm, Eva có vẻ thật vui vẻ, đột nhiên thấy rằng trước kia cái gì Oman cũng không để cho mình làm thật là không tốt, nhìn xem hiện tại cô cũng có thể giúp đỡ làm việc.

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Xào thịt uống trà

Eva cẩn thận dựa theo Liễu Thư dặn dò mà vận mở nắp bình trà, lấy lá trà bên trong ra.

"Cái này để ở chỗ nào?"

Bởi vì thứ Liễu Thư lấy ra đối với Eva dân nguyên thủy mà nói thật ra thì rất ngạc nhiên, cho nên lại càng thêm thật cẩn thận sợ chạm vào đồ này thì sẽ bị

hông, đến lúc đó cũng không có cái thứ hai.

“Đặt vào trong túi của tôi thì tốt rồi, túi ở trên giường.” Cô ở bên cạnh cũng không quay đầu lại mà trả lời Eva, thấy tóp mỡ đã đun tốt rồi thì giảm lửa ở trong lò một ít. Cô nhìn trái nhìn phải lại phát hiện ở đây ngay cả cái khay đựng thức ăn cũng không có, cho dù không có ít nhất cũng phải có cái gì đó có thể đựng đồ chứ, lại nhìn nhìn, vẫn không có.

Eva theo lời cất kỹ lá trà, cầm bình đựng lá trà đi ra bên ngoài sơn động chỗ vũng nước rửa sạch, rồi vui vẻ chạy về.

Liễu Thư đang sốt ruột nhìn chung quanh, vừa vặn nhìn thấy Eva một tay cầm bình một tay cầm nắp bình vui vẻ đi tới thì ánh mắt sáng lên, ngoài miệng nói thầm: “Quên đi, dùng cái nắp cũng được.”

Nói như vậy, cô đưa tay tiếp nhận nắp bình đựng lá trà, sau đó cẩn thận vớt tóp mỡ bên trong nồi ra, cái nắp cũng không phải rất lớn nên chứa không hết tóp mỡ, phần còn lại Liễu Thư cũng mặc kệ, kéo hết lửa ở trong lò ra chờ mỡ bên trong nguội đi.

“Cái này thơm quá.” Ngửi tóp mỡ ở trên cái nắp, Eva hít vào một hơi thật sâu, chảy nước miếng nói.

Thấy bộ dạng tham ăn của Eva đáng yêu không thôi, Liễu Thư nhìn không được vрон tay nhéo nhéo khuôn mặt tròn tròn đó, ừ, thực mềm thực trơn nhẵn, xúc cảm không tệ.

“Hả!” Ôm mặt bị nhéo, Eva trừng lớn mắt quan sát Liễu Thư, hiển nhiên cùng ngoài ý muốn: “Không được nhéo mặt.” Trong cổ họng chít chít hồi lâu thì hự ra được câu này.

“Hi hi...” Liễu Thư cười ra tiếng, thấy ánh mắt ngây thơ của Eva, rốt cục lương tâm cô phát giác không nên lại tiếp tục đùa cô ấy: “Tôi làm cho tóp mỡ cho cậu ăn.”

“Được.” Nhất thời cười tủm tỉm ngoan ngoãn gật đầu.

Vì thế Liễu Thư lại tay tiện đuổi đi qua —— nhéo, Eva hai mắt ngây thơ đắm lệ nhìn lại.

“Khụ khụ...” Cảm giác có chút cảm giác tội ác, Liễu Thư vội dời đi lực chú ý, tóp mỡ trên cái nắp còn có chút nóng lúc này ăn thì đúng lúc. Chỉ là vì để ngon hơn một chút, cô tìm kiếm kiếm rồi tìm ra muối thạch, dùng dao cẩn thận cạo một nhúm muối đặt ở trên một tấm da thú sạch sẽ đã chuẩn bị xong. Nhìn muối xem ra đã không kém nhiều thì cô ngừng tay, vớt một chút muối bột tinh tế rắc lên trên tóp mỡ, lại trộn đều trộn đều.

“Ăn đi.” Liễu Thư dứt lời, Eva sấm ngồi yên lặng chờ ở một bên lập tức lấy tay bốc lên một miếng tóp mỡ ướp muối rồi bỏ vào vào miệng, nhai nhai.

“Ăn ngon ăn ngon, Liễu Thư cậu thật lợi hại, làm thịt ăn ngon thật, ăn còn ngon hơn Oman nướng.” Ăn ngon ăn ngon, Eva nói một câu gần như đã bị ăn ngon dính đầy miệng, vừa ăn vừa nói, hình như còn ngại không đủ biểu đạt ý của mình còn gật đầu thật mạnh, tay còn khoa trương múa một vòng.

Kỳ thực Liễu Thư nhiều nhất cũng chỉ biết nấu cơm, tài nghệ không giỏi, nhiều lắm thì xem như món ăn gia đình. Ở đây cũng không có gia vị gì, độ lửa thì càng miễn bàn cô có thể nắm giữ, nếu nói đây là đồ ăn ngon thì khẳng định là không phải, nhưng thứ này đối với Eva lần đầu tiên thay đổi cách làm món ăn mà nói thì quả thật xem như mỹ vị. Có ai mà không thích được khích lệ, Liễu Thư tự nhiên là được khen mà trong lòng có chút đắc ý.

“Ăn ngon thì ăn nhiều một chút, cậu mang cục cứng, một người ăn hai người bỏ.” Tóp mỡ vốn chính là chuẩn bị làm cho Eva làm đồ ăn vặt, nếu cô ấy đã thích ăn vậy thì tự nhiên là tốt nhất.

“Một người ăn hai người bỏ?” Eva cúi đầu nhìn bụng nhỏ của mình lớn lên, sờ sờ, cười thực ngốc thực hạnh phúc, hung hăng gật gật đầu: “Ừ, mình muốn ăn nhiều một chút, như vậy ấu tể mới có thể lớn lên khỏe mạnh, đến lúc đó thân thể cường tráng khỏe mạnh sẽ không sợ sinh bệnh.” Nói xong hai tay bỏ ra, cái miệng nhỏ nhắn dẩu lên giống như con thỏ nhỏ, ăn rất nhanh.

Eva vừa ăn, Liễu Thư thấy dầu đã nguội không kém thì cẩn thận cất vào bên trong bình trà, lại thêm châm lửa trong lò, chuẩn bị xào thịt.

Cô muốn làm thịt kho tàu, đáng tiếc nguyên liệu không cho phép, nên chỉ có thể tùy tiện xào xào. Chợt thịt dưới đáy nồi một chút, dao không ngừng khuấy trộn ở trong nồi, dùng dao xào thịt không thuận tay, phải làm ra cái xềng. Nhưng nhìn tình huống này thì quặng sắt cũng chưa xuất hiện đâu, cho dù có, còn phải có tay nghề làm rèn đúc nữa, Liễu Thư bày tỏ đã xem qua chứ không học qua. Cô không khỏi thở dài một tiếng, lẽ ra cho dù xuyên qua thì xuyên tới nơi nào dù khuyết thiếu thì cũng có ngành nghề kỹ thuật đi, như thế nào lại quặng cô tới nơi này ăn gì cũng không đủ, làm gì cũng không được, rất không khoa học.

Đợi Eva ăn tóp mỡ xong, Liễu Thư cũng làm xong cơm trưa cho hai người, xào nửa nồi thịt, không có gia vị khác, chỉ có muối, Liễu Thư ném ném, có lẽ là thịt động vật ở đây đặc biệt tinh tế, dù sao cô chỉ cảm giác bữa cơm thịt xào này ăn rất ngon.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Eva lại liên tục khen, ăn miệng đầy mỡ, bụng nhỏ còn lớn hơn hồi nãy một chút, ngoài miệng lại còn la hét muốn ăn nữa.

Ăn xong bữa cơm, Liễu Thư kinh ngạc, dùng nhìn Eva thân thể nhỏ nhỏ, lượng cơm ăn này, cô vẫn làm nhiều hơn một chút, không nghĩ tới chỉ hai người các cô thể nhưng lại ăn hết, trong đó hai phần ba đều tiến vào bụng của Eva. Thật không hổ là một người ăn, hai người bỏ mà, phụ nữ có mang là không bì nổi, ăn cũng ăn nhiều gấp đôi người bình thường.

Cơm nước xong trong nồi đã sạch sẽ, ngay cả chút nước canh cũng không còn. Liễu Thư liền đi rửa sạch nồi, nấu chút nước ấm, cô nghĩ một chút rồi bỏ vào một ít lá trà, lại lấy nước khoáng ở ba lỗ trong ra nữa. Hai bình nước khoáng chỉ còn lại có nửa bình, hiện tại lại không thiếu nước, đổ nước trong

chai ra, hai cái bình, cô lấy dao cắt ra làm hai, làm hai cái chén trà tạm thời. Ở đây điều kiện cũng quá đơn sơ, ngay cả cái chén uống nước cũng không có, cô hỏi Eva bình thường các cô ấy uống nước thế nào, kết quả dĩ nhiên là dùng lá cây cuốn lại lấy nước uống hoặc là trực tiếp dùng nồi đất. Nồi đất bình thường đều là đi từ lượn hòn đất có dạng lõm xuống ở bên ngoài, lại mài bóng loáng, cơ bản đều là mang về để nấu nước. Thú nhân có thói quen uống nước lạnh, chỉ có giống cái uống nước ấm, cho nên cơ bản từng nhà đều có cái nồi đất.

“Liều Thư, có thể dạy mình cách xào thịt không?” Ăn no rồi, trong tay còn được nhét một cái gì đó trong suốt có thể đựng nước mà không đổ, Eva tò mò nghiên cứu một hồi, nhìn nhìn Liều Thư do dự hỏi.

“Có thể chứ, cái này rất đơn giản cậu nhìn xem vài lần thì có thể làm được, lần sau khi nấu com tôi sẽ dạy cho cậu.” Nhìn ra được Eva là một giống cái thực thích gia đình của mình, ngay cả nấu com cũng thích học, ngắm lại nữ hài tử ở thế kỷ hai mươi mốt, mười ngón tay không dính nước dương xuân, vào bếp còn gian nan hơn đánh giặt, người nguyên thủy thật là rất thuận phúc rất đáng yêu.

“Ừ.” Eva hưng phấn gật đầu, cảm thấy rằng hôm nay ở chung với bạn lữ tương lai của Allen thật sự là thật quá tốt, có thể được ăn ngon còn có thể học nấu com, học xong nhất định phải làm cho Oman ăn. Cô càng nghĩ càng hạnh phúc, cảm giác có chút khát nước nên nâng cái chén uống một ngụm, chân mày nhỏ dần nhũn lại: “Liều Thư đây là nước gì nha, có chút đắng.”

“Đây là nước trà, lúc tôi nấu nước có để lá trà ở bên trong, uống trà mới có lợi, lần đầu tiên uống thì cảm thấy có chút đắng, cậu lại tinh tế uống một ngụm, mỳ vị sẽ từ từ hiện ra.”

“Thật vậy chẳng?” Cô theo lời lại uống một ngụm, vẫn là đắng, chép chép miệng thì chợt trừng lớn mắt: “Thật sự ngọt ngọt.” Lại cúi đầu nâng cái chén uống từng ngụm từng ngụm.

“Uống trà kỳ thật có rất nhiều chỗ tốt, com nước xong có thể tiêu hóa thức ăn, chủ yếu là giảm nhiệt phòng bệnh, không nóng nhiệt, trong bộ lạc ăn món chính là thịt trong ngày thường chỉ ăn chút hoa quả thì rất dễ dàng thượng hỏa (nóng), uống trà thì hạ hỏa.”

Eva sợ hãi than nhìn nước trà màu xanh nhạt trong cái chén ở trong tay, thì ra chỉ vài miếng lá cây mà có nhiều công hiệu như vậy, cô khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, tiêu hóa tin tức này, hồi lâu sau hỏi một câu: “Trà là cái gì?”

Tay bung trà cứng đờ, Liều Thư thấy rằng phổ cập khoa học rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Mài muối, tháng ngày

Editor: ChieuNinh

"Trà là một loại thực vật, ừ, chính là cây, trà chính là lá cây, nhưng mà cũng có thể xem như một loại thảo dược, bình thường uống nhiều một chút đối với... thân thể thú nhân và giống cái mới thực sự có lợi." Bên trong sách Thần Nông trăm loại cỏ có nhắc qua "Trà" vốn làm một vật gieo trồng, nhưng ăn được, giải trăm độc, tăng cường sức khỏe, trường thọ, cho nên Liều Thư nói vậy cũng không sai.

Eva nghe tỉnh tỉnh mê mê không hiểu rõ lắm, nhưng ít ra cô được có thể nắm bắt được một chút, chính là trà là thứ tốt, uống vào thân thể khỏe.

Ánh mắt chuyển qua trên bụng của Eva, cô nghĩ đến bên trong còn có một đứa bé, đột nhiên linh quang chợt lóe: "À, tôi đã quên nói, kỳ thực cậu uống trà nhiều một chút cũng tốt cho đứa nhỏ trong bụng."

"Hả?" Eva biết mình được ăn no thì ấu tử trong bụng sẽ lớn lên khỏe khoắn, nhưng mà chưa nghe nói qua trừ bỏ ăn ra thì uống trà này cũng sẽ tốt cho ấu tử, cho nên ánh mắt trừng thật to nhìn Liều Thư, hy vọng cô giảng giải một chút, mà Liều Thư tự nhiên là không phụ hi vọng của cô ấy.

"Đây là trà xanh, mỗi ngày pha một chút ít rồi uống, đứa nhỏ trong bụng sẽ trưởng thành rất tốt." Cô còn nhớ rõ có nhìn thấy qua cách nói này trên baidu, mặc kệ như thế nào thì văn hóa Trung Quốc bác đại tinh thâm, trà là một trong đạo lý truyền lưu ngàn năm mà sinh sôi không thôi, tất nhiên trà thì có nhiều chỗ tốt. Vì thế cuối cùng Liều Thư lấy ra từ trong ba lô một bao giấy ăn, gói mấy bao lá trà cho Eva, để cho cô ấy trở về không có việc gì có thể nếm thử, ăn nhiều thịt cũng sẽ bị nóng nhiệt táo bón. (baidu: mạng internet của TQ)

Eva ôm mấy bao lá trà đó, cười thực ngốc thực hạnh phúc, càng sâu sắc quyết định Liều Thư thật sự là giống cái tốt, thứ tốt đều cho mình, đồng thời cũng tưởng tượng bộ lạc của cậu ấy. Bộ lạc có nhiều thứ tốt như vậy nhất định là một bộ lạc lớn rất cường đại rất cường đại, có rất nhiều thú nhân cường tráng, giống cái mỹ lệ, ấu tử đáng yêu.

Hiện tại thời tiết không phải rất lạnh, còn có chút oi bức, biết thời tiết ở đây không thể lấy lệ thường mà định luận. Hai anh em Allen đi săn thú, nói hôm nay cũng sẽ mang nhiều con mồi hơn trở về, trước tiên lấy một ít ướp chế thịt muối, nếu xác định thật sự sẽ không bị hư thối thì sẽ không kiêng dè gì mà ướp chế. Đối với cái này Liều Thư bày tỏ đó là đương nhiên, nói như thế nào thì cô cũng là người ngoại lai, không thể chỉ dựa vào câu nói đầu tiên đã làm cho các thú nhân trả giá sức lao động vô ích, như vậy tộc trưởng cũng không dễ làm.

Ăn no rồi, mắt thấy cũng không còn chuyện gì cần làm, ánh mắt Liễu Thư dời về phía miếng thịt còn lại đó, lúc Allen bọn họ trở về vẫn sẽ mang rất nhiều con mồi về, cho nên thịt này cũng không cần dự trữ. Một khi đã như vậy thì không bằng mượn nó luyện tập một chút, từ lúc cô tốt nghiệp rồi thì gia gia nãi nãi lần lượt qua đời, đã không còn thân nhân nên đã có thời gian rất lâu cô không có về quê nhà, cho nên đối với muối thịt đều là nhìn nhóm người lớn làm ở trong trí nhớ.

Trong sơn động còn có mấy khối muối thạch, vậy hẳn là đã đủ muối thịt rồi, muối thạch không dễ dùng còn đau tay, mài thành bột là tốt nhất, nhưng mà hiện tại không có công cụ vừa tay. Diendanlequydon~ChieuNinh Thôi được, nhìn thịt cũng không nhiều có lẽ cũng dùng không bao nhiêu muối, Liễu Thư dứt khoát dùng cán dao mài muối cho mịn đi.

Eva thấy Liễu Thư một lần mình lại nhìn xem chung quanh một chút rồi chạy đi ra ngoài, khi trở vào thì ôm một tảng đá cuội, ôm tảng đá vào cô ấy thở gấp nói: "Liễu Thư mình giúp cậu cùng mài đi."

Tảng đá cuội đó không lớn cũng bàn tay người trưởng thành, nhưng mà nhìn bộ dạng của Eva khẳng định là vòng một vòng đi ra ngoài tìm tảng đá, nhất thời Liễu Thư nhũn nhặn, nghiêm túc nói: "Eva người là có người cực cung, phải cẩn thận."

"Không có việc gì." Eva cười lau mồ hôi trên trán, cười nói: "Tuy rằng giống cái không có cường tráng như thú nhân, nhưng chúng ta cũng là con dân của thần thú, thân thể vẫn rất tốt, Liễu Thư cậu xem so ra thì cậu còn gầy hơn mình đấy."

Liễu Thư: "..."

Một đầu hắc tuyến, Liễu Thư có thể nói ở trong "bộ lạc" của nàng lấy gầy làm đẹp gần như nữ nhân béo toàn thể giới đều đang hô to giảm béo, thuận tiện giờ là cò hò hét sao? Nhưng mà nói gì thì nói, cẩn thận nhìn Eva một cái tuy rằng trưởng thành rất đáng yêu, nhưng... thật sự là muốn béo hơn Liễu Thư một ít. Vốn Liễu Thư có chiều cao một mét bảy ở trong nhóm nữ hài Trung Quốc có vóc dáng phổ biến không cao thì vẫn là người cao gầy, không nghĩ tới Eva nhìn rất đáng yêu mà không so thì không biết, một khi so sánh, thể nhưng lại cao hơn cô hai cm.

Ngắm lại vóc dáng thú nhân phổ biến trên một mét chín, đột nhiên cô có thể lý giải, đây là sự duy trì giữa nhân chủng với nhau. Bằng không thú nhân thì cao to mà giống cái lại lùn tịt, hình ảnh ở cùng một chỗ tất nhiên không thể hài hòa, giống như bây giờ tỉ lệ gần giống nhau thì mới tốt.

Tuy rằng bị đá kích về mặt chiều cao, nhưng Liễu Thư cũng không nổi giận, tiếp tục nghĩa chính ngôn từ nói: "Giống cái mang thai ba tháng đầu tiên là thời kỳ quan trọng nhất, khi đó ấu tể đang ở trong cơ thể của cậu trưởng thành phát dục, hấp thu dinh dưỡng, nếu như nhận phải tổn thương sẽ rất dễ dàng bị... không tốt, cho nên cậu không thể quá xem thường."

Bị về mặt nghiêm túc của Liễu Thư kinh động tới, Eva mím môi ngoan ngoãn nghe cô nước miếng bay tứ tung nói một vài hạng mục công việc mang thai cần chú ý. Liễu Thư uống một hớp trà vừa lòng dừng lời, cuối cùng nói tổng kết: "Cậu hiểu chưa?"

Eva tiếp tục thực ngoan thực ngoan: "Không phải rất hiểu được."

Liễu Thư ôm trán: "... Cái này về sau tôi sẽ giảng giải kỹ càng cho cậu, mà cậu chỉ cần đừng làm cho mình mệt mỏi và làm động tác kịch liệt là được, ví dụ như chạy băng băng nhảy bật như vừa rồi."

Eva nhu thuận gật đầu: "Đã biết."

Liễu Thư vui mừng nở nụ cười: "Ng Sloan ~"

"Mình có thể hỏi một vấn đề không?" Cầm đá cuội chuẩn bị hỗ trợ mài muối.

"Hỏi đi." Cúi đầu cầm lấy dao tiếp tục mài muối.

"Ba tháng là cái gì? Ba tháng ngày."

Tay trượt một cái, thiếu chút nữa thì gọt vào tay, Liễu Thư không nói gì ngẩng đầu, yên lặng quan sát mắt Eva, sau đó lại yên lặng ôm trán, thiếu chút nữa đã quên, đây là xã hội nguyên thủy, ngay cả chữ viết cũng không có, không nên ba tháng mỗi ngày gì nha.

"Ba tháng chính là... ừ, nguyệt thiên là cái gì?" Cô chưa có vội giải thích ba tháng là bao nhiêu, Liễu Thư hấp dẫn chú ý nguyệt thiên cho Eva trước.

"A, nguyệt thiên chính là ngày có trăng." Eva thấy Liễu Thư không hiểu, nhất thời thấy rằng là lúc mình nên biểu hiện, nên lập tức thao thao bất tuyệt nói tí gì một lần từ đầu tới cuối cái gì là nguyệt thiên.

Hồi lâu sau Liễu Thư mới hiểu biết, kỳ thực đại lục thú nhân có trăng, nhưng phép tính trăng ở đây không giống với trên địa cầu. Diendanlequydon~ChieuNinh Thông qua quan sát thì một ngày ở đây nhiều hơn địa cầu mấy giờ, nói cách khác một ngày ba mươi mấy giờ, mà nguyệt thiên (một tháng) thì lại là mỗi lần qua hơn ba mươi ngày thì trên trời sẽ xuất hiện phát sáng một lần, thời gian khác thì không có mà tất cả đều là những vì sao. Hôm nay thì được coi là nguyệt thiên, mãi cho đến sau khi ba mươi lần phát sáng xuất hiện thì mùa hạ và mùa đông đã thay đổi qua một lần, khi ánh trăng lại thay đổi một chu kỳ, lại bắt đầu một lần nữa.

Liễu Thư cẩn thận tính toán, ba mươi ngày làm một tháng, ba mươi tháng thì coi như là một năm ở đại lục thú nhân. Một năm ít nhất là chín trăm ngày, vậy thì coi như cũng thật sự dài, nhưng mà người ở đây cũng không có gọi giai đoạn này là "Năm".

"Vậy thời gian các cậu mang ấu tể phải bao lâu hả?" Lúc này đổi lại là Liễu Thư tò mò.

"Cái này phải bảy tháng mới có thể sinh ấu tề."

Lại tính tính, cũng xấp xỉ mười tháng mang thai, Liễu Thư nhẹ nhàng thở một hơi, hoàn hảo thay đổi không tính là lớn, chỉ là thời gian chênh lệch mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Săn thú trở về

Editor: ChieuNinh

Biết được thời gian ở đây chênh lệch, đột nhiên Liễu Thư nghĩ đến một vấn đề nghiêm túc.

"Eva các ngươi có thể sống đến bao nhiêu tuổi?"

"Sống bao lâu hả?" Eva nghiêng đầu nghĩ nghĩ. "Mình nhớ rõ a ba từng nói, trong bộ lạc chúng mình sống lâu nhất là một lão thú nhân, hẳn hoàn chỉnh sống một trăm cái mùa đông, là người sống lâu nhất trong bộ lạc." Nói xong giống như vì đề xác định còn hung hăng gật đầu.

"Một trăm cái?" Liễu Thư há miệng có chút không dám tin, cái này nếu án theo trên địa cầu 365 ngày một năm mà tính thì cũng gần đến hai trăm năm mười năm, hơn nữa ở đây mỗi ngày nhiều hơn sáu giờ...

"Nói như vậy các cậu cũng có thể sống lâu đến như vậy?"

"Không biết, a ba nói có lẽ có thể còn sống qua tám mươi cái mùa đông hoặc là càng lâu."

Liễu Thư đã không biết phải thay đổi biểu đạt của mình thế nào, người ở đây bình quân sống lâu tới hai trăm tuổi, đây là nguyên nhân khác biệt với nhân loại, nháy mắt nghĩ đến chính mình có khả năng chỉ sống tám chín mươi năm, thì về mặt cô buồn bực, đây không phải là kỳ thị chủng tộc thì là cái gì?

"Các cậu thật lợi hại, bộ lạc của tôi người sống lâu nhất cũng chỉ có thể sống hơn một trăm tuổi." Đó chính là người may mắn đấy.

"A, cái này không có quan hệ." Nhìn thấy biểu tình trên mặt Liễu Thư, Eva vội khoát tay: "Oman từng nói cậu uống qua nước thánh thần thú ban cho, đó là thần thú ban thưởng cho đối với từng con dân thú nhân. Diendanlequydon-ChieuNinh Phàm là người uống qua nước thánh chỉ cần bình an thì đều có thể sống thật lâu, ấu tề trong bộ lạc sinh ra sẽ được ban cho nước thánh, đây là thuộc loại chúc phúc cho ấu tề mới sinh."

Quả nhiên Liễu Thư hoàn toàn kinh ngạc, chỉ vào chính mình có chút không dám tin: "Không, không thể nào, chỉ là uống vào nước thánh là có thể sống lâu như vậy?" Đây là thần dược hay sao nha.

Mà Eva cũng là vẻ mặt đương nhiên: "Đúng vậy, tộc trưởng và Vu y đều nói qua như vậy, cho nên Liễu Thư cậu không cần lo lắng, chỉ là lại nói tiếp, người bộ lạc các cậu sống thực ngắn."

"Đúng vậy rất ngắn." Liễu Thư cứng ngắt gật đầu, vẫn còn đang bị vây trong rối rắm là mình đã được gia tăng thêm trên dưới một trăm tuổi thọ.

"Nha!"

"Làm sao vậy?" Đột nhiên bị Eva kêu một tiếng mà dọa hoàn hồn, Liễu Thư ném ý niệm chuyển động trong đầu sang một bên rồi vội hỏi.

"Các cậu sống ngắn, đó chẳng phải là... cậu còn chưa có trưởng thành."

"Ừc..." Nháy mắt hết chỗ nói rồi, Liễu Thư có chút do dự nói: "Các cậu ở đây phải như thế nào mới xem là trưởng thành?"

"Ấu tề sinh ra sau mười cái mùa đông thì được coi là trưởng thành. Allen ở mùa đông vừa rồi thì đã thành niên."

Nhìn Eva rất ngây thơ, không nghĩ tới còn có thể đột nhiên thông minh một chút, lại bốn bô năm lên tính tính, quả thật là cô còn kém chút nữa mới tính là "trưởng thành". Nhưng Liễu Thư cũng không muốn đi làm "ấu tề" gì đó đâu, vì thế thực nghiêm trang nói: "Phép tính trong bộ lạc của chúng tôi không giống như vậy, dựa theo phương pháp của chúng tôi kỳ thực tôi đã trưởng thành, cho nên cậu không cần như vậy..." Lấy ánh mắt nhìn ấu tề mà nhìn tôi, dưới đáy lòng cô yên lặng bổ sung nửa câu sau.

"Hô ~ vậy là tốt rồi." Xem ra vị thành niên Eva cũng bị kích động mà giật mình, nghe giảng giải xong thì nháy mắt bốt căng thẳng.

Trong lúc thế này, đề tài trò chuyện ngày tháng, vị thành niên, trong lúc vừa tán gẫu, Liễu Thư bắt tay mài mấy khối muối thạch thành hạt muối. Hiện tại không thể chú ý nhiều như vậy, chỉ có thể mài thành muối thô, muốn nghiền nhỏ muối còn phải lại gia công thêm một chút.

Eva hỗ trợ dùng tảng đá mài, đập vỡ muối thạch, sau đó nghiền, mặc kệ như thế nào, dù sao là mài nhỏ.

Lau mồ hôi trên trán, Eva nhăn mặt, hơi hơi dẫu môi, mặt bánh bao đều phồng lên: "Loại công việc này thực mệt, nếu thú nhân đến làm mà nói, rất nhanh sẽ mài xong, còn mài được nhiều hơn chúng ta nữa."

Ngắm lại thể trạng của thú nhân, Liễu Thư đồng ý gật đầu, chỉ là...: "Thú nhân săn thú, bảo vệ bộ lạc, thân là giống cái cho dù có trân quý đi nữa, nhưng mà vì bộ lạc, vì chính nhà của mình thì làm chút công hiến cũng cần phải."

Chắc là lần đầu tiên nghe được Liễu Thư nói như vậy, Eva nghe sững sốt một chút, hồi lâu sau, tỉnh tỉnh mê mê gật gật đầu: "Ừ, Liễu Thư cậu... cậu nói thật hay." Không biết nhiều từ ngữ lắm, Eva chỉ có thể dùng lời nói bình thường đơn giản nhất để biểu đạt.

"Ngày thường giống cái trong bộ lạc làm những gì?" Sẽ không phải là dưỡng như thế này, như thờ phụng đi.

"Thú nhân có bạn lữ thì giống cái sẽ sửa sang lại tóc giúp bạn lữ, nấu cơm cho bạn lữ, các thú nhân đánh con mồi trở về thì phải đặc chế da thú, giống cái đều sẽ làm cái này."

Cái này xong rồi, sửa sang lại tóc tai. Ngắm lại thú hình của thú nhân, ừ, có thể lý giải, nấu cơm, cái này là đương nhiên, đặc chế da thú... Tổng kết lại, ở đây giống cái đều sẽ làm công việc của mình, còn chuyện khác không phải các cô không làm, mà là không biết không hiểu được không rõ phải làm gì. Do xã hội nơi này rất lạc hậu, cuộc sống cũng tương ứng đơn độc, trong cuộc sống chỉ có ăn no.

Mài muối xong, Liễu Thư dùng dao cắt miếng thịt ra làm hai, dùng lượng muối thích hợp thoa đều đặn ngoài mặt miếng thịt một lần. Diendanlequydon-ChieuNinh Cô nhớ khi còn ở nông thôn, dùng muối quét thịt xong là phải bỏ vào cái bình hoặc là thùng được bịt kín, nhưng mà ở đây đều không có hai điều kiện này.

"Trước treo ở trong son động hong gió đi." Cuối cùng đành phải lui mà tìm cách tiếp theo, cô cắt hai sợi dây mây ở bên ngoài rồi treo thịt lên hong gió.

"Hai miếng thịt này ướp xong thì cho cậu một miếng."

"Thật sự nha, ừ, cảm ơn Liễu Thư." Eva biết hai miếng thịt muối này mình cũng có một khối thì nhất thời vui vẻ không thôi, cô còn nghĩ rằng mình chỉ là hỗ trợ thôi nên có chút ngượng ngùng nói: "Nhưng mà mình cũng chưa làm cái gì." Lúc mài muối thì cô ngồi ở một bên, thật sự là không biết phải xuống tay thế nào mới tốt.

"Cái này thì có quan hệ gì, thịt này vẫn là Allen đưa." Cô không thèm để ý khoát tay.

"Allen là thú nhân tốt." Nhân cơ hội nói tốt.

"Đúng, là thú nhân tốt." Ân nhân cứu mạng, một chút cũng không biết gì.

Sắp đến chạng vạng tối thì rốt cuộc anh em Allen đã trở lại. Khi đó mặt trời chiều ngã về tây, trong bộ lạc đột nhiên phát ra vài tiếng thú rống thì Eva cao hứng lôi kéo Liễu Thư đi ra ngoài. Cô vừa ra đi thì nhìn thấy, giống cái trong lều trại thú nhân đều chạy đi ra, trong son động cũng có người ló đầu hoặc là bay ra.

Rất xa liền nhìn thấy phía chân trời có vài cái điểm đen chậm rãi bay lại đây, tới gần mới nhìn rõ là hơn mười mấy hai mươi con hồ có cánh dài, màu sắc khác nhau, có bạch hồ có hắc hồ, liếc mắt một cái thì Liễu Thư nhìn thấy màu đỏ kim trong đàn hồ đó.

Khi thì thể mấy con dã thú cực lớn bị ném xuống trên một khối đất trống trung tâm trong bộ lạc thì các thú nhân cũng lục tục phi xuống dưới, hóa thành hình người.

Con hồ bạch màu đỏ kim bay vòng quanh đỉnh đầu Liễu Thư và Eva một vòng, rồi mới hạ xuống. Cánh hồ màu đỏ kim hạ xuống rồi cũng không có hóa thành hình người trước tiên, mà là chạy bước nhỏ tới phương hướng của các cô.

"Allen, Oman đâu?" Eva nhớ thương bạn lữ của mình.

"Rống." Gầm nhẹ một tiếng, Allen giương đầu lên.

Theo phương hướng Allen chỉ nhìn lại, mới biết được Oman rút lại phía sau, đang liêu mạng vỗ cánh bay tới, thú hình của Oman cũng không phải là màu đỏ kim, mà giống như con hồ phổ thông có màu vàng sọc đen. Nếu không phải cái trán có một dóm lông mao màu đỏ kim, Liễu Thư thực hoài nghi hẳn và Allen có phải là anh em ruột hay không.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Tặng răng thú

Allen trong hình thú bước nhỏ chạy đến bên cạnh Liễu Thư, miệng hở ra cúi đầu kêu một tiếng. Không biết có phải là cảm giác sai sai hay không, Liễu Thư cảm thấy con hổ bự này đang làm nũng, cái ý tưởng này làm cho cô trong nháy mắt ㄟ, làm nũng, thay thế vào dáng người cao lớn gần hai mét của hắn, thật sự là không thể tưởng tượng.

"Liễu Thư tôi đã trở về." Lại nhẹ nhàng thông báo một tiếng, Allen hóa thành hình người, vừa đứng xong thì nói một câu như vậy.

Chung quy cứ cảm giác câu này rất bình thường nhưng trong lời nói được Allen nói ra lại có vẻ thực vô cùng thân thiết, giống như là lão phu lão thê. Một câu "anh đã trở về" thật bình thường, mà thực ấm áp, lão phu lão thê, Liễu Thư lại một lần nữa bị chính mình thiên mã hành không làm cho ㄟ không thôi, mặt cô vội vàng nghiêm chỉnh lại.

"Các anh vất vả, săn thật nhiều con mồi, thật lợi hại." Cô thật tình khen, hiện tại Liễu Thư trải qua hai ngày ở chung đã không còn xa lạ đàn "phi nhân loại" này.

"Ừ, tôi săn được Hắc Giác thú." Được khích lệ là khen ngợi tốt nhất đối với thú nhân, Allen cười phá lệ vui vẻ. Vì thế khiến cho hình tượng vốn đáng lẽ là "khô đẹp trai cuồng bá duệ" nháy mắt đã vận vẹo thành "hàm hậu thành thật có chút nhí".

Liễu Thư không biết Hắc Giác thú, nói cũng không rõ ràng lắm, chỉ lờ mờ gật đầu, trong giây lát nói chuyện thì Oman bay đến đây, sau khi rơi xuống đất thì hóa thành hình người rồi ôm chặt bạn lữ nhà mình. Một ngày không thấy giống như không chịu nổi, trước mắt Liễu Thư và Allen mà vẫn hôn mấy cái. Liễu Thư nhìn thấy không thể không khen ngợi, thú nhân nguyên thủy thật ngây thơ nhiệt tình cởi mở, chúng tôi cảm thấy không bằng.

Allen hiển nhiên rất quen thuộc đối với loại chuyện này, mặt không chút thay đổi nhìn một hồi, thấy Oman có xu thế dừng lại lập tức nói: "Sắc trời không còn sớm, hôm nay cứ ở đây com nước xong rồi trở về."

"Được." Oman lớn tiếng đáp ứng, một tay ôm Eva, đi qua khiêng con mồi vừa rồi ném trên đất trống lên, vừa xoay người vừa nói: "Vây trước lỉnh con mồi trở về đi."

Trong bộ lạc chỉ cần là thú nhân trưởng thành đi ra ngoài săn thú, săn được con mồi là thuộc về chính mình, mà ném con mồi săn được tới trên khối đất trống đó thì chính là tương đương với triển lãm với tộc nhân trong bộ lạc sự cường đại của mình.

"Eva, hôm nay anh đánh cho em một con thú nhiều lông, không phải em thực thích da lông của thú nhiều lông sao, lần khác anh lại đánh nhiều thêm mấy con làm cho em một cái áo choàng da thú thật to." Oman ôm Eva nói lảm nhảm thành tích của mình ngày hôm nay.

Nghe anh trai khỏe khoắn lấy lòng trước mặt bạn lữ của anh ấy, Allen có chút ảo não, sớm biết vậy thì mình không nên luôn nhìn chăm chăm vào Hắc Giác thú, hắn là cũng nên bắt mấy con thú nhiều lông trở về, giống cái đều thích da lông thú nhiều lông làm quần áo da thú.

Hôm nay đi ra ngoài săn bắn, cũng không biết nghĩ như thế nào vừa thấy đến Hắc Giác thú thì Allen nghĩ đến cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Liễu Thư. Đương nhiên nếu như mình chậm một chút, nhất thời hắn thấy trong lòng thực khó chịu, vì thế một ngày này thời gian săn thú thì hắn gần như lẫn lộn cùng một chỗ với Hắc Giác thú.

Mất thấy mấy người Oman đi rồi, Allen giúp đỡ Liễu Thư nói: "Chân của em không thuận tiện nên về son động trước, tôi đi lấy con mồi rồi về."

Tuy rằng thực sự muốn đi ra xem những người khác trong bộ lạc, nhưng cô nhìn chân mình rồi vẫn quyết định an phận một chút, nên gật đầu để cho Allen đi đi trở về son động.

Ngồi ở trên hòn đá bên cạnh lò sưởi, chỉ chốc lát thì thấy Eva ôm một cái gì đó lông xù màu trắng đi vào, trước tiên cô ấy ngồi xổm ở trước mặt Liễu Thư, như hiển vật quý nói: "Liễu Thư đây là thú nhiều lông, lông của thú nhiều lông rất mềm mại rất ấm áp, tới mùa đông có nó làm quần áo thì nhất định sẽ không quá lạnh."

Cái gọi là thú nhiều lông kỳ thực lớn cỡ như con thỏ, chỉ là bộ dạng cũng không giống như con thỏ, ngược lại thì rất giống con chó hươu, bộ dạng thực đáng yêu, lông xù, đáng tiếc là đã chết rồi. Cô vươn tay sờ sờ, xác thực da lông mềm mại, rất thích hợp làm áo khoác lông, chỉ là chút da lông như vậy muốn làm một cái áo khoác thì phải cần nhiều con hơn, có Oman bắt rồi.

"Mình vốn nghĩ tặng tấm da lông này cho cậu, cậu đối với mình tốt như vậy, nhưng mà Oman không đồng ý. Nhưng mà cậu yên tâm đi, tuy rằng thú nhiều lông không dễ bắt nhưng Allen lợi hại vậy nhất định có thể bắt được." Eva nói chân thành, ngay cả bản đứng Oman cũng không biết, thực ngốc thực ngây thơ.

Trên mặt Liễu Thư lộ vẻ hắc tuyến, nhìn nhìn ngó ngó mặt của Oman vừa tới sau, mà người ta một chút xấu hổ cũng không có, trên mặt còn kém không viết lên "con mồi ta đánh được, chỉ có thể cho bạn lữ", thì khoe miệng cô giật giật, trong lòng yên lặng oán thán "tôi cũng chưa nói muốn lấy có được không".

"Liễu Thư thích thì ngày mai tôi sẽ bắt mấy con cho em, em muốn con sống hay chết, thú nhiều lông rất linh hoạt, răng miệng lợi hại không thích hợp nuôi dưỡng, hay là tôi vẫn nên săn thêm mấy khối da cho em, đợi đến mùa đông sẽ không khó chịu." Allen mỗi tay kéo theo một con Hắc Giác thú vào cửa, vừa nghe nói vậy thì không một chút chần chừ nói ra. Vốn đang nghĩ lung tung xem làm thế nào mà bồi thường đây, nhân cơ hội tốt này khoe tài luôn.

"Không cần không cần, tôi không cần, khối da thú này của Eva nhỏ, phải làm áo choàng khẳng định cần rất nhiều da, không bằng làm khăn quàng cổ hoặc bao tay gì đó, cũng là thực giữ ấm." Cô thật sự là không muốn phiền toái Allen, Liễu Thư lời kéo Eva nói sang chuyện khác, đáng tiếc Eva cũng

không nề mặt.

"... Khăn quàng cổ và cái bao tay là cái gì vậy, tên rất kì quái nha, là trong bộ lạc các cậu sao?" Giọng điệu ngờ ngác, làm cho Liễu Thư nháy mắt im bật.

"... Không có gì, lần khác tôi dạy cho cậu làm."

"Ừ ừ." Cô ấy ôm thú nhiều lông, toét miệng cười hết sức vui vẻ, hôm nay thật sự là rất tốt, được ăn ngon, còn có thể học làm thịt muối, Oman trở về còn săn thú nhiều lông cho mình, ừm, còn có Liễu Thư muốn dạy mình làm thú kỳ quái gì đó. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Tuy rằng không biết là cái gì, nhưng hôm nay ở chung một ngày để cho cô có tính cách đơn thuần cũng biết, giống cái mà Allen mang về bộ lạc là đi ra từ trong một bộ lạc rất lớn, hiểu biết được rất nhiều thứ, rất lợi hại, ừ, chỉ kém hơn tộc trưởng và Vu y một chút xíu, chỉ chút xíu thôi.

Allen săn mấy con Hắc Giác thú, trong đó để lại hai con cho bộ lạc, cống hiến làm thịt muối tập thể, còn lại hai con bị hấn kéo trở về. Oman trừ bỏ một con thú nhiều lông cũng kéo hai con đã thú trở về, chẳng qua đều dài hơn, thật sự rất trừu tượng, dù sao thì Liễu Thư chưa thấy qua loại động vật này.

Bởi vì giữa trưa làm bữa cơm đó làm cho Eva có ấn tượng rất lớn, hơn nữa lại đang mang thai, cực kỳ thèm ăn nên quán quýt lấy Liễu Thư năn nỉ buổi tối vẫn làm tiếp, cô muốn ở bên cạnh nhìn xem rồi học tập một chút.

Anh em Allen cũng rất tò mò Liễu Thư làm cái gì ăn ngon, chợt quyết định đều ném thử.

"Em nói làm như thế nào để tôi làm cho." Allen xung phong nhận việc tiến lên thu thập hai con Hắc Giác thú đó.

"Không cần, tôi làm thì tốt rồi..." Kỳ thực chủ yếu là Liễu Thư thấy rằng cảm giác ăn nhờ ở đậu cũng không tốt, nói chung cũng muốn làm chút gì đó để cảm giác trong lòng mới tốt hơn một chút. Nhưng nhìn về mặt bị ghét bỏ của Allen, biểu tình ủy khuất thì cô khuất phục. Một người nam nhân, còn là một người thú nhân cao lớn cường tráng, cô thật sự rất muốn rống một câu, biểu tình này thật sự không thích hợp với anh. Nhưng lại không thể không nói, bộ dạng như vậy Allen thật đúng là đâm trúng điểm yếu của cô, không hiểu ra sao thì lại thấy áy náy. - _ -!

"Tôi sợ anh làm không tốt, đầu tiên tôi làm cho anh xem, nếu học xong... thì anh lại tới làm." Cô yên lặng an ủi chính mình ở trong lòng, ở đây thú nhân từ bé đã bị giáo dục thành thú nhân tốt nhị thập tứ hiếu, đây là phản ứng điều kiện, cô không cần nghĩ quá nhiều.

Giữa trưa dùng thịt béo trắng được không ít mỡ, hiện tại lại không có tìm được dụng cụ chứa dầu, vì thế vốn không có sử dụng thịt béo trên người Hắc Giác thú, đều cắt ra rồi xào chung với nhau. Bốn người, lần này Liễu Thư dùng nồi đá xào một nồi hết nửa con Hắc Giác thú, ban đầu vốn tưởng rằng như vậy là có thể rồi, nhưng rốt cuộc là cô xem nhẹ lượng com ăn của thú nhân.

Một nồi thịt xào, Liễu Thư và Eva ăn no rồi còn có hơn phân nửa nồi, kết quả hai anh em ăn xong thì giống như chỉ nhét kẻ rỗng, một chút cũng không thấy no. Sau đó lại xào thêm nửa con Hắc Giác thú còn lại, xong rồi vẫn không ăn no, cuối cùng may mà Allen lại nướng nguyên một con Hắc Giác thú thể này thì mới... ăn no.

Liễu Thư chỉ không nói gì nhìn Allen hình như còn có chút chưa thỏa mãn, tầm mắt dời xuống nhìn nhìn bụng bằng phẳng rõ ràng của hấn, không thể không tán thưởng thú nhân thật cường đại, đậu xanh rau má (chửi tục), ai cũng là thùng com, xem ra hai ngày trước Allen lấy lượng com ăn "bình thường" đều là đang tiết chế.

Eva đối với khẩu vị lớn của thú nhân hiển nhiên là rất rõ ràng, cho nên thực sự bình tĩnh, đợi Oman ăn xong thì đến gần đặc biệt kiêu ngạo ngưỡng bộ ngực nhỏ lên nói: "Liễu Thư làm thịt xào ăn rất ngon đi, em rất thích ăn, đều là thịt nấu chín mà thịt xào lại có thể ăn ngon như vậy."

Eva không ngừng khen thịt kia giống như có thể làm thịt ăn ngon như vậy là do cô làm được.

Oman sờ sờ đầu của bạn lữ, gật đầu, rất thành khẩn nói: "Xác thực ăn ngon, chỉ là một lần làm quá ít không đủ ăn."

Liễu Thư: "..."

"Nhưng mà em đã thích vậy thì mỗi ngày anh đều sẽ làm cho em ăn, vừa rồi anh đã học xong." Oman vỗ ngực cam đoan nói.

"Ừ ừ." Ôm một cánh tay Oman không ngừng cọ cọ.

"Tôi cũng làm cho em." Allen dùng ánh mắt đặc biệt nghiêm túc nhìn Liễu Thư.

"..." Tình huống thần mã gì đây (từ mạng TQ), Liễu Thư: "Cảm ơn."

Ăn uống no đủ Oman ôm bạn lữ rồi đi, trước khi đi Eva còn lưu luyến không rời lôi kéo Liễu Thư, miệng nói mãi là ngày mai còn tối, còn muốn giới thiệu nhóm chị em của mình cho cô quen biết gì đó v.v, cuối cùng Oman chờ sốt ruột, trực tiếp ôm chạy lấy người.

Vào đêm

Trong bộ lạc không có cuộc sống về đêm, một khi trời tối, trừ bỏ có một đồng lửa trại ở trong bộ lạc thì chỉ còn thú nhân trực đêm.

Allen im lặng thu thập sơn động sạch sẽ, trước sau như một đun một nồi nước ấm để lại cho Liễu Thư dùng, dặn dò vài câu hấn chỉ ở sơn động phía trên, có việc thì kêu hấn. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Trước khi đi Allen giống như đang lo lắng lấy từ trên cổ xuống đưa cho Liễu Thư một sợi dây dùng rom bện lại lộ ra một cái răng thú treo trên đó.

"Đây là chính tay tôi làm, mấy ngày hôm trước không nghĩ tới, nếu như em có việc gì thì có thể thổi nó, tôi có thể nghe được." Ngượng ngừng gãi đầu, Allen rất để ý đối với việc mình sơ sẩy, vụng trộm nhìn Liễu Thư thì thấy cô đang thực cảm thấy hứng thú với cái răng thú đó mà cũng không có ý tứ trách mình, thì lặng lẽ thở ra một hơi, hoàn hảo cô không giận hờn.

Răng nanh dã thú không biết tên, rất dài, phía trên bị khoan mấy cái lỗ, có lẽ là vì đeo lâu cho nên vẻ ngoài rất bóng loáng. Liễu Thư ma sát vài cái rồi để tới bên môi nhẹ thổi một chút, một âm luật từ từ vang lên, vào ban đêm cũng không phải rất rõ ràng, ngược lại tăng thêm vẻ tĩnh mịch.

"Rất êm tai."

"Hắc hắc, đây là thành quả khi tôi trưởng thành lần đầu tiên sản bản."

Ánh mắt Allen sáng lấp lánh, nhất là dưới ánh lửa chiếu rọi mà có vẻ phá lệ sáng ngời, Liễu Thư nhin không được tránh đi, rất thiếu sót người ta nha.

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Thú nhân dũng mãnh

Editor: ChieuNinh

Tiền bước Allen, Liễu Thư để nguyên quần áo nằm ở trên giường đá trải da thú thật dày, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm đỉnh sơn động, trong bóng đêm chỉ còn ánh lửa lác đác trong lò sưởi, hồi lâu sau chỉ nghe một tiếng thở dài rồi yên tĩnh trở lại.

Hôm sau ăn qua điểm tâm (thịt nướng) sau tộc trưởng Lôi Đức và phu nhân tộc trưởng Đỗ Lạp liền đi tới, đi chung còn có vài vị giống cái trung niên.

Tộc trưởng Lôi Đức xem ra là nắm chặt thời gian rồi mới tới, lúc đến thì Liễu Thư và Allen vừa vặn mới ăn sáng thu dọn xong.

"Liễu Thư, hôm nay thì cần con tới dạy các nàng ướp chế đồ ăn rồi." Tộc trưởng Lôi Đức rất trực tiếp, vừa ngồi xuống thì đi thẳng vào chủ đề: "Vốn là muốn cho con đi tới khu đất trống rồi dạy, nhưng thương thể của con còn chưa có khỏe hẳn, Vu y nói không thể lộn xộn, hơn nữa đi tới đất trống sẽ có rất nhiều thú nhân. Vì sợ con không quen thuộc, Đỗ Lạp tìm vài vị giống cái tới đây, trước tiên con chỉ cho các nàng, đầu tiên chúng ta ướp chế một ít đồ ăn, nếu như có thể, lại ướp chế số lượng nhiều hơn."

"Được." Đối với cái này Liễu Thư thấy không quan trọng, vốn cô còn lo lắng phải đối mặt với nhiều thú nhân như vậy thì nên làm sao bây giờ đây. Nhiều năm dẫn đoàn đi du lịch cô cũng không luống cuống, nhưng một khi nghĩ đến đây là dị thể, mình đối mặt chính là một đám thú nhân có thể biến đổi giữa thú và người, thì cô không bình tĩnh được. Hiện tại thì tốt rồi chỉ cần đối mặt với vài giống cái, thể này thì dễ dàng rồi.

"Tộc trưởng con cũng nói rõ, muối dùng ướp chế đồ ăn là phải được mài nhỏ, dùng muối thạch đơn giản khi ướp chế khả năng không thích hợp, ngược lại có khi rất dễ dàng biến chất rồi hỏng mất."

Kỳ thực tộc trưởng Lôi Đức mang theo đầy đủ hết, mấy con môi tươi mới hiển nhiên là săn bắt ngày hôm qua, còn có mấy bao muối thạch. Nhìn đến muối thạch, Liễu Thư đột nhiên nhớ tới tình huống ngày hôm qua mình vì ướp chút thịt mà dùng sức mài muối với Eva thì nhất thời cảm thấy thất vọng ngừng. Việc này đã quên nói với tộc trưởng trước, nhiệm vụ hôm nay chắc chắn phải lùi lại.

Vốn Liễu Thư còn đang áy náy muốn giải thích rõ ràng một chút với tộc trưởng, ai ngờ Tộc trưởng Lôi Đức chính là vùng tay lên, chẳng hề để ý quay đầu nói với Allen: "Allen cậu đi kêu vài thú nhân tới đây mài hết muối này nhỏ đi."

"Dạ, được." Allen gật đầu, đứng lên bỏ chạy đi ra ngoài.

"Muối thạch này rất cứng rắn, muốn mài phải mất thời gian dài, tộc trưởng, thật sự là ngượng ngừng, con đã quên nói trước với người..." Liễu Thư còn muốn nói với tộc trưởng, lại bị phu nhân tộc trưởng Đỗ Lạp cười lòi kéo tay.

"Đưa nhỏ không cần lo lắng, con phải tin tưởng thú nhân dũng mãnh, bọn họ sẽ mài xong muối thạch này rất nhanh." Đỗ Lạp ôn nhu sờ sờ đỉnh đầu Liễu Thư, cười nói: "Nghe Eva nói ngày hôm qua con đã ướp chế hai miếng thịt rồi, không bằng lấy ra cho chúng ta nhìn xem, ướp tốt rồi thì sau đó đồ ăn sẽ là bộ dạng gì đây."

Được Đỗ Lạp trấn an, Liễu Thư cười cười gật đầu, lấy hai miếng thịt muối ngày hôm qua treo ở trong sơn động đưa cho qua Đỗ Lạp và mấy di giống cái khác xem.

"Chỉ cần xoa lên một tảng muối thật dày là có thể sao?" Một di giống cái bộ dạng rất khỏe mạnh một tay cầm lên một khối thịt muối, vừa xem vừa chặc chặc lấy làm kỳ, sau đó hỏi ra nghi vấn của bản thân.

Liều Thư đã sớm chú ý tới vị giống cái này, giống cái trong bộ lạc và phụ nữ trên địa cầu không khác biệt lắm, chỉ là chiều cao hơi cao hơn thông thường một chút, mà di giống cái này chẳng những bộ dáng cao ráo, lại còn cường tráng. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nếu như chợt nhìn từ phía sau lưng còn tưởng rằng là một thú nhân hơi lùn chút mà thôi, có thể thấy được cường tráng của vị giống cái này.

"Con có thể kêu bà ấy là a sao Ba Ba Kéo (Barbara)." Đỗ Lạp ôn nhu cười giới thiệu.

Ba Ba Kéo, Liều Thư yên lặng nuốt xuống một búng máu, cái tên này dành cho vị a sao này, thật là Kinh Kong và Barbie.

"A sao Ba Ba Kéo, thịt muối rất đơn giản thật sự là xoa một tảng muối lên thịt để ăn, nhưng mà số lượng muối phải vừa phải, hơn nữa trong ngoài ngoài đều phải xoa kỹ từng chỗ." Giảng giải cho vị giống cái a sao Ba Ba Kéo một phen về kỹ xảo ướp chế đồ ăn.

"À, thì ra như vậy." Nghe xong hồi lâu, Ba Ba Kéo cái hiểu cái không gật gật đầu, Liều Thư cũng không thêm đề ý, đợi lát nữa tay bắt tay vào dạy thì sẽ hiểu.

Trong lúc nói chuyện thì Allen đã dẫn vài thú nhân đi vào, Liều Thư liếc mắt một cái nhìn qua thì thấy đều là người quen. Là anh em Ngã Đạt Abby đã nhìn thấy khi vừa tới bộ lạc còn có con trai tộc trưởng Phách Nhĩ. Còn có hai thú nhân khác, một người có bộ dạng liễu mạng như Oman, thân cao chừng hai mét, toàn thân cơ bắp một cục một cục như nham thạch, thật là kẻ cơ bắp, một đầu tóc ngắn màu bạc như kim châm, có thể thấy được hẳn là một con hổ màu bạc.

Một người khác chính là tương phản đối lập cùng người phía trước, đương nhiên đây là đối lập với người phía trước, mà đối với Liều Thư mà nói, người này mới là chính thật sự bình thường, thân cao một mét chín, dáng người thon dài, không có cơ bắp phát triển, thoát nhìn chính là một nhân loại bình thường, đương nhiên phải xem nhẹ cặp mắt giống như dã thú của hắn.

Liều Thư có phát hiện, mỗi lần sau khi Allen biến thân, trên người đều có một khối vảy da thú vây quanh, vảy da thú đó là màu đỏ kim giống như màu sắc trên thân thú của hắn. Hơn nữa nàng cũng chú ý tới hình người của Oman thì vảy da thú bên hông cũng hoa văn như lông thú trên người hắn, cho nên cô lớn mật cảm giác được, vảy da thú vây quanh thú nhân có khả năng là da lông của bọn họ, hóa thành hình người thì biến thành quần áo che đậy.

Nhìn, cái người cao to bên hông chính là vảy da thú màu bạc mang theo sọc đen, nhưng mà vị khác thì trên vảy da thú bên hông thể nhưng không phải hổ vằn, mà là vằn báo.

"Đây là anh em Ngã Đạt và Abby, em gặp qua rồi." Allen vừa vào cửa thì chỉ vào thú nhân giới thiệu cho Liều Thư.

Cô gật đầu chào anh em Ngã Đạt và Abby: "Các anh khỏe."

"Xin chào giống cái, hoan nghênh đi đến bộ lạc Dực Hồ." Abby cười hi hi nói.

"Tộc nhân trong bộ lạc đều hoan nghênh cô." Ngã Đạt là anh trai nên có vẻ ôn trọng hơn, hình như cũng có chút nghiêm túc, nhưng đó là khi đối mặt với em trai của mình, mà khi đối đãi với "giống cái" Liều Thư thì cũng rất ôn hòa: "Cảm ơn cô cung cấp phương pháp dự trữ thức ăn."

Liều Thư nở nụ cười, đến đây mấy ngày nay cô cũng không có cảm thấy có gì khác thường, người ở đây rất ngay thẳng, hàm hậu hồn nhiên, làm cho cô cũng không tự chủ được mà dung nhập vào: "Không cần cảm ơn tôi, là Allen cứu tôi trở về." Ngụ ý chính là không có Allen cứu giúp thì cô cũng không có khả năng đến được đây, may mắn là có các anh.

"Đạt Nhĩ (Dahl) và Carmen." Phách Nhĩ sẽ không cần giới thiệu, đã biết rồi, Allen chỉ chỉ hai người khác nói.

Cao lớn cường tráng là Đạt Nhĩ, hình như hắn không quá giỏi về biểu đạt, chỉ hàm hậu cười cười với Liều Thư: "Allen bảo tôi đến mài muối, cô là giống cái mới tới, hoan nghênh cô."

Chân chính im lặng là vàng chính là Carmen, tóc ngắn màu vàng, khuôn mặt lạnh lùng chỉ gật gật đầu với Liều Thư.

ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Thế nhưng dù chỉ là như thế thì từ trong đó Liều Thư vẫn nhìn ra Carmen chính là không muốn biểu lộ cảm xúc, cũng không phải lạnh nhạt hoặc là có ý kiến gì với cô. Từ sắc mặt của người chung quanh thoát nhìn vẫn như thường thì có thể nhìn ra.

"Được rồi, mọi người đến đây, mài nhỏ mấy bao muối này đi." Tộc Trưởng Lôi Đức nhìn người cũng không kém thì lập tức nói.

Tiếp theo sau đó Liều Thư lại một lần nữa đổi mới tam quan, bắt đầu chân chính hiểu biết được rốt cuộc thú nhân đại biểu cho cái gì.

Sáu thú nhân một người một bao muối thạch, vốn tưởng rằng còn cần dụng cụ gì đó, bằng không thì làm sao mà mài muối. Mà khi thấy Allen tay không cầm lên một khối muối thạch, sau đó dùng sức một cái, thì muối vụn tể từ trong lòng bàn tay hắn chảy xuống đến trên da thú. Cả người Liều Thư đều không bình tĩnh rồi, đậu xanh rau má, này... này khí lực của thú nhân cũng quá nghịch thiên đi.

Mấy bao muối thạch to, trong lòng tưởng tối thiểu phải tốn thời gian một ngày mới có thể mài xong, kết quả vài thú nhân giống như đang nặn bã đậu mà soàn soạt soàn soạt soàn soạt thì đã bóp nát toàn bộ, lại còn là muối mịn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Quần áo giữ ấm

Editor: ChieuNinh

Có muối thì chuyện còn lại dễ làm hơn rồi, có thú nhân động tác nhanh nhẹn đã lột da rửa sạch mấy con dã thú. Liễu Thư dựa theo phương pháp làm thịt muối ngày hôm qua mà hướng dẫn, chuyện còn lại thì không phải của cô, buông tay để cho Đỗ Lạp và a sao giống cái khác đi làm, mà cô chỉ cần ở bên cạnh nhìn, chỉ điểm vài câu là được.

Đợi sau khi mấy con dã thú đã được ướp tốt rồi lại không có dụng cụ để cắt, tộc trưởng dẫn theo các thú nhân đều dùng dây leo xuyên thịt muối rồi cùng nhau nâng đến trong một sơn động không dùng khác treo lên hong khô. Đợi tộc trưởng dẫn theo Allen và mấy thú nhân đi rồi, thì trong sơn động chỉ còn lại Đỗ Lạp và a sao giống cái đến học tập. Lúc này Oman dẫn theo Eva khoan thai đến chậm, phía sau hai người còn dẫn theo hai giống cái trẻ tuổi, mấy người chào hỏi với đám người a sao Đỗ Lạp rồi thì ngồi xuống vây quanh lò sưởi, thời tiết bắt đầu rét lạnh, lửa trong lò sưởi ít khi bị tắt.

"Đều tại Oman, anh ấy quá chậm, mình còn muốn đến hỗ trợ đâu." Hiển nhiên là Oman cản trở, làm cho Eva đến chậm thật lâu mà bất mãn bĩu bĩu môi, bỏ bạn lữ nhà mình qua một bên rồi ngồi xồm trước mặt của Liễu Thư, bắt đầu nói nhỏ: "Liễu Thư, mình nói hôm nay sẽ dẫn bạn tới đây."

"Là hai giống cái đó sao?"

"Đúng vậy." Minh gọi các cô ấy tới đây.

"Các cậu lại đây nha." Eva đứng lên vẫy vẫy về phía hai giống cái mình dẫn đến.

Oman thấy ở đây đều là giống cái cũng không tốt để một thú nhân ngồi lại nên hỏi tộc trưởng xong thì đi về phía bọn họ.

"Đây là Alice, Kathy, đều là bạn tốt của mình." Cô lôi kéo Liễu Thư lại giới thiệu cho Alice Kathy: "Liễu Thư, là giống cái Allen mang về, cậu ấy rất lợi hại, hiểu được rất nhiều."

Alice thực nhỏ gầy, bộ dạng thực sự phổ thông, giống như có chút sợ hãi người lạ, đứng ở đó cảm giác thật đáng thương mà vẫn lôi kéo tay của Kathy. Kathy là người cao gầy, dáng người vẻ ngoài lồi lõm đầy đủ, tuy rằng tóc dài màu vàng không được xử lý tốt, nhưng không thể phủ nhận đây là một mỹ nữ, còn là mỹ nữ rất cá tính. Đặc biệt chính là ngực vẩy và áo ngực làm từ da thú, hơn nữa cô ấy có một làn da tiểu mạch vẻ khỏe mạnh, chính là một nữ nhân dã tính mười phần, nếu đặt ở địa cầu, đúng chuẩn nhân vật nữ vương đẳng cấp. Nghĩ tới nữ vương, đột nhiên Liễu Thư ảo tưởng tới cảnh tượng cầm roi SM khí tức mười phần, nhất thời rung mình một cái, cái này cũng quá tương tượng rồi.

"Xin chào, tôi là Alice." Alice liếc mắt nhìn Liễu Thư một cái, nhỏ giọng mở miệng nói.

"Tôi là Kathy, về sau chúng ta đều trong một bộ lạc, không phải sợ, thú nhân dũng cảm sẽ bảo vệ chúng ta." Kathy là nữ hài giống cái sáng sủa, làm cho người ta cảm giác thích cô ấy.

"Ừ." Lời dư thừa thì không cần phải nói, mặc kệ là thú nhân hay là giống cái, người dân nguyên thủy ở đây, chỉ cần lấy thật tình đối đãi là được.

"Liễu Thư, trên người cậu là làm từ cái gì vậy, không giống da thú." Kathy tùy ý, vừa quen thuộc với người khác thì lập tức hỏi ra cho kỹ cái mình chú ý.

Đối với quần áo của Liễu Thư thì Allen chỉ là người nhìn, không để ý cái này, Eva thì có chú ý tới, nhưng mà ngày hôm qua một loạt chuyện đã là cho cô ấy quên mất, đợi sau khi trở về mới nhớ tới tới, khi đó chỉ có thể yên lặng tự nhủ lần sau lại rồi hỏi.

Lúc ấy cô dẫn đoàn du lịch đi khu vực Mai Lý Tuyết Sơn, Tây Tạng thì thời tiết vẫn rất lạnh nên Liễu Thư cũng là vũ trang nặng hạng. Bên trong mặc quần áo trong không nói, còn mặc nội y giữ ấm, quần áo da thuộc cổ cao, cuối cùng còn khoát vào một cái áo lông. Diendanlequydon-ChieuNinh Loại quần áo này đối với tộc nhân bộ lạc Dục Hồ mà nói thật là cực kỳ hấp dẫn chú ý người khác. Kỳ thực tộc trưởng và vài vị a sao giống cái tộc trưởng dẫn đến cũng đều rất muốn hỏi, nhưng nhất thời không có mở miệng được. Kathy hỏi đến, mọi người ở đây bao gồm phụ nhân tộc trưởng Đỗ Lạp đều dựng lên lỗ tai nghe.

"Cái này..." Cô chỉ chỉ quần áo, lại quan sát da thú của thú nhân và giống cái mặc, Liễu Thư ngượng ngùng cười cười nói: "Đây là trong bộ lạc của tôi làm được, bộ lạc chúng tôi đã không mặc da thú, cái này rất giữ ấm."

"Không mặc da thú?" Eva kinh ngạc che cái miệng nhỏ nhắn, mắt to sáng trong suốt: "Cái quần áo này Liễu Thư cậu sẽ làm sao?" Eva thực chờ mong, có thấy rằng quần áo trên người Liễu Thư thật xinh đẹp, cô có sở qua, thực mềm mại thực ấm áp, cô cũng rất muốn nha.

"Sẽ không làm được, loại đồ này phải cần rất nhiều công cụ, cần người có tay nghề mới có thể làm được, tôi chỉ biết là một chút đỉnh thôi. Hơn nữa, làm loại quần áo này còn cần có tài liệu, không biết nơi này có hay không." Loại chuyện làm quần áo có yêu cầu tài nghệ cao độ này, thật sự là làm khó Liễu Thư, cô nhiều lắm thì chỉ có thể khâu may may vá vá, tuyệt đối không làm được tình trạng cắt may.

Thấy biểu tình thất vọng của đám người Eva Kathy, Liễu Thư ngẩng lên rồi an ủi nói: "Tôi sẽ nhìn xem ở trong bộ lạc, nếu như có tài liệu, cho dù không làm ra được thứ tốt nhất, cũng có thể làm ra đồ giữ ấm." Không biết thế giới này có bông vải hay không, hoặc là sợi dây cũng có thể.

Nhóm giống cái đều rất dễ dàng thỏa mãn, ngay cả Liễu Thư miệng nói là chỉ có khả năng mà có lẽ thật lâu thật lâu cũng sẽ không sự thật làm ra được, nhưng chỉ là một câu nói mà thôi, cũng khiến cho bọn họ vứt bỏ mất mát, vui vẻ cười rộ lên, sau đó liền vây quanh tán gẫu quần áo và giấy dép mặc trên người Liễu Thư.

"Mọi người không cảm thấy là lấy da thú làm thành quần áo giống như của tôi thì cũng vậy sao, mặc vào thì càng thuận tiện một chút sao?" Trên thân thú nhân trong bộ lạc mặc rất ít quần áo, gần như đều là cánh tay trần. Mà cái loại áo ngực này của giống cái, có một hai người ngẫu nhiên mặc khác biệt một chút, nhưng cảm giác giống như toàn bộ da thú đều khoát ở trên người, như vậy cảm giác đã không thoải mái lại cũng không giữ ấm

"Đúng rồi." Dáng vẻ của Kathy là bình tĩnh hiểu ra: "Trước kia vì sao lại không nghĩ tới chứ, như vậy quần áo giống như Liễu Thư, thật sự mặc như vậy dễ nhìn hơn."

Liễu Thư không nói gì, lòng yêu thích chung diện cũng đã cảm thấy thời kì nguyên thủy rồi.

"Ừ ừ." Alice mạnh mẽ gạt đầu phụ họa.

"Như vậy rất tốt, tôi trở về thì cũng làm thử xem sao." Đỗ Lạp nhìn mấy cái giống cái trò chuyện, đề tài này bà và mấy chị em bạn thân cũng cảm thấy rất hứng thú, nhất là làm loại quần áo cho tới bây giờ chưa thấy qua này.

"Không bằng hiện tại chúng ta cứ làm thử xem sao đi, vừa vặn có thể đối chiếu với trên người của Liễu Thư." Eva đề nghị nói, cô cảm giác đợi không kịp, thật là gấp trong lòng.

Cái đề nghị này được nhất trí thông qua, hiển nhiên tất cả giống cái đều là phái hành động, một đám người đều vội vàng bận rộn chạy về đi lấy da thú, nháy mắt mọi người đã đi hết. Diendanlequydon-ChieuNinh Đợi khi tộc trưởng mang theo mấy thú nhân trở về thì trông thấy, trong sơn động to như vậy mà chỉ có một mình Liễu Thư lẻ loi ngồi ở bên cạnh lò sưởi, đang nhàm chán chọc đồng lửa.

"Mấy người Đỗ Lạp đâu?" Tộc trưởng nghi hoặc nói.

"Các đi đi trở về lấy da thú, đợi lát nữa sẽ trở lại."

"Lấy da thú làm cái gì?" Allen nói.

"Làm quần áo, trời lạnh rồi, làm vài món quần áo giữ ấm." Cô chỉ chỉ quần áo trên người nói.

"Giống như trên người của con sao? Vậy thì thật tốt quá, ta vẫn muốn hỏi, loại quần áo này hẳn là Liễu Thư mang từ bộ lạc của mình tới đây, con sẽ làm sao? Thoạt nhìn nó giữ ấm lại mềm mại, để cho giống cái và ấu tể mặc thì thích hợp nhất, như vậy khi mùa đông đến bọn họ đã có thể nhiều thêm một tầng hy vọng sống sót."

Mùa đông đến là thời gian gian nan nhất của từng bộ lạc, mỗi một mùa đông các thú nhân đều phải đối mặt với nhiều loại khó khăn, như đánh không được con mồi, rét lạnh đói khát, còn có dã thú vì thức ăn mà đến công kích bộ lạc hay không. Giống cái và ấu tể thân thể suy nhược lại làm cho bọn họ sống sót càng thêm gian nan. Cho nên có thể nghĩ, khi tộc trưởng biết được phương pháp dự trữ thức ăn của Liễu Thư thì có bao nhiêu kích động, mỗi một phần đồ ăn được nhiều thêm, thì mỗi người mới có thể sống lâu hơn ở trong mùa đông. Hiện tại là quần áo có thể giữ ấm, thì giống cái và ấu tể lại có thể có thêm một bảo đảm.

Tạm thời nhớ tới làm quần áo, Liễu Thư thừa nhận cũng không có bao nhiêu ý tưởng, chỉ nói ra ý nghĩ của mình mà thôi. Khi nghe lời nói của tộc trưởng, cô có cảm giác áy náy, sinh tồn của bộ lạc nguyên thủy rất không dễ dàng, mà cô thì vẫn rất an nhàn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 22: Oan gia vui vẻ

Editor: ChieuNinh

Khi Đỗ Lạp và đám người Eva trở về thì mỗi người đều cầm theo vài tấm da thú, sau đó ngồi xuống vây chung quanh Liễu Thư, muốn dựa theo áo lông trên người nàng làm quần áo.

Tộc trưởng nhìn thì có hứng thú nên ở lại, mà mấy thú nhân cũng đều vì lòng hiếu kỳ mà ở lại theo, họ ngồi xổm ở một bên vây xem. Thú nhân cường tráng trừ phi ở mùa đông cực kỳ rét lạnh, bằng không thì vẫn luôn chỉ mặc một cái váy da thú, đó là da lông của bọn hắn, đối bọn họ mà nói thì rất ấm áp. Nhưng giống cái thì không giống vậy, bọn họ không có da lông thật dày, thân thể cũng không cường tráng, cho nên quần áo chống lạnh phải chuẩn bị sung túc. Hiện tại đã có thể cải thiện cái này, thú nhân cũng đều rất vui sướng.

Vì để cho mấy người Eva có thể nhìn rõ ràng hơn, Liễu Thư cởi quần áo xuống dưới, trải ra trên giường đá, như vậy đều có thể thấy rõ đầy đủ.

Trong bộ lạc là giống cái thì đều sẽ may mắn và vớ, đương nhiên đó là tài nghệ đơn giản, giống cái dùng kim là một loại gai xương rất sắc nhọn. Phần đuôi hơi chút thô được đục một cái lỗ nhỏ vừa vặn có thể xỏ chỉ, mà chỉ thì lại là da thú bị cắt thành sợi nhỏ dài.

Sau khi nhìn kỹ hình thức áo lông, nhóm giống cái cầm lấy da thú, đối chiếu một chút với hình thể của mình rồi bắt đầu cắt da thú. Độ mềm và dai của da thú rất tốt, không dễ cắt, mà công cụ nhóm giống cái sử dụng là thạch đạo giản dị được mài qua. Liễu Thư nhìn thấy vậy thì công hiến chủy thủ của mình ra, đáng tiếc chỉ có một thanh chủy thủ, không đủ để cho mấy người dùng.

Kathy là người đầu tiên lấy được chủy thủ, cô ấy nhìn nhìn, cuối cùng đưa chủy thủ cho Eva, sau đó thì thờ mệnh trái một tấm da thú trên mặt đất. Đưa tay vấy thú nhân vẫn ngồi ở bên kia xem náo nhiệt: "Abby anh tới đây, dùng móng vuốt sắc bén của anh cắt da thú cho tôi."

Động tác của Kathy một tay chống nạnh một tay chỉ phía xa, rất có phong phạm của nữ vương. Mà Abby bị nàng chỉ vào biểu tình đầu tiên là sùng sốt, sau đó thì bĩu môi, cuối cùng vẫn đi qua: "Kathy móng vuốt của tôi là dùng để săn bắn, không phải cắt da thú."

Trong bộ lạc thú nhân đôi đũa giống cái đều là che chở có hon, gần như giống cái kêu làm cái gì thì làm cái đó. Thật đúng là rất ít không tình nguyện giống như Abby, hon nữa khẩu khí của anh ta khi nói chuyện với Kathy, Liễu Thư thấy thú vị, mỉm môi mặt giãn ra.

"Abby, Kathy là giống cái, con phải có tự giác thân là thú nhân, thế nào mà đối nghịch với nó." A sao Đỗ Lạp bất mãn liếc mắt nghiêng nhìn Abby một cái, xem ra là đã có thói quen cái dạng này của anh ta.

Abby thực ngọt ngào, giống cái là cực kỳ trân quý trong bộ lạc, thú nhân thì rất yêu thích che chở các cô, tự nhiên hẳn cũng không ngoại lệ. Nhưng mà hẳn vẫn ưa thích giống cái ôn nhu, giống như Eva và Alice, liếc mắt một cái thì khiến cho người ta rất ý muốn bảo vệ. Diendanlequydon~ChieuNinh Mà không phải giống như Kathy hồ một chút thì bùng nổ, ngấm lại cảnh tượng mình thường xuyên bị cô nàng sửa chữa, anh đành phải mề neho chuyển đi qua.

"Hừ, móng vuốt của thú nhân cũng có thể phục vụ cho giống cái, trừ phi móng vuốt của anh bị rỉ rồi, không dùng được." Cuối cùng Liễu Thư đã nhìn ra, phương thức Abby và Kathy đấu võ mồm thực ra mới chính là một đôi oan gia vui vẻ, chỉ là hiện tại ai cũng không vừa mắt người kia, lại nhìn đối phương thì khó chịu, luôn nghĩ khiêu khích một chút. Hon nữa thoát nhìn Kathy chiếm thượng phong một phương, cũng đúng, hoàn cảnh có đôi khi có thể quyết định một chuyện.

"Cắt từ đâu?" Abby một khi nhìn thấy Kathy thì cảm thấy rằng miệng mình không đủ dùng, vì thế thực tự giác lựa chọn nói sang chuyện khác. Trong nháy mắt Liễu Thư phát hiện không biết khi nào thì một đôi tay người bình thường của Abby, đã biến thành móng vuốt bén nhọn sắc bén của dã thú, hàn quang lóe ra trên đầu ngón tay.

Một đôi tay biến ảo thành móng thú, nhưng mấu chốt là Abby còn duy trì hình người.

Đậu xanh rau má, tam quan còn đang không ngừng nảy sinh cái mới, không thể chấp nhận được, oa oa.

Khỏe miệng cô cứng đờ, vốn nhân thú biến hình cũng đã thực làm cho người ta chấn kinh rồi, thế mà tình cảnh còn có thể biến ảo nửa thú này, um, thế giới này huyền diệu không chịu nổi rồi.

"Ừ, từ nơi này kéo đến đây, chú ý một chút đừng có cắt sai đấy." Kathy hất hất cằm, rồi rảo nhìn da thú trên mặt đất, lấy tay ra dấu.

"Thấy không rõ, cô chỉ là được, bằng không thì tôi có thể cắt sai." Abby bĩu môi kêu gào, Kathy nghe thì phát cáu: "Nếu anh cắt sai, thì chuẩn bị dùng thú nhiều lông mà đền cho tôi."

"Cô... cô, đây chính là da thú phổ thông, không tốt, còn bắt tôi dùng thú nhiều lông đền, cô có biết thú nhiều lông có bao nhiêu khó bắt không?" Nghe vậy, Abby tức giận đến lắp bắp.

"Hừ." Hai tay ôm ngực, đuôi lông mày của Kathy nhíu lại, mắt phượng nhướng lên, đặc biệt nữ vương nói: "Đó là do anh không có bản lĩnh, xem Oman nhà người ta ngày hôm qua không phải săn một thú nhiều lông cho Eva sao, lại còn là con trưởng thành nữa, anh đó, tôi thấy thì chỉ một con ấu tể cũng không nhất định bắt được."

Ai nói người nguyên thủy ở đây thực thuần phác chứ, xem đầu khẩu này, thật sự là độc địa đến thế nào. Về mặt cô hắc tuyến nhìn Abby và Kathy tranh cãi với nhau, lại nhìn những người khác, lại là vẻ mặt gợn găng đương nhiên, xem ra thật sự là một đôi oan gia oan gia nên giải không nên kết nha.

"Đến đây, vẽ ra đi." Cô lấy một khúc củi trong lò sưởi bên cạnh ra có một đoạn than đen, vẫn còn ấm áp, ngẩng đầu nhìn Kathy: "Kathy vẽ ra trên da thú đường cân cắt, như vậy Abby có thể cắt chính xác một chút." Nói xong thì chuyển khúc than củi qua.

"Ừ, sao tôi lại không nghĩ tới đây, Liễu Thư cậu thật thông minh." Ánh mắt của Kathy tỏa sáng tiếp nhận than củi Liễu Thư đưa qua, ngồi ở trên mặt đất rồi chuẩn bị vẽ ra đường nét mình cân.

Mà Abby thì không biết nói chuyện bĩu môi: "Đương nhiên, giống cái người ta có thể thông minh hơn cô, thì ra Kathy cô cũng biết à."

Hồi đáp Abby thì chính là Kathy đập mạnh một cước, bị giống cái đập, Abby không thể kêu, cho nên chỉ có thể chịu đựng, may mắn chút đau ấy đối với thú nhân mà nói không tính cái gì. Diendanlequydon~ChieuNinh Nhìn Abby 𐄂 quần, Ngải Đạt làm ca một chút cũng không có vì hẳn tổn thương mà có ý tứ bất bình, mà những người khác thì lại là, nhin cười cúi đầu không nhìn.

Kathy là lần đầu tiên làm loại công tác phác họa này nên rất rối rắm, vẽ ra đường nét cũng là xiêu xiêu vẹo vẹo, Eva Alice còn có mấy người Đỗ Lạp

cũng là lần đầu tiên nhìn, cho nên đều xông tới. Abby còn muốn nói vài câu, nhưng bị giống cái khác nhìn chăm chăm, nên lập tức xám xịt rụt đầu, không dám vơ lấy mũi nhọn này.

Liễu Thư không am hiểu đối với làm quần áo, nhưng đường nét hội họa thì cô vẫn biết được nên ngồi xỏm ở bên cạnh Kathy, chỉ điểm vài câu.

Cho dù là nét vẽ vẽ ra xiêu xiêu vẹo vẹo cong cong nghiêng nghiêng, nhưng mà cuối cùng nó vẫn vẽ ra được, vì thế Abby lên sân khấu, lần này lại không chít chít méo mó. Anh ta giờ móng vuốt lên soàn soạt soàn soạt vài cái, mấy khối da thú nguyên vẹn đã được cắt tốt lắm, hơn nữa mỗi tấm đều chỉnh tề, cũng không phải hình vụn vẹo như đường vẽ.

Liễu Thư nhần nhịn, vẫn không nhìn được, yên lặng dựng thẳng ngón tay: thú nhân uy vũ.

Có động tác trước của Kathy, nhóm giống cái còn lại cũng đều noi theo, đều trải da thú lên trên mặt đất. Ánh mắt chúng thú nhân ngồi xem náo nhiệt thì vô cùng vui vẻ nhìn phía đó, các thú nhân nháy mắt mấy cái, hai mặt nhìn nhau. Có bạn lừ là giống cái ví dụ như nói tộc trưởng Lôi Đức và Oman thì vui vẻ về đi hỗ trợ, mà không có... Anh chàng cao to Đạt Nhĩ, Carmen tính tình lạnh nhạt, Phách Nhĩ cười rộ lên rất ôn hòa, còn lại thì đều bị bất lĩnh, ở đâu cần thì chuyển qua chỗ đó.

Nhóm giống cái có thú nhân hỗ trợ, thì chúi thủ cũng tạm thời không đất dụng võ, Liễu Thư cảm nó cũng chuẩn bị động thủ làm bộ quần áo da thú cho mình mặc, xem như dung nhập xã hội này, đây cũng là bước đầu tiên mình thích ứng nó. Ví dụ như nói trắng ra, chính mình mặc quần áo đều tốt hơn bất luận kẻ nào trong bộ lạc, có lẽ mọi người cũng dễ bụng, nhưng cô cảm giác lại không thích hợp. Đương nhiên trong đó cũng có nguyên nhân là muốn bảo tồn tốt đồ mình mang từ địa cầu đến đây.

"Tôi giúp em." Không biết khi nào thì Allen đã yên lặng chuyển tới gần.

Yên lặng nhìn xem móng thú màu đỏ kim lóe sáng, Liễu Thư yên lặng gật đầu. Quan điểm khoa học đã sớm vỡ thành mảnh vụn vào một khắc cô xuyên qua, không còn tồn tại nữa.

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Áo lót da thú

Editor: ChieuNinh

Da thú không dễ cắt, nhất là dưới tình huống khí lực nhóm giống cái cũng không lớn, có móng vuốt sắc bén của thú nhân tương trợ, không qua bao lâu thì da thú cần làm quần áo đều được cắt xong. Liễu Thư để cho Allen hỗ trợ cắt, sau khi xong rồi, bản thân mình lại dùng chúi thủ sửa sửa một ít chi tiết.

"Trước làm đơn giản đi." Liễu Thư thấy rằng trước tiên vẫn nên làm mã giáp (áo trong) thử tay, còn tay áo, cái này không vội, có thể đợi đến khi thuần thục rồi lại làm "Đầu tiên chúng ta làm áo lót trong."

"Áo lót trong là cái gì nha?" Eva cục cưng tò mò không hiểu liền hỏi.

"Áo lót trong rất giống bộ quần áo này, chỉ là không có tay áo." Chỉ chỉ áo lông trên giường, Liễu Thư giải thích nói: "Trên người các cậu đang mặc là áo ngực da thú không đủ giữ ấm, nếu cộng thêm áo lót nữa thì sẽ thoải mái hơn chút, hướng hồ hiện tại các cậu vừa mới làm, vẫn là đơn giản thì tốt hơn."

"Ừ ừ, vậy làm áo lót trong." Eva không có chủ trương gì, nghe vậy thì vô cùng vui vẻ mạnh mẽ gật đầu, Kathy Alice và những người khác, cũng quyết định Liễu Thư nói có lý, trước tiên vẫn nên nghe theo thì tốt hơn.

Làm áo lót trong tự nhiên là dễ dàng, một tấm da thú nối lại, khâu ở hai bên, đương nhiên cũng phải giữ lại khoảng trống để vươn tay cánh tay ra ngoài, trên cùng dùng chúi thủ khoét lỗ cho cái đầu có thể chui qua, một cái áo lót trong đơn giản gần như không có tính công nghệ gì được làm ra.

Vì dễ thuận tiện mặc vào cởi ra, Liễu Thư không có làm cổ áo, dùng chúi thủ tách mặt trước và mặt sau áo lót ra, trực tiếp là hình thức áo choàng ngắn. Không có nút thắt khóa kéo, ở mặt trên trực tiếp khoét mấy cái lỗ nhỏ, cắt mấy sợi da thú làm thành dây cột lên coi như dây cài. Còn lại một ít chi tiết nhỏ lại sửa sửa, một cái áo lót trong bằng da thú rất phong phạm ngoại nhập được sinh ra ngay tại cái xã hội nguyên thủy này.

Liễu Thư làm nhanh, giống cái khác hàng năm may vá da thú, làm cũng không chậm, đều lục tục xong việc.

"Liễu Thư làm đẹp mắt hơn của mình." Eva chớp mắt, quan sát áo lót của Liễu Thư làm, lại nhìn áo lót của mình làm một cái, nhất thời uể oải.

"Ừ, thật là đẹp mắt." Kathy kéo thành phẩm mình làm được, trái nhìn nhìn phải ngó ngó thật sự là không hài lòng, so ra kém Liễu Thư thì không nói, ngay cả Eva cũng không bằng, làm ra cũng có chút trừu tượng: "Ta làm thật khó coi." Kathy cau mày thực bất mãn, nhưng kéo kéo, vẫn không nỡ bỏ không cần, dù sao lần đầu tiên mình làm.

"Liều Thư, áo của cậu có thể cho mình mượn dùng một chút không, mình cũng muốn làm nút thắt." Alice nhỏ giọng mở miệng.

Trong mấy giống cái trẻ tuổi muốn nói ai làm áo lót nhìn đẹp nhất, thì không ai khác ngoài Alice. Liều Thư là vì sự tình huống của hiện đại, làm ra một ít trào lưu mới, mà Alice thì quả nhiên là dựa vào chính mình.

"Oa, Alice làm thật đẹp, thật là lợi hại nha." Khen ngợi không chút keo kiệt nào, không phải Eva thì không ai khác.

"Cũng... cũng không phải, Liều Thư làm như thế nào thì mình làm theo như thế đó." Alice nhát gan, còn có chút yếu đuối, vẫn là lần đầu tiên được khen như vậy, trước kia chuyện gì cũng làm không tốt, cô thấy rằng mình thực vô dụng, mà hiện tại đột nhiên thấy rằng có một số việc không giống vậy, cô đỏ mặt cúi đầu thực thẹn thùng.

"Ồ? Alice, sao cậu làm áo lót lại lớn như vậy nha, cậu mặc không thích hợp đâu?" Hoá nhân kim tinh của Kathy chuyển một vòng ở trên áo lót Alice làm, đột nhiên phát hiện vấn đề.

Xác thực Alice làm áo lót rất lớn, mà cô ấy lại rất nhỏ xinh, phỏng chừng bao ở trên người hai người như cô ấy cũng có thể.
ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Nếu như chỉ lớn hơn một chút thì có thể nói là lỡ tay, nhưng lớn nhiều như vậy thì không thể không làm cho người khác suy tư, đây rõ ràng là thích hợp cho thú nhân mặc có được không.

"Ừ, chính là muốn làm lớn một chút." Alice sẽ không nói dối, một câu nói lấp ba lấp bấp không nên lời, mặt đỏ giống như mông con khỉ, đây quả thực rõ ràng là trái cà chua.

"Vậy cũng quá lớn." Eva nói thực hợp lý: "Alice, có phải cậu làm cho a ba cậu không?"

"Không đúng, a ba Alice có a ma của cậu ấy rồi, không cần cậu ấy làm." Quan hệ giữa thú nhân, đơn giản mà phức tạp, trước vị thành niên thì cha mẹ quan trọng nhất, chỉ khi nào có bạn lữ, như vậy sinh mệnh đã không thuộc về chính mình, có một nửa còn lại là bạn lữ của mình.

Kathy vẫy vẫy tay, một câu phủ quyết cái đáp án này, trong lòng có chút hưng phấn, Alice và cô chơi với nhau từ nhỏ đến lớn. Bởi vì tính cách, vẫn là cô chăm sóc cho cô ấy, hiện tại đột nhiên phát hiện bạn thân hình như có thú nhân mình thích, thế nên rất kích động.

"Cho dù là hơi lớn, không nói với cậu." Alice xấu hổ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lấy qua áo lót mình làm, cẩn thận gấp lại, tỏ vẻ không muốn nói chuyện.

Kathy không có nghe được đáp án mình muốn thì rất bất mãn, nhưng mà xét thấy ở đây nhiều người như vậy, nên quyết định buông tha Alice trước, đợi trở về nhất định phải tìm thời gian hỏi cho kỹ một chút. Ừm, là tên thú nhân nào làm cho tiểu giống cái Alice này thích đây, còn không dám nói ra. Cũng đúng, tính tình của cô ấy thật sự là không dám quang minh chính đại thổ lộ, Kathy nháy mắt liền quyết định, sau khi biết thì sẽ tận lực giúp cô bạn.

"Ta cũng muốn làm cho Oman một cái." Eva vừa nghe là làm cho thú nhân, nhất thời để bụng.

"Được, Eva làm ta đều thích." Oman vui rạo rức sáp lại, gật đầu thật mạnh.

"Lôi Đức anh tới thử xem." Đỗ Lạp và a sao giống cái khác đều là người cao tuổi, đối với chuyện giữa người trẻ tuổi với nhau chỉ coi như lấy hiểu ý mà cười, cũng không nhiều lời thêm.

Chiếc áo lót đầu tiên Đỗ Lạp làm là cho tộc trưởng Lôi Đức, tộc trưởng vui vẻ mỹ mãn mặc vào, thực vừa người, thực sự phối hợp với da thú bên hông tộc trưởng. Thú nhân đã có thói quen để cánh tay trần, tùy tiện mặc áo lót vào còn có chút không thoải mái. Nhưng cho dù là như vậy thì vẫn làm cho đám người Phách Nhĩ và Allen nhìn mà đỏ mặt lên, áo lót da thú mặc vào người hình như có vẻ làm cho thú nhân càng thêm khỏe mạnh cường hãn, nhất thời các loại hâm mộ ghen tị.

Phách Nhĩ còn chưa có bạn lữ của mình, nhưng mà hắn đã trưởng thành, kêu a ma làm cho mình thì không phải là không thể được. Nhưng mà phải đối mặt với mắt lạnh và đôi mắt nhỏ như dao của a ba, lại ngó ngó Oman đang đắc ý hả hê kia, thì hắn thấy rằng tìm một bạn lữ hình như là chuyện cần lo lắng trước mắt, bằng không ngay cả quần áo cũng chưa có ai làm cho mình. Về sau Oman Allen còn có thú nhân trong bộ lạc mặc vào áo lót da thú, còn mình thì trần trụi, nhất thời hắn thấy rằng đây là không thể chấp nhận được, oa oa.

Có tay nghề áo lót, làm áo có ống tay áo thì càng đơn giản hơn, có tấm da thú cuộn thành ống dài, may nối bổ sung ngay tại hai chỗ không có tay là được, ống tay áo cũng ra lò.

Liều Thư làm cho mình ống tay áo dài trên áo lót, cuối cùng lại làm cho Allen một cái áo. Cô không có suy nghĩ gì quá nhiều, chỉ là thấy Oman có Eva làm cho, mình làm giúp hắn một cái thì cũng không phải là chuyện gì đáng ngại. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Chỉ là cô không hiểu được tục lệ ở đây nên tự nhiên cũng không biết, cái hành động nhỏ này là đại biểu cho ý tứ: giống cái làm quần áo cho thú nhân trong bộ lạc, trừ bỏ làm cho đứa nhỏ của mình, như vậy chỉ còn lại có bạn lữ.

Đáng tiếc Liều Thư cũng không biết những thứ này, nếu như biết rõ ràng mà nói, thì thật sự phải cẩn thận dè dặt rồi.

Tiền bước nhóm thú nhân và giống cái, trong sơn động chỉ còn lại Liều Thư và Allen, vì thế lúc này cô lấy áo lót ra đưa cho Allen.

"Làm cho tôi?" Allen vừa mừng vừa sợ nhìn Liều Thư, trong mắt có không thể tin.

"Ừ, đây là vì cảm ơn anh." Đối với cảm xúc không hiểu trong mắt Allen, Liễu Thư vẫn là trả lời.

Allen không ngốc, vẫn biết ý tứ của Liễu Thư, cho dù là như thế cũng làm cho hắn cảm thấy vui vẻ, dù sao cũng là giống cái hợp ý mình đưa cho mình.

"Tôi rất thích." Ôm quần áo như được bảo bối, Allen rất chân thành thành khẩn.

"Thích là tốt rồi, đúng rồi ngày mai anh còn phải đi săn bắn sao?"

"Đã đủ ăn mấy ngày nay, không cần đi ra ngoài, có chuyện gì không?"

"Chân của tôi đã khỏe hẳn rồi, tôi muốn đi dạo quanh bộ lạc một chút, mong anh có thể theo giúp tôi một chút." Kỳ thực cô cũng có thể tìm Eva, nhưng xem ra cửa ải Oman này không dễ qua, lại nói phụ nữ có thai vẫn đừng chạy loạn thì tốt hơn, còn Alice và Kathy, vẫn chưa quen thuộc không phải sao.

"Có thể, có thể." Allen liên tục đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 24: Cải thiện thức ăn

Editor: ChieuNinh_

Sáng sớm vừa tỉnh lại thì Allen đã chạy tới trình diện, quả nhiên trên thân mặc vào áo lót da thú mà Liễu Thư làm cho hắn, hơi thở cường hãn đập vào mặt mà đến.

Ăn điểm tâm vẫn là thịt nướng, Liễu Thư thật sự rất hoài nghi, nếu như tiếp tục ăn nữa, mình có thể táo bón kéo không xuống hay không, bây giờ còn không cảm giác, nhưng khó bảo đảm à.

Đáng tiếc cây nông nghiệp như gạo tiểu mạch này người ở đây đều không có, cũng không biết là không có phát hiện, hay là ngay cả mầm mống cũng không có. Liễu Thư sờ sờ cằm, đột nhiên thật muốn uống một ngụm nước cháo gạo, một ngụm cũng tốt rồi.

Tối hôm qua lúc gần đi ngủ thì Phân Đạt lại cười chim tiểu hồng của bà tới đây, kiểm tra kỹ càng cho chân Liễu Thư xong thì tổng kết, thật là khỏe rồi, không cần lại băng bó nữa, cũng không cần bôi thuốc. Liễu Thư nghe được chỉ còn kém chút nữa là lẹ rơi đầy mặt.

Người ta nói thương gân động cốt một trăm ngày, cô mới xuyên qua tới đây vài ngày, tính toán đầu ra đầu vào cũng còn chưa đến mười ngày, vết thương này khép lại cũng quá nhanh. Rốt cuộc là cô uống vào cái gọi là nước thánh cải thiện thể chất, hay là thảo dược của Vu y Phân Đạt thật sự là rất uy vũ, hoặc là cả hai đều có.

Không nghĩ ra, thì cũng không cần phải nghĩ tiếp. Hôm nay để cho Allen đi cùng với cô ra ngoài đi dạo, nguyên nhân rất lớn là bởi vì Liễu Thư muốn cải thiện thức ăn, luôn ăn thịt thật sự sẽ táo bón, cho dù không như vậy, ăn thịt nhiều cũng không tốt, hơn nữa cô thật là muốn cải thiện thức ăn.

"Allen, nơi này của các anh có thể dùng rau dại ăn không?" Ném thử hương vị rau xào cũng không tệ, vẫn thuần tự nhiên không ô nhiễm đấy.

"Rau dại?" Allen nhíu mi: "Chỉ có mùa đông khi không có thức ăn thì chúng tôi mới có thể tiến vào trong rừng rậm đi tìm rau dại, hơn nữa chúng nó đều không thể ăn." Chẳng lẽ hắn để Liễu Thư bị đói, bằng không vì sao muốn đi tìm rau dại ăn, vừa nghĩ đến khả năng mình làm cho giống cái bất mãn, Allen nhất thời khản trương.

"Em đói bụng sao?"

"Hả?" Liễu Thư bị hỏi mà sững sốt, chợt phản ứng kịp ý tứ của Allen thì ngượng ngùng nói: "Không phải đói bụng, mà là muốn thay đổi khẩu vị."

"Đổi khẩu vị?" Allen không thể lý giải.

"Ăn thịt nhiều sẽ khó tiêu hóa." Ví dụ như nói kéo không ra.

"Sẽ không đâu." Hệ tiêu hóa của thú nhân, cực kỳ tốt, làm sao có thể khó tiêu hóa, nó chỉ biết tiêu hóa rất tốt.

"Đây là đối với thú nhân các anh mà nói, giống cái ăn nhiều một chút rau dại thì rất tốt." Nhìn kỹ, kỳ thực màu da của mấy người Eva cũng không phải tốt lắm, thực khô ráo, hẳn là tại vì hàng năm ăn quá nhiều thịt.

Nhìn Allen vẫn là vẻ mặt không hiểu, Liễu Thư ho nhẹ một tiếng, thoáng xấu hổ nói: "Kỳ thực... Ăn nhiều một chút rau dại rất tốt cho đi ngoài..." Vì sao đột nhiên hảo xấu hổ chứ, nhất là bộ dạng Allen còn là vẻ mặt bình tĩnh hiểu ra.

"Giống cái xác thực có đôi khi bụng sẽ kéo không xuống." Allen lẩm bẩm nói: "Thì ra là như vậy."

Liễu Thư thấy rằng càng xấu hổ, khụ một cái hỏi: "Làm sao mà anh biết được?" Hắn có vẻ như là còn chưa có bạn lữ đi, làm sao có thể hiểu biết loại chuyện này của giống cái như vậy.

"Trước kia khi tôi ở cùng một chỗ với a ba a ma thì biết được."

A ba a ma, chính là cha mẹ, mà đối với thú nhân trưởng bối thì lại là kêu a bá, cái này cũng không khác xưng hô là thúc thúc lắm. Giống cái theo quy tắc thì kêu a sao, vai về gia gia nãi nãi (ông bà) thì kêu a gia a ma, đây là xưng hô thân thích giữa thú nhân. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Nếu là thân nhân thì theo quy tắc chỉ kêu xưng hô là được, nếu là người ngoài thì ngay phía trước xưng hô cộng thêm tên chung một chỗ mà kêu.

"Allen, a ba và a ma của anh đâu?" Không có trông thấy phụ huynh.

Cảm xúc của Allen nháy mắt hạ thấp, biểu tình cũng trở nên bi thương, lần này Liễu Thư phát hiện mình đã hỏi cái không nên hỏi.

"Khi tôi và Oman còn chưa trưởng thành thì có một lần bộ lạc bị Giác Long tập kích, a ba hy sinh, a ma cũng bị thương, cuối cùng cũng đã chết."

Một câu chuyện xưa thực bi thương, Allen nói cũng rất bình tĩnh, bi thương trên mặt cũng chậm rãi thu lại, nhưng vẫn có thể từ trong đôi mắt của hắn mà nhìn ra, không muốn xa rời cha mẹ.

☆ 025 không khí bộ lạc

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Trọng tâm đề tài cha mẹ cuối cùng không có dừng lại lâu lắm, đầu tiên Allen dẫn theo Liễu Thư đi dạo ở bộ lạc, quen thuộc bộ lạc cũng là bước đầu tiên cần làm.

Trong bộ lạc mỗi ngày đều có thú nhân đi ra ngoài săn bắn, đương nhiên cũng có giống như Allen để đó không dùng tới. Cho nên gần như có thể nhìn thấy vài ba thú nhân hoặc là giống cái đi khắp nơi trong bộ lạc.

Bộ lạc Dực Hồ tọa lạc ở một khu thung lũng khổng lồ, thung lũng khổng lồ này ban đầu vốn là một ngọn núi lớn.

"Là thần thú ban cho cho chúng ta." Allen kiêu ngạo nói cho Liễu Thư nghe đủ loại trong bộ lạc.

"Thần thú?" Nhìn chỗ thung lũng này, chính là di chuyển một ngọn núi đi mới hình thành, sức người gần như không thể làm được, có vẻ như chỉ có thần thú theo như lời Allen thì có chút đáng tin, nhưng mà vừa nghĩ như vậy thì thấy nó thật không đáng tin: "Thời gian hình thành nơi này đã rất lâu sao?"

"Hắn là vậy, thú nhân lớn tuổi nhất trong bộ lạc nói, ngay khi ông ấy còn nhỏ thì đã có rồi, hơn nữa trong ghi chép của các đời Vu y cũng tỏ về bộ lạc hình thành ở thật lâu trước kia, là thần thú thương hại tộc nhân Dực Hồ không có chỗ dừng chân nên đặc biệt ban cho. Nghe nói lãnh địa phía đông của bộ lạc Dực Xà tộc và phía tây của Dực Báo tộc đều là thần thú ban thưởng."

"Còn có lãnh địa Ung tộc phương bắc và gấu ngựa tộc đều là thần thú ban cho."

Nghe Allen vừa nói như vậy, hiện tại lãnh địa của các bộ lạc lớn trên phiên đại lục này đều do cái gọi là thần thú ban cho. Nói thật Liễu Thư thật sự bất đầu tin tưởng thế giới này có khả năng thật sự có thần thú. Nếu như nói có, như vậy cô xuyên qua, trăm phần trăm thoát không được liên quan với vị đại thần này.

"Vì sao có thú nhân giống cái cư ngụ ở trong sơn động, mà còn có người lại dựng lều trại mà ở?" Đi lại trong bộ lạc, cô thấy có thú nhân từ trong sơn động bay ra, hoặc là bay trở về, nhưng mà vẫn có dựng lều trại da thú ở trên đất trống trong thung lũng, đối cái này Liễu Thư đã sớm tò mò, lúc này vừa vặn hỏi ra.

"Trước kia tất cả chúng tôi bao gồm thú nhân và giống cái, ấu tể đều ở trong sơn động, nhưng mà trong sơn động thực râm mát ẩm ướt nhóm giống cái không thích. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Hơn nữa chỗ ở lại rất cao, nhóm giống cái ra vào đều rất không thuận tiện, đối với ấu tể cũng rất là nguy hiểm. Dần dần thì có người dựng lều trại ở phía dưới sơn động, mà nhóm giống cái cũng thích ở lều trại, như vậy còn có thể đi dạo khắp nơi, không cần thú nhân mang theo."

"Oman và Eva cũng ở dưới này, nhìn xem, chính là cái lều trại đó." Allen chỉ vào một căn lều trại da thú cách đó không xa nói.

"Ở trên vách núi đá phần lớn đều là vị thành niên hoặc là thú nhân độc thân, tôi thì ở chính giữa."

Hiện tại sơn động Liễu Thư đang ở là của Phấn Đạt, ở dưới cùng, căn bản không cần thú nhân vác bay, rất thuận tiện.

"Chúng ta có thể đi ra bên ngoài bộ lạc không?" Liễu Thư nhìn triền núi đối diện bộ lạc thật lâu, đầu phải không có nhiều cây, hẳn là có thể tìm được rau dại để dùng.

"Có thể, đề tôi cống em đi." Allen gật đầu.

"Không cần." Liễu Thư khoát tay cười nói: "Chỉ xa có chút thế này thì đi qua đi."

Tuy rằng thực thất vọng vì không thể công giống cái mình thích, nhưng vừa nghĩ đến hai người có thể cùng đi tới thì Allen lại vui vẻ, cùng nhau đó.

Hôm nay trông coi cổng chính của bộ lạc không phải anh em Ngải Đạt Abby mà thay đổi thành hai thú nhân khác. Allen rất quen thuộc nhiệt tình chào hỏi, hai dũng sĩ thú nhân ôn thiện ý rất lớn đối với Liễu Thư. Kỳ thực có thể thấy được, bất kỳ một thú nhân nào cũng thực ôn nhu săn sóc đối với giống cái. Liễu Thư không thể không cảm thán, không khí bộ lạc nguyên thủy thật tốt, phải tiếp tục duy trì, cố gắng duy trì, vẫn tiếp tục duy trì nha.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 25: Không khí bộ lạc

Trọng tâm đề tài cha mẹ cuối cùng không có dừng lại lâu lắm, đầu tiên Allen dẫn theo Liễu Thư đi dạo ở bộ lạc, quen thuộc bộ lạc cũng là bước đầu tiên cô cần làm.

Trong bộ lạc mỗi ngày đều có thú nhân đi ra ngoài săn bắn, đương nhiên cũng có giống như Allen đề đó không dùng tới. Cho nên gần như có thể nhìn thấy vài ba thú nhân hoặc là giống cái đi khắp nơi trong bộ lạc.

Bộ lạc Dực Hồ tọa lạc ở một khu thung lũng khổng lồ, thung lũng khổng lồ này ban đầu vốn là một ngọn núi lớn.

“Là thần thú ban cho cho chúng ta.” Allen kiêu ngạo nói cho Liễu Thư nghe đủ loại trong bộ lạc.

“Thần thú?” Nhìn chỗ thung lũng này, chính là di chuyển một ngọn núi đi mới hình thành, sức người gần như không thể làm được, có vẻ như chỉ có thần thú theo như lời Allen thì có chút đáng tin, nhưng mà vừa nghĩ như vậy thì thấy nó thật không đáng tin: “Thời gian hình thành nơi này đã rất lâu sao?”

“Hắn là vậy, thú nhân lớn tuổi nhất trong bộ lạc nói, ngay khi ông ấy còn nhỏ thì đã có rồi, hơn nữa trong ghi chép của các đời Vu y cũng tỏ về bộ lạc hình thành ở thật lâu trước kia, là thần thú thương hại tộc nhân Dực Hồ không có chỗ dừng chân nên đặc biệt ban cho. Nghe nói lãnh địa phía đông của bộ lạc Dực Xà tộc và phía tây của Dực Báo tộc đều là thần thú ban thưởng.”

“Còn có lãnh địa Ung tộc phương bắc và gấu ngựa tộc đều là thần thú ban cho.”

Nghe Allen vừa nói như vậy, hiện tại lãnh địa của các bộ lạc lớn trên phiên đại lục này đều do cái gọi là thần thú ban cho. Nói thật Liễu Thư thật sự bắt đầu tin tưởng thế giới này có khả năng thật sự có thần thú. Nếu như nói có, như vậy cô xuyên qua, trăm phần trăm thoát không được liên quan với vị đại thần này.

“Vì sao có thú nhân giống cái cư ngụ ở trong sơn động, mà còn có người lại dựng lều trại mà ở?” Đi lại trong bộ lạc, cô thấy có thú nhân từ trong sơn động bay ra, hoặc là bay trở về, nhưng mà vẫn có dựng lều trại da thú ở trên đất trống trong thung lũng, đối cái này Liễu Thư đã sớm tò mò, lúc này vừa vặn hỏi ra.

“Trước kia tất cả chúng tôi bao gồm thú nhân và giống cái, ấu tể đều ở trong sơn động, nhưng mà trong sơn động thực râm mát ẩm ướt nhóm giống cái không thích. Hơn nữa chỗ ở lại rất cao, nhóm giống cái ra vào đều rất không thuận tiện, đối với ấu tể cũng rất là nguy hiểm. Dần dần thì có người dựng lều trại ở phía dưới sơn động, mà nhóm giống cái cũng thích ở lều trại, như vậy còn có thể đi dạo khắp nơi, không cần thú nhân mang theo.”

“Oman và Eva cũng ở dưới này, nhìn xem, chính là cái lều trại đó.” Allen chỉ vào một căn lều trại da thú cách đó không xa nói.

“Ở trên vách núi đá phần lớn đều là vị thành niên hoặc là thú nhân độc thân, tôi thì ở chính giữa.”

Hiện tại sơn động Liễu Thư đang ở là của Phân Đạt, ở dưới cùng, căn bản không cần thú nhân vác bay, rất thuận tiện.

“Chúng ta có thể đi ra bên ngoài bộ lạc không?” Liễu Thư nhìn triền núi đối diện bộ lạc thật lâu, đầu phải không có nhiều cây, hẳn là có thể tìm được rau dại để dùng.

“Có thể, để tôi công em đi.” Allen gật đầu.

“Không cần.” Liễu Thư khoát tay cười nói: “Chỉ xa có chút thế này thì đi qua đi.”

Tuy rằng thực thất vọng vì không thể công giống cái mình thích, nhưng vừa nghĩ đến hai người có thể cùng đi tới thì Allen lại vui vẻ, cùng nhau đó.

Hôm nay trông coi cổng chính của bộ lạc không phải anh em Ngải Đạt Abby mà thay đổi thành hai thú nhân khác. Allen rất quen thuộc nhiệt tình chào hỏi, hai dũng sĩ thú nhân ôn thiện ý rất lớn đối với Liễu Thư. Kỳ thực có thể thấy được, bất kỳ một thú nhân nào cũng thực ôn nhu săn sóc đối với giống cái. Liễu Thư không thể không cảm thán, không khí bộ lạc nguyên thủy thật tốt, phải tiếp tục duy trì, cố gắng duy trì, vẫn tiếp tục duy trì nha.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 26: Hái mã răng kiến

Editor: ChieuNinh_dd. lequydon

Suối núi cỏ dại chiếm đa số, có rất nhiều thực vật Liễu Thư cũng không biết, mà có vài loại thực vật có bộ dáng giống như trên địa nhưng cô cũng không xác định có thể ăn được hay không, nhất thời thực rối rắm.

"Allen anh có biết cái nào có thể ăn không?" Xã hội nguyên thủy rất nguy hiểm, độc trùng rần cỏ nhiều lắm, cô thực lo lắng, vẫn hỏi dân bản xứ một chút thì hơn.

Allen là thú nhân cũng không thích ăn rau dại, cho dù là mùa đông không có thức ăn, tìm được rau dại cũng là cho giống cái ăn trước, tuy rằng rất khó ăn, nhưng vẫn có thể nhận biết được vài thứ.

"Loại này có thể ăn." Allen chỉ vào một gốc cây thực vật có lá cây dài rộng nhìn giống như rau chân vịt, nói với Liễu Thư: "Tôi đã thấy thú nhiều lông ăn qua, hơn nữa đến mùa đông lá cây rơi xuống rễ cây nó rất nhiều, thú nhiều lông sẽ đào hố kiếm thức ăn."

"Vậy sao?" Cô ngồi xổm xuống đưa tay hái xuống một mảnh lá cây bỏ vào miệng trong nháy mắt, ngũ cảm đã thú rất mãnh liệt, nếu chúng nó đã có thể ăn như vậy thì chứng tỏ loại thực vật này là không có độc: "Rất ngọt."

Nếm thử thì cảm giác hương vị mang chút ngọt ngào, giống như cắt rau cải trắng, Allen nói rễ cây của nó thú nhiều lông cũng sẽ ăn, nên cô lập tức xuống tay kéo lên.

Allen thấy thế thì móng vuốt nửa thú hóa, một móng vuốt đi tới, rễ cây thực vật liền lộ ra ngoài, làm cho Liễu Thư lại yên lặng cảm thán ở trong lòng thật là bình khí hình người nha, ừm, ở nhà chuẩn bị lữ hành, cần gì phải đóng gói chuyển đi, thú nhân thật sự là đồ tốt trăm mặt nha.

Rễ cây thực vật giống như gốc trúc, nhưng từng đoạn từng đoạn rất nhỏ, cô cắt một gốc lại bỏ vào trong miệng nhai nhai, nhất thời mắt sáng lên.

"Ăn thật ngon." Thật sự là không nghĩ tới, vốn nghĩ rằng loại rễ cây thực vật này sẽ rất cứng, nhưng mà ăn vào trong miệng cũng thanh thanh giòn giòn, hơn nữa hương vị ngọt ngào, có thể làm đồ ăn vặt, cũng không biết nấu chín có thể ăn cũng ngon hay không.

Cô hỏi Allen rồi mới biết loại thực vật này kêu cỏ, hình như đại bộ phận động vật ăn cỏ đều thích ăn, cho nên ở đây loại cỏ này gần như có thể tùy ý thấy được. Đã có thể ăn thì Liễu Thư cũng sẽ không khách khí mà nhổ nhiều, cũng kéo không ít rễ cây. Allen nói loại thực vật cỏ này có sinh mệnh lực rất cường đại, chỉ cần có một gốc cây là có thể sinh tồn sống sót, hoàn cảnh cuộc sống cũng không cần ưu đãi, cho nên Liễu Thư nhổ được tuyệt không mềm lòng.

"Phía dưới còn có con sông hả?" Làm cho Liễu Thư vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ là trèo qua sườn núi thì nhìn thấy được một con sông rộng rãi.

"Trong bộ lạc cũng có sông chỉ là hơi nhỏ." Allen nói.

"Ồ, bộ lạc có sao?" Liễu Thư ngạc nhiên nghi ngờ: "Vì sao tôi không phát hiện chứ?"

"Con sông trong bộ lạc chính là nhánh sông của con sông này, ở bên kia bộ lạc, tôi chưa dẫn em đi xem." Hai người chính là đi dạo đại khái một vòng trong bộ lạc, còn có địa phương chưa có đi đâu.

Liễu Thư hiểu biết gật gật đầu rồi lại nói: "Con sông này thoạt nhìn rất dài, không biết chảy về phương nào."

"Phía tây, cuối cùng nó chảy về phía Xích Hà." Allen từng cùng với các tộc nhân dọc theo con sông này đi qua.

"Phía tây, là bộ lạc Dục Xà." Ven bờ Xích Hà là bộ lạc Dục Xà ở, Liễu Thư nhớ rõ rãnh mạch.

"Đúng."

Trong lúc nói chuyện thì hai người chạy tới bờ sông, xã hội nguyên thủy không bị ô nhiễm, nước sông trong suốt thấy đáy rõ ràng làm cho người ta nhìn thấy đá cuội dưới đáy nước còn có cánh bèo đung đưa. Diện*đan*le*quy*don ChieuNinh Bên bờ sông hẳn là thường xuyên có tiểu động vật đến uống nước, dấu chân để lại không hề ít đâu.

"Ồ cái này hình như là mã răng kiến." Vừa đến bờ sông Liễu Thư liền phát hiện tình huống.

Mã răng kiến là một loại rau dại, có rất nhiều phương pháp để ăn, sau khi hái trở về bỏ gốc rồi tẩy sạch là có thể trực tiếp xào ăn, cũng có thể dùng nước nóng luộc sơ nó vài phút, cắt ra trộn lẫn với đồ ăn mà ăn, còn có thể làm canh, nhân bánh sủi cào, và ở trong bánh nướng áp chảo ăn.

Liều Thư nhớ rõ rau sam cũng còn có thể ăn như vậy, sau khi phơi nắng hong khô, chung chung với thịt ăn, cũng có thể xào ăn cùng với rau khác. Trước kia khi cô còn nhỏ lúc còn sống ở nông thôn với ông bà nội, vừa đến mùa có rau sam, nhóm thôn dân sẽ lấy rau sam về nhà, rửa sạch, phơi nắng hong khô, đập kín lại, đợi đến khi mùa đông thiếu thức ăn thì lấy ra nấu cơm. Thân thể của ông bà nội cô không được thuận tiện, mỗi khi đến thời điểm này, thì Liều Thư một mình cầm theo giỏ, lấy cái cuốc nhỏ đi đào.

Sau đó ông bà nội lần lượt qua đời, mà cô lại trưởng thành, rất ít khi trở về, thực sự đã lâu không có lại đào qua mã răng kiền nấu cơm, không nghĩ tới ở nơi này còn có thể nhìn thấy nó. Không hồ là mã răng kiền sinh mệnh lực ương ngành, nhất thời làm cho Liều Thư có loại cảm giác gặp được người thân.

"Em biết cái này sao?" Allen nói.

Hái xuống một mảnh lá cây ăn vào, thật sự là mã răng kiền, chỉ là ở đây thì lớn hơn ở trên địa cầu, một bụi cũng là một mảng lớn.

"Đúng vậy, người thôn quê ở nhà chúng tôi thực thích loại thực vật này, nó cũng ăn ngon, chúng ta hái một ít đi."

Cô nhìn quanh bốn phía, không nhìn không biết, vừa nhìn mới phát hiện, nơi này mã răng kiền đều là dọc theo bờ sông, mọc thực khả quan, Liều Thư nhìn mà nước miếng lan tràn, rất muốn ăn a ăn.

"Được." Allen gật đầu đáp lời, động tác lưu loát hái mã răng kiền cho Liều Thư, mặc kệ vì sao, giống cái đã thích thì hái nhiều một chút.

☆ 027 làm chậu gỗ

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Lúc Liều Thư và Allen đi tới chỉ là muốn hái chút rau dại ném thử, cho nên cũng không có mang nhiều công cụ, chỉ mang theo chủy thủ của mình và một cái túi da thú đựng đồ. Hiện tại thấy được nhiều mã răng kiền như vậy nhất thời lòng hân hoan mà hái xuống nhiều, đợi đến khi cô tỉnh lại thì một cái túi da thú lớn đã đầy ắp, phỏng chừng có đến mười cân.

Liều Thư nhắc lên thấy rất nặng.

Túi da thú đã đựng đầy, Liều Thư cũng không lại tiếp tục tìm rau dại, chừng này mã răng kiền cũng đủ cho cô ăn. Đột nhiên cô rất muốn lấy mã răng kiền làm thành dưa muối, đáng tiếc nơi này trình độ lạc hậu không có dụng cụ thích hợp, muốn ướp cũng không có đồ đựng, tạm thời chỉ có thể ăn ăn bao nhiêu thì hái bấy nhiêu. Cũng không biết mùa đông khi nào thì đến, cho dù ở xã hội văn minh vào đại mùa đông đều có thể đông chết người đói chết người, huống chi là ở đây. Lần đầu tiên Liều Thư bắt đầu lo lắng cho cuộc sống tương lai, cái này đồng thời cũng là dấu hiệu cô bắt đầu dung nhập xã hội này.

"Nước ở đây rất trong." Giống như nước được tẩy.

Trông thấy nhiều nước trong như vậy thì Liều Thư vô cùng muốn tắm nước ấm, từ lúc tới đây đến bây giờ cô cũng chưa chân chính rửa mặt qua. Mỗi lần chỉ là dùng nước ấm lau qua loa một chút, làm một người có thói quen vệ sinh sạch sẽ tốt đẹp, thật là không thể chịu đựng được loại tiết tấu này, oa oa.

Tuy rằng cô thực thèm nhỏ dải nước sông này, nhưng rốt cuộc là dân tộc bảo thủ, không có cái loại thói quen ban ngày ban mặt tắm rửa ngoài trời. Huống chi, hôm nay không phải quá nóng, tắm nước lạnh sẽ cảm mạo, không dễ chữa bệnh, ở xã hội nguyên thủy một bệnh cảm mạo nhỏ cũng không dễ trị.

"Ừ, Allen có thể giúp tôi một việc không?" Cô nghĩ đi nghĩ lại, cuộc sống là phải có người đến sáng tạo, mình muốn có cuộc sống tốt hơn một chút ở nơi này thì phải chế tạo ra phương tiện thuận lợi cho cuộc sống của mình.

"Chuyện gì?" Vừa nghe cô muốn mình hỗ trợ, Allen nhiệt huyết liền sôi trào, hần đang sàu giống cái không cần hần đây, nên vội vàng gật đầu: "Em nói em nói."

"Tôi muốn làm vài cái chậu gỗ, nhưng mà chặt cây là một chuyện phiền toái, anh giúp tôi đi."

Bồn gỗ, đúng rồi, cô lại suy nghĩ lại, bị công nghệ cao cấp của thế kỉ hai mươi mốt gò bó đầu óc, hiện đại dùng là bồn rửa mặt chậu rửa chân không phải plastic thì chính là sắt. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d Liều Thư vẫn luôn rối rắm không có sắt thì làm sao làm bồn chậu, nhưng cô lại quên mất còn có chậu gỗ, ngốc ngốc ngờ ngác suy nghĩ nửa ngày, mới chợt lóe lên.

"Chậu gỗ là cái gì? Làm như thế nào?" Allen nghe cũng chưa từng nghe qua, nhất thời tròn tròn mắt, còn muốn hần làm, lập tức thấy rằng mình nói mạnh miệng, khuôn mặt cương nghị hơi hơi phẩm hồng, lấp bắp một lúc nói: "Liều Thư, chậu gỗ nên làm như thế nào vậy?"

Cô không thềm để ý vẩy vẩy tay: "Tôi có thể chỉ anh làm, tôi biết phải làm như thế nào, chỉ là cần anh hỗ trợ."

Chặt cây rồi cắt thành khối, loại yêu cầu cao độ này cô thật sự sẽ không làm được, nhưng mà lần trước nhìn thấy thú nhân nửa thú hóa thể hiện ra thực dụng cực đại làm cho Liều Thư động tâm, ừm, thú nhân thật là chuẩn bị thiết yếu cho nhà lữ hành, giúp đỡ tốt cho cuộc sống gia đình nha.

"Hiện tại chúng ta phải đi tìm cây làm chậu gỗ sao?" Allen có chút đợi không kịp, rất muốn làm chút gì đó cho giống cái để biểu đạt chính mình.

"Cái này không vội, hiện tại thời gian không còn sớm, chúng ta ăn cơm xong rồi nói sau." Mặt trời cũng đã treo cao, cô hơi đói rồi, quan trọng hơn là, hiện tại cô rất muốn ăn mã răng kiền, hít, chày nước miếng!

"Được được, đều nghe lời em." Thú nhân ra sức gật đầu.

Nhìn Allen rõ ràng là một người rần rỏi, lại ở trước mặt cô bởi vì một hai câu nói của cô mà biến khờ ngốc như vậy, trong lòng cô có chút phức tạp.

Hết chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 27: Làm chậu gỗ

Lúc Liễu Thư và Allen đi tới chỉ là muốn hái chút rau dại ném thử, cho nên cũng không có mang nhiều công cụ, chỉ mang theo chùy thủ của mình và một cái túi da thú đựng đồ. Hiện tại thấy được nhiều mã rừng kiến như vậy nhất thời lòng hân hoan mà hái xuống nhiều, đợi đến khi cô tỉnh lại thì một cái túi da thú lớn đã đầy ắp, phòng chừng có đến mười cân.

Liễu Thư nhắc lên thấy rất nặng.

Túi da thú đã đựng đầy, Liễu Thư cũng không lại tiếp tục tìm rau dại, chừng này mã rừng kiến cũng đủ cho cô ăn. Đột nhiên cô rất muốn lấy mã rừng kiến làm thành dưa muối, đáng tiếc nơi này trình độ lạc hậu không có dụng cụ thích hợp, muốn ướp cũng không có đồ đựng, tạm thời chỉ có thể ăn ăn bao nhiêu thì hái bấy nhiêu. Cũng không biết mùa đông khi nào thì đến, cho dù ở xã hội văn minh vào đại mùa đông đều có thể đông chết người đói chết người, huống chi là ở đây. Lần đầu tiên Liễu Thư bắt đầu lo lắng cho cuộc sống tương lai, cái này đồng thời cũng là dấu hiệu cô bắt đầu dung nhập xã hội này.

"Nước ở đây rất trong." Giống như nước được tẩy.

Trông thấy nhiều nước trong như vậy thì Liễu Thư vô cùng muốn tắm nước ấm, từ lúc tới đây đến bây giờ cô cũng chưa chân chính rửa mặt qua. Mỗi lần chỉ là dùng nước ấm lau qua loa một chút, làm một người có thói quen vệ sinh sạch sẽ tốt đẹp, thật là không thể chịu đựng được loại tiết tấu này, oa oa.

Tuy rằng cô thực thèm nhỏ dãi nước sông này, nhưng rốt cuộc là dân tộc bảo thủ, không có cái loại thói quen ban ngày ban mặt tắm rửa ngoài trời. Huống chi, hôm nay không phải quá nóng, tắm nước lạnh sẽ cảm mạo, không dễ chữa bệnh, ở xã hội nguyên thủy một bệnh cảm mạo nhỏ cũng không dễ trị.

"Ừ, Allen có thể giúp tôi một việc không?" Cô nghĩ đi nghĩ lại, cuộc sống là phải có người đến sáng tạo, mình muốn có cuộc sống tốt hơn một chút ở nơi này thì phải chế tạo ra phương tiện thuận lợi cho cuộc sống của mình.

"Chuyện gì?" Vừa nghe cô muốn mình hỗ trợ, Allen nhiệt huyết liền sôi trào, hần đang sầu giống cái không cần hần đây, nên vội vàng gật đầu: "Em nói em nói."

"Tôi muốn làm vài cái chậu gỗ, nhưng mà chặt cây là một chuyện phiền toái, anh giúp tôi đi."

Bồn gỗ, đúng rồi, cô lại suy nghĩ lại, bị công nghệ cao cấp của thế kỉ hai mươi mốt gò bó đầu óc, hiện đại dùng là bồn rửa mặt chậu rửa chân không phải plastic thì chính là sắt. Liễu Thư vẫn luôn rồi rầm không có sắt thì làm sao làm bồn chậu, nhưng cô lại quên mất còn có chậu gỗ, ngốc ngốc ngờ ngác suy nghĩ nửa ngày, mới chợt lóe lên.

"Chậu gỗ là cái gì? Làm như thế nào?" Allen nghe cũng chưa từng nghe qua, nhất thời trợn tròn mắt, còn muốn hần làm, lập tức thấy rằng mình nói mạnh miệng, khuôn mặt cương nghị hơi hơi phấp hờng, lấp bắp một lúc nói: "Liễu Thư, chậu gỗ nên làm như thế nào vậy?"

Cô không thèm đề ý vầy vầy tay: "Tôi có thể chỉ anh làm, tôi biết phải làm như thế nào, chỉ là cần anh hỗ trợ."

Chặt cây rồi cắt thành khối, loại yêu cầu cao độ này cô thật sự sẽ không làm được, nhưng mà lần trước nhìn thấy thú nhân nửa thú hóa thể hiện ra thực dụng cực đại làm cho Liễu Thư động tâm, ừm, thú nhân thật là chuẩn bị thiết yếu cho nhà lữ hành, giúp đỡ tốt cho cuộc sống gia đình nha.

"Hiện tại chúng ta phải đi tìm cây làm chậu gỗ sao?" Allen có chút đợi không kịp, rất muốn làm chút gì đó cho giống cái để biểu đạt chính mình.

"Cái này không vội, hiện tại thời gian không còn sớm, chúng ta ăn cơm xong rồi nói sau." Mặt trời cũng đã treo cao, cô hơi đói rồi, quan trọng hơn là, hiện tại cô rất muốn ăn mã rừng kiến, hít, chảy nước miếng!

"Được được, đều nghe lời em." Thú nhân ra sức gật đầu.

Nhìn Allen rõ ràng là một người rần rỏi, lại ở trước mặt cô bởi vì một hai câu nói của cô mà biến khờ ngốc như vậy, trong lòng cô có chút phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 28: Quái nhiều gai

Editor: ChieuNinh

Đột nhiên Liễu Thư nghĩ đến có thể dùng đến gỗ làm vài món đồ. Có vài thứ một khi rộng mở thông suốt, thì lập tức trong lòng vô cùng cao hứng, hận không thể lập tức phải đi làm ngay chuyện trong lòng suy nghĩ. Nhưng mà rốt cuộc cô không có bị hưng phấn đến hôn mê đầu óc, hiện tại thời gian cũng không sớm, vẫn nên com nước xong rồi nói sau.

Allen đã sớm biến xong thanh thú hình chờ Liễu Thư ngồi lên. Mang theo một ôm cỏ lớn và mã răng kiền, Liễu Thư cảm giác thẳng lợi trở về, ôm một bao rau dại giống như ôm bảo bối cực cứng, miễn bàn có bao nhiêu vui sướng hài lòng.

Bởi vì trước đó trong lòng có việc, mà triển núi cách bộ lạc cũng có một khoảng cách, Liễu Thư cũng không nói gì thêm nữa, cười Allen tốc độ thật là mau. Đương nhiên vẫn còn không có ai biết là cái loại cảm giác bay lượn trên trời cao này thật tuyệt vời, tuyệt đối không phải là cái loại cảm giác ngồi máy bay bít bùng có thể cảm nhận được. Từng sinh vật ngồi trên mặt đất kỳ thực đều có một tâm tư bay lượn, tự nhiên Liễu Thư cũng không ngoại lệ, mà cười ở trên người Allen có thể cảm nhận được. Nếu không phải da mặt nàng không đủ dày thì quả nhiên là muốn cười con hổ bự cho thật đã nghiền.

"Đợi chút..." Nhắc chân đang chuẩn bị ngồi lên thì Liễu Thư đột nhiên bỏ lại một câu, sau đó lại chạy bình bịch về bờ sông, duỗi đầu nhìn vào trong sông, hình như trong sông có cái gì đó đang hấp dẫn cô.

"Làm sao vậy?" Allen bước chân mạnh mẽ uy vũ, uy vũ sinh phong đi tới, cũng duỗi đầu ra xem, nhưng chỉ nhìn thấy đáy hồ trong suốt, đá cuội đủ mọi màu sắc, còn có cánh bèo dập dờn, cũng không có gì khác.

"Nơi này có cá." Chỉ vào một chỗ, giọng nói của Liễu Thư cũng bởi vì cao hứng mà đề cao vài độ.

Liễu Thư thật sự là muốn hung hăng tát mình vài cái, làm thật là càng sống càng thụt lùi, cũng đã đi đến bờ sông thế nhưng lại quên chuyện trong sông có khả năng có cá này.

Nhưng mà cái này cũng không thể hoàn toàn trách Liễu Thư, nổi lên trên mặt sông Xích Hà có rất nhiều bèo, mà cá ở đây đều là màu trắng bạc, hơi không chú ý thì khó thấy được bọn nó đang di chuyển mà coi cá trở thành ánh mặt trời chiếu xạ, cho nên cũng khó trách.

"Cái gì là cá hả?" Allen một cái đầu lông xù, tò mò trừng lớn mắt nhìn Liễu Thư. Con hổ bự màu đỏ kim dùng loại ánh mắt này ngó mình, Liễu Thư chỉ cảm thấy ngực mình yên lặng trũng một tên, manh (đáng yêu) rồi tỉnh rồi mù, nên vội vàng dời tầm mắt đi. Cô sợ cô lại tiếp tục nhìn nữa thì sẽ nhìn không được mà nhào lên cọt nhả đầu con hổ bự này.

Allen thấy hiện tại mình cũng nhanh biến thành cục cứng tò mò rồi, một mặt thì có thật nhiều vui sướng kiêu ngạo đối với giống cái mình thích lại hiểu biết nhiều hơn, một mặt lại vì chính mình mà âm ảm. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Đương nhiên loại âm ảm này chỉ trong nháy mắt, ngay sau đó hần liền nghĩ đến, giống cái tốt như vậy nhìn ưu tú như vậy là hẳn nhất định, nhất định là thần thú ban cho, hẳn có quyền lợi ưu tiên cạnh tranh, nhất định sẽ đối xử với giống cái rất rất tốt.

Thần thú đại nhân không biết ở nơi nào đó:... ——!

"Ừ, chính là cái kia." Liễu Thư chỉ vào một chỗ nói, theo lý thuyết, thú nhân hẳn là phải biết đến cá, dù sao ở ngay giữa sông, trong sông cũng không có sinh vật khác.

"Đó là quái nhiều gai." Allen mắt hồ mị mị, lắc lắc cái đầu, sau đó khe khẽ cùng Liễu Thư: "Không cần đi bắt nó, nó rất nguy hiểm."

"Nguy hiểm? Chẳng lẽ cắn người sao?" Vừa nghe đến nguy hiểm, thì lông tóc của Liễu Thư liền dựng thẳng lên, lập tức nhớ tới đến cá ăn thịt người, nhất thời đánh mất ý tưởng muốn ăn cá.

"Không, không phải, quái nhiều gai không cắn người, nhưng mà nó rất nguy hiểm." Allen lắc lắc đầu nói.

"Vậy là có độc?" Cho nên mới không thể ăn, rất nguy hiểm.

"Từng có thú nhân khi ở mùa đông tìm không thấy thức ăn đã đi xuống sông bắt quái nhiều gai ăn, nhưng mà ở trong thân thể quái nhiều gai có rất nhiều gai nhọn, thú nhân kia đã bị gai của quái nhiều gai làm kẹt mà chết." Nói lên cái điển cổ này, trong mắt Allen dâng lên vẻ bi ai.

"Kẹt chết?" Giờ phút này Liễu Thư chú ý tới cá ở đây bị kêu thành quái nhiều gai. Cá thật sự có nhiều xương, nhưng vẫn không đến mức làm cho thú nhân cường tráng bị hóc xương chết đi. Hay là nói cá ở đây không giống bình thường, hay là nói, vị thú nhân kia thật đủ xui xẻo rồi.

"Ừ, đã kẹt chết, sau đó thì trong bộ lạc đã báo cho thú nhân và giống cái, mặc kệ thế nào cũng không cần đi bắt quái nhiều gai ăn." Kỳ thực Allen cũng nghĩ tới, một con quái nhiều gai nho nhỏ không có một chút giá trị vũ lực nào hại chết một thú nhân cường tráng, chuyện này không tương tượng nổi cỡ

nào, nhưng thật sự đã xảy ra. Cho nên các thú nhân cảnh giới lẫn nhau, báo cho những người khác lời khuyên này, vừa rồi Liễu Thư muốn đi bắt chúng nó, thật sự đã dọa Allen

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Đồ gục

Editor: ChieuNinh_

Một cái xương cá mà hóc chết một thú nhân, chuyện xưa này thật đủ bi thống, nhưng mà vẫn không thể ngăn cản ý tưởng bắt cá của Liễu Thư.

"Allen anh hãy nghe tôi nói, tuy rằng bộ dạng xương cá này và ở bộ lạc của chúng tôi có chút không giống nhau..." Bộ dạng rất to béo, Liễu Thư lộ ra ý tứ muốn ăn cá, Allen vừa nghe thì lông mao cả người đều dựng lên, cọ một chút thì bật tới đây, ngăn cô lại không cho bắt.

Ý tốt của Allen làm sao Liễu Thư có thể không biết, một thú nhân ăn quá nhiều gai mà đã chết, huống chi cô là một giống cái. Nhưng mà cô thật sự rất muốn ăn cá nha, huống hồ nếu như nói phương pháp ăn cá bình thường cho người ở đây, thì vào mùa đông rét lạnh bọn họ lại có thể có nhiều thêm chút thức ăn, nhiều thêm một tầng bảo đảm.

"Tôi thật sự đã ăn rồi." Liễu Thư cố gắng muốn giải thích.

"Không được. Không..." Allen cố gắng ngăn trở, cái đầu lông xù đang đưa đến sắp hôn mê, đột nhiên nghe được Liễu Thư nói đã ăn qua, động tác đột nhiên mất kết, nghi hoặc chậm rãi ngẩng đầu với đối diện: "Em đã ăn qua quá nhiều gai?" Chuyện thật sự rất khó làm cho người ta tin tưởng.

"Đúng vậy." Rất chột dạ gật đầu, tuy rằng chủng loại cá ở đây và địa cầu không giống nhau, nhưng không thể phủ định nó thật sự là cá, mà nàng thật sự đã ăn qua cá: "Các anh cũng biết, quá nhiều gai không có độc, ăn không có nguy hiểm gì, chủ yếu vẫn là gai của nó."

"Kỳ thực phải nói là vị thú nhân kia ăn quá nhiều gai mà chết là do phương pháp ăn không đúng, thân mình quá nhiều gai thì có nhiều gai. Khi vị thú nhân kia ăn thì ăn cả thịt mang gai chung nhau ăn, khẳng định là sẽ bị gai vướng vào yết hầu."

"Mà phương thức chúng tôi ăn quá nhiều gai không giống vậy, cho nên không có khả năng nguy hiểm."

Allen có chút động tâm, bị Liễu Thư nói mà do dự, hắn cũng nghĩ tới nếu như quá nhiều gai có thể ăn mà nói, như vậy đây là một đồng thức ăn rất lớn, nhưng hắn vẫn còn lo lắng.

Mất thấy Allen lòng đang dao động không chắc, Liễu Thư không ngừng cố gắng rèn sắt khi còn nóng: "Chúng ta không bắt nhiều, chỉ bắt hai con mang về tôi làm cho anh xem, cần thận một chút thì không có việc gì."

"Vây... vậy được rồi, nhưng mà sau khi làm xong, tôi ăn trước tiên." Biểu tình và giọng điệu của Allen đều rất kiên quyết.

Biết rõ ràng dưới tình huống có thú nhân ăn quá nhiều gai mà chết đi, thế nhưng yêu cầu sau khi trở về ăn thử thì hắn đến ăn trước. Hắn rõ ràng lo lắng lại làm theo yêu cầu bốc đồng của cô, trong nháy mắt Liễu Thư không biết nên đối mặt với Allen thế nào. Đây là một thú nhân tốt, tốt đến cô tự cảm thấy hồ thẹn. Cô yên lặng trấn an tim nhỏ đập hơi nhanh, Liễu Thư cuốn ống quần chuẩn bị đi xuống dưới nước bắt cá.

"Em không cần đi xuống, để tôi." Làm một thú nhân thì làm sao có thể để cho giống cái làm chuyện nguy hiểm, nháy mắt Allen hóa thành hình người.

"Anh có thể không?" Không phải cô nghi ngờ năng lực của Allen, mà là thú nhân này hình như cũng không có kinh nghiệm bắt cá, có thể chứ, tối thiểu mới trước đây cô đã từng xuống dưới nước bắt cá rồi.

"Có thể."

Nửa giờ sau, Liễu Thư nhìn con hồ bọt toàn thân trên dưới ướt đầm, hơn nữa biến trở về thú hình tại trong sông nhào đến nhào đi, cái chảy xuống ba vạch hắc tuyến, đồng thời yên lặng phun tào cái tư thế bơi lội kiểu chó bèo này thật sự là đến chỗ nào cũng thịnh hành.

Cuối cùng Liễu Thư thật sự nhìn không được nữa, kêu Allen đi lên, quyết định vẫn là bắt cá theo cách nguyên thủy thì tốt hơn.

Chiết hai nhánh cây, dùng chủy thủ gọt nhọn một đầu, không có cái xiên, chỉ có thể lui mà làm cách khác, dùng nhánh cây xiên cá.

"Dùng như thế nào." Allen thực ngưng ngưng, vốn tưởng bắt mấy con quá nhiều gai, nhưng ai biết cũng chưa bắt được một con nào.

Cô an ủi vỗ vỗ cánh tay của Allen, không có biện pháp mà, thú nhân bộ dạng thật sự là rất cao, cô muốn vỗ bả vai cũng không làm được, chỉ có thể vỗ cánh tay: "Quá nhiều gai rất trơn trượt, không bắt được cũng rất là bình thường, xem tôi nè, dùng mâu gỗ xiên thôi, chỉ cần chuẩn bị nhìn, tốc độ mau chút, đến đây, tôi dạy cho anh..."

Đi đến bờ sông, Liễu Thư cời giầy, cuốn ống quần lên, cũng không để ý tới Allen ngăn trở cứ như vậy mà xuống dưới nước. Nước sông mát lạnh, đông lạnh làm cô run một cái, cảm thấy thích.

Cô nắm chặt nhánh cây trong tay, vừa dạy Allen trình tự, vừa thật cẩn thận quan sát con cá dưới đáy nước.

Khi con cá màu trắng bạc bơi qua, Liễu Thư chờ đã lâu mạnh mẽ cầm nhánh cây trong tay cầm xuống...

Allen nhìn chăm chăm con quái nhiều xương béo ú trên nhánh cây giống cái cầm, hoàn toàn đồ gục...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Nấu canh cá uống

Editor: ChieuNinh

Có Liễu Thư làm mẫu bắt cá, tiếp theo thì đơn giản rồi, thú nhân chân chất, cũng bởi vì một phần dây thần kinh thẳng mà tính tình cũng thẳng, học này họ có lẽ sẽ không qua loa cho xong, mà sẽ nghiêm túc chăm chỉ còn tận lực trả giá hết thấy lực chú ý, rất tập trung.

Allen hóa thành hình người nắm nhánh cây, ở trong sông có thể nói là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, cầm xuống cái nào là chính xác cái đó. Vốn Liễu Thư còn tưởng rằng ngay từ đầu hẳn không có bắt được cá là vì cá rất thông minh trơn trượt. Cuối cùng sự thật ngay trước mặt, đám con cá trong sông bởi vì trường kỳ bị thú nhân kiêng kị, có thể nói là cuộc sống không có thiên địch vô ưu vô lo. Như vậy dẫn tới chúng nó đều buông xuống cảnh giác nguy hiểm đối với hoàn cảnh chung quanh, mới có thể bị Liễu Thư gà mờ đâm trúng. Còn Allen ngay từ đầu, đó chỉ có thể nói là kỹ thuật vấn đề.

Vì không cho Allen quá mức lo lắng, hai người cũng không có bắt bao nhiêu, ba bốn con cá, cá ở đây bởi vì không ai đến bắt nên con nào con nấy đều đặc biệt to béo hơn. Liễu Thư vừa nghĩ đến những con cá này đợi lát nữa sẽ biến thành đồ ăn trên bàn cơm của mình thì miễn bàn có bao nhiêu thêm nhỏ dãi.

Cười Allen trở về tiến vào sơn động thì nhìn thấy Eva đáng thương hề hề ngồi ở đó, Oman thì chẳng biết đi đâu.

"Eva? Sao cậu đến đây?" Nhảy khỏi lưng hổ, Liễu Thư ngạc nhiên nói.

"Ta đói bụng." Eva đáng thương hề hề vừa thấy được Liễu Thư thì giống như nhìn thấy cứu tinh, bỏ nhào lên ôm lấy cô.

"Gi?"

"Mình đói bụng, muốn ăn thịt xào, nhưng mà Oman làm một chút cũng không thể ăn, sau đó thì tự mình làm, kết quả..." Run run rẩy rẩy lên móng vuốt nhỏ đáng thương, Eva hai mắt đầm lệ lưng tròn.

"Ai nha đây là làm sao lại như vậy?" Ngón trở ngón giữa tay trái của Eva đều bị da thú băng bó lên, phía trên còn có mùi thảo dược tỏa ra, Liễu Thư vừa thấy thì vội vàng cẩn thận kéo móng vuốt nhỏ qua xem.

"Nấu cơm bị nước sôi." Hấp hấp nước mũi, vừa nghĩ đến cảnh ngộ mình gặp phải, Eva chỉ cảm thấy bi ai trong lòng.

"Sao lại không cẩn thận như vậy hả?"

Eva bị nói có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: "Đó là ngoài ý muốn, bình thường mình rất biết nấu ăn." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

"Đúng đúng đúng." Cô gật gật đầu theo em gái bị thương nói: "Muốn ăn cái gì thì nói với mình, không cần tự mình động thủ, bây giờ cậu còn có cục cưng. Đúng rồi Oman đâu, sao chỉ một mình cậu?"

"Oman đi tới chỗ Phân Đạt lấy thuốc, mình ở đây chờ các cậu trở về."

"Như vậy à, vừa vặn mình và Allen đi ra ngoài mang theo vài thứ trở về, vừa vặn cùng nhau ăn cơm."

Vừa nghe đến ăn, lại nhớ tới thịt xào mỹ vị, Eva mạnh mẽ gật đầu: "Lần này mình nhất định phải nhìn thật kỹ, cũng muốn làm được ăn ngon."

Liễu Thư cười cười từ chối cho ý kiến.

Allen nghe xong lời nói của Eva và Liễu Thư cũng không có xen lời, chỉ buông mấy thứ trong tay xuống rồi bắt đầu nhóm lửa, thú nhân trong bộ lạc hình như còn không có công cụ nhóm lửa, mỗi lần đều là giữ lại mỗi lửa trong lò sưởi, như vậy lần sau chỉ cần dùng cỏ khô là có thể dẫn cháy.

"Hôm nay chúng ta ăn cái gì, vẫn là xào thịt sao?" Eva hiển nhiên thực nhớ thương điểm ấy.

"Ăn cá."

"Cá?" Eva nghi hoặc, nhưng khi nhìn thấy mấy con quái nhiều gai thì vẻ mặt không tán đồng: "Đây là quái nhiều gai không thể ăn được, Allen, làm sao cậu có thể bắt nó mang về, cậu không có nói với Liễu Thư sao?"

Cô vội vàng khoát tay: "Không nên trách Allen, là mình có ý bắt."

"Vì sao chứ, gai của quái nhiều gai sẽ kẹt chết người." Ngay cả thú nhân mà có thể kẹt chết huống chi là giống cái.

"Trước kia mình đã ăn qua, biết cách ăn làm sao sẽ không bị hóc xương, hơn nữa quái nhiều gai thật sự ăn rất tốt đó."

Liễu Thư kiên trì, Eva thấy nói không được, cũng yên lặng để bụng đối với ăn quái nhiều gai: "Thật sự có thể ăn hả?"

"Đây là đương nhiên, đợi mình làm cho cậu xem." Liễu Thư tin tưởng tràn đầy.

Nói làm thì làm ngay, rửa sạch sẽ nồi đá, đặt lên bếp nhỏ đun khô, đợi nồi nóng lên, thì lấy mỡ động vật cất giữ để trong bình lá trà. Nó đã muốn đông lại, có màu trắng ngà giống như đậu hũ, cô dùng chày thủ lấy một chút bỏ vào trong nồi chờ hòa tan, đợi không bao lâu thì mỡ nóng cũng hòa tan. Lúc nên bỏ gia vị thì đáng tiếc hoàn cảnh cuộc sống ở đây lạc hậu, trừ bỏ muối, cũng không còn cái gì khác, cho nên lần này chỉ có thể giảm đi.

Trong khoảng thời gian chờ cháo nóng, thì Liễu Thư phân phó Allen làm sạch cá, bỏ đi vảy cá, mang và ruột bần. Allen làm rất cẩn thận, Liễu Thư cảm cho dù là chính mình đi làm cũng không có chuyên nghiệp như người gia. Cá làm sạch thì nồi cũng nóng, cô trực tiếp bỏ cá vào trong nồi, bắt đầu chiên, chiên hai mặt cũng gần một phút đồng hồ mới mới dừng lại.

Chiên cá xong, cuối cùng đổ nước sạch sẽ vào, chỉ còn chờ nước nấu sôi.

Liễu Thư nấu hai con cá, không có gia vị, chỉ có thể thả muối, nhưng mà cho dù là như thế thì cô vẫn chờ mong nồi canh cá này.

"Vậy thì tốt rồi sao?" Eva nhìn trông mong nhìn.

"Đợi canh nấu xong thì không kém lắm." Có chút đáng tiếc nhìn một bao rau dại, không có dư bao nhiêu nồi bếp và dụng cụ, cũng không thể xào rau. Liễu Thư quyết định vẫn nên mau chóng để cho Allen hỗ trợ làm ra được chậu gỗ, ừ, có thể làm vài cái bát gỗ bàn ghế linh tinh. Đối với một người thích ăn mà nói, không có đồ ăn thì có thể sáng tạo, nhưng phòng bếp cũng không có công cụ thì còn sáng tạo được thể nào chứ, thực khổ bức oa oa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Ăn đến no căng

Editor: ChieuNinh_

"Được rồi." Lại đợi gần ba mươi phút, canh cá đun sôi, canh cá màu trắng sữa ngay cả cho dù không có đồ gia vị gì thì mùi hương thơm ngát vẫn làm cho người ta ngủi mà thèm nhỏ dãi.

Trong khi nấu canh cá, Oman cảm thảo được trở về, vừa nghe nói bọn họ thể nhưng đang nấu quái nhiều gai thì hoàn toàn không đồng ý, nhưng cuối cùng thiếu số vẫn phải phục tùng đa số, mà Oman cũng gia nhập xếp vào nhóm ăn thử này.

"Đợi nguội lại một chút rồi uống." Thấy Eva bị thèm ăn không chịu nổi, vừa nghe nói là chín rồi thì lập tức sắp lại. Liễu Thư vội vàng ngăn cản, cũng không phải cô không cho ăn, mà là canh cá rất nóng, không có bát không có thìa, không thể cứ nâng nồi lên uống đi.

"Chờ anh ăn rồi em lại ăn." Oman nói, còn lôi kéo bạn lữ nhà mình không cho động.

Đối với loại cảnh giác này của thú nhân, Liễu Thư quả thật cười khổ không thôi, cô lắc đầu nói: "Các anh trước đợi chút." Nói xong cô bỏ chạy đi ra ngoài, đợi khi trở về, trong tay cầm mấy khúc gỗ nhỏ.

Dù sao không thể dùng tay cầm cá ăn đi, chỉ có thể tạm thời làm mấy đôi đũa.

Không có bát, Liễu Thư dùng chai nước khoáng ngày đó làm thành cái chén thay thế tạm thời. Lập tức cô càng thêm quyết định cần nhanh chóng chuẩn bị đầy đủ dụng cụ đồ dùng cho cuộc sống, cuộc sống số không này quả thực không dễ qua.

Dùng chiếc đũa vớt ra một miếng cá, ngửi mùi thơm Liễu Thư nuốt nuốt nước miếng, đang chuẩn bị sự thật cắn một cái, không nghĩ tới có một bàn tay từ bên cạnh duỗi tới vội vàng cầm cái chén qua.

"Allen?"

"Đầu tiên để tôi ăn." Allen rất nghiêm túc nói.

Liều Thư không nói gì, cô phải thừa nhận thú nhân chân thật nhưng vẫn rất là cố chấp đấy.

"Được rồi, được rồi." Thật sự chịu không nổi ánh mắt Allen công kích, Liều Thư chỉ có thể gật đầu, nhưng mà: "Anh không biết dùng đũa, tôi gấp cho anh ăn." Nói xong lại cầm cái chén lại, dùng đôi đũa cẩn thận gấp miếng thịt cá không có xương để đến bên miệng Allen.

"A ồ." Một ngụm ăn luôn, Liều Thư bật cười, một đại nam nhân, bộ dạng ăn cơm lại giống như tiểu hài tử, thế nào mà lại thấy rằng... rất đáng yêu đây. Thú nhân = đáng yêu, nhất thời da gà trên người run rẩy nổi hết lên, huyền huyền quá đi.

"Thế nào?" Cô vẫn là thực chờ mong xem cá mình làm thế nào.

Ăn một miếng cá, ánh mắt của Allen sáng lên, mà lại còn là giống cái mình thích nuốt mình ăn, thú nhân cao lớn cảm giác được mặt mình đỏ lên, luyến tiếc nuốt đồ ăn trong miệng vào, đáng tiếc một miếng thịt thật sự quá ít. Cho dù là vừa ngậm đã tan ra, vẫn chưa thỏa mãn chép chép miệng, ánh mắt nhìn chăm chăm trở về, rõ ràng tỏ vẻ còn muốn thêm.

"Ăn ngon, ăn rất ngon." Giống cái làm đều ăn ngon, đồ ăn ngon nhất.

"Thật sự hả?" Được người khác tán thành Liều Thư rất vui vẻ, cũng vội vàng tự mình ném một miếng, sau đó ra kết luận là ăn thật ngon.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Đương nhiên cái này cũng không phải toàn bộ là trù nghệ của cô, ở đây cũng không có gia vị gì có thể làm ra thứ gì đó ăn ngon đâu, vấn đề chính là nguyên liệu.

Thịt cá bạc tinh tế non mềm, vào miệng là tan, lại càng không ngờ tới là nó lại không có mùi tanh. Quả nhiên nguyên liệu nấu ăn thuần thiên nhiên không bị ô nhiễm sẽ mang cho người ta hiệu quả không tưởng tượng được.

Bên kia, Eva trông mong nhìn Liều Thư và Allen hồ động lẫn nhau, nhìn bọn họ ăn từng miếng một mà thực đáng xấu hổ là hút nước miếng, cuối cùng thật sự là nhìn không được: "Liều Thư cũng cho mình ném thử, mình muốn ăn."

Chính mình ăn để cho người ta nhìn, đây là không đúng, may mắn Liều Thư tỉnh lại kịp lúc, dùng một cái cái chén khác gấp khối cá, sau đó còn cẩn thận lựa hết xương cá, kỳ thực trên người cá bạc này căn bản không có xương nhỏ mà đều là xương lớn, rất dễ lấy ra.

"Ăn đi." Đưa cái chén qua, thuận tiện còn có một đôi đũa, thấy Oman có chút khần trương, vội nói: "Yên tâm đi Oman, tôi đã lấy hết xương cá rồi, sẽ không vướng (hóc) cổ."

Oman tinh tế nhìn cá trên mặt đất, yên lặng gật gật đầu, nhìn Eva chậm rãi ăn cá.

"Liều Thư đây là cái gì nha?" Eva dùng đũa không quen, đang rối rắm rất.

"Đây là đũa, cậu xem lấy tay cầm cá ăn sẽ nóng phỏng tay, hơn nữa cũng không sạch sẽ, dùng chiếc đũa thì thuận tiện hơn." Liều Thư làm mẫu giới thiệu cho Eva.

Nhìn Liều Thư sử dụng đũa thật linh hoạt, Eva theo đó mà học, cuối cùng tỏ vẻ thực khổ bức trong lúc tạm thời thật đúng là sẽ không học. Cuối cùng giống như đứa nhỏ, đôi lại nắm chặt lấy đũa lừa, một màn này làm cho Liều Thư quyết định làm thìa (muỗng) cho Eva.

Đội nồi đá không còn quá nóng Liều Thư để cho Allen bùng nổi lên rót canh cá còn lại vào trong cái chén.

"Uống thật ngon." Eva vừa uống vừa rầm rì, chính mình uống còn không quên cho Oman uống mấy hớp.

"Uống rất ngon." Allen yên lặng tán thưởng Liều Thư.

"Mọi người thích uống là tốt rồi, quái nhiều gai cũng có thể ăn, chỉ cần cẩn thận lấy hết gai của bọn nó ra là được, chỉ có một chút này mọi người ăn không đủ, lấy số cá còn lại đi nướng đi." Một nồi canh cá Liều Thư đã ăn gần no rồi, tuy rằng Eva còn đang ăn nhưng ngứa cái bụng nhỏ ra tỏ vẻ cô ấy cũng sắp no, mà hiển nhiên hai anh em Allen và Oman chỉ như nhét kẻ răng còn chưa có nhét đầy đâu.

Cái đề nghị này tự nhiên là được đồng ý, cá nướng thì không cần Liều Thư làm, nói là nướng thịt kỳ thực nhiều năm thú nhân đều ăn thịt nướng cũng có kinh nghiệm. Mấy con cá nướng vàng xốp giòn óng ánh, dẫn tới Liều Thư lại ăn thêm nửa con, ăn đến no căng nghiêng người trên mặt đất không muốn động, Eva cũng muốn thử xem, nhưng cuối cùng bị bạn lữ của mình ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Khoét chậu gỗ

Editor: ChieuNinh

Cơm nước xong gột rửa tẩy sạch rồi, Liễu Thư liền khẩn cấp muốn làm ra chậu gỗ linh tinh.

"Mọi người là muốn đi làm gì vậy?" Mấy ngày nay Eva chỉ ước gì dính lên Liễu Thư, nghĩ đến ngày mai lại có ăn ngon lập tức ngất ngây không cách nào nói được. Giờ vừa thấy tư thế Liễu Thư và Allen dọn dẹp một chút lại chuẩn bị đi ra ngoài, nhất thời mắt sáng rực sáng ngời lên. Họ mới vừa đi ra ngoài từ sáng đến trưa thì mang về quá nhiều gai ăn ngon, lúc này lại muốn đi ra ngoài chẳng lẽ lại có cái thứ gì tốt.

Liễu Thư đơn giản giới thiệu mình và Allen muốn đi ra ngoài để làm gì, Eva chưa nói hai lời giờ hai tay tỏ vẻ nhất định phải gia nhập, còn kéo đến một sức lao động —— Oman.

Đối với cái này đương nhiên Liễu Thư sẽ không cự tuyệt, huống hồ còn có sức lao động miễn phí đấy, thật tốt.

Một nhóm bốn người thương lượng xong thì ra khỏi bộ lạc, trước khi đi Liễu Thư nghỉ ngơi dọn sạch ba lô ra, để ngửa ở bên ngoài có thể gấp một vài thứ không thể ngờ nào đó mà có cái đựng mang về nhà.

Vì đây nhanh tốc độ Eva ngồi ở trên thú hình của Oman, tự nhiên Liễu Thư đã có Allen chuyên trách tọa kỵ.

Mục đích lần này Liễu Thư tỏ vẻ muốn tìm một ít cây thô to, cho nên hai anh em Allen trực tiếp vượt qua sườn núi nhỏ bắt cả buổi sáng, bay thẳng đi tới phía trước. Không thể không nói từ trên trời cao nhìn xuống cảm giác cho dù không phải lần đầu tiên ném thử, nhưng cô vẫn thấy thích không thôi, nhất là tọa kỵ phong cách dưới thân này.

"Chính là nơi này, cây ở đây thế nào?"

Bay chừng mười phút, mới đáp xuống ở một bãi đất trống trong rừng cây cối rậm rạp. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^f^q^d

Liễu Thư nhìn, vô cùng vừa lòng, cô đã sớm biết cây cối ở xã hội nguyên thủy này đều vô cùng to khỏe, khi mới bắt đầu xuyên qua thì cô đã chứng thật, cây cối trong phiến rừng nguyên thủy còn có đại thụ vài người mới ôm hết.

Liếc mắt một cái thì cô vừa ý một ngọn đại thụ khỏe không kém phải cần một người ôm mới hết, cũng không biết là chủng loại gì, Liễu Thư chỉ vào hỏi: "Có thể chặt bỏ được không?" Được rồi, làm một thanh niên ba tốt thế kỷ hai mươi mốt bị tẩy não phải bảo vệ môi trường, trong lúc nhất thời cô còn chưa sửa được.

"Có thể." Allen gật gù đầu tiên lên chỉ với một móng vuốt đối với cái cây đó, sau đó... ầm ầm một tiếng, cây ngã.

Liễu Thư yên lặng rút xuống ba vạch hắc tuyến, lại lần nữa cảm nhận thú nhân cường tráng, quả nhiên không giống người thường.

"Còn muốn chặt nữa hay không?" Eva thực hưng phấn, ôm bụng nhỏ của mình hỏi.

"Không cần, một gốc cây này đủ dùng rồi." Đại thụ cao hơn mười thước, cũng đủ làm tốt vài cái chậu gỗ.

Vốn Liễu Thư nghĩ ăn theo chậu gỗ ở nông thôn mà làm, nhưng nhìn thấy đại hung khí của thú nhân thì lập tức thay đổi chủ ý, có biện pháp càng đơn giản mau lẹ đây.

Nhìn cây bị Allen chặt bỏ, chỉ bị một móng vuốt đã chặt đứt, chỗ mặt cây bị đứt rất không chính tề. Liễu Thư đưa tay ước lượng lượng đại khái, để cho Allen lại cắt đứt cây này ra, làm ra một đoạn cọc gỗ.

Bởi vì mặt cắt không chính tề Liễu Thư lại nói: "Allen có thể làm chỗ này chính tề hay không, dùng đao."

"Có thể." Đối với giống cái yêu cầu, Allen một lời đáp ứng toàn bộ, một chút do dự cũng không có.

Bên này Allen ăn theo chỉ thị của Liễu Thư mà làm, bên kia Oman dưới yêu cầu của Eva cũng đi theo cắt một đoạn gỗ, không có đao thì dùng chính móng vuốt của mình mài, dù sao móng vuốt thú nhân rất sắc bén.

Allen dùng đao nên chuẩn bị nhanh hơn Oman một chút, Liễu Thư chỉ vào một mặt cọc gỗ nói ra yêu cầu của bản thân. Giống như dùng từng mảnh gỗ nhỏ liên tục ghép lại thành chậu gỗ thật sự rất khảo nghiệm kỹ thuật của cô, huống hồ cho dù cô có thể nói ra, không có công cụ đặc thù, các thú nhân cũng không làm được, cho nên cô liền nghĩ biện pháp khác.

Chậu gỗ khoét rỗng.

Đó chính là khoét sạch một đoạn cọc gỗ, đương nhiên phải giữ lại cái đáy, như vậy cũng không cần kỹ thuật gì, còn đại công trình khoét sạch, có thú nhân ở đây thì tất cả đều là mây bay.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 33: Không tắm nước lạnh

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Khoét ra một cái chậu, hiển nhiên Allen không có phụ lòng kỳ vọng của Liễu Thư, móng vuốt nửa thú hóa sắc bén lóng lánh chỉ khều một chút ở trên khối gỗ, thì một khối vụn gỗ rớt xuống dưới giống như đậu hũ, không đến một khắc chung (15p), một cái chậu gỗ được khoét ra rất hoàn chỉnh mượt mà sinh ra.

Liễu Thư còn kém không có ôm cái chậu nghen ngào, rốt cuộc không cần trải qua sinh hoạt dã nhân nữa. Mà giờ phút này mảnh đại lục nguyên thủy này cũng bởi vì một cái chậu gỗ xuất hiện mà hưng hăng di chuyển một bước dài về hướng xã hội văn minh, ừm, đây là thời khắc mang tính lịch sử, sẽ ghi lại trong lịch sử đại lục thú nhân.

Khoét được chậu gỗ rồi Liễu Thư cầm chày thủ gọt bỏ một tầng vỏ bên ngoài, khiến cho nó càng thêm mỹ quan một chút. Bên này Allen và Liễu Thư làm xong, bên kia Oman cũng rất nhanh khoét ra một cái chậu.

Liễu Thư tâm tư cảm thán, thú nhân chính là khuyết thiếu tư tưởng sáng tạo, mà năng lực của bọn họ thì lại vô cùng xuất chúng, một khi được hướng dẫn thì họ sẽ làm tốt. Chẳng lẽ đại thần xuyên qua để cho cô đến nơi đây chính là dẫn bọn họ cùng nhau sáng tạo một xã hội văn minh, cũng quá con mẹ nó... gặt người.

Sau cái chậu thì Liễu Thư lại để cho Allen khoét hai cái thùng gỗ, nguyên lý làm thùng gỗ và chậu gỗ thì giống nhau, khác nhau duy nhất chính là một cái thấp một cái dài. Sau khi làm thùng gỗ xong Liễu Thư lại khoét hai cái lỗ đối diện nhau ở trên miệng thùng, cắt hai sợi dây mây mềm dẻo cột chắc, như vậy thuận tiện có thể mang theo, còn có thể gánh nước. Eva ở một bên nhìn không giúp được việc gì, vừa thấy vậy thì lập tức hưng trí bừng bừng đi cắt dây mây.

"Tôi còn muốn làm vài cái khay bát."

Khay bát thì có chút khó khăn, nhưng không thể không có bọn chúng. Cô miêu tả ra hình dạng đại khái thứ gì đó mà mình cần, Allen không nói hai lời vung móng vuốt tiếp tục gọt giữa đầu gỗ, vụn gỗ bay tán loạn, mà gương mặt cương nghị của thú nhân nghiêm túc làm việc xác thực rất là hấp dẫn người ta.

Liễu Thư gần như để cho Allen làm mỗi thứ một bộ, Oman ở phía sau cũng làm theo một bộ. Liễu Thư đánh bóng sửa chữa một vài món được làm không hài lòng, mà Eva thì đi theo một bên Oman cũng xử lý một chút, xong rồi lại coi như bảo bối mà đặt ở một bên.

"Liễu Thư, mấy thứ này còn có thể làm cái gì vậy?" Nhịn không được tò mò, Eva hỏi.

"Cái này có thể rửa mặt, mức nước để ở bên trong cũng có thể rửa đồ." Liễu Thư chỉ vào chậu gỗ giải thích.

"Bình thường chúng ta có thể tẩy rửa trong dòng suối nhỏ ở bên ngoài."

"Như vậy thì rất không thuận tiện, hơn nữa khi mùa đông tới dùng nước ấm rửa mặt thì làm sao bây giờ, không thể dùng nồi nấu nước sôi đi?"

"Ừ ừ." Tuy rằng thú nhân ở đây không có ý thức vệ sinh gì, nhưng ngấm lại dùng chung nồi vừa uống nước vừa rửa mặt, hình như có chút phức tạp: "Cậu nói rất đúng, vậy mấy cái này thì sao?" Diendanlequydon-ChieuNinh

"Mấy cái này là dùng để ăn cơm, cậu xem khi nấu cơm cũng không có cái gì để chứa đựng, thực phiền toái." Liễu Thư cẩn thận giải thích cho Eva, mà Eva lại ra sức gạt mạnh đầu tò về nói có lý, cô thực đồng ý.

Làm mấy cái khay bát, thấy rằng cũng không có gì cần làm, Liễu Thư cẩn thận ngấm lại rồi vỗ sau ót, nàng đã quên một chuyện rất trọng yếu.

"Allen, cây này có thể chặt bỏ không?" Đây là một cây đại thụ ba người ôm mới hết, còn vì sao Liễu Thư sẽ lựa chọn cây này, đó là bởi vì đột nhiên cô nhớ tới, cô đã thật lâu rồi chưa có tắm rửa, mà cô lại ngược ngùng chạy đến bên ngoài tắm rửa lộ thiên, nhưng ở trong sơn động lại không có buồng vệ sinh, một cái bồn tắm là phải có.

"Liễu Thư, một cái cây to như vậy em muốn làm gì nha?"

"Làm bồn tắm."

"Bồn tắm là cái gì?" Khó được Allen cũng hiếu kỳ.

"Chính là... Chính là để tắm rửa..." Có chút ngược ngùng, a, sao mặt lại không đỏ.

"Tắm rửa?" Eva chớp mắt, không hiểu lắm: "Làm sao dùng cái này tắm được, tắm ở trong dòng suối nhỏ không tốt sao?"

Đến đây thì tôi lướt Liễu Thư hứng thú: "Bình thường các cậu tắm ngay ở trong dòng suối nhỏ hả?"

Mặt Eva có chút hồng hồng, nhỏ giọng nói: "Đều như vậy, ở mặt sau vách núi có một dòng suối nhỏ chảy qua, giống cái chúng ta đều tắm ở đó, chỉ là mỗi lần đều là thú nhân đưa chúng ta đi, trông chừng cho chúng ta tắm."

Nhú chặt mí, Liễu Thư nhìn nhìn bụng Eva: "Cậu có biết người mang thai tốt nhất không nên xuống nước lạnh không? Như vậy không tốt đối với thân thể, cũng không tốt cho đứa nhỏ."

"Hả?" Cái này làm ba người đều sững sốt, giống cái mang thai không thể xuống nước lạnh, cái này... thật đúng là không biết.

"Minh có tắm qua một lần, sau đó bụng có chút không thoải mái, cho nên mỗi lần đi tắm mình đều dùng da thú lau, không có lại tắm kỹ." Diendanlequydon~ChieuNinh Eva giống như phạm vào sai lầm, cúi đầu buồn bã giải thích.

"Tại sao có thể như vậy, không có việc gì chứ?" Oman thực khản trương, cũng là quan tâm đối với bạn lữ, cũng vừa lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng Eva.

"Chỉ tắm một lần hẳn là không có việc gì, sau khi trở về nói với mấy người tộc trưởng, báo cho giống cái mang thai đều không cần đi dòng suối nhỏ tắm nữa." Allen nói.

"Đúng, có thể dùng bồn tắm, đun nước ấm tắm, như vậy sẽ không có việc gì." Liễu Thư gật gật đầu nói: "Eva, sau khi trở về ngâm mình trong nước ấm, người mang thai không thể nhiễm khí lạnh."

"Ừ." Eva hấp hấp cái mũi nhỏ tinh tế đáp lời, còn rất ủy khuất, cô và Oman càng thêm chờ mong đối với đứa nhỏ, hiện tại bị Liễu Thư vừa nói như vậy, cũng không phải dọa cô.

Vì thế cũng tán thành làm hai cái bồn tắm. Vì dễ dễ mang một đồng đồ lớn, mấy vật nhỏ khác đều bỏ vào trong bồn tắm lớn rồi mang đi, như vậy sẽ không cần phải tốn đi về mấy chuyến.

Hai thú nhân trước đều đưa giống cái trở về, rồi cùng nhau trở lại mang chậu gỗ về nhà. Tuy rằng làm mọi thứ rất nhanh, nhưng chờ bọn hắn trở về thì mặt trời chiều cũng ngả về tây. Ở đại lục thú nhân một ngày nhiều hơn địa cầu sáu giờ, mấy ngày trôi qua, Liễu Thư đã bắt đầu thích ứng với lịch giờ, cô đã bắt đầu quen thuộc hết thảy ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 34: Hòa thuận vui vẻ

Editor: ChieuNinh

Lúc chàng vạng tối, bận rộn nửa ngày cuối cùng cũng mang những thứ tạm thời cần thiết về nhà, chén muống khay thìa gì đều dùng gỗ làm tốt, trong đó đều là dựa vào Allen tạo hình, Liễu Thư dùng dao sửa chữa một chút, cũng không phải là vật tinh xảo, nhưng cũng không thô ráp.

Com chiều Liễu Thư quyết định làm mã răng kiến, Allen lại chạy đến bờ sông kia bắt mấy con cá lớn, quả thật là cẩn thận, Liễu Thư cũng đang có tính toán này.

Có nồi bát muôi chậu tự nhiên là thuận tiện hơn rất nhiều, lấy nồi đến, Liễu Thư thu dọn bát tay vào làm mấy con cá, Eva hỗ trợ nhặt rau, Oman tự trợ thủ cho cô ấy. Allen đi xử lý hai con thú hoang Oman mang tới, giấu lại lượng com ăn của hai thú nhân, thật là muốn mở thêm lò bếp, hắc tuyến.

Trong nồi đã đun một nồi nước sôi, đợi nước sôi rồi, thấy Eva và Oman cũng nhặt rau xong. Cô chậm rãi lấy một chậu gỗ đi rửa sạch, chứa chừng một nửa nước, trước cắt rau ra làm hai, bỏ vào trong nồi đang nóng, Liễu Thư chuẩn bị làm rau trộn mã răng kiến.

Rau sam cắt để vào trong nồi nước sôi cho đến khi đổi màu, đợi màu sắc thay đổi rồi lập tức vớt ra đặt vào trong khay chuẩn bị xong, một bó mã răng kiến to bị nước nóng lập tức dập lại.

Mã răng kiến trụng nước sôi xong được Liễu Thư để vào trong nước lạnh lạnh, không có gia vị, thực đáng tiếc chỉ có thể thả muối vào. Lấy bình mỡ heo, cô lại lấy ra thêm mấy thìa mỡ nữa, dùng đôi đũa gọt tạm thời trộn lẫn cho đều, xong rồi, một mâm rau trộn mã răng kiến liền hoàn thành.

Gắp một đũa nếm thử, được rồi, không có gia vị nên hương vị mã răng kiến không thể nói là ngon, nhưng cũng không dở, thanh thúy ngon miệng, hơi hơi chua nhưng không có cảm giác chát, nhất thời làm Liễu Thư thấy ngon.

Một món ăn kết thúc, Liễu Thư rửa sạch nồi, chuẩn bị lại làm món khác.

Allen cũng thu thập xong thịt thú hoang, Liễu Thư cắt lấy một khối, chuẩn bị làm mã răng kiến xào thịt.

Cắt mấy khối thịt béo để thần mỡ, hiện tại không thiếu dụng cụ đựng mỡ, Liễu Thư lập tức thần ra không ít, mỡ nóng rồi, bỏ thịt cắt nhỏ vào xào chín, mỡ rừng kiên còn lại cũng bỏ vào, lật trở xào vài cái, thả muối, ra nồi.

Vốn vẫn còn rau, nhưng mà thấy rằng thời gian không còn sớm, Eva lại là phụ nữ có thai thật sự không thể đói, cho nên cô sẽ không làm thêm nữa, rất nhanh đi nấu canh cá. Còn dư mấy con cá, Liễu Thư dùng muối xoa ướp lên, nghĩ đến thịt mình ướp mấy ngày hôm trước, hẳn là có thể ăn, quyết định ngày mai thì lấy xuống nấu thử.

Canh cá nấu xong, bốn người ngồi xuống vây quanh một cái bàn gỗ, đây là lúc gần trở về, Liễu Thư phát hiện ở bên ngoài bộ lạc, ăn cơm không có cái bàn thật tình rất không thói quen. Diendanlequydon~ChieuNinh Vừa thấy đến cây cọc này thì ánh mắt Liễu Thư liền sáng ngời, lúc ấy Allen lập tức vui vẻ không ngại cực khổ khiêng khúc gỗ gần như phải ba bốn người mới ôm hết trở về, còn một bộ dạng vui tươi hơn hờ ngốc ngốc.

Lần này canh cá chỉ dùng cái chậu gỗ nhỏ để chứa, miếng cá tươi mới, canh cá màu trắng sữa, ngay cả không phải lần đầu tiên uống, nhưng ngấm lại cái hương vị kia, người đang ngồi đây đều là đáng về thật thêm thường.

Có bát đĩa, bốn người trước mặt được Liễu Thư phát cho mỗi người một đôi bát đĩa, thú nhân không biết dùng, thấy rằng rất khó dùng, tuy rằng Allen không thích sử dụng nhưng vừa thấy ánh mắt Liễu Thư, ngay cả vụng về cũng dùng hăng say. Mà Oman hết thấy đều theo Eva mà làm, Eva tự nhận lời của Liễu Thư luôn đúng với bản thân, cho nên cũng kiên trì học, đối với bạn lữ của mình thức thời thì rất vừa lòng.

"Đồ ăn ngon thật." Khẩu vị của giống cái và thú nhân là không giống nhau, ví dụ như nói Eva ăn mỡ rừng kiên thì thấy rằng rất thích, mà Allen và Oman nếm hai miếng thì nói là không kém nhưng vẫn càng thích thịt nướng và cá, vì chiều cổ hai cái đại dạ dày vương này, còn nướng thêm hai con dã thú.

Một bữa cơm này rất hoà thuận vui vẻ, mỡ rừng kiên bị Liễu Thư và Eva ăn không còn một miếng, canh cá bốn người uống thấy cả đầy nồi, thịt nướng, hai thú nhân ăn còn thừa hai cái chân sau, bị Liễu Thư thu lại, đồng thời lại kinh ngạc vì khẩu vị của thú nhân, người bình thường thật đúng nuôi không nổi nha.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Thú nhân hy vọng

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

"Allen, ngày mai anh phải đi ra ngoài săn thú, tôi có thể đi tới sườn núi hôm nay chúng ta đi không?"

Trời tối sau khi Eva và Oman đi trở về, Liễu Thư nghĩ nghĩ vẫn là nói ra tính toán trong lòng.

"Ngày mai..." Allen có chút lo lắng, tuy rằng sườn núi nhỏ trong bộ lạc không xa, nhưng mà ai biết có thể có cái gì nguy hiểm hay không đây, giống cái đi ra ngoài bình thường đều cần thú nhân ở bên cạnh trông chừng.

"Ngày kia cũng có thể được, ngày kia tôi có thể đi cùng với em." Allen biểu tình thực thành khẩn, khiến cho Liễu Thư thật là không đành lòng cự tuyệt, hơn nữa cho tới bây giờ hẳn chăm sóc mình như vậy.

"Vậy được rồi." Liễu Thư nghĩ, chủ yếu là muốn nhìn một chút nơi này có giá trị gì có thể ăn không, chỉ có mỗi muối nói chung cảm giác rất không hợp khẩu vị, mà Allen cũng là vì tốt cho cô, cô cũng không phải là người không biết tốt xấu.

"Cái chậu gỗ này có thể dạy cho người trong bộ lạc không?" Cọc gỗ khoét ra có thể làm được chậu bát mâm, ngay từ đầu hẳn không để ý lắm, nhưng mà hiện tại Allen đã hiểu được tác dụng của chúng nó, nó lại vô cùng to lớn, làm cho hẳn không thể không nhớ tới bộ lạc. Chỉ là, mấy thứ này đều là Liễu Thư nghĩ ra, Allen thấy rằng vẫn nên tôn trọng ý kiến của cô rồi lại nói cho tộc nhân.

"Đương nhiên có thể chứ." Liễu Thư căn bản không có nghĩ tới giấu diếm, mấy thứ này có thể mang đến phương tiện rất lớn cho bộ lạc Dục Hồ, cô cũng nguyện ý nhìn thấy.

"Ừ, tốt, ngày mai tôi phải đi nói với tộc trưởng." Hẳn thấy rằng giống cái mình thích thật sự rất tốt, mấy thứ này nhất định là trong bộ lạc của cô ấy, mà cô ấy lại một chút cũng không bỏ quên người bộ lạc mình.

Allen thấy rằng hình như mình càng ngày càng thích Liễu Thư, nhưng mà giống cái vẫn không có tỏ vẻ gì, nhất định là còn chưa hài lòng về mình. Cũng đúng, giống cái đi ra từ trong bộ lạc cường đại, ở bộ lạc trước kia của cô hẳn là có thú nhân càng cường hãn, mà hẳn còn xa xa không đủ yêu cầu. Allen nắm chắc tay, âm thầm hạ quyết định quyết tâm phải làm cho mình càng cường đại, nhất định phải được gọi là đệ nhất dũng sĩ trong bộ lạc, đến lúc đó thì có thể thoải mái giống như yêu cầu kết thành bạn lữ của giống cái.

Một đêm ngủ ngon.

Ngày kế tiếp Allen sớm tới chào hỏi rồi rời khỏi bộ lạc cùng đi săn thú với phần đông thú nhân, trước khi đi còn nói cho Liễu Thư buổi sáng hẳn đã đi nói với tộc trưởng chuyện chậu gỗ. Tộc trưởng cảm thấy rất hứng thú với cái này, sẽ qua đây nói chuyện với cô, thuận tiện nhìn xem mấy thứ ngày hôm qua làm.

Điểm tâm trước sau như một vẫn là thịt nướng, Allen ăn ngấu nghiến, mà Liễu Thư lại yên lặng nuốt xuống. Mấy ngày nay cô cảm giác có chút táo bón, nói vậy đây là di chứng ăn nhiều thịt, ừm, thật muốn uống chút cháo gạo tẻ, một ngày ba bữa thịt, thật tình hâm hận không thôi nha.

Allen đi chưa từng được bao lâu, tộc trưởng Lôi Đức và phu nhân Đỗ Lạp đã đi tới, Liễu Thư mời người đi vào. Bởi vì sớm biết rằng gặp qua tộc trưởng, cô còn nấu nước pha trà, hai người ngồi xuống rồi, Liễu Thư liền bưng trà nóng lên cho họ.

"Đây là... cái gì?" Đỗ Lạp uống một ngụm trà, bởi vì lá trà có hạn, Liễu Thư không có để nhiều mà chỉ để có một chút, ném chút vị trà, không đáng, còn có chút ngọt lạnh.

"Trà, là trà, uống vào có thể nâng cao tinh thần, com nước xong uống một chút còn có thể tiêu hóa thức ăn." Liễu Thư cười nói.

"Bộ lạc Liễu Thư thật sự rất tốt." Đối với đồ giống cái mới tới mang đến, tộc trưởng Lôi Đức biết đều là mang tới đây từ bộ lạc của cô, nếu không phải bộ lạc đó quá xa, không thể tìm được, tộc trưởng thật sự rất muốn tự mình đi nhìn xem, đây sẽ là bộ lạc cường đại phồn vinh cỡ nào.

"Ồ đó, bộ lạc đều là từ từ chút phát triển lên, bộ lạc Dực Hồ cũng có thể."

Lời này tộc trưởng thích nghe, ai không muốn bộ lạc của mình cường đại chứ.

Lần trước dạy nhóm giống cái làm quần áo đơn giản, lần này hai người tộc trưởng tới đây, tộc trưởng mặc vào một bộ áo lót da thú. Diendanlequydon~ChieuNinh Tay nghề của Đỗ Lạp không tệ, tộc trưởng mặc vào vừa người lại uy phong, mà Đỗ Lạp cũng mặc áo vào, chỉ là hạ thân vẫn là váy da thú, thú nhân cũng như vậy, nhưng giống cái đơn bạc, Liễu Thư đều cảm thấy lạnh.

Xem ra quần cũng cần phải xuất hiện rồi.

Hiện tại, Liễu Thư cởi áo lông bên ngoài, bên ngoài khoác vào cái áo lót da thú, quần chỉ một cái quần bò giữ ấm. Lần trước cô có lòng muốn dạy giống cái học tập làm quần, nhưng cần phải đối chiếu ra, không thể để cho cô cởi quần trước mặt mọi người đi, cho nên bị gặp trở ngại.

Bởi vì tộc trưởng và Đỗ Lạp đều đến xem chậu bát bàn, trước đó Liễu Thư đều mang mấy thứ này ra, còn quần áo, có thể tự mình thử làm trước, làm xong sẽ dạy họ, tóm lại trước làm xong rồi nói sau.

Mấy thứ chậu này sau khi hai người tộc trưởng nhìn xong thì kinh ngạc không cần phải nói, sau đó chính là khen không dứt miệng. Mấy thứ này chỉ cần nhìn thôi, cũng sẽ làm cho cuộc sống trong bộ lạc thật thuận tiện hơn rất nhiều. Trước kia không phải không ai nghĩ tới cái này, theo từng nhà đều có nôi đá thì đã có thể thấy được, thú nhân có nhu cầu này.

Nhưng mà nôi đá rất cồng kềnh, thú nhân thì còn tốt, giống cái căn bản đều không chuyển nổi, quả thực chính là yếu. Hiện tại tốt rồi, có mấy thứ làm từ gỗ này thì thuận tiện không ít, nhóm giống cái cũng có thể dùng.

"Liễu Thư, con mang đến cho bộ lạc nhiều lắm." Tộc trưởng thực cảm thán.

Thịt muối đã được chứng minh là đồ ăn có thể dự trữ bảo tồn, ướp vài ngày, thịt này đều không có một chút dấu hiệu hư thối nào. Sau khi biết được tin tức, không cần hẳn nói, tự các thú nhân trong bộ lạc gần như đều tự mình bắt tay vào làm. Không cần xem thường mấy thứ này, dự trữ được nhiều thức ăn, thì đại biểu trong mùa đông tàn khốc có thể sống sót được càng nhiều người, đây là dĩ vãng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Mấy thứ này đều là giống cái trẻ tuổi trước mắt này mang đến, quả nhiên là sứ giả của thần thú, mang đến hy vọng cho Dực Hồ tộc.

"Đây là con phải làm." Liễu Thư cũng không cảm thấy mình làm được chuyện gì vượt trội. Hướng chỉ bộ lạc Dực Hồ chẳng những cứu mình lại còn cho cô chỗ dung thân, điểm ấy mới làm cho cô ghi nhớ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Lửa trại tụ hội

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

"Hôm nay khi các thú nhân đi ra ngoài ta đã nói cho bọn họ phải săn nhiều thêm một ít con mời trở về, tối hôm nay trong bộ lạc mở lửa trại tụ hội." Xem xong mấy thứ này, tộc trưởng liếc mắt nhìn bạn lữ nhà mình một cái, thấy Đỗ Lạp yêu thích vật nhỏ này không buông tay, sùng nịnh cười nói với Liễu Thư.

"Lửa trại tụ hội?" Lửa trại tụ hội bộ lạc nguyên thủy hẳn là có chuyện trọng đại phát sinh, không biết là chuyện gì.

"Đúng." Tộc trưởng gật gật đầu, cảm kích nhìn Liễu Thư nói: "Con tới bộ lạc cũng đã được vài ngày, nên chính thức giới thiệu con cho tộc nhân. Còn có thịt muối con nói đã được chứng thật, cái này cũng phải nói cho toàn bộ tộc nhân, ta tin tưởng bọn hắn đều đã vô cùng cảm kích con."

Liễu Thư thật đúng chưa từng được người ta tôn sùng như vậy, hiện tại tộc trưởng khiến cho cô được coi trọng to lớn như vậy, cô thật sự có chút bất an trong lòng, vội khoát tay: "Tộc trưởng không cần như vậy, con... này..."

"Không thể nói như vậy, cái này cần phải vậy cho con." Đỗ Lạp nói xen vào: "Đứa nhỏ, hẳn là con không rõ ràng lắm hành động việc làm của con đã mang đến bao nhiêu thay đổi cho bộ lạc Dục Hồ đâu. Có thể dự trữ thức ăn, vào mùa đông thì có nhiều thú nhân giống cái sống sót hơn, con làm quần áo, giữ ấm, lại có bao nhiêu người sẽ không bị đông chết tổn thương do giá rét, ấu tề cũng có bảo hộ rất lớn."

Ấu tề quá nhỏ, da thú bao bọc thì lại kín gió, không bao kín lại thì sợ đông cứng, hiện tại dùng da thú làm quần áo, tiểu ấu tề mặc cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Cô không biết một chút hành vi của mình đã có nhiều phản ứng dây chuyền như vậy, ngấm lại nơi này là bộ lạc nguyên thủy, một ít ý tưởng của mình, rất thực tế, đối với thú nhân mà nói có thể nói là cực kì trân quý.

"Hơn nữa cũng có thể nói cho các thú nhân mấy thứ cháu con làm này, vừa vặn cùng nhau." Tộc trưởng lại nói.

"Được, con thực sự muốn nhận biết người trong bộ lạc." Sau khi nghĩ thông suốt Liễu Thư cũng không thêm đề ý, thoải mái nhận mời, kỳ thực cô cũng rất chờ mong đốt lửa trại nguyên thủy.

Tộc trưởng Lôi Đức và Đỗ Lạp đi rồi, trước khi đi còn cầm mấy cái mâm chén, nói là làm hàng mẫu ở trong buổi tụ hội, tự nhiên Liễu Thư sẽ không keo kiệt.

Hôm nay Allen muốn đánh rất nhiều con mồi nên bữa trưa không trở lại ăn cơm, hôm nay Oman không đi, trong nhà hẳn còn có không ít hàng dự trữ đâu. Nhưng mà vì Eva yêu cầu, nên vẫn đưa người tới đây, mà Oman vì giết thời gian quyết định đi bờ sông bắt mấy cái cá, cá ăn ngon, Eva thích, hẳn bắt thêm mấy con. Hôm nay nhất định Allen không có thời gian đi bắt, như vậy hẳn phải đi hỗ trợ đi bắt dùm nó.

"Liễu Thư, cậu nói tắm bồn thật sự rất thoải mái." Eva vừa qua tới thì bắt đầu ồn ào.

Tối hôm qua trở về, được Liễu Thư vừa nói như vậy thì cô đề bụng, mà Oman cũng lo lắng trước tắm nước lạnh có thể có tác hại tới thân thể Eva hay không, cho nên đun rất nhiều nước ấm, để Eva ngâm tắm trong bồn.

Lần đầu tiên tắm bồn khỏi phải nói cô có bao nhiêu phấn chấn, ngâm đến buồn ngủ, cũng may mắn có Oman trông chừng, bằng không nhất định rơi luôn vào trong thùng. Bởi vì như vậy, Oman cũng ngấm một chút, đừng nói, thú nhân vận động một ngày ngấm tắm trong bồn thể nhưng cả người đều thoải mái, vì thế vợ chồng hai người đều thích vận động tắm bồn này.

"Đời thời tiết lạnh, cũng đừng ngâm, như vậy sẽ rất dễ dàng sinh bệnh, đến lúc đó hãy dùng bồn nhỏ đun chút nước ấm ngâm chân, mấy ngày nay chân cậu bắt đầu sưng lên đi, ngâm chân có thể tiêu sưng."

"Thật vậy chẳng?" Eva cúi đầu nhìn chân mình một cái, quả thực, cổ chân có chút sưng, không nghĩ tới có thể như vậy, cô vui sướng hài lòng gật đầu.

"Đêm nay trong bộ lạc có lửa trại tụ hội, đến lúc đó cháu gỗ của chúng ta sẽ được tộc trưởng nói ra." Eva biểu tình rất đặc ý, tin tức biết được rất nhanh, nhìn dáng vẻ đó của cô ấy, Liễu Thư không tốt đã kích, phụ họa gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy." [ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d](#)

"Lửa trại tụ hội có thể làm thức ăn ngon, Liễu Thư chúng ta ăn thịt xào, còn có rau xào, Oman đi bắt quái nhiều gai, còn nấu canh cá được không?"

Nhìn bộ dáng hưng trí bừng bừng của Eva, thì biết cô nàng muốn khoe khoang ra với những người khác ở trên lửa trại tụ hội mấy ngày nay được ăn ngon đây. Vừa đất đắc dĩ vừa buồn cười, nhưng Liễu Thư vẫn thực nể tình gật gật đầu: "Được, vậy bây giờ chúng ta đều chuẩn bị một chút trước đi."

"Phải chuẩn bị cái gì? Mình đến hỗ trợ."

Nghe tộc trưởng Lôi Đức nói muốn lửa trại tụ hội thì Liễu Thư đã bắt đầu suy nghĩ, kỳ thực thứ cần chuẩn bị cũng không nhiều lắm: một bình mỡ động vật, còn có muối mài thành bột, ừm, kỳ thực là bị Allen bóp nát.

Chúy thủ là nhất định phải mang đến đó, cái này có thể là tạm thời là cái duy nhất ở thế giới này, không biết ở đây có quặng sắt hay không. Ngấm lại ý tưởng này cũng không hiện thực, có quặng sắt cô cũng không luyện sắt, càng sẽ không biết rèn sắt, hiện tại ý tưởng này rất không đáng tin rồi.

Trừ bỏ mấy thứ này thì nội đá nhất định phải mang theo, nhưng mà cái này quá nặng, lửa trại tụ hội là ở quảng trường bộ lạc, quá xa, cái này cần thú nhân hỗ trợ chuyển đi.

"Mãi răng kiền đều ăn hết rồi, đêm nay chỉ sợ không thể làm." Nhìn số mãi răng kiền còn lại của ngày hôm qua cũng không đủ ăn một bữa, Liễu Thư buồn bực, chỉ còn có chút rau.

"Hiện tại không thể đi hái sao?"

"Allen nói mình một mình đi ra bộ lạc rất nguy hiểm." Liễu Thư thấy rằng vẫn là nghe lời Allen nói đi, tránh cho không yên tâm.

Eva buồn bực, nhìn nhìn ngó ngó mã rắng kiến còn lại, mặt nhăn mày nhu, đột nhiên thả lỏng nói: "Kỳ thực chúng ta có thể không cần ra bộ lạc."

"Hả?" Cô vốn ném chuyện này ra sau đầu, không nghĩ tới còn có cách khác.

"Bờ sông trong bộ lạc cũng có loại rau này."

"Có sao, vậy thì thật tốt quá." Nghe Allen nói bộ lạc có sông, cô còn chưa có đi qua xem.

Nói thì làm, kế tiếp hai người hợp lại cầm theo một tấm da thú lớn đi hái rau.

Sông trong bộ lạc và con sông bên ngoài thông với nhau, cùng thông tới Xích Hà ở phía đông, dòng sông chảy tới gần bên trong bộ lạc, giống như chảy xuyên nửa vòng quanh bộ lạc. Chỗ ở của Liễu Thư vừa vặn ở nửa vòng bên ngoài, cách con sông không gần, nên nhất thời không chú ý cũng sẽ không phát hiện.

"Mức nước rất phiền toái." Liễu Thư nói thầm.

"Phải không?" Eva và Oman ở trong lều trại, bình thường cũng không cần cô mức nước, nhất thời không cảm thấy gì.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 37: Đặc chế da thú

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Liễu Thư và Eva nói nói cười cười đi tới bờ sông bộ lạc, ven đường gặp không ít thú nhân và giống cái, mà bọn họ lại đều đi tới hướng quảng trường bộ lạc, chắc là làm chuẩn bị cho lửa trại tụ hội buổi tối, giống cái đều đang chuẩn bị một ít thức ăn, trái cây linh tinh.

Khi gần đến bờ sông còn gặp mấy vị a sao giống cái lần trước học làm quần áo, thân thiết chào hỏi mới biết được mấy người đều đang đi tới bờ sông.

Trong mấy vị a sao giống cái đó làm Liễu Thư ấn tượng lớn nhất tự nhiên là vị a sao giống cái tên là Ba Ba Lạp thuộc loại King Kong Barbie.

"Mấy a sao đi đặc chế da thú sao?" Eva tự nhiên là quen thuộc với giống cái bộ lạc nên thật nhiệt tình chào hỏi.

"Đúng vậy Eva, mùa đông sắp đến rồi, phải nhanh chóng làm chuẩn bị, hơn nữa lần trước Liễu Thư đã dạy chúng ta làm quần áo như thế nào, vừa vặn hiện tại đặc chế nhiều thêm mấy tấm da thú để làm vài món cho bạn lữ và ấu tề." Mở miệng là a sao Ba Ba Lạp, bà là giống cái vẻ ngoài thô nhưng nội tâm lại tinh tế, qua mấy lần tiếp xúc đều cho Liễu Thư cảm giác rất tốt.

"Đúng vậy, trở về con cũng làm, chỉ là đặc chế da thú chỉ có thể để Oman làm." Eva cũng không quên mình còn mang đứa nhỏ, loại việc nặng đặc chế da thú này còn không làm được.

Nói đến cái này nhóm a sao giống cái đều rất thiện ý cười cười, kỳ thực Eva và Oman kết thành bạn lữ không lâu, nhanh như vậy thì đã có đứa nhỏ, không biết bao nhiêu giống cái thú nhân hâm mộ đâu. Phải biết rằng giống cái mang thai ấu tề là rất không dễ dàng, có lẽ bởi vì hoàn cảnh, có giống cái đã nhiều năm hoặc là rất nhiều năm cũng không có đứa nhỏ của mình. Mà bình an sinh đứa nhỏ ra, nuôi lớn lại là chuyện gian nan nhất. Hoàn cảnh bộ lạc nguyên thủy ác liệt tạo thành rất nhiều không thương vong cần thiết, cho nên ở trong bộ lạc, giống cái và ấu tề là tài nguyên cực kì trân quý.

Nói về đặc chế da thú, Liễu Thư nhớ lại, trong sơn động của cô có nhiều tấm da thú Allen lột xuống dưới, hẳn đều không có mang về, sao cô không lấy da thú đều đặc chế hết, đến lúc đó làm nhiều thêm vài món quần áo đồ dùng gì đó. Nhưng mà nghĩ đến bây giờ thời gian thiếu thốn, trước vẫn nên đi hái rau thì tốt hơn.

Đoàn người nếu đã đi chung một đường thì tất nhiên là đi cùng với nhau, nói nói cười cười, mấy a sao giống cái còn nói cho Liễu Thư biết mấy ngày nay lại làm vài cái áo lót trong da thú gì đó. Không qua bao lâu thì đi đến bờ sông bộ lạc, con sông quanh co gấp ghe, vẫn kéo dài tới ở bên ngoài bộ lạc. Bên bờ sông đã sớm có không ít giống cái ngồi đó, có đang giặt tẩy quần áo da thú, còn lại có người đang đặc chế da thú.

Còn có một hai thú nhân thú hình ngâm mình ở trong sông, giống như đang tẩy da lông trên người, có giống cái hoạt bát nhảm thẳng trên người thú nhân mà hắt nước đi, hắt đầy cả đầu cả mặt. Thú nhân chặt vật lác mạnh đầu làm bọt nước bắn tung tóe lên người giống cái bên bờ sông, trêu chọc cho nhiều giống cái hờn dỗi tức giận mắng một trận. Sau đó chính là một trận chiến nước lớn hơn nữa, chọc nhiều người tức giận thật sự thú nhân chống cự không được, chỉ phải xám xịt trào trên bờ. Thú nhân khác vốn đang thoải mái ngâm mình ở trong nước bởi vì liên lụy mà cũng không thể không trốn đi. Có thể tưởng tượng chờ sau khi bọn hắn đều lên bờ, vị thú nhân phạm tội này sẽ lọt vào nhào nặn ngược đãi của các anh em thú nhân vô nhân đạo của hắn như thế nào, ừm, cái này không nói tí mả.

"Noah lại bị ghét bỏ rồi." Eva vui sướng khi người gặp họa, xem ra thú nhân này cũng là người quen thuộc.

Thầy Liễu Thư không biết, vì thế cô cười nói: "Noah còn vị thành niên, tiểu tử này bình thường thích nhất là ngâm mình ở trong sông này, lại còn thích chọc giống cái, không phải hất nước lên giống cái này thì chính là ngâm da thú người ta đặc chế đi, xấu nhất luôn."

Ngoài miệng nói là xấu nhất, nhưng trong mắt thì lại không có ý tứ chán ghét, nói vậy, thú nhân kêu là Noah này vẫn là tiểu tử rất làm cho người ta thích, hẳn là thuộc loại hình nghịch ngợm gây sự, làm cho người ta vừa bực mình vừa buồn cười, dở khóc dở cười lại bất đắc dĩ.

Đến bờ sông, mấy a sao giống lên tiếng chào hỏi nhau rồi từng người đi chiếm chỗ đặc chế da thú. Mà Liễu Thư và Eva vừa nhìn bốn phía, quả nhiên bờ sông không hề thiếu mã răng kiến đâu, vì thế hai người ngồi xôm xuống ngay tại chỗ bắt đầu công tác hái rau dại.

Thình thoảng có giống cái lại tò mò đi qua hỏi rảo riết vì sao hái cỏ này, khi biết được mấy rau này có thể ăn còn ăn rất ngon rồi, cũng hứng khởi đi hái một ít, lại còn nghiêm túc hỏi Liễu Thư nên làm như thế nào mới có thể ăn ngon, nói là trở về phải thử xem.

"Liễu Thư, Eva." Một tiếng kêu kinh hi, hai người được gọi tới đồng thời quay đầu nhìn, thì ra là Kathy và Alice. Từ sau ngày đó thì đã không thấy hai người các cô, Liễu Thư cũng không biết các cô ấy ở đâu, huống hồ cô không quá quen thuộc đi tìm người khác nói chuyện phiếm cũng không biết có thích hợp hay không. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

"Hai người các cậu cũng đến đặc chế da thú à, ừ, đều đặc chế rồi, mình cũng muốn kêu Oman nhanh chút, trong nhà của mình có nhiều tấm da thú lắm."

"Cậu lo lắng cái gì, dù sao có thú nhân, chúng ta thì cũng phải tự mình bận rộn." Kathy liếc mắt trắng cô một cái, sau đó nói với Liễu Thư: "Liễu Thư, mình đã sớm muốn đi tìm cậu, nhưng mà mấy ngày nay vừa phải ướp đồ ăn, vừa phải làm quần áo, nhất thời không có thời gian rảnh."

"Không có gì." Biết Kathy là đang giải thích với mình, Liễu Thư cười cười: "Mình vốn đang muốn đi tìm các cậu đó, chỉ là đã quên hỏi nhà của các cậu ở đâu."

"A, như vậy à, nhà mình cách nhà Eva không xa, lần sau kêu cậu ấy dẫn cậu theo, Alice thì ở bên cạnh mình đó."

"Được."

"A đúng rồi, thật xa thì đã thấy các cậu ngồi ở đây đào gì đó, đang đào cái gì vậy?" Kathy tò mò nhìn ngon mã răng kiến được xếp trên da thú hỏi.

"Đây là rau dại, có thể ăn, ăn rất ngon, Liễu Thư biết làm, chúng ta chuẩn bị sẽ làm trên lửa trại đêm nay." Eva nói thực kiêu ngạo, rất giống như Liễu Thư tài giỏi thì chính là cô ấy giỏi vậy, thật kiêu ngạo.

"Thật sự hả?" Kathy kinh ngạc.

"Đương nhiên rồi, buổi tối đến lúc đó cậu cứ tới ăn cùng với chúng mình, thế nào?"

"Được được, dù sao chỉ có hai người mình và Alice."

"Ừ." Nãy giờ Alice không nói gì nhỏ giọng một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Muốn tìm xà phòng

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Bốn người nói chuyện phiếm một hồi, rồi đi làm chuyện của mình, Liễu Thư và Eva tiếp tục đào mã răng kiến, mà Kathy và Alice thì đi đặc chế da thú.

Ven sông có nhiều mã răng kiến lá đầy đặn, mỗi gốc đều rất lớn, không lâu lắm thì lập tức đào được một da thú, Liễu Thư thấy thế cũng kêu Eva dừng tay, bao nhiêu đó cũng đủ buổi tối ăn. Cô thấy trán Eva có mồ hôi, vỗ vỗ hai tay tìm tảng đá ngồi xuống, vị trí vừa lúc ở bờ sông, mà chỗ không xa chính là hai người Kathy và Alice.

Nhớ lại trước kia có lần cô dẫn theo đoàn du lịch đi tới một vài khu thuộc về gia tộc thiểu số tham quan, có nơi còn giữ lại trình tự thao tác thủ công đặc chế da thú. Chẳng qua khi đó cô chỉ vội vã thoảng nhìn, không có nhìn kỹ, hiện tại nhìn thú nhân bộ lạc đặc chế da thú, Liễu Thư tò mò tiến lên quan sát, đợi có thời gian, cô cũng lấy da thú Allen đặt ở chỗ của cô đi đặc chế thử.

Liễu Thư ngồi một lát rồi đi qua vừa hỗ trợ hai người Kathy vừa hỏi, cuối cùng biết được trình tự thao tác của nhóm giống cái đặc chế da thú rất đơn giản.

Đặc chế da thú bước đầu tiên chính là phải sửa sang kỹ lại da thú rồi thả vào trong nước ngâm chừng bốn năm giờ, khiến cho nó trở nên mềm mại lại, sau đó dùng công cụ sắc bén cạo hết thịt vụn và vật bẩn còn bám vào trên da. Bởi vì không có dao nên cũng chỉ có thể sử dụng cục đá tương đối sắc bén cạo sạch, đợi sau khi làm da thú sạch sẽ rồi, lại bỏ vào trong nước ấm có thể dùng để tẩy sạch toàn bộ vật bẩn bên trong, hong khô da thú là đã có thể sử dụng.

"Mấy thứ dính mỡ khó tẩy sạch nhất." Kathy dùng sức xoa xoa thịt nát và cật bẩn trên da thú, vừa nói thầm với Liễu Thụ.

"Vậy các cậu dùng cái gì tẩy?" Nói tới tẩy rửa này nọ, Liễu Thụ thấy rằng đêm nay mình nhất định phải tắm rửa một cái, còn có gội đầu, cả người bẩn thỉu, thực không có cách nào sống nổi, nhưng mà không có đồ dùng vệ sinh, cũng không biết có thể tẩy sạch hay không.

"Hay dùng bùn sông." Xoay người tùy tay mò bùn đáy sông một phen, Kathy nói.

Bùn, Liễu Thụ yên lặng nuốt vào một búng máu, tưởng tượng một chút mình dùng bùn tắm rửa gội đầu, tuy rằng nó thật sự có thể loại đi vết bẩn, nhưng thật tình không tiếp thu nổi, có được hay không.

"Nếu có xà phòng thì tốt rồi." Không có xà phòng rửa tắm, có cây xà phòng thụ cũng tốt mà, không chừng nàng còn có thể làm xà phòng đấy.

"Xà phòng là cái gì?" Alice là tiểu cô nương rất im lặng, nhưng hiển nhiên cũng rất thích Liễu Thụ vị nhân sĩ ngoại lai này, chủ động đáp lời.

"Xà phòng là thứ có thể tắm, giống như tẩy da thú, dùng xà phòng nhất định rửa rất sạch sẽ." Liễu Thụ nói ra tác dụng thực tế của xà phòng, xong rồi còn mang theo chút hy vọng hỏi: "Các cậu đã gặp qua chưa?" Có lẽ trong bộ lạc có người gặp qua rồi không chừng, chỉ là không biết nó nên dùng như thế nào mà thôi.

Vì để đối chiếu, Liễu Thụ vẽ một nhánh cây vẽ lên ở ngay trên bãi sông, cô vẽ không phải rất tốt, nhưng mà bộ dạng xà phòng quả thực rất dễ vẽ, dài dài bẹt bẹt, có chút cong cong.

"Cái này các cậu có gặp qua chưa?"

"Là cái gì nha?" Eva ngồi ở trên tảng đá nghỉ một lát, sau đó thì nhìn thấy mấy người Liễu Thụ châu đầu chạm trán tụ cùng một chỗ không biết đang làm gì, lập tức không chịu cô đơn sáp tới hỏi.

"À, Liễu Thụ nói cậu ấy biết một loại kêu là xà phòng gì đó có thể rửa da thú sạch sẽ, hỏi chúng ta có gặp qua hay không." Kathy nói.

"Mình chưa thấy qua, nhưng mà các thú nhân nhất định biết càng nhiều hơn." Alice nhìn kỹ, cuối cùng lắc lắc đầu, giống như không muốn làm cho Liễu Thụ thất vọng, nghĩ một chút rồi lại nói.

Kathy gật gật đầu rất tán đồng lời nói của Alice, nói: "Alice nói rất đúng, giống cái chúng ta rất ít đi ra bên ngoài bộ lạc, chỉ có thú nhân mới có thể chạy khắp nơi, trở về hỏi Allen một chút đi, nhất định hắn đã gặp qua."

"Trở về mình cũng sẽ hỏi Oman một chút." Eva vỗ ngực cam đoan.

"Được." Liễu Thụ cũng hiểu được lời này có lý, chờ trở về hỏi Allen vậy.

Kathy và Alice có da thú không nhiều lắm, bởi vì mấy ngày hôm trước đã đặc chế một ít, đây là một đám cuối cùng, hơn nữa Liễu Thụ và Eva ở một bên hỗ trợ nên cũng hoàn thành rất nhanh. Sau đó cũng sắp đến thời gian ăn cơm, Liễu Thụ chuẩn bị dắt Eva trở về nấu cơm, còn chưa kịp mở miệng, thì ngoài cửa chính bộ lạc đã truyền đến tiếng thú gào thét.

"Ồ, không phải nói muốn đánh thêm một ít con mồi sao, vì sao sẽ trở lại nhanh như vậy." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d

Thì ra tiếng thú rống là các thú nhân săn bắn trở về phát ra.

"Hắn là đánh đủ con mồi rồi đi, chúng ta đi xem đi." Kathy ôm da thú đặc chế xong rồi nói với mấy người.

Đi đến chỗ đất trống của bộ lạc, trên đó đã để không ít con mồi, các thú nhân cũng lục tục từ không trung bay xuống dưới. Liễu Thụ nhìn chung quanh, còn chưa có phát hiện Allen, nhưng ngay sau đó đã bị Eva đụng đụng cánh tay, cô quay đầu vừa nhìn, vừa vận nhìn thấy Allen Oman còn có Phách Nhĩ và mấy thú nhân kết bạn này đi tới hướng bên này.

"Oman." Vừa thấy đến Oman Eva liền kêu lên, mà tốc độ của Oman cũng lập tức chạy tới nhanh hơn, duỗi ra dài cánh tay nửa ôm Eva, sau đó mới gật gật đầu với Liễu Thụ Kathy và Alice.

"Allen, hôm nay các anh trở về thực sớm." Oman lại đây, mấy người Allen cũng đến.

"Ừ." Allen gật gật đầu với Liễu Thụ, dừng một chút lại hỏi: "Hôm nay được chứ?"

Liễu Thụ mỉm cười gật đầu: "Rất tốt, chuẩn bị đi về nấu cơm thì đúng lúc các anh đã trở lại."

"Tôi bắt thú nhiều lông cho em."

Liều Thư sừng sốt, không nói chuyện.

"Oa, Allen thật tốt." Kathy còn kém không véo mặt, trong mắt sáng lấp lánh, hiển nhiên rất thích thấy loại này hành vi của Allen.

"Đẹp đi, hâm mộ thì tìm bạn lữ thú nhân sớm một chút, chỉ là cô là giống cái xấu như vậy, thú nhân sẽ không thích." Abby miệng tiện lại bắt đầu, dẫn tới Kathy tròn mắt nhìn.

Hết chương 38.

P/s: Trong nguyên tác thì tác giả đề là tạo giác có nghĩa là xà phòng. Nhưng trong quá trình edit mình nghĩ nó là trái bò kết. Tác dụng trái bò kết thì mình không nói ở đây. Còn trong truyện mình vẫn ghi theo tác giả nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Nhiệt tình bát quái

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Abby miệng tiện tự nhiên là dẫn tới Kathy tròn mắt nhìn, sau đó thì không cần phải nói, lại là một trận chiến nước miếng.

"Tôi thấy trước tiên anh nên tự lo bản thân cho tốt đi, thú nhân mà có loại tính toán chi li này với giống cái giống như anh, là không có giống cái nào coi trọng." Kathy đắc ý mà khinh miệt liếc mắt Abby một cái tiếp tục tức chết người không cần mạng nói: "Nhìn Allen xem, thú nhân làm được loại trình độ này như anh cũng coi như hiếm thấy."

"Cô..." Abby thật đúng bị tức đến không nhẹ.

Đại lục thú nhân vốn chính là số lượng giống cái ít hơn thú nhân, có rất nhiều thú nhân cả đời cũng không tìm được giống cái, chỉ có thể cô độc sống một mình. Cho nên nói Kathy thật đúng không phải ăn nói lung tung, có nhiều thú nhân có thể chọn lựa như vậy, nhóm giống cái tự nhiên đều muốn phải tìm thú nhân phải rất tốt ở nhiều phương diện. Mà Abby cũng đặc biệt, miệng tiện như vậy, duyên với giống cái xác thực rất nhỏ, nhưng mà hần thực sự khổ bức, bình thường hần rất ngay thẳng, chỉ là không biết vì sao một khi gặp Kathy thì mở ra hình thức tối tiện. Nếu Liều Thư biết tiếng nói trong lòng Abby thì nhất định sẽ nói: "Yêu cô ấy thì chỉ muốn khi dễ cô ấy".

"Abby." Ngải Đạt làm anh trai tốt cuộc nhìn không nổi hành vi ngốc thiếu đánh của em trai mình, mở miệng cảnh cáo.

A ba với a ma của Ngải Đạt và Abby cũng không ở trong bộ lạc, từ bé Abby chính là đi theo anh trai lớn lên, rất tôn kính cũng có chút tâm lý sợ hãi với anh trai, cho nên vẫn luôn là em trai ngoan rất nghe lời anh trai nói. Chỉ cần anh trai vừa mở miệng thì Abby ngoan ngoãn ngậm miệng lại, lui qua một bên đợi.

Đối với sự cố đôi oan gia của Abby và Kathy, mọi người trong bộ lạc đã nhìn quen, ngay từ đầu còn có thể nói hai câu, sau đó bắt đầu xem náo nhiệt tập thể. Kỳ thực bộ lạc nguyên thủy cũng thực là nhàm chán, chuyện nhà nhóm giống cái cũng không gì hay để tán gẫu, xem xem náo nhiệt để giết thời gian, cho nên mọi người ở đây thực tự nhiên xem nhẹ việc tiểu đánh tiểu nháo này.

"Liều Thư, có thời gian thì để cho Eva dẫn cậu đến nhà mình, bây giờ chúng mình trở về nấu cơm." Alice ở một bên vẫn luôn cúi đầu núp ở phía sau cô giống như con chim cuốc.

"Được, nhất định sẽ tới." Nhìn thấu thể chất đôi oan gia Kathy và Abby, Liều Thư cũng vui vẻ được xem hai người đấu đến đâu đi, nghe nói cảm tình đều là đấu đá như thế này mà sinh ra.

"Allen chúng tôi đi trước đây." Mấy thú nhân đi phía trước kêu lên.

"Ngải... Ngải Đạt, chúng ta... đi đây..." Thực ngoài dự đoán của mọi người là, Alice vẫn luôn yên lặng không hề răng thế nhưng sẽ bắt chuyện với Ngải Đạt.

Ánh mắt của Liều Thư mạnh mẽ sáng lên, ánh mắt như thế nếu có nhân sĩ xuyên qua khác đang có mặt thì nhất định có thể vô cùng chuẩn xác nhìn ra nhiệt tình bát quái hừng hực trong ánh mắt này, nhiệt tình thiêu đốt. (bát quái: bà tám, nhiều chuyện)

Kathy vốn đang vội đi thì dừng chân, lôi kéo Alice dừng ngay tại chỗ, hình như mọi người có cảm nhận gì đó, cũng đều quay đầu nhìn phía Ngải Đạt. Còn Alice, nói xong những lời này thì cả người chỉ còn kém là không tìm cái lỗ chui xuống, đầu thấp cũng kẻ sát ngực, rút lại phía sau Kathy thì vừa vặn chỉ trông thấy chòm tóc vênh lên ở trên đầu.

"Đã biết." Ngải Đạt biểu tình thực trấn định, ngay cả chung quanh có vài ánh mắt nóng bỏng cũng chưa làm cho hắn thay đổi sắc mặt.

Liễu Thư có chút thất vọng, kịch tình này phát triển hình như không đúng, cô quay đầu nhìn Alice.

Alice còn tiếp tục co rút, nghe Ngải Đạt nói xong, chỉ thấy đầu cô áy gập lung tung, nếu không phải lỗ tai Liễu Thư vẫn tốt, còn nghe không được cô ấy nhỏ giọng ừ một tiếng. Kathy lại phản ứng cực lớn, oán hận liếc mắt trừng Ngải Đạt một cái, rồi lôi kéo Alice chuẩn bị đi.

"Khụ, chờ một chút."

Có biến, ánh mắt của Liễu Thư lại nháy mắt được thấp sáng. Allen đứng ở bên cạnh nhìn cô, lực chú ý vẫn tập trung tới cô thì rất buồn bực, "hình như Liễu Thư rất có cảm tình với Ngải Đạt" xem ra hắn phải không ngừng cố gắng.

"Có chuyện gì?" Kathy nháy mắt lôi kéo Alice xoay người, lúc này còn kéo Alice từ phía sau đi ra, kéo đến phía trước. Alice bị dẫn đến phía trước, không chỗ để trốn lại không tốt giãy dụa, cuối cùng vô cùng bất đắc dĩ đối mặt với Ngải Đạt. Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn đỏ lên giống như mông khi, cái này chỉ cần là người sống đều có thể nhìn ra có chút miêu mị, trừ bỏ Allen. Ánh mắt Oman Phách Nhĩ còn có Abby nháy mắt chế nhạo lên, còn Allen thì đang rồi rầm không ngừng cố gắng cho tốt như thế nào. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d

Ngải Đạt vội ho một tiếng, lúc này rốt cuộc lộ ra chút bộ dạng của thú nhân đối mặt với giống cái: "Khụ, con gà lục hoa này là mang về cho em..." Lúc này mới chú ý tới, tay trong Ngải Đạt cầm theo một con động vật có lông chim lục sắc rất giống không tước, là gà trống, nhưng có khác biệt rất lớn với gà chân chính. Ngải Đạt hình như thấy rằng có chút ngưng ngưng, dừng một chút lại nói: "Coi như bồi tội cho Abby."

Alice vốn đang vui mừng vừa then chuẩn bị tiếp nhận gà lục hoa, nghe được một câu cuối cùng, đầu lại cúi thấp, mím môi, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn Ngải Đạt." Sau đó xoay người nhẹ nhàng kéo góc áo Kathy, cũng không nhận lấy gà lục hoa Ngải Đạt đưa qua.

Kathy dùng ánh mắt chỉ tiếc rên sát không thành thép trừng mắt liếc nhìn Ngải Đạt một cái, chụp lấy gà lục hoa, lại lôi kéo Alice, chạy lấy người.

"Ngải Đạt, bình thường cậu cũng là một thú nhân rất khôn khéo, không nghĩ tới hôm nay... chắc chắn." Phách Nhĩ khẩu khí thực đáng đánh đòn, lắc đầu, vỗ vỗ bả vai Ngải Đạt, bỏ lại một câu tôi về nhà ăn cơm thì cũng đi rồi.

"Allen chúng ta đi về trước đi, Eva và Liễu Thư đều đã đói bụng." Oman cười cười, thấy rằng chuyện của bạn tốt thì vẫn nên tự mình cân nhắc đi. Hừ, hắn mới không phải ghi hận lúc trước khi theo đuổi Eva, mấy tên hại bạn này không ngừng ngáng chân mình.

Allen đang ước gì đâu, hiện tại hắn thấy rằng ánh mắt Liễu Thư nhìn Ngải Đạt rất nguy hiểm, quyết định vẫn nên cách ly kỹ giống cái mình thích với cậu ta đi. Tuy rằng là bạn tốt, nhưng cũng bởi vì là bạn tốt mới càng không được.

Tuy rằng Liễu Thư rất muốn tiếp tục xem bát quái, nhưng nhân vật chính đều đi rồi, cũng không có gì để xem, nên vẫy vẫy tay, đi theo mọi người cùng trở về nấu cơm.

"Anh, anh và Alice..." Abby cũng nhìn ra anh trai của mình hình như... đến kỳ giao phối, ừ, thật khó có được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Màn đêm buông xuống

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Một nhóm bốn người trở về, giữa trưa nấu ăn cũng rất đơn giản, dù sao buổi tối chính là hội lửa trại. Cơm nước xong, dọn dẹp một chút, hai người Allen và Oman liền chuẩn bị đi hỗ trợ đất trống trên quảng trường. Lửa trại tụ hội tất nhiên là phải có đồng lửa, chẳng những cần lượng củi lửa, còn có giá nường, nồi đá và mấy thứ nặng nề này nó đều cần thú nhân đến khuôn vác.

Đương nhiên mấy cái khác ví dụ như vật nhỏ mà bắt linh tinh thì Liễu Thư và Eva có thể cầm đi, Liễu Thư chỉ để cho Eva cầm một ít cái nhỏ và nhẹ. Dù sao cũng là người mang thai, vẫn nên chú ý nhiều một chút mới tốt, người ở đây đều rất coi trọng giống cái và ấu tể. Huống chi giống cái đang mang thai, mấy ngày nay để cho Eva đi theo cô chạy chung quanh, khiến cho thú nhân người ta cực kỳ đau lòng bạn lữ, bộ dạng Oman sùng nịnh như vậy đã rất khó được.

Hôm nay hai anh em Allen sẵn được không ít con mồi, một người hai con dã thú lớn, cũng đủ ăn, sau khi hai người thu thập xong thì túm từng con mồi của mỗi người đi xử lý. Liễu Thư muốn hỗ trợ cũng không được, Allen chỉ là im lặng không hé răng đã cầm dã thú đi, làm cho cô rất bất đắc dĩ.

Màn đêm buông xuống, trên mảnh đất trống rộng lớn của bộ lạc từng đồng lửa trại được đốt lên, phía trước mỗi lửa trại đều có vài thú nhân hoặc là giống cái ngồi vây quanh, vài ba người lớn tiếng cười đùa, không khí rất sinh động.

Liễu Thư và Allen tự nhiên ngồi một đồng lửa chung với Oman Eva, bên cạnh còn được lót cái bép nhỏ làm thoi, phía trên là cái nồi đá, bên trong đang

xào mã răng kiền. Rau xanh trải qua chiên xào trong dầu mỡ, hương vị làm cho những người khác cho tới bây giờ chưa ngửi qua như vậy thì tò mò không thôi. Bên cạnh thì còn có thú nhân nhìn xung quanh, nhưng mà khi thấy giống cái đang làm gì đó, lại còn là người gần đây mới tới trong bộ lạc, nhất thời ngại ngùng không dám đi qua. Được rồi, tuy rằng các thú nhân tùy tiện, rất thuần phác, nhưng vẫn là người có thẹn thùng.

"Liều Thu, Eva." Nghe được giọng nói quen thuộc, vừa nhìn thì thấy Kathy và Alice ôm một đồng đồ đi tới.

Kathy ôm đồ đặt mông an vị bên cạnh Liều Thu ở trên tấm da thú, hơi hớn hển nói: "Ai u, cũng may tìm được các cậu, chỉ có hai người mình và Alice cũng cảm thấy không có ý nghĩa, đã nghĩ kết nhóm cùng nhau với các cậu."

Thấy hai người đều mang tới thức ăn và đồ dùng, Liều Thu tự nhiên là sẽ không cự tuyệt, nhiều người cũng náo nhiệt, nhưng mà vẫn trung cầu ý kiến nhìn về phía Allen.

Allen tiếp tục nướng con mồi trong tay, thấy thế, ánh mắt nhu hòa nói: "Cùng một chỗ cũng rất tốt."

Oman Eva cũng tỏ vẻ hoan nghênh.

"Liều Thu cậu đang làm cái gì, cái dạng này, chẳng lẽ chính là rau gì đó mà hôm nay cậu đã nói?" Kathy liếc mắt một cái liền chú ý tới rau xanh đang xào trộn trong nồi đá, rất là kinh hi hời.

"Ừ, đúng vậy, vừa vặn chín rồi, nè, các cậu cũng nếm thử." Cầm hai cái chén gỗ, dùng chiếc đũa gấp chút rau bung cho hai người Kathy. Hai người nói lời cảm ơn rồi bung bát, cầm chiếc đũa lại nhất thời không biết xuống tay như thế nào.

"Hai cây gậy nhỏ này... làm cái gì?" Kathy đánh giá đôi đũa từ trên xuống dưới, thật sự là không biết nên vận dụng thế nào, vừa rồi chỉ nhìn Liều Thu gấp, cũng không thấy rõ ràng động tác thế nào, nhất thời thực xấu hổ. Alice cũng vậy, chỉ là nha đầu kia cũng thông minh, dùng đầu đũa nhón chọt lá rau, vừa vặn đưa vào miệng.

Nhai nhai...

"Thực... ăn ngon thật." Đối với lần đầu tiên ăn thức ăn có khẩu vị khác biệt như thế, Alice thật sự nói ra đánh giá của bản thân, sau đó tiếp tục dùng chiếc đũa khều rau. Diendanlequydon~ChieuNinh

Kathy thấy Alice đều ăn ngon lành, còn mình thì chưa có nếm được vị nữa thì không khỏi sốt ruột. Cô trừng to mắt có chút ủy khuất nhìn về phía Liều Thu, rõ ràng đã nói là chỉ cho mình. Liều Thu nhìn mà khóe miệng co rút, bung bát của mình, cẩn thận hướng dẫn cho hai người.

Eva vẫn luôn đang vui đầu ăn, tranh thủ ngẩng đầu đúng lúc phát hiện Liều Thu đang dạy sử dụng đũa, nhất thời thấy rằng mình nên ra tay. Kỳ thực từ sau khi học được cách dùng đũa, Eva vẫn luôn chờ một ngày này, chờ mình học việc thành công sẽ đến dạy nhóm giống cái trong bộ lạc học dùng đũa. Hiện tại thật vất vả có hai "học đồ" làm sao có thể buông tha.

Oman vừa thấy ánh mắt bạn lữ nhà mình thì biết cô muốn làm gì, nhưng mà bình thường thú nhân đối với giống cái đều là phục tùng vô điều kiện, quả thực còn kém nghe theo mù quáng. Cho nên mặc dù thực bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ thả thêm hai khối thịt nướng vào trong của cô, hết thấy thuận theo vui vẻ của bạn lữ, đây là tôn chỉ cao nhất của thú nhân, ừm, rất tốt, rất cường đại.

Cho nên thấy Kathy và Alice còn đang vụng về học cách tay cầm đũa thế nào, Eva liền bung bát cọ đi qua, ra về người từng trải mà chỉ dạy. Liều Thu nhìn chỉ cười, tình cảnh này thật giống như giữa tiểu hài tử "cậu không biết ta dạy cho cậu thì ta là cô giáo nhỏ" với nhau. Quên đi, tùy cậu ấy đi, cho nên cô cũng công thành lui thân, ngồi trở lại bên cạnh Allen, sau đó trong bát lại thêm một miếng thịt nướng. Thịt vừa mới nướng xong, vàng rộm xốp giòn. Máy ngày nay kỹ thuật nướng thịt của Allen liên tục tăng cao, ừm, quả nhiên, thú nhân là biểu tượng lên được chiến trường, xuống được phòng bếp, biến hình, bán manh nha.

Thấy giống cái bên cạnh vui vẻ ăn, khóe miệng Allen hơi hơi vểnh lên, trong lòng cao hứng thì thôi khỏi nói nữa. Oman thật sự nhìn không nổi bộ dạng ngốc manh này của em trai mình, nên quay đầu đi không thêm nhìn, hoàn toàn đã quên lúc trước khi mình theo đuổi Eva, còn ngốc đến không thể nhìn thẳng.

Oman vừa quay đầu, đúng lúc nhìn thấy Ngải Đạt và Abby, hai anh em nhà này đã tới chậm, ôm một đồng đồ đang tìm đất trống. Oman trông thấy thì lập tức kêu hai người tới đây, chỗ của bọn họ có chút nghiêng, nhưng chung quanh còn nhiều đất trống, vừa vặn cùng nhau.

Hai người Ngải Đạt vừa thấy, cười to đi tới, bình thường thú nhân chào hỏi tỏ vẻ vô cùng thân thiết chính là chụp bả vai của nhau, mấy người dùng sức vỗ đôi phượng vài cái, Allen cũng đứng lên tiếp đón.

Vốn tưởng mồi nướng chung, nhưng mà chỉ có một đồng đồ lửa trại, mấy người nướng đồ còn không đủ ăn, bên cạnh lại có đất trống, trên tay Ngải Đạt và Abby lại mang theo đồ, vừa vặn thuận lợi hỗ trợ nhóm lửa trại, gác giá nướng. Hai cái lửa trại xếp gần nhau, mấy người thay đổi vị trí một chút, nơi này liền biến thành một đồng đồ lửa hơi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Tiết tấu tìm chết

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Ngài Đạt và Abby bận việc xong thì ngồi xuống, mấy giống cái chăm dứt học dùng đũa lần lượt chào hỏi với bọn họ. Có lẽ là vì tối hôm nay khác biệt, nên sau khi Abby miếng tiện tại nhìn thấy Kathy thì hiếm thấy không có phun loạn khắp nơi. Mà Kathy đang vui đầu mạnh mẽ học tập dùng đũa như thế nào, tuy rằng thật không dễ học dùng đũa, nhưng mà nghĩ đến về sau ăn gì đó cũng không sợ phỏng tay, thì cô càng kiên định quyết tâm. Huống chi về sau nếu nhóm giống cái đều cần mình giúp mà cô không làm được thì sẽ ngượng ngùng biết bao, mình phải học sớm một chút còn có thể đi dạy người khác nữa chứ, cho nên cô mới không có thời gian đi cãi cọ với thú nhân Abby nhằm chán này. Được rồi, đối với người xã hội nguyên thủy bị hạn chế còn chưa có tiến hóa mà nói, làm cô giáo nhỏ, dạy người khác chuyện họ không biết, là một chuyện mang phong cách tây rất cao!

Hai anh em Ngài Đạt mang thức ăn đến chính là hai con dã thú lớn trưởng thành cỡ chừng như trâu rừng, đi qua một chuyến thì chiếm một chỗ rất lớn, huống chi còn nướng nữa. Nhìn một "núi thịt" đang nướng trên cái giá hoàn chỉnh cỡ con trâu, Liễu Thư thấy tuy rằng mình mới gặm mấy ngụm rau xanh, nhưng mà cũng sắp no rồi, ừm, no đủ tinh thần.

Allen nướng thịt bên ngoài đã muốn chín, Liễu Thư dùng chủy thủ cắt lấy mấy miếng phân chia cho ba giống cái Kathy Eva, khi cô chuẩn bị cũng tự cắt cho mình một khối thì trong nháy mắt bát thịt nhìn như ngọn núi. Khóe miệng cô co rút nhìn về phía Allen, vốn muốn nói mình có thể tự làm, nhưng vừa thấy đôi mắt nhỏ của người cao to trông mong nhìn cầu khích lệ, thì lời này có thể nào cũng nói không nên lời. Dùng một chút, cô thay đổi một câu: "Đừng lo cho tôi, tự anh cũng ăn đi."

Giống như là tuân lệnh, kế tiếp sau đó thì Allen kéo xuống một cái đùi, ôm lên gặm, còn ăn rất vui vẻ. Đối với thú nhân mà nói, thần mã đều là mây bay. Ngang đầu nhìn trời, đột nhiên Liễu Thư cảm giác mình thật sự có chút đau trứng. Nhưng mà loại cảm tình này cũng vừa chuyển như vậy, thì lập tức tiêu tán, bắt đầu dĩ cười, Liễu Thư cầm bát nói với Eva: "Không có món chính, ăn thịt phối hợp với rau xanh cũng rất tốt."

"Ừ ừ." Kathy mạnh mẽ gật đầu, trong miệng còn có chút đầy nói không rõ, miệng còn đang nhắm nuốt: "Thật sự ăn rất ngon."

"Đúng vậy, Liễu Thư, mình có thể học không?" Đứng nhìn Alice rất nhỏ yếu, người ta còn vô cùng thông minh, học dùng đũa rất nhanh. Lúc này mới vừa bắt đầu thì đã múa may có hình có dạng rồi, so với Kathy nắm chặt chiếc đũa thì loại tướng ăn này tốt hơn nhiều, quả nhiên, thần thú là công bằng.

Thần thú?! Khóe miệng co rút, đối với mình đột nhiên tới nơi này điên cuồng theo phong trào giết thần thú ở bên miệng như vậy, cô tò mò thật sự thực làm cho người ta không bình tĩnh nổi. Nhưng mà, biểu tình Liễu Thư vẫn thực bình thường nói với Alice: "Có thể, Alice, tôi thấy cậu học cái gì đều rất nhanh đó." Đây là thật tâm ca ngợi.

"Kỳ thực mình học cũng không kém." Eva nhỏ giọng nói, đối với chuyện mình đến nay còn không có xào chín mã răng kiền, cô có quyền bảo trì trầm mặc.

Đưa tặng cho Eva một cái khinh bỉ miễn phí, Liễu Thư lôi kéo Alice qua một bên trao đổi thứ tâm đắc, còn Kathy và Eva, hai người này cơ bản đã thấy rõ, đó chính là một đôi cật hóa (thích ăn, thích ăn ngon, ăn vặt). Một người may mắn có bạn lữ nuôi sống, một người khác chỉ có thể thỉnh thoảng dựa vào Alice tiếp tế. Vừa mới bắt đầu cô còn tưởng rằng Kathy tốt với Alice là vì thấy cô ấy nhỏ, có ý tứ bảo vệ, hiện tại xem ra, rõ ràng là ôm chặt đùi áo com cha mẹ.

Bên này hai "Áo com cha mẹ" tương lai trò chuyện, bên kia một đôi cật hóa vừa ăn trong bát, vừa nhìn trong nồi.

"Trong tay các cô khoa tay múa chân là cái gì?" Rốt cục lại có người chú ý tới đại ca đũa, là Abby.

Vừa nghe Abby hỏi, Kathy liền kích động, nhất thời cũng không quản trả lời hần hay không, cầm đũa lên bắt đầu khoe khoang. Sau đó dùng giọng điệu thực khai ân nói, nếu hần muốn học mà nói, cô có thể cố mà dạy một chút.

Abby nghe vậy thì sững sốt, sau đó yên lặng tiếp nhận bát đũa Oman đưa qua, nhìn kỹ động tác Oman và Allen, sau đó... cũng rất thuận lợi gấp lên một miếng thịt nướng đưa vào miệng...

Không khí nháy mắt yên tĩnh, ngay cả Liễu Thư và Alice đang tán gẫu thực vui vẻ đều cảm giác được, vừa rồi mơ hồ nghe được Kathy và Abby nói cái gì đó, giờ nhìn sang hướng Abby. Tuy rằng nhìn hần vẫn vụng về, nhưng đã bắt đầu gấp thịt nướng ăn có dáng vẻ rồi, cô yên lặng cúi đầu, nhin cười.

"Thì ra đũa là dùng như thế này, thật tốt, nhưng mà ăn thịt nướng vẫn thích cầm một miếng to gặm ăn, cái này chỉ có một ngụm nhỏ, vẫn thích hợp cho giống cái hơn, a ha ha ha..." Abby biểu tình động tác muốn có bao nhiêu đáng đánh đòn thì có bấy nhiêu đáng đánh đòn. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Liễu Thư nhìn thấy còn nghiêng răng nghiêng lợi, thì càng miễn bàn là Kathy. Thật sự là không nghĩ tới thú nhân loại hần từ thô kệch này, thể nhưng vừa bắt đầu là có thể linh hoạt sử dụng đũa, hơn nữa đối tượng lại là Abby. Kathy nhất thời thấy rằng cái gì cũng không khỏe, nhưng thật sự lại không lời nào để nói, đành phải ngẹn.

Nhưng cô kim nén, Abby cũng không chịu, tiếp tục châm ngòi: "Ài, giống cái đều thực thông minh." Một bộ dạng thờ dài, lắc đầu: "Cô xem Alice còn có Liễu Thư Eva, chỉ có bộ dạng của cô cầm đũa là xấu nhất, còn khó coi hơn tôi."

Trời đất chứng giám, Abby luôn luôn có thói quen đầu vồ mồm với Kathy, cho nên nói cái gì đều thích bật ra bên ngoài, nhất thời không kịp cân nhắc cái miệng, có muốn thì cũng đã chậm.

Đội anh trai Ngài Đạt nhắc nhở hần một chút, mới nhớ tới mình là thú nhân, mà Kathy là giống cái, làm sao mình có thể đối đãi với một cái giống cái như

vậy đây. Hắn đang cười gượng suy nghĩ nói hai câu lời hay để bỏ qua chuyện này, không nghĩ tới cảnh tượng trước kia thường xuyên xảy ra lại không xuất hiện. Kathy chỉ là thân nhiên gật gật đầu với hắn, xoay người sang chỗ khác nói cái gì đó với Eva, khỏe mắt cũng chưa cho hắn một cái.

"Tôi, tôi tôi... không phải cố ý." Gãi đầu, trong lòng Abby thăm dò.

"Ừ, cố ý." Ngải Đạt mặt nghiêm túc.

"Anh..."

"Anh biết mình là anh trai của em, đây là sự thật mà anh thật sự không thể thay đổi, thật có lỗi." Biểu tình thân nhiên.

"..." Abby nín.

Liễu Thư khẽ thở dài, tiết tấu tìm chết, phải tin tưởng châm ngôn, không làm thì sẽ không chết!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Tiếng mẹ đẻ của thú nhân

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Bởi vì cái miệng tiện này của Abby giống như là chọc trúng Kathy xù lông, cô im lặng không hé răng, ngay cả khi lửa trại tụ hội chấm dứt cũng chưa nói với hắn một câu, một cái dư quang khỏe mắt cũng tiếc không bỏ ra, xem ra là thật sự tức giận.

Abby chẳng những miệng không khéo mà người cũng vụng về, vốn suốt ngày cùng đấu với Kathy cũng không thấy gì, lúc này đấu lại làm người ta không để ý mình rồi thế này mới hoảng thần. Hắn khô khan ngượng ngừng sấp lại nói lời xin lỗi, nhưng giống cái người ta căn bản không thèm nhìn hắn. Cuối cùng bất đắc dĩ muốn trông cậy vào anh trai, nhưng mà không nghĩ tới ngay cả anh trai nhà mình cũng không giúp mình, mà dựa vào đức hạnh dứt gân não này của hắn, cho đến khi kết thúc trở về cũng không hóa giải được khoản rối rắm này.

Liễu Thư ở một bên nhìn, cũng không có ý tứ hỗ trợ, cô thấy rằng chỉ sợ đây là một cơ hội cho đôi oan gia này. Không nghĩ tới cô không có làm gì, mà Alice và Eva cũng không có khuyên bảo, mãi cho đến khi cô bí mật phía hồi thì mới biết được, các cô ấy đều thành thói quen.

Đội khi mọi người đều ăn gần xong, rốt cuộc tộc trưởng Lôi Đức xuất hiện, đi cùng với ông còn có Phân Đạt là Vu y duy nhất của bộ lạc.

Tộc trưởng hắn là cũng đã ăn xong, ông xuất hiện ở trên một đài cao cỡ chừng hai mét, hơn nữa thú nhân thân cao, muốn không dẫn người chú ý cũng khó.

Đài đá có hình chữ nhật màu đỏ sậm bất quy tắc, mặt trên có rất nhiều dấu vết móng vuốt thú để lại, còn có rất nhiều đồ án trừu tượng. Liễu Thư vừa nhìn thì biết là một bộ đồ án giống như là một con hổ cánh dài cầm lấy một con dã thú bay lên không trung. Đồ án này hẳn là văn minh ghi lại của thú nhân, bộ lạc còn chưa có phát triển chữ viết, nhưng trí tuệ thú nhân cũng không thể khinh thường.

Trên đài đá cao cao, Lôi Đức và Vu y Phân Đạt đi lên từ bậc thang hai bên, đứng ở trên đài đá rồi, hai tay tộc trưởng vung lên lớn tiếng hô lên hai chữ thần thú đầy tình cảm.

Sau đó, phía dưới mặc kệ là thú nhân hay là giống cái toàn bộ đều quỳ một gối xuống, tuy rằng cũng không chính tề, nhưng toàn bộ bọn họ đều tràn ngập nhiệt tình kích tình vô hạn, hô lên thần thú, tín ngưỡng của bọn họ.

Ngay khi đám người Allen đứng lên, sau đó theo một câu thần thú của tộc trưởng rồi lại quỳ xuống thì Liễu Thư nhập gia tùy tục quỳ xuống rất có khuôn mẫu, còn quỳ rất thành khẩn. Nếu cũng đã không tìm thấy vị đại thần ấy, thì tạm thời cảm ơn vị thần thú đại nhân này cho cô cơ hội xuyên qua, để cho cô lượm lại cái mạng nhỏ đi.

Tộc trưởng sau một câu thần thú dạo đầu, chính là một đoạn diễn thuyết ca ngợi thần thú, trong lúc diễn thuyết còn làm thịt một con dã thú, lấy máu tươi đều vẩy hết lên trên đài đá. Lúc này Liễu Thư mới có lời giải đáp cho nghi hoặc, thì ra đài đá đó rục là bởi vì đều máu của dã thú hun đúc mà hình thành. Quả nhiên cũng té là tồn tại, chẳng qua tế phẩm của thú nhân thì chính là con mồi tốt nhất, ừm, thói quen rất tốt này, tiếp tục bảo trì.

Đội sau khi tộc trưởng nói xong, Phân Đạt cũng niệm một đoạn như giả như thật dù sao cũng nghe không hiểu. Hình như Allen biết Liễu Thư không hiểu, ở một bên giải thích nói đây là thú ngữ, là ngôn ngữ dã thú chân chính, nghe nói đây mới là "tiếng mẹ đẻ" chân chính của thú nhân, trong này cũng gọi ra một đoạn chuyện xưa.

Theo truyền thuyết, trước kia đại lục thú nhân không có thần thú, chỉ có dã thú vẫn chưa khai hóa. Sau đó thần thú đến đây, hình như gặp phải kinh địch, sau đó thu hồi mấy con sủng vật. Đến khi đoạt được địa vị thần thú, vì cảm tạ mấy con thú sủng ở bên cạnh mình, nên ban cho bọn họ và tất cả bộ tộc có cùng huyết thống có thể biến hóa thành hình người theo điều kiện bản thân, cũng để lại ngôn ngữ thông dụng của thú nhân hiện tại, để trao đổi.

Nghe xong hết thầy Liễu Thư chỉ có thể nói, thế giới này quả nhiên là đầu óc rất thấu triệt, thực hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Làm cho nhân thú vừa biến đổi giữa người và thú không phải là biến hóa tự nhiên, mà là thần thú ban cho, ừm, thần thú thật là rất vĩ đại.

Đợi hết thầy chấm dứt, tộc trưởng Lô Đức mới nói ra chủ đề chân chính của bữa tiệc hôm nay, đầu tiên là thịt muối, còn lấy ra thịt ướp kỹ rồi nói trước mặt hết thầy tộc nhân chỗ tốt của thịt muối.

"Mọi người đều thấy được, dùng muối ướp thịt có thể trong thời gian rất lâu sẽ không hư, có lợi cho dự trữ. Ta hy vọng hiện tại mọi người tập trung săn thú, cùng nhau ướp chế con mồi, bởi vì mùa đông sắp tiến đến, nếu không đẩy nhanh tốc độ hơn mà nói, mùa đông này chúng ta sẽ càng thêm gian nan. Bởi vì Vu y từng được thần thú chỉ thị, mùa đông này sẽ càng giá lạnh hơn, lâu hơn năm rồi một ít." ChieuNinh-dien-dan-lequydonD^d^l^q^d

Thì ra Vu y chẳng những sẽ chữa bệnh, còn đảm đương chức trách cúng tế, nói vấn đề chính là thần côn. Thần thú chỉ thị, mặc kệ là thật hay giả, ý tứ của tộc trưởng kỳ thực chính là hy vọng hiện tại mọi người săn thú đều tập trung cùng một chỗ, cùng làm sở hữu chung. Bộ lạc thú nhân vẫn rất tân tiến, trước kia đều là chế độ tư hữu, chỉ cần không có việc gì thì nộp lên một ít con mồi cho bộ lạc. Dù sao trong bộ lạc còn có tồn tại như cô nhi quả phụ lão ấu bệnh tàn, bọn họ cần phải có người đến phụng dưỡng.

Tộc trưởng đề nghị tự nhiên không ai cự tuyệt, ngược lại rất hưng trí, Liễu Thư nhìn mà rất vui mừng. Cái này nếu đổi thành nhân loại chỉ sợ không khỏi bất mãn, ừm được rồi cô tuyệt đối không có ý tứ kỳ thị nhân loại, đừng quên cô chính là một nhân loại, chỉ là cảm khái, cảm khái.

Cảm nghĩ thịt muối kết thúc chính là Liễu Thư bị tộc trưởng kéo ra cảm tạ một phen.

"Tuy rằng Liễu Thư là được Allen mang về bộ lạc, nhưng cô là một giống cái, đến từ bộ lạc giàu có rất cường đại xa xôi. Hiện tại ở lại bộ lạc Dực Hồ chúng ta, thì chính là một thành viên trong bộ lạc chúng ta, cô đã mang đến hy vọng sinh tồn cho bộ lạc... blah blah blah."

Ngay từ đầu thì Liễu Thư còn rất trấn định. Đến cuối cùng đều bị tộc trưởng nói càng ngày càng đỏ mặt. Không phải cô da mặt mỏng, mà là thấy rằng mình thật sự không làm chuyện tốt trọng đại gì, cũng không có xả thân lập lơ-cốt, cũng không có vô tư hy sinh tới cứu người, thế nhưng tộc trưởng không dùng vài ngàn từ đến khích lệ, nhưng lại có ý tứ tiếp tục. Thật sự làm cho cô da mặt dày cũng chịu không nổi, thật sự cảm thấy là rất... ngượng ngùng, ừm, thú nhân thật là quá nhiệt tình.

Mà người bên cạnh cô, Allen, đừng nói về mặt có bao tự hào, Liễu Thư thật sự không thể nào hiểu được, tự hào này là đến từ đâu. Eva và Alice đều là vừa nghe vừa gật đầu, giống như thấy rằng tộc trưởng nói thật sự là rất có đạo lý, làm cho Liễu Thư thật sự rất muốn che mặt, ngay cả Kathy còn đang tức giận cũng tham gia.

Hết chương 42.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Tìm được xà phòng

Editor: ChieuNinh_

Ngay cả phương pháp ướp chế đồ ăn có thể dự trữ thức ăn thì người trong bộ lạc đều biết, mà khi tộc trưởng đứng ở trên đài cao nói ra rõ ràng rồi, vào lúc này các thú nhân bao gồm nhóm giống cái vẫn còn duy trì tư thế quý một gói đều cảm xúc kịch liệt, gần như là nghẹn ngào, hoàn hảo hốc mắt các thú nhân chỉ đỏ lên, mà nhóm giống cái thì đã rơi xuống lệ giọt trong suốt.

Dự trữ thức ăn, một chuyện đơn giản như vậy, nhưng mà trước kia thú nhân cũng bất lực, đồ ăn không thể dự trữ được, mà cũng không có thú nhân nào có loại ý tưởng cụ thể này. Mùa đông đến, đói khát và rét lạnh tàn khốc khảo nghiệm người dân nguyên thủy ở đây, mỗi một mùa đông đều có rất nhiều giống cái và ấu tể chết đi, thậm chí là thú nhân. Mà hiện tại một loại hy vọng xuất hiện, tuy rằng thậm chí có lẽ nó xuất hiện cực kỳ bé nhỏ, nhưng mà ai cũng không thể phủ quyết tầm quan trọng của nó đối với toàn bộ bộ lạc, ngay cả chỉ nhiều hơn một chút thức ăn, nhưng lại có khả năng cứu mệnh rất nhiều người.

Nhìn biểu tình kích động của thú nhân giống cái ở chung quanh, trong lòng Liễu Thư cảm khái vạn phần. Lúc này cô mới hiểu được, cuộc sống thú nhân nguyên thủy là gian nan cỡ nào, cho dù bọn họ có lực lượng cường đại, nhưng cũng đừng quên, đồng thời thế giới này cũng có kinh địch lợi hại và hoàn cảnh ác liệt. Bảo trụ tính mạng đã khó được, huống chi làm cho cuộc sống trôi qua càng thêm tốt hơn. Mà cô lại còn là một cơ hội, trong nháy mắt, hình như cô hiểu được vì duyên cớ gì bản thân mình đã đến đây, chỉ là cảm thấy... chuyện vĩ đại như vậy tưởng tượng đến trên người mình chung quy sẽ có một chút vi diệu.

Đợi lời nói của tộc trưởng chấm dứt rồi, phía dưới thú nhân và nhóm giống cái cũng lục tục đứng lên, lại ngồi xuống, kế tiếp sau đó tộc trưởng lại giới thiệu mấy cái chậu bồn chén bát bằng gỗ do mấy người Liễu Thư làm cho mọi người một phen.

"Mấy thứ này ta tin tưởng đối với thú nhân và giống cái đều có thể có tác dụng rất lớn, nhất là giống cái." Tộc trưởng lấy ra một thứ, giảng giải, đây vẫn là Liễu Thư đã nói rõ ràng cùng với ông, trí nhớ của tộc trưởng cũng rất tốt, mỗi một thứ đều nhớ rất rõ ràng.

Mấy thứ chậu gỗ này nọ, đối lập với thú nhân, hiển nhiên nhóm giống cái cảm thấy rất hứng thú, gia đình thú nhân bình thường, nhóm giống cái đều hỗ trợ nấu cơm. Đương nhiên cũng có tồn tại đặc biệt thương bạn lữ, ngay cả nấu cơm cũng không để họ cho làm. Nhóm giống cái hình như trong thiên tính có tâm tư "bà chủ gia đình", đối với mấy dụng cụ gia đình phòng bếp phá lệ dễ bụng, còn có không ít người sau khi biết được thì chạy đến bên đồng lứa của đám người Liễu Thư thỉnh giáo. May mắn cũng không phải rất nhiều người, cô cũng vui vẻ nói hết.

Lửa trại tụ hội cuối cùng tiến hành đến đêm khuya, tộc trưởng nói bắt đầu từ ngày mai con mồi thú nhân săn bắt được trừ bỏ dùng để ăn hằng ngày thì toàn bộ sẽ thống nhất ướp chế. Đương nhiên đây chỉ là tạm thời, bởi vì Vu y Phân Đạt nói, mùa đông sắp tiến đến, tốc độ phải nhanh hơn, đến khi bắt đầu mùa đông bọn họ sẽ không bị rối rắm vội vàng như vậy.

Trừ bỏ ướp chế đồ ăn, cũng có một ít bộ phận thú nhân sẽ rút thời gian ra để làm mấy thứ bồn chậu gỗ, có thú nhân thông minh đột nhiên phát hiện, giống cái thực thích cái này. Nếu như đưa mấy thứ này mà nói, mình nhất định có thể đạt được hảo cảm của giống cái, được rồi, tuy rằng thú nhân luôn luôn lấy khí lực nhất cường tráng của mình mà tự hào, nhưng ấn tượng gì đó vẫn rất trọng yếu.

Lửa trại tụ hội Liễu Thư coi như là người đại thắng, chẳng những mọi người trong bộ lạc Dực Hồ nhận thức cô hơn nữa thật tình thực lòng hoan nghênh tiếp thu cô, lại còn kết giao được mấy bằng hữu giống cái, ừ, chính là nhóm giống cái nửa đường chạy tới muốn nhìn "dụng cụ gia đình".

Đêm đó sau buổi lửa trại, Liễu Thư gần như là đã chân chính dung nhập vào xã hội này, đối với bộ lạc Dực Hồ cũng bắt đầu có chút cảm giác lòng trung thành.

Trong ngày thường Allen đi ra ngoài săn bắn, thì cô ôm da thú đã ngâm tốt, mời mấy người Kathy và Alice cùng đi tới con sông trong bộ lạc đặc chế. Còn Eva, đã mang thai được ba tháng, cô ấy là đối tượng bảo hộ trọng điểm, thời gian Oman săn thú đều ngăn lại. Nhưng mọi người đều thấu hiểu, giống cái và ấu tê là tài nguyên quý giá của bộ lạc, nếu như Oman không coi trọng mới có thể bị nói. Cho nên hiện tại cô ấy hoạt động cơ bản đều ở trong phạm vi an toàn Oman vẽ ra, giống như chuyện đi tới bờ sông này thì thuộc loại nguy hiểm, cho nên vẫn luôn không cho phép đi.

Eva cũng buồn khổ, nhưng mà giống cái làm một bạn lữ tốt, lập tức sắp thẳng cấp làm a ma tốt, cho dù cô thực ỳu khuất, cũng sẽ không có ý làm trái lại với Oman, bằng mặt không bằng lòng. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d Cho dù Oman đi ra ngoài săn thú, cô cũng an phận đợi, cho dù nhàm chán, nhưng vượt bụng, hoặc là nghiên cứu làm thức ăn ngon như thế nào cũng có thể giết thời gian. Mỗi lần nhìn đến Eva như vậy, Liễu Thư cứ cảm giác thực vi diệu, tình tình Eva yêu thích vui chơi nháo loạn, thích náo nhiệt, nhưng mà lại chịu thành thành thật thật đợi ở trong sơn động hoặc là lều trại, trong lòng cũng buồn bức, nhưng cô có thể cảm giác được, cô ấy hạnh phúc mà khoái hoạt.

"Nha, cậu xem là Allen."

Đặt da thú đặc chế xong tới trên cây ở chung quanh để hong khô, Liễu Thư Kathy an vị trên bãi đá ở một bên vừa nói chuyện phiếm, vừa chờ da thú khô rồi thu vào. Alice ở trong sơn động với Eva, cũng giúp cho phụ nữ có thai chẳng phải cô đơn.

Trải qua một đoạn thời gian ở chung, bốn người các cô hiện đã quan hệ tứ giác vững chắc, cảm tình rất tốt, làm cho Liễu Thư không khỏi than nhẹ, có khuê mật (bạn thân) cảm giác thật tốt.

Đang trò chuyện, thì bên kia bộ lạc có mấy điểm nhỏ bay đến, cô vốn đang nhìn, không nghĩ ánh mắt Kathy rất tốt, liếc mắt một cái liền nhận ra một người tới trong đó.

Đúng vậy đúng là thú nhân săn bắn trở về.

Thú nhân săn bắn trở về, còn có thói quen bay đến trong sông tắm rửa, tẩy đi vết máu trên người. May mắn nước trong sông này chảy xuôi, bằng không Liễu Thư còn thật không dám lại dùng nước sông này để uống, nước tắm gì đó... vệ sinh rất trọng yếu có biết hay không.

Allen đi trước tiên bay qua, mục tiêu rất rõ ràng chính là chỗ Liễu Thư, chỉ là...

"Ai, miệng Allen thế nào lại ngậm một nhánh cây vậy, là trái cây hái trên đường sao?" Kathy kỳ quái nhìn thú hình của Allen càng ngày càng thấp, miệng ngậm một nhánh cây cành lá rậm rạp nói.

"Không biết, hẳn là vậy." Liễu Thư cũng không rõ, dưới tình hình chung, ở thời điểm Allen đi săn thú thì sẽ mang trái cây trở về. Nhưng mà mỗi lần chỉ mang vài trái, nếu như cô thích ăn, thì hẳn sẽ lại đi một chuyến, chậm rãi hái đựng đầy một da thú trở về.

"Không đúng..." Theo Allen đáp xuống, Liễu Thư lấy thị lực hai mắt 2.5 của mình rõ ràng nhìn thấy rõ cuộc Allen ngậm cái gì trở về.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 44: Nước đổ khó hốt

Editor: ChiêuNinh_

"Allen, anh mang gì về vậy?" Kathy tò mò chạy tới, vây quanh và quan sát nhành cây Allen trong ngâm miệng.

"Anh thật sự là đã tìm được rồi." Liễu Thư vừa mừng vừa sợ, Allen mang về không phải là gì khác, thật sự là trái bồ kết, đối với trái bồ kết, hẳn trực tiếp bẻ gãy một nhành cây trên đó trái treo lủng lẳng trở về.

Nhánh cây không lớn, nhưng trên đó cành lá rậm rạp, tùy tiện đếm đếm cũng có hơn mười mấy hai mươi trái, hơn nữa giống như là sinh trưởng không giống nhau, trái bồ kết ở chỗ này cũng lớn hơn ở địa cầu, vừa dài lại dày, cho dù cách có chút khoảng cách vẫn là có thể ngửi được mùi hương bồ kết tươi mát đặc hữu.

"Ồ, đây không phải là thứ lần trước cậu về cho mình xem sao, gọi là gì nhỉ?" Lần trước Liễu Thư có hỏi mấy cô có gặp qua loại thực vật này hay không, đáng tiếc các cô đều chưa có gặp qua, cuối cùng ra chủ ý đề cho thú nhân khi đi ra ngoài săn bắn thì chú ý nhiều hơn, không nghĩ tới, thật sự tìm được.

"Đúng, là trái bồ kết." Liễu Thư cười nói, sau đó nhìn về phía Allen, đặc biệt chân thành nói lời cảm tạ: "Cảm ơn anh, Allen." Vốn cũng chỉ nhắc tới như vậy, đã qua nhiều ngày rồi, Liễu Thư cũng đã nhanh chóng quên mất việc này, không nghĩ Allen lại cho cô một kinh hi như vậy.

"Em rất mong muốn." Thú hình Allen lớn tiếng nói chuyện, nhưng mà cặp mắt thú màu đen cũng ôn nhu khác thường, trực tiếp nhìn vào mắt cô. Liễu Thư chỉ cảm thấy tim đập dồn dập, vội khôi phục nở nụ cười: "Nhanh đi gội rửa đi." Thú nhân có thói quen tắm rửa sau khi săn bắn trở về, nhìn khỏe miệng Allen còn có vết máu, hẳn là bắt cần đã thú còn lưu lại.

"Rống ~" cú đầu rống một tiếng làm đáp lại, Allen mở cánh ra, bay về phía con sông, nơi đó đã có vài thú nhân đang tẩy rửa dơ bẩn trên người.

"Liễu Thư, trái bồ kết là dùng làm sao?" Allen đi rồi, Kathy liền sáp lại, kỳ thực lần trước có hỏi, chỉ là cô không có nghe rõ ràng, lại cộng thêm bận rộn sinh hoạt nên nhất thời đã quên.

"Tắm rửa dùng." Không có dụng cụ vệ sinh, mấy ngày nay rửa mặt gì đó quả thực là hết sức đa thương người. Tuy rằng có rửa, nhưng vẫn cảm thấy không có tẩy sạch, tóc vẫn cảm thấy đầy dầu, lúc nào cũng muốn gội gội. Hiện tại rốt cuộc có được thứ mong chờ ngày đêm, thật sự làm Liễu Thư cao hứng, lập tức hái xuống mấy trái đưa cho Kathy vui vẻ giới thiệu một phen.

"Thật sự tốt dùng như vậy nha." Kathy cầm trái bồ kết, lật xem.

Liễu Thư gật gật đầu: "Tự nhiên là như vậy." Tâm huyết dâng trào, nhìn xung quanh bờ sông, thấy Allen còn đang tắm, kéo nhành cây trái bồ kết rồi nói với Kathy: "Đi, chúng ta đi bờ sông, mình chứng minh cho cậu xem."

Kathy không hiểu ra sao: "Chứng minh cho mình cái gì?" Tuy rằng kỳ quái chứng minh trong lời nói của Liễu Thư, nhưng Kathy vẫn theo bước chân của cô đi qua. Sau đó thì thấy được bạn thú nhân nào đó, bước chân chậm lại một chút, có chút do dự, nhưng thấy về mặt Liễu Thư hưng phấn, cô khẽ cắn môi nhịn xuống.

Trong sông mặt trừ bỏ có Allen ra còn có Phách Nhĩ và anh em Ngải Đạt Abby, còn Oman chắc chắn đã sớm chạy về đi tìm Eva, thú nhân tốt không muốn rời xa gia đình.

Đến trên bờ sông, Liễu Thư vẫy vẫy tay với thú nhân trong sông: "Allen, anh tới đây một chút."

Bờ sông còn có giống cái khác, nhìn thấy Liễu Thư và Kathy thì đều thật nhiệt tình chào hỏi. Lúc này thấy Liễu Thư kêu gọi Allen, mỉm cười thiện ý đều tràn ra ở trên mặt, Liễu Thư nhìn mà có chút chột dạ, giống như có một thứ gì đó lặng lẽ lan tràn, mà cô lại vẫn không rõ lắm.

Nhìn thấy Liễu Thư qua đây, Allen liền dừng động tác trên tay, hiện tại cô vẫy vẫy để cho hắn đi qua, tự nhiên là khẩn cấp dừng... kiểu bơi lội cầu bả mà bơi qua. Hai móng vuốt khoác lên hòn đá trên bờ sông, hơn phân nửa thân mình còn ở trong nước, lông mao đầu và trên cổ khô một nửa, nhìn mèo bụi ngày xưa uy phong lẫm lẫm có chút đáng thương lại... đáng yêu.

Thật sự là không nhịn được, móng vuốt của Liễu Thư vẫn duỗi đi ra ngoài, xoa xoa cái đầu của Allen. Nhìn cái đầu bị mình thuận lòng, thoải mái hơi hơi cọ cọ ở trong lòng bàn tay mình, ánh mắt của cô hơi hơi híp lại, thật là mạnh thật là mạnh à.

"Allen, anh có biết thứ hôm nay anh tìm được cho tôi dùng làm gì không?" Thuận lòng sờ soạng trong chốc lát, Liễu Thư tìm được chính đề.

Mèo bụi thực thành khẩn lắc lắc đầu, giọt nước văng khắp nơi, đều bắn tung tóe rất nhiều đến trên mặt Liễu Thư, cô cũng không thèm để ý, cười cười lại xoa xoa hai cái lỗ tai mèo, cũng quay đầu nói với Kathy: "Không bằng dùng trước cho Allen một chút, cho cậu nhìn xem hiệu quả."

Ánh mắt Kathy sáng lên, mạnh mẽ gật đầu, mà trong nước con mèo bụi thực ngây thơ nhìn Liễu Thư, tỏ vẻ thực khó hiểu.

Đợi đến khi biết được Liễu Thư muốn tắm rửa cho mình, cả người Allen, à không, hiện tại là toàn bộ thú sẽ không tốt lắm, nếu như không phải có mao lông che chở, cho dù là con người rần ròi cũng sẽ đỏ mặt. Tắm rửa đó, giống cái tắm rửa cho hắn, lại còn là giống cái mình thích, làm sao mà lại tuyệt vời như vậy chứ. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^t^q^d

Ba thú nhân khác vốn chuẩn bị sáp lại nghe vậy thì thân hình ngừng một chút, sau đó đồng thời lộ ra biểu tình hâm mộ ghen tị hận, được rồi, loại biểu tình biến hóa yêu cầu cao độ này, xuất hiện ở trên người thú hình ba con mèo bụi thật sự là một loại không tưởng tượng nổi.

"Allen thực hạnh phúc..." Abby chưa.

"Tin tức tốt của Allen hẳn là nhanh thôi." Ngải Đạt thực đứng đắn, giống như là vui mừng cho bằng hữu sau cơn mưa trời lại sáng. Đương nhiên chúng ta phải xem nhẹ ánh sáng hiện lên trong mắt thú nheo lại có tên là lòng dạ hẹp hòi.

"Giống cái thật tốt, nhưng mà tôi bỏ lỡ ngay từ đầu." Phách Nhĩ có chút tiếc nuối, kỳ thực lần đầu tiên nhìn thấy giống cái Liễu Thư này thì Phách Nhĩ đã cảm thấy rất hứng thú. Đương nhiên khi biết đây là chính bạn tốt của mình mang về, mà cậu ấy lại rất thích giống cái này, thì lúc đó đã Phách Nhĩ dừng lại tâm tư này. Chỉ là, rốt cuộc vẫn ôm ý tứ "Nếu Liễu Thư chường mắt Allen thì hẳn sẽ có cơ hội". Hiện tại nhìn đến loại tình huống này, xem như hoàn toàn thu hồi trở về cảm tình mình còn chưa có thả ra. Tình cảm của thú nhân là không dễ dàng trả giá, một khi trả giá đi, rốt cuộc là nước đổ khó hốt, cho nên, hẳn thu rõ ràng lưu loát, tuyệt không dong dài dây dưa.

Ngải Đạt và Abby nghe vậy thì hai mặt nhìn nhau, hiểu rõ người anh em mình, hai thú đều là anh em tốt tiến lên dùng móng vuốt vồ vồ trên người màu đen của Phách Nhĩ, còn ra sức rất lớn, trực tiếp chụp hẳn ngã nhào trong nước, chọc cho Phách Nhĩ hồ gắm liên tục, sau đó chính là hoạt động giải trí "Ba hồ nghịch nước".

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Điều này không khoa học

Editor: ChieuNinh_

Liễu Thư cũng không biết mình nói một câu sẽ tạo thành nhiều phản ứng như vậy, cô thật sự đơn thuần chỉ là muốn dùng Allen đến thử xem bờ kết nơi này dùng được hay không mà thôi, đáng tiếc người khác cũng không nghĩ như vậy. Không chỉ riêng ba con hồ, mà ngay cả Kathy cũng là về mặt ái muội, mà thú nhân hoặc là giống cái khác đang ngồi xổm bên rìa ở bên bờ sông, khúc miệng cười thiện ý, cũng không che giấu một chút nào.

Lúc này, Liễu Thư phản ứng kịp thì có chút xấu hổ, cũng không biết rốt cuộc là giúp Allen tẩy hay là không tẩy đây. Nhưng mà không đợi cô do dự, Allen ở trong nước nửa ngổi lên, thành thành thật thật ngổi ở đó, một vẻ chờ Liễu Thư hỗ trợ tẩy lông mao. Mà Kathy thực sự hợp thời đưa tới một trái bờ kết thật dài, được rồi do dự gì đều không cần.

Có chút cảm giác không trâu bắt chó đi cày, nhưng rốt cuộc Liễu Thư tâm tính cường đại, đã đáp ứng giúp Allen tắm rửa rồi tự nhiên là phải nói chữ tín. Trái bờ kết thực cứng, Liễu Thư lấy mấy trái đặt tới trên một hòn đá tương đối bằng phẳng, sau đó cầm tảng đá đập nát, ngay cả thực cứng, vẫn chống không nổi thô bạo.

Kathy thì ngồi xổm ở một bên tò mò nhìn, ánh mắt nháy cũng không nháy một cái. Abby nhìn thấy có lòng muốn đi tới tán gẫu hai câu nhưng thực rồi rầm. Từ lúc lữ trại tụ hội lần trước miệng tiện đắc tội với Kathy rồi, cô đều đã không để ý tới hấn. Trong ngày thường gặp mặt thì giống như không thấy, coi hấn thành người vô hình, điều này làm cho Abby đã có thói quen không có việc gì thì tranh hai câu với Kathy, toàn thân khó chịu, nhưng mà lại bất lực. Hấn cũng thử qua sắp lại gần, cố ý bối móc, nhưng mà nhận được chính là một ánh mắt khinh bỉ, sau đó chính là bóng dáng Kathy trực tiếp xoay người một câu cũng không muốn nói với hấn. Nhận lấy đái ngộ lạnh lùng, hiện tại hấn cũng chịu khổ sở, có lòng nghĩ tới đi xin lỗi, nhưng có chút khiếp đảm. Phách Nhĩ nhìn thấy bộ dáng huynh đệ rồi rầm, một gương mặt hồ uy phong lẫm lẫm đều nhả thành một cục, chỉ cảm thấy buồn bực trong lòng mình có chút tìm được cảm giác quý dị cân bằng dễ chịu hơn.

Sau khi đập nát trái bờ kết, Liễu Thư trực tiếp cầm một vốc nát vụn nhát, lau lên trên lưng Allen. Một ít bọt cứ như vậy xuất hiện ở trên lưng của hấn, mà cô cũng nhẹ nhàng thở ra, trái bờ kết này là thật. Sau khi có được sự xác minh, động tác trên tay Liễu Thư cũng nhanh hơn, toàn bộ lưng Allen đều được xoa xả phòng. Cô dùng sức xoa xoa, Kathy ngồi xổm tại một bên nhìn mà ngạc nhiên không thôi, giống như là nhìn không đã nghiệm mà cũng đưa tay muốn đi thử chà xát chà xát đám bọt đó. Nhưng lại như nghĩ đến cái gì, nên vội vàng kéo tay rút trở về. Cô chạy tới lại hái xuống mấy trái bờ kết, hỗ trợ đập vỡ, một thú nhân hình thú thật sự là quá lớn, thật lãng phí tài nguyên QAQ.

Chà xát lưng xong, Liễu Thư lại chăm sóc cái đầu Allen một chút, nắm xả phòng trong tay nói với hấn: "Nhắm mắt lại, ngậm miệng lại, khi nào tôi nói mở thì anh lại mở, bằng không, thứ này sẽ rơi vào trong mắt."

Allen lập tức làm theo, còn gât gât cái đầu, sau đó bộ dạng ngoan ngoãn làm Liễu Thư sợ run. Xoa nắn cái đầu lông xù của hấn một chút, khụ, đương nhiên là mượn có xoa nắn xả phòng mà vẫn về. Chờ toàn thân hấn đều được xoa nắn một lần, Liễu Thư cũng mệt mỏi không thôi, một con hồ бү thật sự là thật tình chịu không nổi. Cô quyết định đề nghị về sau Allen tắm rửa vẫn là dùng người hình đi, tốt xấu gì cũng tiết kiệm một chút tài nguyên, được rồi, tìm kiếm lấy có thật là không sao.

"Chỉ còn lại có cái đuôi." Kỳ thực còn có bụng, nhưng Liễu Thư cũng không quên, bụng hình thú còn có một chỗ quan trọng là vạn vạn không được chạm vào. Cho nên, cô cũng không tính đi giúp Allen rửa bụng, nếu như đụng phải cái gì đó không nên chạm vào, vậy cũng quá... cầu huyệt rồi.

Cái đuôi?! Allen được Liễu Thư xoa nắn thoải mái, còn kém không trực tiếp hừ hừ, vừa nghe được lăm bầm lăm bầu của cô, còn chưa kịp phản ứng, thì thân hồ chấn động, cái đuôi của mình đã ở trong tay người khác. Cả gương mặt hồ của Allen đều cứng lại rồi, trong óc đều là, cái đuôi của mình bị bắt được...

Bắt được...

Ồ...

Rồi...

...

Kathy thực sự kinh ngạc, nhìn kỹ biểu tình của Liễu Thư, thấy vẻ mặt thản nhiên của cô, nhất thời bất đắc dĩ lắc đầu. Cái đuôi thú nhân tương đối mà nói là cực kì quan trọng, dưới tình hình chung thì tuyệt đối không cho phép chạm vào, đương nhiên trừ phi là bạn lữ. Hiện tại nhìn bộ dạng của Liễu Thư, chẳng những đụng, hơn nữa hình như còn không rõ ràng lắm rốt cuộc mình làm cái gì. Cô chỉ thấy không còn gì để nói, cái này làm sao lại có chút tiết tấu tìm chết đây. Kathy chỉ cảm thấy, người nào đó sớm hay muộn sẽ có một ngày tự tìm đường chết, tuyệt đối.

Nắm thử đuôi cộp lông xù, vẻ mặt Liễu Thư hưng phấn, cảm giác chà xát cái đuôi, đặc biệt thú vị, chà xát lên chà xát xuống, vò qua vò lại. Được rồi, loại thời điểm này, rất khó làm cho người ta không nghĩ ngợi, rốt cuộc cô có còn nhớ hay không. Allen kỳ thực vẫn là "người", nắm bộ phận quan trọng của người ta, thật sự không có vấn đề gì sao.

"Tốt rồi, Allen, rửa sạch bọt đi là được." Rốt cuộc cũng chà xát sạch sẽ cái đuôi, Liễu Thư hoàn toàn buông tay, có loại cảm giác đại công cáo thành, hiện tại thậm chí xem kiệt tác của mình sau khi rửa sạch.

Một hồi lâu Allen cũng không động một chút nào, Liễu Thư nghi hoặc chọc chọc trước mặt mèo bự: "Allen, anh làm sao vậy?"

"Rống ~" mèo bự phản ứng kịp, nếu không có lông mao toàn thân che chắn, nhất định cả người đều là đỏ bừng hết rồi. Trong đầu hần đầu là cái đuôi được tẩy sạch, những lời này vô hạn tuần hoàn. Diendanlequydon-ChieuNinh Vốn còn đang cứng ngắt, hiện tại bị Liễu Thư chọc một cái, giật mình một cái rồi truyền ra một tiếng gầm nhẹ. Sau đó thì Liễu Thư trở mặt nhìn hần mạnh mẽ đuôi cánh ra bay về phía giữa không trung, tiếp theo, giống như đạn pháo, dừng mảnh chui vào trong nước, hồi lâu cũng chưa đi lên..

Nhìn chằm chằm mặt sông tóa ra bọt nước không ngừng, Liễu Thư quay đầu nhìn Kathy: "Hần làm sao vậy?" Nổi điên gì đây?

Ba con mèo bự khác đang nghịch nước nghe vậy, khoe miệng đều kéo lên, âm thầm cảm thấy, kỳ thực con đường của Allen còn rất xa, cần phải đi thêm.

Phách Nhĩ không hiểu sao lại hưng phấn: "Không có việc gì không có việc gì, chỉ là được giống cái hỗ trợ tắm rửa có chút ngưng ngừng mà thôi, Allen mới trưởng thành không lâu, đều hiểu được, hiểu được."

Liễu Thư không nói gì, thế nào mà nghe giọng điệu của Phách Nhĩ cũng có chút... cảm giác vui sướng khi người gặp họa. Thú nhân là hàm hậu đáng yêu có chút nhị, đột nhiên có xuất hiện cảm giác hệ thống sai lầm là sao lại thế này, nhất định là phương thức cô nói chuyện không đúng, ừ, không khoa học.

Cuối cùng... Liễu Thư ôm da thú, mang theo nhánh cây bỏ kết đi về trước với Kathy, còn Allen, còn ở trong lòng sông chưa có đi lên đâu, ai nha, gặp phải một thú nhân then thùng, thật sự là một chuyện buồn rầu. Liễu Thư đặc biệt giả dối lắc đầu, đương nhiên cô tuyệt đối sẽ không nói, mình có hơi muốn nhìn một chút, bộ dạng Allen then thùng.

Sau khi trở về, quả nhiên trông thấy Oman ở trong sơn động, còn đang hỗ trợ nhóm lửa, xem ra bữa này lại là mọi người cùng nhau ăn chung. Kỳ thực hình như từ sau khi mình đến đây, thì thường xuyên ăn cơm cùng nhau với vợ chồng sơn Oman này. Hiện tại đều cảm giác trực tiếp đang kết nhóm với nhau, nguyên nhân là ở chỗ, Eva là phụ nữ có thai, miệng thật sự thèm ăn. Mà Liễu Thư thì sao, dựa vào đối với ham thích đồ ăn, vừa vận gặt gao kéo tên cật hóa này tới, không nghĩ nữa. Kỳ thực Oman cũng thực rồi rắm, bạn lữ của mình không về nhà là chuyện thế nào, hần yên lặng nắm tay, hần tuyệt đối phải học tập tinh hoa nấu cơm thật tốt, phải chặt chẽ buộc bạn lữ lại, trước hết buộc dạ dày của cô ấy. Nếu như Liễu Thư biết hần có tư tưởng "cao siêu" như vậy, tuyệt đối là muốn hô to ——điều này không khoa học!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Làm cái lược

Editor: ChieuNinh

Vốn muốn mời Kathy và Alice cùng nhau ăn cơm, nhưng mà hai người đều lắc đầu không đồng ý, tay cầm tay trở về nhà mình ăn.

Sắp đến lúc ăn cơm thì rốt cuộc Allen đã trở lại, toàn thân trừ bỏ tóc còn có chút ẩm ướt ra thì không có gì khác thường, đương nhiên phải xem nhẹ ánh mắt hần luôn nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm Liễu Thư.

Allen trở về còn mang theo mấy con cá bạc trở về, Liễu Thư thực hoài nghi, có phải hần trực tiếp từ con sông trong bộ lạc bơi tới con sông bên ngoài bộ lạc luôn hay không.

Sau khi ăn xong, Liễu Thư đang chơi đùa xà phòng, muốn chuẩn bị cho mình để tắm rửa, gội đầu.

"Cái xà phòng này là Allen tìm được ở đâu?" Eva cũng rất ngạc nhiên.

"Allen là nhìn thấy trong lúc vô ý, trong rừng rậm không hề thiếu đâu, chỉ là trước kia chúng ta đều không có chú ý tới mà thôi, lại không thể ăn." Oman thực thành khẩn giải thích cho cái nhìn của mình, ực, được rồi, thú nhân đối với đồ này kia, không thể ăn, đều không có chỗ trọng dụng nào, cái này có thể lý giải.

"Vậy về sau khi cần dùng cái này còn phải đi hái, thật phiền toái." Còn chưa có sử dụng đâu, Eva có chút lười biếng liền bắt đầu buồn bực, nói vậy người mang thai có thỉnh thoảng phạm tội đáng đánh đòn.

"Cậu suy nghĩ nhiều." Trợn mắt nhìn Eva: "Thứ này khi không bận rộn hái nhiều một chút để ở nhà thì tốt rồi, cái này cũng sẽ không hư."

"Nhưng mà không tươi mới." Eva vẫn là thực kiên trì.

"Cái này..." Liễu Thư nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: "Hắn là bỏ kết có cây nhỏ mầm non, dòi một cây trở về trồng thì tốt rồi, không qua bao lâu sẽ lớn lên, đến lúc đó khi cần dùng thì trực tiếp hái là xong thôi."

"Được, ngày mai tôi sẽ dòi một cây trở về." Nói chuyện là Allen, giọng điệu đó, biểu tình đó, rất có tư thế Liễu Thư muốn làm gì đều nhất định phải làm được, khiến cho khoe miệng Liễu Thư co rút nhất thời không nói gì, không biết nói như thế nào mới tốt.

"Chúng ta cũng dòi một cây trở về trồng." Vì đồ bạn lữ, Oman vội càng tỏ thái độ, Eva vừa lòng gật đầu.

Có xà phòng, rốt cuộc kế hoạch tắm rửa của Liễu Thư có thể thực hiện trong hôm nay. Mấy ngày nay không phải không tắm, nhưng cho dù là tắm sạch, không có công cụ vệ sinh, cứ cảm thấy là lạ, toàn thân khó chịu, nhất là tóc, luôn thấy rằng đầy dầu mỡ dính ngấy, còn rất ngứa.

"Bốp", trợn mắt nhìn mình lại gọt đứt một cái bán thành phẩm, Liễu Thư đành thở dài, cầm chủy thủ trong tay, không biết có phải mình nên tiếp tục, còn tiếp tục, tiếp tục hay không đây?

"Tiểu Thư, rốt cuộc cậu đang làm cái gì vậy?" Nồi đá trên bếp đang đun nước, Liễu Thư muốn chuẩn bị nước ấm để tắm, cho mình xử lý bản thân một chút.

"Mình đang làm lược." Cô bắt đầu dĩ vãng cầm chủy thủ tiếp tục gọt.

Đúng vậy, Liễu Thư chính là chuẩn bị muốn làm mấy cái lược, dùng gỗ khắc, nhưng mà thủ nghệ của cô thật sự là không được, khi khắc rằng lược luôn dễ gãy. Cái này cũng không biết là cô đã làm bán thành phẩm thứ mấy rồi, đã sắp xài hết cả kiên nhẫn.

"Lược?" Về mặt nghệ thuật, đối từ mới "lược" này thật là cũng không có một chút liên tưởng nào: "Lược là để làm gì?" Eva tùy tay cầm lên một cái lược bị khắc gãy trên đất, lẩn qua lộn lại nhìn mấy lần, vẫn không có nhìn ra là cái gì, sau đó về mặt tiếp tục không rõ nguyên nhân nhìn phía Liễu Thư.

Liễu Thư buồn cười xoa xoa đầu Eva, vừa rồi thật cẩn thận làm xong rồi cuộc thì miễn cưỡng hoàn thành một cái. Cô cầm thứ thô ráp hẳn có thể gọi là lược, nhẹ nhàng chải một cái lên tóc dài của Eva, sau đó... gãy.

Về mặt hắc tuyến, vào lúc này Liễu Thư mới nhìn thẳng vào vấn đề, ở đây thú nhân còn dễ nói, kỳ thực phần lớn tóc cũng không tính rất dài. Hơn nữa thú nhân có thói quen chải vuốt lông mao, cho nên sau khi biến thành hình người thì tóc cực kì tự nhiên. Ngược lại là giống cái, tóc thật dài, nhưng mà lại không ai để ý, cho dù là rối tung ở sau người, từ xa nhìn cũng là tung bay phát phới, nhưng sau khi chân chính tiếp xúc, mới biết được, đều thất lại, oa oa, nhìn xem, hiện tại Eva chính là loại tình huống này.

Khoe miệng hơi co rút lấy lược từ trên tóc Eva ra, tùy tay nắm một lọn tóc của mình, nhẹ nhàng chải hai cái rồi nói: "Cái này kêu là lược, là cho giống cái dùng để xử lý tóc. Cậu xem, tóc giống cái đều rất dài, các cậu cũng không thường xử lý, cậu xem của cậu rất loạn, một chút cũng không suông mượt, đều rối tung." Liễu Thư nói một chút cũng không khách khí.

Nữ lấy tóc làm vinh dự, những lời này mặc kệ là ở bất luận chỗ nào, cho dù là vượt qua toàn bộ tình hệ, ở tình cầu nguyên thủy này cũng thông dụng giống như thế. Được Liễu Thư lý giải một phen tầm quan trọng của lược rồi, thì cô ấy hoàn toàn không bình tĩnh nữa. Diendanlequydon~ChieuNinh

"Liễu Thư, tóc trên đầu của cậu thật là suông mượt, của mình phải làm sao bây giờ, rối tung." Eva cũng sắp khóc, vừa rồi mình lấy lược chải vài cái, nhưng bởi vì xem nhẹ thời gian rất lâu, tóc này nhất thời nửa buổi cũng đừng nghĩ dễ chải. Hiện tại nhìn tóc Liễu Thư chải một cái thì đến đuôi tóc, cái này lo lắng nha.

"Đừng lo lắng, không có quan hệ, chúng ta chậm rãi làm." Nhìn Eva như vậy, thì Oman đau lòng, nên ôm đồ dành.

"Ừ." Đồ vài câu, thì Eva lại khôi phục lại: "Trong bộ lạc giống cái đều giống như mình, chúng ta cũng không để ý, nhưng mà hiện tại mình nhất định phải chải kỹ."

"Đừng đúng." Liễu Thư cười gật đầu: "Về sau phải nhớ mỗi ngày khi rời giường đều phải chải đầu, hơn nữa thường xuyên chải đầu sẽ trở nên thông minh." Lời này cũng không giả, chải đầu thúc đẩy máu huyết tuần hoàn, cũng không phải chính là sẽ khiến cho đầu óc linh hoạt chút sao.

"Ài, nếu có sừng trâu thì tốt rồi, sừng trâu làm thành lược, chính là thứ tốt." Liễu Thư nắm cây lược gỗ giản dị trong tay mình, lăm bầm lăm bầm.

Cô nói lời này coi như lời vô tình, nhưng người nghe thì có lòng. Allen vẫn ngồi xỏ ở một bên đun nước ấm cho Liễu Thư đột nhiên nói một câu: "Ngày mai tôi sẽ mang thú hai sừng trở về cho em."

"Hà?" Liễu Thư ngẩng phát đầu, nhất thời còn không có phản ứng kịp, còn đợi Allen nói thêm một lần. Nhìn khuôn mặt tuấn tú kiên nghị của hắn, nhất là lửa nóng kiên định trong con ngươi đen không chút nào che giấu, cô lại không biết nên nói cái gì, một lát sau cười cười, gật đầu nói: "Được, như vậy là có thể làm mấy cái lược sừng trâu, đến lúc đó đưa cho Allen một cái."

Nghe nói mình sẽ được đưa một cái lược, ngay cả Allen hắn là thú nhân không cần, nhưng mà cũng vô cùng cao hứng, hận không thể hiện tại bỏ chạy đi ra ngoài săn thú hai sừng trở về. Cũng may hắn vẫn còn có chút lý trí, ngoan ngoãn ngồi ở đó, đun nước tắm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Kiểm kê ba lô

Editor: ChieuNinh

Bởi vì thật sự chịu không nổi Eva trông mong ngóng nhìn, Liễu Thư lại làm cây lược gỗ đơn sơ cho cô ấy, còn thuận tiện dạy Eva chải đầu thế nào, nha đầu kia cao hứng không biết thế nào mới tốt. Nhưng mà một đầu tóc thật sự quá dài, thời gian dài không quan tâm như vậy, cực kì quấn bện lại với nhau, chải hơi chút nhanh thì thất lại không rời, chải mới vài phút mà mắt nước mắt lưng tròng, khỏi nói có bao nhiêu đáng thương. Rốt cuộc Oman không nỡ nhìn bạn lữ nhà mình như vậy, tiếp nhận cây lược gỗ, thật cẩn thận, mà cực kì kiên nhẫn giúp Eva chải từng sợi từng sợi tóc dài. Liễu Thư nhìn dứt khoát cảm khái, đây tuyệt đối có thể quảng cáo rùm beng hàng ngũ ông chồng nhị thập tứ hiếu, có lẽ còn đang ở trang đầu.

Oman động tác rất nhẹ, tận lực không làm cho Eva cảm thấy đau đớn, có thể để cho một thú nhân tùy tiện làm được loại trình độ này thì tuyệt đối là rất khó có được. Cho nên, Eva rất hiểu biết không bĩu môi, cho dù ngẫu nhiên Oman không cẩn thận kéo đau cô, cô cũng im lặng chịu đựng không lên tiếng, ngược lại thực làm cho người ta nhìn thấy vừa đau lòng vừa buồn cười.

Allen nhìn anh trai chải đầu giúp Eva, thực sự thấy mà thèm, kỳ thực hắn cũng rất muốn. Nhưng nhìn Liễu Thư buộc đuôi ngựa, tóc suông mượt căn bản không cần hắn, cho nên thật đáng tiếc yên lặng thu hồi nguyện vọng này trở về ở trong lòng, quyết định nhất định phải tìm cơ hội tốt biểu hiện chính mình.

"Liễu Thư, mình cũng có thể buộc mái tóc lên sao?" Kỳ thực Eva nhìn thấy bím tóc đuôi ngựa của Liễu Thư thì thử buộc vài lần, đáng tiếc là không làm được, cảm thấy rất khó coi nên không cật nữa, hiện tại trông thấy tự nhiên là muốn học.

"Tất nhiên có thể, nhưng mà mình cảm thấy tóc của cậu không cần để dài như vậy, ngắn hơn một chút cũng dễ nhìn, còn dễ xử lý." Ở đây, tóc của nhóm giống cái đều rất dài, kỳ thực Liễu Thư có vẻ tôn sùng tóc dài đến thắt lưng, như vậy vừa mới đẹp.

Nhớ tới nơi này và địa cầu không giống nhau, Liễu Thư cẩn thận mở miệng: "Tóc của các cậu có thể cắt không?"

"Có thể." Eva vội gật đầu, tóc thì có thể cắt, nhưng mà có rất ít người đi cắt, bởi vì đều... đã quên, hiện tại được Liễu Thư nhắc nhở, tự nhiên nhớ tới vụ này.

"Vậy thì tốt, để mình xem mình giúp cậu cắt bớt một ít đi." Nhìn tóc dài như vậy, Oman chải vuốt từng sợi, quên đi, Liễu Thư nghĩ thôi thì hỗ trợ làm chuyện tốt đi. Cô không có học qua cắt tóc, nhưng từng có một đoạn thời gian, cô đã từng giúp sư phụ trong một cửa hiệu cắt tóc trên ngã tư đường nhỏ ở quê nhà, kiếm chút sinh hoạt phí. Cho nên vẫn biết một ít cơ bản cắt tóc, hiện tại nhìn thấy Eva một đầu tóc rối bời, đột nhiên cô thực ngứa tay.

"Được, được." Cô cũng hiểu được tóc mình quá dài, nhìn tóc Liễu Thư cũng chỉ đến thắt lưng, còn thực hâm mộ đây, hiện tại thấy rằng mình cũng có thể như vậy, nhất thời cao hứng không thôi, lập tức cô đã quên sạch sẽ Oman đang chải đầu cho mình, thoáng cái đứng lên. Kết quả chính là bị kéo đau kêu lên một tiếng, làm cho Oman lại phải đau lòng dỗ dành một trận.

"Cậu đợi chút, chúng ta gọi đầu trước rồi nói sau." Thấy Allen cũng đã đun nước sôi rồi, Liễu Thư đứng lúc đề nghị.

"Được." Về mặt hưng phấn cộng thêm mắt lấp lánh.

Cầm cái chậu dùng để rửa mặt, từ trong nồi múc chút nước nóng, lại lấy chút nước lạnh ở trong một thùng gỗ chứa nước lạnh ở một bên. Cô pha thành nước ấm rồi thử nhiệt độ xem nước vừa vặn chưa. Lúc quay đầu đi tìm xà phòng, Allen nhàn rỗi ở một bên đưa qua một cái chén gỗ, bên trong là một chén bồ kết đã được mài nhỏ.

Liễu Thư sừng sốt, ngẩng đầu nhìn mắt Allen, khẽ cười một tiếng nói: "Cảm ơn."

"Không cần, về sau em cũng giúp tôi gội đầu." Allen nói thực nghiêm túc, cái này Liễu Thư thật sự chấn động sừng sốt, thế nào cũng không thể tưởng tượng được Allen luôn luôn cho cô cảm giác hàm hậu trung thực sẽ nói ra một câu này, ừ, có chút cảm giác hơi vô lại. Nhưng mà cũng không thấy tức giận chán ghét, chỉ là có chút... không biết nói gì, nhưng cô vẫn gật gật đầu, nói ra đáp án rất rõ ràng: "Được."

Tìm miếng da thú sạch sẽ, lôi kéo Eva đã sớm chuẩn bị xong, gội đầu cho cô nàng, gội đầu tự nhiên là đơn giản, có bồ kết chà xát tẩy rửa, nên gội rất thuận lợi. Sau khi gội xong, vì làm nhanh chút, vừa vẩy ánh mặt trời bên ngoài cũng không kém, để cho Eva đi ra bên ngoài phơi nắng một lát. Trong khi đợi tóc hong khô thì Liễu Thư lại tìm kiếm trong ba lô của mình.

Cô nhớ rõ hình như mình có một con dao Thụy Sĩ, đó là một đồ lưu niệm, cụ thể là được đưa ở chỗ du lịch nào thì cô cũng không nhớ rõ lắm. Chỉ là lúc ấy cảm thấy rất thích, hơn nữa nhìn chế tác con dao Thụy Sĩ đó vô cùng tinh mỹ khéo léo, nên cô trực tiếp cài nó lên trên chìa khóa. Lúc bình thường tác dụng còn rất lớn, cũng tiện dùng. Khi tới nơi này chỉ lo dùng cái chủy thủ, trong lúc nhất thời lại đã quên mất con dao đó, nếu không phải hôm nay muốn cắt tóc cho Eva, nghĩ tới kéo, cô thật đúng là nghĩ không ra.

Tìm kiếm một lần, cuối cùng lật ngược ba lô vẫn không có tìm được cái chìa khóa và con dao, ngược lại điểm một lần những thứ còn trong ba lô. Trong ba lô còn lại hai cái chân giò hun khói, một lọ kẹo cao su Ích Đạt, ví tiền, một quyển sổ chép tay và bút, hai bao giấy ăn, dây sạc di động, một hộp thuốc cảm mạo giám sát, và với một bộ quần áo lót. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d

Kỳ thực còn có thứ khác, nhưng mà lúc đó cảm thấy còn phải ở lại khu du lịch hai ngày, cho nên có mấy thứ để lại ở khách sạn. Ai biết hội ngộ đến loại chuyện xuyên qua này, còn trăm năm khó gặp được nữa chứ.

Sờ sờ cục sạc di động, đáng tiếc, di động sau khi xuyên qua, cô tìm một hồi cũng không tìm được, chắc là lúc bị đẩy xuống thì đã rơi mất. Bằng không còn có thể chơi đùa di động, dựa vào nó để đỡ rồi rầm buồn bực vì rời xa xã hội văn minh. Nếu không cũng có thể chụp hình quay phim gì đó cũng được, cô còn nhớ trong di động còn tải xuống không ít tiểu thuyết đâu, đều là kiệt tác đó.

Sổ ghi chép mới dùng vài tờ, đây là mới đổi, đều ghi lại nơi chuẩn bị dẫn du khách đi tới chỗ đó tham quan, nên chơi cái gì, làm cái gì, thi thố ..., đương nhiên hiện tại là không cần. Liễu Thư quyết định mình phải viết nhật kí, đương nhiên trò chơi này từ sau tốt nghiệp cấp hai đã không chạm qua nữa, nhưng mà xuyên đến thế giới này, trời đất bao la, ngay cả người trong bộ lạc cũng thật nhiệt tình tiếp nhận rồi, nhưng mà cô không có quên, rốt cuộc mình là đến từ đâu. Viết nhật kí, chẳng qua là muốn để cho chính mình nhớ kỹ vài thứ, ừ, có lẽ rất nhiều năm sau, lại có những người khác xuyên qua rồi tới đây, nhìn thấy bản nhật kí này, coi như là cô là một tiền bối xuyên qua an ủi người ta đi. Càng nghĩ càng cảm thấy rằng có lý, thì Liễu Thư lập tức ghi rõ trong nhật kí hoạt động hằng ngày của mình sau này.

Cuối cùng cái chìa khóa và con dao Thụy Sĩ cũng tìm được rồi, trong ba lô của Liễu Thư không hề thiếu rất nhiều túi nhỏ, cái chìa khóa này bị cô tùy tay bỏ vào, trong lúc nhất thời cũng quên nhét ở đâu. Ban đầu vốn tưởng rằng cũng đã đánh mất cùng với di động, rốt cuộc là ông trời chiều cố cô, tìm ra được ở trong một cái túi nhỏ. Con dao Thụy Sĩ tuyệt đối là hàng dự phòng cho người lữ hành, nhìn bên trong có nhiều loại, Liễu Thư cảm thấy dùng nó để khắc lược tuyệt đối làm chơi ăn thật.

Tìm được con dao rồi, vừa đi ra ngoài thì thấy tóc Eva cũng khô, lúc này cô bắt đầu cắt tóc. Đương nhiên Liễu Thư sẽ không nghĩ đến, chỉ là là nhất thời cao hứng, mai này cô còn đảm nhiệm công tác thợ cắt tóc trong bộ lạc, thật sự là hăm hại không thời mà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Cô hiểu rất rõ

Editor: ChiềuNinh_

Cô đi ra ngoài sờ sờ tóc Eva, ánh mặt trời rất tốt nên đã tương đối khô, Liễu Thư cảm lược tinh tế chải vài cái, tuy rằng không có hoàn toàn dễ chải, nhưng mà đã rất tốt, không phải cái loại bó buộc rối tung.

"Mình cắt thật đó." Liễu Thư cảm tóc dài của Eva, kỳ thực cô vẫn rất do dự, nữ hài tử đều rất coi trọng tóc của mình, chạm vào tóc của họ thì cũng giống như chạm vào mệnh của họ. Cô thật đúng sợ mình cắt xuống một dao, sau khi xong rồi, Eva hối hận sẽ tìm mình liều mạng. Mặc dù cô có chút tự tin mình có thể đánh thắng được cô ấy, nhưng chớ quên còn có một Oman sùng thê như mạng đâu, hấn mới sẽ không để ý không hỏi ai có lý, hấn chỉ biết giúp bạn lữ mình.

"Ừ ừ, nhanh chút nhanh chút." Vốn đang do dự, nhưng mà nhìn vẻ mặt hưng phấn của hàng này, Liễu Thư khề cần môi, nắm cái kéo nhỏ trong con dao Thụy Sĩ ra, gọn gàng lưu loát nắm một lọn tóc dài một dao đi xuống.

Kỳ thực Liễu Thư cũng không biết cắt ra kiểu dáng gì, chỉ là cắt tóc dài của Eva thành ngang thắt lưng, trên trán để lại tóc mái, lại gội đầu sạch một lần nữa, cẩn thận chải gọn một lần, thì cũng đã hoàn thành.

"Thế nào hả, nhìn được không?" Được rồi, thế này mới vừa mới bắt đầu thôi, thì đã biết chú ý hình tượng bên ngoài của mình, quả nhiên thiên tính của nữ nhân là không đổi được, ngay cả trước kia không có chú ý, nhưng chỉ cần có một cơ hội mà thôi, lúc này không phải đã hiện ra rồi sao.

"Nhìn rất đẹp, Eva đẹp nhất." Oman khích lệ một chút cũng không keo kiệt, kỳ thực hấn cũng không có nói gì sai. Mặt Eva vốn đã có chút đáng yêu như em bé, ngay từ đầu tóc loạn loạn còn không biểu hiện ra, hiện tại được Liễu Thư xử lý một chút, bộ dạng tiểu mỹ nhân này cũng không ngăn cản được. Nhìn biểu tình lửa nóng đó của Oman thì đã biết, còn kém không giấu mất Eva đi thôi, giống như sợ có người tranh đoạt mất cô ấy.

"Không có gương, dùng nước soi một chút." Nhìn Eva gấp gáp, Liễu Thư vẫn là rất có lương tâm chỉ chỉ thùng chứa nước đề nghị.

"Ừ ừ." Eva đang lo nên làm thế nào để nhìn bộ dạng hiện tại của mình, lúc này Liễu Thư vừa mới nói như vậy, thì cô nàng lập tức hoan hô một tiếng vô cùng cao hứng đánh tới hướng thùng nước. Cuối cùng soi nửa ngày nhìn ảnh ngược trong nước, chỉ cảm thấy đẹp không chịu được, cái gì khiêm tốn, cô cũng chưa có một chút tự giác này. Cả người ôm thùng nước, ngốc hề hề ở đó cười ngây ngô, bộ dạng vô cùng đặc ý. Liễu Thư nhìn mà khóe miệng co rút, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Đầu Eva đều gội sạch hai lần, cũng không còn nước ấm dùng, cô đang xem xét mình còn muốn đun cái khác thì thấy Allen mang theo hai cái thùng gỗ lớn đi tới. Cô đến gần mới phát hiện, trong hai cái thùng gỗ chứa đầy nước ấm, còn bốc lên nhiệt khí hơi hổi.

"Allen..." Cô thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt, há to miệng, cuối cùng lại chỉ thốt ra được từ này.

"Tắm đi, không đủ tôi lại đi đun thêm." Allen căn bản không phát hiện cái gì, hẳn biết Liễu Thư muốn gội đầu tắm rửa, mắt thấy nước cũng không còn, cũng lập tức rất tự giác chạy đi nấu nước, chỉ nghĩ rất đơn thuần, không thể để cho Liễu Thư không có nước dùng. Diendanlequydon-ChieuNinh

Rốt cuộc trong lòng Allen nghĩ như thế nào thì Liễu Thư không biết, nhưng hành vi của hắn cũng thật sự thực làm cho người ta cảm động. Liễu Thư cũng không phải người mù lại càng không là người không có đầu óc, ngày thường đủ loại biểu hiện của Allen, cho dù là người có chí số tình cảm thấp thì cũng biết là cái gì. Nói thật trong lòng Liễu Thư cũng không phản cảm, cho dù đây là thế giới khác, người ở đây lại càng không phải thuần túy là nhân loại, nhưng mà cô biết rất rõ ràng, hiểu được tâm tư Allen thì cô một chút cũng không có cảm thấy thực xấu hổ, hoặc là không thoải mái này nọ. Đương nhiên cũng không có vui sướng gì, chỉ thấy rằng có chút không biết làm sao. Đúng vậy thực sự trở tay không kịp. Liên quan tới Allen loại thú nhân cổ chấp này, ừ, hoặc là tất cả thú nhân trong bộ lạc đều ương bướng đến cùng này, cô cũng không có nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng mà đáp ứng, cô không có làm loại chuẩn bị này.

Thu hồi cảm xúc, Liễu Thư cười cười, kết quả khi cô cầm cái thùng gỗ, từ trong thùng lấy chút nước ấm, còn chưa có tới mức nước lạnh, đã có người cầm một gáo nước lạnh mang qua, vẫn là Allen. Nhìn hắn cẩn thận đồ nước nóng, xong rồi lại cẩn thận thử nóng hay không, cuối cùng mới đứng dậy rời đi. Tâm tình của Liễu Thư khỏi phải nói có bao nhiêu phức tạp, nhưng mà rốt cuộc cô không phải một người nghĩ không thông. Rối rắm hai cái, lại phát hiện hiện tại mình cũng không có biện pháp gì, đành tạm thời không để ý tới nữa, chờ thêm một đoạn thời gian rồi nói sau.

Rốt cuộc có thể dùng dụng cụ vệ sinh gội đầu, cho dù đồ dùng gội đầu này cũng chỉ là bọ kết nhỏ nhỏ, nhưng Liễu Thư đã rất vừa lòng. Ngày trước công nghệ cao, cách thức thời đại mới đã đi qua, nói chung cô muốn dung nhập ở đây. Đây là cách sinh tồn thế giới này, không có ai dạy cô, mà là cô phải tự hiểu lấy.

Gội đầu xong, Liễu Thư cũng giống như Eva vừa rồi, ngồi trên tảng đá lớn ở cửa sơn động hong tóc. Eva bị Oman mang về, có lẽ là vừa muốn đi khoe khoang một chút. Đột nhiên linh quang chợt lóe, rốt cuộc Liễu Thư nghĩ ra hình như mình làm một chuyện ngu xuẩn —— sau này trong cuộc sống thỉnh thoảng sẽ có người tới cửa cần hoặc là hỏi thăm chuyện cắt tóc. Cô hoàn toàn không bình tĩnh nữa, ừ, đương nhiên đây là nói sau, hiện tại cô còn không biết mình phạm vào chuyện khó lường.

Hong khô tóc, cảm thấy tóc mái có chút dài, Liễu Thư răng rắc hai cái, cắt đi, chợt dùng nước soi soi, cảm giác sâu sắc rằng tay nghề của mình vẫn là rất không tệ, lúc trước tóc không có quy tắc thật là mệt, xem đi, còn mệt đến nơi này, mệt quá rồi.

Hết chương 48.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Thú nhân thẹn thùng

Editor: ChieuNinh_

Gội đầu xong, còn cắt tóc mái, người cũng tinh thần không ít, sờ sờ sợi tóc sạch sẽ trơn nhuận, thấy rằng công lực xà phòng vẫn rất cường đại. Dùng thứ này và thứ đã dùng qua không giống nhau, nhẹ nhàng khoan khoái hơn, dùng dây cột tóc buộc tóc vòng ra phía sau, đã gội đầu xong như vậy kế tiếp thì tắm rửa thôi.

Lấy bồn tắm lớn ra, trong thùng gỗ bên cạnh đã sớm được Allen đổ đầy nước ấm, khi nước trong thùng đựng được đầy bảy phần thì Liễu Thư dùng tay, ánh mắt nhìn về phía Allen còn đang thêm củi vào trong lò.

Lúc này rất yên tĩnh, Liễu Thư ho nhẹ một tiếng sau đó nói với Allen: "Allen, tôi muốn tắm rửa, cái kia anh đi ra ngoài trước đi."

Giống cái muốn tắm rửa, làm thú nhân tự nhiên Allen phải đi ra ngoài, nghe vậy chỉ là sững sờ một chút rồi liền gật gù đầu. Sau đó thì thống khoái thu dọn mọi thứ chung quanh một chút rồi đứng lên chạy lấy người. Kỳ thực khi Liễu Thư nói muốn tắm rửa, Allen không phủ nhận là tự nhiên nhận nhạo một chút, tưởng tượng một chút cảnh tượng giống cái đang tắm rửa trong thùng tắm. Chẳng qua vừa tưởng tượng như vậy, thì hắn liền có chút chịu không nổi, huống chi đương sự còn ở trước mặt, thì càng thêm không được, chỉ có thể nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị ngồi ở ngoài cửa trông chừng.

Thấy Allen đi ra ngoài rõ ràng như vậy, Liễu Thư sững sốt, chợt cười khẽ lắc đầu, cúi người thử xem nhiệt độ nước vừa vặn chưa, trong lòng không tránh khỏi mà ấm áp. Cô cởi quần áo xuống nước, cả người đều thở ra một hơi, thùng tắm làm ra đến nay vẫn là lần đầu tiên cô dùng đến. Mấy ngày hôm trước nói chung là có chút không có phương tiện, đều là tùy tiện lau người, hiện tại rốt cuộc được ngâm trong nước ấm, cả người đều thoải mái, cảm giác đó, không phải một từ thích là có thể nói hết.

Không có khăn mặt, Liễu Thư cầm một miếng da thú đã sớm chuẩn bị xong kỳ cọ, chà xát đặc biệt cẩn thận. Tuy rằng cô không có đam mê sạch sẽ, nhưng nhiều ngày như vậy mà chưa cho có tắm rửa kỹ càng cho mình một chút quả thật là có đủ khó chịu. Chà xát tẩy một lần rồi lấy ra xà phòng mịn đã sớm được Allen mài nhỏ xoa lên toàn thân, xối sạch một lần sau đó chỉ còn lại có mùi thơm ngát thân nhiên.

Allen ngồi xổm ở cửa sơn động, sơn động không có cửa, phía mặt trên chỉ treo lớp mảnh da thú, cho nên cách âm gì đó thật sự là rất thấp, mà thú nhân ngũ cảm linh mẫn không thôi nên rất dễ dàng có thể nghe được từng giọt tiếng nước ào ào truyền đến từ trong sơn động. Tuy biết rằng cái này cũng không có gì, nhưng mà thú nhân ngày thơ vẫn yên lặng đó mặt, cuối cùng bản thân thật sự là chịu không nổi, dứt khoát biến trở về hình thú, ít nhất như vậy trên mặt có lông mao, không ai có thể nhìn thấy hân đồ mặt.

Vì thế, một con hổ bụi màu đỏ kim nằm úp sấp làm tổ ở trước sơn động, giống như là canh giữ lãnh địa cấm kỵ của mình, người ngoài không thể xâm phạm. Thú nhân và nhóm đi giống cái ngang qua nhìn thoáng qua, tất cả đều yên lặng không nói gì.

Liễu Thư tắm rửa xong, thay ra hai bộ đồ lót duy nhất của mình, bên ngoài thì trực tiếp mặc vào quần áo bằng da thú mình làm. Đã dung nhập ở đây, quần áo chính là bước đầu tiên, tóc dài không có buộc thành đuôi ngựa, xõa rối tung ra, dùng da thú không dùng vào việc gì làm thành dây nhỏ vây ở trên trán. Trên cổ đeo lên dây chuyền được làm thành từ mấy viên đá rất đẹp Eva đưa cho cô. Thoạt nhìn, Liễu Thư nghiêm nhiên chính là dân bản địa của bộ lạc thú nhân nguyên thủy.

Xóc rèm cửa da thú lên, liếc mắt một cái thì nhìn thấy con hổ bụi nằm úp sấp ở bên ngoài, không hiểu sao Liễu Thư trừ bỏ muốn cười ra, tâm tình còn có chút phức tạp. Cô sửa sang lại tâm tình, tiến lên nói: "Allen."

Kỳ thực rèm cửa vừa vén lên thì Allen đã cảm nhận được, nhưng mà đồng thời còn có cảm giác nhiệt độ trên mặt mình, không chỉ có không có biến mất, còn có xu thế càng lúc càng nóng. Cảm giác ngay cả lông mao trên mặt cũng sắp không che chắn được, cho nên thú nhân có chút thẹn thùng, chần chờ không dám động, mãi cho đến khi Liễu Thư hô một tiếng mới chậm nửa nhịp chuyển thú thân qua. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Làm sao lại ngồi xổm ở đây?" Liễu Thư tiến lên từng bước vân vê lỗ tai tròn tròn của Allen cười hỏi. Nếu Allen là người hình mà nói, loại động tác này đánh chết Liễu Thư cũng làm không được, nhưng mà không biết vì sao chỉ cần khi Allen là hình thú thì cô theo bản năng thật thích. Ủ, được rồi, kỳ thực tổng kết một chút chính là này Allen biến hình thú thực mạnh, có loại cảm giác dường sùng vật, thỉnh thoảng thì cô đã quên đây kỳ thực là một đại nam nhân, luôn chạy tới muốn ôm ôm sờ sờ.

Kỳ thực Allen cũng đã nhận ra, cho nên cũng thường xuyên hóa thành hình thú hiện ra, trong lúc vô ý hờ một tí còn lộ ra biểu tình vô tội, mạnh đến Liễu Thư run cả gan. Mà bởi vì Allen là một tay thật bán mạnh, nên cô cũng càng thích hình thú mạnh vật này, quả thực là không ngăn được.

"Rống", cúi đầu rống một tiếng, Allen không nói gì, chỉ là vươn đầu lưỡi nho nhỏ liếm liếm ngón tay Liễu Thư. Trên đầu lưỡi con hổ con hổ bụi màu đỏ kim có chứa gai, sau khi bị liếm cang tê tê đại đại, sắc mặt Liễu Thư cứng đờ, bắt động thân sắc sờ sờ đầu của Allen.

"Allen giúp tôi đổ nước trong thùng đi." Thùng nước lớn như vậy, tha cho cô bắt lực, chỉ có thể tìm thú nhân, nhưng mà có qua có lại mới toại lòng nhau, cho nên Liễu Thư lại bỏ thêm một câu: "Hôm nay ánh sáng mặt trời rất tốt, Allen, anh phơi nắng tôi giúp anh chải lông, thế nào?"

Còn thế nào, tự nhiên là tốt quá chứ sao, Allen liên tục gạt cái đầu hổ của hân, gạt xong rồi, lại thẹn thùng, vội vàng chạy vào trong sơn động, tiếp theo biến thành hình người ôm thùng nước tắm ra đi đổ nước.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Ấm áp nhàn nhạt

Editor: ChieuNinh

Thú nhân nhanh chóng ôm thùng nước tắm lớn đổ xong, còn rửa sạch bên trong một lần, sau khi đặt trở về thì biến thành hình thú, nện bước nhanh nện bước tới. Tìm một chỗ đất bằng phẳng ở bên ngoài sơn động, hơn nữa là địa phương ánh mặt trời đầy đủ thì trực tiếp nằm sấp xuống, lẳng lặng chờ đợi Liễu Thư tới phục vụ chải lông.

Vị trí tường tượng phong phú của mình mà giựt giựt khoe miệng, Liễu Thư cầm lấy cây lược gỗ, tìm tảng đá, dúi đi qua ngồi xuống, chuẩn bị chải lông cho Allen. Trước khi chải lông vẫn không nhịn được vuốt vuốt lông lá trên đầu hân, sờ xong rồi thì muốn chặt móng vuốt mình. Một lần nữa nhủ thầm ở trong lòng đây này là một con người, còn là một đấng này râu trưởng thành, lúc này mới nhận được dự vọng tiếp tục xoa nắn con cọp bụi.

Cây lược gỗ làm hơi nhỏ, chải lông không phải rất dễ dàng, nhất là thân da lông này của Allen, bóng loáng trơn mượt, vừa nhìn thì biết là bình thường bảo

đường vô cùng tốt, thực rắn chắc, xem ra là mùa đông lại sắp sửa tới, lông cũng dài nhanh hơn.

"Allen, mấy ngày nay nhìn bộ lạc đều đang gia tăng dự trữ thức ăn, mùa đông đã tới rồi sao?" Vừa chải lông, Liễu Thư vừa nói chuyện với Allen, nếu không hai người cứ im lặng thì rất lúng túng.

"Nhưng tới hôm qua tôi nhìn trên bầu trời mới khoảng mười ngày của tháng mà thôi." Theo thông thường ở đây, mùa đông hẳn là khi trên trời xuất hiện trăng tròn rồi mới đến, nhưng bây giờ mới chừng mười ngày của tháng mà thôi, đây cũng quá nhanh. Nếu là quả thật như thế, thời kì vốn rất khổ sở của bộ lạc thú nhân, càng thêm hoạ vô đơn chí.

Phản lung của Allen cứng đờ, sau đó cũng cái đầu sang nói: "Sắp rồi, thú nhân già nhất trong bộ lạc, hẳn rất có kinh nghiệm, trải qua rất nhiều mùa đông rồi, lại qua hai ngày nữa thì chúng ta phải gia tăng tốc độ săn thú, mùa đông này sẽ rất khó chịu đựng. Thật may là có em dạy cho chúng ta biện pháp, nếu không, chúng ta cũng không biết làm như thế nào vượt qua cửa ải khó khăn lúc này đây."

Đây là lần đầu tiên Allen dùng hình thức nói ra lời nói này, hình thức khó mà nói chuyện, hơn nữa âm thanh cũng sẽ biến thành rất thô. Liễu Thư nghe xong ngẩn người, cuối cùng xoa xoa đầu của Allen, trong lòng rất cảm động. Chắc hẳn mấy ngày nay mấy thú nhân đều rất mệt mỏi nhiều việc, mà Allen sở dĩ nhàn rỗi, chắc cũng là vì chăm sóc cô, dù sao cô mới đến cũng chưa quen thuộc đối với nơi này.

"Không quan trọng, tôi sẽ tự chăm sóc mình tốt."

"Ừ, tôi sẽ chăm sóc em tốt." Lời Allen nói rất nghiêm túc, thú nhân từng câu từng chữ đều hình như là loại cam kết, kiên định kiên cố.

Hôm sau khi Allen mang cho Liễu Thư hai cái sừng to, giống như sừng trâu lại có chút không giống, nhưng mà làm lược cũng không có vấn đề. Hỏi một cái mới biết, đây chính là Quái Giác hai sừng theo lời hắn nói.

Có tài liệu, Liễu Thư liền bắt đầu làm lược sừng trâu, nghĩ tới không thể thật có lỗi với tài liệu tốt như vậy, cho nên lần này cô làm cực kỳ dụng tâm nghiêm túc. Một cái sừng có thể làm ba cái lược, Liễu Thư nghĩ tới mình giữ lại một cái, đưa cho Eva một cái, còn có Allen một cái, vừa đủ. Về phần một cái sừng khác, cô suy nghĩ một chút cũng làm luôn, đưa cho Alice và Cathy, còn dư lại một cái trước hết giữ lại, chờ ngày nào đó làm quà tặng người ta cũng tốt.

Sừng trâu rất cứng, dùng dao găm Thụy Sĩ, nhưng mất thời gian hơn nửa ngày mới miễn cưỡng làm một chút hình dáng bên ngoài, còn dư lại còn phải tu sửa thêm một chút. Làm ra một cái, ngắm lại một chút mình còn phải làm năm cái, Liễu Thư đã cảm thấy da đầu tê dại, một sự lười biếng bỗng kéo tới, không muốn làm, nhưng Eva giương mắt nhìn cả ngày, cứ ngóatic nhìn cô làm lược giúp cô ấy cho được đấy. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

"Tiểu Thư, cậu còn làm sao?" Eva giương mắt nhìn hỏi.

Muốn nói không làm nữa, nhưng đích xác là không nói ra miệng được, cô sờ sờ bọt nước trên tay, im lặng nghẹn ngào, vẫn là tiếp tục làm thôi.

Liễu Thư quyết định, trước tiên cứ làm hết hình dáng bên ngoài cũng được, sau đó sẽ từ từ sửa xong. Eva và Allen còn có của mình làm trước là được, còn dư lại có nhiều thời gian, đưa người cũng không gấp gáp nhất thời. Sau khi nghĩ thông suốt rồi động tác cũng càng nhanh, đợi đến lúc chạng vạng, cũng đã làm không sai biệt lắm. Lúc Oman tới đón người, thì nhìn thấy Eva ông cái lược sừng trâu giống như nâng bảo bối cực cung, chọc cho nhìn hắn lại liếc mắt nhìn thoáng qua một cái, chuẩn bị đi trở về phải hỏi kỹ một chút xem đây rốt cuộc là cái gì dùng làm chi.

Eva ôm lược sừng trâu âm thầm nghĩ, sau khi trở về đã có thể giúp Oman chải lông rồi. Từ trước đến nay cô không có loại ý nghĩ này, nhưng mà ngày hôm qua trong lúc vô tình thấy Liễu Thư chải lông cho Allen, loại cảnh tượng đó Eva sẽ không miêu tả biểu đạt được, nhưng mà không hiểu sao lại đâm trúng nơi mềm mại nhất trong lòng cô. Cô yên lặng quyết định mình cũng nên chải lông cho Oman, giống như Liễu Thư và Allen vậy. Cô sẽ không nói lên được cảnh tượng ấy gọi là ấm áp nhàn nhạt, yên lặng lãng mạn.

"Tặng lược cho anh." Sau khi Allen trở lại, do dự rồi rắm một hồi, Liễu Thư vẫn lấy ra lược đã sớm chuẩn bị xong, đưa tới.

Nét mặt của Allen rất căng cứng, được rồi, thật ra thì kể từ sau khi Liễu Thư nói chuyện này hắn vẫn nhớ đến. Bằng không cũng sẽ không nhanh chóng săn thú hai sừng trở về. Nhưng khi thật sự được tặng quà tặng, thú nhân ngây thơ, lại còn là hết sức rối loạn, nhưng bản lĩnh trên tay cũng không mơ hồ, một chút do dự nhận đồ cũng không có, phải nói là gọn gàng linh hoạt. Liễu Thư nhìn mà khóe miệng lại kéo căng, yên lặng nảy sinh cái nhận biết mới về thú nhân.

Hết chương 50.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Mùa đông tiến đến

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Mùa đông đến rất đột ngột, giống như chỉ một khắc trước vẫn là xuân về hoa nở, trong nháy mắt thì biến thành mùa đông giá lạnh tàn khốc.

Buổi sáng Liễu Thư còn chưa có tỉnh lại thì cảm thấy rất lạnh, mơ mơ màng màng ôm da thú dùng sức đắp lên người, cuối cùng vẫn là bị đông lạnh mà tỉnh lại. Khụ khụ cô họng cảm thấy có chút khó chịu, nhưng mà nhiệt độ không khí chung quanh mới là mấu chốt nhất. Cô bọc da thú xuống giường, xóc mạnh da thú son động lên, một cơn gió lạnh ào ào thổi đến, đông lạnh đến cô giật mình một cái, hoàn toàn tỉnh ngủ, vội vàng kéo kỹ mảnh cửa, lùi về trên giường.

Ngoài phòng gió bắc thổi vù vù, giống như là trong một đêm mùa đông liên tởi, bên ngoài lá cây bị gió lạnh thổi rơi đầy đất, một cảnh thê lương.

Đêm qua nhìn lên ánh trăng bầu trời mới chừng ngày mười hai, tính tính thời gian, mùa đông hoàn chỉnh đến trước ba tháng, trách không được mấy ngày nay trong bộ lạc đều bận rộn hận không thể mọc thêm mấy cánh tay. Xem ra đều là trong âm u có cảm giác, chỉ là loại tình huống này tuy rằng đã sớm có đoán trước, vẫn cảm thấy đau đầu.

Liễu Thư đến đây đã có gần hai tháng, đã không còn hy vọng trở về lắm. Bởi vì cô đã từng ôm một tia hy vọng mà để cho Allen mang cô đi tới địa phương ban đầu lúc cô tỉnh lại, xem có thể tìm được biện pháp trở về hay không. Kết quả hai người bọn họ đợi ở chỗ đó hai ngày, một chút manh mối cũng không có. Cho dù là Allen chờ cô bay lên trời cao cũng hoàn toàn không có động tĩnh, cho nên trong lòng cô cũng không có bao nhiêu nhớ thương, đã sớm chuẩn bị cho cuộc sống ở tại bộ lạc Dực Hồ, tối thiểu mình còn sống, hơn nữa thực phong phú.

Hiện tại Liễu Thư lại sắp đối mặt với cửa ải khó khăn đầu tiên của mình, mùa đông xã hội nguyên thủy lạc hậu, còn là mùa đông kéo dài đằng đằng, tuyệt đối là một cửa ải đại nạn. Ngay cả thú nhân cường tráng vào lúc này có khả năng không bảo đảm, huống chi là cô, chẳng những là vấn đề đồ ăn, hoàn cảnh ác liệt chung quanh, còn có mãnh thú nguyên thủy hung ác ở đây, đều là trí mạng.

"Tiểu Thư."

Cô đang suy nghĩ sau này nên làm thế nào mới tốt, thì bên ngoài son động truyền đến giọng nói của Allen, Liễu Thư vội ngồi dậy, cao giọng đáp lại: "Tôi tỉnh rồi, Allen anh vào đi."

Allen vào được, vén rèm cửa lên, chút ánh sáng bên ngoài chiếu vào, còn có gió lạnh vù vù. Hắn vừa tiến vào đầu tiên là đi đến trước giường Liễu Thư, đặt lên một đồng đồ vật hắn ôm trong lòng, sau đó xoay người gạt bỏ tro rồi đốt lửa. Liễu Thư tỉnh lại chỉ lo suy nghĩ mùa đông đến, cũng đã quên chuyện này.

Đốt lửa xong, Liễu Thư cũng trông thấy dáng người Allen, đảo mắt lại nhìn thứ trên giường hắn mang đến, là một bó da thú.

"Mùa đông đến, cả ngày đều rét lạnh, tôi mang theo chút da thú lại đây, em phải chăm sóc cho mình, đừng để đông lạnh." Allen vừa nói, vừa dùng nồi đá nấu nước: "Trời còn chưa sáng rõ, em ngủ tiếp đi, tôi nấu cơm cho em, chúng ta cơm nước xong đi qua chỗ tộc trưởng nhìn một cái. Không nghĩ tới mùa đông sẽ tới trước ba tháng ải, cái mùa đông này sẽ rất gian nan."

"Ừ." Cô họng có chút khó chịu, chỉ đáp lời nhỏ nhỏ rồi không nói nữa, cũng không ngủ, lúc này cô cũng ngủ không được, chỉ là nằm đó, trên người đắp thêm hai tầng da thú, cũng không rét lạnh. Cô nghiêng đầu nhìn Allen làm việc, khỏe miệng bắt trí bất giác gọi lên, cô một chút cũng không phát hiện, sau đó, thì lại ngủ đi.

Khi Liễu Thư lại tỉnh lại, sắc trời cũng đã sáng rồi, cô ngồi dậy, liếc mắt một cái thì nhìn thấy Allen ngồi ở bên cạnh lò sưởi, trong nồi đá trên lò đang nấu cái gì đó, một mùi thơm lan tỏa, quyến rũ sâu thẳm ăn của cô ra.

"Tỉnh rồi, tôi nấu canh thịt, thời tiết lạnh em uống nhiều một chút." Trước tiên phát hiện Liễu Thư tỉnh dậy, Allen động tác lưu loát thêm muối vào trong canh thịt: "Nước ấm đều ở trong chậu, em cứ rửa mặt rồi tới đây uống chút canh."

Liễu Thư quay đầu nhìn lại, trong chậu gỗ ở một bên đã sớm có nước ấm cất kỹ, còn bốc lên hơi nóng, bên cạnh còn có muối mịn, đó là dùng để súc miệng. Allen vẫn rất hiểu biết với cô, biết cô rời giường không vội vàng chuẩn bị cho mình thì sẽ không ăn gì cả. Ở đây mặc kệ là thú nhân hay là giống cái đều không có thói quen này, giống cái thì còn tốt, sẽ cho rửa mặt mình, còn thú nhân thì thật sự lười thôi. Hiện tại Allen bị lấy mỗi ngày rời giường chuyện thứ nhất cũng chính là rửa mặt súc miệng.

Liễu Thư gật đầu, đứng dậy mặc quần áo, mặc thêm hai bộ quần áo, trời rét lạnh phải chú ý giữ ấm, rửa mặt súc miệng rồi ngồi vào bên cạnh lò sưởi, nhiệt độ đập vào mặt, cảm giác thực thoải mái, vừa muốn nói gì đó thì một chén canh thịt đã đưa tới.

Trong lòng ấm áp, cô cũng không nói gì, nhận lấy, cầm chén uống vào, tay nghề của Allen thật rất không tệ, hình như rất có thiên phú phòng bếp. Cũng chỉ nhìn Liễu Thư làm canh thịt hai lần, hiện tại làm có sắc có hương, so với cô cũng rất chuyên nghiệp. Đương nhiên càng mạnh hơn tên Eva ngu ngốc phòng bếp kia.

"Muốn đi qua chỗ tộc trưởng?" Uống hai chén canh thịt, cả người từ trên xuống dưới đều thư thái.

"Ừ, Vu y cũng ở đó, tôi muốn nhìn một chút xem tộc trưởng cần tôi làm chút gì không, xem khí trời hôm nay, đêm nay sẽ có tuyết rơi lớn, qua vài ngày chung quanh nơi này đều rất khó tìm được con mồi, đến lúc đó thì càng phiền toái."

"Yên tâm, mùa đông này nhất định sẽ chống đỡ được." Liễu Thư chỉ có thể an ủi Allen như vậy.

"Ừ." Gật đầu thật mạnh, Allen nở nụ cười: "Chúng ta còn có thịt muối, cảm ơn em Tiểu Thư."

"Đã sớm đa tạ rồi." Cô bắt đầu đi lác đác, mỗi lần nhắc tới việc này, Allen đều phải cảm ơn một lần, Liễu Thư cũng thấy ngượng ngùng

"Ừ, tôi cũng sẽ chăm sóc em thật tốt, sẽ không để cho em rất khó chịu đâu."

"Được, tôi tin tưởng anh." Trong lời nói của Allen, Liễu Thư tỏ vẻ tin tưởng mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 52: Thú nhân quyết tâm

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Ăn xong điểm tâm thì Liễu Thư và Allen chuẩn bị đi tới chỗ tộc trưởng Lôi Đức nhìn xem, không biết mùa đông đến sớm thời gian dài như vậy sẽ có bao nhiêu khó khăn, có yêu cầu cũng sẽ ra tay hỗ trợ.

Lúc ra cửa trời cao đã đang bắt đầu đổ bóng tuyết, gió lạnh càng sâu, thật là vào đông chỉ trong một đêm, thật làm cho người ta phản ứng không kịp. Tộc trưởng Lôi Đức ở là lều trại, khoảng cách cũng không có bao xa, nhưng vì đang vội, Liễu Thư vẫn ngồi trên thú hình của Allen.

Đến lều trại lớn của tộc trưởng, vừa xóc mình lên thì thấy đã có không ít người đang ở đây. Trong lều trại rất lớn, ngồi ở trung tâm là các thú nhân trong bộ lạc Dực Hồ đều đã đến, anh em Ngải Đạt Abby, Đạt Nhĩ, Carmen đều có mặt, cũng có vài vị giống cái, như vị a sao Ba Ba Lạp như King Kong. Cô quét ánh mắt một vòng đang chuẩn bị tìm chỗ ngồi xuống với Allen nghe các tộc trưởng nói cái gì một chút, thì chợt nghe được một tiếng kêu gọi. Cô xoay người nhìn lại, thì ra là hai giống cái Kathy và Alice, các nàng ngồi ở chỗ có chút lệch, ừ, dù sao lều trại tộc trưởng lại lớn, có thể chen chúc nhiều người như vậy đã rất không dễ dàng.

Liễu Thư và Allen tiến vào, người bên trong tới trước đều chào hỏi, nhưng cũng không có hào khí như dĩ vãng, mà đều mệt mỏi, chắc chắn là vì chỉ trong một đêm đã vào đông thôi. Sau khi chào hỏi với Ngải Đạt Abby xong, Liễu Thư liền đi qua chỗ Kathy, còn Allen vẫn nên để cho hắn ngồi cùng với đồng bọn của hắn đi.

"Thế nào?" Không gian lều trại cũng không phải nhiều, cho nên người đến đều ngồi dưới đất, thú nhân trực tiếp liền ngồi xuống, mà giống cái thì lại ngồi trên tảng da thú lột ở dưới đất, Liễu Thư đi qua an vị trên da thú của Kathy, sau đó thì bắt đầu hỏi.

"Chúng ta cũng vừa đến không bao lâu, hôm nay vừa tỉnh dậy thì mình bị dọa nhảy dựng, mùa đông đến quá nhanh, bộ lạc còn nhiều thứ cũng chưa có chuẩn bị xong đâu, ài, cái này phiền toái rồi. Cuộc sống thật gian nan, trách không được mấy ngày hôm trước các thú nhân đánh con mồi về càng ngày càng ít, nói vậy nhóm động vật đã có cảm giác đều di chuyển rồi."

Vừa tới thì Kathy bùm bùm bốp bốp nói một hồi, Liễu Thư im lặng nghe, khi nghe tới động vật di dời, thì dừng một chút rồi nói: "Các cậu cũng có cảm giác đi?" Rốt cuộc thú nhân có một từ thú, nói vậy cũng là có cái loại cảm ứng trời sinh này.

"Có chứ, mấy ngày nay mình luôn cảm thấy rất bức rứt, không nghĩ tới là sẽ như thế, Vu y Phân Đạt và tộc trưởng rõ ràng đã sớm khẳng định, nhất định sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này." Kathy gật gật đầu, nói đến sau đó thì cảm xúc cũng rơi xuống thấp.

Trong lều trại, tộc trưởng và Vu y Phân Đạt ngồi ở vị trí đầu, còn Đỗ Lạp ngồi bên người tộc trưởng, Phách Nhĩ ngồi ở phía dưới đang nói gì đó với mấy người Allen. Toàn bộ không khí trong không gian đều rất nặng nề, từng mùa đông đối với bộ lạc thú nhân mà nói đều là một lần khảo nghiệm gian nan. Lúc này rất nhiều ngoài ý muốn xuất hiện sẽ dễ dàng mang đi sinh mệnh của giống cái và ấu tể thậm chí là thú nhân, đây không phải điều làm cho người ta muốn nhìn đến.

"Mấy ngày nửa tháng gần đây, ta có được thần thú chỉ thị, mùa đông sẽ phủ xuống sớm. Sau khi thương lượng với tộc trưởng thì quyết định gia tăng dự trữ thức ăn, vốn nghĩ được bao nhiêu thì sẽ duy trì một ít, thật không ngờ sẽ đến nhanh như vậy, làm cho người ta bất ngờ." Vu y Phân Đạt mở miệng nói chuyện, trong bộ lạc Dực Hồ, không có lẽ là ở trong bất kì bộ lạc nào đều là như vậy, địa vị tồn tại của Vu y rất cao quý. Bởi vì các nàng là đại biểu nghe chỉ thị của thần thú, còn có cứu trợ tộc nhân trong bộ lạc, cho nên Vu y vừa mở miệng, phía dưới đã không còn ai nói nữa.

"Động vật đều dời đi, mà rét lạnh đến rất đột ngột, nói vậy sẽ có rất nhiều động vật bị đông chết, cho nên kế tiếp thức ăn của chúng ta sẽ giảm bớt thật lớn. Nhưng may mắn ở chút thời gian trước đó chúng ta bởi vì có muối thạch dự trữ nhiều thức ăn, hơn nữa thú nhân đi ra ngoài săn bắn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chúng ta miễn cưỡng cũng có thể vượt qua được."

Tộc trưởng hắng giọng, tiếp theo lời nói của Vu y Phân Đạt.

"Nhưng mà..." Đột nhiên tộc trưởng đề cao thanh âm: "Mùa rét lạnh đã đến, chẳng những khiến cho bộ lạc Dực Hồ của chúng ta đối mặt nguy hiểm thiếu thức ăn, trọng yếu nhất là phòng ngự bộ lạc." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Vừa nghe cái này thì Liễu Thư đã biết, mùa đông rét lạnh, làm cho rất nhiều động vật đều tìm không thấy đồ ăn, trong đó mãnh thú đủ tàn nhẫn, tìm không thấy đồ ăn chúng nó sẽ nổi điên khắp nơi, đến lúc đó bộ lạc sẽ rơi vào trong mục tiêu của chúng nó. Quả nhiên kế tiếp tộc trưởng lại nói.

"Bọn sói sườn núi một khi không tìm thấy đồ ăn thì sẽ công kích bộ lạc." Không chỉ vào mùa này, sói sườn núi cũng sẽ không an phận mà xuất hiện.

Sói sườn núi là cường đạo trong rừng cây, trong ngày thường thì đã thường xuyên cướp đoạt con mồi với các thú nhân. Tuy rằng kêu là sói sườn núi nhưng mà tốc độ cũng rất nhanh như là gió, quan trọng nhất là nhanh vượt chúng nó vô cùng hung tàn, vô cùng sắc nhọn. Nếu như thú nhân một mình gặp phải thì chỉ có nhất thiết đều tránh đi, bởi vì chẳng những chúng nó hung tàn, mà quan trọng hơn chính là vô si. Chúng nó thành đàn, thường xuyên làm chính là tập thể đi ra ngoài vây cướp đoạt con mồi của thú nhân hoặc là đồ ăn của động vật ăn thịt khác. Hơn nữa một khi gặp phải, nếu không hoàn toàn giải quyết hết chúng nó, thì sẽ bị dây dưa đến cùng, chính là một đám động vật cường đạo ti bỉ như vậy.

Đây là chuyện mỗi một thú nhân đều biết đến, cho nên một khi nghe được tên này đều làm ra cùng một biểu tình, nhúu mày. Đương nhiên vì thú hộ gia viên cho dù là gặp phải đối thủ khó chơi bức này, các thú nhân tuyệt sẽ không lùi bước.

Các thú nhân dùng chính phương thức của mình, nắm chặt nắm tay nên thật mạnh vào ngực trái của mình, trong miệng phát ra một tiếng thú rống, lấy phương thức này để chứng tỏ quyết tâm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Ngải Đạt phúc hắc

Editor: ChieuNinh_

Khi trở về bầu trời là một mảnh xám mờ mịt, trên mặt đất đã tích lũy một tầng tuyết dày, bước lên in từng dấu chân một, tâm tình mỗi người đều giống như theo khí trời hôm nay mà trở nên đè ép. Chuyện tộc trưởng dẫn dò chính là thừa dịp đại tuyết còn chưa có bao phủ toàn bộ động thực vật cho nên sẵn bản nhiều hơn một chút, tìm thêm chút thức ăn dự trữ.

Tuy rằng trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, nhưng mà thiên nhiên nguy hại tuyệt đối không chỉ điểm này, có thể tưởng tượng một ít nguy nan không thấy ẩn giấu ở trong đó.

Liều Thu Alice Kathy sống vai mà đi, Allen và anh em Ngải Đạt Abby theo sát ở phía sau, ngày xưa vui cười tức giận mắng tạm thời đều dừng lại.

Nắm thật chặt da thú trên người vẫn chưa có tay, mấy ngày trước đây vừa cùng với mấy a sao giống cái làm vài món quần áo da thú có tay áo, rõ ràng đều còn chưa có sửa chữa xong, hiện tại cái này lập tức muốn phát huy công dụng rồi.

"Alice Kathy đi qua nhà mình, chúng ta cùng nhau làm quần áo đi, làm nhiều thêm vài món tay áo, thời tiết xem ra là sẽ càng ngày càng lạnh." Liều Thu ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, mở miệng đề nghị nói.

"Được được." Kathy dẫn đầu gật đầu: "Quần áo vốn đang muốn để cho Alice làm giúp mình đấy, nhưng mà xem ra hiện tại chúng ta phải làm rất nhiều chuyện, nhất định sẽ rất bận rộn, vẫn để mình tự làm đi."

"Ừ ừ." Alice một bên gật đầu.

"Cô còn làm quần áo à, cũng đừng làm ra được, mặc không được đi." Abby luôn luôn thể hiện sự tồn tại. Từ lần trước sau khi chọc Kathy xù lông, liên tục mấy ngày cũng không có liếc mắt nhìn qua hắn, sau khi thật vất vả dỗ trở về, người này lại bắt đầu đang tìm chết. Liều Thu yên lặng nhìn, vô cùng đồng tình, thực sự rất không hiền lành coi thường hắn tiếp tục đi trên con đường tìm chết một đi không trở lại.

"Không phải làm cho anh, có mặc được hay không liên quan gì đến anh." Hiện tại Kathy thấy Abby đã rất bình tĩnh, lạnh lùng liếc mắt một cái, vô cùng khinh bỉ nói.

"Cô..." Abby há to miệng nhất thời không biết nói cái gì cho phải, giống cái làm quần áo bình thường đều sẽ đưa cho chính bạn lữ của mình, hoặc là thú nhân mình thích. Kathy làm quần áo thật đúng không cần cho hắn mặc. Vì thế con hàng này lại rút não, không phải cho hắn cuối cùng sẽ có người mặc đi, chẳng lẽ...

Ngải Đạt hợp thời túm em trai ngu ngốc nhà mình kéo đi, đưa lưng về phía mọi người nói: "Allen, bọn tớ đi trước đây, mấy ngày này cứ dựa theo tộc trưởng an bài, một bộ phận người đi săn bắn, còn lại gia tăng phòng ngự bộ lạc, tránh cho sói sườn núi đánh lên."

Allen gật gật đầu, xoay người nói với Liều Thu: "Đầu tiên chúng ta trở về đi."

"Được." Liều Thu tạm biệt với Alice Kathy rồi đi theo Allen rời đi.

Thấy người khác đều đi rồi, Alice trấn an hạ Kathy: "Sao cậu lại âm ỷ với hắn?"

"Cái gì mà nói mình âm ỷ với hắn, là hắn rất... đáng ghét." Mặt nhăn nhú, nghĩ nghĩ, Kathy vừa tức vừa giận lại ủy khuất nhỏ giọng nói.

"Abby nhất định là thích cậu." Alice nghĩ nghĩ đột nhiên cười nói: "Cậu xem lần trước cậu không để ý tới hân, thì hân có bao nhiêu lo lắng."

"Hừ, ai muốn hân thích." Kathy hiển nhiên không tin, nhìn thú nhân trong bộ lạc khi thích giống cái thì đối với các cô ấy tốt lắm. Rồi lại nhìn Abby một cái, cũng không ai thấy có chỗ nào biểu hiện ra là thích cô, chẳng lẽ mỗi ngày nói móc cô chính là thích? Hiển nhiên Kathy thân là người nguyên thủy nên không biết còn có loại từ kêu là "yêu em thì muốn khi dễ em".

"Đừng nói mình, cậu làm quần áo này là cho ai?" Kathy nghiêng liếc mắt Alice một cái, thấy cô trực tiếp đỏ mặt cúi thấp đầu, mới thân nhiên nói: "Đừng nói là cho a ba cậu, ông ấy đã lâu cũng chưa xuất hiện, hơn nữa quần áo đó ông cũng không mặc vừa người đi."

"Không có..." Alice bị nói mà chân tay luống cuống, tốt rồi, cô rất ngốc cũng không biết nói như thế nào mới tốt, còn nhỏ giọng phản bác.

Đột nhiên thì Kathy nở nụ cười, chọc chọc đỉnh đầu Alice: "Đừng thẹn thùng, thích Ngải Đạt đi, cái này có gì mà ngượng ngùng. Dù sao Ngải Đạt lại không có bạn lữ, cũng không thấy hân thích giống cái nào, cậu rất tốt nha."

"Nhưng..." Alice thích Ngải Đạt, loại chuyện này, Kathy thân là khuê mật làm sao có thể không biết, cho nên bị một lời nói ra, Alice trừ bỏ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn càng thêm đỏ bừng ra thì cũng không có phản bác.

"Nhưng cái gì hả?" Kathy tính tình vội vàng, cũng chịu không nổi Alice nhất chính là cái tính chậm chạp không quả quyết. Cô là một bộ dáng hoàng thượng không vội thái giám gấp, chà chà chân.

"Nhưng chỉ là hân không có thích mình, mình sợ hân không thích mình thì mình làm sao bây giờ?" Alice thì rồi rắm cái này, đương nhiên kêu một người tính tình chậm nóng như cô đi thổ lộ, trừ phi Kathy cầm dao đi ở phía sau cô.

"Quên đi, lười quần cậu, à đúng rồi chúng ta đi xem đám ấu tể đi, thời tiết lạnh như vậy, nhiều thêm người chăm sóc cũng yên tâm chút." Kathy biết tính tình Alice chẳng những không nóng không lạnh, lại còn cố chấp. Nếu không hạ đơn thuốc mạnh thì đừng mong cậu ấy bước tới một bước, cho nên tạm thời cũng như vậy rồi. ChieuNinh~dien~dam~lequydonD^d^I^q^d

"Ừ được, trở về chúng ta đi kêu thêm Tiểu Thư đi."

"Được, cậu ấy có nhiều phương pháp như vậy, nói không chừng còn có thể chăm sóc tốt cho ấu tể ấy."

Hai người tay cầm tay vừa nói vừa dần dần đi xa, căn bản là không phát hiện cách chỗ các cô không xa có một tên thú nhân cao lớn đứng đó.

Ngải Đạt lặng lẽ đứng im thật lâu, một hồi lâu sau mới sờ sờ cằm, khoe miệng kiên nghị lặng lẽ nhếch hướng lên trên. Vốn là có chút chuyện muốn đi nói với Allen, mới quay đầu lại, không nghĩ tới còn có thể lại có một cái kinh hi ngoài ý liệu như vậy, ừm, mùa đông, xem ra hân không cần chờ đợi bao lâu nữa, trước kia thật là nhiều lo lắng.

Vào lúc này nếu có có người trông thấy, sẽ phát giác ý cười trên khoe miệng Ngải Đạt thấy thế nào cũng có ý tứ phúc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Phải rứt rề nha

Editor: ChieuNinh

Buổi chiều Alice và Kathy đi tới, mang theo không ít da thú đến làm quần áo cùng nhau. Tuy rằng tay nghề nhóm giống cái thực không tệ, năng lực động tay của Liễu Thư cũng không kém, huống chi cô còn có ý tưởng của thế kỷ hai mươi mốt. Cho dù là làm bộ quần áo có thể mặc là được, nhưng có cô chỉ điểm một ít chỗ nhỏ, kiểu dáng quần áo cũng sẽ thay đổi lớn.

Hai người vừa đến, thì Oman đưa Eva tới. Mùa đông đến đột ngột như vậy, làm cho người ta bất ngờ, một vài thứ đều cần chuẩn bị, không đơn giản là củng cố phòng vệ bộ lạc, còn có củi lửa cần cho mùa đông đều là phải dự trữ. Phân chia vài nhân thủ trong bộ lạc thế nào cũng không đủ đâu. Đương nhiên giống cái cũng có thể hỗ trợ, nhưng mà hiện tại tuyết cũng rơi, các thú nhân tuyệt đối sẽ không yên tâm để giống cái đi ra ngoài. Cho nên nhóm giống cái chỉ cần ở trong bộ lạc chăm sóc cho trong nhà, bản thân mình và ấu tể là được.

"Tôi đi chuẩn bị thêm chút củi lửa, trở về sẽ mang chút quái nhiều gai cho em." Lúc Allen đi thì nói với Liễu Thư.

Bên ngoài tuyết đã rơi rất lớn, trên mặt đất là từng dấu chân thật sâu, Liễu Thư nhìn nhìn chân Allen, lại là để trần. Trong bộ lạc thú nhân gần như đều để chân trần đi đường, chỉ có giống cái yếu kém một chút, thì sẽ dùng da thú bao bọc lấy chân. Hiện tại trời rét lạnh, cứ như vậy mà đi ra ngoài, trước kia không cảm thấy thế nào, hiện tại cô thật lo lắng, nhưng mà bản thân mình cũng chỉ có một đôi hài trên chân, con là số ba mươi bảy, khẳng định Allen là không mang được.

Trong lòng âm thầm quyết định mình hẳn là phải nhanh chút làm ra hài, nếu không thời tiết lạnh như vậy tuyết đối là sẽ đông lạnh hỏng người.

"Anh phải cẩn thận, có cần dùng da thú bao chân lại hay không, như vậy có thể bị tổn thương do giá rét hay không?" Trong giọng nói của Liễu Thư tràn đầy lo lắng, Allen cũng nghe ra được. Trên gương mặt tuấn tú lộ ra nụ cười ngây ngô thực không phù hợp với bộ dạng của hắn, hắn nâng tay gỡ gỡ đầu tóc màu đỏ kim, trải qua được Liễu Thư thường xuyên chải mao lông, đầu tóc cũng rất xuôi thuận.

"Không có, không thấy đông lạnh, đều quen rồi, em trở về đi, bên ngoài gió to lạnh lẽo, đừng để cảm lạnh." Allen liên tục xua tay, kỳ thực thú nhân cũng không phải làm bằng sắt, mùa đông đi chân trần trong gió trong tuyết, tổn thương do giá rét là không thể tránh được. Nhưng mà thú nhân có thể trạng kia, sẽ có rất ít người chú ý, đương nhiên nếu như thật sự bị thương nghiêm trọng, vậy thì nhất định phải đi tìm Vu y giải quyết.

"Được, anh đi rồi nhanh trở về, củi lửa cũng không nóng lòng nhất thời." Liễu Thư tha thiết dặn dò, Allen cười ngây ngô gạt mạnh đầu. Khi cô đưa mắt nhìn theo Allen bước đi mạnh mẽ uy vũ, uy vũ sinh uy đi rồi mới trở về son động, thì bị sáu đôi mắt sáng lấp lánh trừng thật to, nhất thời không nói gì ôm trán.

"Đến, chúng ta bắt đầu đi." Liễu Thư mới không có hứng thú đưa lên cửa để bị trêu chọc đâu. Cô vô cùng bình tĩnh ngồi trở lại bên cạnh lò sưởi, cầm lấy da thú và cột châm, xe chỉ luân kim không dấu vết nói sang chuyện khác.

"Tiểu Thư, chừng nào thì cậu và Allen cử hành nghi thức bạn lữ vậy?" Eva thực tùy ý thường thức con dao Thụy Sĩ, vừa đưa cho Liễu Thư vừa dùng giọng điệu thực bình thường hỏi, giống như vô cùng chắc hẳn là phải vậy, nhưng mà đương sự cũng không cảm thấy như vậy.

Tay Liễu Thư đưa qua lấy dao lập tức liền dừng lại ở nửa đường, trong đầu hồi tưởng nửa ngày rốt cuộc tiêu hóa những lời "cử hành nghi thức bạn lữ" này là gì, sau đó chính là cả người chậm rãi hóa đá ở trong gió lạnh, cuối cùng tan thành mây khói trong cơn gió lạnh. Cô quả thực bị lời không chịu nổi, cái gì kêu cử hành nghi thức bạn lữ, này... cái này cũng quá bất thường đi.

Nhưng mà Liễu Thư vẫn không được buông tha dễ như vậy.

"Ừ, nói vậy không cần chờ đến mùa hạ qua năm, Allen và Tiểu Thư đã có thể cử hành nghi thức bạn lữ, có lẽ rất nhanh thì sẽ có ấu tể của mình đâu." Kathy e sợ thiên hạ không đủ loạn lại cất giọng líu ríu bên tai, Liễu Thư nghe được mà đầu thỉnh thoảng đau, chuyện này là chuyện gì xảy ra hả?

"Thậm chí to nhỏ mù quáng cái gì đâu, làm sao mình có thể cử hành nghi thức bạn lữ với Allen." Cái này xem như cái gì cùng cái gì vậy, thế nào lại kéo tới chuyện này đây. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Không cần thẹn thùng, cậu thấy Allen thích cậu biết bao nha, thật sự là thú nhân rất tốt." Eva ra sức tôn sùng đối với "chủ em" của mình.

"Ừ ừ." Ngay cả Alice luôn luôn im lặng đều tán thành.

Liễu Thư nửa mặt tối sầm, vội khoát tay: "Thôi đi, mình và Allen sẽ không."

"Vì sao hả?" Kathy không hiểu, Liễu Thư là Allen dẫn về, cho nên Allen có quyền lợi ưu tiên theo đuổi, đây là quy định bất thành văn của thú nhân. Cho nên từ ngày ấy tới giờ, cô không ít thú nhân đang ngằm xoa tay, nếu như Allen không xuống tay thì sẽ lập tức bày ra hành động. Từ khi Liễu Thư đến đây cho tới bây giờ bởi vì không quen lại còn rất trạch (chỉ ở trong nhà), mà Eva cũng không thêm đề ý đối với phương diện này, cho nên cũng chưa nói cho cô. Kỳ thực cô là một người ngoại lai, rất được thú nhân trong bộ lạc yêu thích.

Bởi vì Allen không có dấu vết (ở trong mắt Liễu Thư) theo đuổi, mà Liễu Thư cũng vẫn không có tỏ vẻ cự tuyệt, hơn nữa ở một ít phương diện đều bày tỏ thực sự thích Allen, cho nên bọn người Eva Kathy ở trong lòng yên lặng ghép hai người thành một đôi, thế nên mới có Eva vừa nói hôm nay. Cho nên không phải cô tâm huyết dâng trào, nhưng mà Liễu Thư phản ứng, lại làm cho ba người này bắt đầu không hiểu ra sao.

Kỳ thực trong bộ lạc đối với phương diện theo đuổi bạn lữ thì đều rất đơn thuần thẳng thắn. Đương nhiên giống cái có vẻ thẹn thùng một chút, nhưng mà một khi thú nhân mình thích theo đuổi, thì cũng sẽ nhiệt tình đáp lại. Cho nên Liễu Thư phản ứng rồi rầm ở trong mắt của các cô có chút không cần thiết. Đương nhiên các cô cũng tuyệt không thể tưởng được thân là con dân Hoa Hạ trong khung có một loại rụt rè cũng không thay đổi được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 55: Chăm sóc ấu tể

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Cuối cùng trọng tâm đề tài kết làm bạn lữ này vẫn bị Liễu Thư kéo trở về, thật sự là bị ba giống cái nói không có cách nào khác. Nhưng tuy rằng không nói gì, chỉ là trong lòng cô cũng luôn nghĩ tới. Chỉ số tình cảm của Liễu Thư cũng không thấp, Allen đối với cô thế nào tự nhiên là cô nhìn ở trong mắt, nhưng nếu nói kết thành bạn lữ, chuyện này đối với cô nhất định phải đi theo đuổi quá trình "nhận thức, yêu đương, quá giới hạn một chút, lấy chứng nhận kết hôn" mà nói, thì tốc độ này của thú nhân thật sự là quá nhanh, trong nhất thời cô còn tiếp thụ không nổi.

Ba người im lặng làm quần áo, Eva ở một bên nhìn, bụng của cô cũng không nhỏ, Liễu Thư không cho cô làm việc này, dự định cùng nhau làm luôn phần quần áo cô muốn làm. Nhưng mà Eva vẫn kiên trì, bản thân Liễu Thư thì hỗ trợ, về phần làm cho Oman thì vẫn tự cô ấy đến làm. Đối với bạn lữ của mình, nhóm giống cái vẫn là muốn coi trọng, mỗi chuyện vẫn muốn vâng theo nguyên tắc, Liễu Thư cũng không phản đối. Cô còn muốn làm cho Allen đâu, có lẽ cũng bận rộn quá. Quần áo da thú mùa đông, cho dù là nhiều hơn hai cái tay áo làm áo lót lần trước, nhưng cũng đơn giản, dùng khối da thú cuộn thành ống khâu lên áo lót, cũng được rồi.

Lần mò làm xong một cái, Liễu Thư thở dài, quần áo này đã làm tốt, đáng tiếc da thú vẫn mỏng, như vậy mặc không vừa người, cũng không thể nào giữ ấm. Đáng tiếc ở đây không có vải bố vải bông, ừ, cho dù không có, nếu là phát hiện sợi dây và bông vải cũng tốt, nhưng hiện tại đã là mùa đông, muốn tìm mấy thứ này tuyệt đối không dễ dàng, chỉ có thể chờ gần đến mùa hạ, xem coi có thể phát hiện ở trong rừng rậm hay không. Liễu Thư âm thầm ghi nhớ, cô định dùng da thú làm vài món quần áo sát người, như vậy mặc cũng thoải mái chút.

"Alice, sao cậu làm quần áo tiểu hài tử, cậu..." Trong lúc vô ý giương mắt nhìn thấy một bộ quần áo rất nhỏ trong tay Alice, tuyệt đối không phải thú nhân có thể mặc lên được, đương nhiên cho dù chính cô ấy cũng không mặc vào, Liễu Thư liền nghi hoặc.

Alice mỉm cười, chỉ chỉ vào quần áo lót trong tay Kathy đang làm cũng tương tự nói: "Mình và Kathy đều đang làm đây, trong bộ lạc có rất nhiều, ừ, ấu tể đã không có a ba và a ma, bọn nó cần chăm sóc. Bình thường thức ăn đều là bộ lạc trông coi bọn nó, hiện tại trời lạnh, chúng mình muốn làm chút quần áo cho bọn hần, bằng không cũng sẽ chịu không nổi."

A ma Alice đã qua đời rất sớm, a ba nuôi dưỡng cô đến sau khi thành niên thì một thân một mình rời khỏi bộ lạc, tiến vào rừng rậm, làm thú nhân lưu lạc. Bạn lữ từ vong đã đã kích rất lớn đối với a ba Alice, sau khi yên lặng nuôi nấng Alice lớn lên, giống như là giải quyết xong khúc mắc duy nhất này, thống khổ rồi đi chôn thương tâm, lựa chọn đi xa tha hương. Kỳ thực a ba của cô cũng không phải người duy nhất làm như vậy, trong bộ lạc rất nhiều thú nhân mất đi bạn lữ phần lớn đều đã lựa chọn như thế. Thú nhân gây thơ cảm tình chuyên nhất, bạn lữ đã lựa chọn sẽ quý trọng cả đời sẽ không hề lại thay đổi, cho dù chết đi cũng vậy. Cho nên bọn họ sẽ yên lặng rời đi, lặng lẽ ở bên ngoài tự liếm láp miệng vết thương của mình, gần như rất ít trở về, có lẽ là cả đời.

Bởi vì a ba Alice khi cô vừa trưởng thành thì rời đi, trong một đoạn thời gian này đã không có người lớn chăm sóc nên cuộc sống Alice cơ bản cũng không biết. Cũng may ở trong bộ lạc không có khả năng nhìn một tiểu giống cái sinh hoạt một mình, cho nên đã đón cô đến chỗ một đám đều là ấu tể cô nhi để cùng chăm sóc một đoạn thời gian

Mà Kathy là một cô nhi, a ba và a ma đều qua đời rất sớm, cô được bộ lạc nuôi lớn, thân thể hai người đều giống nhau, cho nên cũng rất nhanh trở thành bạn tốt. Chẳng khác nào cùng nhau từ "cô nhi viện" đi ra, cũng cảm thụ sâu nhất đối với không cha không mẹ, cho nên trong ngày thường cũng rất chiều cố ấu tể bộ lạc, lúc này tự nhiên là không kém bao nhiêu.

Hiểu biết hoàn cảnh ấu tể cô nhi trong bộ lạc Liễu Thư thôn thức một hồi, xã hội nguyên thủy rất nguy hiểm, hờ một tí thì sẽ xuất hiện thương vong, đến lúc đó chỉ có thể để lại thật nhiều tiếc nuối. Liễu Thư cũng là một cô nhi, may mắn được gia gia nãi nãi nuôi nấng nhiều năm, nhưng mà cuối cùng cũng phải dựa vào chính mình sứt đầu mẻ trán từng bước trưởng thành. Đối với gian khổ trong đó cô đều rõ ràng hơn ai khác, cho nên vừa nghe xong thì tỏ vẻ mình cũng sẽ đi thăm nom nhóm ấu tể này.

"Không bằng hiện tại các cậu dẫn mình đi thăm bọn nó đi, không biết bọn nó thiếu cái gì, chúng ta cũng dễ làm." Liễu Thư nói có gió chính là mưa.

"Ừ ừ, tốt." Kathy gật đầu, kỳ thực buổi sáng khi từ chỗ tộc trưởng trở về thì cô và Alice đã cùng đi nhìn, còn chuẩn bị vài thứ đợi lát nữa đưa qua đây, cho nên Liễu Thư đề nghị thì tự nhiên là cô đồng ý. Diendanlequydon~ChieuNinh

"Mình cũng đi." Không muốn bị bỏ lại, Eva vội vàng tỏ thái độ, nhưng mà Liễu Thư nhìn cô mang thai, cuối cùng tỏ vẻ thực bất đắc dĩ lắc đầu: "Không được, bên ngoài tuyết rơi, còn rất dày nữa, cậu lớn bụng đi ra ngoài rất nguy hiểm. Hơn nữa lạnh như thế, chúng ta cũng không phải là Oman ôm cậu đi được, cho dù có dùng da thú bó chân thì giảm trong tuyết vẫn đông lạnh chết cậu."

Vừa nhận giáo huấn, làm cho Eva bị nói mà bủn rủn môi, cúi đầu buồn bã ỉu xìu buông xuống, rất không hăng hái, nhưng mà cô cũng biết Liễu Thư nói đều có lý. Nếu cô cố ý muốn đi theo, ngược lại là thực không ngoan không nghe lời, cô sờ sờ bụng, đành phải không cam lòng mà gật gật đầu.

"Như vậy đi, Kathy dẫn Tiểu Thư đi thôi, cũng mang theo đồ của mình luôn, mình ở lại với Eva." Cuối cùng Alice mềm lòng nhìn không nổi Eva như vậy nên đề nghị nói.

"Ừ ừ, như vậy là tốt rồi." Rất nhiều khi Eva đều bởi vì mang ấu tể trong một vài chuyện đều bị ba người này bỏ lại, đã sớm cảm thấy mất hứng rồi.

Nhìn vẻ mặt mong đợi của Eva, đột nhiên Liễu Thư cảm thấy có đôi khi ở một vài phương diện mình đều xem nhẹ. Cô nâng tay xoa đầu Eva: "Được rồi, không cần mất hứng, chờ cậu sinh cục cưng ra rồi thì lúc nào cũng dẫn cậu theo."

"Tiểu Thư tốt nhất." Tiểu giống cái cũng là rất đơn giản, cũng không tồn tại khúc mắc gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Trứng chim chân giò hun khói

Bởi vì muốn đi thăm nhóm ấu tể nên Liễu Thư còn làm chút chuẩn bị, tuy rằng tộc nhân trong bộ lạc khẳng định rất xem trọng nuôi dưỡng ấu tể, cũng sẽ không bạc đãi bọn hắn. Nhưng mà cô nhi không cha không mẹ rốt cuộc sẽ không có cuộc sống được nhiều như ý, chú ý nhiều một chút cũng tốt, suy bụng ta ra bụng người Liễu Thư tự nhiên hiểu được cảm thụ này.

Nên lúc này lửa trong lò sưởi đang nướng mấy con cá muối, đã có cá tự nhiên là không thể thiếu cá muối, thứ này ăn có vị, chế cá muối chín làm thành món ăn vặt ở thế giới này khi không có việc gì thì nhét một miếng vào miệng. Tuy rằng ngai nó tanh, nhưng mà thay đổi khẩu vị cũng là đồ ăn ngon, chỉ đáng tiếc là không có món chính, bằng không thì cá muối ăn với cơm thì thật thơm ngon.

Trừ bỏ làm cá muối còn dùng túi da thú lớn đựng không ít thịt khô, thịt khô này cũng là Liễu Thư chơi đùa ra được, linh cảm đến từ thịt bò khô. Đương nhiên cái này cũng không tính là cái gì, chỉ là bỏ một miếng thịt to vào trong nồi nấu chín, đợi nguội rồi thì dùng dao cắt mỏng thành từng miếng làm thịt khô. Đầu tiên là đặt tới địa phương râm mát hong khô, đợi đều cứng rắn lại thỉnh thoảng lấy ra phơi nắng dưới ánh nắng mặt trời. Ngay từ đầu Liễu Thư sợ sẽ bị hư hỏng, cho nên cẩn thận làm một hai lần xem không có vấn đề gì rồi mới lập tức bắt đầu làm nhiều lên. Chỉ rất đáng tiếc là, đây là nửa tháng trước cô mới nhớ tới phải làm, mấy người Eva ăn còn những người khác chưa có biết đâu. Hơn nữa cô có một mình cũng làm không có bao nhiêu, lại phải vô cùng cẩn thận, rất lo lắng sẽ hỏng việc, tốc độ cũng không nhanh.

Allen cũng biết, hai người đều chưa có nói cho tộc trưởng, đều muốn đợi xác định thịt khô không có chuyện gì rồi nói sau. Ai ngờ, khí trời chuyển biến nhanh như vậy, làm cho người ta thực không đỡ được, như bây giờ không có ánh nắng trời phơi nắng thường xuyên, thịt khô cũng tồn trữ không lâu.

Vốn muốn lo trước tính sau, lấy xuống trước cũng không được, mấy gói to thịt khô cô làm trước hết giữ lại đi, không đến vạn bất đắc dĩ cũng đừng ăn.

"Mấy quả trái cây này cũng mang theo đi." Nói đến trái cây, ở chỗ Liễu Thư chỉ còn lại không đến mười mấy trái, đều sắp khô quắt, đây là mấy ngày trước đây Allen mang về. Cô nhất thời hứng khởi muốn giữ lại làm mứt hoa quả, cái này khi còn ở nông thôn cô thường làm, cô có kinh nghiệm, ừ, nói trắng ra là miệng cô thèm ăn, muốn ăn chút gì đó có vị. Nhưng mà ai biết hôm nay khí trời thay đổi bất thường, trái cây cũng không tươi mới, đừng nói làm mứt, cho dù là ăn cũng ngại không dễ nhai. Hiện tại ở bên ngoài cũng rất khó tìm được trái cây, cho dù có cũng là ở trong động con sóc, đó cũng là để người ta qua mùa đông nha.

Chọn chọn lựa lựa, Liễu Thư tìm ra hai cái chân giò hun khói của mình, cho tới nay cũng không nở ăn, mắt thấy cũng sắp quá thời hạn, cô đang dự tính mấy ngày nay thì ăn nó. Hiện tại... quên đi có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng, mình cũng chỉ có chút đồ này, dù sao trước kia cũng đã ăn rồi, sao không để cho mấy người Eva đều nếm thử.

"Đây là cái gì vậy?" Hiển nhiên ba giống cái đều cảm thấy rất hứng thú với chân giò hun khói (xúc xích) của Liễu Thư.

Lúc trước cũng là sợ lúc đang dẫn dắt du khách thì nửa đường bị đói, nên cô đều mang theo đồ ăn vặt tùy thân, hai cái chân giò hun khói này cũng là cô chọn mua ở siêu thị, nhìn trúng ở chỗ ăn một cái bảo đảm no.

Liễu Thư hơi có chút đắc ý nhỏ lắc lắc một cái chân giò hun khói, có chút cảm khái hoài niệm nói: "Đây là một trong đặc sản của bộ lạc mình, xúc xích, ừ, kỳ thực cũng là làm từ thịt, nhưng rất cuộc khẩu vị khác biệt. Vốn nghĩ mấy ngày nay sẽ ăn nó, vừa vặn hôm nay các cậu đều ở đây, vậy cùng nhau nếm thử đi."

"Nhất định ăn rất ngon rồi." Từ lúc ăn qua bánh mì Eva đã biết "Bộ lạc" của Liễu Thư cường đại giàu có, còn có thật nhiều thứ ăn ngon, cho nên chân giò hun khói xuất hiện, cô vừa nghe là có thể ăn thì nước miếng lan tràn ngay tại chỗ. Nhìn thấy Alice và Kathy đang ra sức giục cọt cô, nhưng cô cũng rất hiểu kỳ cái thứ dài dài này rốt cuộc là cái vị gì. Dien*đan*le*quy*don ChiêuNinh

"Ài, đợi chút, chúng ta cứ ăn như vậy, thật sự là quá lãng phí, chúng ta đổi cách ăn khác." Nhìn thấy lúc này cũng đã trễ, may mà cơm nước xong lại nói sau, hơn nữa Allen và Oman cũng sắp trở lại, đúng lúc thời gian nấu cơm.

Hai cái chân giò hun khói lớn có thể ăn sống, nhưng cứ ăn như vậy, cũng quá lãng phí, Liễu Thư đề nghị xào ăn, lớn như vậy, làm hết hai cái, cũng rất phân có lượng.

Ba người Eva tự nhiên đều không có ý kiến gì, thứ đồ này cũng là lần đầu tiên thấy, ăn thế nào cũng không biết, còn không bằng để Liễu Thư quyết định.

"Trứng gà xào chân giò hun khói, không nghĩ tới mình còn có thể ăn một lần." Nhìn hai cái chân giò hun khói, Liễu Thư lắc đầu, rất là có chút cẩn thận chưa xốt nói.

"Trứng gà là cái gì?" Kathy khó hiểu trứng gà xào chân giò hun khói trong miệng Liễu Thư là ý tứ gì.

Liễu Thư giật mình, ngượng ngừng gõ gõ đầu: "Không đúng không đúng, không phải trứng gà, là trứng chim." Nói xong thì đứng dậy chạy đến một bên, khi rồi trở về thì trong tay cầm mấy cái trứng chim tròn căng cỡ bằng nắm tay trẻ con.

"Nha, đây là..."

"Đây là hôm kia Allen lượn về, nói là lúc đi ngang qua thì trông thấy trên một thân cây, hơn nữa xem bộ dạng chung quanh, chim mẹ đã có khoảng thời gian không xuất hiện, khẳng định là đã xảy ra chuyện cũng không chừng, cho nên liền mang mấy cái trứng này trở lại, hôm nay đúng lúc ăn luôn."

Nhóm giống cái cũng thường ăn trứng chim, nhưng mà đều sẽ tuân theo quy tắc rừng rậm, tuyệt đối sẽ không đuổi tận giết tuyệt, cho dù có ăn thì trong

một tổ nhiều lắm là lấy một hai cái, cho dù chim mẹ trông thấy cũng sẽ không nói cái gì, ừ, nói chung một tổ hy sinh vài cái, cấp cho con hổ bự hung tàn một ít phí bảo hộ, rất miễn cưỡng đi.

Hết chương 56.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Thú nhân rộng rãi

Editor: ChieuNinh

Trứng chim xào chân giò hun khói, xem như là món ăn lại hết sức đơn giản, gần như trứng chim xào cái gì đều ăn rất ngon, mà chân giò hun khói cũng giống vậy. Trước kia khi còn ở một mình, lúc Liễu Thư phạm lỗi thì chính là một đĩa cơm trứng gà chân giò hun khói đã thu phục được, cho nên đối với mấy thứ này vẫn rất có kinh nghiệm, đáng tiếc ở đây không có com làm món chính, thật sự là tiếc nuối.

Cầm cái bát đập vài cái trứng chim vào, dùng đũa quấy thật nhanh, quấy thành dịch trứng rồi để sang một bên, lấy cái thớt gỗ ra, đây là mấy ngày gần đây mới làm, cái thớt gỗ dễ làm, một khối gỗ bằng phẳng là có thể. Lấy hai cái chân giò hun khói lớn qua xé mờ túi đóng gói, một cổ hương vị chân giò hun khói tỏa ra. Đã có thời gian rất lâu không ăn qua loại đồ ăn nhanh này nên Liễu Thư chảy nước miếng một trận.

Nhịn xuống xúc động muốn một ngụm cắn xuống, cô đều nhanh chóng cắt hai cái chân giò hun khói thành miếng, chậm rãi xếp trên cái thớt gỗ, phân ra thành mười phần.

Bởi vì tựa như món ăn đơn thuần không đồng dạng như vậy, cũng sẽ không quyết định bởi thịt bên trong chân giò hun khói xào trứng.

Liễu Thư chuẩn bị, Kathy nhóm lửa, Alice ở một bên trợ thủ, mà Eva phụ trách ngồi xem đợi ăn, ừm, vô cùng hài hòa.

Nồi đun nóng, trước tiên Liễu Thư múc một muỗng dầu trắng đều ở trong nồi trước, sau đó đổ vào một chén trứng, không đợi trứng trong nồi kết dính, nên dùng xẻng bắt đầu chia đều trứng. Nhắc tới cái xẻng, vẫn là sắt thì tốt, nhưng ở đây ngay cả quặng sắt cũng không biết ở đâu nữa, càng đừng nói tới luyện sắt, sau đó là công cụ rèn sắt, tạm thời là nghĩ cũng đừng nghĩ, cho nên vẫn làm bằng gỗ cho xong.

Đáng tiếc gỗ phổ thông làm loại đồ dùng phòng bếp cái xẻng này, Liễu Thư lo lắng có vụn gỗ rơi ra trong thức ăn rồi bị ăn. Tuy nói không có vấn đề lớn, nhưng khó bảo toàn, cuối cùng chọn chọn lựa lựa, khi đó bởi vì cái này mà còn hơi phiền lòng một chút. Allen ở một bên cứ yên lặng để bụng như vậy, chính là cách cái vài ngày sau đó, hán mang về cho cô khúc gỗ nhỏ. Sở dĩ gọi là khúc gỗ nhỏ, bởi vì lúc hán mang về, mặt trên khúc gỗ này bị phủ lên một tầng bùn nhỏ thật dày đó, không phải do cô tự nghĩ như vậy.

Sau đó không nghĩ tới, gạt bỏ đi tầng bùn nhỏ thì mặt trong đó cũng là "vật quý", một loại thực vật cho tới bây giờ chưa thấy qua..., tạm thời đã nói là thực vật đi. Hoi det, các phương diện đều thích hợp, miễn miễn cưỡng cưỡng làm cái xẻng, lúc này Liễu Thư mới hỏi cái này rốt cuộc là cái gì vậy.

Allen suy nghĩ hồi lâu mới tổ chức xong từ ngữ, đây là một loại rễ cây thực vật, thực vật đó sinh trưởng ở trong đầm lầy, rễ cây nó cũng có bộ dạng kỳ quái. Quan trọng nhất là rễ cây này vô cùng cứng rắn. Liễu Thư lo lắng thô ráp gì đó căn bản sẽ không phát sinh, bởi vì Allen chú ý Liễu Thư, nhất thời nhớ tới cái này, bỏ chạy đến đầm lầy trong rừng rậm đi tìm.

Lúc ấy nhìn Allen một thân chật vật, trong lòng Liễu Thư có thể nói là ngửi vị tạp trần, đầm lầy rất là nguy hiểm, một khi không cẩn thận bị vùi xuống thì thì cốt đều không vớt lên được. Cũng may mắn Allen có hai cánh dài, nếu không phải biết bay, làm sao có thể lấy được rễ cây này tới tay, phải biết rằng loại thực vật này còn thích mọc ở giữa đầm lầy.

Lúc này đây mỗi lần dùng cái xẻng có tạo hình độc đáo này, trong lòng Liễu Thư đều sẽ nghĩ chút loạn thất bát tao. Bây giờ lại đang nghĩ tới Allen sắp trở lại, đúng lúc tới giờ cơm, ừm, nước trong bình vừa đổ được còn nóng hổi, bên ngoài tuyết rơi lớn như vậy, lại lạnh như thế, trăm ngàn đừng cảm lạnh, thuốc cảm mạo cũng phải uống một chút. Cô lại cảm thán, đồ mình mang đến quá ít, ở đây sinh tồn cũng quá gian nan, không chỉ là đồ ăn, sinh lão bệnh tử, thiên tai, kẻ thù mãnh thú bên ngoài, đều là vấn đề.

Trở mặt da trứng hai cái là xong, dùng cái xẻng cắt ra, lật chuyển xào vài cái sau đó chính là bỏ chân giò hun khói trên cái thớt gỗ vào nồi trộn xào chung với nhau, không có đồ gia vị khác chỉ có muối, nhưng cần thận nêm một miếng, hương vị không tệ. Diendanlequydon~ChieuNinh

Đợi khi ra nồi, Liễu Thư đặc biệt chọn một cái chậu vốn để đựng canh, cứ như vậy tràn đầy một chậu còn đựng thêm một mâm nữa.

Bên này chân giò hun khói xào trứng mới ra nồi, cổ bụng một chậu đầy xoay người, nháy mắt thì chống lại ba đôi mắt sáng long lanh chớp chớp cũng không chớp một cái, hừ cho Liễu Thư sững sốt, sau đó thì lại vừa bực mình vừa buồn cười.

"Vẫn đừng nóng vội, mới vừa rồi mình nghe được tiếng hổ gầm, nhóm Allen trở lại, chờ bọn hán về rồi cùng ăn đi." Liễu Thư cười cười để chậu lên bàn đá.

Nói là bàn đá chính là một tảng đá to, khi ăn cơm không có cái bàn, chỉ ngồi xồm bên cạnh lò sưởi, thật sự là không có thuận tiện và lại cũng khó coi, cho nên Liễu Thư tìm tìm kiếm kiếm, tìm tảng đá to bằng phẳng và lại có thể mười người ngồi vây quanh, để cho Allen chuyển trở về. Dù sao không gian trong sơn động thật lớn, cô tuyệt không để ý bị chiếm chút chỗ, lại nói, hơi sức nhân thú thật đúng là không hay ho, chuyển tảng đá lớn như vậy trở về ngay cả thở gấp cũng không thở gấp một cái, cái này nếu để trên thế vận hội, tuyệt đối nháy mắt miêu sát toàn thể giới. (miêu sát: giết ngay lập tức)

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, bên này Liễu Thư vừa buông lời, Alice và Cathy còn chưa có động, thì ở trong sơn động đã nghe được giọng oang oang của Allen và Oman. Khí phách của thú nhân cũng thể hiện ở trong tiếng cười, mặc dù nói mùa đông đến trước thời gian, khiến các thú nhân ứng phó không kịp, cũng vì mùa đông này khá dài mà tràn đầy lo lắng. Nhưng thú nhân cũng rộng rãi, đối đãi với cuộc sống thì cần một thái độ, cho nên các thú nhân đều rất biết điều chỉnh, quá trình chỉ cần trong một thời gian ngắn thôi.

"Thơm quá, các cô lại làm cái gì ăn ngon?" Oman vừa tiến vào, lỗ mũi liền hít hít, hỏi người khác mùi thơm bất đồng rồi lập tức nở nụ cười.

Allen theo sát ở phía sau, hai thú nhân cao lớn cường tráng, đội một thân gió tuyết trở lại, trên người đều mang hơi nước nặng nề, trong sơn động cũng không phải là rất ẩm áp, nhưng so với bên ngoài tất nhiên là ẩm áp hơn rất nhiều. Liễu Thư vừa thấy bọn họ trở lại, sợ lạnh nóng luân phiên sẽ sinh ra bệnh, ôm một bình gỗ chứa nước còn nóng tiền lên.

"Trước uống ngụm nước nóng ẩm áp, đợi lát nữa chúng ta liền ăn cơm."

Allen một tay nhận lấy trước, hung hăng vài hộp hết hơn phân nửa bình, Oman ở một bên lơ đãng nhìn, trong lòng vẫn lầu bầu. Cũng may loại bình này Liễu Thư chuẩn bị xong mấy cái, Eva thấy bầu bạn mình không có cướp được, thì hấp tấp ôm một cái khác rồi tiến lên, tất nhiên Oman rất vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Năm tầm mắt

Editor: ChieuNinh_

"Đây là cái gì?" Nhìn đồ ăn chưa bao giờ gặp qua, Allen nghi hoặc hỏi, còn tò mò đưa tay chọc chọc, nhưng mà bị Liễu Thư ngăn cản lại nói: "Nhanh đi rửa tay đi, đây là cơm chiều hôm nay."

Allen nghe vậy cũng không hỏi lại cái gì, gật đầu, ngoan ngoãn đi tới bên cạnh chậu nước đã sớm được chuẩn bị tốt để rửa mặt rửa tay. Đương nhiên thói quen thích sạch sẽ như vậy, thú nhân thì không có, là Liễu Thư vẫn luôn kiên trì, cuối cùng xác thực xem như cũng không tệ, cho nên bị cô ảnh hưởng. Chẳng những mỗi ngày Allen dựa theo thói quen mà làm, ngay cả Eva và Alice Kathy cũng nhanh chóng học theo. Đương nhiên thân là bạn hữu Oman đứng mũi chịu sào, là phải tập thành thói quen, nếu không chọc phải bạn hữu nhà mình mất hứng, hẳn tuyệt đối gánh vác rồi.

Nhìn em trai đi rửa mặt rửa tay, Oman vốn muốn lừa dối qua cửa lại trước cái nhìn qua của Eva thì cũng rất thông minh đi theo, được rồi, cho dù phải đổi thành một thú nhân thích sạch sẽ, cũng cần quá độ, mà Oman quá độ có vẻ dài hơn chút thôi.

Cơm chiều tự nhiên là không có khả năng chỉ một mâm chân giò hun khói xào trứng, cái này cho dù đưa hết cho hai thú nhân ăn, thì cũng chỉ miễn cưỡng có thể nhét hàm răng mà thôi, hai thú nhân, không có một con dã thú là không thể ăn no được. Liễu Thư đi ra ngoài sơn động, vừa rồi khi hai anh em Allen vào nhà cô trông thấy hình như có để lại cái gì đó ở bên ngoài, còn nghĩ được mùi máu tươi. Quả nhiên nhìn thấy cửa bên sơn động có treo một con dã thú đã xử lý tốt.

Nhìn đến đây trong lòng Liễu Thư ẩm áp, đây là thú nhân sợ giống cái xử lý con mồi sẽ bị lạnh đông cứng, cho nên lúc trở về thì xử lý xong trước hết. Nhưng mà cho dù là như thế, để cho cô chuyển một con lớn như vậy đi vào, vẫn là thực khó khăn, ừm, quả nhiên là tiểu giống cái yếu ớt.

Đang lúc cô muốn kêu Alice và Kathy đến hỗ trợ giúp đỡ, Allen rửa mặt xong liền đi ra, một bàn tay thì đã xách con mồi lên, sau đó một tay con mồi một tay nắm Liễu Thư dẫn trở về, còn không ngừng dẫn dò: "Bên ngoài lạnh lẽo, không cần tùy tiện đi ra ngoài." Đây cũng không phải là Allen chuyện bé xé ra to, giống cái đối với thú nhân mà nói thật sự là quá yếu ớt, mỗi lần tới mùa rét lạnh gian nan này, giống cái có tỉ lệ tử vong cao nhất, một chút cảm lạnh nho nhỏ, có thể làm cho các cô chết đi. Allen tuyệt đối không muốn Liễu Thư xuất hiện bất luận ngoài ý muốn gì, cho nên tự nhiên muốn cẩn thận chăm sóc.

"Ừm, đã biết." Liễu Thư cũng không muốn phản bác, nói mình rất khỏe mạnh linh tinh, Allen có ý tốt, cô vui vẻ nhận.
ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d

Thấy bộ dạng Liễu Thư ngoan ngoãn, Allen bởi vì có chút khăn trương mà khoe miệng mím chặt lặng lẽ vênh vênh hướng lên trên. Oman thấy con mồi thì tiếp nhận đi qua, cẩn thận đặt trên giá nướng mà khoe miệng co rút, trong lòng thẳng lác đầu. Xem ra đối với Allen bạn hữu không ai ngoài Liễu Thư rồi, nhưng mà nhìn bộ dạng Liễu Thư, hình như nó còn phải trải qua một ít khảo nghiệm nha, ừm, trước cung kính ở đây một chút đi.

Đợi cho đến khi thịt nướng đã chín, Liễu Thư còn hâm nóng lại chân giò hun khói xào trứng một lần trong nồi đá, vừa vặn thừa dịp còn nóng mới ăn. Bốn giống cái hai thú nhân, sáu người vây quanh một bàn, lộ vẻ ẩm áp thân nhiên, Liễu Thư khe khẽ ngửi ngửi có chút hương vị quê nhà, khoe miệng không khỏi hiện lên chút ý cười. Đúng lúc bị Allen nhìn thấy, trong lòng hân nóng lên, chỉ nhìn chăm chăm không rời. Khi cô ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau,

nhất thời không nói chuyện, chỉ là yên lặng nhìn người đối diện, trong mắt hai người đều ánh ngược của đối phương, ánh lửa trong lò sưởi tỏa ra, trong đôi mắt ánh lên từng đốm lửa nhỏ, trong suốt long lanh.

"Ôa ăn thật ngon, thật sự thơm quá, ô a ô a." Dùng đũa mới học được, vận dụng tương đối thuần thục gấp miếng chân giò hun khói nhét trong miệng, chỉ một ngụm, cái khẩu vị mới mẻ này có chút độc đáo. Phụ nữ có thai còn có chút kiêng ăn, nháy mắt đã bị tóm lấy, tiếp theo liền hưng hăng gấp mấy đũa, sau đó còn kém không vui đầu vào trong bát, dùng tư thế Trư Bát Giới gặm dưa hấu, ăn vào như hổ đói, khí thể chém giết này có chút dọa người.

Sau đó đã thành công hù người khác nhảy dựng, ví dụ như nói Liễu Thư và Allen chỉ vì một tiếng "Ô a" này, thì cả kinh lập tức quay mặt qua chỗ khác, đưa tình ân tình, yên lặng nhìn nhau cái gì đó đều là mây bay. Kathy từ trước đến giờ thích bát quái, được rồi, kỳ thực bát quái là thiên tính của nữ nhân, cho dù là Alice cũng tránh không được, hai giống cái bát quái đã sớm chú ý tới bất thường, ăn ý liếc nhau, đều thực tự giác không có lên tiếng. Thậm chí đều nhân xuống nhiệt tình đối với mỹ thực, nhưng mà ngàn tính vạn tính, lại tính sai cái tên nhị hóa Eva này. Hai người chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc mắt nhìn chăm chăm một cái Eva vẫn còn đang ăn giống như heo ủ đất, muốn giáo dục nho nhỏ một chút, "Quấy rầy thú nhân giống cái yêu đương là sẽ gặp sét đánh". Nhưng khỏe mắt thấy ánh mắt bạn lữ người ta quảng đến thực có thâm ý, nhất thời héo, cái ánh mắt gì hả, ghét nhất bị uy hiếp, ừm, thật ghét nhất ham muốn chiếm hữu mãnh liệt của thú nhân. Alice Kathy yên lặng rơi hai dòng nước mắt, ghen ngào không nói gì.

Chân giò hun khói xào trứng xứng đáng được mọi người yêu thích, cho dù là ở thú nhân đại lục cũng không ngoại lệ, một chậu tràn đầy, chính là kiêu, người một chén ta một chén, một đũa một đũa thì rất nhanh đã không còn. Liễu Thư cũng coi như là súc ăn của giống cái, vốn giống cái cũng có tiềm lực dạ dày đại vương. Mắt thấy cũng sắp hết, tay Liễu Thư động tùy tâm, ở một giây trước khi Eva còn muốn vươn tay, cô lập tức bùng mồm lên, còn thừa lại một chút dưới đáy nắm đều trút hết vào trong bát của Allen. Sau đó thì thu được nắm tầm mắt khác thường, Alice Kathy ý vị thâm trường, Eva trông mong nhìn có chút ủy khuất, mắt Oman híp lại như đao, cuối cùng là tầm mắt cực nóng đến từ Allen. Nói nhiều như vậy, cũng chỉ có Oman là cho cô mãnh liệt nhất, ừm, thú nhân, nhất là thú nhân có bạn lữ, quả nhiên là không thể dễ dàng trêu chọc nha. Còn Allen, loại ánh mắt này, bị nhìn nhiều thì cũng có thể miễn dịch, lỗi tai không dấu vết núp ở trong tóc, có chút nóng.

Hết chương 58.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Ấu tể thú nhân

Editor: ChieuNinh_

Vừa qua cơn chiều xốc lên mảnh da thú cửa sơn động, ngoài phòng tuyết lớn đã ngừng lại, nhưng mà thời tiết hình như lạnh hơn, trời còn chưa tới hẳn. Kỳ thực chủ yếu là thời gian mấy người Liễu Thư ăn cơm có chút sớm, vừa vận lại phù hợp, vẫn theo kế hoạch đi thăm nhóm ấu tể trong bộ lạc.

Đúng lúc này có thú nhân ở đây, còn có thể hỗ trợ lấy một vài thứ, dù sao mặc dù bên ngoài tuyết đã ngừng, nhưng tuyết trên đất còn dày hơn, không dễ đi. Lần này ánh mắt Eva sáng lên vừa định nói tự mình muốn đi, nhưng rất nhanh đã bị tập thể ngăn trở, cho dù bên người có thú nhân, để cho cô là phụ nữ có thai đi ra ngoài vẫn làm cho người ta lo lắng, cho nên cô ấy cũng chỉ có thể tiếp tục trông mong ngóng nhìn, may mắn có Oman ở với cô cũng không tính là nhầm chán.

Ôm chậu gỗ nhỏ, ở bên trong thả mấy tấm da thú sau đó thứ gì cần mang đều đặt vào trong đó, một bao thịt khô, cá muối khô, một ít trái cây, còn có thịt nướng mới vừa rồi Allen và Oman chưa ăn hết. Cuối cùng còn có một mâm chân giò hun khói xào trứng, đây là giữ lại từ sớm, chủ yếu chính là chuẩn bị mang cho nhóm ấu tể.

Dọn dẹp một chút, thừa dịp trời còn sáng sửa soạn đoàn người liền đi, bởi vì có Oman ở đây, cho nên Alice cũng theo tới, trừ hai người họ, cũng chỉ Liễu Thư Alice Kathy, đương nhiên phải cộng thêm Allen. Thứ trong chậu nhìn không nhiều lắm, nhưng đều chuẩn bị tốt phân lượng cũng không nhẹ, Allen không cho Liễu Thư cầm lấy, tự mình ôm lên.

Nhìn bộ dạng Allen ôm ấp chậu gỗ, Liễu Thư âm thầm gật đầu ở trong lòng, xem ra cần cái giỏ trúc nha. Lại nói cái giỏ trúc, ở nông thôn thời điểm nông nhàn, là chuyện một vài cụ ông ở nhà rảnh rỗi thích làm nhất, tuy rằng bên giỏ có chút "thô ráp" nhưng mà nện lại thì rắn chắc. Phía sau nhà Liễu Thư cũng có một rừng trúc rất lớn, trước kia gia gia ở nhà có lúc bên giỏ trúc, đây là một công việc cần tay nghề. Cô còn nhớ rõ, vài năm đầu cha mẹ vừa qua đời cuộc sống trong nhà thật sự gian nan, đều là dựa vào tay nghề gia gia bên giỏ chống đỡ qua. Cho nên dưới sự âm thầm tiềm nhiệm cô cũng hiểu được vài phần thế nào, chỉ là hiện tại tuyết lớn tung bay, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có cơ hội. Huống chi gây trúc còn không biết tìm ở đâu nữa, cô ghi nhớ ý tưởng này ở trong lòng, đợi có cơ hội rồi nói sau.

Bên ngoài tuyết đều đã ngập chân, mỗi bước là một cái hố, Liễu Thư còn may, cô đang mang một đôi giày thể thao duy nhất mang tới đây. Đương nhiên giày này căn bản vốn không thể ngăn cản chống lại tuyết lớn này, nhưng mà dù sao so với Alice và Kathy trên chân chỉ cột lại tấm da thú thì tốt hơn nhiều. Nhìn các cô ấy cứ dùng bước chân gần như là chân trần thẳng tắp bước vào trong tuyết như vậy, Liễu Thư thật sự không đành lòng, nhưng mình cũng không còn cách nào khác, cô cũng chỉ có một đôi hài, đến cùng cũng không nỡ đưa cho người ta. Nhiều người như vậy, cho ai cũng không được, vẫn là tự mình mang thôi, giày này cũng là cái quan trọng, không có nó, thời tiết lạnh như vậy đừng nói là đi ra ngoài, cho dù là đợi ở trong sơn động cũng sẽ đông lạnh gặp chuyện không may. Diendanlequydon-ChieuNinh

Chỗ ở của nhóm ấu tể cách sơn động Liễu Thư khoảng cách hơi xa, bởi vì ở phương hướng ngược lại, cách cả một vách núi, một chỗ ở đầu này, một

chỗ ở đầu kia, tương đương là hai bên đầu đuôi. Cho nên cho dù là đi đường cũng cần chút thời gian, huống chi lúc này có tuyết còn không dễ đi. Lúc đi ngang qua nhà Alice và Kathy, sau khi hai người trở về lấy ra một gói da thú, đều là mang cho nhóm ấu tể.

Allen là thú nhân rất tốt, chính hắn thích là Liễu Thư, tự nhiên là giúp Liễu Thư cảm đồ, nhưng cân nhắc Alice và Kathy là giống cái, thú nhân cũng cần phải bảo vệ giống cái cho nên đều nhận lấy đồ của hai người. Đương nhiên còn cẩn thận liếc mắt nhìn Liễu Thư một cái, thấy trên mặt cô mang cười mới yên tâm lại, mà Alice và Kathy thực sự thành khẩn nói lời cảm tạ với Allen.

Đi được hơn mười phút, ven đường trên đường gặp được nhiều thú nhân, vốn hiềm thấy giống cái lúc này lại càng không nhìn thấy. Các nàng quá yếu, phạm là ở trong nhà có thú nhân cũng sẽ không nguyện ý để cho các nàng đi ra ngoài, đương nhiên trừ bỏ ba người Liễu Thư là ngoại ý muốn. Kỳ thực Allen cũng muốn ngăn cản, hắn có thể nói, hỗ trợ đưa đồ đi, nhưng mà Liễu Thư kiên trì, hơn nữa cô cũng muốn nhìn mấy đứa nhỏ này một chút. Cuối cùng còn nói, lại qua vài ngày nữa tuyết rơi lớn hơn thì không thể đi thăm, vẫn nên thừa dịp hôm nay đi nhìn. Về sau lại có cái gì thì sẽ để cho Allen hỗ trợ đưa, mới làm cho thú nhân cô chấp thuận thẳng ngừng miệng, nhưng mà vẫn là có ý muốn đi theo đến. Đương nhiên cho dù không đi thì cô cũng không sẽ trách móc gì, cô cũng sẽ lỗi kéo, còn không phải sao, sức lao động miễn phí đó.

Nhóm ấu tể còn nhỏ, cùng ở trong sơn động, là sơn động dưới cùng, bởi vì sợ nhóm ấu tể một khi không cẩn thận sẽ ngã từ cao xuống tới, lúc đó đã có thể xảy ra chuyện.

Sơn động nơi ở của nhóm tiểu ấu tể chia làm hai bên, tách ra là tiểu thú nhân và tiểu giống cái, nơi này không có chuyện nam nữ chung phòng gì, nhưng mà không đến nỗi quá mức coi mờ, rốt cuộc thú nhân và giống cái là có khác nhau.

Đương nhiên đây vốn chỉ là chăm sóc mấy đứa nhỏ đáng thương, nhưng lưu truyền từ nhiều thế hệ Dực Hồ tộc, dần dần ở đây đặc biệt là "Cô nhi viện" để chăm sóc ấu tể không có a ba a mẹ.

Nơi này bình thường rất nhiều người tới chăm nom, các tộc nhân đều rất thương tiếc mấy tiểu tử kia, nhất là nhóm giống cái, các nàng trời sinh thích ấu tể, thường ngày các nàng thích nhất qua đây thăm. Có lẽ hoàn cảnh ác liệt, có lẽ cũng có thể là tộc thú nhân dễ dàng bị thương tổn, bình thường nhóm giống cái đều rất khó thụ thai. Có thú nhân kết làm bạn lữ vợ chồng, khả năng phải ba năm năm năm mới có thể hoài được đứa nhỏ, cũng có cả đời đều không thể có được đứa nhỏ của mình, cho nên, trong bộ lạc cũng còn có nhận nuôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Chị em song sinh

Editor: ChieuNinh_

"Về sau mình cũng muốn nhận nuôi một ấu tể." Kathy nói đến đây, phát biểu ý nghĩ của mình.

Những người khác bật cười, ngay cả bạn lữ cũng chưa tìm được đâu, còn nhận nuôi ấu tể, nghĩ nhiều lắm, nhưng mà Kathy lại cái biểu tình nghiêm túc, cái ý tưởng này cũng không phải cô mới cân nhắc một ngày hai ngày. Nhưng mà hiện tại thân là giống cái độc thân lại là lẻ loi một mình, muốn nuôi nấng một ấu tể là rất gian nan. Cho nên mới nghĩ về sau tìm được bạn lữ sau nhất định phải dưỡng một đứa. Nói đến bạn lữ, thì cô không tự chủ được trong đầu hiện lên cái mặt đáng đánh đòn đó của Abby, nhất thời chút mếu máo không nói, mà ba người Liễu Thư chỉ coi cô là đang ngưng ngừng.

Bốn người đứng ở cửa sơn động, rất dễ dàng xuyên thấu qua màn da thú nghe được thanh âm bên trong, có tiếng cười của bọn nhỏ, còn có giọng nhẹ nhàng trấn an của giống cái chiếu cố bọn họ. Có thể nhìn ra rất rõ ràng, bên trái trong sơn động tranh cãi tương đối ầm ĩ chính là tiểu thú nhân hoạt bát hiếu động ở, mà bên phải không cần nói cũng biết tự nhiên là tiểu giống cái. Allen đi trước một bước đẩy ra màn bên phải, sau đó ý bảo ba cái giống cái đi vào nhanh chút. Ở trong mắt hắn, đám tiểu thú nhân này là một đám hài tử lì lợm, trước vẫn nên đi nhìn xem tiểu giống cái ngoan ngoãn mềm mại đi, Liễu Thư Alice Kathy cũng quyết định thăm tiểu giống cái trước.

Đi vào rồi, một sự ấm áp kéo tới, trước tiên thì nhìn đến trong lò sưởi tràn đầy củi lửa đang cháy, ở bên kia có một vòng tiểu tử ngồi vây quanh, còn có mấy giống cái trưởng thành.

Mấy người Liễu Thư đi vào thì khiến cho những người khác chú ý, mấy giống cái trưởng thành nhìn thấy người tới cũng không kinh ngạc, rất là nhiệt tình đứng dậy tiếp đón, Alice và Kathy cũng là người quen nơi này, các nàng đều quen biết lẫn nhau.

"Alice Kathy, buổi sáng các con đã tới rồi, sao lại tới nữa, à, còn có Liễu Thư, Allen." Bộ lạc Dực Hồ nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng giữa mấy trăm nhân khẩu cũng không có gì bí mật đáng nói. Liễu Thư mới tới không lâu, nhưng mang đến cho bộ lạc không ít kinh hi, ở trong lúc cô không biết, mọi người trong bộ lạc đã biết về cô, cũng chỉ có cô không cái tự giác này mà thôi.

Mấy vị giống cái trưởng thành tuổi cũng không nhỏ, đều đã đến trung niên, kỳ thực cũng là loại tuổi giống cái yêu thích bọn nhỏ nhất, cho nên thường xuyên đi qua đây nhìn, chăm sóc họ.

"Liễu Thư nói muốn đến thăm nhóm ấu tể, cho nên chúng con cũng đi theo, cũng mang thêm vài thứ tới đây cho bọn nhỏ." Alice đi lên trước nói rõ ý đồ đến.

Alice Kathy đều là khách quen, rất quen thuộc ở đây, đồng thời nhóm ấu tể cũng là rất thích các cô, nhìn thấy hai cô thì lập tức nhiệt tình nhào lên, trong miệng mềm mại non nớt kêu "chị, chị", kêu làm lòng người ta đều mềm nhũn, ôm rồi không muốn buông tay.

Liều Thư bị Kathy kéo qua đi ngồi xuống, Allen buông đồ đang cầm trong tay, ở đây đều là giống cái hẳn là một cái thú nhân ở đây vẫn là rất không thuận tiện, cho nên để lại một câu "Tôi đi nhìn tiểu thú nhân" rồi rời đi, Liều Thư tự nhiên kệ hã. Diện*đan*le*quy*don ChieuNinh

Tuy rằng cùng bộ lạc nhóm giống cái cũng không quen thuộc, nhưng nhóm giống cái không câu nệ tiểu tiết, nhiệt tình sáng sủa, chỉ mới nói mấy câu, mà là quay chung quanh bọn nhỏ, song phương cũng rất tự nhiên mà bắt đầu thân mật. Liều Thư đánh giá một chút chung quanh, son động này cũng giống như của cô ở, chỉ là giường đá rất lớn, nhìn kỹ là vài cái giường đá ghép lại cùng một chỗ, thành một cái giường chung mớ lớn, mặt trên trải tầng da thú thật dày.

Kỷ thực giống cái cô nhi cũng không nhiều, không nói đến giống cái rất thưa thớt, dưới tình hình chung gia đình thú nhân đều rất thích giống cái, dưới sự thương tiếc, cho dù là nhận nuôi, cũng sẽ chọn giống cái nhiều hơn. Cho nên trong son động chỉ hơn mười tiểu giống cái, trong đó một nửa đều có hơn mười tuổi, lập tức không bao lâu cũng thì đến trưởng thành. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân không có người nhận nuôi, dù sao sau khi thành niên, nhóm giống cái sẽ do bạn lữ chăm sóc.

"Hai đứa này là giống cái sinh đôi, mới ba tuổi thôi." Một vị a sao giống cái giới thiệu nhóm tiểu giống cái ở đây cho Liều Thư. Trong đó có một đôi chị em song sinh, cha mẹ vào mùa đông năm ngoái thì bị sói chân thọt cắn chết, sau đó hai đứa thành cô nhi.

Hai đứa nhỏ lớn lên đều thật sự đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa giống nhau như đúc, mang theo béo mập của trẻ con, mắt to tròn tròn, tròn to mắt nhìn người, thì cảm thấy đặc biệt mạnh. Liều Thư liếc mắt nhìn một cái thì cảm thấy vô cùng yêu thích, vươn tay qua muốn ôm ôm sờ sờ, đáng tiếc tiểu giống cái rất không nể mặt, trốn ra phía sau a sao giống cái, cũng không tiến lên.

Liều Thư không nói gì, được rồi, tiểu giống cái thẹn thùng là có thể lý giải, nhưng mà thật sự rất muốn ôm một cái nha.

"Đây là Lucy (Lộ Thiến) là chị, Lulu (Lộ Lộ) là em." Alice một phen ôm qua cô em gái nhỏ trong tay cô chị Lucy, giới thiệu với Liều Thư.

Kathy cũng không thua kém ôm Lulu qua, còn thực vô sỉ hôn mấy cái ở trên khuôn mặt tiểu giống cái, bởi không ít nước miếng. Mà tiểu Lulu, ngốc mạnh ngốc mạnh cũng không có từ chối, còn chu cái miệng nhỏ nhắn hôn lại hai cái, Liều Thư nhìn mà bị mạnh run cả gan, hai mắt toát ra hình quả tim.

"Tiểu Thư lấy chân giò hun khói xào trứng ra đi, sắp lạnh rồi, vừa vặn cho bọn nó ăn." Alice nhắc nhở, Liều Thư mới phát hiện, trên lò sưởi có treo nồi đá, trong nồi nấu canh thịt, xem ra thế này mới vừa ăn cơm chiều, bọn cô đến cũng thật kịp lúc.

Chân giò hun khói xào trứng không hồ là đồ ăn lão nhân tiểu hài tử đều yêu thích, chỉ vừa mới lấy ra, thì hương vị đã bắt tâm thần nhóm tiểu giống cái làm tử bình. Đợi đến khi được ăn, Liều Thư cười hi hi ôm hai đứa hoa chị em nhỏ, cười thấy răng không thấy mắt, làm cho Alice Kathy lần đầu tiên lĩnh hội cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi, ghét nhất chiến lược thức ăn gì đó.

Hết chương 60.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 61: Thú nhân so tài

Thời gian sau đó, Liều Thư đều ôm hai đứa hoa tỷ muội không buông, bởi vì thật sự là hết sức thích, tiểu bao tử ba bốn tuổi toàn thân đều là thịt phồng lên, đây là thời điểm đáng yêu nhất. Mà mấy tiểu bao tử mềm mại ngọt ngào, bán manh không điểm cuối, quả thực làm cho người ta run rẩy đều không dừng lại được.

Lấy tay đo đạc quanh thân mấy tiểu giống cái một chút, Liều Thư quyết định phải làm cho bọn nó vài món quần áo, đương nhiên cô cũng không có nặng bên này nhẹ bên kia, tất cả tiểu giống cái đều có. Mắt thấy sắc trời không còn sớm, Liều Thư và Alice Kathy đều nhất nhất lấy ra đồ mang tới đây, ôm mấy tiểu giống hết lần này tới lần khác, thế này mới rời đi.

Vài vị a sao giống cái tiễn ba người đi, tươi cười nhiệt tình chân thành, nhất là đối với Liều Thư, giống cái yêu thích bọn nhỏ mai này sẽ là a ma tốt, làm sao có thể không làm cho các bà không thích đâu, đây chính là một người sẽ sinh thêm nhân khẩu cho bộ lạc.

Sau khi ba người ra khỏi thì chuyển bước chân, đi sang phía bên trái, đó là son động của tiểu thú nhân, Allen còn ở bên trong, các cô muốn gọi hã đi cùng. Tiến vào son động, bên trong tiếng vui đùa âm ỉ liên truyền tiến trong tai. Nhìn kỹ lại, son động của các tiểu thú nhân và tiểu giống cái cơ bản đều giống nhau, đều là giường đá ghép lại thành giường đá lớn chung, khác biệt duy nhất chính là, số lượng các tiểu thú nhân nhiều hơn gấp đôi tiểu giống cái, đây là tỉ lệ chênh lệch giữa thú nhân và giống cái.

Một đám tiểu thú nhân vây quanh lò sưởi trung tâm, hồ to vui đùa âm ỉ, ba người Liều Thư đi lên trước mới phát hiện, Allen mang theo một tiểu thú nhân và tiểu thú nhân bên người thú nhân trưởng thành khác đang làm tỷ thí. Các cô đến không phải lúc, tỷ thí đã gay cấn, không đợi các cô thấy rõ thì nhìn

thấy tên thú nhân trưởng thành kia bị Allen đá một cước phải lui về phía sau vài bước. Allen há miệng hổ gầm một tiếng, thân mình tên thú nhân kia dừng lại một chút, sau đó đứng thẳng thân thể, tay phải nắm lại, mạnh mẽ nện lên ở trên ngực trái, sau đó thú nhân có chút cúi thấp đầu cao quý.

“Allen thắng.” Kathy lời kéo Liễu Thư hưng phấn kêu một tiếng, sau đó trực tiếp đẩy ra tiểu thú nhân trước mặt, ba giống cái cứ như vậy chạy vào trong vòng tròn.

“Allen, anh đang đánh nhau sao?” Liễu Thư cũng không hiểu tình hình, cho nên chỉ có thể hỏi thực hàm súc.

Chẳng qua cũng không đợi Allen đáp lời, Kathy liền lắc đầu nói: “Làm sao mà đánh nhau chứ, đây là luận bàn tỷ thí giữa thú nhân, còn có chính là hướng dẫn tiểu thú nhân học tập chiến đấu.” Hiển nhiên sinh trưởng ở địa phương này nên Kathy có vẻ hiểu biết một ít.

Allen nhìn Liễu Thư đi đến, ánh mắt lập tức sáng ngời, kỳ thực hôm nay thú nhân tỷ thí với hắn cũng là một trong những người theo đuổi Liễu Thư. Chỉ là có Allen là người ưu tiên ở phía trước, thú nhân khác tuân thủ quy định là không thể phá hư, cho nên chỉ có thể yên lặng nhìn. Nhưng nhìn tình huống giống cái mới tới đã sắp thừa nhận Allen, đương nhiên sẽ có vài thú nhân bất bình, cho nên tỷ thí là không thể tránh được. Lần này cũng đã không phải là lần đầu tiên Allen tỷ thí, trước kia khi đi săn bắn cũng sẽ bị khiêu chiến, nhưng mà mỗi lần hắn đều thắng. May mắn các thú nhân cũng là biết điểm dừng thì thôi, nếu không treo lên một thân thương tích, Liễu Thư không phát hiện mới là lạ. Hôm nay không nghĩ tới nhìn xem một đám tiểu ấu tể cũng sẽ so đấu, kỳ thực hắn cũng biết ý tưởng tên thú nhân kia, giống cái mình thích ở ngay trước mặt tự nhiên là rất muốn biểu hiện, đá ra cái tên Allen có quyền cạnh tranh ưu tiên theo đuổi đi, nhưng mà đáng tiếc.

Sau khi Liễu Thư xuất hiện, tên thú nhân trưởng thành thua kia khẽ gật đầu với Allen, một loại phương thức trao đổi độc đáo giữa thú nhân đang lưu chuyển. Hắn xoay người cất bước khi thoáng đi qua ở chỗ Liễu Thư, hai mắt đối diện với cô, Liễu Thư không hiểu vì sao, người nọ cũng nhìn cô mỉm cười nói: “Allen là thú nhân tốt.” Sau đó đầu cũng không quay lại đã rời đi.

Liễu Thư mơ hồ, vô ý thức gật gật đầu, chợt như nghĩ đến cái gì, có chút mất tự nhiên buông tay đang khoắc lên trên cánh tay trắng kiện của Allen ra. Allen không có phát giác, chỉ là cào cào đầu nhìn về phía Liễu Thư nhếch miệng cười cười, đó bộ dáng muốn có bao nhiêu nhị thì có bấy nhiêu nhị, chẳng qua... nhị thực đáng yêu.

Tiểu thú nhân cũng có người chăm sóc, nhưng mà trừ bỏ một ít ẩm thực quần áo là giống cái chăm sóc, bọn nó cũng thích đi theo phía sau thú nhân cao lớn cường tráng. Thú nhân trời sinh sùng bái cường giả, các tiểu thú nhân tự nhiên cũng không ngoại lệ, đây là thiên tính truyền lưu ở trong khung thú nhân, hòa tan trong máu, không thể thay đổi. Đương nhiên nếu như thay đổi, cái này không hề là thú nhân thuần túy nữa.

Mấy tiểu thú nhân rất mạnh khỏe cường tráng, cho nên trên người giống như các thú nhân chỉ mặc áo lót da thú, hạ thân mặc váy da thú, hoàn toàn không giống nhóm tiểu giống cái mặc tới tròn trịa. Liễu Thư không đồng ý như vậy, thú nhân trưởng thành có thể nói quanh năm suốt tháng tập thành thói quen, nhưng mà những tiểu ấu tể này mới bao nhiêu đầu, lại nhỏ như vậy. Có lẽ là hoàn cảnh ác liệt có thể cho bọn nó trưởng thành, nhưng mà đồng thời cũng mang đến thương tổn.

“Các em hắn là nên mặc nhiều thêm một chút.” Liễu Thư lau khuôn mặt nhỏ nhắn bản hề hề của một tiểu thú nhân sáu bảy tuổi, dạn dỏ đề nghị.

“Chúng ta là thú nhân dũng cảm cường tráng không sợ lạnh.” Đáng tiếc tiểu thú nhân tuyệt không cảm kích, lập tức vung nắm đấm nhỏ, về mặt còn thật sự chấp nhất nói với Liễu Thư.

“Hả, phải không?” Kathy nổi nóng lên giọng điệu điều điều, sau đó lấy xu thế sét đánh không kịp bưng tai hung hăng vỗ một cái tát lên trên mông nhỏ của tiểu thú nhân, sau đó cười vô cùng đắc ý: “Thế nào có đau hay không, còn cường tráng sao, hừ, hiện tại em ngay cả chị là giống cái cũng đánh không lại đâu.”

“Chị...” Ôm mông nhỏ của mình, tiểu thú nhân thẹn đỏ bừng cả mặt, làm sao chị Kathy có thể đánh cái mông nhỏ của nó chứ, này... này thật dọa người. Nhỏ nhỏ ngẩng nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy nhóm tiểu bầu bạn khác vui cười, hốc mắt tiểu ấu tể đều đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Có chút rối rắm

Editor: ChieuNinh_

Tiểu thú nhân bị Kathy không chút lưu tình nào tát một cái mà nước mắt lưng tròng, nhưng cũng chỉ giận mà không dám nói gì, chỉ có thể tội nghiệp đỏ hồng hốc mắt. Liễu Thư nhìn vừa bực mình vừa buồn cười, an ủi sờ sờ đầu tiểu thú nhân, hiện về bất đắc dĩ nói với Kathy: “Cậu so đo với đứa nhỏ cái gì, chỉ là lời này của em cũng không đúng.” Một câu sau là nói với tiểu thú nhân.

Tiểu thú nhân đã bị ủy khuất nghe vậy rất là đồng ý gật gật đầu, Liễu Thư nhìn mà dở khóc dở cười, thật đúng là đứa nhỏ đáng yêu.

Kathy bị nói hiển nhiên là lờ đờ, cô rất quen thuộc đối với đám tiểu ấu tể này, đồng thời cũng biết bọn nó chắc nịch, mấy tát tay của giống cái tuyệt đối sẽ không làm bọn nó bị gì, chẳng qua vẫn cười nói: “Khoa Ân, khi nào thì thú nhân trở nên mạnh mẽ như vậy.”

Tiểu thú nhân có tên kêu là Khoa Ân, ừm, được rồi, tiểu thú nhân Khoa Ân chẳng qua là muốn vui đùa với chị Kathy giống cái, nhưng mà, thú nhân là cố chấp mà kiêu ngạo, một khi liên lụy đến chuyện về "Tồn nghiêm" thú nhân, thì tiểu thú nhân lập tức theo bản năng bắt đầu phạm nhĩ.

"Thú nhân Dục Hồ tộc cường đại nhất, hừ, em mới không mạnh mai đâu." Xem đi, kiêu ngạo lên rồi.

Liễu Thư bật cười, sờ sờ cái đầu lia chia của Khoa Ân, gật gật đầu phụ họa: "Ừm, sau khi Khoa Ân lớn lên khẳng định là chiến sĩ thú nhân dũng cảm cường đại."

"Đó là đương nhiên." Tiểu thú nhân nhĩ đáng yêu, nhưng mà là được sờ mó vuốt lông như vậy, lập tức mao lông liền thuận lại, nhẩn nhể nheo lại giống như con mèo con, biểu tình vẻ mặt thoải mái. Allen ngồi một bên vẫn chú ý bên này thì rất khó chịu, giống cái mình thích thuận mao lông cho thú nhân khác, đây cũng không phải là tin tức tốt không phải sao. Tuy rằng tên thú nhân này còn chưa có trưởng thành, nhưng người phải biết rằng phạm vi đám chua (ghen) của thú nhân rất là rất lớn. Nhưng thực đáng tiếc, hiện tại Allen trừ bỏ nhìn ra thì cái gì cũng không làm được, hần còn không phải bạn lữ của Liễu Thư, còn không có được thừa nhận của nàng. Tuy rằng hần có quyền ưu tiên tranh thủ, nhưng không có quyền ngăn cản giống cái tiếp xúc thú nhân khác.

Đội đến khi sắc trời sắp tối hẳn, bốn người mới chuẩn bị trở về, bởi vì tiện đường, trước hết đưa Alice và Kathy trở về trước, sau đó mới cùng Allen chậm rãi sống vai đi bộ về sơn động.

Lần này xem ra, nhóm tiểu ấu tể được các tộc nhân bộ lạc Dục Hồ chăm sóc rất tốt, tuy rằng không phải từng ấu tể đều đã nhận nuôi trở về, nhưng mà mỗi người chỉ cần một chút lực lượng mỏng manh tới chiếu cố bọn nó, để cho bọn nhỏ có thể vượt qua cuộc sống gian nan, sau đó sẽ có được cuộc sống mới.

Liễu Thư rất thích tiểu hài tử, hơn nữa chính cô vốn cũng là cô nhi, cho nên đối với mấy ấu tể thú nhân phá lệ thương tiếc. Nên cô đã lập tức quyết định, mai này có thời gian sẽ đến thăm bọn họ nhiều hơn, làm nhiều món ăn chơi đùa nhiều hơn với bọn nó, đứa nhỏ là sinh vật đáng yêu nhất trên thế giới, thích bọn họ, chính mình cũng sẽ thoải mái.

Tuyệt lại bắt đầu rơi lớn hơn, dưới bóng đêm u tối mịt mờ, làm cho tâm tình người ta cũng có chút nặng nề, xem ra đây là trận tuyết lớn đầu tiên hạ xuống, mùa đông, đã hoàn toàn tiến đến. Sau khi trở về, trong sơn động trống rỗng, chỉ có lửa còn cháy trong lò sưởi, xem ra Oman và Eva đã sớm đi trở về, cũng đúng, không chừng mấy người bọn họ vừa đi thì Oman đã đóng gói bạn lữ mang đi rồi. Dù sao chờ bọn họ trở về, bóng đêm đen, đường cũng không dễ đi, phụ nữ có thai lại phải bảo vệ tốt.

Trận mùa đông này đã làm báo động trước, trận tuyết lớn đầu tiên rơi xuống trọn vẹn ba ngày ba đêm, cho đến ngày thứ tư mới dần dần ngừng lại. Buổi sáng ngày đầu tiên tỉnh lại, ừm, phải nói chính xác là Liễu Thư là bị lạnh cóng mà tỉnh lại, vừa mở mắt ra, liếc mắt một cái thì nhìn thấy cửa sơn động tích tụ một tầng tuyết thật dày, đều sắp ngăn chặn sơn động, còn có không ít tuyết chảy ngược lại vào trong sơn động. Hơn nữa một tấm màn da thú, cũng không giữ ấm, chung quanh lọt gió. Cho dù trong sơn động lửa trong lò sưởi vẫn cháy mạnh, vẫn làm cho người ta nhìn không được mà rung mình, đông lạnh đến chịu không nổi chỉ có thể tỉnh lại. Diendanlequydon~ChieuNinh

Ban ngày còn tốt, chẳng những bên trong mặc vào áo trong của cô, còn mặc áo lót da thú, cuối cùng còn mặc áo khoác lông lên, cả ngày ngồi ở bên cạnh lò sưởi ấm, cũng không đến nỗi quá khó khăn chịu đựng. Chỉ là ban đêm ngủ thật sự không ổn định, từ bé Liễu Thư đã có chút sợ lạnh, trong mùa đông nếu không ở trong ổ chăn ôm túi chườm nóng, là tuyệt đối không ngủ được, ngủ hơn nửa buổi, thì cũng thân mình vẫn còn ấm nóng nhưng chân vẫn lạnh như băng.

Cố tình cô lại còn thích cởi áo ngoài chỉ còn áo trong bên người đi ngủ, mà ở đây lại không có chăn bông vải dày và mền lông giữ ấm, chỉ mấy tấm da thú lớn, luôn không giữ ấm được. Cuối cùng bất đắc dĩ cô âm thầm quyết định về sau ngủ thì mặc nhiều thêm vài món. Quả nhiên cuộc sống sẽ không đến thích ứng người, mà người chỉ có thể đi thích ứng cuộc sống, cộc cộc cộc... Cuộc sống này mãi người ta thành tiêu yêu tình...

Đã nhiều ngày bởi vì tuyết lớn, trong bộ lạc cũng không có thú nhân đi ra ngoài săn bắn, dù sao thời tiết gió tuyết, điều kiện sinh ra ngoài ý muốn quá lớn, tuy rằng bọn họ không úy kỵ, nhưng luôn tiếc mệnh, cũng không phải không đầu óc.

Tuyết trên mặt đất tích tụ một tầng thật dày, từ buổi sáng ngày đầu tiên Allen đi qua nhìn đến cảnh tượng cửa thiếu chút nữa bị đổ xuống. Tất cả mấy ngày sau đó đều là Liễu Thư còn chưa có tỉnh, hần đã chạy tới quét sạch tuyết trước cửa động của cô, xử lý sạch sẽ một khối đất trống lớn trước cửa động, làm cho cô mỗi khi tỉnh lại nhìn thấy mà trong cảm động lại có rung động nho nhỏ. Ở địa cầu, bất luận nữ hài tử nào đều chịu không nổi loại vô điều kiện đối tốt với người này. Hơn nữa nữ hài tử phổ thông giống như Liễu Thư, kỳ thực yêu cầu lớn nhất chính là tương lai có người làm bạn đối xử tốt với mình như vậy là đủ rồi, cái khác cũng không quan trọng... Ừm, cho dù không phải tộc loại của ta kỳ thực cũng không có gì đáng ngại, nhân loại cũng là con khi tiến hóa mà. Nếu thực sự so đo, suy tính đến thời kì viễn cổ, không chừng vẫn là đồng tộc ấy...

Cô mạnh mẽ lắc đầu quăng đi suy nghĩ miên man trong đầu mình, âm thầm thóa mạ chính mình.

Trà trộn xã hội cũng có vài năm, không nói gì khác, đã nói trên xã hội này còn có cái gì đơn thuần, mỗi hành động cử chỉ của Allen đều bày tỏ một ý tứ, hần đang theo đuổi cô. Ngay từ đầu nói chuyện sau đó hiểu rõ, Liễu Thư cũng không có cái gì phản cảm, chỉ là có một kinh ngạc nhỏ, sau đó thì vô cùng mở rộng bỏ não rồi muốn phun tào. Thế nào mà chỉ có một loại tiết mục "Anh hùng cứu mỹ nhân, không có gì để báo nên lấy thân báo đáp" đây. Cho nên Liễu Thư bị ý tưởng của chính mình sét đánh đến trong lúc nhất thời không nghĩ khai thông như thế nào thì đành xem nhẹ việc này luôn. Cũng là người này thần kinh đủ thô, cho tới bây giờ mới lại nghĩ tới chuyện này.

Liễu Thư luôn là một người rất trực tiếp, cho tới bây giờ vẫn làm theo như vậy. Chuyện tình cảm, thích chính là thích, không thích chính là không thích, cần xử lý thì xử lý, cái gì không được như vậy liền chấm dứt rõ ràng lưu loát, tuyệt đối không dong dài dây dưa. Cho nên hiện tại nhìn thẳng vào chuyện Allen có ý tứ đối với cô, thì cô bắt đầu cân nhắc. Trong khoảng thời gian này cô cũng hiểu biết về thú nhân, chính là loại thẳng thừng triệt để, nếu không

nói rõ ràng tuyệt đối sẽ có chấp đến cùng. Đây chẳng phải là chậm trễ người ta, chính mình lại thành cặn bã sao?

Hết chương 62.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 63: Lâu ngày sinh tình

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài sơn động truyền đến tiếng thở hổn hển, không cần phải nói, khẳng định là Allen. Liễu Thư vội đi qua xóc mảnh da thú lên, cũng không phải là bên ngoài tuyết trắng mờ mịt, một con hồ bụi màu đỏ kim ở trong đó phá lệ dễ thấy được. Hiện tại con hồ này, mờ ra tứ chi, vung vẩy uy vũ sinh phong, gạt bỏ tuyết đọng ở cửa sơn động, đã có một chỗ đất trống thật lớn đều bị con hồ bụi thanh lý sạch sẽ. Trong lòng Liễu Thư âm áp, khế thờ dài, đều đã nói với con hồ này rồi, chỉ cần thanh lý sạch chỗ ngăn chặn cửa sơn động là được. Lại không nghĩ tới mỗi lần hấn vẫn cứ không ngại vất vả rửa sạch một khoảng lớn như vậy, làm cho nàng thật sự bất đắc dĩ, mắt thấy con hồ bụi cũng không có phát hiện mình, còn đang tiếp tục rửa sạch chỗ này, cô vội vàng cao giọng kêu gọi.

"Allen, đủ rồi, tôi lại không ra cửa, không cần thanh lý địa phương lớn như vậy, mau vào, bên ngoài rất rét lạnh." Trời rét lạnh cóng, cô kêu hấn đang quay cuồng trong tuyết.

Liễu Thư vừa lên tiếng thì lưng Allen liền bắt đầu cứng ngắc, tiếp theo nghe được giống cái kêu gọi, vội chuyển lại đây, bước chân mạnh mẽ uy vũ đi tới. Nhìn giống cái hất rèm cửa ý bảo hấn đi vào, con hồ bụi run lên toàn thân trên dưới động tác làm một thân nước tuyết đều bị rơi xuống. Đợi sau khi làm cho mình không kém lắm mới thân nhiên đi vào, Liễu Thư nhìn thấy như vậy thì khóe miệng co rút.

Tiến vào sơn động, Allen liền biến trở về hình người, ngồi xôm ở bên cạnh lò sưởi sưởi ấm, đầu hơi hơi rũ xuống, như vậy thoát nhìn giống như một con đại cầu bị úy khuất, ai nhìn cũng đau lòng, đã nghĩ tiến lên đi phải sờ sờ thuận mao lông thuận mao lông. Liễu Thư vô cùng bình tĩnh mà khác chế tâm tư mình tội nghiệp người này, cô ngồi bên kia, bắt đầu nấu cơm, sau đó vừa quờ trách thú nhân.

"Còn có, đều đã nói rồi, chỉ cần thanh lý một chút là được, làm nhiều như vậy tôi cũng không trả tiền lương, bên ngoài trời lạnh biết bao nhiêu chứ. Tuy rằng thú nhân cường đại, nhưng cũng không phải làm bằng sắt, cũng sẽ sinh bệnh, đến lúc đó không có trị liệu tốt sẽ không là chỉ có sinh bệnh đơn giản như vậy."

Thú nhân vẫn cảm thấy rất úy khuất, không nói cũng biết là giống cái đang quan tâm mình, chột ngắc đầu, nháy đôi mắt ướt sũng nhìn Liễu Thư: "Tôi biết sai rồi, lần sau đều nghe lời em." Sau đó ngực Liễu Thư như bị một mũi tên bắn trúng hai mắt bắt đầu tỏa hình trái tim. (tg: phi nhỏ một chút: phi ~)

"Các anh chuẩn bị khi nào thì đi ra ngoài săn thú?" Vừa dùng bữa sáng với Allen, Liễu Thư vừa hỏi.

"Còn phải qua thêm đoạn thời gian, hiện tại mặc dù tuyết đã ngừng, bên ngoài cũng là rất nguy hiểm, còn phải chờ đợi." Đối với những chuyện này, tự nhiên Liễu Thư không thể nói gì, cho nên cũng không phát biểu ý kiến của mình, chỉ là hỏi một chút thôi.

Đã nhiều ngày liên tục rơi tuyết lớn, nhóm thú nhân giống cái vốn ở trong lều trại đều về tới sơn động. Từng thú nhân hoặc là giống cái sau khi thành niên đều đã có sơn động riêng mình, đợi đến khi đều có bạn lữ, chuyển sang sơn động của ai cũng giống nhau, như vậy còn lại một cái sơn động thì để lại cho người khác cần dùng, hoặc là để cho đứa nhỏ bọn hấn.

Cho nên đợi ngày đầu tiên tuyết rơi xong, các thú nhân trong lều trại liền bắt đầu chuyển, giống cái độc thân sẽ ở một tầng phía dưới cùng của vách núi, bởi vì các cô sẽ không bay, vì để thuận tiện đi ra ngoài, các cô ở phía dưới, cái khác là tùy ý.

Cũng là bởi vì đại tuyết, Eva Alice Kathy cũng không thể tới đây, tuyết dày như vậy, ra cửa rất gian nan, hướng chỉ lại lạnh như thế, đi ra một chuyến quần áo đều đã ướt đầm. Mà giống cái thể nhược dễ sinh bệnh, đã có thể mất nhiều hơn được, Liễu Thư thấy các cô không tới lại còn đưa thờ ra đây.

Trời lạnh không thể ra cửa, Liễu Thư cũng chỉ có thể làm tổ ở trong sơn động, may là có Allen ở cùng nên cũng không tịch mịch. Allen rất im lặng, hấn không âm ỹ Liễu Thư, chỉ là cầm mâu đá mài cẩn thận, thú nhân đối với vũ khí mà nói càng thích lợi trao của mình hơn. Phạm là chuyện gì cũng không có tuyệt đối, thú nhân khi hình người không có cường đại như khi hình thú, nhưng cũng có chút chỗ lợi tiện lợi không ít, cho nên nói thú nhân cũng muốn cầu toàn. Vậy nên gần như từng thú nhân đều có vài món vũ khí của mình, ví dụ như nói là mâu đá.

Liễu Thư thu thập xong mọi thứ mới nhớ tới chuyện trước đó mình đã cân nhắc, lại nhìn nhìn Allen, thở sâu, biểu tình vẻ mặt là liễu mạc, bình tĩnh gạt gạt đầu: "Allen tôi có lời muốn hỏi anh."

Nghe được cô có chuyện muốn hỏi mình, Allen vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Liễu Thư bộ dáng như nói em hỏi tôi nhất định sẽ trả lời hết, thật là một trung huyền ngoan.

Một khi đã như vậy, Liễu Thư cũng không quanh co lòng vòng, với thú nhân mà nói cô cũng là một người rất cởi mở, có cái gì ngượng ngùng à, nên đã

trực tiếp sáng khoái mở miệng: "Allen, anh thích tôi, phải không?"

Dù thế nào cũng không có dự đoán được lời Liễu Thư muốn hỏi dĩ nhiên là câu này, lập tức mạnh mẽ oanh tạc đầu Allen, làm đầu óc của hắn bùng nổ ong ong vang lên. Cho tới nay, Allen đều dùng phương thức yên lặng của mình theo đuổi, kỳ vọng giống cái có thể nhìn được, sau đó đáp lại mình. Hiện tại tốt rồi, giấc mộng trở thành sự thật, giống cái đã biết, nhưng không biết là có thể đáp ứng hắn hay không.

Vốn làn da màu tiểu mạch khỏe mạnh quả thật là muốn thành màu đèn lồng đỏ, Allen mặt đỏ tai hồng, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, chỉ là thẳng tắp nhìn mắt Liễu Thư, giống như vậy sẽ làm cho hắn ổn định một chút. Sự thật chứng minh như vậy thật sự rất hiệu quả, không có nhìn thấy cảm xúc bài xích hắn ở trong mắt Liễu Thư, ngực hắn thoáng thoải mái chút.

Liễu Thư lẳng lặng chờ, cũng không thúc giục Allen, cô tính tình biết thủ nhân nên cũng không nóng nảy.

"Ừ, ừ." Một tiếng đầu nói rất nhẹ, giống như là không hài lòng, một tiếng sau Allen đáp thật mạnh, làm như muốn đập vào trong lòng Liễu Thư.

"Tiểu Thư, tôi thích em, lần đầu tiên nhìn thấy em ở trong rừng rậm thì đã thích." Allen tự cường kiến thiết một phen rồi, nói ra lời nói giấu ở trong lòng, một khi nói ra ban đầu là thả lỏng, sau đó lại khấn trương, trông mắt màu đen đều mờ hồ có chút đỏ kim. Diendanlequydon~ChieuNinh

"Anh thích tôi cái gì?" Lần đầu tiên nhìn thấy thì thích, Liễu Thư không tin nhất kiến chung tình (= tình yêu sét đánh = yêu ngay lần đầu gặp).

Allen thấy rằng hình như mình có hy vọng, mím môi nói: "Chính là thích, em là giống cái rất đặc biệt, tuy rằng rất yếu, nhưng biết rất nhiều, còn chia sẻ với mọi người, tôi chính là thích em."

Được rồi, Allen nói trắng ra như vậy, Liễu Thư cảm thấy ngay cả chính mình da mặt đủ dày cũng thiếu đốt.

Cẩn thận cân nhắc trong lời nói của Allen, giống như cũng có thể giải thích là, ngay từ đầu có cảm tình đối với mình, sau đó mang về đến rồi... lâu ngày sinh tình. Hồ ~ thờ ra, nếu thật là nhất kiến chung tình ngược lại cô thấy rằng thực không thiết thực, nếu là lâu ngày sinh tình, ừm, quả nhiên cái này vẫn là theo khuôn mẫu chút.

Phát hiện mình lại đang nghiên cứu cảm tình của Allen đối với mình rốt cuộc là thuộc loại gì, Liễu Thư ㄟ không thôi. Nhìn mèo bự đang trông mong ngóng chờ đáp án của mình, Liễu Thư há miệng, lời nói cự tuyệt thể nào cũng không cách nào nói ra miệng được, nói, nói như thế nào.

"Nếu tôi đáp ứng rồi thì có phải phải lập tức cử hành nghi thức bạn lữ hay không?" Đột nhiên Liễu Thư phát hiện cô cũng không bài xích Allen, nhưng mà vừa nghĩ đến sau khi đồng ý thì phải kết làm bạn lữ, thì cô không muốn nhanh như vậy. Được rồi, cô đây là không muốn kết hôn, ni mã, cũng chưa nói qua yêu đương, kết hôn cũng quá sớm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Định ra trước

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

"Cái này, nghi thức bạn lữ trong bộ lạc rất ít chấp hành vào mùa đông, bình thường tiến hành khi mùa hạ." Allen còn không biết tâm tư Liễu Thư, chỉ là thực ngây thơ nói ra tập tục của bộ lạc mình, sau đó thì chính giương mắt nhìn cô, cái bộ dạng đó cũng giống như một con đại cẩu hướng chủ nhân xin ăn, làm cho người ta thật sự là không cứng rắn hạ quyết tâm được.

Liễu Thư tự nhiên là mềm lòng, huống chi tới nơi này thời gian cũng không ngắn, tính tình của Allen và đối tốt với cô thế nào, toàn bộ cô nhìn ở trong mắt, nhớ ở trong lòng. Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì cả đời này cô cũng không có khả năng về địa cầu, cơ hội xa vời, nếu đã như thế mà nói thì cô phải ở lại chỗ này sinh sống. Đồng thời cũng không có khả năng cả đời lẻ loi một mình, nếu nhất định phải tìm một người kết hôn sinh đứa nhỏ thì Allen là thích hợp nhất rồi.

Hiện tại vừa nghe đều làm nghi thức bạn lữ chỉ có thể cử hành ở mùa hạ, mùa đông này mới bắt đầu, trong khoảng thời gian này là có thể ở chung với Allen xem sao. Nếu như không gì ngoài ý muốn, đến lúc đó đã có thể nước chảy thành sông, nghĩ xong, Liễu Thư khẽ cắn môi hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn Allen nói:

"Kỳ thực tòa cũng rất thích Allen, nhưng mà cuối cùng tôi cảm thấy hai ta vẫn là khuyết thiếu chút gì đó, cho nên đầu tiên chúng ta làm quen trước đi." Rốt cuộc Liễu Thư là nữ hài tử, cho dù cởi mở lại phóng khoáng thì lời này cũng sẽ đỏ mặt, đây cũng không có biện pháp. Allen là thủ nhân tính tình thẳng thắn, nhưng có đôi khi lại rất trì độn, cô chỉ có thể vất vả một chút rồi.

"Được được được, em nói cái gì thì chính là cái đó." Hai mắt Allen sáng lên, hắn nghĩ rất đơn giản, giống cái đáp ứng mình đây là chuyện tốt hắn tha thiết ước mơ. Còn Liễu Thư nói cái gì mà làm quen dần thì đã bị hắn xem nhẹ, trong đầu chỉ có Liễu Thư đã nói mấy từ "cũng thích" này, tuần hoàn xoay chuyển, kéo dài không dứt.

Đã định ra bước đầu, vốn cảm thấy lúc trước Allen theo đuổi mình đã rất rõ ràng, lần này không nghĩ lại quá đáng như vậy, không phải nói thái độ có điều thay đổi, mà là ngày càng táo tợn. Vốn biết là thú nhân có một loại bệnh trạng chấp nhất sùng ái giống cái, ừm, nhìn Oman một cái thì biết, cái này thì hay rồi, Allen thì chỉ có hơn chứ không kém.

Nương theo hiện tại là ngày tuyết rơi, cái gì cũng không để cho Liễu Thư chạm vào, chỉ cho người ngồi ở bên cạnh lò sưởi sưởi ấm, nấu cơm nấu nước tất cả đều tự mình làm hết. Không nói, thú nhân thật sự rất hiền lành (=phụ nữ có đức hạnh: một cách chế nhạo thiện ý khi nam nhân làm tốt hết chuyện nhà cửa nấu ăn may vá), Liễu Thư làm đồ ăn, Allen quan sát một thời gian thì cũng học xong, làm đến có hình có dáng. Tuy rằng hắn không thích ăn rau dưa màu xanh, nhưng làm ra được cũng không kém.

Nếu Liễu Thư thật sự là giống cái sinh trưởng ở địa phương bộ lạc Dục Hồ tộc, đối với Allen như vậy, đương nhiên sẽ vô cùng hưởng thụ, nhưng mà cô không phải. Mùa đông vốn chính là rét lạnh, sưởi ấm thật là thoải mái, nhưng cũng không làm gì, tương đối với cái loại cuộc sống rục rờ trước kia thì đã là cực kì nhàn chán. Thật vất vả tìm chút chuyện, còn bị lão thú nhân tranh giành, bắt đắc dĩ, Liễu Thư đành phải ngửa mặt lên trời, tư thế không vui, lúc này mèo bự mới kiểm chế ăn cần quá độ xuống. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Rất cực khôi phục Allen thành bộ dạng trước kia, Liễu Thư thờ dài một hơi, sau đó thì bắt đầu không có việc gì lại tìm việc để làm. Mùa đông đến, điều kiện xã hội nguyên thủy lạc hậu ác liệt làm cho hết thảy đều phơi bày cả ra, quả nhiên là ăn cái gì cũng không có, muốn cái gì không được. Nhìn đồ gần như bốn phía vách tường sơn động. Liễu Thư cũng muốn khóc, thế này còn phải chịu đựng mấy tháng nữa, xem cuộc sống như vậy, quả nhiên là không có cách nào khác qua.

Cho dù bắt đắc dĩ trần ngập chưa xót đối với cuộc sống gian khổ tương lai, nhưng cũng may vẫn còn tồn tại một chút hy vọng với cuộc sống, tệ hại nhất cũng chính là chữ chết mà thôi. Trên đời không có gì quan trọng hơn còn sống, cùng lắm thì coi như là trải qua một trận đại cách mạng, khi đó người đối chết cũng không ít, hiện tại tối thiểu cô còn được ăn no, mặc ấm.

"Lại là phải làm quần áo sao?" Liễu Thư ở bên cạnh lò sưởi cảm thấy tắm da thú bận rộn, Allen sắp lại muốn hỗ trợ, nhưng không thể xuống tay, đành phải ở một bên ngồi nhìn, không nói chuyện.

Liễu Thư có chút nội lưu, sống nhiều năm nay, thật vất vả muốn đứng đắn nói chuyện yêu đương, đáng tiếc thú nhân này thần kinh thô, đối với chuyện lãng mạn là không biết gì cả, chỉ biết là sẽ đối xử rất tốt rất tốt với giống cái mình thích, sau đó thì hết rồi.

Biết rõ mọi chuyện không thể cưỡng cầu, đổi vị trí mà nghĩ lại thú nhân là nam nhân tốt như vậy trước kia cũng không phải là mình muốn nhất sao? Thành thật chịu khó, đối với bạn lữ trung thành như một, cái này nếu đặt ở hiện đại tuyệt đối là bảo vật cấp gấu trúc. Cô nghĩ lại cũng không cưỡng cầu, huống chi thú nhân có đôi khi nhĩ làm trong lòng cô đau ê ẩm, áp áp tràn đầy cảm động.

Hết chương 64.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 65: Không có đường đi nha

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

"Không phải làm quần áo." Ngẩng đầu liếc mắt nhìn thú nhân một cái, chỉ chỉ cái chén trên bàn đá nói: "Mùa đông thì uống nhiều nước, còn phòng ngừa sinh bệnh." Nơi này không dễ chữa bệnh, cho dù có Vu y, nhưng mà khả năng làm cũng có hạn, Liễu Thư không thể không thận trọng với mấy thứ này được. Nếu không có y dược, vậy thì phòng bị chưa xảy ra, mỗi ngày đều uống nhiều nước ấm hơn, chỉ đáng tiếc là không có gừng, nếu như có gừng mà nói, mùa đông lạnh uống chút canh gừng trừ đi khí lạnh thì càng tốt.

Allen nhìn nhìn, thật là không giống làm quần áo, dùng da thú quá ít, khoa tay múa chân cả buổi, cũng không biết Liễu Thư muốn làm cái gì.

Nhìn hắn khoa tay múa chân loạn, trong lòng buồn cười, vừa vặn làm ra được hình dáng ban đầu, cũng cắt đứt chỉ, sau đó mang vào vội tới cho Allen nhìn.

"Đây là..." Allen nhìn thứ thật dài Liễu Thư mang vào trên chân, nhất thời không lên tiếng.

"Đây là giày, giống như thứ từ trên chân tôi vậy." Liễu Thư bận rộn nửa ngày kỳ thực chính là muốn làm ra giày, ở đây mùa đông rất rét lạnh, không có giày nhìn thú nhân cứ để chân trần, bọc một tầng da thú thì xong rồi. Không nói hắn lạnh hay không, chỉ là Liễu Thư nhìn cũng không thoải mái, huống chi, cô thật sự muốn làm. Khi cô đến chỉ có một đôi hài đang mang trên chân, hiện tại đã trôi qua mấy tháng, trên chân một đôi hài, đã sớm cũ nát, nếu không phải hàng hiệu thì cô thấy rằng mình đã sớm chôn thì thể hài này rồi.

Liễu Thư phải làm giày chẳng những là mang ở trong sơn động còn phải đi ra ngoài, mà bên ngoài thì tuyết rất dày, chỉ có thể làm ủng, như vậy vừa giữ ấm cũng có thể bảo vệ tránh ẩm ướt nhất định. Mà vì tài liệu da thú làm giày vừa vặn, cô mới làm ra cái có hình dáng, cỡ hài là chiếu theo Allen mà làm, vừa rồi cô cũng chỉ là thử xem.

"Tiểu Thư em là làm cho tôi sao?" Xem kích cỡ hài đó, Allen cười thấy rằng không thấy mất.

Nhìn bộ dạng hân vui vẻ tìm không thấy phương hướng, Liễu Thư không khỏi mềm lòng không thôi, gật gật đầu nói: "Chính là làm cho anh, các anh để chân trần như vậy sớm hay muộn cũng sinh bệnh, chân tiếp xúc hơi đất, vốn không nên để nhiễm lạnh." Mỗi lần nhìn Allen đi ra ngoài chân ướt đầm, sau đó một khi về son động sườn ảm ngay bên cạnh lò sưởi, Liễu Thư đau lòng.

Cái gì tiếp xúc hơi đất, không thể nhiễm hơi lạnh thì Allen cũng không biết, nhưng hẳn chỉ biết một điểm, giày này là Liễu Thư làm cho hắn, là sợ hắn sinh bệnh cảm lạnh, thì cảm động vui mừng không thôi, rất muốn hồ nhào lên ôm một cái. Nhưng nghĩ tới kết cục chọc giận giống cái, đành phải lẩn lộn một cái, ngay tại chỗ một con hồ bự màu đỏ kim uy phong lẫm lẫm hiện thân, di chuyển bước chân đến bên cạnh giống cái. Cái đuôi to thô thô vung vẩy, cái đầu vừa nhấc thì đặt lên trên đuôi giống cái, trong cổ họng phát ra tiếng lăm bầm yếu ớt, giống như là làm nũng.

Sau khi con hồ bự cọ tới, khoe miệng Liễu Thư không chịu không chế lại kéo kéo, lại nhìn con mèo bự phạm tội thì về mặt hắc tuyến, một hồi lâu sau bắt đầu dĩ vãng tay... chậm rãi gãi cằm mèo bự. Mèo bự thoải mái nheo lại mắt thú về mặt biểu tình hưởng thụ.

Trên người nằm úp sấp một con mèo bự đây chính là cái lò sưởi thiên nhiên, Liễu Thư vốn cho dù là sưởi ảm còn có chút lạnh lúc này cảm thấy cực kỳ thoải mái, áp áp làm cho người ta cũng không muốn động một chút nào. Cô vuốt ve mèo bự một hồi lâu, thật vất vả kéo con hàng này từ trên người xuống, nhưng mà đột nhiên rời khỏi "bếp lò" ảm áp thì khí lạnh nhất thời đánh úp lại, lạnh lẽo làm cho cô nhìn không được đánh rùng mình một cái. Allen thấy thể thừa dịp sắp lại nằm úp sấp trở về, miệng nói: "Tôi có da lông, tôi sưởi ảm cho em, em sẽ không rét lạnh."

Cô có ý muốn nói chúng ta cũng chỉ vừa mới đáp ứng, không đến mức thân mật như vậy đi, nhưng mà Liễu Thư luôn luôn không có năng lực chống cự đối với hình thú của Allen, ai kêu cô là một người lòng tơ không chữ, là chuyện không có biện pháp. Lại nói đến chính là, thật sự rất lạnh, được một con mèo bự gãi nhốt, quả nhiên cũng thoải mái, cho nên sau khi từ chối một lát, cô quyết định mặc kệ hắn, dù sao là hình thú, cô có thể tự kiến thiết một phen.

"Nhưng mà giày này mới làm ra kiểu mẫu, nếu muốn mang đi ra ngoài thì còn phải nghĩ chút biện pháp nữa." Dựa lưng vào người mèo bự, đây là một loại hưởng thụ nói không nên lời, đệm da hồ chân chính, còn tự mang theo sưởi ảm, Liễu Thư chỉ còn kém chút nữa là không nằm xuống, trong tay cầm giày làm ra hình dáng hôm nay nói với Allen.

"Thế nào, rất khó làm sao?" Nhìn bộ dạng Liễu Thư sầu não, Allen đau lòng vội nói: "Tôi không sao, không dễ làm thì không cần làm, sớm đã thành thói quen." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Nếu như là người khác có lẽ cho rằng Allen không cảm kích, nhưng Liễu Thư cũng biết đây là thú nhân đang đau lòng cho mình, nghĩ đến đây thì trong lòng ảm áp, cô cười cười lắc đầu: "Không phải, giày này không khó làm, chủ yếu là vấn đề tài liệu, để hài chỉ thế này là không thể được, muốn dày thêm, tôi đang nghĩ tới dùng cái gì để làm hài đế đây, bằng gỗ thì rất cứng rắn, mang vào cũng không biết có mài chân không." Chỉ vào giày da thú, Liễu Thư giải thích nói cho Allen, miễn cho mèo bự này lại suy nghĩ miễn man.

"Đế hài?" Allen nhìn xem giày nghĩ nghĩ rồi nhìn về phía giày trên chân Liễu Thư, vươn tay qua nhéo nhéo, biết đế hài trong miệng Liễu Thư là cái gì, cũng lộ ra vẻ ngượng ngùng: "Thử này là ở bộ lạc của em, chúng ta ở đây không có, cũng không biết làm từ cái gì nữa." Nói lên cái này Allen cảm thấy mình rất có lỗi với Liễu Thư, Liễu Thư là từ bộ lạc thú nhân dò dào cường đại tới đây, đầu tiên đi đến bộ lạc Dục Hồ tộc cũng có thể coi là bộ lạc bản cùng như thế, điều này làm cho hắn cảm thấy bạc đãi Liễu Thư. Đương nhiên Liễu Thư cũng không biết, nếu như hiểu được mà nói, không biết phải dở khóc dở cười thế nào.

"Nơi này khẳng định là không có." Đây là keo dán, cô cũng sẽ không làm ra được, chỉ có thể nhìn vô ích.

Đột nhiên Allen càng ôm chặt giống cái trong lòng, giọng điệu thật là có chút khẩn trương: "Tiểu Thư, em sẽ không rời khỏi... bộ lạc đúng hay không?" Vốn định nói sẽ không rời khỏi mình, nhưng mà vừa nghĩ tới mình và Tiểu Thư vừa mới bắt đầu, có chút không nắm chắc.

Bị động tác Allen làm giật mình, Liễu Thư trầm mặc, trong lòng giống như gương sáng, đây là trong lòng thú nhân đang bất an. Tuy rằng vĩnh viễn ở lại chỗ này có chút không tốt, nhưng tình huống sự thật làm cho cô không thể không cúi đầu.

Cô yên lặng đưa tay vuốt ve đầu mèo bự, nhéo nhéo lên hai cái lỗ tai tròn tròn của hắn, cảm giác được đang run rẩy khe khẽ, cô không khỏi cười khẽ: "Cho dù là tôi muốn rời đi cũng phải có đường, nếu ngay cả đường ở chỗ nào cũng không biết, tôi nên trở về thế nào đây."

Lời nói này cũng coi như xác định rõ, chỉ số thông minh thú nhân hoàn toàn có thể lý giải, cho nên sau mèo bự lý giải, híp một đôi mắt thú, cái đầu không nhìn được cọ a cọ ở trong lòng bàn tay Liễu Thư, một cái đuôi to vừa dài lại thô không ngưng vung vẩy, chụp đến chụp đi trên mặt đất, đều đã chụp bụi đất bay lên bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 66: Đôi giày đầu tiên

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Trần an Allen xong, Liễu Thư lại bắt đầu rói rắm làm giày, trong lòng âm thầm quyết định là nhất định phải làm ra thành phẩm, nhất định.

Vật liệu dùng làm giày (ủng) là trải qua Liễu Thư chọn lựa cẩn thận, chọn da trâu để làm ra, da thuộc đương nhiên cũng tốt, nhưng mà không so được với da trâu không thấm nước, cứng cỏi chịu ma sát, tóm lại là ưu việt nhiều hơn. Hơn nữa da trâu ở đại lục thú nhân cũng tốt hơn không ít so với da trâu phổ thông ở trên địa cầu, các loại cường độ đều được gia tăng. Nếu như đây là trong trò chơi mà nói, mặt trên hẳn là biểu hiện da trâu cao cấp, thuộc tính N+.

"Cứ như vậy mang đã rất tốt." Allen không chú ý mấy thứ này, dù sao từ bé cứ trôi qua như vậy, đương nhiên hẳn cũng không muốn Liễu Thư vì cái này mà phiền não: "Tôi sẽ thật cẩn thận, sẽ không xuyên thủng nó."

Nhìn bộ dạng Allen cam đoan, Liễu Thư vừa bực mình vừa buồn cười, giày này cũng không phải cái gì quý giá, không mang hư, trừ phi không mang, chẳng lẽ hàng này còn muốn cất giấu nó đi? "Làm hài ra chính là cho anh mang, không mang thì tôi làm nó ra để làm gì, được rồi, đừng nói nữa tôi đã nghĩ xong phải nên làm như thế nào rồi."

Khi còn ở nông thôn, mỗi khi đến nông nhàn mấy cụ ông trước không nói, nhóm bác gái tiểu nàng dâu bà cụ trừ bỏ thích tụ lại cùng một chỗ nói chút chuyện bát quái ba cô sáu bà ra còn có làm chút việc thủ công. Ví dụ như nói đóng đế hài, mấy bác gái bà cụ đóng ra đế hài cũng không giống cái loại bán ở chợ, mang không được mấy lần thì bung chỉ, đó chính là đế giày chân chính bền chắc hết sức chịu ma sát.

Liễu Thư nghĩ đến chính là kim chỉ đóng đế hài, nhưng mà ở đây không có chỉ gai, loại ý tưởng này là tốt, nhưng mà rất phiền toái. Hơn nữa đóng một cái đế hài cũng phải phí rất nhiều công phu, hiện tại thời gian cũng không đợi người, nghĩ đi nghĩ lại trước đặt chuyện đóng đế hài qua một bên. Cô tìm khối gỗ, dự định cứ dùng gỗ làm đế hài, như vậy cho dù mang có lẽ có chút không thoải mái, nhưng ít nhất là biện pháp duy nhất trước mắt.

Nghĩ đến thì làm, cô tìm khối gỗ, để cho Allen gọt đầu gỗ thành bằng phẳng có độ dày thích hợp, sau đó để cho hắn để chân ở trên mặt. Liễu Thư dùng than đen nhóm lửa vẽ dọc theo chân của hắn lấy kích cỡ, từ đó khắc ra đế hài.

Làm như vậy thì mau hơn mình đóng đế hài, chỉ là với lực tay của Liễu Thư thì công việc điều khắc đế hài vẫn nên để thú nhân Allen đến làm mới thích hợp nhất. Bởi vậy làm cho cô có chút thất bại, quả nhiên là xã hội cá lớn nuốt cá bé, giống cái cũng thật quá mức yếu nhược, mà thú nhân cường đại cũng làm cho người ta sống lòng sôi sục. Diendanlequydon-ChieuNinh

Hài đế gỗ làm xong, chính là khâu nó và giày da trâu lại với nhau, đây chính là công việc đòi hỏi kỹ thuật, Liễu Thư sợ thấm nước, hướng chỉ đế gỗ cũng không dễ khâu, chỉ vì cái này mà cô rói rắm một ngày. Sau đó vẫn là cẩn thận dùng dao Thụy Sĩ khoan ra lỗ nhỏ trên đế gỗ, từng lỗ từng lỗ dùng da thú cắt thành chỉ khâu chặt. Sau khi bảo đảm không rỉ một chút nào, ở bên cạnh hài còn vây quanh một tấm da thú, khâu hết sức kỹ càng, như thế sau đó giày coi như là đã hoàn thành không kém. Liễu Thư mang vào đi thử hai bước, rất tốt chỉ là đế hài hơi cứng rắn một chút, mang vào chân không phải rất thoải mái. Vì thế Liễu Thư tự hỏi một hồi, cuối cùng tìm chút da thú mảnh nhỏ vừa mềm mại vừa dày khâu lại thành tấm lót hài. Sau khi lót lên mang vào quả thật là thoải mái hơn, mà lúc này Liễu Thư làm xong đôi giày này cũng tốn mất hai ngày. Hai ngày nay cô cân nhắc làm giày này, may mắn trời không phụ người có lòng, ngay cả là có nhiều thứ không hài lòng, nhưng rốt cuộc đã làm ra được giày. Tội thiếu chân của các thú nhân sẽ không đông lạnh, nhóm giống cái có giày cũng có thể đi ra ngoài vào mùa đông một chút, có thể hỗ trợ làm nhiều thêm chút việc, áp lực của bộ lạc Dực Hồ cũng sẽ bớt đi rất nhiều. Giờ khắc này, Liễu Thư thấy rằng hình như mình làm một chuyện vĩ đại, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

"Allen, anh đã trở lại, mau, tôi làm giày xong rồi, đến mang vào thử xem." Hai ngày nay các nhà các hộ đồ ăn dự trữ cũng ăn không còn nhiều, đây là chỉ đồ ăn tươi mới, còn dùng muối ướp chế cũng cần phải chờ tới một khắc cuối cùng, thật sự là không có đồ ăn mới bắt đầu dụng tới. Đây là lương thực dự trữ của bộ lạc, có thể nói là cứu mạng, lúc này đây đợi đồ ăn tươi mới không còn bao nhiêu, thì các thú nhân trong bộ lạc đều lục tục bắt đầu đi ra ngoài săn bắn. Đây là bước đầu tiên, hiện tại mỗi ngày trừ bỏ săn bắn, thú nhân còn có đúng hạn canh phòng bộ lạc, làm chuẩn bị giữ gìn bộ lạc.

Allen chính là thay đổi giữa hai ban, một ngày săn bắn, một ngày canh phòng bộ lạc. Hôm nay hắn vừa săn bắn trở về, thu hoạch cũng không tệ lắm, hai con mồi, tuy rằng không lớn, cũng là tốt nhất. Lúc này vừa mới về tối, Liễu Thư làm xong giày đang chờ hiển vật quý bận rộn lôi kéo hắn thử giày.

Hết chương 66.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 67: Khoe khoang một chút

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Giày là đặc biệt làm cho Allen, ủng đến đầu gối Allen đã nhiều ngày luôn luôn đang chờ đâu, tính toán kỹ hôm nay khẳng định Liễu Thư có thể làm xong. Lúc này vừa về đến thì đã vội vàng chạy trở lại, quả nhiên giống như hắn dự liệu.

Hắn ngắt ngay được Liễu Thư kéo đến ngồi xuống bên cạnh lò sưởi ấm, trong tay cũng bị nhét một ly nước nóng, đây là mỗi lần sau khi Allen trở về thì Liễu Thư chuẩn bị cho. Thuốc cảm mạo trong túi của cô chỉ còn một hộp, còn nghĩ phải để phong ngừa cho bất cứ tình huống nào, không phải thời khắc mấu chốt có thể không động tới thì vẫn không nên động vào thì tốt hơn. Mà ở đây hoàn cảnh đơn sơ, cũng không có thứ gì khác xua khí lạnh, chỉ

có thể dùng biện pháp nước ấm.

Uống mấy ngụm nước ấm, Allen cười cười với Liễu Thư, sau đó rất là sốt ruột khó nén nổi lấy giày qua tự mình thử mang vào, Liễu Thư vừa thấy vội vàng ngăn cản nói: "Đợi chút."

Nói xong một câu này thì Liễu Thư lập tức nhận thấy được tầm mắt tội nghiệp của Allen, cô nhất thời cạn lời. Cô còn chưa có làm gì đâu, bắt đắc dĩ đành phải mở miệng giải thích: "Anh vừa trở về, trên chân đều là nước tuyết, rửa chân trước đã." Nói xong còn chỉ chỉ chân trần bọc da thú của Allen, trên mặt còn dính tuyết trắng, đều tan thành nước, nói vậy bên trong đều tích đầy nước băng lãnh. Huống chi, chân bản như vậy trực tiếp xỏ vô giày, cô cũng không thể tiếp thu được rồi, cái này có thể xem như là đôi giày đầu tiên cô tần tần khổ khổ làm ra, đúng là không nghĩ bị chà đạp tệt như vậy, tội thiếu phải quý trọng một chút.

Allen sưng sốt, cúi đầu nhìn xem chân của mình, cũng không có phản ứng gì, vốn đây chính là thói quen của hắn, trở về cũng cứ như vậy. Hiện tại Liễu Thư nói đi rửa hắn còn không có phản kíp đâu. Trong ngày thường mặc kệ như thế nào trước khi ngủ Liễu Thư đều phải rửa sạch cho mình một lần, không tắm rửa thì lau cũng tốt. Nhưng mà thú nhân cũng không giống vậy, giống cái thì còn may, thú nhân thì mặc kệ là săn bắn trở về hay là thế nào đều thích chui đầu vào trong con sông của bộ lạc rửa sạch một lần. Đây là phương thức bọn họ rửa mặt, có thú nhân trực tiếp cọ rửa ở con sông bên ngoài bộ lạc, cho nên đều không có thói quen nấu nước rửa mặt trước khi ngủ. Allen và Liễu Thư trong ngày thường ăn uống cùng nhau, nhưng buổi tối là chia ra ngủ, mấy thứ này vẫn luôn không biết.

Liễu Thư cũng không đợi Allen nói chuyện, nồi đá trên bếp lửa, bên trong đang đun nước ấm, vừa vặn có thể sử dụng. Cô lấy ra chậu chuyên dụng dùng để tẩy rửa chân, pha nước ấm, thử xem nhiệt độ nước lại đổ thêm chút nước lạnh đi vào, chuẩn bị độ ấm thích hợp, trực tiếp bung qua cho Allen.

"Đến cởi da thú ra, ngâm chân nhanh lên, đừng để cảm lạnh." Thấy Allen còn vẫn không nhúc nhích, Liễu Thư thúc giục, trong lòng thực bắt đắc dĩ, một thú nhân lớn như vậy, thế nào mà còn không chịu cởi chính mình như vậy nha, cũng may mắn có mình tới đây, bằng không trông cậy vào thú nhân gấu này, còn không biết sống loi thôi thế nào đâu.

Vốn định đưa tay cởi bỏ da thú bọc chân giúp Allen, nhưng đại thú nhân Allen làm sao có thể để cho Liễu Thư làm cái này. Trong lòng hắn thương giống cái còn không kíp, tuyệt đối là không chịu để cho giống cái hầu hạ mình. Hắn vội vàng ngăn cô lại, tự mình vừa cởi bỏ da thú vừa hấp tấp nói: "Tiểu Thư em không cần, tự tôi đến làm, cái này để tự tôi là có thể, vừa lạnh lại bản."

Chân mình giẫm qua trong bùn, trong tuyết, lại bản hề hề, Allen còn rất là ngượng ngùng, sau cởi bỏ da thú bọc chân mình, có chút không đành lòng cứ như vậy mà bỏ chân vào trong nước ấm sạch sẽ trước mặt. Cho nên cái tên Allen nhị hóa này liền đứng dậy mức một ca nước lạnh trước tiên rửa ở ngoài một chút rồi mới chạy tới ngâm chân.

Liễu Thư nhìn toàn bộ quá trình, vẻ mặt hắc tuyến, cái hàng ngọc này, thế nào lại nhị như vậy, ực... chẳng qua nhị làm cho người ta nghĩ không thích cũng khó. Cho dù như thế Liễu Thư vẫn là trừng mắt liếc nhìn thú nhân một cái, dạy dỗ một phen, lần sau đừng phạm nhị. Allen thụ giáo miệng ừ ừ đáp ứng, cái đầu cứ gật, cái vẻ nhất định nghe lời, làm cho cô thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười, cuối cùng chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu.

Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Allen tẩy rửa chân cực kì nghiêm túc, theo ý hắn, mình phải rửa sạch chân mới được mang hài mới, đây là Liễu Thư đã làm rất lâu. Hàng này còn đang tẩy rửa, nước cũng đã lạnh, Liễu Thư vẻ mặt hắc tuyến đưa qua da thú dùng để lau chân: "Nước cũng lạnh đừng rửa nữa, mau lau chân sạch sẽ."

Từ lúc Liễu Thư đáp ứng cho Allen theo đuổi, sau khi tạm thời ở cùng một chỗ, Allen gần như là cô ra một hiệu lệnh thì hắn một động tác. Giờ vừa nghe vậy, thực tự giác lấy da thú, lau chân sạch sẽ, cẩn thận mang giày.

Giày thực vừa chân, bên trong còn có da thú mềm mại thật dày lót vào, cũng không cộm chân. Huống chi khi làm giày còn có suy xét gỗ làm đế giày, Liễu Thư phải mất một phen công phu mới mài đế giày thật bóng loáng. Hiện tại nhìn Allen mang vào giày chính mình làm, một loại cảm giác thỏa mãn từ trong lòng làm cho cô dùng không được ý cười trên khóe miệng.

"Rất tốt, thực thoải mái, tôi thực thích." Allen mang giày mới đi qua đi lại ở trong son động rồi lại đi lòng vòng một hồi. Đôi mắt màu đen sáng lấp lánh nhìn Liễu Thư, miệng nói không ngừng mấy câu nói đó. Thú nhân không quá biết biểu đạt cảm xúc của mình, bình thường sẽ trực tiếp làm động tác, hiện tại có thể vui sướng nói những lời này đã rất hiếm có. Mà Liễu Thư thực sự vừa lòng, lại nói nhiều lời ngon tiếng ngọt, cũng không bù được vài câu thật tình tự đáy lòng.

"Về sau anh đi ra ngoài săn bắn sẽ mang, có biết không?" Lấy Liễu hiểu biết của Thư đối với Allen, thú nhân này nhất định là không nỡ mang giày này đi ra ngoài, nhất định sẽ chỉ mang vụng trộm vui vẻ ở trong son động.

Quả nhiên Allen một bộ dáng thực luyện tiếu, do dự nhìn Liễu Thư nói: "Đi ra ngoài săn thú sẽ làm hỏng giày."

Thú nhân biến hình rất thần kỳ, khi bọn họ hóa thành hình người có thể tự động đem da lông hóa thành váy da thú bên hông, mà quần áo mặc vào khi hình người cũng sẽ không bối vì hình thú mà phá đi. Lúc này Liễu Thư mới nhớ tới làm giày cho Allen, bằng không đi ra ngoài săn thú biến hóa, còn phải phiền toái cởi giày hoặc là biến hình thì sẽ làm hỏng quần áo giày hay sao, như vậy còn không bằng không mặc đâu.

"Giày làm ra chính là để cho anh mang ra ngoài, nếu không tôi làm nó làm gì, hiện tại bên ngoài trời rét lạnh công thú nhân cường hãn đi nữa cũng không phải làm bằng sắt." Liễu Thư cũng mặc kệ, chính là thực kiên định làm cho Allen khẳng định là phải mang giày đi ra ngoài.

Cho dù là rất không nỡ, nhưng đối với lời nói của giống cái thì thú nhân là sẽ không phản kháng, cân nhắc trái phải một chút, Allen vẫn quyết mang giày vào. Đây là Tiểu Thư làm cho mình đó, ừm, mang xong đi ra ngoài cho Ngải Đạt và Phách Nhĩ bọn họ nhìn một cái.

Được rồi kỳ thực thú nhân thành thật chân thành cũng có tư tưởng khoe khoang.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 68: La cà nha

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Một đôi giày mà thôi lại làm cho Allen cứ như bay bổng, Liễu Thư trừ bỏ không nói gì ra, dòng nước ấm trong nội tâm cũng là chảy ào ào, thú nhân này nhị thật sự là làm cho người ta muốn không thích cũng khó.

Đã thí nghiệm giày thành công, như vậy thì phải làm nhiều thêm mấy đôi, chính cô cũng muốn làm nhiều mấy đôi để mang nữa, a, đúng rồi còn có Eva phụ nữ có thai cấp quốc bảo nữa. Mấy ngày nay, trời rất lạnh, bên ngoài lại rơi tuyết lớn, Oman lo lắng hơn nữa hẳn cũng phải đi săn bắn, đều đặt cô ấy ở trong nhà, khi đi săn bắn sẽ nhờ hàng xóm hỗ trợ chăm sóc một chút. Không phải không muốn tới tìm Liễu Thư, nhưng dù sao hai nơi có chút khoảng cách, nếu như qua lại trên đường tới Liễu Thư sẽ bị đông lạnh sinh bệnh, Oman cũng thừa nhận không nổi.

Nghĩ đến Eva mỗi ngày đều nghiêng ngả ở trên giường, Liễu Thư quyết định mấy đôi làm cho mình thì để qua một bên, trước tiên làm cho quốc bảo mấy đôi rồi nói sau.

Ngắm lại kích cỡ chân của Eva, có vẻ không lớn, nhưng con số cụ thể thì không rõ lắm, giày làm ra không khỏi không thể mang. Liễu Thư yêu cầu Allen mang cô đi nhà Eva gia để la cà. Ngay từ đầu thú nhân không đồng ý, bên ngoài gió tuyết lớn, bộ dạng như vậy đi ra ngoài sẽ đông lạnh, vậy thì lớn chuyện. Nhưng thú nhân vẫn nghe lời giống cái, bị mài vài cái thực không có tiết tháo từ lời nói đúng đắn đến không được tự nhiên gật đầu, một chút cũng không có lập trường. Được rồi, thú nhân ở trước mặt giống cái cho tới bây giờ đều không có lập trường gì đáng nói.

Tuy rằng Allen đáp ứng đưa Liễu Thư đi đến nhà Oman la cà, nhưng mà Liễu Thư cũng phải cam đoan nhân sinh của mình khỏe mạnh. Có thể nói là cô vô trang hạng nặng, bao bọc mình thành một quả cầu không nói, dùng một tấm da thú bọc đầu mình chỉ còn lộ ra hai con mắt, cả người quả thực cũng sắp kín không còn kẽ hở, tiết nuôi duy nhất chính là trên tay không có cái bao tay.

Xem ra phải gia tăng chế tạo gấp gấp một chút, cái bao tay tác dụng rất lớn, chẳng những thú nhân có thể dùng, giống cái cũng được giữ ấm, còn có nhóm tiểu thú nhân và tiểu giống cái. Ngày càng lạnh thế này lại bảo hộ tay chân mình thật tốt. Nhớ ngày đó mỗi khi mùa đông mười ngón tay của mình đông lạnh giống như móng heo, nhờ tới đến chính là một quyển sử chưa xốt. Sau khi tới đây có lẽ là quan hệ dị giới, đến bây giờ tay Liễu Thư còn không có bị tổn thương do giá rét, nhưng mà có chỗ đã bắt đầu bị ngứa, cái này nói rõ cũng sắp rồi, vẫn là nhanh chóng giữ ấm mới được.

Liễu Thư cứ bọc kín đến giống như một quả cầu mập mạp, Allen còn có chút không hài lòng, nhưng cũng thật sự không có gì có thể che phủ được, lại thêm cũng không phải không mặc quần áo, cuối cùng bất đắc dĩ, đã đáp ứng thì phải thực hành, vẫn cứ cống cô tới nhà Oman Eva la cà.

Gió tuyết lớn, nhóm thú nhân giống cái trước kia ở trong lều trại đều chuyển về trong sơn động trên vách núi. Nhà của Oman ở rất cao, ngược lại cách nhà Liễu Thư cũng không xa, cũng chỉ vài phút mà thôi.

Allen bay trên không trung vừa nghĩ tăng tốc độ nhanh một chút là tới, lại vừa lo lắng tốc độ quá nhanh sẽ làm gió tuyết thổi Liễu Thư chịu không nổi, cuối cùng chỉ có thể duy trì tốc độ không nhanh không chậm, chừng bốn năm phút đồng hồ sau thì đến mục đích. Nhà của Oman ở tại giữa sườn núi, bên ngoài giống như nhà của Allen, bên này chỉ vừa nghĩ xong thì Allen liền mở miệng.

"Sơn động lớn bên cạnh chính là sơn động của tôi ở." Thú hình Allen phun ra tiếng người.

Nghe vậy cho dù Liễu Thư bị gió tuyết thổi không mở mắt ra được vẫn là cố sức hí mắt ra một khe hở nhìn lại, chỉ thấy ở bên trái nhà Oman gia có một cái sơn động có cửa cực lớn, mảnh da thú buộc chặt ở ngưỡng cửa bị gió thổi dính không ít tuyết.

Trong lúc nói chuyện Allen đã đáp xuống trước cửa nhà Oman rồi, trừ bỏ sơn động ở tầng dưới chót, phần là sơn động ở trên vách núi đá chỗ ngưỡng cửa đều đã để lại một khối không gian rất lớn, đây là dùng để cho thú nhân đáp xuống, cho nên rèm cửa sẽ di chuyển hướng vào bên trong.

Chắc là nghe được động tĩnh, Liễu Thư mới vung về từ trên lưng Allen "lăn" xuống dưới thì Oman một thân thực "mát mẻ" nhắc rèm cửa lên thò đầu ra.

"A... len, sao em lại mang giống cái qua đây?" Oman không mang theo Eva đi qua hoặc là tìm Liễu Thư đi qua với Eva, sợ làm hai cái giống cái bị đông lạnh xảy ra nguy hiểm. Được rồi, em trai ngốc của hắn đã lớn như vậy còn phản phật đưa cả giống cái tới cửa, hắn cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Vừa thấy biểu tình của Oman thì biết hắn suy nghĩ cái gì, Liễu Thư đành phải cười nói: "Nhiều ngày không thấy Eva nên tới đây nhìn xem thế nào, hơn nữa tôi còn có chút đồ cần làm, phải tới đây mới được, cũng không thể để cho cô ấy đến chỗ của tôi, thân thể của cô ấy cũng không cho phép." Tốt xấu cũng nói vài câu, Oman mới bỏ qua, nhưng khi vào cửa vẫn là trừng mắt liếc nhìn em trai một cái, tên ngốc này. Diendanlequydon-ChieuNinh

Mảnh da thú cách âm lại không tốt, ba người ở bên ngoài nói chuyện, Eva ở bên trong đã sớm nghe được nên vừa mới tiến vào thì lập tức nghe được

tiếng cô gái nhỏ vui vẻ kêu la: "Tiểu Thư Tiểu Thư, là cậu đã đến rồi sao, là thật nha, mình cũng sắp buồn muốn chết, may mắn cậu đã đến rồi."

Nghe nàng líu ríu kêu la, Liễu Thư hiểu ý cười, vẫn là ồn ào ầm ĩ chút mới tốt, bản thân Allen cũng là người thành thật an phận, thật là có chút không quen đâu, hiện tại tốt rồi, cũng chỉ có Eva đã kêu như mấy người, thật sự là trái ngược.

"Allen sao lại thế này, trời rét lạnh như vậy còn cho cậu ra cửa, cũng không sợ đông lạnh cậu, nhìn xem Oman cũng không cho mình đi ra ngoài một bước. Cho dù đi nhà a sao cách vách cũng không được, chán ghét muốn chết." Được rồi, câu nói kế tiếp này cũng không biết là nói suông, hay là hăm dọa.

Oman bị oán giận cũng không tức giận, chỉ là đề cho Allen và Liễu Thư tiến vào, rót nước ấm cho hai người uống.

Hết chương 68.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 69: Không thể ăn nhiều

Editor: ChieuNinh

Liễu Thư và Allen ngồi xuống kế bên lò sưởi sưởi ấm, giương mắt nhìn lại, vừa vặn trông thấy Eva bao bọc thật kín kẽ ngồi ở trên giường đá trải da thú thật dày. Nhóm giống cái thú nhân bộ lạc mang thai là tám tháng, bụng Eva có bốn tháng, tính thời gian vậy thai này của cô ấy thời điểm sinh sản hẳn là thời kì vượt qua mùa đông rét lạnh nhất hay không.

Nhưng mà đối với bộ lạc mà nói giống cái và ấu tể đều là trân quý nhất, tuy rằng đứa nhỏ này đến thời cơ không đúng, nhưng Oman và Eva đều chờ đợi, bọn họ sẽ cố gắng sinh đứa nhỏ của mình ra, hơn nữa nuôi nó lớn lên khỏe mạnh cường tráng.

"Tiểu Thư, cậu tới thăm mình, ai nha thời tiết lạnh như vậy sao lại tới đây, thật không tốt nha." Tuy rằng một người đợi ở trong sơn động buồn đến hoảng, nhưng mà tình huống lúc này không cho phép, Eva không phải người thích làm ầm ĩ không phân rõ phải trái, tự nhiên là hiểu được. Lúc này thấy Liễu Thư mạo hiểm gió tuyết lớn tới đây vẫn là rất cảm động, suýt nữa hai mắt đầm lệ lưng tròn.

"Nhiều ngày không gặp nên nhớ cậu, thế nào rồi, thân thể có khỏe không?" Liễu Thư hơi lửa sưởi ấm xác định đã hong hết khí lạnh mình mang đến rồi mới đứng dậy ngồi vào bên cạnh Eva, nói chuyện vui đùa với cô, thuận tiện sờ sờ cái bụng tròn trịa của cô nàng.

"Thân thể của mình tốt lắm, gần đây trở nên có thể ăn được, ừm, đều ăn được như vậy thì mình đang lo lắng đồ ăn dự trữ không đủ ăn đâu." Eva lắc đầu, hưng phấn lôi kéo Liễu Thư nói chuyện gần đây của mình, nói xong rồi sau xoa bóp cái cằm đôi môi dài ra có chút buồn rầu: "Trong bộ lạc có a sao trước khi sinh ấu tể thì rất đẹp, nhưng mà sinh xong thì có thật nhiều thịt, thật là béo nha, mình không thích. Mấy người Kathy nói là bởi vì thời điểm hoài ấu tể thì ăn nhiều quá, Tiểu Thư, cậu nói mình lại ăn nhiều có thể cũng biến thành cái bộ dạng kia hay không?"

Liễu Thư hắc tuyến, thì ra nhóm giống cái thú nhân tùy tiện thô thần kinh cũng rất chú ý hình tượng, quả nhiên nữ nhân lấy vẻ ngoài làm vinh dự, ở bất cứ địa phương đều là thực hành thông dụng. Đương nhiên phụ nữ có thai cảm xúc hay thay đổi, phải chăm sóc một chút, cho nên cô đành phải thực bất đắc dĩ co rút khóe miệng nói: "Cái này... cậu cũng đừng lo lắng, cậu ăn ngon, ấu tể sẽ rất tốt, thời điểm nó còn ở trong cơ thể mẹ sẽ hấp thụ nhiều dinh dưỡng, đến lúc đó sinh ra được cũng sẽ càng khỏe mạnh, càng dễ dàng... vượt qua cửa ải mùa đông khó khăn này." Ý định ban đầu của Liễu Thư chính là khuyến khích một chút, nhưng chợt nhớ tới hoàn cảnh ác liệt nơi này, lại không khỏi nhiều thêm vài câu.

"Nha, thật sự à?" Eva kinh ngạc, không nghĩ tới học vấn lớn như vậy ở bên trong đâu, nhất thời ôm bụng mình âm thầm hạ quyết tâm phải ăn nhiều một chút, không thể vì tiết kiệm một chút đồ ăn làm ấu tể cục cựa đối bụng. Oman và Allen ngồi sóng vai, hai anh em đang thuận miệng nói chút chuyện sản bản, đồng thời cũng dừng lỗ tai nghe giống cái nhà mình nói chuyện, nghe vậy thì vội vàng nói: "Không cần lo lắng vấn đề đồ ăn, anh sẽ không cho em và cục cựa chúng ta chịu đói."

"Dạ dạ." Eva càng hạnh phúc ôm bụng, đáng vẻ thỏa mãn không thôi. Nhìn cô nàng như vậy, Liễu Thư nhin hằm nhưng vẫn rất mất hứng mở miệng: "Tuy rằng là cho cậu ăn, nhưng cũng không cần thoải mái cố nhét ăn vào trong bụng."

"Vì sao?" Theo Eva, đã ăn nhiều một chút mới có lợi cho ấu tể ở trong bụng, tự nhiên là ăn càng nhiều càng tốt, cô nói như vậy, Oman cũng gật đầu theo. Nhìn này biểu tình động tác không khác nhau của hai người, Liễu Thư ôm trán, may mắn cô nhiều lời một câu như vậy, nếu không thực sự nghe theo sống chết ăn vào, mãi cho đến lúc sinh sản, đó cũng không phải là muốn ra cái sọt to, đến lúc đó thật sự muốn khóc cũng khóc không nổi.

"Có thể ăn là tốt, nhưng ăn nhiều, đứa nhỏ trong bụng sẽ trở nên rất lớn." Liễu Thư chỉ vào bụng Eva giải thích, không đợi cô ấy nói lại nói tiếp: "Đến lúc đó đứa nhỏ quá lớn sẽ sinh không được, thời gian trì hoãn lâu dài chẳng những đứa nhỏ có việc, mà ngay cả người lớn cũng có chuyện, giống cái cũng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng." Bộ lạc nguyên thủy lạc hậu tuyệt đối còn không có phát hiện giải phẫu mổ bụng sản phụ ra, sinh đứa nhỏ nhất định là dựa vào mở sản đạo sinh sản nguyên thủy. Nếu như đứa nhỏ quá lớn sản đạo mở không đủ, chẳng phải là một khi không cẩn thận một thi hai mệnh sao.

Hiển nhiên Liễu Thư nói một phen đã dọa Oman và Eva không nhẹ, lòng Eva còn sợ hãi vuốt bụng của mình, ấp úng nói: "Không thể nào, thật sự sẽ như

vậy sao?"

Eva nghi hoặc còn Oman thì tin, bởi vì hắn đã từng thấy qua chuyện như vậy, đây cũng chính là vào một mùa, khi đó không phải ở bộ lạc Dực Hồ, mà là bộ lạc Dực Báo ở hướng tây. Khi hai bộ lạc làm trao đổi đôi lấy này nợ cho nhau, lúc ấy thì có một giống cái bộ lạc Dực Báo tộc sinh sản, giống cái kia được dưỡng rất tốt, bụng thực sự lớn, kết quả chính là như thế vẫn cứ đau một ngày một đêm cũng không có sinh ra được. Cuối cùng lại bón cho uống nước thánh của riêng mỗi bộ lạc, nhưng cho dù là như thế ấu tể vẫn không sinh được, mà giống cái cũng không còn.

Lúc ấy Oman chỉ cho rằng đó là một chuyện bất hạnh, sau đó trở về có người trong bộ lạc nói thầm là đứa nhỏ trong bụng giống cái đó quá lớn nên khi sinh thì bị mắc kẹt, giãy vò không sinh ra được. Khi đó nghe cũng chỉ nghe rồi thôi, rốt cuộc cũng không quá chú ý làm gì. Hiện tại Liễu Thư gặp mặt nhắc tới như vậy, đoạn trí nhớ sắp bị lãng quên đi này lập tức liền sống lại, nhớ tới mẹ con giống cái đó, thì Oman không dừng sợ hãi được, lập tức bước lên phía trước ôm Eva miêng thì nói: "Nghe Tiểu Thư, không cần ăn quá nhiều, sẽ không sinh ra được." Đối với Oman mà nói, bạn lữ và ấu tể là quan trọng nhất với hắn, nhưng nếu như phải chọn lựa mà nói, hắn sẽ lựa chọn chính bạn lữ mình. Bởi vì cô là quan trọng nhất, tuyệt đối không thể buông tha, nếu như mất bạn lữ, như vậy hắn cũng không có ý nghĩa tiếp tục tồn tại nữa.

Eva cũng bị bộ dạng của Oman dọa, trừng to mắt liên tục gật đầu: "Được được, em không ăn, không ăn, nhất định không cho nó lớn lên..."

Nghe hai người này nói năng lộn xộn, Liễu Thư thật sự không biết nói cái gì cho phải, cảm thấy có lòng tốt thành làm chuyện xấu, vốn đang tốt đẹp đấy thôi, phụ nữ có thai không cho cô ấy ăn, đứa nhỏ này cũng thật sự là bị tội. Cô không còn cách nào khác chỉ có thể đợi đôi bạn lữ này tỉnh táo lại, lại tỉnh tể giảng giải "Ăn thì vẫn phải ăn, chỉ là phải tiết chế, một ngày ba bữa cần ăn bình thường, đừng ăn quá mức là được, đồng thời đừng tự mình dọa chính mình" thế này mới trấn an hai người này lại được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 70: Truyền đi ra ngoài

Editor: ChieuNinh_

Liễu Thư một phen móc ruột móc gan nói ra một hai những chuyện phụ nữ có thai cần chú ý trước kia trong lúc vô ý đã xem qua, cuối cùng trấn an được hai người chuẩn ba ba chuẩn ma ma lại, dự tính thì hành kê hoạch ăn uống điều độ.

Khe khẽ lau mồ hôi toát ra, Liễu Thư thoải mái thở phào nhẹ nhõm, may mắn chuyện tốt không to tát, nếu để cho Eva ương bướng một mực nhận thức đến rốt cuộc không ăn, không nói đứa nhỏ trong bụng, ngay cả cái thân thể nhỏ nhỏ của cô ấy cũng chịu không nổi nha, đến lúc đó... Ngẫm lại dục vọng chiếm hữu và chỗ khùng bỏ của thú nhân, không khỏi làm cho cô rung mình một cái, thật sự là tiết tấu tìm chết.

Đề tài này chấm dứt, Liễu Thư và Allen tùy ý hàn huyên vài câu với Oman Eva, chính sự lần này tới đây cô còn không có quên đâu, có chút như hiện vật quý chỉ chỉ giầy trên chân thú nhân bên cạnh nói: "Eva xem đây là cái gì?"

Eva cực kì tinh mắt, đã sớm phát hiện hôm nay hình như Allen có chỗ nào đó không giống với, nhưng mà vừa rồi bởi vì chuyện ăn nhiều ăn ít nhất thời ngay người không có phản ứng kịp. Lúc này bị Liễu Thư nhắc tới thì lập tức tỉnh táo nhìn đến đôi giầy mới tinh, nhất thời ngạc nhiên lên.

"Tiểu Thư đây là... là cái gì nha? Bó chân sao? Không giống với của chúng mình đâu, nhưng mà rất giống của cậu." Eva vừa nói vừa nâng nâng chân của mình, trên chân của cô chỉ bọc một tấm da thú, che phủ được nhưng cũng không thật kín. Dùng một dây mây mềm cột lại, thú nhân và giống cái đều dùng như thế này để bảo vệ chân mình, kỳ thực trước kia càng đơn giản, nhưng sau khi giầy của Liễu Thư xuất hiện ở trước mắt bọn họ, làm cho người bộ lạc thoáng cái tiến một chút, được rồi, hiện tại giầy mới của Allen làm cho ý nghĩ càng thêm mở rộng.

"Đây là giầy, kêu giống như thú trên chân mình." Liễu Thư chỉ chỉ hài của mình, nói đến đôi giầy này của mình qua mấy tháng cũng đã sắp phế đi, ngay cả là hàng hiệu nhưng mà chịu không nổi mặt đất gồ ghề của xã hội nguyên thủy, đi trong nước đến trong đất cũng khó cho nó đã kiên trì lâu như vậy.

"Cậu làm à, không phải cậu đã nói là làm không được sao?" Giầy của Liễu Thư ngay từ đầu cũng thực dẫn tới người chú ý, có a sao giống cái hiền lành cẩn thận sẽ hỏi thăm đồ chơi này rốt cuộc là làm như thế nào. Đáng tiếc Liễu Thư trừ bỏ đối với đề giầy có chút ấn tượng ra còn cái khác cũng không rõ lắm, hướng chỉ loại công việc kỹ thuật này, cho nên chỉ có thể ăn ngay nói thật, lúc đó làm cho người ta thất vọng một trận.

"Đương nhiên là mình không làm được ra giầy trên chân mình, nhưng mà đây là da thú làm nha, mình nghiên cứu thật lâu đó, cậu xem, đế hài là làm bằng gỗ đó. Đứng rồi, lần trước không phải có vài vị a sao giống cái muốn làm giầy sao, hiện tại vừa vặn, hơn nữa có một loại đế giầy, làm ra được thích hợp cho ấu tể và giống cái mang, chính là phí chút công phu. Nhưng mà vào mùa đông giống cái ở trong sơn động không có việc gì có thể làm đúng lúc có thể giết thời gian." Liễu Thư kéo kéo đất đất nói một trận làm cho Eva phải tiêu hóa. Sau khi kết thúc mới biết giầy này có thể làm ra được thì hưng phấn, vội la hét kêu mình cũng muốn làm, cũng muốn mang, còn muốn làm cho Oman...

"Được được, cậu nghỉ ngơi đi, hiện tại cậu đừng làm việc này, dưỡng thai quan trọng hơn, hài của cậu mình bao, mình làm cho cậu là được chứ gì?" Phụ nữ có thai vẫn đừng quá mệt nhọc mới tốt, Liễu Thư anh đừng tự mình gánh vác, nhưng mà đáng tiếc Eva không quá muốn.

"Tiểu Thư..." Do do dự dự, giống cái vẫn là hơi hơi dẫu môi ngượng ngùng nói: "Giầy của mình thì cậu có thể làm giúp, nhưng mà của Oman làm sao bây

giờ nha?" Trước kia không biết thì thôi, hiện tại thấy Allen đều mang giày vào, như vậy khi sẵn bản sẽ không dùng chân trần gẫm tuyết, trở về làm cho chân bị đông lạnh đến đỏ bừng đỏ lựng. Ngẫm lại Oman, Eva là giống cái tốt thương bạn từ tự nhiên là cảm thấy nếu thú nhân khác có, thì bạn từ của mình cũng phải có.

Nhưng mà từ xưa thú nhân có tập tục, giống cái từ bỏ sẽ làm quần áo cho chính ấu tể của mình ra thì chỉ biết làm cho bạn từ, tuyệt đối sẽ không làm quần áo cho thú nhân khác. Mà thân là bạn từ của thú nhân, cũng tuyệt đối không thể để cho giống cái khác làm này nọ cho thú nhân của mình, cho nên nếu phải làm giày cho Oman mang vào chỉ có thể tự bản thân Eva đến làm.

"Ừc..." Liễu Thư nhất thời cao hứng đã quên vụ này, hiện tại vừa bị nói như vậy mới nghĩ tới, theo ý cô đương nhiên không tính là cái gì, cũng chỉ là đôi giày mà thôi. Nhưng nhập gia tùy tục, giữa thú nhân và giống cái dục vọng chiếm hữu kỳ thực là tương đương, đương nhiên có đôi khi thú nhân biểu hiện có vẻ rõ ràng hơn mà thôi.

"Cái này... Nếu không cậu làm của cậu, mình giúp hỗ trợ là được, bằng không sẽ rất mệt mỏi." Lấy lui mà tiến, Liễu Thư đề nghị.

Ngẫm lại cảm thấy cái này không có gì, Eva liếc mắt nhìn Oman một cái thấy hắn cũng không ý kiến, vui vui vẻ vẻ gật đầu đáp ứng, lập tức lấy ra nhiều da thú tốt để làm giày cho Oman phải nhìn đẹp lại thoải mái, còn kém không hưng phấn tỏa ra bong bóng. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Đợi chút, mấy tấm da thú này không được." Đối với việc Eva lấy ra mấy tấm da thú hoa văn có chút xinh đẹp Liễu Thư trực tiếp lắc đầu, thuận tiện giải thích: "Dùng da trâu, da trâu bền chắc không rỉ nước, mang vào đi ra ngoài sẵn bản không thể tốt hơn, hơn nữa trời tuyết lớn, da trâu phòng thấm nước là tốt nhất."

Vốn định làm đẹp chút, nhưng xem ra là không được, Eva rất thất vọng, nhưng chỉ là nháy mắt, giây tiếp theo cô nàng lại sinh long hoạt hổ chuyển động, Oman sợ cô lộn xộn va chạm, vội vàng đi tìm thứ gì mà cô cần rồi mang đến.

Làm giày cũng phải phí công phu, Liễu Thư không thể đợi ở nhà Eva, nói xong một ít chi tiết, để cho Eva làm bên ngoài giày trước, còn đế giày... đế giày vẫn là Allen tự mình làm đầu, tự nhiên Oman cũng giống vậy.

Đợi thấy Eva làm được đều ra hình ra dáng rồi, Liễu Thư cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ, nói một tiếng liền rời đi với Allen, cô còn phải đi đến nhà Kathy và Alice. Mùa đông ai cũng không dễ dàng, hiện tại bộ lạc có thể chế tạo ra giày, nói vậy sẽ làm rất nhiều người thu được lợi ích. Khí trời hôm nay tộc trưởng cũng không thể triệu tập người khác, không bằng trước nói cho một vài người, để cho các nàng đi truyền cho mọi người trong bộ lạc.

Hết chương 70.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 71: Nghiên cứu làm cái bao tay

Editor: ChieuNinh_

Giày xuất hiện quả nhiên là làm cho nhóm giống cái vô cùng cao hứng, Kathy và Alice thì không cần phải nói, liên thanh nói muốn đi làm nhiều thêm vài đôi cho tiểu thú nhân và tiểu giống cái, trời thật lạnh người lớn còn hoàn hảo chứ tiểu ấu tể cũng không chịu nổi. Hiện tại có thể làm loại vật phẩm giữ ấm này, tự nhiên là người người vui mừng, khẩn trương gấp gấp chế tạo. Mà Liễu Thư đến nói cũng coi như xong việc, hai người Kathy cũng vô ngữ cam đoan nhất định sẽ truyền cho nhóm giống cái trong bộ lạc. Nói vậy qua không được bao lâu, mặc kệ là thú nhân hay là giống cái đều có thể vì vậy mà trên chân có một đôi giày da thú.

Sau mấy ngày, Allen cứ theo lẽ thường sáng sớm mỗi ngày quét tuyết cho Liễu Thư, còn cô thì lại nhân lúc này mà chuẩn bị tốt điểm tâm, để cho thú nhân ăn no ấm bụng rồi đi săn bắn, như vậy mới có khí lực, có tinh lực. Bởi vì tuyết lớn nên con mồi chung quanh bộ lạc đã là ít lại càng ít, thú nhân muốn tìm được con mồi thì phải chạy đến địa phương còn xa hơn nơi thường lui tới, về mặt thời gian cũng tiêu phí nhiều hơn.

Đợi ở trong sơn động, một mình một người Liễu Thư cũng không nhàn rỗi, thứ cô muốn làm thực sự nhiều, có thể làm hài, cô có rảnh rỗi thì cũng muốn làm nhiều mấy đôi. Eva muốn tự mình làm giày cho Oman, nhưng chính cô ấy cũng không biết hết, Liễu Thư liền xử lý. Trong khoảng thời gian này có Kathy và Alice nói chuyện làm giày cho nhóm giống cái bộ lạc, có vài lần có thú nhân chờ giống cái bay đến chỗ cô thỉnh giáo một ít vấn đề chi tiết. Giờ phút này cô không thể không cảm khái trí tuệ của thú nhân cũng không thể khinh thường, bọn họ khiếm khuyết chẳng qua là năng lực sáng tạo, nhưng năng lực học tập của bọn họ là vô cùng mạnh mẽ, lại còn có thể từ một suy ra ba.

Đã nói làm giày, hiện tại Liễu Thư cũng chỉ là làm ra được ủng, có giống cái cơ trí thông minh cũng đã nghĩ đến có thể làm giày ngắn, như vậy nhóm giống cái tiện mang hơn, đến cuối cùng ngay cả dây giày đều nghĩ ra được. Cho nên nói trí tuệ là dựa vào khai thác, cô cảm thấy hiện tại mình chính là thợ khai quật.

Gấp gáp vội vàng vài ngày thì Liễu Thư cũng bội phục năng lực động tay của chính mình, chẳng những làm một đôi giày cho Eva mà còn làm ra cho chính mình một đôi. Cái này cô cũng thay đổi ghê gớm, làm cho Eva là một đôi giày ngắn có dây mang ở trong sơn động cũng thuận tiện, làm cho mình cũng giống như vậy. Vốn còn định làm một đôi cho Allen, nhưng mà thú nhân này hết sức cố chấp, nói là hiện tại đôi này rất tốt, không cần nữa, Liễu Thư nói

mang giày phải thay đổi, nhưng hắn không nghe. Kỳ thực cô cũng biết, trời rất rét lạnh, ngay cả mỗi ngày ngồi ở bên cạnh lò sưởi, làm giày mấy ngày liền tay đông lạnh đến đỏ bừng, hàng này là đau lòng, sợ nói ra cô mất hứng, chỉ ngăn lại không cho làm như vậy.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, trong sơn động cũng không giữ ấm, cái rèm cửa ngoài cửa động ở dưới sự yêu cầu của Liễu Thụ mà Allen khiêng một thân cây trở về, chẻ ra vài nửa, chọn mấy tấm vừa dài lại rộng cột lên cửa động.

Ngược lại có thể ngăn lại gió tuyết không ít, nhưng độ ẩm trong sơn động cũng không tăng lên bao nhiêu.

Nhớ tới làm đế giày lần trước, Liễu Thụ tâm ngứa ngứa muốn làm, vốn cho rằng dùng da thú xé thành dây da hắn là có thể dùng. Nhưng sau khi dùng mới biết được, làm này hải vẫn phải dùng chỉ vải mới được, bằng không đóng đế hải cũng không chắc chắn, mang một hai lần thì cũng lỏng lẻo. Nhưng trong bộ lạc không có loại "Vải bông sợi bông" cao cấp này, như vậy chỉ có thể từ bỏ, cho nên cô lại bắt đầu nghiên cứu làm bao tay.

Vật nhỏ này cũng đơn giản, làm ra cũng không khó, chính là khảo nghiệm thủ công linh hoạt, cũng may cái khác Liễu Thụ cũng không am hiểu, khi còn nhỏ trong nhà nghèo, chuyện may vá và là thường làm, cái này cũng là chuyện tốt. Vốn xã hội hiện đại tiến bộ, mọi người có cuộc sống càng ngày càng tốt, ai còn may vá quần áo, ngược lại đều có chút đã quên kỹ thuật sống trải qua vài lần rèn luyện mà đi lên. Hơn nữa có xu thế càng ngày càng tốt, cô vui vẻ cầm cốt châm may vá cũng có tư thế.

"Đây lại làm cái gì vậy?" Hiện tại Allen trừ bỏ buổi tối ngủ còn về sơn động của mình ra, thời gian khác đều làm tổ ở chỗ Liễu Thụ, mỗi lần săn bắn trở về đây là điểm dừng chân đầu tiên của hắn. Nhớ tới mỗi lần lúc ra cửa, ánh mắt hâm mộ của thú nhân đồng hành nhìn mình, hắn vừa nghĩ tới thì cảm thấy tuyệt.

"Làm bao tay." Liễu Thụ cũng không ngẩng đầu lên nói.

"Cái bao tay?" Allen cảm lấy bao tay trong chậu gỗ chuyên dụng của Liễu Thụ, nhìn nhìn nghi hoặc khó hiểu. Từ lúc bắt đầu khâu quần áo rồi, thì Liễu Thụ đặc biệt làm ra cái chậu gỗ nhỏ cũng không chứa nước mà chứa vật lật vật, chính là chuyên môn đặt châm tuyến da thú. Mỗi lần ngồi xuống bên cạnh lò sưởi, thì lại bắt đầu ôm cái chậu gỗ nhỏ này, còn có thể vừa làm chút việc vừa thuận miệng tán gẫu vài câu với Allen.

"Cái này... cũng quá nhỏ đi." Allen lấy ngón trở ngón cái kẹp một tấm nhỏ, khoa tay múa chân khoa tay múa chân cái bàn tay to thô ráp của mình, một hồi lâu sau mới ập a ập ứng chậm chậm nói.

Liễu Thụ vừa nghiêng đầu không nhìn rõ, đợi khi ngẩng đầu vừa thấy thì không khỏi nở nụ cười, đưa tay lấy bao tay nhỏ bé trong tay Allen đi, buồn cười nói: "Đây không phải đưa cho anh, anh kích động cái gì chứ." Bao tay nhỏ bé này là đặc biệt làm cho nhóm tiểu ấu tử, đợi sau khi làm xong thì tìm thời gian cùng nhau đưa đi "Cô nhi viện" với Kathy Alice, một thú nhân nhĩ này còn lấy cái móng vuốt to của hắn ra so.

"A, không phải là của tôi..." Yên lặng rút tay về, một người thật lớn ngồi xổm ở đó, rõ ràng là người hình, nhưng Liễu Thụ chính là nhìn ra một con mèo bị đáng thương hề hề rút cổ, hai cái lỗ tai tròn tròn cũng cụp xuống, một bộ dạng thực ủy khuất, manh không thôi, cô vừa bực mình vừa buồn cười, cuối cùng vẫn là nở nụ cười.

Khe khẽ gõ gõ cái đầu mèo bị, Liễu Thụ bắt đầu đi: "Đây là làm cho nhóm ấu tử, đương nhiên cũng không thể thiếu của anh, ở chỗ này đây..." Vừa nói vừa lấy ra cái bao tay da thú đã sớm làm xong cho thú nhân.

Kỳ thực phương pháp thú nhân giữ ấm cũng không cần quá khắt khe, dù sao bọn họ là có thể thú hóa, trên người có da lông là vật phẩm giữ ấm tốt nhất, cho nên Liễu Thụ cũng không có làm bao tay lông xù, mà là chỉ làm cái bao tay cái loại đầu tranh kịch liệt này, da thú vẫn là dùng da bền chắc, cam đoan có ích. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

"Thế nào, thích không?" Tuy rằng biết mình đưa thì thú nhân này thực thích, nhưng cô vẫn muốn vừa hỏi như vậy, bởi vì có vài lời nói là nghe không đủ.

Quả nhiên, mèo bị không làm cho người ta thất vọng, vốn còn đang ủy khuất như cún Thiên Tân không để ý tới vừa thấy bao tay Liễu Thụ lấy ra, thì nhất thời liền nở rộ, ôm cái bao tay da đó đáng vẻ vui sướng không thôi, một đôi mắt thú đều mở to tròn xoe, có vẻ vừa lớn lại sáng, một cái đầu không ngừng gật gật, trong miệng thì nói:

"Thích, thích, thích, Allen rất thích, Allen thích Tiểu Thụ nhất."

Liễu Thụ im lặng, cái này vẫn tính là thô lỗ đi, cũng quá không có dấu hiệu báo trước gì, cô cũng chưa chuẩn bị một chút đâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 72: Vô danh

Editor: ChieuNinh_

Nghiên cứu làm ra bao tay cho Allen là dùng da của dã thú không biết tên mà làm, hoa văn là màu rậm nắng sẫm màu cũng coi như xứng với hắn con to

như vậy. Nói đến bộ lạc Dục Hồ săn bắn mỗi lần ra ngoài săn thú được con mồi đều không có loại động vật con hổ này, khi cô chuẩn bị nghiên cứu làm bao tay da hổ tìm nửa ngày cũng không có tìm được da thú hoa văn hổ. Sau đó cẩn thận ngắm lại mới biết được đồ ăn Allen mang về cho tới bây giờ vốn không có hổ, thế này mới 囧 囧 nghĩ tới thì ra con hổ không ăn thịt đồng loại. Tuy rằng là thú nhân nhưng rốt cuộc là có huyết mạch hổ, theo Vu y Phân Đạt từng nói lực sử bộ lạc, thật lâu thật lâu trước kia khi thân thú còn ở đại lục thì bên cạnh có rất nhiều loại thú tụ tập, có hổ báo...

Sau khi thân thú rời khỏi đại lục, trong lòng cũng phá lệ ân sủng đối với mấy thú sủng tùy tùng, ban cho năng lực biến thân bay lượn, đây là lai lịch thú nhân. Cho dù là truyền thuyết tràn ngập thần thoại (hoang đường) cũng làm cho người ta rất không thể tin, nhưng Liễu Thư xuyên qua vốn chính là một chuyện rất kỳ dị, cho nên loại chuyện này độ tin cậy vẫn là rất cao.

"Loại này thật thuận tiện, thoải mái." Allen mang theo cặp bao tay lộ ra ngón tay, sau đó vui sướng nói.

Bao tay này là Liễu Thư đặc biệt làm ra, thú nhân không thể so với giống cái, tuy rằng cũng phải giữ ấm, nhưng bọn hắn phải đi ra ngoài săn bắn chính yếu vẫn là động tay chân khéo léo. Nếu ngón tay đều bị bao chặt, móng vuốt cũng không duỗi được, đến lúc đó cũng không phải là hại người sao.

"Không phải anh đã nói rồi, trừ bỏ thú hình cũng thường xuyên dùng hình người săn bắn sao, khi ở hình người mang theo cái này giảm bớt chút thương hại." Liễu Thư cười nói.

Allen trực tiếp gật đầu, thấy rằng Liễu Thư biết được thật nhiều, đồng thời coi bao tay cô nghiên cứu làm cho mình như bảo bối không thôi, có loại xúc động muốn giấu đi. Thú nhân thực sự đơn thuần, ừm, ví dụ như khi ở trước mặt giống cái mình thích. Liễu Thư liếc mắt một cái thì đã nhìn ra hắn đang nghĩ gì, nhất thời không nói gì.

"Mấy thứ này làm ra được chính là cần dùng, bằng không tôi làm mấy cái này làm gì. Xem nè, tôi cũng làm cho mình một đôi, nếu như bị bắn hay rách, thì cũng bình thường, đừng đau lòng."

Tuy rằng không nở, nhưng mà giống cái nói cũng đúng, thú nhân cười ngây ngô gãi gãi đầu, rất là quý trọng mang vào hai loại đồ dùng giữ ấm này. Lúc này nhìn kỹ trông thấy Liễu Thư còn đang khâu may may vá vá, lập tức nhìn qua hỏi: "Cái này làm sao vẫn còn làm?"

Liễu Thư ngồi ở bên cạnh lò sưởi trên đầu gối bày ra cái chậu gỗ nhỏ cô đựng đồ may vá, bên trong có da thú có cốt châm, còn có mấy thứ cái bao tay. Allen thuận tay lấy qua một cái, khoa tay múa chân khoa tay múa chân chính mình là tuyệt đối không mang vừa, mà bản thân giống cái cũng không dùng được, nhất thời nghi hoặc.

"Ha ha." Thấy bộ dạng Allen có chút ngơ ngác, Liễu Thư hé miệng cười nhẹ nhàng nói: "Đây là làm cho nhóm tiểu ấu tử, Kathy và Alice đang làm, tự nhiên tôi không thể lác hậu."

Nghe vậy, Allen sững sờ một chút, sau đó gật gù: "Tiểu Thư em thật tốt, sau khi em đến đây, một thời gian qua trong bộ lạc đều qua tốt lên không ít." Có lẽ Liễu Thư cho rằng cô nói cô làm cũng chỉ là việc nhỏ chẳng đáng giá nhắc tới, nhưng mà nhóm người thú nhân Allen sinh trưởng ở địa phương nguyên thủy này lại biết mấu chốt trong đó có bao nhiêu to lớn, chỉ có cô còn không tự biết thôi. Allen may mắn hẳn là người đầu tiên giống cái gặp được, cũng cảm kích cô lựa chọn mình. Diendanlequydon~ChieuNinh

"Ừm, về sau cuộc sống trong bộ lạc cũng sẽ càng ngày càng tốt." Quan sát xã hội nguyên thủy, chính mình có khả năng làm được cũng không nhiều, nhưng mà một khi đủ khả năng, cô sẽ ra một phần lực bản thân.

Quên đi, tính toán xem có bao nhiêu ấu tử cô nhí, Liễu Thư liền làm bao nhiêu đôi bao tay, vốn không có làm giấy, bởi vì Kathy và Alice bao, tự nhiên là cô có thể thoải mái một chút. Sau khi làm xong thì muốn đưa qua, tuyệt lớn đã ngừng, cũng không rơi xuống lần nữa, nhiều lắm là tung bay một ít tuyết, thời tiết độ ẩm tạm thời không có thấp xuống lần nữa, tin tưởng người bộ lạc cũng đã thích ứng. Liễu Thư cũng rất bội phục chính mình giữ ấm cũng đúng lúc, mùa đông đột nhiên đến, cô là người Thiên triều thể chất suy nhược không có bị cảm lạnh cảm mạo thật đúng là đã rất không tệ.

Khi đến son động nhóm ấu tử thì Alice và Kathy đã ở đó, thực tự nhiên mang giấy cho nhóm ấu tử, nhìn thấy Liễu Thư và Allen vội vàng hưng phấn vẫy tay.

"Lại đây nha, thực sớm đâu." Kathy dẫn đầu bật lại đây, vô cùng thân thiết kéo Liễu Thư qua, một đôi mắt to sáng lấp lánh nói: "Tiểu thư thật là lợi hại, giấy tuyệt quá, hiện tại mang vào thuận tiện thật nhiều nha. Về sau khi đến mùa xuân giống cái chúng ta cũng có thể ra khỏi bộ lạc, không lo lắng bị tảng đá nhàn cây làm bị thương."

Giống cái đơn giản dễ không cho ra khỏi bộ lạc, cái này chẳng những là vì bên ngoài bộ lạc có rất nhiều dã thú, lúc này uy hiếp đến sinh mệnh giống cái, đồng thời cũng là bởi vì không có đồ tốt bảo hộ thân thể giống cái, ví dụ như không có giấy mang, chỉ bao vậy lấy một tấm da thú, cho dù ra ngoài bộ lạc cũng không đi được bao xa, đây mới là mấu chốt.

Hiện tại có giấy, năm sau khi mùa xuân, có giấy thì nhóm giống cái đã có thể ra khỏi bộ lạc. Tuy rằng bên ngoài vẫn rất là nguy hiểm, nhưng đến lúc đó sẽ có thú nhân cùng đi, vừa nghĩ đến có thể cùng nhóm giống cái khác đi ra ngoài bộ lạc thì Kathy cười thấy rằng không thấy mất.

Liễu Thư còn không biết ý nghĩ trong lòng cô ấy, tạm thời cũng không chuẩn bị biết, chỉ là đưa bao đồ da thú đang ôm trong lòng qua: "Xem này, mình làm, các cậu cũng nhìn xem, giữ ấm nhiều hơn, cậu xem tay của các cậu, đều tổn thương do giá rét." Khi đó liếc mắt một cái thì nhìn thấy tay Kathy và Alice có dấu hiệu tổn thương do giá rét, cô than thở trong lòng, mấy ngày nay tay mình cũng có chút ngứa, bằng không thì còn chưa có nghiên cứu ra bao tay này xong mà còn có thêm một đoạn thời gian nữa mới làm ra được ấy.

"Giữ ấm?" Kathy chớp mắt, sau đó mở túi ra, vừa nói: "Cái gì nha, ồ, cái này dùng làm sao?"

"Thì dùng như vậy." Vươn cái tay đang mang bao tay da thú đến, Liễu Thư cười hi hi nói.

"Oa, cái gì nha, vuốt thật thoải mái." Vốn đang không hiểu ra sao với mấy thứ này, khi nhìn thấy bao tay trên tay Liễu Thư rồi, Kathy liền thông suốt.

"Thật tốt quá, đây là bảo vệ tay nha."

"Ừ ừ."

Hết chương 72.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 73: Không thể cất nhà

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Cái bao tay xuất hiện không ngoài dự kiến nhận được yêu thích của tất cả nhóm tiểu ấu tề, tiểu giống cái. Liễu Thư làm ra đều là dùng da thú lông xù mao lông mềm mại làm cái bao tay nắm ngón tay, mà tiểu thú nhân là cái bao tay lộ nắm ngón ra ngoài. Cũng không phải cô muốn làm đặc biệt cái gì, vốn tiểu thú nhân cũng giống như vậy, nhưng mà sau đó Allen nói, tiểu thú nhân sinh ra tròn ba tháng sau là có thể biến hóa, sau khi biến hóa tiểu thú nhân ở trước khi trưởng thành thì quá trình biến hóa còn có thể không ổn định, sẽ thường xuyên chuyển đổi giữa nhân – thú, cái bao tay lộ ngón có thể vuron móng vuốt ra. Mặc kệ là hình người hay là hình thú, đối với tiểu ấu tề mà nói đều thực không tệ.

Son động của nhóm tiểu ấu tề được chăm sóc rất tốt, tuy rằng ngày tuyết lớn nhóm giống cái đi tới giảm bớt thật nhiều, nhưng thú nhân cũng theo lệ thường mà đến. Hơn nữa có vài vị a sao lớn tuổi đã từng chăm sóc họ qua hàng năm, trên giường đá tiểu ấu tề đều được trải da thú thật dày, trong son động lò sưởi đã gia tăng lên hai cái, nhưng mà son động vốn không phải là nơi ở tốt, từng đợt rét lạnh vẫn làm cho người ta nhịn không được rùng mình.

Trên đường trở về, Liễu Thư nhíu mi vắt óc suy tư, Allen nhìn mà lo lắng sưng, cũng không biết nói cái gì cho phải, nhưng thấy cô cố gắng suy nghĩ như vậy, cũng không muốn quấy rầy, cứ từng bước đi theo ở phía sau như thế, bên đường đã được giấu ra một con đường mòn, đi đường cũng không trở ngại.

"Ài, nếu sớm đi cất nhà thì tốt rồi." Đợi sau khi trở lại son động, Liễu Thư ngồi xuống, cầm cốc nước Allen đưa qua, khẽ thở dài nói ra một câu như vậy.

"Nhà cửa? Nhà cửa là cái gì?" Từ trước tới nay thú nhân đều ở trong son động, nhà ở này thật đúng là vật kì lạ mới mẻ, không trách Allen không biết. Nhưng mà lấy kinh nghiệm mà nói, hề là từ ngữ gì đó chưa từng nghe qua từ trong miệng Liễu Thư nói ra, đó nhất định là thứ tốt trong "Bộ lạc" trước kia của cô, lúc này không thể không lập tức dựng lỗ tai lên.

"Nhà ở thì là chỗ chúng ta ở." Liễu Thư giải thích nói, thấy bộ dạng thú nhân vênh tai nghe, cô cảm thấy thú nhân thô cuồng bắt đầu đáng yêu cũng không ai có thể ngăn nổi. Cô nhịn xuống ý tưởng đưa tay ra sờ sờ, thời điểm thú hình thì còn may, là hình người mà nói hay là thôi đi, rụt rè, chúng ta phải rụt rè.

"À." Vừa nghe nhà ở chính là chỗ ở, Allen nhất thời không có hứng thú, theo ý hấn, chỗ ở không phải là son động sao, còn có thể thế nào chứ.

Vừa thấy bộ dạng của Allen, thì biết ngay hấn suy nghĩ cái gì, được rồi, tên này chính là biểu tình gì đều biểu lộ ở trên mặt, muốn không biết cũng khó. Liễu Thư bật cười, vừa cẩn thận giải thích ra: "Nhà ở của chúng tôi thì không giống nhau với son động, phần lớn là tảng đá làm thành, làm tốt mà nói, đông ấm hạ mát. Nhất là mùa đông lạnh thế này, tuyệt đối không có gió lạnh xâm nhập vào được, cũng sẽ không âm lãnh ẩm ướt giống như son động, cư trú ở bên trong rất thư thái. Hơn nữa cũng sẽ không giống như lều trại, dễ dàng bị tuyết đè sập, bị gió thổi bay." Càng nói, Liễu Thư càng nhớ tới cuộc sống trước kia, cuộc sống xã hội nguyên thủy thật sự là quá gian nan, so sánh một chút với trước kia, mà khi đó thật hạnh phúc, nhưng hiện tại nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, hết thấy ở trước mặt sự thật đều là mây bay.

"Hả..." Nhà ở theo như lời của Liễu Thư có bao nhiêu tốt đẹp, Allen nảy sinh sự hướng tới, cẩn thận tưởng tượng một chút bộ dạng căn nhà, nhưng cuối cùng vẫn không thể được, đành phải trông mong ngóng nhìn qua Liễu Thư: "Tiểu Thư sẽ làm, cái nhà ở kia sao?"

"Ừc..." Những lời này cũng là làm khó Liễu Thư, nhà ở, cái này ở nông thôn rầm rộ xây dựng đắp phòng ở cũng không phải là thiếu sót, cô cũng chỉ biết cái cơ bản. Đắp phòng có ba phần chính là làm nền xây tường làm khung, biết thì biết vậy đó, nếu muốn thực sự làm ra, đúng là trong lòng bốn chôn. Tới nơi này một hai tháng trước, thấy qua lều trại các thú nhân ở còn nghĩ qua vấn đề nhà ở, nhưng mà cuối cùng vẫn đành phải buông bỏ, chủ yếu là một chuyện lớn như vậy, cô không có tin tưởng, sợ làm hỏng chuyện.

"Cái này tôi đã thấy qua, nhưng mà bản thân tôi thì chưa làm." Liễu Thư chỉ có thể tiếc nuối nói ra sự thật.

Quả thực Allen rất thất vọng, Liễu Thư nói tốt như vậy, hấn nghĩ nếu có thể làm được mà nói, mùa đông trong bộ lạc khẳng định có thể qua tốt hơn một chút. Nhóm ấu tề lại như thế, nhưng mà trong mắt hấn vẫn sáng long lanh nhìn cô chăm chăm nói: "Không sao cả, không được cũng không có việc gì, không phải em đã thấy qua rồi sao, sẽ luôn nhớ rõ một ít, thật ra cùng nhau làm với người trong bộ lạc, một lần không được thì làm lại một lần bao giờ cũng tốt."

Có thể nói Liễu Thư bị Allen cảm động, nhân thủ trong bộ lạc không tính là nhiều, săn bắn, phòng vệ bộ lạc, thủ nhân đều rất tiêu hao nhân lực trong bộ lạc, nhưng người này vẫn rất chắc chắn nói sẽ phân ra nhân thủ để giúp cô làm thí nghiệm cất nhà ở, tin tưởng cho dù tộc trưởng không đồng ý, người này cũng sẽ tự mình lôi kéo vài anh em tới đây. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Cô nháy mắt mấy cái, để xua đi chua xót trong mắt rồi lúc này mới nói: "Cho dù hiện tại muốn đắp cũng không thể đắp nhà được."

"Vì sao?" Cái này thật sự thất vọng rồi.

Cuối cùng cô vẫn vươn tay sờ lên nửa đầu tóc dài rậm rạp màu đỏ kim đỏ, vuốt vuốt mao lông, màu sắc mao lông thực tron bóng, trong lòng vừa lòng, cô neho mắt nói: "Hiện tại trời rét lạnh đất đóng băng, đắp nhà ở phải làm nền, muốn làm nền trước tiên đào lỗ trên mặt đất. Bây giờ không được, đợi đến mùa xuân năm sau thì lại bắt đầu." Liễu Thư tận lực dùng từ giản dị dễ hiểu để nói với Allen, tránh cho hàng này nghe không rõ.

Sự thật thuyết minh Allen vẫn rất thông minh, biết hiện tại thời cơ không đúng cũng không cưỡng cầu nữa, trong lòng chỉ yên lặng mong đợi mùa đông qua đi nhanh chút. Năm sau, nhất định là bộ lạc sẽ rất tốt, có Tiểu Thư, cũng nhất định sẽ làm cho cuộc sống trôi qua càng ngày càng tốt.

"Nhưng mà..." Nói chuyện nhà ở hồi lâu, từ đó Liễu Thư nảy ra ý tưởng.

"Hử?" Allen nhìn qua.

"Nhà ở tạm thời không làm được, nhưng mà cái khác hẳn là vẫn có thể."

"Cái gì khác?"

"Ủm, kháng (giường đất)."

"Kháng?" Cái gì vậy.

----- lời ngoài mặt -----

Cái kia, tôi cẩn thận ngắm lại, thấy rằng chỉ cho ở đại lục thủ nhân có hai loại mùa thật không tốt, mùa đông chiếm một nửa, rất khổ bức, cho nên quyết định vẫn là dùng một năm bốn mùa để phân chia, nhưng mà có ba mươi tháng, mùa đông vẫn là sẽ chiếm hơn tám tháng, giải thích một chút cái giả định này ở trong này, mong mọi người bỏ qua ^^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 74: Ấm áp đưa tình

Giường đất sử dụng chủ yếu vẫn là ở vùng Đông Bắc, không phải có người thường nói giường đất lớn Đông Bắc sao.

Trong nhà Liễu Thư cũng tiếp giáp phương Bắc, cô nhớ rõ mới trước đây khi còn ở trong nhà ngủ chính là giường đất. Khi đó trên giường đất còn có bệ bếp nhỏ, vào mùa đông không có việc gì thì nấu cơm chiều đun nước ấm ở trên đó, cũng thuận tiện đun nóng giường đất, buổi tối ngủ trên đó miễn bàn có bao nhiêu thư thái, chỉ là ngủ giường đất phải uống nhiều nước, dù sao hơi nóng làm mất nước.

Từ lúc cô có thể độc lập, rời khỏi nông thôn bản cùng rồi cũng rất ít khi ngủ qua giường đất, phần lớn là khi dẫn đội du lịch ở tại một ít khu dừng chân xa xôi thì ngủ qua một hai lần, nhiều năm trôi qua, một ít thói quen cũng đã sửa lại, cũng may trong đầu óc vẫn còn nhớ kỹ.

"Giường đất là cái gì?" Vừa rồi mới nói nhà ở hiện tại lại là giường đất, Allen vẫn rất cố gắng nghĩ tới nhiều kiến thức mà mình không biết.

"Giường đất chính là giường, không khác biệt lắm với giường đá chúng ta ngủ, nhưng mà có thể nhóm lửa ở dưới gầm giường, ngược lại toàn bộ giường đều sẽ ấm nóng. Trời rét đậm như vậy muốn giữ ấm thì ngủ ở trên giường đất rất thoải mái nha, buổi tối cũng không sợ đông lạnh." Cô tỉ mỉ nói ra một lần tác dụng lợi ích của giường, đề xuất trọng điểm, cái này tốt nhất cho giống cái và ấu tể sợ lạnh.

Quả nhiên, Allen nghe xong thì ánh mắt sáng ngời, vội vàng hỏi tới: "Tiểu Thư, cái này hiện tại có thể làm không?" Nếu giường đất trong miệng Liễu Thư hiện tại làm được mà nói, tuyệt đối là thần thủ phủ hộ Dục Hồ tộc.

Liễu Thư có chút khó xử, nhưng mà vẫn nói: "Có thể thì có thể, nhưng mà hiện tại chuẩn bị nhiều tảng đá đến như vậy, ngược lại bùn đất thì không sợ, tuy rằng hiện trên mặt đất đều bị đông cứng, nhưng yêu cầu một chút để làm giường đất vẫn có thể tìm được."

"Tiểu Thư choáng váng sao, nơi này chính là một tòa núi đá, muốn tảng đá gì mà không có." Lúc này Allen trở nên thông minh, cười nhìn Liễu Thư nói.

"Ặc..." Vậy cũng có thể, được rồi, tuy rằng là xuyên qua, còn đến một đại lục dị thể, nhưng mà rốt cuộc là tư tưởng nhân loại bình thường giam cầm cô,

Liều Thư vẫn chưa ý thức được thú nhân cường đại chân chính, đó là một thiệt hại lớn, phải sửa.

"Nhưng, hiện tại không phải... không phải trong bộ lạc không đủ người sao, các anh vừa phải săn bắn vừa phải chống đỡ ngoại xâm." Toàn bộ bộ lạc cũng chỉ mấy trăm người, trong đó còn có giống cái và ấu tể không sức chiến đấu, cho dù là thú nhân còn có bệnh tật tàn phế nữa, bận rộn như vậy ở đâu ra nhân thủ chứ. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonĐ^d^P^q^d

"Tiểu Thư." Allen thực nghiêm túc: "Em không biết giường đất em nói có bao nhiêu quan trọng đâu, hiện tại tôi phải đi tìm tộc trưởng, tin tưởng tộc trưởng nhất định sẽ phân ra một bộ phận nhân thủ đến hỗ trợ làm giường đất. Mùa đông bộ lạc sợ nhất chính là đồ ăn khuyết thiếu và giá lạnh, có đôi khi rét lạnh càng đáng sợ hơn, đối, chúng ta có thể nhẫn nại, có lẽ ngay sau đó thì có thể tìm được đồ ăn, nhưng mà lạnh, chúng ta không có cách nào. Một chút lạnh, cũng sẽ làm cho giống cái suy nhược và ấu tể còn nhỏ sinh bệnh, sau đó càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng chúng ta căn bản không có biện pháp cứu trị bọn họ, chỉ có thể trông mắt nhìn bọn họ chết hết."

Giọng của Allen không cao, trầm thấp lắng đọng, cũng giống như tâm tình của hắn lúc này. Hắn đã trưởng thành, đã qua nhiều cái mùa đông như vậy, từ khi bắt đầu có trí nhớ hắn đã không biết thấy qua bao nhiêu lần sinh ly tử biệt như vậy, làm cho người ta bi thương lại bất đắc dĩ. Thú nhân rất cường đại, cái này nói lên lực lượng của bọn họ, thần thú là công bằng, cũng tàn nhẫn, hắn ban cho thú nhân lực lượng cường đại, lại hình như đều ban những thứ này cho thú nhân, cho nên giống cái cực kì nhỏ lại tương đối yếu ớt, cho dù lại dành cho họ bao nhiêu trân trọng, nhưng các nàng yếu ớt thật sự có được không nhiều lắm.

"A ma của tôi và Oman chính là sinh bệnh rồi chết đi ở trong một mùa đông, bà bị đông lạnh. Vu y Phân Đạt suy nghĩ rất nhiều biện pháp lại không thể tránh được, cuối cùng anh em chúng tôi còn có a ba chỉ có thể trông mắt nhìn bà rời đi. A ba thương tâm sau khi lại xác định tôi và Oman có thể tự chăm sóc cho mình thì rời khỏi bộ lạc một mình lưu lạc ở trong rừng."

Liều Thư không có dự đoán được Allen còn có thân thế thế này, tính toán ra thì khi a ma của hắn chết và a ba rời đi lúc đó hắn còn chưa có trưởng thành nữa. Nói vậy lúc trước a ba Allen cũng vì thấy hắn có anh trai Oman chăm sóc mới dứt khoát kiên quyết bỏ đi. Thú nhân cả đời trung thành với một bạn hữu, sau khi bạn hữu qua đời thì đi xa tha hương, cả đời lưu lạc cũng không nguyện trở về nơi thương tâm. Nghĩ như vậy, Liều Thư cảm giác mũi có chút ê ẩm, lại nhìn Allen, đột nhiên cô nghĩ, nếu như có một ngày cô cũng ra đi ngoài ý muốn, vậy thú nhân này làm sao bây giờ đây. Cô nghĩ đến bóng dáng cô tịch đó, trong lòng đau xót, động tác liền có chút không chịu khống chế.

"Tôi sẽ ở bên bên cạnh anh." Mở rộng hai tay, Liều Thư ôm lấy nửa người trên của Allen, đây là lần đầu tiên cô thể hiện cảm xúc khắc sâu với thú nhân này.

Đang đắm chìm trong bi thương của a ma và a ba, thân mình Allen bỗng cứng đờ, dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới Tiểu Thư sẽ ôm hắn, phản ứng trước hết chính là cả kinh, sau đó chính là vui sướng, thương cảm gì đó đều là mây bay.

Quá đổi vui mừng, thú nhân ngây thơ liền có chút thẹn thùng, nhưng mà cũng không có biểu lộ ra ngoài, đương nhiên tình huống mặt đỏ tai hồng đều bị che lấp ở dưới làn da ngăm đen, Allen động động cái đầu do dự một chút vẫn là đánh bạo cọ cọ Liều Thư đang ôm hắn.

Bị cái đầu lông xù cọ cọ, Liều Thư cũng nhớ lại lúc này cô phạm phải chuyện lớn mất gì, nhưng mà rốt cuộc hiện tại bọn họ coi như là người yêu, thân là người Thiên triều coi mờ, Liều Thư tò mò tương đối bình tĩnh, đưa tay sờ sờ bộ lông trên đầu đó, vuốt mao lông.

Bên ngoài son động gió lạnh nổi lên bốn phía, trong động đông lạnh lửa đốt cháy, ấm áp đưa tình.

Hết chương 74.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 75: Cùng nhau làm giường đất

Editor: ChiềuNinh_

Allen đã nói quả nhiên là không sai, vừa mới nói tác dụng của giường đất cho tộc trưởng Lôi Đức và Vu y Phân Đạt thì được hai vị lão đại bộ lạc đồng ý nhất trí. Hơn nữa còn vô cùng lo lắng hy vọng có thể nhanh chóng làm ra được giường đất, cũng vì vậy mà phân ra không ít nhân thủ từ trong đội săn bắn và hộ vệ bộ lạc. Lúc này toàn bộ lạc cũng biết, một ít giống cái đều bày tỏ nếu không đủ nhân thủ thì các nàng cũng có thể hỗ trợ, không phải nói giường đất chính là một loại giường sao, như vậy cho dù làm cũng làm ở trong nhà, nhóm giống cái có thể hỗ trợ.

Mới quyết định không bao lâu, tộc trưởng rất hiệu suất liền mang theo nhân thủ đi qua, mà cũng đều là người quen, có năm người đến, phân biệt là Phách Nhĩ, Đạt Nhĩ, Carmen còn có tiểu tử Noah mới trưởng thành lần trước trông thấy ở trong con sông trong bộ lạc. Mà thời gian qua anh em Ngải Đạt Abby luôn đi cùng nhau lần này chỉ có Abby tới, cuối cùng hỏi một chút mới biết được, hai anh em này ở cùng nhau vì không bỏ lỡ hai chuyện săn bắn và làm giường đất nên thay phiên nhau đến.

Liều Thư nhìn thấy mấy người đến bắt đầu yên lặng thì rút hai vạch hắc tuyến, người thế này cũng nhiều quá đi. Theo ý cô thì giường đất cũng không khó làm, mặc kệ như thế nào cũng chỉ là một cái giường thôi, chủ yếu là kết cấu bên trong hơi phức tạp một chút. Tộc trưởng cũng quá năng suất rồi, cứ trực

tiếp liền đưa những người đầy đủ sức lực đứng mãnh như vậy cho cô. Không thể không nói tộc trưởng thật sự rất coi trọng giường đất này nha, hơn nữa cũng quá chịu bỏ ra.

Dưới sự thương lượng của tộc trưởng và Vu y Phân Đạt quyết định làm giường đất trước cho trong gia đình thú nhân có giống cái và ấu tể, các thú nhân độc thân da dày thịt béo trước hết phải nhẫn nại, vì thí nghiệm nên sơn động của Liễu Thư là nơi đầu tiên làm thí điểm.

Vì giường đất này nên hai ngày nay Liễu Thư cầm nhành cây hoa tay múa chân nhiều lần trước khi sửa thì thế nào mà sau khi sửa sẽ làm sao bây giờ. Đầu tiên phải phải dùng cát bùn, cái này vốn là dễ làm nhưng mà hiện tại tuyết phủ bao trùm, mặt đất đều bị đông cứng nếu muốn tìm chút cát bùn trong đó thật đúng là một vấn đề. May mắn việc này cũng không khó giải quyết, cuối cùng anh chàng cao to Đạt Nhĩ vừa nghe thì đề nghị ở trong bộ lạc có chỗ có cát bùn. Thì ra là một chỗ nền móng ở dưới khối vách núi của bọn họ, địa thế ở đó thấp bé, gió tuyết không thổi đến, mà thổ nhưỡng lại là cát bùn hóa, vừa vụn có thể sử dụng.

Có cát bùn nhưng làm thế nào chuyển bọn chúng đến trong sơn động lại là một chuyện, nghĩ một chút thì dùng mấy tấm da thú không cần dùng may vá thành một cái lớn hơn nữa, ở trên mặt lại khâu mấy sợi dây, trực tiếp đảm nhiệm gánh vác trong sơn động. Biện pháp này hay, thú nhân không thiếu nhất chính là khí lực một nhóm người, da thú gánh bùn sa tuy nhiều cũng nặng nhưng đối với bọn họ mà nói cũng không tính là cái gì.

Cát bùn gánh về sơn động rồi chính là trộn bùn, bình thường trên đất trước tiên phải dùng đất, cát ngang bằng nhau độn lên giường đất cao một nửa, lại dùng gạch xây thành "ky" có dạng ống khói, tục ngữ cũng kêu là hốc giường đất. Cũng có thể xây ống khói trước rồi lại dùng đất ráp lại ở trong đó, như vậy càng rắn chắc, mặt giường đất không dễ trảm xuống.

Kỳ thực nói ra thì đơn giản, nhưng bắt tay vào làm thì rất khó, tối thiểu cái này không phải dựa vào ngoài miệng nói nói là được, không nói bản thân Liễu Thư chính là một gã mờ, mà mấy thú nhân đã chạy tới làm việc cũng không biết gì cả. Nói đi nói lại thì bọn họ cũng đang tìm tòi, chủ yếu vẫn là dựa vào bản lĩnh bàn tay.

Xây xong bậc thêm cát bùn cũng không tính là xong, còn phải dùng tảng đá xếp thêm, cũng may trong bộ lạc không thiếu nhất chính là tảng đá, chỗ thú nhân ở chính là vách núi đá, làm sao có thể không có tảng đá chứ. Còn làm cho tảng đá được vuông vức thì trình độ sắc bén của móng vuốt thú nhân Liễu Thư đã không phải lần đầu tiên thể nghiệm, cho dù lập tức cắt không vuông vức, lại làm nhiều thêm vài lần không phải xong rồi sao.

Cho dù chỉ là vài ông thợ giày được góp lại cùng một chỗ nhưng mà nhiều người lực lượng lớn liền thể hiện vào lúc này. Một người gà mờ mang theo vài thú nhân quê mùa một chút hiểu biết cũng không có kiên cường đến buổi chiều thì đã đắp xong giường đất. Mấy người hưng phấn cũng không phải là một chữ có thể nói hết, nhưng mà đắp xong có dùng được hay không lại khó mà nói.

Đúng thật là Liễu Thư khó mà nói rõ cái ống khói giường đất phải làm thế nào, để đơn giản Liễu Thư làm giường đất cũng không có bao nhiêu phức tạp. Lúc này hoàn thành làm trong sơn động không tốt, nếu như là nhà ở mà nói thì trực tiếp nối thẳng ống khói lên nóc nhà, nhưng mà đây là sơn động, làm ống khói thế nào đây. May mắn cô có dự kiến trước nên đắp giường đất không xa cửa vào sơn động, vì thế cô quyết định phải làm đi ra từ cửa này, bằng không cũng quá rét lạnh.

"Cái này cứ vậy mà làm xong?" Phách Nhĩ hỏi, bận một ngày, mấy thú nhân từ ban đầu luống cuống tay chân đến cuối cùng phối hợp thuận lợi, nhưng mà mặc dù là như thế trên mặt mấy người vẫn là chán nản.

"Hắn là vậy đi." Bản thân Liễu Thư cũng không xác định đâu, nhưng mà không ngại ngại thử xem. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Nhất định có thể." Thú nhân Noah đúng là thật vất vả tranh thủ đến đắp giường đất, bởi vì hắn có một em gái giống cái, thân thể không khỏe, hắn so với ai khác đều mong cái giường đất này có thể thành công.

Hôm nay hành động đắp giường đất cũng không có hai anh em Allen và Oman, Oman là vì trong nhà có giống cái mang thai, một mình hắn chăm sóc còn ngại không đủ nữa, cho nên sẽ không đến đây. Nhưng mà đợi cho đến khi đắp giường đất nhà hắn thì chỉ có chiều cổ, mà còn Allen thì đi săn bắn. Bởi vì Liễu Thư đề nghị làm cơm cho các thú nhân hỗ trợ đắp giường đất, cho nên hắn không thể không đi tìm thức ăn.

Vài người còn có chút do dự, cuối cùng vẫn là thú nhân tên Carmen vẫn luôn im lặng đi qua, liền rút ra mấy cây củ từ trong lò sưởi rồi nhét vào trong miệng bếp lò phía dưới giường đất. Vì thế một đám người liền nhìn hắn ôm bó củ như vậy, đợi một lát xem chừng lúc hắn còn chuẩn bị tiếp tục, Liễu Thư đứng ra ngăn lại.

"Ôi chào ôi chào, được rồi được rồi, cứ như vậy là rất tốt rồi."

Carmen yên lặng thu tay lại lui về phía sau.

"Ha ha, vẫn như thế này là tốt." Một người cao to vỗ vỗ bả vai Carmen, cười ha ha.

Nếu lửa cũng đã đốt lên, Liễu Thư vội vàng nhìn xem ống khói như thế nào, cuối cùng chứng minh, tuy rằng giường đất này đắp đơn giản, nhưng trang bị vẫn đầy đủ hết. Tóm lại, hành động đắp giường đất cũng coi như hoàn mỹ, mà tâm tư của Liễu Thư cũng buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 76: Khí thể ngất trời

Editor: ChieuNinh_

Trên mặt giường đất là tảng đá, tuy rằng các thú nhân đã làm nó tương đối rất bằng phẳng, nhưng nếu như thực sự cứ để như vậy mà nằm trên đó ngủ thì tuyệt đối cực kì cần. Thuận tay túm cỏ khô, đây là dùng để nhóm lửa. Dùng dao cắt ngắn, rồi tìm khối da thú quấn lại buộc thành một cái chổi nhỏ, đi lên giường đất cẩn thận quét quét. Xác nhận sạch sẽ rồi, Liễu Thư vừa lòng sau đó cười nói với một nhóm thú nhân thô kệch trong sơn động: "Giường đất này phải hong vài ngày đốt vài lần là có thể ngủ."

Noah từ lúc Carmen đốt giường đất thì đã chạy tới, đưa tay vuốt mặt giường đất về mặt vui mừng, lúc này nghe Liễu Thư nói lại cao hứng: "Sờ lên thì ấm áp, ban đêm ngủ sẽ rất thoải mái." Cái này thật tốt, nhất định là em gái có thể sống qua mùa đông này, vừa nghĩ đến đây, khỏi nói Noah có bao nhiêu vui vẻ. Hắn nghĩ tới hết thấy cái này đều là giống cái trước mắt mang đến thì trong lòng là một mảnh lửa nóng, giống cái có khả năng như vậy hắn rất thích nha, nhưng mà... Allen thật sự rất đáng giận, đã được giống cái thừa nhận. Hắn cũng chỉ có thể nhìn giống cái mà than thở, nhưng mà cho dù là như thế Noah đã âm thầm quyết định ở trong lòng cũng phải tìm một giống cái có khả năng như vậy trở về làm bạn lữ.

Thời gian sau đó, mấy thú nhân bận rộn làm việc một ngày tuy rằng không nặng, nhưng là vì nguyên nhân không rõ ràng cũng rất là khiến người ta rầu rĩ đều ngồi xuống vây quanh lò sưởi nói chuyện, đề tài tự nhiên là không rời cái giường đất này. Liễu Thư thì lại bận rộn lên, cô lấy quan niệm làm chủ của người Thiên triều, người khác đã giúp mình làm việc như vậy thì cô phải làm chút gì đó. Cô vội vàng nấu nước cho mấy đại thú nhân gột rửa một thân bùn đất.

"Liễu Thư chúng tôi đi về trước đây." Liễu Thư có quan niệm này nhưng các thú nhân thì cũng không có, đây chẳng qua là giúp chút việc nhỏ cũng không tính là cái gì, Đạt Nhĩ uống vào hai ngụm nước rồi nói.

"Ai nha, đừng." Liễu Thư vội nói: "Đều bận rộn một ngày rồi, com nước xong lại đi, Allen sắp trở lại."

"Hả? Ăn com à." Giữa thú nhân ở chung với nhau, nếu như có thể phân chia thừa ăn của mình cho những người khác là đại biểu quan hệ rất tốt. Tuy rằng Liễu Thư chỉ đơn thuần nghĩ bày tỏ một chút cảm ơn, nhưng ở dị giới khác thì hoàn cảnh bất đồng, các thú nhân vẫn rất kinh ngạc.

Cũng may Phách Nhĩ và Abby đến Allen cọ com cọ cũng nhiều, cũng có chút kinh nghiệm, lúc này cũng biết thời biết thế nói: "Được, nhìn thời gian Allen cũng sắp trở lại."

Lời này mới vừa dứt thì bên ngoài sơn động truyền đến tiếng bước chân ngay sau đó là màn hình đã bị xóc lên, Allen khiêng con mỗi bước chân vững vàng tiến vào, mà đi theo phía sau hắn là Oman, cũng kéo một con mỗi theo.

Allen lão đại không khách khí ném con mỗi một cái tiếp theo liền đặt mông làm bên cạnh Liễu Thư, nhìn hắn một thân gió tuyết, Liễu Thư vội vát một tấm da thú nóng cho hắn lau mặt lau tay, vừa phui bông tuyết trên người cho hắn. Còn Oman sẽ không có vận may như vậy, chỉ là hắn cũng rất quen thuộc tự rót mấy chén nước ấm cho mình. Sau khi ngồi xuống thì một cước đá lên mông hổ của Noah cất giọng khí thế nói: "Mau đi dọn dẹp hai con này một chút, sắp một chết anh."

Noah cũng không tức giận, cười hi hi nói: "Tiếp qua hai ngày nữa sẽ đi nhà anh đắp giường đất, anh cũng chuẩn bị nhiều thức ăn chút." Nói xong thì đứng dậy đi thu thập con mỗi, thú nhân Đạt Nhĩ, người chẳng những lớn, tính tình cũng là một người hiền lành, thấy Noah đi cũng nói: "Ta đi giúp hắn." Được rồi, hắn là cảm thấy ăn com ở đây rất ngưng ngừng.

Allen thần nhiên hưởng thụ hết giống cái chăm sóc, vui vẻ hí híp, Phách Nhĩ thấy thì khịt mũi một cái, nói thầm hàng này đang âm thầm đắc ý nè, chợt tìm lời nói: "Hôm nay săn bắn thế nào, sao lại trở về cùng Oman?" Ai chẳng biết hiện tại giống cái bảo bối nhà Oman đang có thai.

Nói tới cái này, sắc mặt Allen thoáng nghiêm túc: "Hai con mỗi này trong lúc vô ý phát hiện cũng là vận khí, mùa đông năm nay động vật di chuyển nhiều hơn năm rồi không ít, bởi vì thời tiết nên rất nhiều dã thú đều đã ẩn núp, nói vậy ra ngoài tìm thức ăn càng ngày càng khó rồi."

Phách Nhĩ thân là con trai tộc trưởng, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ là tộc trưởng kế tiếp, hắn vô cùng coi trọng đối với sự phát triển của bộ lạc và cuộc sống tộc nhân. Hắn nghe vậy cũng nhú mày, nhưng mà trước mắt lại không có biện pháp gì để làm, mùa đông năm nay tới sớm nhiều lắm, làm cho người ta bất ngờ. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Không phải tôi đến xem trước sao, cái gọi giường đất này là thế nào, mấy ngày nay Eva luôn khó ngủ ăn không ngon nên tôi lo lắng đây." Oman lên tiếng, hôm nay hắn tới đây một là sợ em trai mình có một mình chú ý không hết, dù sao cũng đông người, còn đều là thú nhân, một đám đều là cật hóa. Hai là đến xem giường đất đắp thế nào, mùa đông trong bộ lạc cũng chỉ có Eva nhà hắn mang thai, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì trong mấy gia đình được đắp giường đất trước, khẳng định nhà hắn có thể sắp xếp trước.

"Làm rất tốt, vừa rồi Carmen đi đốt lửa, anh sờ sờ xem bây giờ còn nóng đó." Abby vội vàng đề cử, nói đến giường đất này vẫn là bọn hắn dùng sức nên cũng đáng được khoe ra.

Allen có chút buồn bực, hắn vốn cũng muốn đắp giường đất, nhưng mà vì phải đi săn bắn cho nên không có mình, nghĩ đến giường đất Liễu Thư ngủ cũng không phải do mình đắp thì vẫn rất buồn bực.

Nghe vậy, Allen và Oman đều chạy tới xem giường đất mới ra lò, không thể không nói quả nhiên là thứ tốt, hai đại thú nhân này vô cùng vừa lòng. Một người thì cảm thấy giống cái mình thích thật sự rất giỏi, có giường đất này hắn cũng không cần lo lắng giống cái sẽ ngủ không ngon. Tâm tư của Oman cũng giống vậy, có lẽ nhà mình cũng sẽ có một cái, đều là bảo bối cực cung chính là tuyệt đối phải bảo hộ tốt.

Phách Nhĩ tính tình ôn trọng, Carmen chính là cái hũ nút, chỉ có Abby này nhảy nhót ra sức nói ra công tích vĩ đại hôm nay của bọn họ.

Đội Đạt Nhĩ và Noah trở về, mấy thú nhân rất tự giác đi hỗ trợ, giá thịt nướng giá thịt nướng, Liễu Thư còn đặc biệt xào thịt, nấu canh thịt, một đám người coi như là ăn tận húng.

Kế tiếp năm người Phách Nhĩ coi như là xuất sư đắp giường đất, sau đó thì an bài hỗ trợ đắp giường đất cho gia đình có giống cái và ấu tể, trong đó cô nhi viện chính là lựa chọn đầu tiên, đứa nhỏ là tương lai mấu chốt của bộ lạc, tự nhiên tộc trưởng sẽ coi trọng.

Đội cho năm người bọn họ càng ngày càng thuần thực thì bắt đầu phân công, một người hoặc là hai người một tổ, mà trong đó Allen cũng sẽ đi hỗ trợ trong thời gian rồi. Nếu như đi tới gia đình có thú nhân, thú nhân nhà đó cũng sẽ chuẩn bị đồ ăn cho bọn hắn, đây là học được từ Liễu Thư, không có ai cảm thấy không tốt, ngược lại rất là tán thành, người khác tới hỗ trợ hắn bày tỏ cảm kích qua cung cấp thức ăn là rất tốt.

Vì thế trong những ngày kế tiếp, toàn bộ bộ lạc chính là một cảnh tượng hằng say đắp giường đất, sẽ luôn trông thấy cánh dài trên lưng hổ treo hai cái gói da thú to bay tới bay lui đi về. Mỗi khi nhìn đến như thế, tộc trưởng và Vu y Phân Đạt đứng chung một chỗ quan sát là hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt cười tủm tỉm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 77: Abby bị gãy chân

Editor: ChieuNinh_

Đội đến khi toàn bộ mỗi nhà mỗi hộ trong bộ lạc đều ngủ trên giường đất rồi thì thời gian cũng đã qua hơn một tháng, bộ lạc coi như là chính thức tiến vào sinh hoạt mùa đông, cuộc sống bình thân như nước, ngày từng ngày cứ trôi qua như vậy.

Liễu Thư cảm thấy hiện tại mình chính là một bà nội trợ gia đình, bình thường mỗi ngày chính là nấu cơm làm quần áo luôn lặp lại như vậy. Tuy rằng trước kia mỗi khi đi làm đều ngóng trông tìm được thời gian nghỉ ngơi một chút cho thoải mái, nhưng hiện tại khi cô thật sự được nghỉ ngơi, thì thật sự rất buồn chán.

Nhưng mà tuyệt vời nhiều bao trùm hết thảy, cho dù cô muốn ra đi ngoài thì cũng chỉ có thể tùy ý đi dạo ở trong bộ lạc mà thôi.

Nghĩ như vậy cô lưu loát khâu một kim cuối cùng sợi chỉ trên tay rồi thu lại, đứa nhỏ trong bụng Eva tiếp qua mấy tháng thì sắp sinh, một ít quần áo nhỏ giấy nhỏ gì đó đều phải sớm chuẩn bị. Liễu Thư nhàm chán đến hoảng nên chuyên có thể làm thì đều hỗ trợ một chút, cô mở ra cái quần trong tay xoa xoa dùng quần có chút không được như ý. Da thú này làm quần áo là rất tốt, nhưng mà không đảm đương nổi bộ quần áo ôm sát người, hơn nữa da thú kín gió, tiểu hài tử mặc vào sẽ hết sức bị bung bít, hơn nữa không có kim chỉ, cốt châm mài mài còn tạm chấp nhận được, nhưng mà chỉ, hiện tại chính là dùng da thú cẩn thận cắt thành dọi nhỏ mảnh mảnh, khâu quần áo cũng không chặt chẽ, chỗ tốt duy nhất chính là rất phong vị địa phương đi. ——!

Đang nghĩ tới làm sao có thể tìm được chỉ hoặc là dùng cái gì thay thế, hay hoặc là mùa xuân năm sau có thể tìm được vải hoặc là sợi dây này nọ hay không. Cô đang nghĩ nhập thần, thì đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng động huyền ảo lớn, cô cho rằng là Allen bọn họ đã săn bắn trở lại, nhưng mà cãi nhau là chuyện gì xảy ra. Cô vừa thu thập đồ đạc lại dời tám ván gỗ coi như là cửa ra, từ sau khi có giường đất, cánh cửa giản dị liền xuất hiện.

Vừa vén một bên rèm cửa, thật xa đã nhìn thấy một đám người cùng vây quanh bên quảng trường bộ lạc không biết tự lại cùng một chỗ nói cái gì đó, trên bầu trời còn có mấy thú nhân đang bay. Liễu Thư đi ra, cũng có không ít thú nhân hoặc giống cái ở lại trong nhà cũng ra cửa theo sát phía sau, có lẽ là cũng nghe tiếng động như thế.

"Ài, chuyện gì xảy ra vậy?" Nhìn thấy Kathy và Alice cũng đi ra, Liễu Thư vội hợp đi tới gần hỏi, từ lúc cô đến bộ lạc cũng chưa gặp được qua loại chuyện này tự nhiên là thấy kì lạ, nhưng mà hai người Kathy thì không phải, các cô ấy chính là từ bé lớn lên ở đây, gặp được không ít loại chuyện này.

Kathy và Alice vừa đi tới sắc mặt liền khó coi, Liễu Thư vừa hỏi, Alice cắn môi lo lắng nói: "Đây là có người đã xảy ra chuyện."

"Khẳng định là các thú nhân săn bắn đã xảy ra chuyện, mau đi xem một chút đi." Kathy thực sự lo lắng, hấp tấp coi như nhanh chóng chạy tiến lên trước một bước. Trong bộ lạc từ sau khi hạ xuống mấy tròng tuyết lớn thì không có tuyết rơi như thế nữa, cho nên tuyết đọng trên mặt đất gần như đều bị các thú nhân quét đi, mà nơi này vốn chính là núi đá, mặt đất cũng là tảng đá chiếm đa số, đi lên cũng nhẹ nhàng.

Liễu Thư đi theo hai người này tiến lên, liếc mắt một cái thì nhìn thấy Allen ở trong đám người đó, Kathy vừa mới nói có người đã xảy ra chuyện thì cô đã lo lắng, sợ Allen sẽ gặp phải ngộ nạn. Hiện tại thấy hắn vẫn tốt không tổn hao gì, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, cũng không quan nhiều người mà chen chúc đi qua.

"Allen." Rất nhiều người, còn đều là thú nhân, cô không thể chen lấn, nên đứng ở ngoài vòng đám người mà kêu một tiếng.

Thú nhân ngũ cảm linh mẫn, nhiều người như vậy cũng chú ý tới tiếng kêu gọi này, hắn ngừng đầu vừa thấy là Liễu Thư, thì thoáng hiện vẻ tươi cười, cũng

thoát ra đi tới. Hắn duỗi cánh tay dài ra kéo Liễu Thư đến bên cạnh mình sợ cô bị chen lấn, sau đó lại hỏi: "Thế nào lại tới đây?"

"Allen, đã xảy ra chuyện gì, ai bị thương." Liễu Thư còn chưa trả lời, Kathy vội vàng bận rộn hỏi trước hết, đáng vẻ hình như rất lo lắng.

Sắc mặt của Allen có chút không tốt, nghe vậy nhúm mí môi nói: "Là Abby, chân của hắn bị gãy."

"Cái gì?" Kathy thét chói tai làm cho Liễu Thư rất lo lắng cho cô ấy, cô không tính là có bao nhiêu mối cảm, nhưng mà hai người Kathy và Abby này chính là đôi oan gia. Biểu hiện này còn rất rõ ràng muốn cho người ta không chú ý cũng khó, tuy rằng hai người vừa thấy mặt đều là cái mũi không phải cái mũi ánh mắt không phải ánh mắt, nhưng lúc này biểu hiện của cô ấy đã nói rõ rất nhiều.

"Đó là ngoài ý muốn, đã nhiều ngày con mồi chung quanh càng ngày càng khó tìm, lần này thật vất vả tìm được mấy con, nhưng mà thật không ngờ tình cờ gặp sói sườn núi. Các cô biết đó là một đám thú hung tàn cỡ nào, lúc ấy chính là ba người ta và Ngải Đạt Abby, may mắn gặp được không nhiều sói sườn núi cũng chỉ mấy con, nhưng mấy con này lại rất mạnh khỏe cường tráng lại giao hoạt. Vốn chúng ta đã quyết định bỏ xuống một con mồi, dù sao còn lo lắng chung quanh có bầy sói hay không, nhưng mà Abby luyến tiếc, lúc tranh đoạt con mồi thì bị một sói sườn núi cắn chân sau." Allen biểu tình ăn nhấm phần nộ, thú nhân này vô cùng thống hận loại thú sói sườn núi vô si này, đồng thời cũng là thương tiếc đối với Abby gặp phải.

Liễu Thư nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm, không có người chết bao giờ cũng tốt nhất, nhưng mà cô bót căng thẳng vừa ngừng đầu lại thấy bộ dạng Kathy là bị đá kích cuộc đời vô vọng thì không hiểu ra sao. Tiếp theo chỉ thấy cô ấy lấy thân hình giống cái nhỏ nhỏ đẩy thú nhân đang chặn đường, trực tiếp tiến vào trong đám người. Bên trong trên một tảng cỏ khô trải trên mặt đất, Abby nằm ở trên đó, Ngải Đạt đang chăm sóc hắn, Ngải Đạt cũng bị thương, chẳng qua là bị thương da thịt nên không trở ngại. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Đã đi tìm Vu y Phân Đạt, chờ bà đến xem, dù thế nào cũng phải chăm sóc tốt cho chân của Abby, cho dù là phế đi cũng phải xử lý tốt, ài." Abby là anh em cùng nhau lớn lên với hắn, xảy ra chuyện như vậy, Allen cũng thật không dễ chịu. Huống chi người sáng suốt đều nhìn ra tình cảm ân ân giữa Abby và Kathy, một đôi tình nhân tốt đẹp có lẽ cũng sẽ bởi vì hắn bị thương mà phát sinh ngoài ý muốn.

"Cái này... gãy chân mà thôi, cũng không phải là bệnh nan y, làm sao bộ dạng như vậy?" Liễu Thư càng mê hoặc, chỉ là gãy cái chân, lại nói lại thì không phải xong rồi sao, thế nào mà Allen... không, là vì lý do gì mà mọi người lại là biểu tình Abby không thể cứu được, chẳng lẽ ở đây gãy chân thì nhất định phải chết.

☆ 078 chân vẫn có thể cứu

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Abby chính là gãy cái chân, nhưng mà hiện tại tất cả mọi người đều là đáng vẻ hắn bị bệnh nan y có lẽ không còn sống được bao nhiêu ngày lạnh. Xem ra, ngay cả Kathy luôn luôn không hợp với Abby, gặp mặt nhất định phải đầu đá hai câu cũng yên lặng ngồi xổm ở bên cạnh Abby đang nằm trên đất, cô ấy nhíu mày, hốc mắt đều đỏ lên, một đôi tay cũng run run muốn chạm vào một chút lại không dám động.

Đối với Liễu Thư nghi vấn này Allen nhấn lại càng chặt, khẽ thở dài nói: "Bình thường thú nhân cũng không sẽ để cho mình chịu thương tổn quá lớn, cho dù là da thịt bị thương nhiều chút cũng dễ dàng cho năng lực khôi phục của chúng ta, sẽ không có việc gì. Nhưng mà giống như xương cốt bị gãy này lại khiến cho chúng ta không biết làm thế nào, phần lớn gặp phải loại tình huống này đành cam chịu cắn đứt chân bị gãy, tránh cho miệng vết thương chuyển biến xấu. Dù không vỡ cũng phải xử lý tốt miệng vết thương, đợi cho thương tổn lành lại là được, mặc dù chân bị phế đi nhưng ít nhất còn sống, coi như là được an ủi, nhưng mà đã không có thân thể hoàn hảo, vũ lực của thú nhân cũng sẽ suy giảm mạnh."

Allen nói ra đáp án làm cho Liễu Thư bất ngờ, dù thế nào cô cũng thật sự không ngờ ở đây xử lý chuyện rủi ro xương gãy thì chỉ qua loa như vậy, hoặc là không phải là bọn hắn không coi trọng, mà là căn bản không biết còn có chuyện xương gãy thì nối xương. Lại nghĩ sâu về chuyện này, nếu như có thú nhân ngoài ý muốn bị thương gãy xương sườn gãy chân, mà ở đây lại dưới tình huống không biết cách thức xử lý miệng vết thương, chẳng phải là đều phải giống theo như lời Allen nói là cắn đứt chân gãy hoặc là để vết thương này tự lành, nhưng cho dù là lành lặn rồi cũng là tàn phế cả đời.

Thú nhân là chủng tộc tôn trọng lực lượng, nếu như thiếu cánh tay gãy chân, thân thể không còn toàn vẹn đối với thú nhân mà nói là thương tổn lớn nhất, giá trị vũ lực suy giảm mạnh, ra ngoài săn bắn cũng sẽ gia tăng nguy hiểm càng nhiều, nói tóm lại thú nhân có chỗ thiếu hụt gần như phế đi một nửa.

Liễu Thư nghĩ đến cái này thì quay đầu nhìn Abby, quả nhiên ngay từ đầu cô không chú ý, hiện tại nhìn thì mới phát hiện, thú nhân nửa nằm trong ngày thường tinh thần phấn khởi thì lúc này bên trong đôi mắt toàn bộ bị ảm đạm nồng đậm che lấp, không khó để nhìn ra lúc này thú nhân này có bao nhiêu thống khổ khó chịu.

"Tránh ra." Cho dù là bị thương thì tiếng của thú nhân vẫn trung khí mười phần.

Vừa nhìn, thì ra là Kathy muốn chạm vào chạm vào Abby, nhưng mà lại bị thú nhân phát tay ngăn, mà cô cũng chênh vênh té ngồi trên mặt đất. Liễu Thư bất mãn, Abby này cho dù thực sự phế đi cũng không nên lấy giống cái mà giận cá chém thớt. Cô đang muốn nói hai câu thì chẳng qua lời muốn nói lập tức đã bị cô nuốt vào.

Chỉ thấy trong ngày thường tính tình rất hấp tấp, vừa gặp Kathy thì thú nhân bắt đầu xù lông mà lúc nửa nằm ở trong lòng anh trai Ngải Đạt. Hắn là bị thương gãy chân trái, chỉ dùng tám da thú tùy ý bao bọc lấy, máu đều nhiễm đỏ lên da thú, có thể tưởng tượng dưới da thú là máu thịt mơ hồ thế nào, vết thương này rất nặng. Nhưng mà thú nhân chính là người kháng đánh chịu đánh, Abby nhìn chăm chăm chân gãy của mình đáng vẻ nhân sinh vô vọng, giọng điệu đặc biệt bị thương lâm bẩm nói: "Tôi đã tàn phế rồi, cô phải tìm một thú nhân rất tốt càng cường đại, như vậy mới có thể chăm sóc tốt cho cô."

Được rồi, đây là đang diễn thâm tình đây, Liễu Thư có chút cạn lời.

"Hừ, cũng chỉ một chân mà thôi, anh không có móng vuốt sao." Kathy trả lời thực sự cường ngạnh, cũng nói ra thái độ của mình rất rõ ràng.

Đám người chung quanh hiển nhiên là bị cảm động, đồng tử thú nhân đỏ ngầu, giống cái bắt đầu trực tiếp nức nở. Lúc này đột nhiên có người mắt sắc nhìn thấy tộc trưởng và Vu y đi tới, nhất thời cao giọng nói: "Tộc trưởng và Vu y Phân Đạt đến đây, mau để cho Vu y kiểm tra cho Abby."

Tộc trưởng và Vu y Phân Đạt nghe được tin tức thì vội vàng đi tới, trước thì nhìn xem thương thế của Abby rồi đều yên lặng khẽ thở dài. Tộc trưởng là đau lòng, nói như thế nào thì Abby cũng là một thú nhân tốt, là lực lượng kiên cố trong bộ lạc, thiếu một người cũng là tổn thất của bộ lạc. Huống chi, tộc trưởng cũng quan tâm đối với các tộc nhân, thấy Abby như vậy cũng có thể tưởng tượng cuộc sống mai này, chỉ mong hắn không cần suy sụp hơn nữa.

Vu y Phân Đạt vội đi lên xử lý miệng vết thương, bà vừa nghe có người bị thương đúng là mang theo đủ đồ, tay chân băng bó xử lý tốt miệng vết thương rất nhanh, nhưng cũng chỉ như vậy, cái khác cũng không làm bao nhiêu, xong rồi thì biểu tình tiếc hận hỏi: "Chân này giữ sao?" Đây là hỏi Abby muốn chặt đứt chân hay không. *Điên*đan*le*quy*don ChiêuNinh*

Abby cười khổ một chút, cho dù đã biết kết quả, nhưng mà sau khi thật sự nghe thế hắn vẫn cảm thấy trước mắt tối sầm, không phải lần đầu tiên nhìn thấy thú nhân lựa chọn giữ chân, mà khi có một ngày người này biến thành chính mình, kỳ thực đáng cay chua chất đều không cần nói nữa.

"Giữ đi." Abby nghe được bản thân mình nói, thương thành như vậy chặt đứt cũng rất tốt, vết thương sẽ lành nhanh hơn. Dù sao mùa đông miệng vết thương khép lại không phải rất dễ dàng, nhưng mà chân đứt đoạn thì thật sự đã không còn, hắn không hạ được cái quyết tâm này.

"Allen đi tìm hai khúc gỗ dài như vậy tới đây." Liễu Thư chọt chọt Allen bên cạnh, hai tay ra dấu một chút thứ mình cần.

"Tìm khúc gỗ làm cái gì?" Allen khó hiểu hỏi.

"Ai nha đừng hỏi nhiều như vậy, muốn chữa khỏi chân cho Abby thì đi nhanh, tôi đi tìm tộc trưởng và Vu y." Cô nói xong thì chuẩn bị bước chân đi qua chỗ tộc trưởng.

Thú nhân là rất nghe lời giống cái nói, nhất là giống cái mình thích, trong lòng vừa nghi hoặc lời của Liễu Thư có thể chữa khỏi chân Abby, lại vừa nghĩ đến bình thường cô hay nghĩ ra làm ra thứ tốt, thì Allen vui sướng một trận. Hắn có trực giác chỉ sợ là chân Abby không phế được, nghĩ đến đây, hắn không nói hai lời liền sai chân đi tìm khúc gỗ Liễu Thư cần.

"Tộc trưởng Vu y đợi chút." Nhìn Vu y Phân Đạt xử lý đơn giản miệng vết thương cho Abby, để cho Ngã Đạt cõng về son động, Liễu Thư vội vàng mở miệng kêu lại.

"Tiểu Thư, Abby hấn..." Kathy đỏ hốc mắt, là chẳng chực khóc sớm đã không còn bộ dạng ngự ty khoa trương ngày xưa, lại phá lệ làm cho người ta đau lòng, trong này tất nhiên là vì Abby.

"Tiểu Thư, con đây là?" Vu y rất có cảm tình đối với giống cái được Allen cứu trở về, nhất là cô đã cống hiến làm ra cho bộ lạc, chắc hấn toàn bộ các tộc nhân Dực Hồ tộc đều ôn thiện ý cảm kích này.

"Chân Abby có thể cứu chữa, hấn có thể khỏe mạnh, toàn vẹn không thiếu sót." Liễu Thư nói như vậy.

Hết chương 78.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 78: Chân vẫn có thể cứu

Abby chính là gãy cái chân, nhưng mà hiện tại tất cả mọi người đều là đáng về hấn bị bệnh nan y có lẽ không còn sống được bao nhiêu ngày lành. Xem ra, ngay cả Kathy luôn luôn không hợp với Abby, gặp mặt nhất định phải đấu đá hai câu cũng yên lặng ngồi xôm ở bên cạnh Abby đang nằm trên đất, cô ấy nín thở, hốc mắt đều đỏ lên, một đôi tay cũng run run muốn chạm vào một chút lại không dám động.

Đối với Liễu Thư nghi vấn này Allen nhấn lại càng chặt, khẽ thở dài nói: "Bình thường thú nhân cũng không sẽ để cho mình chịu thương tổn quá lớn, cho dù là da thịt bị thương nhiều chút cũng dễ dàng cho năng lực khôi phục của chúng ta, sẽ không có việc gì. Nhưng mà giống như xương cốt bị gãy này lại khiến cho chúng ta không biết làm thế nào, phần lớn gặp phải loại tình huống này đành cam chịu cắn đứt chân bị gãy, tránh cho miệng vết thương chuyển biến xấu. Dù không nở cũng phải xử lý tốt miệng vết thương, đợi cho thương tổn lành lại là được, mặc dù chân bị phế đi nhưng ít nhất còn sống, coi như là được an ủi, nhưng mà đã không có thân thể hoàn hảo, vũ lực của thú nhân cũng sẽ suy giảm mạnh."

Allen nói ra đáp án làm cho Liễu Thư bất ngờ, dù thế nào cô cũng thật sự không ngờ ở đây xử lý chuyện rủi ro xương gãy thì chỉ qua loa như vậy, hoặc là không phải là bọn hấn không coi trọng, mà là căn bản không biết còn có chuyện xương gãy thì nối xương. Lại nghĩ sâu về chuyện này, nếu như có thú nhân ngoài ý muốn bị thương gãy xương sườn gãy chân, mà ở đây lại dưới tình huống không biết cách thức xử lý miệng vết thương, chẳng phải là đều phải giống theo như lời Allen nói là cắn đứt chân gãy hoặc là để vết thương này tự lành, nhưng cho dù là lành lặn rồi cũng là tàn phế cả đời.

Thú nhân là chủng tộc tôn trọng lực lượng, nếu như thiếu cánh tay gãy chân, thân thể không còn toàn vẹn đối với thú nhân mà nói là thương tổn lớn nhất, giá trị vũ lực suy giảm mạnh, ra ngoài săn bắn cũng sẽ gia tăng nguy hiểm càng nhiều, nói tóm lại thú nhân có chỗ thiếu hụt gần như phế đi một nửa.

Liễu Thư nghĩ đến cái này thì quay đầu nhìn Abby, quả nhiên ngay từ đầu cô không chú ý, hiện tại nhìn thì mới phát hiện, thú nhân nửa nằm trong ngày thường tinh thần phấn khởi thì lúc này bên trong đôi mắt toàn bộ bị âm đạm nồng đậm che lấp, không khó để nhìn ra lúc này thú nhân này có bao nhiêu thống khổ khó chịu.

“Tránh ra.” Cho dù là bị thương thì tiếng của thú nhân vẫn trung khí mui phần.

Vừa nhìn, thì ra là Kathy muốn chạm vào Abby, nhưng mà lại bị thú nhân phát tay ngăn, mà cô cũng chênh vênh té ngồi trên mặt đất. Liễu Thư bất mãn, Abby này cho dù thực sự phế đi cũng không nên lấy giống cái mà giận cá chém thớt. Cô đang muốn nói hai câu thì chẳng qua lời muốn nói lập tức đã bị cô nuốt vào.

Chỉ thấy trong ngày thường tính tình rất hấp tấp, vừa gặp Kathy thì thú nhân bắt đầu xù lông mà lúc nửa nằm ở trong lòng anh trai Ngải Đạt. Hẳn là bị thương gãy chân trái, chỉ dùng tám da thú tùy ý bao bọc lấy, máu đều nhiễm đỏ lên da thú, có thể tưởng tượng dưới da thú là máu thịt mơ hồ thế nào, vết thương này rất nặng. Nhưng mà thú nhân chính là người kháng đánh chịu đánh, Abby nhìn chăm chăm chân gãy của mình đáng vẻ nhân sinh vô vọng, giọng điệu đặc biệt bị thương lắm bầm nói: “Tôi đã tàn phế rồi, cô phải tìm một thú nhân rất tốt càng cường đại, như vậy mới có thể chăm sóc tốt cho tôi.”

Được rồi, đây là đang diễn thâm tình đây, Liễu Thư có chút cạn lời.

“Hừ, cũng chỉ một chân mà thôi, anh không có móng vuốt sao.” Kathy trả lời thực sự cường ngạnh, cũng nói ra thái độ của mình rất rõ ràng.

Đám người chung quanh hiển nhiên là bị cảm động, đồng tử thú nhân đỏ ngầu, giống cái bắt đầu trực tiếp nức nở. Lúc này đột nhiên có người mất sắc nhìn thấy tộc trưởng và Vu y đi tới, nhất thời cao giọng nói: “Tộc trưởng và Vu y Phân Đạt đến đây, mau để cho Vu y kiểm tra cho Abby.”

Tộc trưởng và Vu y Phân Đạt nghe được tin tức thì vội vàng đi tới, trước thì nhìn xem thương thế của Abby rồi đều yên lặng khế thờ dài. Tộc trưởng là đau lòng, nói như thế nào thì Abby cũng là một thú nhân tốt, là lực lượng kiên cố trong bộ lạc, thiếu một người cũng là tổn thất của bộ lạc. Huống chi, tộc trưởng cũng quan tâm đối với các tộc nhân, thấy Abby như vậy cũng có thể tưởng tượng cuộc sống mai này, chỉ mong hấn không cần suy sụp hơn nữa.

Vu y Phân Đạt vội đi lên xử lý miệng vết thương, bà vừa nghe có người bị thương đúng là mang theo đủ đồ, tay chân băng bó xử lý tốt miệng vết thương rất nhanh, nhưng cũng chỉ như vậy, cái khác cũng không làm bao nhiêu, xong rồi thì biểu tình tiếc hận hỏi: “Chân này giữ sao?” Đây là hỏi Abby muốn chặt đứt chân hay không.

Abby cười khổ một chút, cho dù đã biết kết quả, nhưng mà sau khi thật sự nghe thế hấn vẫn cảm thấy trước mắt tối sầm, không phải lần đầu tiên nhìn thấy thú nhân lựa chọn giữ chân, mà khi có một ngày người này biến thành chính mình, kỳ thực đáng cay chua chất đều không cần nói nữa.

“Giữ đi.” Abby nghe được bản thân mình nói, thương thành như vậy chặt đứt cũng rất tốt, vết thương sẽ lành nhanh hơn. Dù sao mùa đông miệng vết thương khép lại không phải rất dễ dàng, nhưng mà chân đứt đoạn thì thật sự đã không còn, hấn không hạ được cái quyết tâm này.

“Allen đi tìm hai khúc gỗ dài như vậy tới đây.” Liễu Thư chột chột Allen bên cạnh, hai tay ra dấu một chút thứ mình cần.

“Tìm khúc gỗ làm cái gì?” Allen khó hiểu hỏi.

“Ai nha đừng hỏi nhiều như vậy, muốn chữa khỏi chân cho Abby thì đi nhanh, tôi đi tìm tộc trưởng và Vu y.” Cô nói xong thì chuẩn bị bước chân đi qua chỗ tộc trưởng.

Thú nhân là rất nghe lời giống cái nói, nhất là giống cái mình thích, trong lòng vừa nghi hoặc lời của Liễu Thư có thể chữa khỏi chân Abby, lại vừa nghĩ đến bình thường cô hay nghĩ ra làm ra thứ tốt, thì Allen vui sướng một trận. Hấn có trực giác chỉ sợ là chân Abby không phế được, nghĩ đến đây, hấn không nói hai lời liền sai chân đi tìm khúc gỗ Liễu Thư cần.

“Tộc trưởng Vu y đợi chút.” Nhìn Vu y Phân Đạt xử lý đơn giản miệng vết thương cho Abby, để cho Ngải Đạt cõng về son động, Liễu Thư vội vàng mở miệng kêu lại.

“Tiểu Thư, Abby hấn...” Kathy đỏ hốc mắt, là chẳng chực khóc sớm đã không còn bộ dạng ngự ty khoa trương ngày xưa, lại phá lệ làm cho người ta đau lòng, trong này tất nhiên là vì Abby.

“Tiểu Thư, con đây là?” Vu y rất có cảm tình đối với giống cái được Allen cứu trở về, nhất là cô đã cống hiến làm ra cho bộ lạc, chắc hẳn toàn bộ các tộc nhân Dự Hồ tộc đều ôm thiện ý cảm kích này.

“Chân Abby có thể cứu chữa, hấn có thể khỏe mạnh, toàn vẹn không thiếu sót.” Liễu Thư nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 79: Xương gãy nói lại

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

"Cái gì?"

Lời Liễu Thư nói làm cho mọi người ở đây đã kinh mà hãi, kinh hãi tự nhiên là vì xương gãy thế nhưng còn có thể trị liệu, hơn nữa còn hoàn hảo vô khuyết, vô cùng vui mừng tự nhiên là hai người Ngải Đạt và Kathy. Kathy vẫn luôn rất tin tưởng lời Liễu Thư nói, bởi vì ở trong lòng của cô ấy giống cái Liễu Thư này là người vô cùng tài giỏi, lời của cô có độ tin cậy cao.

Tộc trưởng và Vu y liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng trong lòng cũng cao hứng nhưng mà vẫn là có điểm hoài nghi. Cũng không phải vì Liễu Thư nói không tốt, mà là nhiều năm như vậy, trong bộ lạc vẫn đều là xử lý thương tổn gãy xương như thế, đột nhiên có thể có một loại biện pháp khác chữa khỏi loại miệng vết thương này, hơn nữa còn có thể làm cho thú nhân hoàn hảo không tổn hao gì, thay vì nói bảo trì nghi hoặc, không bằng nói là có phần khó tin được.

"Tiểu Thư, cô nói là thật sự sao?" Abby vốn đã tuyệt vọng, từ lúc chân bị sói sừn nủi cắn lên một cái, thì tâm của hắn vẫn luôn luôn trầm xuống. Vừa rồi Vu y chẩn đoán một phen, trực tiếp đánh tan một tia hy vọng cuối cùng của hắn, nhìn anh trai đang tự trách giống như không có chiều cố tốt cho mình, còn có Kathy vẫn chịu đựng không khóc ra, khỏi phải nói trong lòng của hắn có bao nhiêu khó chịu. Hắn không còn là thú nhân cường tráng, không mang đến cuộc sống an toàn sung túc cho giống cái.

"Đây là đương nhiên, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì chân của anh có thể khỏe mạnh." Lúc này cũng không nên do dự, Liễu Thư kiên định gật đầu, gãy xương mà thôi, cẩn thận buộc khúc gỗ cố định tốt, ba tháng sau thì khỏe lên rồi.

Ở thôn trước kia Liễu Thư sống không có trạm y tế, muốn đi mua thuốc chữa bệnh chỉ có thể đi bộ mấy dặm đường mới đến phố. Mà may mắn trong thôn có một đại thúc đại phu nông thôn, bình thường nhà ai có người có bệnh nhẹ đau ít thì ông đều có thể chữa trị. Hồi còn nhỏ cô còn lượm qua hạt hạnh bán cho đại thúc để kiếm chút tiền mua đồ ăn vặt nữa, mà tiểu hài tử trong thôn không có việc gì đều thích đi lên núi hái chút thảo dược thông thường bán cho đại phu nông thôn để đổi chút kẹo ngọt v.v. Cô đã từng nhìn qua đại phu nổi xương lại cho tiểu hài tử bưng bình trong thôn bị té gãy chân, dùng phương pháp chính là như thế, xem ra cũng không khó, ba tháng sau, đứa nhỏ đó lại tung tăng rồi.

"Chúng ta phải làm cái gì?" Ngải Đạt vội vàng hỏi, làm anh trai không có chăm sóc tốt cho em trai, để cho hắn bị thương như vậy Ngải Đạt rất tự trách, đã âm thầm quyết định mặc kệ như thế nào nhất định sẽ phải chăm sóc cho Abby, hiện tại vừa nghe còn có hi vọng, khỏi nói có bao nhiêu kích động.

Nhìn quanh bốn phía, đám người còn không có gián tẩn: "Vu y nơi này cũng không phải chỗ tốt để chữa trị chân, trước tiên phải trở về trong sơn động đi thôi, Allen đi tìm đồ cho con rồi, đợi lát nữa sẽ trở lại."

"Đứng đứng đứng, chúng ta tiến vào sơn động trước, bên ngoài trời rét lạnh đất đóng băng." Vu y Phấn Đạt cũng như hoàn hồn lại, liên tục gật đầu.

Đoàn người Ngải Đạt dẫn đầu cũng Abby đi tới sơn động của Liễu Thư, xem ra vô cùng quen đường, cũng đứng thôi, về sơn động của anh em bọn họ mà nói còn phải mang theo giống cái bay lên, rất phiền toái, vẫn là sơn động tầng dưới chót mới thuận tiện. Kathy lôi kéo Alice theo sát ở phía sau, cho dù Liễu Thư nói rõ, nhưng không tận mắt nhìn thấy Abby tốt lên thì cô vẫn không yên lòng. Nhưng mà hiện tại cuối cùng không hoang mang lo sợ giống vừa rồi nữa: "Mình và Alice đi trước, ừm, đi đun chút nước ấm"

Vào lúc này tộc trưởng cũng phát huy quyền lực của mình để cho những người khác đều đi trở về nhà tự tìm mẹ đi, cuối cùng cùng với Vu y Liễu Thư ba người đi về phía sơn động. Trên đường Vu y Phấn Đạt thật sự là không làm sao trấn an được lòng hiếu kỳ hỏi cô rốt cuộc phải dùng biện pháp gì chữa khỏi cho Abby. Mà Liễu Thư nói một ít những gì tự mình biết để giải thích ra, chỉ là chút da lông, cũng đã làm cho Vu y Phấn Đạt cảm thấy không ngừng.

Khi đi đến cửa động thì Allen đã thở hồng hộc chạy tới, vừa vặn gặp mặt với bọn họ, nhìn trên tay hắn là một bó gãy gỗ to, Liễu Thư thực không biết nói gì. Cô chỉ cần hai khúc mà thôi, còn hắn thì mua một đũa N cái sao, cái hàng ngọc này. Nhưng mà cô cũng không nói cái gì, thường cho cho hắn một cái mỉm cười, sau đó nhận được một nụ cười tươi ngọc hể hể của thú nhân.

Trong sơn động Ngải Đạt đã đặt Abby tới nằm trên giường đất xong xuôi, Alice đang nấu nước, Kathy vắt một khối da thú lau sạch sẽ vết dơ bẩn vết máu trên người giúp Abby. Hiện tại Abby đều im lặng hơn bất cứ lúc nào, giống như lần bị thương này làm cho hắn thành thực không ít, nhất là ánh mắt nhìn Kathy, thật dịu dàng tình cảm.
Điền*đan*le*quy*don ChieuNinh

"Tiểu Thư, chúng ta phải làm như thế nào?" Thấy Liễu Thư đi tới, Ngải Đạt đứng lên vội vàng hỏi.

"Đừng có gấp, Vu y, người còn có chỗ thuốc trị thương này chứ?" Thảo dược ở đây Liễu Thư còn không có nhìn kỹ qua, nhưng mà cô biết chỗ Vu y không hề thiếu dược. Hôm nay đắp lên cho Abby chính là một loại thảo dược có thể tiêu sưng trừ máu đọng, mà đương sự cô đây cũng cần dùng loại thuốc này lên chân bị thương.

"Có, có, nhưng mà mang không nhiều lắm." Vu y vội nói, vừa vặn nhìn thấy vài thú nhân Phách Nhĩ và Noah tiến vào, bọn họ là tới nhìn Abby một cái. Dù sao quan hệ vẫn rất là tốt, nay hắn đã xảy ra chuyện thì mấy anh em cũng không chịu nổi, nhưng nghe nói giống cái mới tới có biện pháp chữa khỏi chân của hắn, dưới sự ngạc nhiên thì đều qua để xem.

"Noah đi trong son động của ta lấy thêm một ít thảo dược tiêu sưng tới đây." Noah vừa mới tiến cửa đã bị kêu đi làm chạy chân, không cam lòng mím môi, được rồi, đứa nhỏ này còn nhỏ, nhưng mà chuyện Vu y phản phò hấn cũng không dám làm trái, dưới sự xô đẩy của mấy người Phách Nhĩ Đạt Nhĩ mà chạy vội đi lấy dược.

"Trước coi miệng vết thương ra, chúng ta nói sau."

Vu y Phân Đạt ở trên đường đã biết đại khái làm thế nào cứu trị cho chân Abby, hiện tại lập tức đích thân muốn thực nghiệm thì khỏi nói có bao nhiêu kích động. Nếu như biện pháp này có thể làm như vậy về sau thương vong trong bộ lạc tuyệt đối sẽ giảm bớt thật lớn, cái này không riêng bà nghĩ tới, ở đây bao gồm tộc trưởng và mấy thủ nhân cũng nghĩ đến điều này, trong nội tâm là một cổ cảm xúc lửa nóng kích động thế nào cũng không tiêu tan.

Chân Abby bị sói sườn núi cắn máu thịt mơ hồ, cũng có thể trông thấy xương trắng dày đặc, cũng khó cho hấn có thể gắng gượng, còn không rên một tiếng, quả nhiên thủ nhân cường hãn là không thể nói lý. Vừa rồi Vu y Phân Đạt chỉ là thoáng xử lý qua, hiện tại Liễu Thư nhìn thấy thì lấy ra kéo nhỏ trên chia khóa, để tới trên lửa tiêu độc, trên đùi của hấn còn có chút thịt nát như vậy đều phải cắt bỏ. Cô vừa làm, vừa giải thích với mọi người vây quanh ở bên cạnh.

Sau khi xử lý xong, cảm thấy còn chưa đủ, miệng sói không biết có virus hay không nữa, bị chó cắn còn phải chích vắc-xin phòng bệnh chó dại, huống chi là sói. Nhưng mà ở đây cái gì cũng không có, càng khỏi nói là cồn này nọ, bắt đắc dĩ chỉ có thể từ bỏ, cũng may Vu y Phân Đạt ở đó nghe được lời nói thầm của cô thì an ủi nói: "Không có việc gì, thân thể thủ nhân rất tốt, mấy vết thương này chỉ cần chăm sóc tốt là không trở ngại, này... nói xương trước đi."

Liễu Thư gật gật đầu, đưa tay sờ soạng chân gãy của Abby, muốn tìm tòi xương cốt: "Có chút đau anh nhẫn nại một chút." Cô cũng biết đau dài không bằng đau ngắn, một khi đụng đến xương cốt, cô cũng dùng sức ra tay ngoan (độc) một cái để sắp xếp lại ngay ngắn xương đùi bị gãy.

Sau khi xong việc Liễu Thư lau mồ hôi, liếc mắt nhìn Abby một cái, sau đó yên lặng không nói gì, hàng này cũng giống như không có việc gì, khổ thân cô lần đầu tiên làm việc này còn lo lắng đến một thân mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 80: Carmen thỉnh cầu

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Người chung quanh đều khẩn trương mà lo lắng nhìn động tác của Liễu Thư, sợ bỏ qua một chút nào đó, trong đó cũng có nguyên nhân học tập. Allen muốn làm gì đó giúp Liễu Thư, nhưng mà vị trí này đã sớm bị Vu y Phân Đạt chiếm cứ. Vu y vốn là trông nom loại chuyện thương bệnh này trong bộ lạc, hiện tại biết chính mình còn thiếu sót, cũng nhìn đến giá trị hết thảy Liễu Thư làm, cái này càng làm tâm tình nóng lên, vị trí đầu tiên này làm sao có thể để cho mặt hàng Allen cướp được.

Vì thế thủ nhân đáng thương chuẩn bị lui xuống tuyến hai, cho dù chỉ là quan sát thì cũng tốt, đáng tiếc ở đây còn có một vị tộc trưởng. Tộc trưởng đại nhân rất quan tâm đối với chuyện này, cũng đi qua thảo luận. Đây chính là quan hệ phát triển lớn mạnh của bộ lạc mai này, tự nhiên ông là việc nhân đức không nhường ai, vì thế thủ nhân chỉ có thể lui lại lần nữa.

Thăm dò xong xương cốt của Abby, thịt nát trên miệng vết thương xương cốt bị vỡ cũng được thanh lý, lúc này Noah cũng đã lấy thuốc trị thương trở lại.

"Vu y là cái này đi, nhiều loại dược của người con chưa từng nhận thức, thấy dễ dàng một chỗ nên đều lấy lấy đây." Noah đã trở lại, nhưng mà trong lòng ôm một đồng hồ, lại vừa nghe hấn nói, mọi người đều không nói gì, hàng này quả thực không đáng tin.

Về mặt Vu y Phân Đạt hắc tuyến tiếp nhận một đồng dược vật trong lòng Noah, thuận tiện quăng cho hấn một cái khinh bỉ, tìm hai loại dược tiêu sưng trừ máu ứ đọng ra đưa cho Liễu Thư: "Đây này, còn cần cái gì?"

"Tốt, nhanh chóng tìm hai khối da thú, băng bó miệng vết thương trước." Liễu Thư tiếp nhận dược, là một loại thảo dược bị phơi nắng khô không biết tên, này là vì cần dùng gấp ở mùa đông, Vu y phơi nắng hong khô để cho dễ bảo quản.

"Allen đập nát thảo dược đi." Thảo dược là phải đập tới trên miệng vết thương nên cần đập nát trước.

Hiện tại gần như là Liễu Thư nói một câu tất cả mọi người sẽ hành động, bên này Allen vừa cầm dược đi đập nát, bên kia Phách Nhĩ mượn cái chén gỗ tới, đặt dược vào trong chén gỗ tìm tảng đá lớn nhỏ vừa phải rồi lập tức đập vỡ vụn đưa tới cho Liễu Thư.

Dược thảo tỉ mỉ lại cẩn thận đắp lên miệng vết thương của Abby, sau đó lấy da thú sạch sẽ Kathy đưa qua băng bó kỹ, cuối cùng chỉ dùng khúc gỗ cố định tốt chân gãy giúp hấn. Cái này bởi vì khúc gỗ Allen mang đến lớn nhỏ rất thích hợp cũng không cần gọt lại, trực tiếp lấy hai khúc buộc cố định lên.

"Thương gân động cốt một trăm ngày, Abby, ít nhất ba tháng anh đừng lộn xộn chân này của anh, đợi một trăm ngày sau thì chân sẽ tự nhiên khỏe lại." Sau khi xong hết thảy Liễu Thư lau mồ hôi nói, nói xong còn quét mắt liếc nhìn bốn phía một cái, giọng điệu nghiêm túc trịnh trọng: "Tôi chưa bao giờ biết

nơi này sẽ cho rằng xương gãy sẽ là thương tổn nghiêm trọng như vậy, chân Abby cứ chữa trị như vậy thì sẽ không biến thành què phè bỏ, trừ phi chân của hân không còn."

Abby là may mắn, may mắn Liễu Thư đến đây, nhưng mà ngẫm lại trước kia loại chuyện này trong bộ lạc khẳng định không phải là xảy ra lần đầu tiên, những người đó sẽ bị áp dụng cách xử lý nào đó, cắt bỏ hoặc là cứ trơ mắt nhìn chờ thương chân khép lại như vậy, nhưng cuối cùng vẫn bị khập khiễng.

"Chỉ cần ba tháng sao?" Bây giờ Abby còn có chút không thể tin được đâu, nhìn chăm chăm Liễu Thư giống như muốn càng xác định, những người khác cũng là một biểu tình như thế.

"Không nhất định phải ba tháng." Liễu Thư cười cười: "Năng lực khép lại miệng vết thương của thú nhân rất mạnh, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì cũng cỡ chừng một hai tháng, nhưng mà trong khoảng thời gian này trăm ngàn lần nhất định đừng dùng chân bị thương làm động tác kịch liệt, nếu không cũng thật sự là phê đi."

"Thật là thật tốt quá, Tiểu Thư cảm ơn cô, cảm ơn cô." Kích động nhất là thuộc về Ngải Đạt, liên tục nói lời cảm tạ.

"Đây là cần phải vậy." Liễu Thư không phải khách khí, hiện tại mặc kệ nói như thế nào cũng gần giống như là nửa người thuộc về Dục Hồ tộc, vì bộ lạc làm chút chuyện vốn là rất bình thường, cô cũng muốn có cuộc sống tốt, huống chi Abby còn là bằng hữu, lại càng không thể nhìn hân bị thương cũng không quan tâm. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

"Liễu Thư." Cô không tiếp xúc nhiều lắm với Carmen, đến ngay tại lúc đắp giường đất mới tiếp xúc nhiều một chút, nhưng phần lớn thời gian hân vẫn có vẻ trầm mặc, thực sự ít nói chuyện với Liễu Thư, không nghĩ tới lần này hân chủ động nói.

"Hả?"

"Chỉ cần là gãy xương đều có thể chữa khỏi như vậy sao?" Tiếng nói của Carmen cũng không lớn, nhưng mà ánh mắt cũng rất chuyên chú, một đôi mắt thú màu đen mà sâu thẳm.

"Cái này..." Liễu Thư do dự rồi mới nói: "Dưới tình hình chung là đều có thể, nhưng thương quá nặng mà nói vẫn sẽ để lại di chứng."

Nghe vậy, biểu tình Carmen càng lạnh nhạt hơn, những người khác hình như biết chút gì đó, bộ dạng muốn nói lại không nói biết từ đâu làm cho cô nghi hoặc, lúc này Allen đi lên trước, trầm giọng nói với Carmen: "Carmen, a phụ của cậu bị thương thật lâu."

Hình như Vu y Phân Đạt cũng biết nội tình, tiến lên vỗ vỗ bả vai dày rộng của Carmen: "Con đứa nhỏ này, ài..."

Carmen mím môi càng chặt, nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm Liễu Thư nhưng không có dao động: "Cánh tay của a phụ tôi bị gãy, không có đứt đoạn, qua thời gian dài như vậy, nhưng mà cũng không thể dùng, không biết có thể chữa khỏi hay không?"

Đây là lời nói Liễu Thư nghe được Carmen nói nhiều nhất, tuy rằng giọng điệu cũng không có bao nhiêu độ ấm, nhưng mà thỉnh cầu nồng đậm bên trong đó cũng làm cho người không thể bỏ qua.

"Thương tổn xương cốt bị gãy lúc ấy chữa trị là tốt nhất, hiện tại đã bị thương thật lâu chỉ sợ là vô dụng." Nhìn một chút hy vọng trong mắt Carmen dần mất đi, ngay cả bất đắc dĩ, nhưng sự thật chính là như thế, Liễu Thư không có năng lực này, sẽ không thể làm cho người ta hy vọng lung tung.

Hết chương 80.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 81: Chú Buck

Editor: ChieuNinh

Nói về Carmen thì ban đầu hân vốn cũng không phải tộc nhân bộ lạc Dục Hồ tộc, Liễu Thư gặp qua hình thú của hân đó là một con báo săn, mà hân lại còn là một tộc nhân Dục Báo tộc. Theo cô quan sát thì toàn bộ lạc có rất ít thú nhân khác tộc, sau đó khi Liễu Thư và nhóm Kathy bắt quái (tám, tán gẫu, nhiều chuyện) mới biết được tuy rằng Carmen cũng không phải tộc nhân Dục Hồ tộc, nhưng mà từ khi hân còn là ấu tể thì cũng đã ở trong bộ lạc.

Sở dĩ Carmen đến Dục Hồ tộc là được a ba của hân dẫn tới đây, a ba của hân là một tộc nhân Dục Báo tộc, bạn lữ của ông trong một lần ngoài ý muốn mà bỏ mình, mà ông cũng bởi vì chuyện đó mà bị thương nghiêm trọng. Dưới hai tầng đá kích làm cho vị thú nhân này mang theo Carmen vừa mới sinh ra không lâu rời khỏi bộ lạc bắt đầu lưu lạc chung quanh. Mãi cho đến có một lần gặp nguy hiểm một mình không đối phó được được người Dục Hồ tộc cấp cứu trở về, sau đó a ba Carmen thấy hân quá nhỏ thật sự không nên lại đi lưu lạc, người trong bộ lạc cũng khuyên bảo, cuối cùng suy xét cân nhắc rồi mới ở lại cho tới bây giờ.

Chú Buck sống ở bộ lạc Dục Hồ tộc được mười mấy mùa đông, ông là tộc nhân Dục Báo, năm đó cũng bởi vì đủ loại nguyên nhân mới rời xa tha hương

mang theo con trai lưu lạc chung quanh, cho đến khi ở lại nơi này, định cư cho tới bây giờ.

Lúc trước chú Buck quyết định mang theo con trai cư trú lại ở Dực Hồ tộc còn có một nguyên nhân chính là lúc còn ở bộ lạc trước thì cánh tay của ông bị thương còn ít năng động, mắt thấy đứa nhỏ tuổi còn nhỏ mà ông lại không thể bảo đảm an toàn mới định ra như thế.

Làm một thú nhân nhưng thương tổn trên người làm cho chú Buck cũng không thể săn bắn bình thường, phương tiện duy nhất đó là ra khỏi bộ lạc ở dưới sự dè dặt cẩn thận có lẽ có thể bắt được vài thú nhiều lông. Dù sao trong phần đông dã thú thì nó coi như là tầng dưới chót nhỏ yếu nhất, chỉ cần cẩn thận một chút cũng không xảy ra chuyện rắc rối gì. Hôm nay ông lại ra khỏi bộ lạc, nhưng mà không phải đi bắt thú nhiều lông, hiện tại vào mùa này ở chung quanh bộ lạc khẳng định là bắt không được con mồi. Đây là ông chuẩn bị đi tới con sông bên ngoài bắt mấy con quái nhiều gai. Nghĩ đến con trai đã trưởng thành thì chú Buck lộ vẻ mặt vui mừng, trong nhà có con trai trưởng thành tất nhiên là vui vẻ. Nhưng ông chợt nghĩ đến cho đến bây giờ con trai còn chưa có manh mối tìm bạn lữ lại thực buồn bực, ài, hôn ước của đứa nhỏ thật sự là làm cho cha mẹ thật phí tâm.

Con sông bên ngoài bộ lạc, trên mặt sông đã sớm kết băng thật dày, nhưng mà cho dù là như thế thì lại rất dễ bắt quái nhiều gai, chỉ cần đập ra một lỗ thủng trên mặt băng, quái nhiều gai phía dưới đã sớm bị ngột ngạt đến hít thở không thông sẽ chen lấn tiến lên. Thậm chí có con còn trực tiếp từ trong nước sông nhảy đi lên ngã trên mặt băng, làm cho chú Buck không cần tốn nhiều sức đã thắng lợi trở về.

Nhìn những con quái nhiều gai này, chú Buck liền nghĩ đến giống cái mới tới trong bộ lạc, không thể không nói đó là tiểu giống cái rất không tệ, sau khi đi đến bộ lạc thì đã làm ra khá nhiều công hiến, nhất là giường đất. Ông cũng không còn trẻ tuổi, thân thể luôn có chút bệnh nhỏ, mùa đông càng tệ hơn, nghĩ tới sự thoải mái lần đầu tiên ngủ trên giường đất thì thôi khỏi phải nói. Ông không tự chủ được lộ ra tươi cười từ đáy lòng, nhưng rất nhanh lại thu liễm.

"Không biết chuyện của Abby có phải thật sự hay không." Chú Buck cau hàng lông mày thô đen, hé ra khuôn mặt càng nghiêm túc, nhớ tới hôm qua nghe thú nhân khác đồn đại, lúc ấy nghe được ông cũng rất là kích động một trận, nhưng dần dần lại bình phục lại. Ông đã không còn trẻ tuổi, đã qua cái tuổi trẻ xúc động kia, nghĩ đến đây ông theo bản năng sờ sờ cánh tay phải. Nếu như nhìn kỹ mà nói thì có thể nhìn ra được, tuy rằng hai tay đều được da thú bọc kín, nhưng cánh tay phải lại lớn hơn một vòng rất rõ ràng, mà biên độ động tác nhỏ lại cứng nhắc. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Trong lòng thì suy nghĩ, nhưng trên chân của chú Buck cũng không chậm, người khác nói còn chưa tin, nhưng tới hôm qua khi con trai trở về có vẻ khác thường cũng đã nói rõ. Nếu như người khác thấy Carmen là một vẻ mặt gần như không có biến hóa gì thì tất nhiên là nhìn không ra cái gì, nhưng ông là lão tử của hân, dưỡng hân lớn lên thì làm sao có thể nhìn không ra. Ông hít sâu một hơi, áp chế một chút manh mối trong lòng, một bàn tay mang theo quái nhiều gai rất nhanh đi trở về bộ lạc.

"A ba."

Không nghĩ tới, chú Buck vừa mới trở lại cửa nhà mình, con trai tiểu báo trưởng thành nhà ông đã ở ngoài cửa chờ ông.

Lúc ấy Chú Buck mới đến lại không phải là tộc nhân Dực Hồ tộc, cho nên khi chọn lựa sơn động thì chọn nơi rất hẻo lánh. Nơi này trái phải đều có chút khoảng cách với con đường, đơn độc còn thừa một cái sơn động nơi này của ông lại còn ngay ở tầng dưới chót, mấy năm nay luôn ở nơi này với con trai Carmen.

"Carmen sao con trở lại sớm như vậy?" Buck thực kinh ngạc, lẽ ra Carmen còn phải một ít thời gian nữa mới về.

"Hôm nay con không có đi săn bắn." Carmen nói.

Đã nói mà, làm sao mà ông vừa chuyển một vòng trở về thì nó cũng trở về theo, ừm, đây không phải là trọng điểm, Buck kéo tâm tư về: "Đây là làm sao vậy, thân mình không thoải mái sao? Kỳ thực nghĩ một ngày cũng tốt, dù sao cũng bắt không được con mồi gì, vừa vặn hôm nay a ba bắt chút quái nhiều gai trở về, chúng ta nấu canh uống."

"A ba nhà chúng ta có khách tới." Carmen tiến lên tiếp nhận quái nhiều gai trong tay a ba, dùng một tay kia dịu dàng nói: "Là mấy thú nhân Allen và Phách Nhĩ."

"Hả?" Chú Buck nhìn Carmen, dáng vẻ rất không biết nói gì: "Con trai ta đây là muốn mời khách sao, nhưng mà chúng ta không có nhiều đồ ăn như vậy để chiêu đãi, nếu không lại đi bắt thêm mấy con quái nhiều gai đi."

Đối với loại tình huống này của a ba mình Carmen đã rất bình tĩnh, cho nên vẻ mặt của hân ngay cả một chút co rúm cũng không có, tiếp tục không chút để ý nói: "Còn có Vu y và bạn lữ tương lai của Allen, ừm, chính là giống cái mới tới, người mà a ba nói rất không tệ đó."

"Ừm, đúng rồi, không phải bọn họ đến cọ com, chủ yếu là vì cánh tay của a ba, chân của Abby đã giữ được." Carmen là một đứa con trai một chút cũng không có cân nhắc tâm tư của chú Buck, trực tiếp sáng khoái nói rõ nguyên nhân rốt cuộc vì sao thỉnh nhiều người như vậy tới, cũng không sợ a ba của hân kích động nguy hiểm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 82: Cánh tay không gãy

Editor: ChieuNinh

Chú Buck có cảm xúc kích động thế nào thì không cần nhiều lời, những năm gần đây nếu không phải cánh tay của ông thì cuộc sống của ông và Carmen cũng không đến mức gian nan. Mấy năm nay thì khá hơn, Carmen trưởng thành có thể một mình đi săn bắn, cuộc sống của bọn họ cũng dần dần tốt lên. Nhưng mà khi Carmen còn là ấu tể thì ông là một thú nhân có khiếm khuyết còn mang theo một ấu tể, cũng có thể nghĩ. Dù sao cũng là thú nhân mà không phải là giống cái, cho dù trong bộ lạc có người giúp bọn họ, thú nhân thuộc loại kiêu ngạo cũng không cho phép ông đi làm bộ dạng như vậy.

"Con... nói là thật sao?" Hy vọng đến quá nhanh, ngược lại chú Buck lo lắng lên.

Carmen luôn luôn mặt lạnh lúc này khoe miệng kéo nụ cười: "Chân của Abby là thật tốt, lần này để cho Vu y bọn họ tới đây chính là nhìn xem thương thế của người, không biết có thể chữa khỏi hay không." Liễu Thư nói do dự mà không xác định, huống chi chú Buck bị thương thật sự là trì hoãn lâu lắm rồi, đây là tai họa ngầm lớn nhất.

"Không có việc gì không có việc gì, cho dù trị không hết cũng không sao, nhiều năm nay a ba đều đối mặt như vậy, đã sớm thành thói quen. Nếu như mấy người Vu y có thể trị được thì không thể tốt hơn." Ngược lại chú Buck lại nhìn thoáng, tuy rằng so với ai khác thì ông đều mong mình có thể tốt lên, nhưng ông cũng biết tình huống, cao hứng qua đi thì cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Carmen cũng là sợ a ba thất vọng, hiện tại thấy vậy thì trong lòng cũng thả lỏng không ít: "Tốt lắm, chúng ta vào đi thôi, đừng để cho Vu y bọn họ chờ sốt ruột."

"Đứng đứng, đi một chút, chúng ta mau vào đi." Chú Buck phản ứng mau, lôi kéo con trai đi, kỳ thực nói là nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn rất chờ mong.

"Vu y." Buck thực cảm tạ Vu y, bởi vì mấy năm nay cánh tay của ông thường xuyên sẽ rất đau đều là Vu y hỗ trợ giảm bớt thống khổ cho ông.

"Buck, ý đồ đến đây của chúng tôi, chắc hẳn Carmen đều nói cho anh rồi." Vu y cũng không nói lời thừa, thực sáng khoái nói.

"Ài." Khẽ thờ dài: "Đề cho Vu y các vị phiền lòng."

Vu y Phân Đạt cười cười: "Lo lắng cho anh nhất vẫn là Carmen, anh khỏe mạnh, đứa nhỏ sẽ vui vẻ." Nói xong chỉ chỉ Liễu Thư bên cạnh: "Đây là giống cái Allen mang về, chờ qua mùa đông thì cô ấy sẽ làm nghi thức kết thành bạn lữ với Allen."

Liễu Thư hắc tuyến, này... làm sao đều biết hết rồi, quay đầu nhìn thú nhân cười ngây ngô ở một bên, thấy vẻ mặt hắc cười ngốc ngốc, cô ngậm trợn mắt khinh bỉ. Ai nói thú nhân thực nhị thực đơn thuần chứ, có đôi khi xấu xa lên thì vẫn rất là bóng nhoáng tỏa sáng. (xấu xa = đen)

"Chú Buck, mấy năm cánh tay của chú đã tiêu sưng rất nhiều, để Tiểu Thư nhìn xem, không chừng có thể tốt lên." Allen vẫn là rất thích đối với ông chú Dục Báo tộc này, mới trước đây còn không ít lần chạy sang bên này, đều là người rất quen thuộc. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^V^q^d

Nhìn bộ dáng Liễu Thư một cái, Buck âm thầm trực tiếp gật đầu cho Allen có vận khí tốt, tiểu tử này vừa trưởng thành thì tìm được bạn lữ rồi, phúc khí này còn không khiến cho nhóm tiểu tử thú nhân trưởng thành đã nhiều năm trong bộ lạc cũng chưa có ai phải đổ mắt lên đây. Ông yên lặng liếc mắt nhìn Carmen một cái, vốn đang muốn cổ vũ con trai đi tranh thủ một chút, hiện tại... ừm coi như xong. Nếu không lần khác khi đi Dục Báo tộc thì dẫn Carmen đi, phải tìm một tiểu giống cái xinh đẹp để sinh đường.

Chú Buck đang bỏ não đến khi Vu y kêu ông một tiếng lại một tiếng thì rốt cục tỉnh táo lại. Ông xấu hổ ho khan hai tiếng pha trò, mọi người cũng chỉ nghĩ rằng ông vì chuyện cánh tay mà suy nghĩ, cũng không thêm để ý. Sau một phen vui cười, mắt thấy không khí thoải mái rồi, rốt cuộc tay này vẫn phải xem.

Liễu Thư đã sớm chú ý tới một ít thô ráp rõ ràng trên cánh tay của chú Buck, khi nhìn ông cởi bỏ quần áo, lộ ra một tay rồi thì ánh mắt cô co rút. Cánh tay bị thương này của chú Buck có lẽ là bởi vì hàng năm không vận động nên có chút tái nhợt, nhưng mà cơ bắp cũng không có lỏng.

"Carmen thường xuyên nhu ần cho chú, sau mỗi lần thì chú cũng đã đỡ hơn một ít." Buck giải thích nói.

"Dạ." Liễu Thư gật gật đầu đưa tay xoa cánh tay của chú Buck bởi vì bị thương, thô mà nhô lên, tay nổi gân xanh giống như là từng con giun nhỏ bò đầy: "Đầu tiên con sờ tìm xương cốt của chú, nhìn xem là chuyện gì xảy ra."

Cô cảm thấy có chút không thích hợp, nếu như gãy xương nói, vết thương sẽ không là cái dạng này, lại nói sau nhiều năm như vậy, tốt tốt xấu gì cũng đã lành lặn, mặc kệ như thế nào cũng sẽ không là cái dạng đáng sợ như vậy, ngược lại giống như là...

Ngược lại Buck là có chút bội phục Liễu Thư, Vu y không sợ hãi là vì đã sớm thấy qua, các thú nhân thì khỏi phải nói, nhưng mà cô chính là một tiểu giống cái nhìn thấy cánh tay của hắn mà mày cũng không mặt nhăn một cái, còn dám đi lên sờ nắn, trong lúc nhất thời hảo cảm đối với cô co co căng to lên.

Mấy thú nhân vây xem, Allen thì khỏi nói nữa, vẻ mặt này quả nhiên là giống cái tôi thích chính là không giống người thường. Ý tưởng trong lòng Phách Nhĩ và Carmen thì giống như Buck, đồng thời cũng đang nảy sinh ấn tượng tốt mới.

Từ trên xuống dưới, từ nhẹ đến nặng, Liễu Thư dùng tay nghề massage học được da lông mò xương cốt cho chú Buck để dò xét khắp cánh tay. Đợi sau

khi thu tay lại thì biểu tình trên mặt thực vì diệu, có loại mẩu thuần khỏe miệng muốn co rút lại nhẩn nại, còn kém một chút đã làm mặt vắn vẹo rồi.

Một đám người lẳng lặng không một tiếng nói chuyện, đều đang chờ đáp án của Liễu Thư, có thể thấy được cái bộ dạng này của cô, trong lòng đều đã nâng lên. Carmen cau mày lại, còn Buck thì cười ha ha tự nhiên không thêm để ý vầy vẩy tay: "Tiểu Thư đúng không, có phải khó khăn lắm hay không? Không sao, chú đã sớm dự liệu rồi, đừng áy náy trong lòng, mọi việc không thể bắt buộc."

Vu y cũng khuyên: "Đúng vậy, cái này vốn đã không ôm nhiều hy vọng." Vu y thực sự thất vọng, nhưng mà trong dự đoán không phải sao.

"Không phải."

Không nghĩ tới Liễu Thư lại lắc đầu.

"Hả?" Allen cũng đang chuẩn bị an ủi an ủi đây.

"Cánh tay của chú Buck có thể trị liệu, chỉ là... tay này ... cánh tay vốn không có gãy."

"..."

Người một phòng im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 83: Khôi phục trật khớp

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Lời Liễu Thư nói quả thật là một quả bom tấn cũng không quá đáng, cánh tay của Buck thế nhưng không bị gãy, nhiều năm như vậy đến nay ông đã sống đến nửa cuối cuộc đời đến cùng là vì cái gì.

"Cô... đây làm sao có thể?" Carmen không tin, tay cánh của a ba khả năng cử động rất ít, nếu không phải bị gãy thì là cái gì, nhưng lời Liễu Thư nói lại làm cho hắn do dự, dù sao cô cũng sẽ không nói dối.

"Tiểu Thư, con đã nói cánh tay Buck không có bị gãy, vậy rốt cuộc là vì sao sẽ biến thành cái dạng này?" Vẫn là Vu y bình tĩnh, chỉ là thoáng sùng sốt một chút, lập tức đưa ra trọng điểm để hỏi.

"Là trật khớp." Vừa rồi tìm kiếm một hồi, Liễu Thư đầu tiên là không tin, nhưng mà cuối cùng vẫn chính là kết quả này.

"Trật khớp là cái gì?" Phách Nhĩ hỏi, cũng không trách bọn họ, cái từ mới này ở đây cũng chưa từng xuất hiện qua, tuy rằng những người khác không có hỏi, nhưng biểu tình trên mặt đều là ý tứ này.

Liễu Thư không có trực tiếp trả lời Phách Nhĩ, ngược lại là hỏi Buck: "Chú Buck, Carmen nói cánh tay này của chú là bị một con dã thú gây thương tích, lúc ấy hẳn là không có bị cắn gây thương tổn, là đụng vào trên cái gì đó đi?" Trật khớp chủ yếu là bởi vì ngoại lực tạo thành, phần lớn là đứt khớp xương sai khớp còn có tay các đốt ngón tay, Buck là thì cả hai nơi là khớp xương và khớp ngón tay đều bị.

Buck sùng sốt, sau đó gật gật đầu: "Đúng, chú không có bị cắn, chính là khi bị con thú đó ném ra thì không đứng vững đánh lên trên một tảng đá lớn, từ sau đó đến nay thì cánh tay này lại không thể cử động, còn rất là đau, lúc ấy chú cứ cho rằng là bị gãy, chẳng lẽ đây là trật khớp mà con vừa nói."

"Đúng vậy, vừa rồi con đã kiểm tra một chút, xương cốt cánh tay của chú cũng không có gãy, là trật khớp." Chứng thật ý nghĩ của mình xong Liễu Thư thở dài: "Vốn trật khớp chỉ cần có thủ pháp chính xác đặt xương cốt trở lại vị trí cũ rồi nghỉ ngơi vài ngày là có thể khỏi hẳn, nhưng mà ở đây các chú đều hiểu lầm thành gãy xương, vẫn không có áp dụng biện pháp gì, lâu như vậy, xương cốt vẫn sai sót, cũng nhanh hỏng rồi."

"Này... Tại sao có thể như vậy?" Về mặt Carmen không thể tin.

Buck cũng thế, ông không nghĩ tới sẽ biết cánh tay sẽ là loại tình huống này, lúc này nhìn gân xanh che kín cánh tay thì thở dài một hơi thật dài.

Vu y Phân Đạt nghe xong cách giải thích này thì đầu tiên là khiếp sợ, tiếp theo thì trong lòng trào ra nỗi áy náy nồng đậm: "Buck, tòi..."

Thương thế của Buck là Vu y xem, nói như thế nào bà cũng có trách nhiệm.

"Vu y đừng nói như vậy, ai cũng không rõ ràng lắm."

"Tiểu Thư, tay của chú Buck còn có thể tốt lên không?" Hiện tại mọi người quan tâm nhất chính là cái này.

"Theo lý thuyết là có thể, nhưng lúc bị thương cũng không có xử lý nên tôi có chút lo lắng." Dù sao cô cũng không phải chuyên nghiệp không có nắm chắc bao nhiêu.

Vốn đang không có hi vọng, hiện tại chứng thật cánh tay của Buck không có gãy, chỉ là sai khớp, nhưng chính vì như thế rất nhiều năm nên có chút phiền phức. Vu y vì muốn bù đắp, nên trực tiếp tỏ về mình sẽ hỗ trợ toàn bộ quá trình, mặc kệ như thế nào trước phải chữa khỏi tay cho Buck.

Liễu Thư ngẫm lại thấy cũng đúng, năng lực bản thân mình không được, nhưng không phải có rất nhiều người sao. Y thuật của Vu y không phải tốt lắm, nhưng tốt xấu cũng chiếu cố toàn bộ bộ lạc, dù sao cũng tốt hơn mình, vì thế sau khi bàn bạc, trước khôi phục lại xương cốt về vị trí cũ cho Buck.

Cái này vốn là không phải Liễu Thư thì không được, dù sao chỉ có cô là biết nên làm như thế nào, nhưng thân thể thú nhân vô cùng cường tráng, cho dù Buck đã thật lâu không đi săn bắn, nhưng thân cơ bắp đó cũng không tiêu mất, khí lực của Liễu Thư lại nhỏ căn bản khôi phục không được. Cuối cùng vẫn là giao việc này cho Allen, tìm mấy con khỉ, tháo dỡ xương cốt ra rồi lại khôi phục lại vị trí cũ, Allen cũng thông minh qua lại vài lần thì cũng học được bảy tám phần.

Vốn khôi phục xương cốt cho chú Buck là Carmen muốn tới làm, Liễu Thư cảm thấy cánh tay Buck nhiều năm nay không hoạt động, cơ bắp phải thoái mái để khôi phục xương cốt mới tốt, nên mỗi ngày để cho Carmen massage cho a ba của hắn, hắn cũng không có thời gian học. Đường nhiên mai này trong bộ lạc bất luận kẻ nào đều học cũng được.

Ngày khôi phục xương cốt cho chú Buck thì tộc trưởng và phu nhân tộc trưởng Đỗ Lạp đều đi tới nhìn một cái, ừm, được rồi là vì chứng kiến một khắc coi như là lịch sử này. ——!

Vốn tưởng rằng khôi phục xương cốt thì có cái gì đâu mà nhìn, đáng tiếc Allen học rất tốt, vô cùng rõ ràng lưu loát đã khôi phục tốt xương cốt. Chỉ là vì trật khớp lâu lắm, ngay cả là thú nhân thì chú Buck cũng bị đau cả người trực tiếp đổ mồ hôi lạnh, kêu rên ra tiếng.

Xương cốt cản trở lại vị trí cũ có hai nơi, cổ tay thì còn may, chỗ ở trên các đốt ngón tay Allen đều cảm giác được xương cốt của chú Buck đang ma sát, rất không lưu loát. Thấy chú Buck một đầu mồ hôi lạnh, bộ dạng thống khổ thì hắn đành nhẫn tâm lại tiếp tục, có thể tưởng tượng thà đau ngắn còn hơn đau dài, chịu đựng qua được là tốt rồi. Nên ngay sau đó hắn cũng không tiếp tục do dự, sử dụng khí lực ra tay ngoan độc một cái, chỉ nghe được một tiếng "lộp cộp" vang lên, hết thấy trần ai lại định. Chỉ là mặt của chú Buck không có chút máu, bộ dạng thoát lực. Carmen đang ôm ông có thể cảm giác toàn thân a ba cũng giống như vừa vớt từ trong nước lên, thì không khỏi đau lòng khước miệng mím thành một đường thẳng tắp.

"Cái kia... Tiểu Thư à, sau khi trật khớp rồi sửa lại xương cốt đều đau như vậy sao?" Tộc trưởng cũng bị Buck như vậy hù dọa đến.

"Ừc... sẽ không, chỉ đau một chút như vậy thôi, chú Buck là vì trị hoãn quá lâu mới có thể như vậy."

"Hô..." Tộc trưởng hung hăng thở ra, nói luôn miệng: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt..."

Những người khác cũng là như thế, đồng thời bị dọa lau mồ hôi toát ra, trong lòng yên lặng tán thưởng chú Buck, thật sự là rất không dễ dàng.

Cánh tay Buck đã được nối lại hoàn toàn, cũng là vì có thể được điều dưỡng tốt, Vu y đặc biệt giã được đắp lên, băng bó cánh tay kia thực nghiêm kín. Liễu Thư còn xé khỏi da thú treo cánh tay đó của chú Buck ở trước ngực, nghiêm cẩn ba tháng không thể động một chút nào, cũng không cho làm chút động tác mạnh nào, tránh cho bị thương.

Carmen biết a ba của mình không phải người thích nhàn rồi, quyết định trong mấy ngày đó sẽ rút nhiều thời gian coi chừng ông.

Chuyện đến đây thì xong rồi... mới là lạ.

Trong bộ lạc đều biết gãy xương cũng có thể nối lại, ngay cả chú Buck bị thương đều có thể chữa khỏi, trong lúc nhất thời tất cả thú nhân chịu qua thương tổn này đi tới xin giúp đỡ, Liễu Thư cũng không cách nào chống đỡ, có tộc trưởng và Vu y hỗ trợ cuối cùng có thể thở một hơi.

Cô biết cũng không phải tất cả xương gãy đều có thể nối được, có chặt đứt rất nhiều năm, căn bản là bất lực, có lẽ làm phẫu thuật thì có thể, đáng tiếc cô cũng không phải là bác sĩ, nhiều lắm chỉ tính là gà mờ, vì thế lục tục có thú nhân thất vọng mà về. Thấy bóng dáng cô đơn của thú nhân cao lớn, cô cũng không chịu nổi, cứ cảm thấy là mình không đủ năng lực, trong lòng âm thầm quyết định muốn cho những thú nhân này được tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 84: Nguy cơ bộ lạc

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Mùa đông gian nan, nhưng cho dù có gian nan hơn nữa cũng cần phải vượt qua, cũng sẽ vượt qua, trong nháy mắt cũng đã đi qua một nửa.

Nếu là ngày xưa, mỗi khi đến thời điểm này các thú nhân gần như có thể nói là tìm không thấy thức ăn, mà lại không biết được dự trữ nên bọn họ chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đói một ngày lại một ngày, hoặc là thật vất vả mạo hiểm tiến vào trong tuyết mờ mịt gian nan đi tìm kiếm thức ăn.

Nhưng mà năm nay thì khác, bởi vì có Liễu Thư, để cho bộ lạc sớm chuẩn bị không ít thịt muối, tuy rằng hãy còn thiếu thốn nhưng mà ảm no có thừa, cũng khiến cho mọi người an tâm rất nhiều, cũng không luống cuống. Khiến cho tộc trưởng vui mừng nhất chính là, mỗi khi đến thời điểm này bởi vì rét lạnh không cẩn thận một chút là sẽ lấy đi một ít sinh mệnh nhỏ yếu, lúc này lại là vì có giường đất xuất hiện, cũng không phát sinh ngoài ý muốn một lần nào. Cho dù có vài giống cái hoặc ấu tể sinh bệnh nóng lên, thì chỉ cần ngủ trên giường đất che kín, lại để cho Vu y nấu một chén được thì đa phần cũng không có việc gì.

Một nhà tộc trưởng đang ở là vách núi dưới chỗ Vu y Phân Đạt, coi như là chỗ cao nhất. Vợ chồng tộc trưởng Lôi Đức chỉ có một đứa con trai là Phách Nhĩ, mà Phách Nhĩ sau khi trưởng thành thì tự mình phân đến một cái sơn động thuộc về hắn. Nhưng mà Phách Nhĩ còn chưa có bạn lữ nên trừ bỏ ngủ thì ở trong sơn động của mình ra, dưới tình hình chung đều là ở đây.

"Mấy ngày sắp tới các anh trước hết đừng đi ra ngoài săn bắn." Sáng tinh mơ tộc trưởng Lôi Đức liền sốt ruột tìm những người đầy đủ sức lực trong bộ lạc mở một hội nghị nhỏ.

"Đây là vì sao?" Đạt Nhĩ hỏi: "Con còn muốn đi một ít địa phương xa hơn một chút đây."

Những người khác tuy rằng không có mở miệng, nhưng mà đại khái ý tứ cũng là như thế, vì thế tộc trưởng không thể không giải thích.

"Mấy ngày trước đây các anh săn bắn trở về lục tục báo cáo có tung tích sói chân thọt, cũng đều cách bộ lạc không xa, có mấy lần còn gặp phải mấy con đơn độc. Tôi nghĩ chúng nó hẳn là để mắt tới bộ lạc, mấy con đó cũng chính là đến tìm hiểu hư thật của chúng ta."

"A."

"Thế nào như vậy?"

Tộc trưởng nói làm cho chúng thú nhân trong sơn động lớn tiếng xôn xao.

Vu y Phân Đạt ngồi ở dưới tay tộc trưởng, sau khi liếc mắt nhìn nhau rồi nhận được tộc trưởng Lôi Đức khe khẽ gật đầu, thì trong trẻo mở miệng: "Năm nay mùa đông đến sớm, càng rét lạnh hơn, các dũng sĩ thú nhân chúng ta đều cần đi đến địa phương xa hơn để săn bắn, hưởng chi đám cường đạo vô si đó. Chắc chắn chúng nó là không thể tìm được đồ ăn đã đói khát chiếm cứ toàn bộ, chúng ta không thể không đề phòng."

"Lúc này đây sau khi ta và tộc trưởng thương lượng, quyết định mấy ngày sắp tới chỉnh đốn phòng hộ bốn phía bộ lạc, vạn vạn không thể để cho đám sói đói chiếm cứ bộ lạc, thương tổn giống cái và ấu tể của chúng ta." Buổi nói chuyện của vu y Phân Đạt mang theo khích lệ cổ vũ, các thú nhân phía dưới nghe được thì mắt thú đỏ lên, nắm chặt tay, tuyên bố nhất định là sẽ không để cho sói đói làm hại gia viên.

"Allen, năm nay sói chân thọt đến quá sớm, năm rồi đều là lúc mùa đông sắp qua thì mới đến." Từ trong nhà tộc trưởng đi ra các thú nhân chào hỏi lẫn nhau rồi cũng ai về nhà nấy, nhưng mà mấy người anh em của Allen lại tụ lại nói chuyện phiếm với nhau.

Noah mới trưởng thành không lâu, hiểu biết đối với sói chân thọt cũng không nhiều, tuy rằng cũng gặp qua chuyện sói chân thọt công kích bộ lạc, nhưng phần lớn thời điểm hắn còn nhỏ chỉ có thể nhìn, cũng không thể tham gia, tóm lại nghe việc này, trừ bỏ lo lắng ra còn có chút cảm giác nóng lòng muốn thử.

"Tộc trưởng nói hẳn là đúng vậy, chúng nó hẳn là tìm không thấy đồ ăn rồi." Kỳ thực dưới tình hình chung đám sói chân thọt này cũng không thích trêu chọc thú nhân, thú nhân cũng không phải là thú tùy ý để cho chúng nó cướp đoạt. Nếu như thật sự chống lại, đối với bầy sói mà nói phải mất thời gian rất lâu mới có thể khôi phục lại. Nhưng vì tiếp tục sinh tồn, tìm không thấy đồ ăn chúng nó chỉ có thể bấp chấp khó khăn, dù sao phải tiếp tục duy trì bầy sói, đây là sứ mệnh trời sinh của từng chủng tộc. Có lẽ đây là cách sinh tồn tự nhiên, lúc bầy sói công kích bộ lạc cũng đã giảm mạnh số lượng của mình.

"Oman, Tiểu Thư để em hỏi một chút Eva hiện tại thế nào."

Nói tới Eva, Oman hơi hơi nở nụ cười: "Sắp sinh, Vu y nói người lớn và ấu tể đều được dưỡng rất tốt." Hắn cũng sắp được làm a ba, chỉ là...: "Hy vọng sinh ra được nhanh chút, không biết khi nào thì bầy sói sẽ tới." Oman lo lắng nhất chính là cái này, nếu như bầy sói công kích bộ lạc kinh hách đến Eva, hậu quả là điều không phải hắn hy vọng.

Bản thân Allen là em trai cũng có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng Oman, vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Đừng lo lắng, sẽ không để cho cô ấy có việc."

"Ừ."

Liễu Thư cảm giác được không khí trong bộ lạc càng ngày càng khẩn trương, có thể nhìn ra rất rõ ràng, tự nhiên là bởi vì các thú nhân đều không có lại đi ra ngoài, mà là ở lại trong bộ lạc, cuối cùng hỏi ra mới biết được nguyên cơ sắp tới.

Cô không có gặp qua sói chân thọt lớn lên là cái dạng gì, nhưng mà lại biết bầy sói đáng sợ, nếu như cứ như vậy mà vọt vào trong bộ lạc, các thú nhân có thể ngăn cản, nhưng mà suy đoán khó tránh khỏi sẽ có một hai con cá lọt lưới, nếu vọt vào bên trong, quả thực chính là sói vào đàn dê.

Vốn cô còn nghi hoặc, cho dù bầy sói vào được thì thế nào, bọn họ đều ở trên vách núi đá, sói chân thọt lại không có cánh dài giống như thú nhân,

không leo lên được, bọn họ không có nguy hiểm. Nếu như thực sự nghĩ như vậy đã có thể sai lầm rồi, sói chân thọt thật sự là không thể bay, nhưng mà động tác của chúng nó rất linh hoạt, tứ chi toát ra lực vô cùng mạnh mẽ. Trong đó khoảng cách son động trên vách núi đá cũng không xa, nếu như nhảy từng đoạn một, tuyệt đối có thể nhảy đi lên. Lúc ấy vừa nghe, Liễu Thư chỉ cảm thấy không hổ là dị thể, ngay cả động vật đều ngạc nhiên như vậy. Cũng đúng, có thú nhân tồn tại mạnh như vậy, nếu như đối thủ của bọn hắn không mạnh một chút, chẳng phải là không có không gian sinh tồn, quả thực một phương khí hậu một phương người.

Bộ lạc phòng hộ chính là bắt đầu từ bên ngoài, thú nhân dùng đúng là một loại thực vật, lớn lên giống gai, nhưng mà bộ dáng càng thô lớn hơn nữa. Mỗi một cái gai đen nhánh sắc nhọn vừa thấy liền biết là rất sắc bén, nếu như ngã vào đó chắc chắn máu tươi đầm đìa.

Loại thực vật này được bộ lạc trồng một vòng vây, chính là phòng ngừa bầy sói, tuy rằng sói chân thọt toát ra năng lực mạnh, nhưng cho dù là sức bật đó, nếu là đánh gãy chân sau, kế tiếp chúng nó vô lực phần lớn sẽ ngã chết, dù không chết cũng ngã không nhẹ. Các thú nhân đau đầu chủ yếu chính là hàm răng của chúng nó, nếu ai bị nó cắn phải một cái, nếu không hy sinh một khối máu thịt cũng đừng mong đá đi nó, đây mới là chỗ khó dây dưa nhất của bọn nó.

Hết chương 84.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 85: Tìm được gừng

Editor: ChiêuNinh

Theo không khí bộ lạc bắt đầu khẩn trương lên, Liễu Thư cũng bận rộn, cái này cũng do Vu y.

Vu y Phân Đạt cảm thấy Liễu Thư biết được rất nhiều, nhất là cũng có không ít hiểu biết đối với phương diện trị liệu miệng vết thương, vì thế thật nhiệt tình nổi lên tâm tư nghiên cứu thảo luận, mà đối với cái này Liễu Thư coi như là có cùng tâm ý. Cô nhận biết một ít thảo dược đơn giản thường dùng, nhưng mà đối với một thế giới lạ lẫm này, cô không biết những thứ mà cô đã từng biết đến có thể thay đổi hay không. Có Vu y dạy tin tưởng cô có thể tìm ra vài thứ gì đó đối với thú nhân mà nói rất quan trọng nói cũng không chừng đâu.

Vì thế mỗi ngày cuộc sống hằng ngày của Allen trừ bỏ sáng sớm tới đây đưa tin kiểm ăn cơm ra, còn có đưa Liễu Thư đi tới chỗ Vu y Phân Đạt học tập lẫn nhau.

"Tiểu Thư, đây là cỏ may mắn (Cát Lỗ thảo), chính là được các thú nhân thường dùng để tiêu sưng trừ máu đọng." Vu y Phân Đạt cầm một cây dược cỏ khô dạy cho Liễu Thư, vừa giải thích tác dụng của nó.

"Có một loại thú kêu là Cát Lỗ thú, chúng nó chuyên ăn Cát Lỗ thảo, màu sắc bộ dạng cũng không khác lắm với cỏ này, nếu như không cẩn thận còn có thể nhầm lẫn cả hai. Cát Lỗ thú có độ linh hoạt rất cao, cũng không dễ dàng bắt chúng nó, thịt của chúng nó cũng không thể ăn, nhưng mà huyết dịch lại có thể giải rất nhiều độc tố, uống vào đối thân thể cũng mới có lợi, hơn nữa da cũng cứng cỏi, ta cảm thấy làm thành giầy khăng định thực chịu được ma sát."

Hiện tại trong bộ lạc đã không có ai mà không mang trên chân là giày ủng da thú dẻo dai mười phần làm thành, Liễu Thư cũng chứng kiến những thứ này phát triển. Không phải các thú nhân không thông minh, bọn họ chính là thiếu một cơ hội mà thôi, giống như xã hội nguyên thủy phát triển trở thành xã hội văn minh, quá trình này cần thời gian thật lâu thật dài, cùng với rất nhiều rất nhiều người cùng chung phát triển mở ra. Chỉ là Liễu Thư xuất hiện, làm cho hết thảy đều đi một con đường tắt mà thôi.

Sau khi có quần áo, thì bọn họ bắt đầu kiểu dáng, mặc thế nào, mặc như vậy có thuận tiện mà xinh đẹp. Có giày thì một ít đa dạng lại bắt đầu xuất hiện, khâu bên trong giày một ít lông mao, mang vào càng ấm áp, hoặc là làm thành dây giày muốn xuyên. Nhớ tới ngày ấy có người còn làm ra kiểu dạng dép lê. Liễu Thư nghĩ mà không nhịn được buồn cười, chỉ là thoáng cười cười rồi lại thu hồi tâm tư tiếp tục nghe Vu y giảng.

Tiếp tục vài ngày như vậy thì Liễu Thư cũng học được không ít, nhận biết được thảo dược trong son động của Vu y được bảy tám phần. Một ít dược cỏ tên khó hiểu, được dùng thực sự kỳ lạ, cẩn thận tính toán thú nhân nhiều lần cũng chỉ có thể dùng tới vài thứ, thứ phụ trợ khác thì nhiều, ngược lại cô cảm thấy đáng tiếc. Thấy biểu tình của Liễu Thư thì biết trong lòng cô nghĩ đến là cái gì, nói cái này, Vu y cũng có chút thẹn thùng, nhớ tới những thứ giống cái này nói cho bà nghe, thì Vu y càng cảm thấy được xấu hổ rồi.

Thực ra thì Liễu Thư cũng không nói với Vu y như thế nào, chỉ là nói cho Vu y phương thức gãy xương nối xương nên xử lý như thế nào. Còn có chính là bởi vì nơi này không có dược đặc thù sát trùng tiêu độc, cô còn nói chút thực dụng của nó ví dụ như giống như lần trước cô cắt bỏ thịt nát cho Abby trước tiên cũng là thiêu nướng cây kéo một chút, đây là tiêu độc, phòng ngừa miệng vết thương của Abby cảm nhiễm. Còn nói tro bụi đen trong lò sưởi là sạch sẽ nhất, nếu như có thú nhân bị thương chảy máu không ngừng, nắm lấy tro than xoa lên có thể cầm máu tiêu viêm v.v...

Có lẽ là cô không thêm đề ý, nhưng mà Vu y cũng giống như là lấy dược chỉ bảo, đừng nhìn chỉ là cầm máu tiêu viêm nho nhỏ, nhưng phải biết rằng có bao nhiêu thú nhân giống cái ấu tễ là chết bởi đồ máu nhiễm trùng.

"Ồ?" Liễu Thư đang nhàn rỗi nhàm chán, Vu y nghe xong đề nghị của cô thì bỏ chạy đi nghiên cứu, cô đang tìm kiếm ngay tại một đồng thảo được, không nghĩ tới cũng làm cho cô tìm được một thứ không tưởng tượng được: "Vu y, người...người tìm được cái này từ đâu?"

Vu y đang nghiệm chứng tác dụng của tro đen trong lò sưởi đối với miệng vết thương, vật thí nghiệm của bà là một con thú nhiều lông, vẫn còn sống, đây là bà cố ý yêu cầu. Vu y ở trong bộ lạc có địa vị rất cao, chút yêu cầu ấy là được cho phép. Tuy rằng vào mùa này bắt thú nhiều lông lại còn sống thì vẫn có chút khó khăn nhỏ, nhưng mà vẫn bắt được, là Carmen bắt. Nghe nói là vì nghe được tin tức nói bởi vì Liễu Thư và Vu y đang cùng nhau nghiên cứu, xem ra bảo thú nhân này là muốn biểu đạt cảm kích của mình.

Vu y Phân Đạt đang vui đầu nghiên cứu thì tuyệt đối không muốn bị quấy rầy vào lúc này, vì thế chỉ là quay đầu liếc mắt nhìn một cái, sau đó thì chẳng hề để ý thoải mái nói: "À, cái kia à, tôi cũng không rõ lắm, chính là có một lần lúc đào thảo được thì nhìn có khối còn rễ cây nên thuận tiện mang về để xem. Vốn đang nghĩ đến không thể dùng làm được thì ăn cũng không có việc gì đi, không nghĩ tới nấu ăn, cái hương vị kia..." Câu nói kế tiếp Vu y cũng chưa nói xong, có lẽ là nhớ tới cái vị kia, một khuôn mặt đang tốt đẹp cũng vận vẹo, xem ra đối với cái này thực sự lòng còn sợ hãi.

Diendanlequydon~ChieuNinh

Nghĩ tới Vu y thế nhưng sẽ nấu thứ này để ăn, Liễu Thư thực không phúc hậu nở nụ cười, tiếp theo động tác trong tay bẻ vật kia thành hai miếng, giờ một miếng đến bên miệng, vụn đầu lưỡi liếm liếm.

Thấy động tác của Liễu Thư, Vu y có lòng muốn ngăn cản, nhưng cũng không còn kịp rồi, chỉ có thể nhìn cô tăng thêm một ngụm, rồi đành bắt đầu dĩ thời dài. Bà buông chuyện trong tay, đứng lên đi tới, nhưng mà mọi chuyện cũng đã ra ngoài suy đoán đoán của bà. Bà vốn tưởng rằng sau khi giống cái ném thứ hương vị thứ này, tuyệt đối sẽ là cau mày nhăn mặt nhăn nước bọt, cũng không nghĩ rằng Liễu Thư cũng là vẻ mặt mặt không đổi sắc, ngược lại lại ném thêm một ngụm rồi lộ ra tươi cười vui sướng, thật sự dọa Vu y nhảy dựng, đừng nói không phải là ăn hồng rồi đi, bà cũng không quá rõ ràng cái thứ đồ chơi này rốt cuộc cái hương vị gì.

"Tiểu, Tiểu Thư, con không sao chứ?" Vu y Phân Đạt hỏi thật cẩn thận, trong tay còn bưng một chén nước, giống như là muốn dứt cho Liễu Thư uống.

"Vu y, người cũng không biết đây là cái gì sao?" Liễu Thư cười thực long lanh, nếu như Allen có mặt, chắc là thật cao hứng nhìn thấy cô như vậy.

"Ừc, là cái gì?" Vu y biết lắng nghe hỏi.

"Là gừng, gừng đó." Rốt cuộc thì cô tìm được gừng rồi, thời kì khổ bức cuối cùng phải chấm dứt rồi.

Đúng vậy Liễu Thư chính là tìm được gừng ở trong đồng thảo được của Vu y Phân Đạt, loại tình cảm vui sướng này thì khỏi phải nói. "Dân dĩ thực vi thiên", lời này từ xưa đến nay tuyệt đối là lời lẽ chí lý. Nhớ tới khi mình vừa tới ăn cái gì cũng là trừ bỏ thịt nướng chính là thịt nướng, hiện tại tốt xấu còn có thể uống được canh thịt. Cho dù thịt ở xã hội nguyên thủy đều là rất tươi mới, nhưng cái mùi tanh là muốn trừ cũng trừ không hết, cho tới nay cô đều nghĩ muốn tìm chút gia vị, nhất là hành tỏi gừng, đáng tiếc vẫn không thể như nguyện. Hiện tại cuối cùng là hết khổ đã có gừng, cái khác cũng không thành vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 86: Dấu ấn bảo vệ

Editor: ChieuNinh

Vu y Phân Đạt không có cao hứng như Liễu Thư, nhưng thấy bộ dạng cô vui thích, cũng có một chút tò mò đối với thứ làm cho bà ghét bỏ không thời: "Tiểu Thư đây là cái gì, gừng, giống như không có thể ăn đi." Cũng quá khó ăn.

"Ha ha, gừng này chính là thứ tốt, có thể ăn, nhưng mà phương pháp ăn cũng không phải giống như Vu y nói là làm như vậy, lúc nấu cơm nhất là thịt để ăn thì bỏ thêm chút gừng có thể trừ đi vị tanh nồng, làm cho hương vị ăn càng thêm ngon." Nói xong, Liễu Thư còn cắn một ngụm thịt gừng, cũng không sợ cay, cười hi hi tiếp tục nói: "Nó còn có giá trị dùng được, nói thực ra cũng là một loại thảo dược, có công hiệu thanh nhiệt giải độc, nhất là dùng gừng nấu canh gừng, có thể xúc tiến tuần hoàn huyết dịch, xua tan khí lạnh, còn có thể đổ mồ hôi, trị liệu ho khan phong hàn và đau đầu, tóm lại rất nhiều chỗ tốt."

Ánh mắt Phân Đạt mạnh mẽ sáng ngời, cẩn thận lấy qua nửa miếng gừng khác trên tay Liễu Thư, vừa nhìn vừa chắc chắn lấy làm kỳ: "Không nghĩ tới thứ khó ăn như vậy cũng có nhiều chỗ tốt như vậy, ài, thực đáng tiếc lúc ấy ta mang nhiều chút trở về thì tốt rồi."

Khuấy động một chút, tóm lại tìm ra mấy củ gừng, cộng lại cũng nhiều hơn nửa kg, Vu y nhìn còn rất đáng tiếc. Ngược lại Liễu Thư không thèm để ý, đã có thứ này, như vậy về sau sẽ tìm cũng giống nhau.

"Đừng ngại, đợi đến đầu xuân là có thể đi ra ngoài tìm thử xem, ngược lại khi tìm thì tìm nhiều một ít để dự trữ."

"Ừ, con nói có đạo lý, cứ như vậy đi." Vu y cũng không phải người rồi rắm, nghĩ thông suốt rồi thì cảm mấy củ gừng vui vẻ còn kém chút nữa không tìm được thấy phương hướng. Lại còn ra sức lôi kéo Liễu Thư nói tác dụng ưu việt của gừng, còn hỏi tí mĩ cái loại này, làm cho Liễu Thư thật buồn cười,

đương nhiên trên thực tế xác thực cô cũng nở nụ cười.

Mãi cho đến khi Allen tới đón người Vu y cuối cùng mới buông tay, trước khi đi còn đưa mấy củ gừng cho Liễu Thư. Nói thật cô vốn cũng muốn hỏi xin, nhưng mà chỉ có mấy củ như vậy, hơn nữa Vu y lại hết sức yêu thích, cô cũng sẽ không không biết xấu hổ mà hỏi, không nghĩ tới lại được đưa mấy củ, lập tức cao hứng tìm không thấy phương hướng, ra sức nói cảm ơn với Vu y.

"Ài, cái này có là cái gì, gừng vẫn là con phát hiện đấy, nếu con không nói chúng ta ai cũng không biết nó có nhiều tác dụng như vậy, tặng cho con mấy củ, cho dù là cho con hết cũng là đương nhiên. Nhưng mà tôi còn muốn giữ lại nhìn xem, thì cũng chỉ cần vài củ." Vu y chất phát không thêm đề ý vầy vầy tay nói.

Liễu Thư có chút cảm động, cuối cùng chỉ cười cười, tiếp nhận gừng, cười ở trên lưng Allen rồi đi.

"Tiểu Thư, Vu y đưa cho em là cái gì?" Trên đường Allen hỏi.

"Cái này kêu là gừng." Cô cầm một củ gừng lắc lắc ở trước cái mũi của Allen, còn chưa kịp nói tới chỗ tốt của gừng như hiến vật quý thì xảy ra biến cố. Tay Liễu Thư dính nước gừng, đưa tới con hổ bự thì một cái hất xì không hề báo trước xông ra, thân hổ nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa thì quăng Liễu Thư rớt xuống dưới, làm cô sợ tới mức luống cuống thét chói tai.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi Tiểu Thư." Thú nhân phạm sai lầm lập tức khẩn trương ổn định thân hình, sau đó chính là ra sức xin lỗi.

Liễu Thư lòng còn sợ hãi ghé vào trên lưng hổ rầm rì giả chết một hồi lâu, cũng sắp trở lại son động, cũng một đường nghe thú nhân nói lời xin lỗi. Kỳ thực cũng không có gì chỉ lập đi lập lại mấy câu như vậy, cô nghe mà khóe miệng cũng có chút co rút: "Được rồi, không trách anh, là bản thân tôi không tốt làm anh bị sặc." Dien*đan*le*quy*don ChiêuNinh

"Thực sự không có việc gì hả?" Allen thật cẩn thận, sợ Liễu Thư tức giận, âm thầm tự trách trách mình quá sơ suất.

"Thật sự không có." Cũng biết thú nhân hết sức đơn thuần, nếu cô không nói tốt, không biết sẽ tự trách thế nào đâu.

Đến cửa son động, Allen thật cẩn thận đặt Liễu Thư xuống, sau đó nhanh chóng biến trở về hình người, tiến lên đỡ lấy cô, tỉ mỉ đánh giá cô từ trên xuống dưới sợ hành động vừa của mình rồi sẽ dọa cô xảy ra nguy hiểm gì.

Liễu Thư thì không sao, nhưng mà bộ dạng ánh mắt đỏ đậm của Allen làm cho trong lòng cô nhất thời không có tư vị, có lẽ chỉ sợ hàng này còn khẩn trương hơn cả cô nữa. Lập tức trong lòng cô ảm áp, mềm mại không thôi, cô không tự chủ được vươn tay sờ lên đầu tóc rồi màu đỏ kim đỏ: "Thật sự là ngốc tử."

"Tôi không ngốc." Không nghĩ tới Allen lại sẽ phản bác, bất lấy tay Liễu Thư đang vuốt đầu hấn, nhẹ nhàng nắm trong tay, lôi kéo cô đi.

"A, anh không ngốc thì ai ngốc, một tên đại ngốc, người lớn đầu không lớn." Lúc này hứng thú, Liễu Thư nhủ mảy liễu, nói càng sắc bén.

Allen không thêm đề ý, chỉ là bàn tay có thể cho hấn nắm trong tay có chút cảm giác mát lạnh, khóe miệng mang theo nụ cười nhẹ nhàng chậm rãi nói: "Tôi không cần thông minh nhiều, em thông minh là tốt rồi, tôi chỉ cần lớn là được, như vậy sẽ càng dũng mãnh cường tráng, cũng để bảo vệ em, bảo vệ em cả đời... Thần thú làm chứng."

Bốn chữ cuối cùng, Allen nói rất nhẹ rất chậm cũng rất kiên định, giống như kiên quyết của hấn, từng chữ từng chữ cứng rắn mà cố chấp nện ở trong lòng Liễu Thư, trở thành dấu ấn, cái loại vĩnh viễn cũng không thể rút đi này. Trong khoảng thời gian ngắn khiến cho cô từ trước đến nay có tiềm chất nữ hấn tử có xúc động rơi lệ.

—

Sau khi trở về Liễu Thư nói chỗ tốt của gừng cho Allen, hàng này thật hưng phấn vỗ ngực bảo đảm nói đến mùa xuân thì nhất định tìm rất nhiều rất nhiều trở về, Liễu Thư biết tâm ý của hấn chỉ cười, cũng không nói thêm cái gì.

Mấy củ gừng cũng không thể làm gì, cắt nửa miếng nấu cá kho tàu, cá được cô chiên tới màu vàng xộp giòn, lại rắc gừng lên mặt, mặc dù còn thiếu gia vị khác, nhưng hương vị này chính là tốt hơn trước không ít, cũng có vị, Liễu Thư thêm ăn nước đến miếng tiết ra.

Gừng còn lại, cô cũng không có động tới, đương nhiên cô còn muốn ăn những thứ khác, nhưng mà tổng cộng chỉ có mấy củ. Có giường sưởi thì không sợ rét lạnh, nhưng ai có thể cam đoan sẽ không bị đau đầu nhức óc, dưới điều kiện tiên quyết không có thuốc cảm mạo thì gừng vẫn là phải dự trữ đi. Cô cũng chỉ là vừa nghĩ như vậy, cũng không nghĩ rằng rất nhanh gừng của cô thật sự phát huy công dụng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 87: Rơi xuống nước sinh bệnh

Hôm nay đối với Liễu Thư mà nói chỉ là một ngày như bình thường, thay đổi duy nhất chính là chạy đi tìm Alice Kathy là cà. Từ sau khi Abby bị thương lần trước thì đôi oan gia Kathy này coi như là đâm thủng tầng giấy mỏng. Lúc ấy Abby bị thương, mà có lúc cho rằng bị phé đi một nửa, nhưng Kathy dù khóc nước mắt, vẫn chăm sóc sinh hoạt trước sau như một. Abby thì vốn cũng có cái ý tứ kia, nhưng vẫn luôn phạm bệnh ngốc thật thần kỳ, lúc này bị thương lại trong vô hình trung làm cho đại tiểu tử thành thực lên, cũng hoàn toàn bày ra dáng vẻ thú nhân tốt là không dong dài dây dưa, nên lập tức lấy tốc độ của gió xác định quan hệ bạn lữ chưa kết hôn cùng Kathy. Ngược lại làm cho thú nhân vẫn có lòng suy tư khác với Kathy bóp cổ tay, thảm thán tiểu tử Abby này gặp may mắn, loại bệnh phạm nhĩ này rốt cục được chữa trị tốt, chắc chắn, đáng tiếc đáng tiếc.

Nghi thức khế ước bạn lữ của Abby và Kathy cũng định vào mùa xuân năm sau, Kathy tuyên bố tổ chức cùng với Liễu Thư. Đồng thời còn khiến cho Alice lúi thủ mau chóng tìm một thú nhân để mọi người đều cùng với nhau, hơn nữa âm thầm ám chỉ Ngải Đạt thực không tệ. Tiểu giống cái xấu hổ đến nỗi nhìn thấy Ngải Đạt đều đi đường vòng mấy ngày, ngược lại làm cho Ngải Đạt không hiểu ra làm sao.

Chân Abby hồi phục cũng không tệ lắm, thay đổi được vài lần, xương cốt phát triển khả quan. Cứ theo đà này ngược lại thời gian khép lại so với Liễu Thư dự tính còn muốn nhanh hơn, Abby cao hứng không thôi. Mắt thấy thương chân của Abby khỏe lại, Kathy rất vui vẻ, một khi cao hứng thì lôi kéo Liễu Thư Alice còn có mấy nữ hài tử giống cái trẻ tuổi trong bộ lạc tán gẫu bất quá không tiết chế.

Phải nói bất quá quả nhiên là thiên tính của nữ nhân, cho dù là ở xã hội nguyên thủy lạc hậu, chuyện này vẫn có thể làm như thường, Liễu Thư ngửa đầu bốn mươi lăm độ ưu thương nhìn trời.

Đội mang theo một đầu dê tài "giống cái nhà XX và thú nhân nhà cô ấy thật có tướng vợ chồng, tiểu thú nhân nhà XXX tối hôm qua đái dầm, Xxx có được bao nhiêu thú nhân theo đuôi... v.v..." quay về, Liễu Thư vừa ngồi xuống còn chưa kịp uống miếng nước, chỉ thấy Allen vô cùng lo lắng từ bên ngoài chạy vào, còn thở hổn hển.

"Đây là làm sao vậy?" Liễu Thư vội hỏi.

"Mau cùng tôi đi phía sau, Khoa Ân bị bệnh."

Phía sau chính là sơn động "Cô nhi viện" của bọn nhỏ, bởi vì tới gần phía sau núi, nơi này đều được thống nhất kêu là phía sau, cho nên chỉ vừa nói như vậy thì Liễu Thư hiểu được.

"Hả? Bị bệnh? Sao lại thế này?" Liễu Thư nghe vậy thì vừa hỏi, vừa thuận thế đứng lên chuẩn bị đi theo Allen.

Allen dọn dẹp một chút mang theo vài thứ, trong đó còn có gừng Liễu Thư xem như là bảo bối: "Đứa nhỏ Khoa Ân này còn nhỏ, nhưng là đứa có hiểu biết, nhưng lần này rất lỗ mãng, chạy đến bờ sông đi bắt quá nhiều gai, không cẩn thận bị ngã vào trong nước, may mắn phát hiện kịp nên nhanh chóng vớt lên."

"Roi xuống nước?" Vậy thì không được, trời rét lạnh công cho dù là trong ngày thường phải rảnh rỗi cả ngày còn thấy lạnh huống chi là rơi xuống sông nước băng lãnh thấu xương, còn không đông cứng hông đứa nhỏ rồi sao.

"Đúng vậy, tôi vừa nhận được tin tức, thì chạy nhanh trở về để tìm em, tiện đường còn gặp được Vu y, bà để tôi kêu em đi qua, còn nói mang theo gừng lần trước em nói, nha, là cái này." Đầu đã tìm ra các thứ, Allen để hết qua một bên: "Chúng ta đi nhanh thôi, chỉ sợ Vu y tìm em là thương lượng cái gì đó."

Liễu Thư vội vàng gạt đầu: "Đúng đúng, đi nhanh chút thôi." Nhất định là Vu y nghĩ tới tác dụng của gừng, dù sao lần trước cô đã cẩn thận giăng giải qua, Khoa Ân rơi vào trong nước khẳng định sẽ bị hàn khí nhập thể, lúc này tốt nhất chính là nhanh chóng xoa hàn, đừng nên chậm trễ.

Đều đi đến cạnh cửa sơn động, Allen cũng hóa thành thú hình, Liễu Thư cũng vỗ mạnh cái ót của mình, gọi vào: "Thiếu chút nữa đã quên một chuyện, đừng nóng vội, trước đợi tôi một chút." Nói xong thì vừa vội vội vàng vàng chạy đi trở về, mặc dù Allen khó hiểu, nhưng không có ngăn cản mà thành thành thật thật chờ.

Liễu Thư trở về không phải vì cái gì khác, chính là muốn tìm một hộp thuốc cảm mạo trong ba lô cô mang tới đây, cho tới nay đều không mở. Cái này coi như là tài nguyên không thể tái sinh, không cần thiết thì không cần dùng. Cô cũng chỉ dùng một lần vào lúc cổ họng Allen có chút khàn thì cho hắn uống vài ngày dự phòng một chút bây giờ vẫn còn lại hơn phân nửa hộp, vừa vặn phát huy công dụng. Kỳ thực cô cũng sớm muốn dùng, có giữ lâu hơn nữa cũng không thể trở thành mầm móng năm sau trồng trọt rồi mùa thu thu hoạch, sẽ chỉ làm thứ này quá thời hạn sử dụng, đến lúc đó muốn khóc cũng không kịp, hừ hừ.

Ngồi ở trên tọa kỵ chuyên dụng chỉ chốc lát liền đến phía sau, hai cái sơn động, bên trái là tiểu giống cái cư ngụ, bên phải là tiểu thú nhân, hai người bọn họ tự nhiên là đi bên phải trước tiên, vừa vén rèm lên đi vào, thì cảm giác được một cỗ hơi nóng đập vào mặt.

Trong sơn động tăng thêm vài đồng lửa, hướng chỉ còn có giường sưởi, cũng không nóng hổi.

Vừa mới tiến vào thì nhìn thấy trong động có nhiều người vây quanh, có bọn nhỏ cũng có người lớn, liếc mắt một cái thì nhìn thấy có mấy thú nhân toàn thân ướt đẫm ngưng ngưng ngồi ở bên cạnh lò sưởi sưởi ấm. Không cần phải nói đây chính là mấy thú nhân vì cứu Khoa Ân, mấy người đầu tiên nhìn đến hai người đều nhất nhất lên tiếng chào hỏi.

Lại nhìn, mấy a sao giống cái vây quanh bên cạnh giường sưởi, Vu y đã ở đó, vài người đều đang bận rộn cũng không thấy ồn ào. Chỉ là có mấy giống cái và ấu tể lại đây nhìn, có lẽ là nhất gan, đáng vẻ muốn khóc mà không khóc, trong mắt còn có lo lắng nồng đậm, lại làm cho người ta triu mến.

"Vu y, thế nào rồi?" Liễu Thư tiến lên trước hỏi thăm.

Trên giường, Khoa Ân đã được thu thập ổn thỏa, quần áo ướt đầm đều được thay đổi, hiện tại đang nằm ở trên giường đất đắp da thú thật dày. Chỉ là hai mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch, thân thể nho nhỏ còn không có ý thức đánh rùng mình đã nói cho mọi người hiện tại nó thật không tốt.

"Tiểu Thư, con đã đến rồi, mau đến xem xem, đứa nhỏ Khoa Ân này... ài." Vu y vừa thấy Liễu Thư, nhất thời gần như là nhẹ nhàng thở ra, vội lôi kéo cô đến xem. Diendanlequydon-ChieuNinh

Đối với tiểu thú nhân Khoa Ân này, Liễu Thư vẫn có ấn tượng, lần đầu tiên khi cô đến chỗ này đây là tiểu thú nhân đã đi theo Allen cùng nhau tỷ thí với một thú nhân khác. Lúc ấy còn tuyên bố muốn gọi là chiến sĩ dũng cảm cường đại nhất bộ lạc. Vốn là tiểu thú nhân hoạt bát khỏe mạnh, hiện tại cũng là đáng thương tội nghiệp sinh nằm bệnh ở đó, thật sự làm cho người ta đau lòng.

"Vu y không có cách nào sao?" Liễu Thư nói.

"Khí lạnh xâm nhập, biện pháp trong bộ lạc vẫn là chịu đựng, hoặc là uống máu thú, nhưng mà thú nhân trưởng thành thì còn được, nếu như là ấu tử và giống cái thì khó lắm, tôi nghĩ lần trước con nói tôi gừng, thế này mới tìm con tôi đây."

Một khi đã như vậy thì còn nói như thế nào, Liễu Thư lập tức lấy gừng mình mang đến ra, để lại hai củ còn lại đều giao cho một vị a sao: "A sao cắt mấy củ gừng này thành lát hầm canh."

A sao đó cũng thường xuyên tới chăm sóc mấy đứa nhỏ này, đối với tình huống của Khoa Ân cũng đau lòng, sau khi nghe xong thì lập tức cầm đồ đi làm, không nửa điểm dây dưa dong dài, cũng không hỏi đây là cái gì, bởi vì trong suy nghĩ của bà đây là đứa nhỏ mang đến cho bộ lạc đủ loại tin vui.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 88: Sự tồn tại cường đại

Editor: ChieuNinh

Dặn dò xong để bao nhiêu gừng bao nhiêu nước, nhìn a sao giống cái đi hầm canh gừng, Liễu Thư cầm gừng còn lại nói với Vu y: "Con thấy bộ dạng Khoa Ân hẳn là sẽ phát sốt, chỉ sợ sẽ không dễ xử lý đâu, hiện tại cởi hết quần áo của nó đi."

"Cởi quần áo làm gì?" Hiện tại chủ yếu là giữ ấm.

"Con dùng gừng lau thân mình cho nó." Liễu Thư giải thích, nếu tình huống giống như vậy, kỳ thực dùng rượu lau người là tốt nhất, nhưng mà dưới tình huống điều kiện không cho phép cũng chỉ có thể lấy lui mà cầu tiếp theo. Cũng may gừng chà sát người, hiệu quả xua hàn tỏa nóng cũng không kém.

Nếu Liễu Thư nói như vậy, hiện tại không có biện pháp tốt gì, Vu y cũng làm theo, bà kêu mấy a sao ba chân bốn cẳng nhanh nhẹn lưu loát cởi quần áo Khoa Ân. Sau khi lột hết Khoa Ân bé nhỏ lại càng đông lạnh run rẩy, rất đáng thương như vậy.

Không đợi Vu y thúc giục, Liễu Thư liền lột bỏ vỏ gừng cầm trong tay, đem một củ gừng cắt thành mấy khối phân biệt đưa cho đám người Vu y, để cho họ hỗ trợ cùng nhau lau, như vậy sẽ nhanh hơn một chút. Vài người cũng phân công hợp tác, động tác cũng nhanh chóng lực đạo vừa phải lau một lần lại một lần cho tiểu thú nhân trên giường, thẳng cho đến gừng trong tay đều mất đi hơi nước mới thôi.

Dùng gừng lau thân mình xong, lại nhanh chóng bọc kín Khoa Ân lại, lúc này canh gừng cũng nấu xong. Bởi vì không có đường, hương vị gừng xác thực không dễ ngửi, thú nhân đứng gần cái mũi lại thính thì đánh hắt xì vài cái, Liễu Thư cũng mặc kệ cái khác, tiếp nhận bưng nước canh gừng lại, thật cẩn thận đút cho tiểu thú nhân uống xong.

"Như vậy sẽ không có chuyện gì sao?" Vu y vẫn rất lo lắng, thấy Liễu Thư đã dừng động tác thì không khỏi hỏi.

"Trước hãy chờ xem..." Liễu Thư cũng không xác định, nên làm thì cô đều đã làm, nếu lại phát sinh cái gì cô cũng không biết phải làm gì cho đúng, xoay người lấy thuốc cảm mạo ra: "Đây là thuốc, uống trước hai viên dự phòng một chút."

Tình trạng hiện tại của Khoa Ân chính là đáng về bị đông lạnh lợi hại, sắc mặt tái nhợt, thân thể cực kì lạnh, trong chốc lát cũng không thể khỏe lại, sờ sờ đầu đã có dấu hiệu phát sốt.

Vu y không chút do dự cầm hai viên thuốc cho Khoa Ân uống vào, nhìn tiểu thú nhân trên giường khe khẽ thở dài: "Đứa nhỏ này..." Tức giận tiểu thú nhân không nghe lời chạy loạn chơi đùa ở bờ sông, hiện tại nhìn bộ dạng nho nhỏ đáng thương như vậy, trong lòng cũng chỉ còn lại có thương tiếc và thương tiếc.

"Tiểu Thư, phiền toái con, cũng đã mệt mỏi nửa ngày, để cho Allen đưa con trở về đi, nơi này chúng ta săn sóc thì được rồi." Vu y cũng biết Liễu Thư đã

ra hết lực, xoay người trong lời nói hết sức cảm tạ.

"Không phiền toái, đều là con nên làm, chỉ tiếc con biết không nhiều lắm." Còn chưa Biết Khoa Ân có thoát khỏi nguy hiểm, đợi qua một lúc nữa, nó phát sốt, nếu như chăm không tốt thì có thể...

"Lời này không thể nói như vậy, con giúp đã quá nhiều, ngược lại là Vu y ta đây thấy xấu hổ. Tiểu Thư, không cần bởi vì Allen cứu con bộ lạc cho con ở lại mà có gánh nặng tâm lý trong lòng. Từ sau khi con gia nhập bộ lạc, chúng ta đã là người một nhà, con là giống cái của bộ lạc Dực Hồ tộc."

Lời Vu y nói làm cho Liễu Thư không thể không cảm động, lời của bà vừa vặn đâm trúng nơi mềm mại trong lòng cô: "Cảm ơn Vu y, những cái này con đều biết, hôm nay thì con không quay về, con cũng muốn hỗ trợ chăm sóc Khoa Ân." *ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d*

Cuối cùng Liễu Thư vẫn ở lại, dù sao cô coi như là nhân sĩ có kinh nghiệm

Canh gừng còn lại không ít, Vu y phân phát cho mấy thú nhân xuống nước nghỉ cách cứu viện Khoa Ân mỗi người một chén. Cho dù là hương vị canh gừng khiến cho các thú nhân thẳng đánh hắt xì nhưng mà lại không có ai đi lãng phí, ngược lại sau khi được phân chia như lấy được chí bảo, thậm chí có một thú nhân nói muốn mang về cho giống cái nhà mình uống, bởi vì hắn không nổi uống.

Các thú nhân đều biết canh có hương vị là lạ này là thứ tốt, uống nó vào là có thể không sinh bệnh, nhưng mà số lượng quá ít chỉ có một chút như vậy, chỉ có thể vào lúc ai bị bệnh mới uống, cho nên là rất trân quý. Họ không nghĩ tới Vu y sẽ phân chia cho bọn hắn một ít, nên mỗi người đều vui sướng, coi thứ này như thần thú ban ân.

"Vu y, con muốn mang về cho Elsa uống, thân mình của cô ấy luôn luôn yếu ớt, cho cô ấy uống." Một thú nhân lấy được canh gừng của mình thì nói như vậy.

Thú nhân nói lời này là một người có diện mạo rất phổ thông, nhưng mà một thân cơ bắp phát triển vẫn nói cho người ta không cần xem thường hắn, thú nhân này không phải là kẻ yếu.

"Lí Đạt, con..." Vu y có lòng muốn nói cái gì, cuối cùng lắc đầu bật cười: "Quên đi, mang về thì mang về đi, Elsa uống vào cũng tốt."

Liễu Thư nhìn mà trong lòng nóng lên, cái mũi ê ẩm, cười cười nói: "Gừng này đợi tới mùa xuân năm sau thì có thể đi ra ngoài tìm rất nhiều, đến lúc đó mỗi nhà mỗi hộ đều có thể dự trữ được, chỉ là trước mắt còn sót lại chỉ có thể dùng cẩn thận." Lời của cô là muốn an ủi đám thú nhân này, hiện tại là thời kì gian khổ đành phải chịu đựng trước, đợi đến khi năm sau đến, đúng là bắt đầu mới.

Hiển nhiên các thú nhân đều đồng ý, không chỉ có bọn họ, còn có a sao giống cái và nhóm nhóm ấu tể khác, vừa nghĩ đến sang năm thì có thể tìm được mấy thứ này. Đến lúc đó sẽ không sợ bệnh mà dễ dàng mang đi sinh mệnh không dễ có được trong bộ lạc, nhất thời trên mặt một đám đều không tự chủ được mà mang theo ý cười, cười thực vui vẻ thực sáng lạn, mang theo chờ đợi và hy vọng.

Thú nhân Lí Đạt là thú nhân tốt, suy nghĩ cho tiểu giống cái nhỏ yếu nhà mình, mang theo bát canh gừng đó vô cùng lo lắng bay đi về nhà. Thú nhân là rất cường đại, nhưng vì đề phòng vạn nhất Vu y vẫn dặn dò sau khi trở về thì giữ ấm nhiều hơn, nhất định không thể bị bệnh. Bằng không phải uống bao nhiêu canh gừng hả, anh uống còn không bằng cho Elsa nhà anh uống... bla bla...

Ngay từ đầu nghe thì còn tốt, một câu cuối cùng thiếu chút nữa làm Liễu Thư bị sặc. Có tình có người còn không tự giác, hoặc là nói thú nhân này là một nhị hóa, hàng Lí Đạt thật đúng nghe lọt được lời nói này, gật đầu một cái thật sự tin là thật, biểu tình đó phải nói là rất nghiêm túc. Cuối cùng còn một câu "Vu y nói rất đúng, con nhất định không thể sinh bệnh, không thể làm đồ canh gừng" sét đánh cả khuôn mặt cô liền biến thành một chữ "囧", tương đương cạn lời.

Cuối cùng cô rút ra một cái kết luận, Vu y là một loại tồn tại cường đại!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 89: Hạ sốt

Editor: ChieuNinh

Mặt trời chiều ngã về tây, đợi đến khi vào đêm Khoa Ân quả thực bắt đầu nóng lên, nhưng làm cho người ta vui mừng là cũng không phát sốt gay gắt. Liễu Thư dựa theo trí nhớ mơ hồ trước kia dùng một khối da thú tắm nước lạnh vắt khô một nửa rồi đắp ở trên đầu tiểu thú nhân, nghe nói như vậy là vì phòng ngừa dùng cháy hồng đầu óc. Tiếp theo lại cầm da thú tắm nước ấm lau thân thể cho nó, đây là lau dưới nách và khe đùi, nơi này có động mạch chủ, dùng chút lực đạo chà lau, có thể xúc tiến tuần hoàn huyết dịch.

Nhưng mà khi có người lau người cho tiểu thú nhân thì ý thức của tiểu tử kia còn tương đối tỉnh táo, động tác cũng lưu loát, nói cái gì cũng không muốn để cho giống cái vội tới lau cho nó, tay nhỏ chân nhỏ giãy dụa còn rất mạnh mẽ. Liễu Thư không nói gì trực tiếp tròn trắng mắt, Vu y còn là một đầu hắc tuyến, tiểu gia hỏa này còn rất quan niệm trinh tiết... Quan niệm cái rắm, quần yếm còn không có khâu kín đâu, cũng biết thẹn thùng. (quần yếm: quần

thùng đáy cho em bé mặc)

Rốt cuộc cũng là không bao lực không hợp tác, nhưng tiểu tử kia vẫn là một bệnh nhân nên cũng không nở xuống tay, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp. Nếu giống cái không thể vậy thú nhân tới đi, trước đó thú nhân bị kêu đi trở về hết, hiện tại ở đây tạm thời chỉ có một người là Allen, như vậy tự nhiên không phải hấn thì còn có thể là ai khác.

"Thú nhân khí lực rất lớn, đứa nhỏ này còn nhỏ, Allen cũng phải cẩn thận chút, nhẹ chút." Vu y thực lo lắng dặn dò nói.

"Ngài cứ yên tâm đi, chút lực đạo ấy con vẫn là có thể khống chế." Allen chụp bộ ngực vang lên thùng thùng chứng minh mình, Vu y đành phải do dự gật đầu.

Đội Allen đi qua lau người cho tiểu thú nhân, chỉ chốc lát chợt nghe được một tiếng kêu đau của tiểu tử kia, lúc này Vu y chỉ muốn đi qua xem, lại bị Liễu Thư lôi kéo: "Yên tâm yên tâm, lau người vốn chỉ có chút đau, ngay từ đầu mà thôi, đợi lát nữa thì tốt rồi."

Allen thân hình cao lớn, che kín tiểu thú nhân, hai người Liễu Thư và Vu y ngồi ở bên lò sưởi cũng không nhìn rõ lắm, huống chi hiện tại còn là ban đêm nữa. Cho dù có ánh sáng đồng lửa cũng không sáng tỏ, cho nên nhìn không ra cái gì, nhưng mà vừa mới nói xong không lâu, tiếng tiểu thú nhân đau kêu liên tục thật sự nhỏ lại, cuối cùng chỉ có rầu rĩ rậm rì.

Đêm nay cuối cùng làm cho người ta vui mừng là cũng không có giầy vò bao lâu, tiểu thú nhân Khoa Ân coi như phát sốt lên đến nhanh mà đi cũng mau. Đương nhiên trong này công lao Allen hỗ trợ lau người cũng là không thể bỏ qua, nửa đêm về sáng thì hạ sốt, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, nhất là các tiểu thú nhân ngủ chung một son động biết Khoa Ân rốt cuộc không có việc gì thì đều vui vẻ, mấy đứa nhỏ lớn hơn một chút còn nhảy búng lên.

Cuối cùng Vu y xem thật sự là không có việc gì, thở ra để cho Liễu Thư và Allen trở về, mắt thấy cũng không có việc gì cần giúp nữa, huống chi ép buộc lâu như vậy cũng rất mệt, hai người bọn họ cũng liên thuận thế thừa lại rồi trở về nghỉ ngơi, lúc này hơn nửa đêm rất là buồn ngủ.

Sáng sớm hôm sau Liễu Thư tỉnh sớm, trong lòng có chuyện dù thế nào cũng ngủ không an ổn. Đêm qua lúc đi thi Khoa Ân đã hạ sốt, nhưng mà cô còn không có tận mắt nhìn thấy thì tự nhiên là lo lắng. Buổi tối sau khi Allen đưa cô trở về cũng không nán lại, nhìn cô lên giường ngủ, thì cũng đi ngay. Không biết có phải là tâm ý tương thông hay không, bên này cô tỉnh lại thì không bao lâu sau Allen đã đến. Hai người cũng chưa nói cái gì, nhìn nhau cười, một loại ăn ý thần nhiên lưu chuyển.

Lúc họ đến thì Vu y đã không ở đây, a sao hỗ trợ coi chừng cũng thay đổi người. Vừa hỏi thì mới biết, thời điểm nửa đêm về sáng Khoa Ân đã hoàn toàn hạ sốt, khi trời sắp sáng được xác định không sẽ phát sinh trở ngại gì nữa, Vu y liền dọn dẹp một chút rồi trở về nghỉ ngơi. Dù sao ai cũng không phải làm bằng sắt, huống hồ bà còn là một giống cái, vừa vận lúc này, nhóm a sao cũng tới đây thay đổi người.

Cô sờ sờ cái trán tiểu Khoa Ân, độ ẩm đã khôi phục bình thường, tiểu thú nhân đã khỏe mạnh không có việc gì, cho nên mọi người thấy vui vẻ. Tình huống như vậy làm cho người ta vừa lòng nhất, Liễu Thư và Allen đi qua xem cũng không giúp được việc gì khác, đang chuẩn bị ngồi một chút rồi đi. Nhưng mà nhóm a sao quá nhiệt tình, vừa hỏi mới biết bọn họ còn chưa có ăn gì, nhất định lôi kéo phải ăn xong mới đi. Thật sự là cự tuyệt không được, họ chỉ có thể ở lại ăn điểm tâm, tuy rằng nhóm a sao sẽ làm chỉ một món, nhưng mà hương vị không tệ. ChiềuNinh~diên~dan~lequydonD^d^I^q^d

Ăn đến bụng no căng, Liễu Thư và Allen đi đường tiêu hóa thức ăn, không khỏi kỳ quái hỏi: "Allen, vì sao tôi cảm thấy hiện tại ánh mắt họ nhìn tôi... ừm, là lạ." Vốn muốn tìm từ dễ hình dung, nhưng mà tìm nửa ngày, thật sự không có cách nào khác chỉ có thể nói như vậy.

Cô cũng không trông cậy vào Allen có thể nói ra được cái gì, nhưng mà hấn lại cười cười thật đúng là mở miệng nói: "Bọn họ là đang cảm kích em."

"Cảm kích tôi?" Ngẫm lại, ừm, xác thực ánh mắt đó thật đúng rất cảm kích, nhưng mà cũng không đến mức đi..

"Tiểu Thư, em không biết đâu." Allen đưa tay tự nhiên dặt một tay Liễu Thư...: "Giống như Khoa Ân tối hôm qua, nếu là trước kia vô ý một cái... nó sẽ mất đi." Bốn chữ cuối cùng đó, hấn nói rất nhẹ, nếu không phải lỗi tai Liễu Thư có độ nhạy rất cao thì không nhất định có thể nghe được rõ ràng.

Chẳng qua là một bệnh cảm mạo phát sốt nho nhỏ, ở đây lại có thể dễ dàng lấy đi một sinh mệnh nhỏ. Giờ khắc này Liễu Thư có chút khác sâu hiểu biết đến một ít bi ai của thú nhân không thể nào nói rõ. Cô coi như là hiểu được ánh mắt của a sao nhìn cô, cái loại cảm kích này là khác sâu vào tận xương tủy, cái này không riêng gì một mệnh của Khoa Ân, còn có tất cả về sau.

"Về sau trong bộ lạc sẽ dần dần tốt lên, cũng sẽ không còn có người dễ dàng chết đi." Nắm thật chặt nắm tay Allen, Liễu Thư nhìn phía trước, lời nói cũng chẳng ra sao, một câu nhẹ bỗng bay trong gió, nhưng Allen chính là nghe ra kiên định nghiêm túc trong đó. Hấn chợt kéo khóe miệng, tăng thêm lực đạo trên tay nắm trở về.

"Ai nha, nhẹ chút, anh cái hàng ngực này." Thú nhân tăng thêm lực đạo đó là sẽ tai nạn chết người có được không. Liễu Thư về mặt hắc tuyến nhìn ai đó cười rất phạm nhĩ.

"A... a..., nhẹ chút nhẹ chút, em không sao chứ, tôi nhìn xem." Biết mình phạm lỗi, một thú nhân to lớn khăn trương khuất phục nịnh nọt, một chút uy phong mạnh mẽ cũng không còn, để cho cô nhìn thật sự là không tức giận được, ngược lại tự mình nở nụ cười trước.

"Đi thôi, đi về xem chuyện hôm nay cần làm là gì, đúng rồi không phải là anh đi săn bắn sao, đi nhanh đi."

"Được rồi, da lông trong nhà không quá đủ dùng, tôi tích góp nhiều thêm mấy tấm cho em."

"Ừm, đi, tôi làm thêm mấy đôi giày cho anh, mang thay phiên."

Một cao một thấp, hai bóng dáng cường tráng mảnh khảnh càng đi càng xa, chỉ để lại đối thoại âm áp ầm ầm truyền đến, ghen ghét người khác.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 90: Lui hay không lui

Editor: ChieuNinh_

Cuộc sống sau đó cũng bắt đầu bình tĩnh lại, trong bộ lạc có không ít người đã biết tác dụng của gừng, nhất thời vui mừng không thôi. Tất cả mọi người đều hy vọng mùa xuân tiến đến hơn bất cứ lúc nào, đến lúc đó chẳng những có thức ăn, còn có thể tìm được càng nhiều thứ trân quý, ví dụ như gừng.

Bụng Eva đã rất lớn, tính ngày thì sản kỳ cũng chỉ mấy ngày nay, ở hiện đại sinh đứa nhỏ đều bắt đầu mổ bụng sinh ra. Như vậy tuy rằng sẽ tổn thương sức khỏe nhưng mà người lớn chịu khổ ít, đứa nhỏ sinh cũng nhanh, nhưng biện pháp này hiển nhiên là không thể thực hiện được ở đây. Trước không nói có thiết bị chữa bệnh hay không, chỉ riêng nội dung kỹ thuật cũng không có ai biết đi, như vậy sinh đứa nhỏ chỉ có thể dựa vào biện pháp nguyên thủy nhất - mổ sản đạo.

Từ xưa thì đã có người nói sinh đứa nhỏ các nữ nhân tựa như đi gặp ở điện Diêm vương một lần, có thể thấy được trình độ nguy hiểm khi sinh con. Liễu Thư vẫn rất lo lắng, mỗi khi có thời gian thì lôi kéo Vu y để hỏi thăm một chút đỡ đỡ thế nào. Bởi vì nghe nói tất cả đứa nhỏ trong bộ lạc đều là từ Vu y đỡ đẻ ra, cô có thể hỏi nhiều vấn đề.

Vừa nói đến cái này thì Vu y tươi cười đầy mặt, ài, không có biện pháp, mấy ngày nay bị những thứ Liễu Thư mang đến theo như lời mà nói là áp đảo hết thảy, làm cho Vu y thấy rằng mình đột nhiên thực vô dụng. Hiện tại rốt cuộc bản thân mình có chỗ phát sáng nóng lên thì làm sao mà mất hứng, lập tức lôi kéo cô bắt đầu bla bla giảng giải.

Kỳ thực thật đúng là không thể xem thường Vu y, chuyện gì cũng đều là một lần làm hai lần quen. Vu y ở bộ lạc đỡ đẻ không biết bao nhiêu đứa nhỏ như vậy, kinh nghiệm tuyệt đối không thua kém bà mụ sản khoa chuyên nghiệp. Chỉ tâm sự thì Liễu Thư biết được rõ ràng, như vậy thì không cần lo lắng Eva sinh đứa nhỏ sẽ có cái gì ngoài ý muốn. Đương nhiên công tác chuẩn bị cũng phải làm tốt, giống như cắt mấy khối da thú làm nhiều quần áo, nước ấm chậu gỗ gì đó v.v..., thì sớm chuẩn bị cho tốt, bảo đảm không xảy ra sai sót. Lúc này, vị ba ba Oman tiêu chuẩn gần như sắp biến thành ba ba ngọc, cả ngày canh giữ ở bên cạnh Eva đuổi cũng đuổi không đi, lại còn ra vẻ muốn hỗ trợ, chỉ tiếc càng giúp càng rối. Cuối cùng vẫn là anh em tốt Allen nhìn không được, kéo ca ca ngọc đi ra ngoài săn bắn, hoặc là làm phòng hộ cho bộ lạc, dù sao trước nghiền ép tinh lực của hắn rồi nói sau.

"Allen có phải có chuyện gì phát sinh hay không?" Không cần nói Liễu Thư miễn cưỡng, thật sự là đã nhiều ngày không khí trong bộ lạc ngay cả đứa bé cũng có thể cảm giác được, không phải do cô không chú trọng.

Allen dừng động tác trên tay một chút, hiện tại hắn đang cầm ở trong tay là một cái thạch mâu, thú nhân có nanh vuốt của mình ít mượn ngoại lực, nhưng mà không nhất định. Có đôi khi là hình người còn thuận tiện hơn hình thú, nhưng mà giá trị vũ lực bị suy giảm mạnh, lúc này vũ khí chính là một thứ nhu yếu phẩm rất quan trọng. Kỳ thực hắn vẫn rất thêm thuong chủ thủ của Liễu Thư, cái loại sắc bén này là hắn chưa từng thấy qua, nhưng cũng chỉ là thích, cho dù thật sự muốn cho hắn, hắn cũng sẽ không lấy, giống cái cũng cần có cái gì đó phòng thân.

"Mấy ngày nay phải cẩn thận." Allen cũng không định giấu diếm, việc này bộ lạc đều biết, chỉ là né tránh thôi, nhưng mà toàn tộc cũng bắt đầu đề phòng lên. Liễu Thư không có trải qua mấy thứ này tự nhiên là không hiểu, hiện tại hỏi đến, thì hắn muốn nói rõ ràng.

"Đây là?" Trong lòng Liễu Thư lại dự cảm, nhưng mà lại không xác định.

"Đúng, ngày hôm qua người đi săn bắn lại gặp phải sói chân thọt công kích, lần này số lượng có chút nhiều, nếu không phải mấy người Ngải Đạt cẩn thận chỉ sợ cũng phải có người không về được, may mắn chính là vết thương mấy người bị nhẹ." Biểu tình giọng điệu của Allen ngưng trọng nói không nên lời. Giá trị vũ lực của sói chân thọt nếu đơn đầu mà nói thì thú nhân tuyệt đối có thể một móng vuốt chụp chết bọn chúng, nhưng làm cho người ta kiêng kỵ là số lượng của bọn chúng làm cho người ta tìm đập nhanh. Một bầy sói nhỏ sẽ không chống lại trực diện với thú nhân, nhưng mà nếu như gặp phải bầy sói số lượng hàng ngàn, thì thú nhân cũng chính là ứng phó một mối rồi, dù sao có cường hãn hơn nữa cũng chịu không nổi chiến đấu liên tục.

"Lúc này đây tộc quần vài bầy sói nhỏ tụ lại ở cùng với nhau, chắc chắn chúng nó sớm có dự mưu, chỉ là không nghĩ tới sẽ nhìn chăm chú bộ lạc." Bình thường phần lớn bầy sói là mấy trăm con, tộc quần như vậy thích công kích một ít bộ lạc nhỏ. Lúc này đây lựa chọn bộ lạc lớn là Dực Hồ tộc, chỉ là vì vài tộc quần kết hợp cùng một chỗ mới không có sợ hãi. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Vỗ vỗ bả vai Liễu Thư, Allen còn muốn an ủi nâng: "Nhưng mà cũng không cần lo lắng, chúng nó có thể kết hợp cùng một chỗ cũng là bởi vì mùa đông này dài lâu hơn ngày xưa một chút, không có cái gì ăn, cho nên tôi thấy bọn nó tụ cùng một chỗ cũng chỉ là tạm thời, đoàn đội phối hợp nhất định không tốt, chúng ta cũng không cần quá lo lắng."

Bầy sói làm cho người kiêng kỵ cũng là phối hợp đoàn đội của chúng nó, bầy sói mới gặp nhau tất nhiên còn không có cạ sát tốt. Huống chi, bầy sói đã bình yên vô sự tụ cùng một chỗ, khẳng định là có sói đầu đàn đang ràng buộc chúng nó. Phải biết rằng trong một bầy sói thì sẽ không cho phép có hai con sói đầu đàn xuất hiện. Cho dù chúng nó làm thời tuyển chọn ra một sói đầu đàn, con khác cũng sẽ không an phận, nếu từng con tự chiến vậy thì rất

tốt.

Nghe xong Allen phân tích, tâm tình của Liễu Thư chẳng những không tốt lên, ngược lại càng trầm trọng. Bầy sói, đó chính là bầy sói, hơn nữa còn có số lượng nhiều cả ngàn con, ngấm lại một mảnh đồng nghìn nghịt đó, quả thực làm cho người ta sợ hãi. Trong bộ lạc tính toán đầu ra đầu vào cũng chỉ có mấy trăm dân cư, trừ bỏ giống cái, ấu tể và bệnh tàn không có sức chiến đấu, nhân số thú nhân và bầy sói vẫn cách nhau một trời một vực. Cho dù thú nhân lợi hại lấy một địch mười, xa luân chiến là thủ đoạn hàng đầu, sói, thì thích chiêu này. Ngấm lại đến lúc đó cho dù các thú nhân thắng, đây cũng là đã thương địch thủ một ngàn tự tổn hại tám trăm. Nghĩ đến khi đó bộ dạng bộ lạc tàn phá cùng với thú nhân chung quanh có lẽ sẽ chết đi, thì trong lòng Liễu Thư cực kỳ buồn phiền, sắc mặt cũng tái nhợt.

"Tiểu Thư, em làm sao vậy?" Allen phát hiện Liễu Thư khác thường, nhất thời khẩn trương lên.

Dùng sức lôi kéo Allen, giọng nói của Liễu Thư cũng khẩn đi: "Allen như vậy không được, sau khi đánh bại bầy sói, bộ lạc nhất định là sẽ tổn thất nặng nề."

Tay lôi kéo Liễu Thư dừng một chút, khuôn mặt tuấn tú cương nghị của Allen không chút thay đổi, nhưng cảm xúc kịch liệt trong cặp mắt đồng cũng để cho cô biết, trong lòng thú nhân này cũng đang có phần bưng bít hoảng loạn.

"Chúng ta không thể lui bước..." Muốn lui cũng không đường thối lui, chỉ có thể liều chết chiến một trận.

Liễu Thư đau lòng, ngón tay hơi lạnh xoa khoé mắt đuôi lông mày kiên nghị của thú nhân, yên lặng ôm lấy hán, cũng không thể nói lời nào. Nói cái gì đây, xác thực là không chỗ thối lui, nơi này là bộ lạc, là gia viên của thú nhân, có muốn chạy cũng đi không được. Huống chi hiện tại là thời tiết này, có năng lực đi đâu, ngược lại ở chính địa bàn của mình còn có thể có một hai phân phần thắng.

Phản thắng?!

Đúng, phản thắng!

Ánh mắt Liễu Thư sáng lên, đột nhiên kéo Allen ra, ở dưới ánh mắt khó hiểu của hán, hai mắt cô sáng lấp lánh nói: "Đi, hiện tại chúng ta đi tìm tộc trưởng."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 91: Chủ động xuất kích

Editor: ChieuNinh

"Tìm tộc trưởng làm cái gì?" Allen khó hiểu, nhưng mà Liễu Thư lôi kéo hán, hán cũng liền theo lực đạo mà tiến lên, bằng không sợ làm cô bị thương, đến lúc đó đau lòng vẫn là hán.

"Đương nhiên là phải thương lượng một chút làm thế nào đối phó bầy sói." Cô trợn trắng mắt, tiếp tục lôi kéo hán đi, vừa đi vừa giải thích nói: "Vừa rồi tôi suy nghĩ, nếu chúng ta không có biện pháp rất tốt, lại không thể thối lui, không bằng chủ động công kích tốt, ít nhất quyền chủ động ở trên tay chúng ta."

Đúng vậy, Liễu Thư nghĩ chính là trước lúc bầy sói chưa có tới tập kích bộ lạc, thì ra tay trước để có lợi thế, ít nhất có thể gây hao tổn địch quân chút số lượng cũng tốt.

"Này, này... em nghĩ như thế nào?" Không trách Allen kinh ngạc, nhiều năm đến nay, mỗi lần bộ lạc gặp phải nguy cơ, các thú nhân nghĩ trước hết chính là bảo vệ bộ lạc. Chỉ cần gia viên của mình không cần bị phá hỏng, cũng thật sự không nghĩ muốn chủ động đánh chết đánh cho tàn phế những địch nhân này. Không phải là giá trị vũ lực độ dũng cảm của bọn hán không cao, mà là... đầu óc không nghĩ tới ——! Thật bị thống.

Liễu Thư khó hiểu liếc mắt nhìn bộ dạng Allen cứng họng một cái, rất vô tội nói: "Thì nghĩ như vậy, tôi biết chúng ta không đủ nhân thủ, nhưng lại không nhất định phải đối chọi chính diện với chúng nó, chỉ là tiêu hao tổng số ước lượng sức chiến đấu của chúng nó mà thôi, chúng ta có thể làm chút chuyện trong âm thầm." Nói tới chỗ này, một nụ cười giảo hoạt lộ ra trên khoé miệng, Allen cảm thấy Liễu Thư vào lúc này, nhất là nụ cười nơi khoé miệng đó của cô, cứ thấy làm cho người ta tâm tư ngửa ngáy thế nào ấy, nhìn nghĩ như vậy, thì trong lòng càng nóng.

"Tiểu Thư, em thật thông minh." Đối với Liễu Thư, Allen cũng không keo kiệt ngợi khen, đương nhiên cái đó có liên quan rất lớn đến tính tình thú nhân. Thú nhân cũng hiểu được biện pháp này tốt, gãi gãi đầu: "Đi, cái này đi tìm tộc trưởng, mấy ngày nay, tộc trưởng và Vu y đối với việc này phiền đến sứt đầu mẻ trán. Bầy sói nhìn chăm chú bộ lạc thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay, chúng nó tụ họp cùng một chỗ, không chừng một ít bộ lạc nhỏ ở chung quanh cũng gặp phải chúng nó công kích. Hiện tại chúng ta chỉ có thể liều chết chiến một trận, đến lúc đó cho dù là cũng đánh đuổi bọn nó đi rồi, trong bộ lạc cũng sẽ tổn thất thảm trọng, đây không phải cảnh tượng chúng ta muốn nhìn đến."

Từ lúc thú nhân ra ngoài săn bắn số lần gặp được bầy sói càng ngày càng nhiều, số lượng đang tăng lên, cây gai bảo vệ bộ lạc bị phá hủy một góc lại một

gốc, chung quanh dấu chân bầy sói dần dần gia tăng. Tất cả mọi người trong bộ lạc khẩn trương đợi mệnh, tộc trưởng và Vu y nhiều ngày đều là trắng đêm nói chuyện với nhau, nhưng mà kết quả có được cũng làm cho người ta không thể chấp nhận.

"Chủ động công kích bầy sói?" Vu y trừng lớn mắt, đáng vẻ như đang nghe lầm, Vu y như vậy ngược lại ít đi bộ dạng hồ hững ngày thường, nhiều hơn vài phần sức sống, nhìn thực sự đáng yêu.

Tộc trưởng không hồ là tộc trưởng, sau khi nghe xong Liễu Thư và Allen nói chuyện, so với Vu y thì bình tĩnh hơn rất nhiều, cũng không có nói cái gì, chỉ là ngưng mi suy nghĩ, hồi lâu sau mới mở miệng: "Các con đã nghĩ như vậy, chẳng lẽ đã nghĩ được biện pháp tốt, chủ động đi công kích bầy sói? Cái này ta cũng đã nghĩ qua, nhưng mà nếu đánh nhau trực diện mà nói, còn không bằng chúng ta ở lại trong bộ lạc chờ phòng vệ."

"Tộc trưởng, ông cũng nghĩ qua?" Vu y không nghĩ tới tộc trưởng cũng đã nghĩ qua việc này, lúc này bà không coi đề tài này trở thành vui đùa, bắt đầu đối đáp nghiêm chỉnh lên: "Số lượng bầy sói nhiều lắm, chúng ta không đối phó được."

"Đúng." Tộc trưởng Lôi Đức không có phản bác, mà hơi gật đầu uy nghiêm: "Đây là lần thứ hai ta nhìn thấy bầy sói lớn như vậy."

"A ba, người còn gặp qua một lần rồi sao?" Phách Nhĩ kinh ngạc, hôm nay hắn vừa vặn cũng ở đây, vừa khéo, hắn đang chuẩn bị đi thì nhìn thấy hai người tìm tới, vì thế liền ở lại một để nghe một chút. Cái này vừa nghe một chút thì không tin được, hắn có dự cảm bộ lạc muốn xảy ra thay đổi lớn một lần. Thú nhân là phần tử hiếu chiến, đối với cái này chẳng những không có chống cự, ngược lại nhiệt huyết sôi trào nóng lòng muốn thử.

Thêm hai khúc củi vào trong lò sưởi, tộc trưởng hơi hơi ngẩng người, giống như là đắm chìm ở trong hồi ức, một hồi lâu sau mới từ từ thở dài nói: "Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy, ta còn chưa có trưởng thành, một lần đó bầy sói đều gây tai họa cho bộ lạc chung quanh, cũng bởi vì như vậy mà thời điểm đó tuy rằng bộ lạc chúng ta cũng trả giá đại giới thảm trọng, ít nhất bảo vệ được căn cơ."

Không nghĩ tới tộc trưởng còn nói ra một câu chuyện như vậy, điều này làm cho mọi người xúc động tinh thần. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Lúc này đây bầy sói thế tới rào rạt, ta vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào mới có thể bảo vệ bộ lạc, cũng nghĩ qua chủ động công kích chúng nó trước, nhưng mà vẫn không có biện pháp dễ làm." Nói đến cái này, tộc trưởng âm trầm thờ dài: "Một lần năm đó đến nay ta còn nhớ rõ, sinh thời ta tuyệt đối không nghĩ tới sẽ để cho việc này phát sinh."

"Liễu Thư, cái ý tưởng này hẳn là con nghĩ ra được, con là có ý kiến gì hay sao?" Đừng trách tộc trưởng, ông thật sự là không tin cái đầu đó của Allen sẽ nghĩ ra.

Vu y cũng coi trọng đối với biện pháp này, vội vàng đi theo tộc trưởng cùng nhau nhìn về phía Liễu Thư: "Tiểu Thư, suy nghĩ nhiều biện pháp tốt như vậy cho bộ lạc, con là một giống cái thông minh."

Được khen cũng thật ngượng ngùng, nhưng mà Liễu Thư cũng không phải không có đầu óc càng nóng đầu chỉ nói một ít lý luận suông, mà là chậm rãi nói ra một vài thứ bản thân suy nghĩ trên đường đến đây. Đương nhiên những thứ này chỉ có thể cho rằng là tham khảo, còn chuyện bố trí cụ thể, cô vẫn cảm thấy giao cho thú nhân tới làm là tốt, thân là thú nhân, bọn họ có bản lĩnh thợ săn trời sinh.

"Trực diện đối kháng là tuyệt đối không thể." Lời này có lý, tộc trưởng và Vu y đều đã gật đầu.

"Sáng không được, thì chúng ta có thể lên, một ít cạm bẫy gì đó." Đối phó động vật, thì phải dùng cạm bẫy, đây mới là bản sắc của thợ săn.

"Cạm bẫy?" Thú nhân vẫn luôn dựa vào sức mạnh, nào có dùng cạm bẫy cái gì đâu, cái từ này đối bọn họ mà nói thật đúng rất mới mẻ: "Cạm bẫy là cái gì, để làm gì?"

"Ừc..." Liễu Thư yên lặng không nói gì, nhưng nhìn mấy đôi mắt tràn đầy tò mò trước mắt, đành phải lựa chọn nói đến cạm bẫy tự mình biết được ra, thật cẩn thận giảng giải cụ thể tác dụng của bọn nó thế nào. Đợi cô giảng giải đến khi gần như miệng đắng lưỡi khô, uống miếng nước để giành thời gian đủ để bọn họ tiêu hóa.

Vu y nhú mi, không thể không nói hôm nay Liễu Thư nói một phen thật ra đã hoàn toàn đánh đổ thế giới quan niệm của bà rồi.

"Cái cạm bẫy này thực khó lường." Đây là tộc trưởng đánh giá, khi nói đồng thời vẻ mặt của ông rất nghiêm túc.

Đây là tự nhiên, chênh lệch giữa thợ săn và con mồi tuyệt đối không phải chỉ một chữ thì có thể giải quyết hết thảy.

"Chúng nó rất nguy hiểm." Thú nhân thú nhân, rốt cuộc thú chiếm một nửa, đối với cạm bẫy có một loại cảm giác vi diệu, thú đồng của Allen hí lại nhẹ giọng nói.

"Nhưng mà rất hữu dụng." Phách Nhĩ cũng cao hứng, cạm bẫy tuyệt đối có thể đề cao sức chiến đấu toàn bộ bộ lạc, bọn họ cũng càng có nắm chắc đối phó với bầy sói.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 92: Kế hoạch ban đầu

Editor: ChieuNinh

Kế hoạch chủ động đi công kích bảy sói cuối cùng được định ra bước đầu, nhưng mà vì bảo đảm ngộ nhờ, tộc trưởng vẫn triệu tập lực lượng trọng tâm trong bộ lạc đến tiến hành nghiên cứu thảo luận. Mà Liễu Thư cũng bị giữ lại, bởi vì cô đưa ra đề nghị cạm bẫy và mưu lược đối với thú nhân mà nói rất quan trọng. Mà hiện tại dưới tình huống cũng không ai có thể biết, có thể nói cô là một "Quân sư" tạm thời.

Số lượng cụ thể của bảy sói còn không biết, nhưng mà có thể khẳng định tuyệt đối không ít. Khi biết được muốn đi công kích bảy sói, hành động ra tay trước để chiếm lợi thế cho nên mọi người kinh ngạc, nhưng mà sau đó trừ bỏ vài cá biệt có nhiều băn khoăn, những người khác đều là một vẻ nóng lòng muốn thử, vô cùng đồng ý. Bản thân thú nhân chính là một phần tử hiếu chiến, hiện tại có một cơ hội như vậy chẳng những có thể lui địch, còn có thể trực tiếp chủ động. Mặc kệ như thế nào đều cực kỳ nguyện ý, đương nhiên sau khi vui vẻ xong, một ít vấn đề thực tế liền hiện lộ ra, làm thế nào đối phó bảy sói.

"Đầu tiên chúng ta phải tìm được địa điểm cụ thể hiện tại của bảy sói." Đây là bước đầu tiên, cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, phải nắm giữ tình huống địch quân trong tay. Không thấy đánh giặc trước tiên đều phải thám tử sao, Liễu Thư bắt đầu dựa vào một chút kiến thức chiến đấu kiểu mẫu mình xem mà tổng quát toàn cục.

"Còn có số lượng chúng nó, tình huống hiện tại đều phải biết rõ." Trong lúc nhất thời cô cảm thấy trách nhiệm nặng nề, đề nghị này là cô đề xuất, nếu thất bại mà nói thì tình huống không thể lạc quan.

Cho nên cô tuyệt đối muốn nghiêm túc xử lý, cẩn thận, xóc dậy toàn bộ tinh thần để ứng phó việc đánh úp lúc này đây, bảo đảm không một thành viên nào thương vong, thương tổn cũng được, nhưng không thể có vong (chết).

Có kế hoạch sơ bộ, tộc trưởng liền bắt đầu phân công nhân thủ, lấy ra vài thú nhân có thú hình mạnh mẽ mình miễn lại nhẹ nhàng, động tác linh hoạt thủ đoạn lưu loát đi làm thám tử, tìm tòi toàn bộ phương hướng địa điểm bảy sói đặt chân. Các thú nhân đều là nghiêm chỉnh huấn luyện, nhận được nhiệm vụ, thì lập tức không nói hai lời nhanh chóng rời khỏi bộ lạc, thủ hộ gia viên là trách nhiệm bọn hắn không hề thoái thác.

Người còn lại thì có những nhiệm vụ khác, săn bắn thì phải đi săn bắn, dự trữ thức ăn cho bộ lạc. Dù sao kế tiếp sẽ có một trận đánh ác liệt phải đánh, tuyệt đối không thể phạm sai lầm, ực, đương nhiên cũng không thể đói bụng.

Người trong bộ lạc đang bận, nhóm giống cái tự chuẩn bị đồ ăn và quần áo cho thú nhân, quản lý tốt hậu cần. Mà ngay cả nhóm ấu tể cũng an phận thành thật, rảnh rỗi còn có thể cầm một thanh thạch mâu đi mài, nhìn thật đáng thương. Vu y thì càng bận, bà muốn chuẩn bị thảo dược, tuy rằng cụ thể có thể dùng tốt cũng không nhiều lắm, nhưng mà có tác dụng không hề ít. Huồng chi Vu y am hiểu nhất cũng không phải những thảo dược này, còn bó buộc toàn lãnh dữ vận rủi cho bộ lạc, là tuyệt kỹ cuối cùng của Vu y. Đây là thần thủ ban cho, từng bộ lạc đều có Vu y thuộc về chính mình, mà Vu y lại còn là một loại truyền thừa khác.

Liễu Thư cũng không có nhân rồi, hiện tại đầu óc cô đúng là vận hành cao độ tận khả năng hiểu biết càng nhiều sự vật thì càng có lợi đối với bên ta.

"Đúng rồi, Allen, chung quanh ở đây có thú gì khác không?" Liễu Thư lời kéo Allen bắt đầu hỏi, cô muốn hiểu biết một vài thứ, xem có thể cho cô sử dụng hay không. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Allen buông việc trong tay, nhíu mày bắt đầu suy nghĩ cẩn thận: "Gần đây không có thú nhỏ gì." Bởi vì mùa đông, con mồi chung quanh nếu không bị bắt giết sạch rồi, thì chính là bỏ chạy, thật đúng là không có: "Hiện tại có bảy sói ở lại càng không có thú hoạt động ở đây."

"Không có sao, anh lại ngẫm lại cẩn thận, có thú khổng lồ hay không."

"Cái này..." Allen cẩn thận nghĩ, một lát sau lắc đầu: "Không có... Không, chẳng qua..."

Ánh mắt Liễu Thư sáng lên, vội vàng nói: "Chẳng qua cái gì, có phải có hay không?"

"Có, nhưng mà rất nguy hiểm." Allen vẻ mặt lo lắng: "Tiểu Thư, em hỏi cái này làm cái gì, em là muốn làm gì sao?" Cảm giác của Allen vẫn rất nhanh nhạy.

"Trước tiên anh hãy nói về xem là thú gì rồi nói sau." Liễu Thư không kiên nhẫn, đành phải giả bộ tức giận.

"Được được, tôi nói." Đối mặt với Liễu Thư dù Allen có nhiều tính tình đi nữa cũng sẽ bị áp chế gắt gao, thấy cô đảo một ánh mắt qua, lập tức kẹp chặt cái đuôi lại, da đầu tê dại đều nhất nhất nói ra tất cả những gì mình biết, tránh cho giống cái mất hứng, thì mình đã có thể gặp tai ương.

Nói tới nơi này có hai loại trâu thú, một loại kêu trâu hai sừng, nó cũng gần giống như trâu phổ thông địa cầu, nhưng mà da càng cứng rắn một ít, hình thể cũng lớn hơn không ít. Nó là động vật ăn chay, khẩu vị lớn chút, nhưng chỉ cần là cỏ xanh nhạt thì cũng không kiêng ăn, giá trị vũ lực tính nguy hại cũng không lớn, nhiều thú nhân rất thích đi săn nó, đúng rồi, chúng nó vẫn là động vật quần cư, một bầy mấy trăm con.

Còn có một loại trâu thú thì không giống vậy, chúng nó kêu là trâu sừng tê giác, hình thể cực lớn, tương đương gấp hai thú hình của thú nhân, có thể thấy được trọng tải này. Liễu Thư xem ra chúng nó cũng không khác gì là bò tót biển chừng, hình thể cực lớn, trọng tải nặng, còn thích làm xung phong đối chiến, trên đỉnh đầu là một cái sừng dài nhọn, cực kì bén nhọn sắc bén. Nếu như bị đâm một cái, tin tưởng cho dù là thú nhân cường hãn, cũng sẽ bị thủng bụng lòi ruột. Cho nên cho dù là thú nhân cường hãn, nhưng mà gặp phải càng buu hãn cũng muốn nhượng bộ lui binh, đơn giản Dực Hồ tộc tuyệt

đôi sẽ không gặp phải tên phiến toái này.

"Sừng tê giác thú này là thú ăn tạp, cỏ xanh và thịt dê ăn chúng nó đều ăn."

Nghe Allen nói như vậy, Liễu Thư 囧 lại 囧, sừng tê giác thú này thật đúng là chay mặn không chê, thời điểm có thịt thì ăn thịt, thời điểm không thịt thì tiết kiệm chút mà ăn cỏ, thật đúng là biết hưởng thụ nha.

"Anh nói bộ lạc chúng ta có sừng tê giác thú này?"

Sừng tê giác thú rất dung mãnh, nhưng mà có lẽ thần thú cũng bởi vì một điểm này, cho nên sừng tê giác thú lại có thể cũng chỉ là thú, mà không thể là thú nhân biến hình. Nói vậy đây là vì cân bằng sinh thái đi, ở ngoại vi rừng rậm của vùng thung lũng bộ lạc Dục Hồ tộc cũng chỉ có một tồn tại như vậy.

Sừng tê giác thú coi như là thú nửa quần cư, bởi vì chúng nó là tồn tại tùy tính, có con thích sống một mình, lại có hai ba con ở cùng một chỗ, mà cũng có chính là mấy chục con. Cho nên mới nói là nửa quần cư, mà ở chỗ bộ lạc chính là mấy chục con ở cùng nhau, nhiều đại gia hòa cùng một chỗ như vậy thật đúng là làm cho người ta kinh hồn táng đảm. Nhưng mà may mắn sừng tê giác thú cũng là một loại động vật ôn hòa, người không đi tìm nó, như vậy nó và người mạnh ai nấy sống, cả hai không dính dáng gì với nhau. Chỉ cần khơi màu xung đột, như vậy thì ngưng ngừng, xin mời nhận sừng sắc nhọn đâm một phát đi.

Hết chương 92.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 93: Mượn đao giết sói

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Đối phó với bảy sói Liễu Thư đầu tiên nghĩ đến cho dù là dùng bất kỳ biện pháp gì, mặc kệ hết thủy ti bi vô si âm hiểm hạ lưu, chỉ cần làm suy yếu sức chiến đấu bọn nó xuống, đây mới là việc quan trọng nhất.

Mà suy yếu sinh lực quân địch, cũng không nhất định phải tự mình ra tay, trong ba mươi sáu kế không phải còn có một chỗ kêu là "Mượn đao giết người" sao. Cái Liễu Thư cần phải làm là mượn một cây đao, một thanh đao nhọn sắc bén bén nhọn, nhưng mà loại đao này cũng là con đao hai lưỡi, không cần thật thì tổn thương cũng chỉ có chính mình.

"Em nói cái gì, không được, tuyệt đối không được." Allen quá sợ hãi, đứng lên sắc mặt nghiêm túc, khẩu khí nghiêm khắc, một bộ dạng tuyệt đối không đồng ý. Nhưng mà cũng không phát hiện có người càng cự tuyệt, thì càng không ngừng cố gắng hướng tới.

Tính tình Liễu Thư rất kỳ quái, có đôi khi mệt mỏi hết sức lười, nhưng có khi nhận thức đúng một việc sau đó cho dù là tám con trâu cũng không lùi kéo trở lại, hiện tại cô chính là loại trạng thái này.

Hoàn toàn không để ý sắc mặt Allen, cô khoát tay tự nhiên tiếp tục nói: "Chúng ta cẩn thận một chút thì không có việc gì, không phải đều nói, thú tính sừng tê giác vẫn rất ôn hòa sao? Chỉ cần không đi cố ý trêu chọc, thì nó sẽ không cắn người, như vậy không phải rất tốt sao." Cô cố ý nói chuyện nhẹ đi, đây là không có biện pháp nha.

Cô thì nói nhẹ, nhưng Allen cũng mặc kệ, lần đầu tiên ả ả có dấu hiệu tức giận: "Tính tình chúng nó xác thực là không tồi."

Nếu như không tốt, chung quanh bộ lạc có loại thú này, chẳng phải là các thú nhân lo lắng đề phòng cuộc sống sao. Nhưng cho dù là như thế, hấn cũng không đồng ý Liễu Thư đi xem thế nào, nói thế nào thì hấn cũng thật không ngờ cô sẽ có lá gan lớn như vậy. Cho dù là thú nhân, ngày thường trong săn bắn đều sẽ cách chúng xa một chút, rốt cuộc cô lấy tin tưởng quyết tâm ở đâu?

Allen không hiểu tâm tư Liễu Thư, nhưng mà biết rõ rất nguy hiểm thì hấn tuyệt đối sẽ không cho phép giống cái mình thích hơn nữa sẽ tiếp theo là nghi thức bạn lữ đi, cho nên bày một cái sắc mặt "Tuyệt đối không được thương lượng", hấn bất động như núi.

Trước kia Liễu Thư làm việc chính là tiếp xúc khách hàng, sắc mặt gì đều đã nhìn quen, huống chi Allen cũng không nổi thật sự tức giận với cô, cho nên cô tuyệt không lo lắng, tiếp tục đẩy đưa. Nhưng mà lại thật không ngờ, thú nhân ngày xưa ngoan ngoãn phục tùng với mình, lúc này thì giống như tảng đá trong nhà xi, vừa thối lại vừa cứng, tuyệt không thông suốt.

Bất đắc dĩ thở dài, Liễu Thư cảm thấy nếu mình không nói rõ ràng, tuyệt đối sẽ không nhận được mình vừa lòng. Cô luôn mãi do dự suy tư, chỉ có thể cúi đầu thỏa hiệp với thú nhân này, trong lòng âm thầm cắn răng, khoản nợ này nhất định phải ghi nhớ, đợi đến mùa xuân năm sau, chúng ta mới phải tính toán, năm sau. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Allen, tôi muốn đi xem lãnh địa sừng tê giác thú, cũng không phải vì nhất thời tò mò." Cô chỉ có thể nói ra tính toán của mình, vốn nghĩ mình cứ cân nhắc trước tiên, đợi có kết quả mới nói, đây không phải là tự đại, mà là cô cũng không nắm chắc, không nói nhiều tránh cho người trong bộ lạc thất vọng, tâm

tình nháp nhỏ, cô khe khẽ thở dài nói: "Chúng ta muốn đối phó bầy sói, giảm bớt số lượng chúng nó, chỉ cần dựa vào chúng ta thì vẫn không được, không nói số lượng hai bên chênh lệch, chính là trên mặt thời gian cũng sắp không còn kịp rồi." Kiên nhẫn của bầy sói cũng không phải tốt lắm.

"Cái đó và sừng tê giác thú có quan hệ gì?" Được nghe lời ấy, sắc mặt Allen tốt hơn không ít, cẩn thận ngẫm lại Liễu Thư cũng không phải là loại giống cái cố tình gây sự, nên tò mò hỏi tới. Chẳng lẽ có chỗ đặc biệt gì, nhưng mà sừng tê giác thú, đó là sừng tê giác thú, lá gan của cô cũng... Thật không biết ở bộ lạc trước kia sinh trưởng thế nào.

"Sừng tê giác thú buru hẳn như vậy, nếu như nó chống lại hướng bầy sói, tuyệt đối có thể cho đàn sói tổn thất thảm trọng." Rốt cuộc thì Liễu Thư nói ra mục tiêu của chính mình.

Allen cá kình, nhưng mà ý tưởng thì tốt đẹp, cái này cũng chỉ có thể ngẫm lại: "Tiểu Thư, em là người Lộc tộc sao?"

"Người Lộc tộc?" Không biết đề tài thế nào lại kéo trên mặt này rồi, Liễu Thư lắc đầu: "Không phải." Ta là người Hoa Hạ thuần chủng địa cầu.

"Chỉ có người Lộc tộc mới có được loại thiên phú chỉ huy thú, em không phải, cũng sẽ không thể, làm sao sừng tê giác thú có thể nghe lời em đi công kích bầy sói?" Allen chậm rãi nói.

Liễu Thư: "..."

Không nghĩ tới thú nhân hàm hậu trung thực cũng sẽ tổn hại người, không cẩn thận một cái cô đã bị lọt hố. Liễu Thư không nói gì, cả đầu hắc tuyến nhìn thú nhân đùa giỡn người khác còn không tự biết, khế cần môi quyết định tạm thời nhẫn nhịn, chờ thêm một đoạn thời gian sẽ giải quyết.

Nói gì thì nói, Liễu Thư còn không biết nơi này còn có Lộc tộc gì đó, hơn nữa nghe nói thiên phú còn có thể chỉ huy dã thú, đây coi như là một loại bàn tay vàng nghịch thiên đi. Nếu Lộc tộc này nhận nhiều yêu thích của thần thú, mới cho một cái lễ vật lớn như vậy, thời điểm muốn ăn thịt con gì đó, còn có thể chỉ huy "Thịt" tự mình chạy tới, quả thực méo mó sáng.

Giống như biết rõ trong lòng Liễu Thư nghĩ cái gì, Allen từ từ nói: "Lộc tộc là một bộ lạc nhỏ, số lượng bọn họ rất ít, thời kì nhiều nhất nhân số chỉ hơn trăm người, bọn họ là vật cưng của thần thú. Từng người Lộc tộc, từ ngày họ sinh ra đã có được gan dạ và thân thiết khó hiểu với thú vật, bọn họ có thể thuần dưỡng thú vật, còn có thể chỉ huy bọn chúng. Ngay cả giống cái cũng không ngoại lệ, nhưng mà người Lộc tộc không kết làm bạn lữ với người ngoại tộc, cũng rất ít tiếp xúc với người bên ngoài, cho nên hiểu biết của chúng ta đối với Lộc tộc không nhiều lắm, gặp mặt thấy qua cũng không mấy người."

"Lộc tộc bọn họ không ăn thịt, chỉ ăn chay, có lẽ là bởi vì tiếp xúc trường kỳ với dã thú, không muốn ăn đi."

"Ha, không ăn thịt à." Liễu Thư sừng sốt, đối với Lộc tộc thần bí này cô cảm thấy hứng thú không ít, nhưng mà, hiện tại không phải thời điểm, có chuyện trọng yếu quan trọng hơn.

"Allen." Liễu Thư nhấn mạnh: "Tôi không phải người Lộc tộc, cũng sẽ không chỉ huy dã thú, mọi chuyện là do người làm, vì bộ lạc, chúng ta có thể không từ thủ đoạn."

Câu nói của Liễu Thư có hàm ý khác, không phải Allen nghe thực sự hiểu được, nhưng cũng biết, đây là cô hạ quyết tâm, quả nhiên...

"Anh vẫn nên dẫn tôi đi nhìn xem đi, trong lòng tôi có tính của mình, anh cũng biết tôi, tôi sẽ không làm chuyện tổn thương tới chính mình." Liễu Thư còn đang liên tưởng không ngừng: "Nếu anh thực sự không dẫn tôi đi, tôi vẫn muốn đi, nói vậy tôi sẽ không dẫn anh theo, tự anh ngẫm lại đi." Khẩn cầu không được vậy uy hiếp, việc cường bức lợi dụ này là không cần tiết tháo.

"Được."

"Tôi... ừc! Gì?" Vốn đang chuẩn bị một đồng lời nói tới khuyên, hiện tại đã bị một chữ đẩy trở về, Liễu Thư ghen một hơi ở trong lòng.

"Không có gì, tôi đáp ứng rồi, đi dọn dẹp một chút chúng ta liền đi, phải nói trước là em phải nghe lời tôi, chỉ đi dạo lãnh địa sừng tê giác thú một vòng rồi trở về, đừng muốn làm gì."

Cô có không đáng tin như vậy sao, cô càng cảm thấy đè nén ghen người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 94: Nhất định cùng nhau

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Tuy rằng bị Allen ghen một trận, nhưng hấn đáp ứng dẫn cô đi nhìn lãnh địa sừng tê giác thú một cái, Liễu Thư quyết định vẫn là tha thứ cho hấn.

"Đầu tiên chúng ta nói một tiếng với tộc trưởng đi." Allen do dự rồi nói.

Xin phép với tộc trưởng một chút đương nhiên tốt, như vậy an toàn, nhưng mà họ thật sự muốn cản thì cô không thể ra đi, tộc trưởng bọn họ sẽ càng lo lắng, cô ngẫm lại rồi vẫn lắc đầu: "Vậy không được, tộc trưởng bọn họ sẽ không cho tôi đi theo anh đi ra ngoài."

"Cũng đúng." Allen cảm thấy mình đáp ứng rất qua loa, nhưng mà đã đồng ý, nếu đổi ý mà nói, ngẫm lại có lẽ Liễu Thư bởi vậy mà tức giận, hoặc là sẽ không cần mình, hần liền ngột ngạt: "Vậy... không bằng..."

"Ài, anh đừng nó là đổi ý đó, tôi sẽ không đáp ứng." Cô cũng biết Allen sẽ nói cái gì, Liễu Thư duỗi tay ra làm tư thế chấm dứt, ý tứ không được thương lượng. Diendanlequydon~ChieuNinh

"Tôi cảm thấy chỉ hai chúng ta đi không tốt lắm, không bằng kêu thêm vài người đi." Lui mà cầu tiếp theo, đã không thể nói với tộc trưởng, vậy thêm vài người ít nhất an toàn một chút. Allen cũng không phải lo lắng cho mình, nếu hần chỉ có một thân một mình mà nói, hiện tại để cho hần đi, hần cũng không nói hai lời. Nhưng có thêm một người, còn là giống cái, hơn nữa là người mình thích, tuyệt đối phải chú trọng cao độ.

Liễu Thư vốn không muốn làm cho quá nhiều người biết được, nhưng nhìn bộ dạng Allen là sẽ không thỏa hiệp, cũng thôi, bắt đắ dĩ thờ dài: "Được, kêu thêm vài người, nhưng mà có thể bảo đảm thuyết phục bọn họ."

"Có thể, nhất định có thể." Thấy Liễu Thư không kiên trì, Allen cũng vui vẻ, một lời đáp ứng. Giống như chỉ sợ cô đổi ý, hần lập tức đi ra ngoài, vừa đi vừa cao giọng nói: "Em trước đợi tôi đi gọi người, một hồi sẽ trở lại." Tốc độ đó, muốn cho hần đợi một chút cũng không kịp.

Chỉ là quan sát sừng tê giác thú một chút, Liễu Thư vác ba lô của mình trên lưng, quần áo cũng mặc thực đầy một chút, còn mang theo chút thức ăn. Đợi làm xong không kém lắm, thì Allen trở lại, đi theo cùng với hần còn có mấy thú nhân, cũng không phải người nào khác, đều là người quen.

"Ài, là gan của các người cũng thật lớn, thế nhưng muốn đi lãnh địa sừng tê giác thú, nếu như bị a ba biết thì sẽ giáo huấn một trận. Allen đừng cho rằng a ba tôi lớn tuổi thì không đánh được cậu." Lần trước đấu thủ sức với a ba cũng làm cho hần bị đè xuống một trận, cho hần biết bảo đao chưa lão, gừng càng già càng cay, Phách Nhĩ thấu hiểu rất rõ.

Đến đây có ba thú nhân, Phách Nhĩ và Đạt Nhĩ còn có Carmen, không có kêu Oman, qua mấy ngày nữa thì Eva sắp sinh, Oman cũng không cách xa được bước nào, cho nên sẽ không kêu.

"Đi lãnh địa sừng tê giác thú rốt cuộc là vì cái gì?" Carmen vừa tiến vào sơn động, tìm chỗ đất trống khốc khốc ngồi xuống, thêm hai khúc củi cho đốt lửa, tiếp tục khốc khốc nói: "Không nói rõ ràng sẽ không cho đi." Được rồi ngay cả lời nói cũng đã nói ra kiên quyết như vậy rồi, tính tình này ấy.

Đạt Nhĩ luôn luôn cùng một chỗ với Carmen, lúc Allen đi tìm thì hần đã ở đó, nên cũng cùng tới đây, trên đường nghe xong giải thích cũng lơ đãng. Không phải đi xem lãnh địa sừng tê giác thú sao, cẩn thận bay một vòng ở trên trời là được, hần tùy tiện cũng không nghĩ nhiều như vậy. Hiện tại Carmen nói thẳng ra, mới biết được có tình huống khác, hần ngây ngô cười vò đầu quyết định không phát biểu ý kiến, cuối cùng sẽ có quyết định.

"Là tôi muốn đi." Liễu Thư tự mình đứng ra thừa nhận.

"Em muốn đi?" Phách Nhĩ cũng không kinh ngạc lắm, đã nói: "Cũng khó trách, nhưng mà em đi rốt cuộc làm cái gì? Hiện tại a ba nghe xong đề nghị của em thì chúng ta đều đang làm chuẩn bị công kích bầy sói, quân chuyện sừng tê giác thú làm gì?" Sau khi xác định vị trí của mình, Phách Nhĩ ngược lại thích ứng nhanh, cảm thấy giống cái Liễu Thư này rất khác biệt, hiện tại tâm tình chuyển biến sẽ không xem cô thành một giống cái phổ thông, ngược lại có loại ý tưởng thâm giao.

"Sừng tê giác thú rất nguy hiểm, cô có lý do gì?" Carmen nhướn mày nói.

"Hiện tại tôi còn chưa xác định đâu, đối phó với bầy sói chú ý tới bộ lạc chúng ta mà nói, tuyệt đối không thể trực tiếp chống lại. Hiện tại thời gian không đủ, trong khoảng thời gian ngắn thu phục chúng nó, chúng ta cần viện trợ bên ngoài." Liễu Thư cũng không giấu giếm, nói ra mục đích của mình.

"Em có nắm chắc làm cho sừng tê giác thú và bầy sói chống lại nhau không?" Phách Nhĩ chỉ thẳng trọng điểm.

"Cho nên tôi mới muốn đi lãnh địa sừng tê giác thú nhìn xem, theo tình huống mà định." Liễu Thư nói.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Carmen ném một khúc củi lửa trong tay, đứng lên đi ngay.

Những người khác theo sát mà lên, duy chỉ có Liễu Thư không hiểu ra sao: "Ài ài ài, các anh đợi chút."

"Các anh... tôi thì sao, tôi cũng phải đi." Đây là cái tình huống gì hà.

"Cô, không thể đi." Carmen vẻ mặt không được thương lượng.

"Tiểu Thư, hay là đừng đi." Allen vẫn có vẻ lo lắng, nhưng mà đối lập với Carmen hần cũng chỉ có chút không đủ lo lắng, hu, hần thật sự không phải có ý nuốt lời. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Cô ôm cánh tay cười lạnh: "Không cho tôi đi thì thôi, được, các người bay ra đi phía trước, tôi sẽ đuổi kịp phía sau." Đồng thời cũng buông ra lời kiên quyết, cũng không phải Liễu Thư cố tình gây sự, cô biết ý tứ các thú nhân, bọn họ đi làm rõ ràng tình huống lãnh địa sừng tê giác thú, rồi trở về nói, cô sẽ

không cần đi mạo hiểm. Nhưng cô không nghĩ giống vậy, đã đặt ra kế hoạch thì cô tự nhiên muốn hiểu biết rõ ràng, như vậy mới có thể làm kế hoạch hoàn mỹ, có chuyện vì thiếu chút nữa đấy, nhưng đám thú nhân này chính là chết đầu óc.

"Em..."

"Quên đi quên đi, để cho Tiểu Thư đi thôi, tôi sẽ bảo vệ cô ấy tốt." Allen chợt dạ đứng ra che chở, không có biện pháp, hẳn chính là thú nhân tốt điển hình thương giống cái, hu, thú nhân thật đáng thương.

Cuối cùng, vẫn là Liễu Thư thắng, cô được đồng ý cho đi cùng, nhưng mà bị răn đe, trừ bỏ lưng Allen thì chỗ nào cũng không cho đi, chỉ có thể ở trên đó. Đối với mấy hiệp ước không bình đẳng này cô rất rộng rãi tiếp nhận hết, ài, ai kêu cô không có gì, chỉ là tính tình tốt ——!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 95: Văn tự truyền thừa – Gia tăng hiểu biết

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Năm người ra khỏi bộ lạc cũng có động tĩnh không nhỏ, cũng may hiện tại là thời kì đặc biệt cũng không có bao nhiêu người nghỉ nhiều, tóm lại là thuận lợi đi ra ngoài. Có nhiều người kỳ quái, làm sao giống cái cũng đi theo, nhưng mà vừa thấy có bốn thú nhân ở đó cũng sẽ không xảy ra chuyện gì nên cũng buông lo lắng trong lòng xuống.

Địa phương sừng tê giác thú thích ở là một đồng loạn thạch, nơi đó có rất nhiều hồ động thiên nhiên, vừa có thể che gió che mưa, còn có thể có phải cọ xát xuống làn da hay không. Phải biết rằng da sừng tê giác thú là rất dày, mà loại thú giống như thế này thì ký sinh trùng trên người cũng không thiếu, không có việc gì thì thích tìm một đại thụ thô ráp hoặc là tảng đá cọ cọ, cái này có thể lý giải.

Sau khi một nhóm bốn người rời khỏi đây, tìm đúng một phương hướng thì cẩn thận bay dưới tầng trời thấp. Lúc này tuyết lớn mờ mịt, vạn vật tĩnh lặng mọi việc đều phải lấy cẩn thận là trên hết. Mà Liễu Thư toàn thân bao bọc thực nghiêm kín nằm úp sấp ở trên lưng Allen, ngay cả gió lạnh lạnh thấu xương đến thì cũng có thể chịu được, đến nỗi làm cho Phách Nhĩ chuẩn bị xem kịch vui phải đánh giá cao bằng hai mắt.

Bốn thú nhân có các hình thú không giống nhau, khác biệt nhất đương nhiên là Carmen, chỉ một mình hấn là hình thú báo. Nhưng mà không thể không nói hình thú báo rất đẹp mắt, hình thể lưu loát nhất là tứ chi, nếu như đặt ở mặt đất để chạy mà nói, tuyệt đối là tốc độ vương giả.

Hình thú của Phách Nhĩ là một hồ thú màu đen, trên trán có chữ Vương màu vàng, lộ ra rất dễ thấy, tôn lên hấn càng thêm uy phong凛凛. Đạt Nhĩ vốn là thân cao lực lưỡng, hóa hình thú cũng không phụ sự trông mong, cũng còn lớn hơn Phách Nhĩ. Hấn là một hồ thú màu rám nắng, thoát nhìn không có gì đặc biệt, nhưng theo một tiếng hồ gầm, tiếng chấn động làm cho tuyết trên nhánh cây ở phía dưới đổ rào rào rơi xuống, tuyệt đối là hồ gầm núi rừng, không hồ là thú vương. Hình thú của Allen sẽ không cần nhiều lời, con mèo bụi màu đỏ kim, Liễu Thư cảm thấy mình càng ngày càng thích loại màu sắc này, cô nheo mắt càng nín chặt lông hồ.

Có một tiếng hồ gầm rung động của Đạt Nhĩ, dọc theo đường đi đều không có gặp được động vật gì, đương nhiên gần đây động vật cũng đều ăn ăn chạy chạy, thân thể vốn không có bao nhiêu.

"Bây sói ở bên kia núi rừng lui tới thường xuyên, mà khoảng cách lãnh địa sừng tê giác thú và chúng nó cách không xa không gần, chúng ta cẩn thận chút, cũng đừng gặp phải con nào đi ra tra xét." Khi sắp đến địa điểm, Allen đột nhiên nhớ tới cái gì, mở miệng nói, dây thanh nói chuyện của hình thú thú nhân không tốt, giọng nói mang theo khàn khàn, rất ít nói chuyện.

"Đừng, cậu không nói thiếu chút nữa tôi đã quên." Phách Nhĩ cũng nói.

Người nói vô tâm, người nghe có ý, Liễu Thư ngẫm lại, thân thể bò bò lên phía trước, đề sát vào lỗ tai Allen nói: "Khoảng cách lãnh địa của sừng tê giác thú và bây sói chừng bao nhiêu?"

Allen ngẫm lại thuận miệng nói khoảng cách ước chừng, sau đó thì Liễu Thư bắt đầu yên lặng tính toán.

Trên đường mấy người nói hai câu, không qua bao lâu thì đến được địa điểm mục đích. Đây là một đồng loạn thạch, cũng có thể nói là đồng cự thạch, bởi vì một tảng đá đó đều cực kì to lớn khổng lồ, một đồng cùng một chỗ như vậy, hồ động bên trong nhất định rất lớn, trách không được sừng tê giác thú sẽ lựa chọn một địa điểm ăn lông ở lỗ như vậy đâu, thì ra là thuận thiên nhiên.

Mảnh đất lớn như vậy, mấy chục gia tộc sừng tê giác thú ở cũng dư dả, nhưng lại có hàng xóm, đương nhiên đều là một ít chim thú. Dù sao sừng tê giác thú chạy chậm không che, nếu con khác không chuẩn thì cho chúng nó ăn luôn, còn chim, mở miệng một cái còn không đủ nhét kẽ răng, chụp một cái bỏ chạy còn có thể bay, vừa không dễ bắt lại ăn không đủ no, làm cho sừng tê giác thú cũng khó được đề ý tới, cho nên hàng xóm chúng nó chỉ là các loại chim thú.

"Chúng ta chỉ bay một vòng ở phía trên nhìn xem đi." Đạt Nhĩ đề nghị.

Liều Thư nhìn xem đại khái, sau đó lại để cho Allen bay thấp một chút, lấy ra giấy bút từ trong ba lô, đây là một trong những gia sản số lượng không nhiều lắm của cô: "Được, bay một vòng chung quanh bên ngoài là được, tôi ghi nhớ địa hình chung quanh." Cô cũng biết nguy hiểm, cũng rất cẩn thận.

Đối với Liều Thư lấy ra thứ kỳ quái, thú nhân cũng hiếu kỳ, đều không hỏi nhiều, hỏi cũng hỏi không, dù sao bọn họ không biết dùng, quên đi về sau rồi nói sau. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Sừng tê giác thú ý thức lãnh địa rất mạnh, Allen bọn họ chỉ cẩn thận bay bay ở vòng bên ngoài, không có đập qua Lôi Trì một bước. Còn Liều Thư thì lại đi theo cầm bút dùng hình thức bản đồ giản dị ghi lại trên giấy địa hình nơi này, ví dụ như vẽ mấy tảng đá, đây là địa điểm sừng tê giác thú đi cư, cũng có cây cối bụi cỏ là vật đại biểu chung quanh, còn có ở giữa là cái gì.

Phách Nhĩ theo ở phía sau vừa vịn có thể nhìn đến cô đang viết viết vẽ vẽ, trong lúc nhất thời kinh ngạc: "Liều Thư, em là người truyền thừa sao?"

"Gì?" Liều Thư không hiểu ra sao ngẩng đầu, cả đầu mờ mịt: "Cái gì là người truyền thừa?" Cái gì vậy?

"Cái này..." Phách Nhĩ chỉ vào giấy bút trên tay Liều Thư, còn có cái gì đó được vẽ ra: "Văn tự, đây là truyền thừa bộ lạc, chỉ có Vu y mới có thể, khi Vu y trở về với ôm ấp của thần thú, sẽ truyền thừa bọn nó cho một người thừa kế."

Bộ lạc là có văn tự, văn tự mỗi một cái bộ lạc đều không giống nhau, chúng nó đại biểu cho truyền thừa của bộ tộc. Truyền thừa ghi lại hết thảy trong bộ tộc từ lúc đầu phát triển cho tới bây giờ, là quan trọng nhất của bộ lạc, mà loại văn tự truyền thừa này chỉ có Vu y mới có thể, Vu y là đời đời tương truyền.

Cũng khó trách Phách Nhĩ thấy Liều Thư viết vẽ thì kinh ngạc, hẳn hiểu lầm cô đây là người truyền thừa Vu y của bộ lạc trước.

"Uc..." Đối với loại hiểu lầm này, thật sự làm cho cô rất bất đắc dĩ, đành phải giải thích: "Không phải, tôi không là người truyền thừa gì cả, ở chỗ của chúng tôi, mỗi người đều sẽ biết những thứ này, không có nói là truyền thừa gì."

"A... Như vậy hả?" Cũng không có ai dự đoán được sẽ là cái dạng này, nhất thời tràn ngập hứng thú đối với bộ lạc trước kia của Liều Thư. Địa phương đó có dạng gì, có quần áo có thể mặc, có giày, còn có rất nhiều thức ăn ngon, có thể ngủ trên giường đất ấm nóng, có nhà ở, mỗi người còn có thể đều học tập văn tự.

"Bộ lạc của cô thật tốt." Đạt Nhĩ thực hâm mộ, nhưng mà thú nhân này yêu quý nhất chính là bộ lạc mình: "Về sau bộ lạc chúng ta cũng sẽ tốt lên."

"Đúng." Phách Nhĩ mạnh mẽ gật đầu, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn sẽ là tộc trưởng tiếp theo, từ nhỏ hẳn cũng chỉ có loại ý thức trách nhiệm dẫn theo bộ lạc cường thịnh lên, hiện tại loại cảm giác này càng sâu hơn.

Hết chương 95.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 1: Ấu tể làm mọi nhử

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Việc văn tự truyền thừa chấm dứt, mấy người lại thành thành thật thật chuyển động ở trên lãnh địa sừng tê giác thú, gần như đi dạo bên ngoài một lần. Thời điểm trên đường mấy người lấy ra thịt mình mang theo để ăn, đương nhiên đây là lạnh, Liều Thư cũng ăn qua loa một chút, ít nhất ăn lót bụng trước.

"Thế nào?" Hiện tại bọn họ đã tìm một mảnh đất hạ xuống, thấy Liều Thư còn đang viết viết vẽ vẽ, Allen tiến lên hỏi.

Cô lắc đầu: "Tôi đã tính toán khoảng cách của chỗ bầy sói và nơi này, khoảng cách không xa, mặc kệ là bầy sói hay là sừng tê giác thú nếu chạy bằng băng mà nói đều có thể gặp phải." Nhưng mà chống lại những mãnh thú này, có biện pháp nào khiến cho chúng nó ngoan ngoãn chạy đi lên liều chết đâu, đây tuyệt đối là vấn đề làm cho người ta hao tổn tâm trí.

Những người khác cũng hiểu được đạo lý này, cũng không nói cái gì, tuy rằng biết mưu kế này khó thành, nhưng chỉ cần một tia hy vọng bọn họ cũng không oán giận mà chạy một chuyến này, cũng không có trách ý tứ của Liều Thư, thiện chí của cô ai cũng hiểu được.

Bàn tay thô to nắm giữ được tay Liều Thư, hai tay đối lập rất mảnh liệt, một đen một trắng, lớn nhỏ cũng không đồng nhất.

Tay Liều Thư thực lạnh, lạnh đến đông cứng, tay Allen thực ấm, nhiệt độ cơ thể thú nhân cũng không phải là người thường có thể so sánh, một bàn tay liền bao lấy tay của cô: "Đừng nghĩ quá nhiều, cũng không cần quá miễn cưỡng chính mình."

"Tôi không có miễn cưỡng." Cô lắc đầu: "Chỉ là không cam lòng, chờ tôi ngắm lại một chút."

"Sắc trời không còn sớm, chúng ta cũng mau trở về đi thôi." Phách Nhĩ nhìn xem chung quanh nói: "Bằng không bị a ba biết, khẳng định trốn không thoát một trận xoa nắn." Hắn cũng sợ bị đánh, hu hu.

"Ài." Mắt thấy thời gian không nhiều lắm, Liễu Thụ cũng biết lần này xem ra là phải không công mà trở về: "Cũng tốt đi, hiện tại đi trở về xem tìm hiểu chỗ bầy sói như thế nào rồi."

"Oanh ầm ầm"

Liễu Thụ đều đã ngồi lên trên lưng Allen, lại bị tiếng vang bất thình lình không báo trước chấn động đến rơi xuống.

Mặt đất run rẩy, giống như là động đất, theo sau là một tiếng thú kêu chưa bao giờ nghe qua, liên tiếp sau đó chính là loại tiếng kêu này, thanh âm cũng không sắc nhọn, cũng rất đặc tai.

"Là cái gì?" Chưa bao giờ gặp được loại sự cố này, Liễu Thụ níu chặt lông hổ của Allen, hoang mang rối loạn hỏi.

"Sừng tê giác thú đều tới tìm ăn, chúng ta mau rời đi nơi này." Allen hiểu biết tình huống, sau khi nhanh chóng nói xong thì cẩn thận chờ Liễu Thụ liền đập cánh bay đi trên đường trở về, ba người khác không cần nhiều lời theo sát phía sau.

Đội sau khi bay một lúc, xác định sẽ không đối diện với đám sừng tê giác thú kia, bọn họ mới dừng lại.

Liễu Thụ còn sợ hãi trong lòng, vỗ vỗ ngực: "Thì ra đó là sừng tê giác thú." Quả nhiên không hổ là thú trọng lượng nặng, ngay cả lên đường cũng cực kì cường hãn.

"Sừng tê giác thú bình thường một tháng đi ra ngoài tìm thức ăn một lần, một lần ba ngày, đội chúng nó ăn no trở về đội ở trong hang, thông thường dưới tình hình chung là sẽ không xuất hiện." Allen rơi xuống khỏi phục hình người phổ cập tri thức khoa học cho Liễu Thụ, an ủi vỗ vỗ cô. Đã làm cho cô bị kinh hách, hắn rất tự trách. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

"Cái kia..." Liễu Thụ thật sự có chút khó mà mở miệng, nhưng vẫn kiên trì: "Chúng ta có thể trở lại đi xem sừng tê giác thú hay không?"

"Cái này làm sao được." Phách Nhĩ vẻ mặt không đồng ý: "Chúng ta cũng bay trở về, hơn nữa hiện tại sừng tê giác thú đang tìm ăn, rất cẩn thận."

Không phải Liễu Thụ cố tình gây sự, cô là muốn biết tình huống cụ thể của sừng tê giác thú.

"Tiểu Thụ, em..." Allen liếc mắt nhìn Liễu Thụ thật sâu một cái, chậm rãi thở dài. Liễu Thụ cũng không làm gì, nhưng vẫn kiên trì.

Không nghĩ tới Allen đột nhiên xoay người lại nói với Phách Nhĩ Carmen: "Các cậu đi về trước đi, tôi theo cô ấy đi xem"

"Cùng đi." Carmen không thích nói chuyện nói.

"Quên đi quên đi, phục các cậu rồi, cùng nhau cùng nhau."

Sau cùng cũng vẫn thuận theo Liễu Thụ, làm cho trong lòng cô áy náy một trận, cô khẽ cắn môi nhất định phải nghĩ ra biện pháp tốt mới được.

Địa điểm sừng tê giác thú kiếm thức ăn ngay tại chung quanh lãnh địa của chúng nó, đều nói chúng nó là một loại thú ý thức lãnh địa rất mạnh, cho nên cũng không dễ dàng tình nguyện rời đi, cái trạng huống này làm cho Liễu Thụ yên lặng phun tào chính là trạch thú cứng nhắc.

Ngay cả ra cửa ăn một bữa cơm cũng không muốn chạy thêm vài bước, có thể thấy được trình độ trạch của đám sừng tê giác thú này, điều này làm cho cô lúng túng, vốn là chuyện gian nan, hình như càng khó thêm một tầng.

Vì phòng ngừa sừng tê giác thú phát hiện bọn họ, bọn họ đều cách khá xa, thị lực Liễu Thụ không tệ cũng thấy bảy tám phần, các thú nhân thì càng không cần phải nói, ngũ cảm tuyệt đối linh mãnh.

"Xem ra là không có cách nào." Mùa đông đến, thịt để ăn gì đó đều thiếu, sừng tê giác thú liền bắt đầu đào gốc cây trên mặt đất và rễ cây ăn. Vì để lấp đầy bụng còn có thể ăn đến nước dịch trong rễ cây, Liễu Thụ cảm thấy chúng nó hẳn là lớn lên có bốn cái dạ dày tương đương với trâu phổ thông. Hoàn toàn ăn nhiều một chút sau khi trở về thì nằm úp sấp trên đất, không có việc gì thì nôn ngược thứ trong bụng ra nhai đi nhai lại!

"Ồ, đó là cái gì?" Quan sát hồi lâu, thật sự là không tìm thấy sơ hở của sừng tê giác thú, Liễu Thụ đều sắp thất vọng rồi, nhưng ngay tại khi cô chuẩn bị nói trở về lại nghĩ biện pháp, thì có đôi khi chính là trùng hợp như vậy.

Theo Liễu Thụ chỉ mà nhìn qua, các thú nhân đầu tiên là nghi hoặc, sau đó ánh mắt đều là sáng ngời: "Đó là ấu tể sừng tê giác thú, ồ, không đúng, không phải là chúng nó tới mùa xuân mới sinh ấu tể sao, thế nào hiện tại thì đã có rồi, con thú con này chỉ sợ mới sinh không bao lâu đi."

Ở chỗ đông loạn thạch sừng tê giác thú ở, không biết khi nào thì có một đoàn nho nhỏ chậm rãi trôi đi ra, ngay từ đầu Liễu Thụ cũng không có chú ý tới, thẳng đến khi vật nhỏ này chậm rãi đứng lên. Có thể là bởi vì mới ra sinh không lâu tứ chi mềm nhũn đứng không vững, hướng chỉ là đi, mới bước một bước thì ngã bẹp té chổng vó một cái, mấy tiếng kêu chít chít ủy khuất liền khiến cho cô chú ý đến.

"Đó là ấu tể sừng tê giác thú." Mắt Liễu Thụ sáng rực lên, sau đó thì nheo lại, một chủ ý nảy ra ở trong đầu.

"Đúng, đây là ấu tể." Allen gật gù đầu: "Chỉ sợ là ngoài ý muốn, sừng tê giác thú còn chưa có sinh ấu tể sớm như vậy đâu, hiện tại không có gì ăn, nhưng mà chúng nó nhiều như vậy, nhất định có thể nuôi sống nó."

"Nói đến thì thịt sừng tê giác thú vẫn là thực không tể." Phách Nhĩ nở nụ cười: "Chúng ta từng bắt giữ qua một ấu tể sừng tê giác thú lạc đàn, cũng không thể nói ấu tể, nó cũng đã trưởng thành, nhưng rốt cuộc vẫn là rất trẻ tuổi, không có lợi hại như mẹ nó." Sừng tê giác thú cũng không khác đại đa số thú quần cư, đều là gia tộc mẫu hệ, con công (đực) sừng tê giác thú sau khi thành niên đều sẽ bị đuổi đi, con sừng tê giác thú đó còn nhỏ vừa mới trưởng thành, chưa từng trải thì đã bị bắt ăn.

"Các anh nói xem nếu dùng ấu tể này để làm mồi dụ thì như thế nào."

"Ừc... Ý của em là..." Phách Nhĩ ngây người.

"Tiểu Thụ, sừng tê giác thú rất coi trọng ấu tể, chúng nó thực sự mang thù, tuyệt đối không thể đụng vào." Allen nghiêm túc lên, đây cũng không phải là chuyện đùa.

Liễu Thụ nhú mi, như vậy sao, nhưng mà biện pháp này cũng rất tốt.

Sau đó cũng không có gì hay để xem, ấu tể xuất hiện được sừng tê giác thú mẹ phát hiện, rống giận một tiếng sau đó lại đá nó đi trở về. Nhưng mà nó mới đi, thì ấu tể không an phận lại đi một bước ngã bẹp một cái đi ra, lại còn làm không biết mệt.

Lúc này đây năm người đi ra ngoài cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ lần này, Liễu Thụ cảm thấy không có cách khác, chuyện chỉ có cách lấy ấu tể sừng tê giác thú làm mồi lúc này vẫn tranh chấp không xong. Các thú nhân gần như cũng không muốn đi chống chọi cùng với sừng tê giác thú, dù sao còn có bầy sói đang như hổ rình mồi, hiện tại cũng không thể lại trêu chọc thêm một cái nữa, Liễu Thụ không thể làm gì khác chỉ có thể sau khi trở về còn ngâm lại.

Vừa trở về thì nhận được tộc trưởng triệu kiến, trong lòng mấy người vẫn rất không yên, chỉ sợ bị tộc trưởng phát hiện đi ra ngoài chạy loạn. May mắn kêu bọn họ đi tới chỉ là vì người đi ra ngoài tra xét bầy sói có tin tức.

Tộc trưởng không phụ hy vọng hỏi bọn họ đi ra ngoài làm gì, Phách Nhĩ đầu óc linh hoạt, tùy tiện lời ra cái lý do ra hình ra dạng dù sao cũng là qua loa tặc trách qua đi. Nhìn thái độ rất quen thuộc của hắn, Liễu Thụ thực hoài nghi có phải hắn đã sớm nghĩ xong sẵn trong đầu hay không, quả nhiên hiểu cha không ai hơn con nhà. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Đi ra ngoài tra xét bầy sói là vài thú nhân có độ nhanh nhẹn rất cao, theo như lời bọn họ nói thì địa điểm bầy sói ở trong một chỗ vùng núi hẻo lánh. Phương hướng không khác với theo như lời mấy người Allen, ngược lại là khoảng cách với đàn sừng tê giác thú thì càng gần hơn chút, cái này đối với Liễu Thụ mà nói là một tin tức tốt. Nhưng cũng làm cho người ta lo lắng là, số lượng bầy sói rất nhiều.

"Chúng tôi đã cẩn thận nhìn kỹ, chúng nó là từ bốn bầy sói tổ hợp thành, còn có mấy đàn tộc nhỏ, số lượng tổng cộng gần một ngàn con." Đây tuyệt đối không phải tin tức tốt.

Tộc trưởng rất bình tĩnh, tình huống không thể lạc quan nhưng ông không có bị cả kinh, mà là thần nhiên gật gù đầu nói: "Thời gian với chúng ta mà nói đã không nhiều lắm."

Uy nghiêm nhìn mọi người một vòng, tộc trưởng nói tiếp: "Nếu tôi không có đoán sai mà nói, trong vòng ba ngày thì bầy sói muốn phát động công kích."

Nhanh như vậy, Liễu Thụ liú lười, trong lòng lo lắng không thôi, tình huống quả thực thực khẩn cấp.

"Tiểu Thụ, con có biện pháp gì để làm không?" Tộc trưởng nhìn về phía Liễu Thụ đang trầm tư: "Ài, chúng ta tạm thời không có biện pháp đối phó chúng nó."

Tộc trưởng đây là biến thành khẩn cầu, Liễu Thụ được sừng mà lo sợ: "Tộc trưởng, ngài trăm ngàn đừng nói như vậy, đây cũng là trách nhiệm của con."

"Ha ha ha, tốt tốt, bộ lạc là của mọi người." Những lời Liễu Thụ nói tiến vào trong lòng mọi người.

Việc này không nên chậm trễ, kế tiếp chính là ra tay thế nào với bầy sói, một nhọc một ngày nên tất cả mọi người đều mệt mỏi, tộc trưởng để cho mọi người đều trở về nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai tập hợp, chuẩn bị thật kỹ thu thập bầy sói.

"Allen, thật sự không thể sao?" Trở lại son động, Liễu Thụ vẫn không có buông tha, tiếp tục thuyết phục Allen.

"Sừng tê giác thú rất mang thù, chúng ta đi trộm ấu tể, sẽ để lại hơi thở, trái lại chúng nó sẽ trực tiếp tìm tới bộ lạc, hậu quả sẽ là chúng ta không thể thừa nhận nổi." Allen từng gặp qua một sừng tê giác thú nổi điên.

Đó cũng là một con mẹ, ấu tể của nó đã chết, bị một con đại mãng trên vách núi nuốt, mãng xà đó có lẽ nghĩ mình ở trên vách núi đá thì sừng tê giác thú cũng không có biện pháp bắt nó. Không nghĩ tới sừng tê giác thú mẹ nổi điên cũng liều mạng, sống chết va chạm vách núi, cho dù bản thân nó đã bẻ đầu đổ máu cũng không thêm quan tâm. Sau đó con mãng xà kia thật đúng là bị đụng phải rơi xuống dưới, kết quả nó thực thảm. Ngã xuống thì chịu đủ khó khăn, còn chưa trị hoãn được chút nào thì con sừng tê giác thú đó liền dùng cái chân to của nó mà hung hăng giẫm đạp lên thân mãng xà. Nhưng nó còn chưa chết, cũng không thể động đậy, không có năng lực và khí lực đánh trả, tiếp theo đúng là con sừng tê giác thú nổi điên một cước lại một cước bắt đầu giẫm từ cái đuôi đến đầu mãng xà thành một bãi bùn nhão, chết đến không thể chết hơn.

Đương nhiên sau đó con sừng tê giác thú mẹ cũng đã chết, sau khi nó đã chết thì Allen mới từ chỗ trốn tránh đi ra, con măng xà thì không thể ăn, đều nát thành một đồng, chỉ có thể hóa thành phân ở trên mặt đất. Nhưng mà sừng tê giác thú cũng là một chiến lợi phẩm không kém. Nhưng sau khi hấn khiêng con thú này trở về một chỗ thì mới phát hiện, cái đầu con sừng tê giác thú này đã sớm không còn hình dáng rồi, nó là gắng gượng chống đỡ một hơi cũng muốn giết chết hung thủ ăn đứa nhỏ của mình.

Hết chương 1 _ Q2.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Đạt Nhĩ Laura

Editor: ChiêuNinh

Chuyện này đối với Allen mà nói có ấn tượng rất sâu, mà hình tượng sừng tê giác thú che chở cho con cũng cảm sâu vào tâm linh của hấn. Đây mới là nguyên nhân trọng yếu hấn lo lắng khuyên can, nếu như con mẹ của ấu tề đó cũng nổi điên theo mà nói, tuyệt đối là một tai nạn lớn cho bộ lạc.

Nghe xong lời Allen nói Liễu Thư cũng trầm mặc, làm mẹ nên mạnh mẽ, cái này ở trong dã thú càng có thể hiện rõ ra, cô biết ý nghĩ của mình rất kỳ lạ, không có cân nhắc chu toàn. Nhưng đây thật sự vẫn có thể xem là một biện pháp tốt, chỉ là đáng tiếc, cũng đều đã nói đến trình độ này, Liễu Thư cũng không lại nói thêm cái gì, nói nữa thì thật là cố tình gây sự.

Ăn qua loa một chút, hai người tách ra, mỗi người tự ngủ thì không đề cập tới.

Sáng sớm hôm sau Liễu Thư thức dậy, Allen cũng rất đúng giờ đi qua đón cô, ở chỗ đất trống của bộ lạc, gần như toàn bộ sinh lực bộ lạc đều đến đông đủ. Giống cái cũng đến không ít, nhưng phần lớn đều là đến tiễn đưa, dù sao phải đi ra ngoài đánh đuổi địch nhân, từng người trong nhà đều lo lắng, mà giống cái thực sự đang muốn đi chỉ có một mình Liễu Thư.

"Tiểu Thư, cậu cũng phải cẩn thận đó, chuyện gì đều để cho thú nhân làm thì tốt rồi, cậu chỉ ở phía sau đừng chạy loạn." Kathy và Alice cũng lại đây, Kathy ôm Liễu Thư một cái ra sức dặn dò, làm cho cô đỡ khóc đỡ cười.

"Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Thư, cậu thông minh như vậy chỉ cần hiến kế thì tốt rồi." Không nghĩ tới Alice luôn luôn điềm đạm nho nhã cũng tỏ thái độ, xem ra chuyện lần này đối với các cô ấy mà nói thật sự rất lo lắng.

Bên kia, Abby đang lôi kéo anh trai Ngải Đạt Allen và mấy thú nhân.

"Ài, cơ hội tốt như vậy đáng tiếc em không thể đi." Thương gân động cốt một trăm ngày, cho dù thú nhân buồn hấn không cần một trăm ngày, hai tháng cũng không thể thiếu. Mỗi ngày ngồi ở trong sơn động cũng không có làm Abby buồn chết, mỗi ngày lạc thú duy nhất chính là Kathy đến thăm hấn, nấu cơm cho hấn, hai người trò chuyện.

"Cậu xong chưa hả, hiện tại cậu thì thích ý rồi." Phách Nhĩ miệng cay độc, khoe mắt liếc nhìn Kathy một cái, không cần nói gì.

Nhắc tới đến Kathy, thì Abby biến thành choáng váng, cười ngây ngô ha ha hai tiếng, gãi đầu không nói lời nào, mấy người bạn tốt nhìn mà trực tiếp mắt tròn trắng.

"Ở đây cũng muốn chúc mừng một chút, Allen, Abby, mùa xuân năm sau các cậu đều phải thành chuyện tốt rồi." Đạt Nhĩ cười hớ hớ nói.

"Tôi nói đại cá, cậu cũng cần phải thêm lực, Laura là giống cái tốt." Abby điệu bộ hạnh phúc, cũng không quên bạn tốt vui tươi hơn hờ cười trêu nói.

Nhắc tới đến Laura, trong ngày thường thú nhân ngốc ngốc sắc mặt đỏ lên, còn đỏ cả tới cổ, tuyệt đối không giống tác phong của thú nhân. Liễu Thư nhìn mà bật cười, không nghĩ tới Đạt Nhĩ còn ngây thơ như vậy, hiếm có hiếm có.

"Hi hi, thật buồn cười, tên Đạt Nhĩ ngu ngốc này." Kathy che miệng cười hi hi, Liễu Thư vừa nghe không đúng, có tình huống, lập tức bát quái: "Có cái gì không đúng sao, chẳng lẽ..."

"Cậu xem cậu xem" Cô ấy lôi kéo Liễu Thư chỉ tới một giống cái đi ra trong đám người: "Người đó chính là Laura, Laura là đứa nhỏ của a sao Ba Ba Lạp."

Nhớ tới a sao Ba Ba Lạp, ký ức Liễu Thư vẫn còn mới mẻ, vừa nghĩ đến bà, thì cô nghĩ tới cái từ King Kong Barbie này, nhưng vừa thấy Laura, thì cảm giác đầu tiên của cô chính là không phải là đã ôm lầm đứa nhỏ rồi chứ.

"Ừm, cậu không có nhìn lầm, thời điểm Laura sinh ra thì bộ lạc chỉ có một mình cậu ấy là ấu tề, cũng không có ôm nhầm." Hình như là biết trong lòng Liễu Thư nghĩ cái gì, Kathy xấu xa cười nói.

Một đầu hắc tuyến, không trách Liễu Thư phản ứng như vậy, ngẩng lại xem vị a sao Ba Ba Lạp kia đáng người thân cao, lại nhìn Laura, thì biết tồn tại chênh lệch cực lớn giữa hai người. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

Laura là giống cái rất nhỏ xinh, vóc dáng còn thấp hơn Liễu Thư một hai cm, ngẩng lại từ trước đến nay sau khi đến nơi đây, thân cao phổ biến đều còn cao hơn cô, cô đều bị đá kích không nói gì mà chống đỡ. Hiện tại có một dân bản xứ còn lùn hơn cô, chỉ dựa vào cái này, Liễu Thư cũng rất thích Laura — —!

Như vậy có một a ma có thể so với thú nhân sinh ra, giống cái nhỏ xinh gầy yếu, vừa thấy sẽ không ăn nhập, người không biết còn tưởng rằng là đứa nhỏ bị ô nhiễm rồi ấy, đó là một hiểu lầm thực làm cho người ta bất đắc dĩ.

"Ha ha, sẽ không nhầm lẫn, chúng ta đều là do Vu y đỡ đẻ ra, hơn nữa ấu tể sinh ra đều rất ý lại với a ba a ma có quan hệ huyết thống của mình, điểm ấy ai cũng không phủ nhận được."

"Đạt Nhĩ xem ra thực thích giống cái kêu Laura này đi." Liễu Thư nói.

"Đây là đương nhiên." Kathy gật gù đầu, lại cười: "Đạt Nhĩ là đại ngu ngốc."

"Vì sao nói như vậy?" Liễu Thư khó hiểu.

"Ha ha, bởi vì Laura cũng thích Đạt Nhĩ." Alice cười hề hề nói.

Kathy bị đoạt nói cũng không thêm đề ý, tiếp tục cười nói: "Làm cho người bất đắc dĩ là Laura cũng đã ám chỉ vài lần, nhưng mà cái hàng Đạt Nhĩ này cũng không biết thông suốt, làm Laura thật mất mặt, tức giận không đề ý tới hắn. Không qua vài ngày hắn lại tới gần, đi tới cũng không nói gì, vẫn cứ đi theo phía sau Laura cái gì cũng không nói, chính là tranh làm việc, cậu nói cái hàng ngốc này có ngốc không." Kathy nói lời độc địa tổn hại Đạt Nhĩ, xem cô ấy như vậy chỉ còn kém không có tiền lên niu lỗ tai hắn rống lên.

Liễu Thư cũng cạn lời, Đạt Nhĩ này quả thật là người hiếm thấy, ở đây giống cái đều là từ thú nhân theo đuổi đến nói rõ, Đạt Nhĩ thì hay rồi, cũng theo đuổi, cũng là ngại ngại không biết thay đổi, cũng không trách làm cho người ta nhìn mà muốn học máu. Cũng thật khó cho Laura, còn có thể tiếp tục chịu được.

"Ài." Kathy ra vẻ người lớn thờ dãi: "Nếu không phải Đạt Nhĩ cái tên đầu gỗ này, bọn họ cũng đã sớm làm nghi thức bạn lữ, không chừng đứa nhỏ cũng có rồi."

"Cậu cũng đừng nói bọn họ, nếu không phải Abby bị thương, hai người các cậu cũng không biết phải đùa giỡn tới khi nào." Liễu Thư giễu cợt.

"Được được được, khỏi bàn việc này, lúc trước cũng không biết nghĩ như thế nào, nhưng mà cũng không phải tất cả đều do mình, Abby là tên miệng tiện." Lời này của Kathy là đúng, miệng Abby xác thực thực tiện.

"Ài, Alice cậu cũng nên quyết định." Có hạnh phúc của chính mình cũng không quên bạn tốt, quả thực Kathy và Abby là một đôi, mười phần có tương phu thê.

Alice vốn đang nghe hai người nói chuyện, vừa nghe nhắc tới mình, thì cúi đầu, rất nhanh liếc mắt nhìn Ngải Đạt cách đó không xa một cái, sau đó nhỏ giọng nói: "Được rồi, mình đã biết."

Mất sắc nhìn về phía ánh mắt Alice liếc tới, Liễu Thư ngẩng đầu "Mùa đông đến, mùa xuân cũng không xa rồi."

Sau khi toàn bộ đám người đến đông đủ, tộc trưởng lại nói chuyện một phen, đơn giản là khích lệ lòng người, nói mấy câu vô cùng đơn giản, cũng để cho các thú nhân nhiệt huyết lên, ngay cả giống cái cũng không ngoại lệ.

"Vì bộ lạc."

"Vì tộc nhân."

"Nhất định phải thắng."

"Mọi người phải cẩn thận đó." Abby lo lắng, lại để cho bọn họ yên tâm: "Mọi người yên tâm, chúng ta nhất định trông giữ bộ lạc, cho dù phé đi chân này của tôi." Diendanlequydon~ChieuNinh

"Tiểu Thư, cô bảo vệ tốt chính mình."

Người ở lại và người đi lưu luyến chia tay, hai bên đều không nỡ, nhưng thời gian không đủ, cũng không nói lời thừa. Các thú nhân mở hai cánh ra, che lấp mặt trời lục tục bay lên trời cao, bọn họ vì bộ lạc, người nhà tộc nhân, vì bọn họ mà chiến đấu, hồ gầm một tiếng, rung động núi rừng, bách thú chạy nhanh.

Nơi bầy sói chọn tốt, là một chỗ trong vùng núi hẻo lánh, ẩn núp đến là kín đáo. Chúng nó cũng rất cảnh giác, càng tới gần dải đất trung tâm càng có rất nhiều sói thủ vệ, làm cho bọn họ càng thêm cẩn thận, tuyệt đối không thể đánh rần động cỏ.

"Hiện tại chúng ta làm như thế nào?" Các thú nhân đều làm thành một khối, thương lượng đối sách.

"Không thể chống chọi chính diện với bầy sói, chúng ta chỉ có thể giải quyết từng phần." Liễu Thư nói: "Thấy bộ dạng của bọn nó quyết định trong mấy ngày nay thì công kích bộ lạc, nói vậy phải đi săn bắn một phen để có thể tích trữ một ít thể lực, vậy chờ xem."

Vu y không ở đây, bà ở lại trong bộ lạc, đơn giản là sẽ không rời khỏi bộ lạc, huống chi là chuyện nguy hiểm như vậy.

"Ừm, chúng ta sẽ chờ." Tộc trưởng cũng đồng ý.

"Nhưng mà chúng ta cũng không thể cái gì cũng không làm, vậy chế tác cạm bẫy Tiểu Thư đã nói đi." Tộc trưởng chính là tộc trưởng, đã có thể thống lĩnh bộ tộc, tự nhiên có suy tính của ông.

"Tốt."

Nói về cạm bẫy, Liễu Thư biết cũng không nhiều, cô chỉ thấy qua trước kia gia gia bắt con thỏ, làm cạm bẫy bắt heo rừng, còn lại có chính là xem ở tivi.

Cạm bẫy bắt con thỏ thì đơn giản, Liễu Thư tùy tay làm vài cái, các thú nhân nhìn cẩn thận, không bao lâu thì biết rồi.

Không có thanh sắt, Liễu Thư dùng là một loại dây leo, rất rắn chắc, có lõi kéo cũng không đứt. Cô còn đặc biệt tìm Allen thử thử, bao vây một lúc tuyệt đối không thành vấn đề, lúc này các thú nhân vừa ra tay một trận, sói chân thọt tuyệt đối chết rất sạch sẽ.

"Cái này có thể chứ?" Có giọng nói nghi ngờ phát ra, không trách người ta, bầy sói hung hãn như vậy, người dùng mấy sợi dây thì xong việc, thế nào cũng không đáng tin.

Liễu Thư cũng không có tức giận, chỉ là cười cười nói với thú nhân này: "Nếu không thì tới thử xem."

"Thử xem thì thử xem." Thực thành công kích thích thú nhân này.

Allen nhìn động tĩnh bên này cười cười không ra tiếng, nên cho tiểu tử này chịu chút đau khổ.

Phách Nhĩ để sắt vào, lấy khuỷu tay chọc chọc Allen, hạ thấp giọng nói: "Cái này thật sự dùng được hả?" Cũng không phải hấn nghi ngờ, chỉ là tò mò, tò mò.

"Thử xem chẳng phải sẽ biết sao." Cũng không để ý tới Phách Nhĩ, vừa rồi Liễu Thư dạy một loại kẹp, làm được có chút phiền toái, hấn còn phải nghiên cứu thật kỹ đây. Diendanlequydon-ChieuNinh

"A." Một tiếng kêu sợ hãi làm cho ánh mắt mọi người đều nhìn qua, vừa thấy mới phát hiện, chính là thú nhân la hét phải thử một chút, không phụ sự hy vọng hấn đã bị bao vây, hiện tại bị dọa nhảy dựng cả kinh kêu lên: "Thật sự rất nhanh, tám cũng tám không tới."

"Ai ai, anh đừng lộn xộn, lại tiếp tục di chuyển thì cẩn thận bị thương." Liễu Thư vội vàng ngăn cản, thứ này là càng động thì càng siết chặt, nếu làm người bị thương vậy có thể mất nhiều hơn được.

Cũng may thú nhân thực nghe lời, chậm rãi cũng không di chuyển nữa, Liễu Thư đi qua cẩn thận cởi bỏ dây cài, lại nhìn nhìn cổ chân thú nhân đó, hoàn hảo chỉ là hơi đỏ lên, không có việc gì.

Thú nhân này vẫn là một tiểu tử trẻ tuổi, bị giống cái vừa nhìn như vậy, mặt nhất thời đỏ lên, hơi có chút ngượng ngùng. Allen đang nhìn chăm chăm qua đây, nhìn thấy vậy thì hung hăng trừng mắt liếc nhìn một cái. Tiểu tử thú nhân đáng thương, bên này còn e lệ, ngay sau đó bị trừng như vậy, nhất thời liên tưởng chút thẹn thùng chết người qua sau núi, lưu loát nói câu cảm ơn, vội vàng bỏ chạy, hu hu, a ba nói rất đúng, bạn lữ của giống cái đều thật đáng sợ, hu hu.

Trừ bỏ dây cài bắt con thỏ, còn có thú giáp, thứ này không có sắt không dễ làm, khi còn ở bộ lạc Liễu Thư cũng làm thử nhưng đều không có hiệu quả tốt. Nó chủ yếu chính là đem răng cưa sắc nhọn hung hăng chui vào trong xương đùi của thú, nhưng mà nơi này không có sắt.

Sau đó vẫn là Allen nghĩ hay, dùng xương cá để làm, chỉ là làm được thì có không ít phiền toái, nhưng hấn lại kiên nhẫn, làm không được tốt nhất, làm giản dị cũng được. Quả nhiên muốn làm thứ gì thì phải tự tập suy nghĩ, sau khi càng nhiều thú nhân chế tác thú giáp, có người mượn ra răng thú sắc nhọn cắt giữ đến làm móc, hiệu quả rất tốt.

Có những cạm bẫy này, mà từng thú nhân này kiến thức chỗ lợi hại của chúng nó, vốn vẫn còn không an tâm, đã chiếm được ủng hộ thật lớn. Thú nhân lớn tuổi có kinh nghiệm bắt đầu tra xét xong địa phương bầy sói hấn là sẽ đi săn bắn, thiết kế một cái cạm bẫy ở ven đường. Tuyệt lớn bao trùm hết thấy, làm cho bọn họ càng thêm thuận lợi, mà cũng càng có thể mê hoặc bầy sói.

Sau cạm bẫy nhỏ, Liễu Thư còn để cho người ta đào hố to thật sâu, bên trong toàn bộ là đầu gỗ được vót nhọn trước, như vậy cạm bẫy tuyệt đối có thể cho bầy sói một phần đại tiệc.

"Bộ lạc của con đều săn bắn như vậy sao?" Tộc trưởng nhìn cạm bẫy như vậy trầm mặc một lát nói: "Rất lợi hại."

"Nanh vuốt của thú nhân lợi hại hơn, cái này cũng chỉ có thể đối phó với những dã thú chưa khai hóa mà thôi." Đây chính là lời nói rất thật, thú nhân ai sẽ quá sức ngốc mà chạy tới nơi này, ừm, nhưng mà âm mưu mà nói thật đúng là khó lòng phòng bị.

Hết chương 2- Q2.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Che giấu mùi

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Hết thầy chuẩn bị sắp xếp xong chỉ còn chờ bầy sói đến đây, mấy trăm con người tụ cùng một chỗ thì mục tiêu quá lớn, sẽ khiến cho bị chú ý, tộc trưởng ra lệnh một tiếng mọi người đều đã chia thành tốp nhỏ, phân tán ở các nơi. Liễu Thư tự nhiên là cùng một chỗ với Allen, đồng hành còn có Oman, Carmen, Đạt Nhĩ và Noah, Phách Nhĩ đi theo tộc trưởng.

Vốn không muốn kêu Oman tới đây hành động, ai cũng biết tình huống của hắn, nhưng hắn cố ý muốn tới, không phải hắn không thương Eva, nhưng bộ lạc không còn, còn có bọn họ sao? Huống chi Eva cũng là rất tán đồng, cho nên hắn liền chuẩn bị đi ra đây.

"Hiện tại chúng ta cứ đợi chờ như vậy?" Noah là một tiểu tử không an phận, hành động lần này là chủ động xuất kích, làm cho trong lòng hắn ần ần có hưng phấn hỗn hợp.

"Bốp"

"Oman, làm sao anh đánh em?" Noah che đầu đầu kêu lên, một cái tát này của Oman cũng không nhẹ, hắn kém chút nữa lệ nóng tung bay rồi.

"Đánh em là vì tốt cho em, em nói anh đánh em làm gì?" Oman ra vẻ trưởng thành khắp nơi, nghiêng người liếc mắt Noah một cái, nhìn bộ dáng của hắn, đánh người còn ngại biện tố cáo, cười cười nói: "Không biết hiện tại là thời kì đặc thù sao, sờ dĩ chúng ta ẩn giấu vì sợ kinh động bầy sói, em thì khen ngược, nếu như vì em đạo loạn bị bầy sói phát hiện, khiến cho kế hoạch của chúng ta thiếu hụt mà nói, đánh em vẫn là nhẹ, xem anh có phé em đi không."

Noah bị nói một trận, sắc mặt trắng bệch, nhưng Oman nói không sai, hắn cũng không tìm ra lý do để phản bác được, nhẫn nhịn rốt cuộc không nhin được, tức giận đến đứng quay người lại sang bên cạnh cũng không để ý tới ai. Vẫn là Đạt Nhĩ hảo tâm tiến lên sờ sờ đầu của hắn, ài, đứa nhỏ đáng thương, làm sao không có việc gì gây sự đây.

Giống như là được an ủi, Noah ủy khuất một trận, quả nhiên a sao nói rất đúng, thú nhân có bạn lữ không cần đi trêu chọc, nhất là bạn lữ mang thai, cô ấy còn không ở bên cạnh thú nhân, hu hu, hắn căn bản không trêu chọc anh ấy có được không, hu hu, vì sao bị thương luôn là hắn.

Giáo huấn Noah một trận, Oman cảm giác tốt hơn nhiều, nghiêng đầu vừa nhìn, thấy Liễu Thư đang viết viết vẽ vẽ, không khỏi tò mò: "Đây là làm gì?"

"Ưc..." Liễu Thư không biết trả lời thế nào, Allen nói hết sức rõ ràng, không thể đánh chú ý lên ấu tể sùng tê giác thú, nhưng cô thực sự không cam lòng. Chỉ chút cạm bẫy như vậy, cho dù thú nhân lợi hại, nhiều nhất có thể diệt một phần ba bầy sói, vậy còn lại thì sao? Chúng nó có khả năng sẽ càng thêm huyết tính, tàn nhẫn công kích bộ lạc.

"Cái này không được tuyệt đối không được." Biết Liễu Thư thế nhưng muốn lợi dụng sùng tê giác thú, Oman lập tức phản bác, được rồi, lại một người không đồng ý, Liễu Thư là hoàn toàn cảm thấy không đùa giỡn rồi.

"Đúng rồi, Carmen, mình nhớ rõ lần trước cậu tránh thoát một con sùng tê giác thú công kích, hơn nữa nó còn không có phát hiện ra cậu."

Vốn nghĩ đến thật là không đùa giỡn, không nghĩ lại có hi vọng (nguyên văn câu này là: liễu rù hoa cười lại gắp lạng).

Đối mặt với vấn đề của Allen, Carmen nhăn mặt nhíu mày, giống như đang suy tư: "Xác thực là có, lần đó tôi săn bắn trong lãnh địa chúng nó, con mồi hoảng hốt chạy bừa chạy vào trong đồng loạn thạch. Vốn đã sắp tới tay nên tôi cũng không thể để cho nó chạy, nên liều mạng đuổi theo."

"Kết quả thì gặp một con sùng tê giác thú trưởng thành, xâm nhập của tôi bị nó cho rằng khiêu khích, chúng tôi liền đánh nhau. Lúc ấy thể lực của tôi chống đỡ hết nổi đành bỏ chạy đi, nó đuổi theo, tôi trốn tránh ẩn dấu, không biết vì sao nó chuyển động hai cái thì bỏ đi." *Điên*đan*le*quy*don*
ChieuNinh

"Trở về cậu có nói, mình liền bắt đầu suy nghĩ, chỗ cậu trốn tránh hẳn là có một loại gì đó có thể che lấp mùi của chúng ta." Allen cũng không muốn Liễu Thư lại rối rắm thế này mới nhớ tới Carmen gặp phải. Với lại không thể không nói, đề cho sùng tê giác thú chống lại bầy sói, cái biện pháp này rất tốt, không phải sao.

"Đó là cái gì các anh nhìn thấy chưa?" Liễu Thư sốt ruột khó nén hỏi, cõi lòng đầy hy vọng.

Đáng tiếc Carmen thật tiếc nuối lắc đầu: "Không có, sau đó chúng tôi đều không có đi qua."

"À." Ánh mắt của Liễu Thư đều làm cho Allen không thể tiếp tục nhìn thẳng, đành phải trấn an: "Hiện tại chúng ta cũng có thể đi tìm thử xem."

"Ài ài, các người có tình huống gì?" Oman không biết nội tình hỏi: "Các người thật sự muốn đi bắt ấu tể sùng tê giác thú, không bị điên chứ?" Hiển nhiên chuyện nhóm người này muốn làm, làm cho hắn thực trợn trừng mắt.

"Anh, biện pháp này rất tốt, rất có lợi với chúng ta." Allen cũng không tiếp tục rối rắm, dù sao qua được cửa ải khó khăn trước mắt rồi nói sau.

"Đứng đứng đứng, Allen nói rất đứng." Noah không chịu cô đơn bật đi ra, bộ dạng tán thành, còn liếc mắt nhìn Oman một cái, cái loại vô cùng khiêu khích, ừm, báo thù, nhất định.

Sau đó tự nhiên là thiếu số phục tùng đa số, bên này Liễu Thư, Allen, Noah, Carmen và Đạt Nhĩ đứng ở giữa, đáng thương Oman chỉ có một mình, cho nên hắn chỉ có thể phục tùng. Cho dù lấy tộc trưởng ra cũng không được, không biết trời cao hoàng đế xa sao, hiện tại tộc trưởng không ở đây.

Vài người nhanh nhanh chậm chậm đuổi tới địa điểm mà lần trước Carmen ẩn thân. Hiện tại tuy rằng tuyết rơi dày bao trùm hết thảy, khiến cho đường cũng không dễ nhận ra, nhưng lần đó khoảng cách sùng tê giác thú với bộ lạc không xa, kí ức của Carmen còn rất rõ ràng, chỉ hai ba cái thì đã tìm được địa điểm rồi.

"Chính là gốc cây này?" Cô chỉ vào một thân cây lá vẫn còn sống không ít hỏi, gốc cây này hẳn là cái loại bốn mùa luôn xanh tươi, mùa đông cũng không rụng lá cây.

"Đúng, chính là nó." Liếc mắt nhìn một cái, Carmen gật gật đầu rất xác định.

"Cây này có cái gì không giống sao?" Mấy người chuyển động vây quanh thân cây vài vòng, cũng không tìm ra cái gì.

Noah sờ sờ thân cây, xung phong nhận việc: "Em trèo lên xem." Nói xong thì ôm thân cây, dưới chân dùng sức đạp một cái, chỉ nhảy lên hai ba cái thì đã lên rồi. Hắn trèo lên rồi, một tầng tuyết rơi xuống rầm rầm, kinh động mấy người dưới tầng cây vội trốn tránh.

"Trên đó có cái gì không?" Thấy Noah đi lên nửa ngày cũng không thấy động tĩnh, Allen vội hô, nhưng mà Noah nhưng không có trả lời cho bọn họ, làm cho bọn họ lo lắng không thôi.

Cũng may chờ đợi một lát thì Noah mới từ phía trên nói truyền xuống: "Đợi chút, em tìm được rồi."

Tiếp theo chợt nghe được tiếng vang lá cây rào rào, một trận tuyết lại đổ rầm roi xuống, lại qua một hồi lâu sau thân mình Noah mới đột nhiên từ trên cây nhảy xuống, lúc này nãy người Liễu Thư mới đi lên nhìn hắn.

"Noah, em tìm được cái gì rồi?" Oman hỏi, nói xong thì thấy trên tay Noah nâng đỡ thứ gì đó: "Chính là cái này?"

"Đây là cái gì?" Mấy người vây quanh nghiên cứu thứ gì đó Noah mang xuống dưới.

"Sau khi đi lên em tìm nửa ngày trừ bỏ lá cây thì cái gì cũng không có, ngay tại lúc em chuẩn bị đi xuống thì trông thấy cái này." Noah nâng đỡ thứ gì đó trên tay cười hề hề: "Em có loại cảm giác, chính là thứ đồ chơi này."

"Anh có loại cảm giác muốn đánh em." Oman ngoài cười nhưng trong không cười.

Bị Oman uy hiếp như vậy, Noah thực thức thời thu hồi toàn thân đắc ý, mím môi mếu máo không nói nữa.

Thứ trong tay Noah giống như là một loại trái cây, màu trắng ngà, thoát nhìn bộ dạng ăn rất ngon, mấy người hai mắt nhìn nhau cũng không biết rốt cuộc có phải thứ này hay không.

"Nếu không thử xem rồi nói sau." Allen đề nghị.

"Em phát hiện nó từ trên một cái lá cây, nó ở ngay trên mặt trên, hẳn là trái của cây này đi." Diendanlequydon~ChieuNinh

Liễu Thư nhìn, tò mò vươn một ngón tay, chuẩn bị chọc chọc thử xem, không bằng theo như lời Noah là trái cây.

Không nghĩ cô mới vươn tay, còn chưa có đụng tới trái cây này, đã bị Allen một phen lôi kéo trở về, đồng thời cùng với giọng nói lo lắng của hắn: "Cẩn thận."

Giữa thú nhân phối hợp ăn ý, bên này Allen vừa động, sắc mặt Oman liền thay đổi, một cước liền đá bay thứ gì đó trong tay Noah, Đạt Nhĩ hóa thú một cánh tay, một móng vuốt liền chụp đi qua, sau một tiếng hét thảm thì trần ai lạc định.

Một mảnh tĩnh lặng.

Liễu Thư lòng còn sợ hãi, ngẩng lại chỉ kém một chút như vậy thì tay mình cũng sẽ không còn.

Lại nhìn thứ đó bị làm cho rằng là trái cây, hiện tại rốt cuộc cũng lộ ra chân diện mục, thứ đó lại còn như là quả trứng, chính là một tiểu quái vật tròn tròn trắng trắng không tay không chân lại có một cái mồm to như chậu máu, nôn, đáng ghét, thật khó coi.

"Đây là cái thứ gì vậy hả?" Noah đúng là cũng bị dọa đến ác hơn, hắn còn ôm thứ đồ này hơn nửa ngày đó, không nghĩ tới không cần được mình lại thiếu chút nữa cắn Liễu Thư. Nếu như thực sự cắn hắn thì còn tốt, nếu như cắn phải bảo bối cực cưng của Allen, nhìn nhìn đến ánh mắt đó của Allen đang nhìn mình, hắn hung hăng rùng mình một cái, luồn lên đến sau lưng Đạt Nhĩ, để cho người cao to ngăn cản.

Một móng vuốt của Đạt Nhĩ cào đến thứ này thủng bụng lòi ruột, chết đến không thể chết lại.

"Chưa bao giờ gặp qua loại đồ này, cũng không giống thú." Carmen bình tĩnh nói.

"Quên đi không tìm nữa, chúng ta trở về." Người bị sợ nhất là Allen, hiện tại hắn ôm Liễu Thư mà tim đập còn không ổn đâu, nếu như hắn lại chậm thêm một chút, thì hắn chỉ có thể tro mắt nhìn giống cái của mình bị thương nặng, hắn rất tự trách, hắn cần phải tự mình xem xét trước mới đúng.

"Ài, đợi chút." Liễu Thư giữ chặt Allen.

"Tiểu Thư." Allen thật sự muốn tức giận, hắn không nên đáp ứng loại chuyện này.

"Allen, anh xem trong bụng thứ đó có cái gì." Liễu Thư mất sắc xem xét thứ đó nói.

Noah bước lên phía trước xem, đây là hắn muốn lấy công đền tội, vội vàng hiến ân cần, cũng không sợ ghê tởm mà đi lên lấy tay kéo thứ Liễu Thư chỉ đi ra ngoài. Diendanlequydon~ChieuNinh

"Trong bụng thứ này thế nào lại còn thứ đồ chơi dài như vậy?" Ngay cả tâm lý thật cường hãn, Noah vẫn vút tiết tháo không lợm mà đứng dậy, tìm một khúc gỗ khảy khảy thứ gì đó để sát vào quan sát rồi mới có kết luận. Kỳ thực nhìn đến thứ này Liễu Thư thật sự rất muốn nói, cậu cũng đã sờ soạng rồi còn nói thêm nữa gì.

Thứ gì đó Noah lấy ra đến là một loại vật như keo dán, màu trắng dính dính, thoát nhìn giống như là nước mũi, quái dị ghê tởm người khác.

"Sẽ không phải chính là thứ này ỉ?" Đạt Nhĩ ngốc ngốc nói.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau một cái tất cả đều không nói, sau đó vẫn là Allen giải quyết dứt khoát: "Thứ xem sao."

Thứ xem sao thế nào, đương nhiên là tìm sừng tê giác thú thử, vừa vặn ngay tại bên cạnh lãnh địa chúng nó cũng không cần chạy xa.

Bởi vì vừa rồi Noah phạm sai lầm, để trừng phạt hắn nên hắn thực vinh hạnh bị chỉ định làm vật thí nghiệm đầu tiên. Cho dù khóc không ra nước mắt nhưng trong lòng còn có chút tự trách, hắn cũng không nói thêm cái gì, chỉ là cái mặt khóc tang nói: "Em cất nhựa trắng này trong túi sao?"

Bởi vì bọn họ cũng không biết loại vật giống như keo dán trong bụng "Ngân hạnh tử" hung hãn này sẽ che giấu mê hoặc người ta rốt cuộc là cái gì, hiện tại chỉ dùng nhựa trắng để gọi.

"Ha ha ha, em là người thử đầu tiên, không thể đơn giản như vậy, ừm, hay là chà lên người đi." Oman vui sướng khi người gặp họa cười, cũng không ghét bỏ lấy tay cầm nhựa trắng chuẩn bị chà lên cho Noah.

"Ồi từ từ, không phải chứ." Mặt Noah đều xám tro: "Không nên như vậy đi."

"Em cho là thế nào?" Oman nhướn mày cười, đó là nụ cười vô cùng tà ác.

Noah run lấy bầy, cảm thấy mình lại tiếp tục nữa chẳng qua cũng chỉ là vùng vẫy giãy chết, không chừng còn thảm hại hơn. Vì thế nhắm mắt cắn răng một cái, mặc kệ nói: "Chà đi... Oman anh xuống tay nhẹ chút." Cuối cùng trong lời nói thiếu chút nữa là nức nở, mấy người Liễu Thư nhìn mà không nhịn được cười, hai kẻ dở hơi này.

Rốt cuộc Oman hạ thủ lưu tình, ở trên tứ chi Noah thì chà nhiều một chút, trên mặt chỉ tùy ý chà vài cái. Nhựa trắng này chà lên trên người giống như sẽ thay đổi trực tiếp biến thành màu sắc trong suốt, tình huống này làm cho Noah dễ chịu không ít, ít nhất không phải dính "nước mũi", cái này rất tốt.

Nếu đã đi thử xem vậy phải đi tiếp xúc với sừng tê giác thú, quan sát chung quanh một phen, hiện tại sừng tê giác thú còn ở bên ngoài kiếm thức ăn, đợi qua tiếp hai ngày thì chúng nó ăn no sẽ tiến vào huyết động bắt đầu trạch, phải một tháng sau mới trở ra.

Mấy người đặc biệt tìm một sừng tê giác thú lạc đàn, đợi khi nó chuyên tâm kiếm thức ăn thì Noah lặng lẽ tiếp cận. Sừng tê giác thú ý thức lãnh địa mạnh mẽ, cho nên ở địa bàn của nó đối với mùi xa lạ sẽ rất dễ dàng cảm nhận được. Nếu như nhựa trắng không thể che giấu mùi như vậy thì Noah sẽ bị phát hiện, đương nhiên con đường lui lại bọn họ cũng đã kế hoạch xong, cam đoan không có thương vong.

Trên người Noah rất nhanh nhẹn, chỉ bằng hình người đã nhanh chóng như gió tới gần sừng tê giác thú đang dùng móng trước đào rễ cây.

Bên cạnh đại thụ sừng tê giác thú đào rễ cây còn có một cây khác, mục đích của Noah chính là cây đó, chỉ cần hắn tiếp cận khoảng cách tương đương này, nếu như sừng tê giác thú có thể theo hương vị của hắn thì tuyệt đối có thể phát hiện hắn, nếu như không ngửi được... Như vậy chúc mừng, bọn họ thành công rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4: Đi về

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Cẩn thận mà thoải mái nhảy lên cây đại thụ đó, năm người tránh ở bên kia lại lo lắng đề phòng, nhưng may mà động tĩnh không có khiến cho sừng tê giác thú chú ý, nó còn đang hết sức chuyên chú đào rễ cây ăn.

"Hắn là không có việc gì đi." Liễu Thư vẫn là rất lo lắng.

Allen vỗ vỗ nàng, an ủi nói: "Yên tâm không có việc gì, cho dù nhựa trắng đó không có tác dụng cũng đủ cho Noah né ra."

Mọi người lặng im chờ đợi, một phút, hai phút...

"Giống như không có phát hiện Noah." Đạt Nhĩ hưng phấn trừng lớn hai mắt, hai bàn tay to chà xát vào nhau, bộ dạng giống như thực sự muốn thử một lần.

"Thật là cái loại nhựa trắng này hả, nhưng mà không nghĩ tới là nó ở trong bụng cái thứ kia, ừm, chỉ là vì sao thứ đó không cắn thú nhân?" Liễu Thư mê mang, có thể thấy được "Ngân hạnh tử" đó do Noah mang từ trên cây xuống dưới cũng không công kích thú nhân. Nhìn xem, đầu tiên là Carmen sau đó là Noah cũng chưa có việc gì, ngược lại Liễu Thư vừa mới duỗi một ngón tay thì thiếu chút nữa đã thấy máu, chẳng lẽ là lựa quả hồng mềm mà bóp sao, thật 囧!

Đã biết là loại nhựa trắng này có thể che giấu hơi thở thú nhân, mục đích của bọn họ cũng đã đạt được. Chẳng qua hiện tại Noah cũng đã đâm lao phải theo lao, lúc này hẳn phải rời khỏi cây đó thì nhất định là sẽ bị sừng tê giác thú phát hiện, bởi vì nó đã thay đổi cây để gặm rễ. Thật là có chết người hay không khi đúng là cái cây hẳn đang ẩn thân, bắt đặc dĩ chỉ có thể tiếp tục đợi, mà mấy người Liễu Thư tự nhiên cũng cùng đợi theo.

Đợi con sừng tê giác thú này ăn gần xong, sau khi mặt đất cũng bị đào vô cùng thâm, rốt cuộc thì nó lưu luyến không rời rời khỏi chỗ đó. Trước khi đi hình như rất cảnh giác nhìn thoáng qua chỗ Noah ẩn thân, nếu không phải Noah không có ý tứ thương tổn nó, trên người không có mang sát khí, chắc hẳn đã sớm bị phát hiện rồi.

"Hô ~ ghen chết em rồi." Giấu ở trên tàng cây nhưng hẳn vẫn lo lắng đề phòng, còn nín thở nữa, sợ thở gấp ra tiếng thì bị phát hiện. Cũng không thể trách Noah, hẳn vừa mới trưởng thành vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc với loại thú khổng lồ hung hãn sừng tê giác thú này, cũng khó cho hắn.

Thấy hẳn bình an không tổn hao gì nhảy xuống, tất cả mọi người thở nhẹ một hơi, Oman tùy tiện tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười xấu xa nói: "Loại cảm giác này thế nào, cho em trải qua một chút cũng tốt, đều lớn như vậy rồi tăng thêm can đảm há." Dien%/%dan*^*le##*#quy^_!don-ChieuNinh

Noah tức giận trợn trắng mắt, không để ý tới hắn.

Oman cũng không thêm để ý cười cười rồi nói: "Vậy hiện tại chúng ta phải đi chuẩn bị nhiều một chút đi, thứ này không tệ. Nhìn xem khi chúng ta ra ngoài săn bắn, có đôi khi rõ ràng con mồi ngay tại trước mắt nhưng thật xa đã ngửi được mùi của chúng ta thì bị dọa chạy, cũng đủ buồn bực."

"Nói rất đúng, hiện tại nhựa trắng này tác dụng cũng lớn, về sau chúng ta mang nhiều chút trở về cho tộc trưởng, mai này nếu có thời gian thì chúng ta tìm kiếm nhiều hơn một ít." Allen cầm nhựa trắng trong tay nói, hiện tại hẳn còn muốn tìm ra xuất xứ của thứ này, thế mà thiếu chút nữa đã cắn bạn lữ tương lai của hắn, ừm, thú nhân cũng là tồn tại thực mang thù.

Cứ như vậy, mấy người thương lượng xong thì lại chạy về cây "Ngân hạnh" đó, lần này không phải một mình Noah, đều là một đám lên đến trên cây đi tìm ngân hạnh. Thú nhân cũng không sợ thứ đồ chơi này, mỗi người hóa thú hai cái móng vuốt, ở trên cây một khi tìm được thì chính là một móng vuốt đi lên, sau đó ngân hạnh này liền bẹp một tiếng ngã xuống rồi.

Một mình Liễu Thư ở dưới đất nhìn thấy mà muốn nôn, thứ đồ chơi này nhìn cũng được, sau khi bị giết thì cái miệng lộ ra, bên trong chính là thứ răng nanh chi chi chít chít hung tàn không đồng đều như là răng cưa, làm cho người ta đều nổi da gà từng trận từng trận, dày đặc làm sợ hãi không chấp nhận được.

Đợi sau khi từ phía trên ném xuống chừng hai chục cái, các thú nhân đều thu tay lại, nhiều như vậy cũng đủ dùng, còn không biết có thể để lâu hay không, cũng đừng lãng phí.

Allen nhảy xuống tìm Liễu Thư, nhìn một vòng không thấy đâu thì lập tức khẩn trương lên. Không đợi hắn kêu, Liễu Thư tự mình từ sau một thân đứng ra, ngân hạnh này quá khó coi, cô cảm thấy tiếp tục ngồi đợi mà nói thì sẽ sinh ra bóng ma tâm lý nên liền núp vào. Hiện tại thấy bọn họ đều xuống dưới thì vội nói: "Mau thu thập mấy thứ đó đi, chúng ta cũng nhanh chóng trở về, không biết tộc trưởng bên kia thế nào rồi."

Nói có lý, Allen cũng bị dời đi lực chú ý, thú nhân có cái gì ghê tởm mà chưa thấy qua, tâm lý rất cường đại, đối với thứ này làm như không thấy, từng người phân công mấy móng vuốt đi xuống đều lấy ra hết nhựa trắng trong bụng ngân hạnh, dùng lá cây bọc lại từng miếng, hai mươi mấy bọc mỗi người đều phân chia mấy bao mang theo bên người.

"Hiện tại chúng ta là trở về, hay là đi bắt ấu tể sừng tê giác thú?" Noah hưng trí bưng bưng, lúc trước còn do dự, hiện tại có thứ che giấu mùi, cũng không sợ sừng tê giác thú nổi điên trả thù khắp nơi.

"Đi về trước đi, nhìn xem bầy sói thế nào đã." Allen nói.

Cái này không có ai dị nghị, nghĩ ngợi hồi phục một chút lại quan sát tình huống đàn sừng tê giác thú một lát, mấy người đều cấp tốc chạy trở về.

Lúc ấy khi chia thành tốp nhỏ mấy người bọn họ phân chia một lúc, trong đó còn có mấy thú nhân liên hệ, chờ khi bọn họ chạy trở về, liên hệ những người khác một chút mới biết được bầy sói còn không có động tĩnh, khiến người cũng thoáng thả lỏng, ít nhất không có hỏng việc.

"Anh, anh và Carmen đi tìm tộc trưởng nói cho ông kế hoạch của chúng ta, chúng ta hẳn là nghe ý tứ tộc trưởng một chút." Allen phân tích tình huống trước mặt nói: "Còn em và Noah Đạt Nhĩ trông chừng ở đây, tránh cho bầy sói hành động chúng ta lại không phản ứng."

"Cái này được." Kế hoạch lớn như vậy đương nhiên phải nói cho tộc trưởng, Oman một lời đáp ứng, Carmen cũng không dị nghị, vì thế chia ra hai nơi, đều tự mình hành động.

"Đêm nay chúng ta phải qua đêm tại đây rồi." Trời rét lạnh cóng, thời tiết lạnh như vậy, Liễu Thư cảm thấy cực kỳ bi thương.

Bận một ngày mới phát hiện vấn đề này, thú nhân ở dã ngoại qua một đêm cũng không có trở ngại gì, dù sao thói quen rồi, nhưng mà giống cái không giống với. Ngẫm lại hôm nay ăn gì đó đều là thịt nướng trước đó, khi ăn thì tùy ý đốt chút lửa nướng nóng, Allen liền áy náy một trận, hẳn vốn không nên để cho cô tới đây.

"Tôi đưa em về bộ lạc." Thừa dịp trời còn không có tối đen, tranh thủ thời gian.

"Nhưng mà..."

"Vốn chính là quyết định như vậy, mang em tới đây là vì mấy cái cạm bẫy, hiện tại cũng tương đối rồi, tới đây chúng ta có thể ứng phó rồi, nơi này vào đêm sẽ rất lạnh, nán lại một đêm em sẽ chịu không nổi." Allen ôn tồn nói, cũng không muốn Liễu Thư khổ sở.

Cũng biết mình ở lại chỗ này cũng không giúp được bao nhiêu việc, hơn nữa đến lúc bầy sói xuất động, cô tay trái gà không chặt còn cần Allen bảo vệ, không chừng vẫn là người cản trở. Huống hồ hẳn nói rất đúng, thời tiết lạnh như vậy, cô đã bắt đầu đánh rùng mình, nán lại một đêm cô tuyệt đối có thể đi gặp mặt thần thú đại nhân ở đây.

"Được rồi, chỉ là anh đưa tôi trở về, Noah và Đạt Nhĩ ở đây không thành vấn đề sao?" Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

"Không có việc gì không có việc gì, tôi sẽ chú ý Noah, Tiểu Thư, cô hãy đi về trước đi, một một ngày rồi." Liễu Thư không làm gì việc nặng, nhưng bọn ba một ngày trong gió lạnh cũng không phải giống cái gầy yếu có thể chịu được.

"Ừm, các anh cũng phải cẩn thận, Noah cũng không thể xúc động, bằng không Đạt Nhĩ phải chiếu cố cậu, rất nguy hiểm." Noah thoạt nhìn còn nhỏ hơn cô, thực tự nhiên cô coi hẳn thành kiểu người em trai.

"Đã biết." Noah mặt đỏ tai thẹn, thẳng gật đầu.

Trên đường trở về Allen bay cũng không nhanh, đây là vì Liễu Thư, nếu ở trên lưng thú nhân bị gió lạnh quét rất khó chịu.

"Allen nhớ rõ, đợi sau khi bầy sói rơi vào cạm bẫy bị đá kích không còn đội hình, thời điểm bầy sói hoang mang rối loạn thú nhân có thể thừa dịp thắng truy kích, nhưng mà tốt nhất không cần cứng rắn chống chọi, an toàn bản thân là quan trọng nhất." Ghé vào lưng Allen, Liễu Thư để sát vào lỗ tai tròn tròn của hắn nhất nhất dặn dò.

"Ừm, đều nghe lời em."

Liễu Thư bật cười: "Ngốc tử." Cô vươn tay xoa bóp tai thú tròn tròn của thú nhân, đây là chỗ mẫn cảm của thú nhân, bị sờ như vậy, thân mình Allen nhao lên một cái. Cũng may chỉ run lên như vậy, tiếp theo liền ổn định lại, bất động như núi giống như cái gì cũng không có phát sinh, chỉ là nếu trên mặt không có lông mao che chắn, hiện tại hẳn là đỏ bừng cả mặt.

"Cũng đừng ngốc không linh hoạt thấy tôi nói cái gì thì là cái đó, đến lúc đó thay đổi trong nháy mắt, anh cũng phải dùng đầu óc cẩn thận suy nghĩ nhiều hơn, biết không?"

Liễu Thư nói những câu quan tâm ấm áp thẳng tắp đến trong tâm khảm Allen, không khỏi lộ ra cười ngây ngô: "Biết, đều nghe lời em."

Cô bắt đầu đi ôm trán, cô đúng là hết chỗ nói hàng này rồi.

"Còn có đợi lúc bầy sói được sói đầu đàn dẫn dắt nghĩ ngợi hồi phục, thì chính là thời điểm ra đòn sát thủ của chúng ta." Ánh mắt của Liễu Thư sáng lên.

"Nếu các anh đi bắt ấu tể nhất định phải quan sát cẩn thận, cẩn thận đừng bị phát hiện, đợi bắt được rồi thì lập tức rời đi, nhưng mà còn phải làm một ít cách xử trí."

Mỗi chữ mỗi câu Liễu Thư đắn đo toàn bộ kế hoạch trong lòng cho Allen.

"Chỗ không rõ thì sau khi trở về anh đi tìm tộc trưởng thương lượng một chút." Ài, cuối cùng Liễu Thư vẫn cảm thấy chuyện mình nói, để Allen đi nói cho tộc trưởng, có vẻ nhiều như vậy, dựa vào hân, ừm, sao mà cảm giác không quá đáng tin đây.

"Được, nghe lời em." Allen nở nụ cười, trong lời nói tràn đầy nồng đậm sủng nịnh.

"Allen cậu trở về à, không xảy ra chuyện gì đi?" Vừa đến cửa bộ lạc thì có người tinh táo xông đến, vừa thấy là hai người bọn họ thì kinh ngạc hỏi.

Thú nhân này vừa nói hết lời, từ bên cạnh lại đi ra một thú nhân khác, hai người bọn họ là thủ hộ bộ lạc tối nay. Cho dù là toàn tộc xuất động, tộc trưởng vẫn là để một bộ phận ở lại, không nhiều lắm, nhưng cũng là một bảo đảm.

"Tôi đưa Tiểu Thư trở về, yên tâm còn không có động tĩnh."

"Không tệ không tệ." Người ở lại bộ lạc không thể nhẹ nhõm như người ra ngoài, bọn họ toàn tâm toàn ý quan tâm các tộc nhân ra ngoài.

Lên tiếng chào hỏi tán gẫu hai câu thì Allen đập cánh bay vào trong bộ lạc, thẳng cho đến trước sơn động của bọn họ mới hạ xuống.

"Việc này không nên chậm trễ anh đi tìm Vu y rồi mau trở về đi thôi." Liễu Thư nói.

"Ừm." Allen có chút không nỡ, sờ sờ đỉnh đầu Liễu Thư: "Chờ tôi trở lại."

"Đương nhiên, nhưng mà anh không thể bị thương biết không?"

"Thân thể của thú nhân là thuộc về bạn lữ, tôi sẽ quý trọng."

Allen xoay người phải đi, Liễu Thư sờ sờ bên hông, vội nói: "Đợi chút."

"Tiểu Thư..."

"Đao này anh mang theo." Cô rút chùy thủ từ bên hông ra đưa cho Allen nói.

"Em phòng thân." Allen không muốn nhận, hân biết Liễu Thư rất coi trọng cái đao này. Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

"Đây đưa cái gì." Cô xác thực rất thích đao này của mình, bởi vì ở đây chỉ có nó hữu dụng nhất. Sắc mặt cũng già bộ không kiên nhẫn: "Đi nhanh đi, trời đã tối rồi không dễ đi."

Vẫn do dự một chút, ở trong sự thúc giục của Liễu Thư lần nữa Allen tiếp nhận chùy thủ nắm trong tay, môi mím nhếch lên: "Tôi sẽ gấp trở về rất nhanh."

"Ừm, đã biết, tôi sẽ làm thức ăn ngon chờ anh." Biểu tình trở nên nhu hòa, thuận mao lông thành công cho mèo bự, Liễu Thư tỏ vẻ cảm giác này không tệ.

"Đi thôi, đừng để cho đám người Đạt Nhĩ sốt ruột chờ lâu."

"Được." Đập cánh bay đi, thú hình uy mãnh dung nhập trong bóng đêm, hân biết Liễu Thư lo lắng hân đi đường đêm, kỳ thực hân chưa nói, mắt thú nhân là có thể thấy rõ trong đêm tối.

Nhìn theo Allen rời đi, Liễu Thư khẽ thở dài xoay người về sơn động, bản thân mình không có năng lực đi chiến đấu, chỉ duy nhất có thể tận hết sức cố gắng lớn nhất, hiện nay thì xem ở các thú nhân thôi. Nếu thành công như mong muốn, đó tự nhiên tốt nhất, nếu như... vậy trước tiên chỉ có thể khai chiến, hiện tại cô chỉ có thể chờ đợi, chăm sóc tốt cho bản thân, còn có người còn ở lại trong bộ lạc, ít nhất để cho các thú nhân ra ngoài không có lo trước lo sau.

Nghĩ vậy Liễu Thư không khỏi cười khổ, không nghĩ tới cô cũng có một ngày ném thư tư vị làm "Quân tử", ài, thôi được, ai kêu đại thần xuyên qua thật hại người chứ.

Tốc độ Allen rất nhanh, đi gặp Vu y cũng không tốn thời gian bao lâu, đơn giản nói cho Vu y Phân Đạt kế hoạch của bọn họ, được Vu y chuẩn bị xong cái ăn và một ít thảo dược. Những thứ này đều là người trong bộ lạc hỗ trợ chuẩn bị tốt, vừa vặn cho Allen mang theo, chẳng qua một mình hân cũng lấy không bao nhiêu, dứt khoát thức ăn thì thôi, đều mang thảo dược theo.

Khi hân trở về thì vừa vặn Carmen và Oman cũng đã trở lại, biết hân đưa Liễu Thư trở về thì đều tỏ vẻ đồng ý.

"Đúng rồi, tộc trưởng nói như thế nào?" Allen hỏi.

"Tộc trưởng nghe xong chúng ta nói, thật đúng là chửi mắng hai chúng ta một trận." Oman bắt đầu không đứng đắn, trên mặt lộ vẻ khổ bức: "Em cũng không biết đâu, có lẽ nếu không nể mặt chúng ta đều trưởng thành nhiều năm thì tuyệt đối muốn nện anh và Carmen một trận đó."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 5: Sinh con

Editor: ChieuNinh

Oman và Carmen xác thực là khổ bức, bên này mới vừa nói xong, tộc trưởng đã nổi trận lôi đình, cũng giống như bọn họ nói, nếu không chừa chút mặt mũi cho hai người bọn hắn thì thật đúng là sẽ xoa nắn một trận.

Allen nghe vậy cũng không cảm thấy ngượng ngùng, tuy rằng lúc ấy để cho bọn họ đi thi thật không ngờ điểm này, nhưng hiện tại chuyện đều đã qua, ừm, nói vậy cho dù là tộc trưởng tức giận cũng sẽ không tìm tới hắn. Chẳng qua biểu tình trên mặt hắn lại không để lộ chút nào, thực đứng đắn nghiêm túc mà biểu lộ đồng tình sâu sắc vỗ vỗ bả vai hai người tỏ vẻ an ủi.

"Nhưng cũng may, sau khi tộc trưởng tức giận xong cũng hiểu được biện pháp của chúng ta tốt nên đồng ý, chỉ là luôn mãi dằn dò chúng ta phải cẩn thận." Oman rồi rầm xong lại cười lên.

"Ừm, rất tốt." Đây là không thể tốt hơn.

"Hừ ~ "

Đang lúc mấy người còn muốn tiếp tục tâm sự, một âm thanh ầm ầm kéo dài vang lên ở phương xa, từ ban đầu loáng thoáng đến sau đó khuếch tán càng lúc càng lớn, cuối cùng rõ ràng có thể nghe được.

Mà nghe tiếng động như thế thì mấy thú nhân này liền biến sắc.

"Bầy sói xuất động rồi."

Giữa thú nhân có phương thức liên lạc riêng biệt, ví dụ như âm thanh thế này, trong đó muốn truyền lại tín hiệu nào đó cũng chỉ có thú nhân mới có thể hiểu ngầm. Allen nói xong lập tức lấy ra một cây sáo ngắn bằng xương thú treo trên cổ, hắn từng đưa một cái cho Liễu Thư, đây là bộ lạc Dực Hồ tộc dùng để liên hệ truyền tin tức.

Đặt cốt sáo tới bên miệng hướng về phía bốn phương tám hướng dùng sức thổi một cái, vừa đáp lại, lại vừa truyền đi ra ngoài. Theo động tác của hắn mà Oman, Carmen, Đạt Nhĩ, Noah cũng nhất nhất thổi lên cốt sáo của mình, một hơi thổi xong, thẳng đến một tiếng sáo khác đáp lại rồi mới chậm rãi dừng hẳn.

"Bắt đầu, đầu tiên chúng ta ầm núp đi." Năm người thân tùy tâm động, năm bóng dáng lập tức mạnh mẽ ầm vào trong bóng đêm.

Bầy sói đều không phải là thống nhất hành động, bản thân chúng nó chính là bốn tộc quần tập hợp cùng một chỗ, hiện tại tuy rằng tạm thời tuyển chọn sói đầu đàn đến chỉ huy, nhưng đây chỉ là tạm thời. Mùi thuốc súng giữa bốn con sói đầu đàn là có thể nghĩ, đơn giản là vì ích lợi mới không có phát ra náo động, mà chúng nó đi tìm thức ăn thì cũng tách ra, số lượng nhiều như vậy, không tốt cùng hành động.

Đây là một bầy sói do con sói da lông màu đen dẫn dắt, chúng nó đi đến phương Bắc. Bởi vì hai ngày trước con sói màu đen phát hiện tung tích con mồi ở đây, cảm thấy đây là một địa phương tốt để kiếm thức ăn, bốn con sói thủ lĩnh thương lượng xong, sau hành động săn thức ăn lần này, bầy sói gom góp tích lũy thế lực để đi công kích bộ lạc thú nhân.

Mùa đông năm nay kéo dài làm cho chúng nó không thể tìm được đồ ăn, sau khi liên tiếp gặp khó khăn thì bầy sói bắt đầu tập hợp cùng một chỗ. Trong bộ lạc thú nhân có đồ ăn, sau khi công phá là chúng nó có thể vượt qua cái mùa đông này, đương nhiên trả giá thực sự lớn, nhưng cái này lại có là cái gì, chỉ cần có một chút hy vọng sinh tồn, chúng nó đều sẽ tích cực tiến lên.

Chúng cẩn thận ngửi trong tuyết, các thú nhân làm rất cẩn thận, xóa sạch dấu chân bọn họ để lại, dưới bầu trời tuyết rơi lất phất, lại càng giúp bọn họ một tay. Con sói màu đen không có cảm giác được cái gì không đúng, dẫn bầy sói tiếp tục đi tới, nhận được tin tức chỉ thị nhóm sói chân thọt truyền lại cho nhau, sau đó tứ chi dùng sức bắt đầu phân tán hành động, đợi cho chúng nó tìm được đồ ăn sẽ hô hoán gọi nhau.

Dien%/%dan*^*le##*#quy^_!don-ChieuNinh

"Ngao ~ "

Sau khi một con sói bước vào cạm bẫy, tiếng kêu thảm thiết còn chưa có phát ra đã bị một cái móng vuốt sắc bén xé mở rách toan động mạch chủ mạnh mẽ của nó, một dòng máu nóng phun trào ra, rơi đầy đất, tuyết trắng nhuộm màu đỏ tươi.

Con sói này có thể tránh né được một kích trí mệnh này, nhưng mà một cái chân trước bị giữ chặt. Nó chưa bao giờ trải qua mấy thứ này mà nói dưới sự thất kinh căn bản không hề có cách thức phản kích, vì thế liền chết oan chết uổng như vậy. Mà hai đồng bạn đi cùng với con sói chân thọt này ở khi nó lăm vào giã y dựa thì bày ra hình thức công kích. Nhưng trong chớp mắt đồng bạn của bọn nó ngã xuống đất không dậy nổi, tắt thở, không đợi bọn nó phản ứng kịp, mấy móng vuốt sắc nhọn của thú nhân phóng đại ngay ở trước mắt chúng nó, đây là hình ảnh cuối cùng trong mắt chúng nó.

"Nhựa trắng này quả nhiên dùng được." Dùng chân nhắc lên ba cổ thì thể đã chết hoàn toàn, Noah cảm lấy nhựa trắng có thể giấu hơi thở bản thân, như cảm lấy chỉ bảo.

Đây cũng là lâm thời nghĩ ra được, vốn nhựa trắng này muốn dùng để trộm ấu tể sùng tề giác thú, chẳng qua hiện tại dùng đến cái này cũng không kém. Loại thủ pháp đánh lên này các thú nhân lần đầu tiên sử dụng, nhưng hiệu quả rất tốt, gần như làm cho bọn họ nháy mắt liền thích ngay, quả nhiên mặc kệ biện pháp là tốt hay xấu, có thể có dùng được chính là tốt.

"Thứ này tôi để lại mấy khối, còn lại đều giao cho tộc trưởng, nói vậy bọn họ đều sẽ biết chỗ tốt của nó." Khi Oman và Carmen tiến đến tìm tộc trưởng thì giao cho ông hơn phân nửa nhựa trắng, quả nhiên tộc trưởng rất vui vẻ, cái mũi bầy sói cũng rất là linh mẫn, hiện tại có thứ này bọn họ sẽ tác chiến rất tốt, lập tức liền phân chia thứ này đi xuống.

"Lần sau chuẩn bị nhiều chút, lần này sau khi xong rồi, cũng không còn."

"Ừm." Mấy người Allen đều là nửa hóa thú, cái này so với hình thú càng có thể che giấu chính mình, mà khi chiến đấu càng thêm linh hoạt khéo léo, thật đúng là vô cùng thích hợp loại đánh lên này. Lúc này hần liếm liếm máu tươi trên móng vuốt, nhếch nhếch khóe miệng nói: "Trước giấu thì thể đi, lại nhìn thêm xem thể nào."

"Được, ha ha ha."

Trong giọng nói của thú nhân lộ ra huyết tính, tối nay nhất định là máu đỏ trên tuyết, còn máu ai... ừm, còn phải nói sao, nhất định, đó là một đêm không ngủ.

Liễu Thư ngủ không được, cô lo lắng cho mấy người Allen, không biết hiện tại thế nào, cô mặc vào thật dày rồi ngồi ở bên đống lửa, hiện nay cô chỉ có chờ đợi.

Vào đêm tuyết rơi phá lệ yên tĩnh, bốn phía đều không có một tiếng vang, đột nhiên, một chuỗi tiếng bước chân ở vang lên ngoài động.

"... Ai đó?" Đã trở thế này, là ai.

"Tiểu Thư, Tiểu Thư." Là giọng của Kathy, chỉ là trong ngày thường có vui cười, lúc này có vẻ có chút bối rối.

Liễu Thư cũng không quản cái khác, vội vàng qua đi, dúi tấm ván gỗ che cửa động, xóc mảnh che cửa động lên thì thấy, ngoài động thật sự là Kathy. Cô ấy cầm một cây đuốc, tóc trên đỉnh đầu đều dính đầy bông tuyết, cũng qua đây một mình.

"Sao cậu..."

Không đợi Liễu Thư hỏi xong, thì Kathy vội vàng chạy lên lôi kéo Liễu Thư cổ tay rồi chạy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Mau mau mau, Eva muốn sinh đứa nhỏ, muốn sinh."

"Hả?" Trong lúc nhất thời Liễu Thư phản ứng không kịp, ngờ ngác nói: "Muốn, muốn sinh rồi hả?"

"Đúng vậy, ngay tại khi Allen đưa cậu trở về, Eva lo lắng cho Oman nên muốn đi ra để hỏi Allen một chút xem thế nào rồi, không cẩn thận giẫm tuyết một cái thiếu chút nữa bị trượt té, may mà chúng mình kịp lúc đỡ được. Nhưng cho dù là vừa động như vậy, sau đó cậu ấy đã kêu đau, vừa rồi đã kêu Vu y đi, nói là muốn sinh." Kathy blah blah nói một trận, thật ra lại trật tự rõ ràng, đều nói rõ mọi chuyện. Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

"Thì ra là thế, cô ấy như vậy là động thai rồi." Vốn cũng chỉ trong mấy ngày nay, duy trì một lúc là có thể qua đoạn cửa ải khó khăn này mới sinh, không nghĩ cô ấy thiếu chút nữa trượt một cái mà động thai rồi, muốn sinh sớm.

"Vu y nói như thế nào?" Liễu Thư hỏi tình huống, bước chân dưới chân cũng nhanh hơn, sau đó ngược lại là cô lôi kéo Kathy đi, ngay cả cây đuốc cũng cầm qua. Mùa đông đêm lạnh, cũng may cô sớm mặc kỹ quần áo, nếu không biện pháp gọi người của Kathy như vậy, cô đi cũng là chịu lạnh.

"Mình cũng không rõ ràng lắm, vội vàng chạy tới tìm cậu, thấy Eva kêu thật thảm nga, sinh đứa nhỏ đều đau như vậy sao?" Hu hu... cô vừa muốn sinh, lại không muốn sinh thì làm sao bây giờ.

Liễu Thư tự nhiên không thể biết được Kathy đang liên hệ tới bản thân cô ấy, sinh con, ừm, một loại chứng lo lắng sinh đứa nhỏ gì đó. Nếu như cô biết được mà nói, khẳng định rất cặn kẽ, cậu bất tự còn chưa thấy nữa, ngay cả bút cũng chưa cầm, quan tâm cái muội cậu ấy. (bất tự: 八 giống như là bàn chuyện cưới hỏi; quan tâm cái muội: một cách chữ tục)

Eva mới vừa mới bắt đầu, Liễu Thư cũng thoáng yên tâm.

"Có Vu y ở thì không có việc gì." Vu y cũng là bà mẹ chuyên nghiệp: "Nhưng mà sinh đứa nhỏ đều nói thiếu chút nữa là chết một lần, ừm, có người nói đau như bị sâu cắn một cái, sinh đứa nhỏ chính là đau gấp mười lần." Lòng Liễu Thư có chút ưu tư.

"À." Mặt Kathy lại càng khổ, có thể thương lượng với Abby một chút về sau trước không sinh tiểu hài tử được hay không nhỉ, vừa nghe thì cảm thấy sinh đứa nhỏ thật đáng sợ nha, hu hu...

"Nhưng mà tiểu hài tử thực sự đáng yêu, sinh xong thì không biết là thống khổ." Liễu Thụ tự nhận vẫn là một người tương đối bảo thủ, cũng hơi có chút chết cân não. Đối với chuyện sinh đứa nhỏ gì đó, ở hiện đại có người chạy theo trào lưu mới mà không sinh đứa nhỏ, vui vẻ thế giới hai người, theo ý cô thì chính là đầu óc rút gân bị úng nước. Dù sao cô không thể lý giải, có đứa nhỏ thì thật tốt, ràng buộc cảm tình của hai người, có đứa nhỏ thì cuộc sống mới chính thức bắt đầu, không thể không nói, cô chính là phụ nữ bảo thủ điển hình, 囧~

"Đúng vậy, đứa nhỏ đều rất đáng yêu." Kỳ thực ở trong bộ lạc thú nhân không dễ dàng có được đứa nhỏ, có rất nhiều gia đình thú nhân vẫn đều không có, cho nên đối với đứa nhỏ, ở trong bộ lạc đều là đầy cõi lòng chờ mong, trong lòng Kathy thì vừa khát khao với tương lai, lại rối rắm với thống khổ trước mắt.

Vừa nói chuyện, bước chân cũng không chậm, không bao lâu thì đã đến nơi.

Bởi vì Eva sắp sinh, mấy ngày nay cô ấy đã được chuyển qua son động phía dưới, đây là chỗ trước kia cô ấy cư ngụ, cách son động Liễu Thụ xa hơn một chút, nhưng vừa vặn là láng giềng với son động của Kathy Alice.

Khoảng cách còn khá xa thì đã nhìn thấy bên kia đèn đuốc sáng trưng, có không ít người đang đi lại, nói chuyện. Tối nay người ở lại trông coi bộ lạc đều không ngủ, lo lắng cho các thú nhân ra ngoài có gặp, vừa vặn Eva muốn sinh, như vậy đơn giản cũng không ngủ, đến giúp đỡ hỗ trợ cũng tốt, vì thế liền biến thành như bây giờ.

"A a a, đau quá đau quá, hu hu..."

"Eva kêu thật thảm nha." Kathy cuộn thành một cục, bộ dạng đó, cứ giống như cô ấy đang sinh đứa nhỏ. Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

"Ai nha, các cậu đến đây."

Hai người Liễu Thụ Kathy vừa mới xuất hiện, không biết Alice từ chỗ nào xông ra đến, trong tay còn bưng một cái chậu gỗ, bên trong là nửa chậu nước ấm, trông thấy hai người thì vội vàng nói nhanh: "Đi vào nhanh chút đi, Vu y đang bận rộn, vừa vặn thiếu nhân thủ."

Nhiều người như vậy còn thiếu à, Liễu Thụ và Kathy đồng thời cảm khái một tiếng.

Đi vào mới biết được vì sao thiếu người, người bên ngoài quả thực nhiều, nhưng mà trong son động lại không có mấy người, chỉ có vài vị a sao có kinh nghiệm đang hỗ trợ.

"Vu y nói quá nhiều người sẽ thêm phiền nên không để cho bọn họ đi vào, còn có một vài người đi chăm sóc bọn nhỏ rồi." Alice vừa bưng nước ấm, vừa giải thích cho hai người nói: "Giống cái trẻ tuổi theo mình ở đây, bưng chuyển một vài thứ, đều đến đây không chừng bị sợ đấy." Khi nói những lời này, Alice nhìn thoáng qua Kathy.

Kathy: "... " Có rõ ràng như vậy sao, 囧...

Quy cách son động đều gần giống nhau, ở đây thời gian dài không có người ở, nhưng hiện tại quét tước rất sạch sẽ, còn có giường đất, nói vậy lúc ấy tộc trưởng hẳn là đều đắp giường đất cho tất cả son động trong bộ lạc đi.

Eva nằm ở trên giường, đắp da thú dày, chỗ bụng phồng lên như cái trống (—_—!) Vu y vài mấy a sao giống cái có vẻ như đang đỡ đẻ cho cô, mà cô ấy lại bị đau kêu lên từng trận như quỷ khóc. Liễu Thụ nghe cũng có chút hơi sợ, cô cũng chưa từng thấy qua trường hợp như vậy, ừm, được rồi, mổ bụng sinh cũng không thấy qua.

"Vu y, Eva thế nào rồi, còn phải bao lâu nữa mới sinh?" Thấy cô ấy đau đớn, nhìn tình huống cũng không nhiều khả năng, Liễu Thụ liền tiến lên hỏi.

Vu y Phân Đạt nâng tay lau mồ hôi trên trán, thản nhiên nói: "Còn chưa có bắt đầu sinh đâu, đợi lát nữa."

"Hả?!" Cái tình huống gì?

"Hả?" Kathy đánh bạo tiến lên, rất kinh ngạc hỏi: "Còn chưa có sinh nữa, vậy Eva bây giờ gọi là gì?"

Nói đến cái này Vu y thực sự không thể nói gì, sinh đứa nhỏ không phải nói sinh ra thì sinh ngay, cho dù đau bụng, nhưng còn có đau bụng sinh cái gì đó, có đôi khi cho dù đau cả một ngày rưỡi cũng không thấy được sinh ngay nha.

"Eva, kiên nhẫn một chút, chút đau ấy nên nhẫn nhịn trước, bằng không đợi đến khi thật sự muốn sinh thì không có khí lực." Vỗ vỗ bụng Eva phình lên (?) Vu y nói lời thăm thía.

"Hu hu, nhẫn không được, đau quá à." Ai ngờ Eva khóc thảm thiết hơn, vẫn kêu không ngừng.

"Khụ khụ, Eva rất sợ đau." Alice ngưng ngừng cười gượng, nhỏ giọng nói lời nhỏ nhẹ an ủi Eva, muốn trợ giúp khí lực cho cô ấy, đến lúc đó mạnh mẽ sinh bảo bối trong bụng ra.

"Thì ra còn chưa có sinh, làm mình sợ muốn chết." Nghe được chưa sinh, Kathy thở một hơi, lau mồ hôi, tiếp theo khuôn mặt lại nhăn nhó: "Sinh đứa nhỏ thật là rất thống khổ." Làm sao bây giờ?

Quyển 2 - Chương 6: Khó sinh

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Sinh đứa nhỏ cũng không phải bên này đau thì bên kia muốn sinh ngay, có một đoạn thời gian đau bụng sinh, cùng công tác chuẩn bị, lúc này vẫn chỉ vừa mới bắt đầu thôi, mà nhìn bộ dạng Eva đã chịu không nổi rồi.

Liều Thư có chút lo lắng, hỏi Vu y: "Eva như vậy có thể... tiếp tục chịu đựng nổi sao?"

Vu y cũng có chút không nắm chắc, chẳng qua vẫn khề cần mõi: "Chịu không nổi cũng phải sinh ra."

Biểu tình của Vu y Phân Đạt có chút kìm nén, nhưng nhìn xem hoàn cảnh đơn sơ chung quanh, tâm Liều Thư càng nâng lên. Sinh đứa nhỏ, cũng nào phải là chuyện đùa giỡn đâu, làm không tốt, đã có thể...

Alice còn đang nhẹ lời mềm giọng an ủi Eva, nhưng mà hiệu quả không cao, cô ấy vẫn đau kêu không ngừng, Kathy thì khỏi nói nữa, nhìn Eva cả người chật vật, kêu đau thảm thiết đã sớm yên lặng vui mình trong cảm xúc của chính mình.

"Ài, Tiểu Thư, con đi nói với Eva đi, ta đi chuẩn bị một vài thứ, qua một hồi thì cũng nên sinh rồi." Vu y cảm thấy đầu óc Liều Thư có vẻ linh hoạt một chút, vẫn là cô tói khuyên đi.

"Vậy được, ngại cứ bận rộn đi thôi." Cô cũng không từ chối, nơi này chỉ có Vu y có kinh nghiệm nhất, chút việc nhỏ ấy cô sẽ không để cho bà quan tâm.

"Eva." Nhìn Vu y đi bận rộn, Liều Thư ngồi lại, tiếp nhận da thú ngâm nước ấm từ tay Alice, vừa lau mồ hôi cho Eva vừa an ủi nói: "Đừng sợ, cũng đừng khẩn trương."

"Tiểu Thư, hu... đau quá." Nhìn thấy Liều Thư, Eva liền ủy khuất, mắt to tràn đầy nước mắt, vẫn râm rì kêu gọi.

Liều Thư thấy cũng rất đau lòng, tiếp tục thuận mao lông: "Đến đến, học theo mình, hít sâu, hít vào, thở ra, ừ đúng, tiếp theo tiếp tục." Loại phương pháp hô hấp này, Liều Thư cảm thấy vẫn rất là hiệu nghiệm, vui rạo rức hỏi: "Thế nào, có phải cảm giác tốt hơn hay không?"

Có lẽ là tác dụng tâm lý, Eva ngẩn người, sau đó gật gật đầu: "Ừm, tốt hơn nhiều."

"Eva, hiện tại cậu đừng kêu to, để dành sức lực, đứa nhỏ còn chưa có bắt đầu sinh đâu, nếu đến cuối cùng lại mất sức, vậy thì phiền toái." Tiếp tục hướng dẫn từng bước.

Nhưng mà vừa nói đến cái này, thì Eva bắt đầu rơi nước mắt: "Hu... lúc này còn chưa có sinh ra mà đã đau như vậy..." Vậy nếu như sinh mà nói, cũng không khiếp, cho tới bây giờ cô là sợ đau nhất, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen, thời gian không có trôi qua.

Liều Thư hắc tuyến, vội trấn an: "Đau nhẹ mà thôi, nhẫn nại thì tốt rồi, Eva, cậu ngấm lại đứa nhỏ trong bụng, nó lập tức liền muốn đi ra, không phải cậu vẫn rất chờ mong sao?"

Nói tới đứa nhỏ thì Eva thoáng im lặng, hồi lâu sau hít hít nước mũi: "Yên tâm, mình đã biết, hiện tại mình không kêu nữa." Cô cũng biết nặng nhẹ.

Nhìn thấy Eva rốt cuộc nghỉ ngơi được, những người khác đều nhẹ nhàng thở ra, lại nhìn Liều Thư thì tràn đầy vui mừng, ừm, vẫn là Tiểu Thư thông minh, hai ba câu thì đỡ xong khóc nhè rồi.

"Kathy, cậu đi hầm canh thịt, để ít muối, để lát nữa Eva sinh thì ăn một chút gì, nhiều thêm chút sức." Xem trên đồng lửa chỉ đun nước, Liều Thư nhượng mảy nói. Dien%^%dan*^*le##quy^_!don~ChieuNinh

"Hả, à, nhưng mà..." Kathy có chút do dự.

"Tiểu Thư, chúng ta cho Eva ăn, nhưng cậu ấy không có khẩu vị, một chút cũng ăn không vô." Alice giải thích.

"Ăn không được cũng phải ăn." Người ta sinh đứa nhỏ đều có thuốc bổ ở một bên, mất sức cũng có được đồ tốt để bổ sung, ở đây điều kiện kém như vậy, nếu không ăn một chút gì thì làm thế nào.

"Tiểu Thư..."

"Câm miệng, hiện tại cậu chỉ để ý nằm là được." Mạnh mẽ trấn áp, giọng điệu đó khí thế này, một chút thương lượng đường sống cũng không có. Vì thế ba người Kathy Alice và Eva chỉ có thể bại lui, Kathy vui vui về về đi hầm canh thịt, Alice đi giúp Vu y, Eva mím môi tiếp tục ngoan ngoãn nằm giữ sức.

Đợi hết thầy đều chuẩn bị sắp xếp xong ước chừng qua nửa giờ, trong khoảng thời gian này, Eva cũng hạ công phu, cứ thế mà nhin xuống một trận lại một trận đau bụng sinh, chỉ có khi thật sự nhin không được thì rầm rì hai tiếng, nhin đến cả đầu đầy mồ hôi. Mọi người thấy mà đau lòng, quả nhiên là làm mẹ thì mạnh mẽ, cho dù bình thường có là con thỏ thì cũng có thể kiên cường lên.

"Tốt, sản đạo mở ra, bắt đầu đi." Theo Vu y ra lệnh một tiếng, trong son động liền náo nhiệt lên, bụng nước bụng nước, chuyển đồ chuyển đồ, người đi lại chung quanh, bận rộn tụi bụi.

"Đến đến, uống hai ngụm nào." Bụng một chén canh thịt nóng hầm hấp, Liễu Thư chuẩn bị rót hết cho Eva.

Nói đến thì Liễu Thư cũng không thích canh thịt, phần lớn thời gian sẽ hầm canh cá, ở đây trừ bỏ muối thì gia vị gì cũng không có, mùi tanh trong canh thịt rất nặng, không nói khó uống, nhưng cứ thấy hương vị là lạ, cô không thích. Lúc này cũng không có người đi bắt cá, canh thịt thì cũng không thể tránh được.

"Nôn. Mình không muốn uống... ừm." Ngửi thấy vị canh thịt, thì Eva chịu không nổi, một chút cũng không muốn đụng vào, nhưng mà cái này không phải do cô.

"Được." Liễu Thư gật gật đầu, cũng không dài dòng: "Cậu đã không uống, mình liền bón cho cậu, đừng trách mình, mình cũng là vì tốt cho cậu." Nói xong lời này, cũng không quản Eva trừng to mắt, đưa tay một phen nắm cằm của cô, bắt buộc cô hé miệng, tay kia thì bụng canh thịt đổ vào.

"Eva thật đáng thương." Kathy nhìn động tác Liễu Thư tương đối lưu loát, vươn một ngón tay chọc chọc Alice ở hóa đá một bên nói.

"Ủm ừm."

"Hai người các cậu còn không lại đây đề cậu ấy, đừng để cho cậu ấy lộn xộn, đổ canh."

"Ừ ừ, đến đây đến đây." Bước lên phía trước, nhìn Eva ứa lệ, vẻ mặt lên án, Kathy thật có lỗi cười cười: "Cậu vẫn nên ngoan ngoãn đi."

Alice? Alice đang thật sự ấn không cho cô ấy giấy dựa.

Được rồi cuối cùng một tia hy vọng cũng không có, Eva lập tức không động đây, khẽ cắn môi rồi mở ra rất phối hợp uống từng ngụm từng ngụm canh thịt, uống cũng muốn khóc "Hu hu... cô cũng không thích vị canh thịt, có được không, không chơi bắt buộc người ta như vậy."

"Nên như vậy." Vu y cũng rất vui mừng, vỗ vỗ bả vai Liễu Thư, vẻ mặt khen: "Làm tốt lắm, đứa nhỏ này chính là không thích ăn mềm mà thích ăn cứng (giống như: thích uống rượu phạt không thích rượu mời)."

Eva mít ứot: "... Không chơi công kích thân thể người ta như vậy.

"A a, đau quá, chịu không nổi, hu hu... Oman..."

"Vu y còn chưa có sinh ra sao, sao mà lâu như vậy?" Liễu Thư thật sự là sốt ruột, lúc này cũng đã trôi qua hai ba giờ, bụng Eva vẫn là một chút động tĩnh cũng không có, đứa nhỏ giống như là không muốn ra được, còn chưa có sinh ra.

Mà thời gian qua lâu như vậy, Eva cũng từ ban đầu nhẫn nại đến bây giờ không thể nhin được nữa mà bắt đầu dất cổ họng gào khóc, tiếng tiếng kêu đau, mọi người nghe được mà không đành lòng.

"Trong bụng đứa nhỏ không thuận, đây là chân đi ra trước." Giọng của Vu y cũng nóng nảy, ép buộc nửa ngày như vậy, vốn nghĩ đến sắp sinh ra rồi, mới phát hiện đứa nhỏ chân đi ra trước, cái này làm sao sinh.

"Cái gì?" Vừa nghe thai vị không đúng, Liễu Thư hoảng, ở đây không phải đang ở địa phương bệnh viện tốt, đây là cái son động nguyên thủy, đừng đùa kiểu này, sẽ chết người đó.

Cũng bất chấp cái gì dơ bẩn, bỏ xuống Eva đang kêu đau, Liễu Thư nhìn qua chỗ Vu y, đúng vậy, một cái chân nhỏ của đứa nhỏ lộ ra, đây là tuyệt đối không thể sinh.

"Vu y người... người đã từng đụng phải loại chuyện này chưa?" Vu y rất kinh nghiệm, đây là Liễu Thư nhận thức, chỉ là cũng không nghĩ tới...

"Không có..." Vu y cả mặt xấu hổ: "Trước kia cũng có thai vị không đúng, nhưng phần lớn thì phát hiện ngay từ đầu, xoa bóp nhiều một chút thì tốt rồi, hơn nữa đa phần là giống cái, rất dễ. Thai này của Eva là một thú nhân, hơn nữa ở trong bụng cũng phát triển tốt, quá lớn." Mới thấy chân đi ra trước.

"Vậy nên làm sao bây giờ hả?" Tất cả mọi người khẩn trương lên.

Vốn nên nên là ban đêm vắng lặng, nhưng vào lúc này tại khu rừng đây, mùi máu tươi càng ngày càng nặng.

"Hừ ~" "Phập "

Trong bóng đêm hai bóng dáng chồng lên nhau, tuyết trắng phản xạ ánh sáng chột lóe, trong đó một cái bóng kêu rên một tiếng rồi nặng nề ngã xuống.

Ngay tại khi một bóng dáng khác chậm rãi đứng lên, phía sau một bóng đen lao thẳng tới.

"Ngao", sau một tiếng sói tru lên thê lương thì không còn một tiếng động.

"Anh?" Allen nhìn Oman vừa rồi thiếu chút nữa đã bị sói bỏ nhào mà lòng còn sợ hãi: "Anh đang làm cái gì?" Trong giọng nói ẩn chứa tức giận, vừa rồi nếu không phải hắn tới đây kịp lúc, hôm nay Oman thế nào cũng phải nằm quay trở về. [Diễn%/%dan*^*le#*#quy^_^!don~ChieuNinh](#)

"Anh... Không có việc gì." Oman một tay che ngực bên trái, ngay tại vừa rồi hắn cảm giác được tim đập nhanh một trận, giống như có chuyện gì đang phát sinh, chuyện gì đây?

"Rất mệt mỏi sao? Nếu không đầu tiên chúng ta nghỉ ngơi một chút." Allen vẫn rất tốt đối với anh trai chăm sóc mình trưởng thành.

Oman cũng lắc đầu, tạm thời buông xuống chút cảm xúc vừa rồi: "Không cần, sớm giải quyết mới tốt." Như vậy là có thể sớm đi trở về, không biết Eva thế nào, cô cũng sắp sinh rồi, hắn không có bởi ở bên cạnh, hắn là rất khổ sở, ài.

"Vậy được, chúng ta đi bên kia, vừa rồi có động tĩnh."

"Ừ, đúng rồi, khi nào thì chúng ta thì hành cái kế hoạch kia."

Khóe miệng Allen gợi lên một nụ cười, trong ngày thường là mèo bự hàm hậu, lúc này ánh mắt vô hại trở nên sắc bén ngoan lệ, một đôi thú đồng, bày ra cảm xúc nó vốn nên có: "Nhanh thôi, chúng ta lại giải quyết thêm một ít, đến lúc đó đợi con sói đầu đàn tập hợp bọn nó lại, chúng ta đưa tới bữa đại tiệc."

"Ha ha ha..." Oman hưng phấn đến chụp bả vai Allen: "Được được được, đi, chúng ta đi chuẩn bị đại tiệc đi, cho đàn súc sinh này phải ném thử một chút, không phải đối không chịu nổi sao, vậy để cho chúng nó ném thử thịt ấu tể sừng tê giác thú có non mềm không."

Hai anh em sống vai mà đi, bóng dáng dần dần ẩn vào trong bóng đêm, tại chỗ chỉ để lại hai thi thể sói dần dần băng lãnh.

Nghe Eva đau kêu, lúc này tất cả mọi người bị màn này làm cho chấn động không cách nào xoay sở. Liễu Thư cũng gấp, Eva không nói là bằng hữu đầu tiên quen biết sau khi mình tới đây, không chừng về sau còn phải kêu chị dâu, cô tuyệt đối không thể để cho cô ấy có chuyện xảy ra.

"Chân đứa nhỏ đi ra thì vào không được, như vậy không có cách nào khác chỉnh lại thai vị." Vu y bắt đầu sốt ruột, một cái chân nhỏ của đứa nhỏ ở bên ngoài, thế nào cũng nhét không vào được.

Trong nông thôn cũng có đứa nhỏ sinh ở nhà, ở chỗ cô nãi nãi từng nói, khi mẹ của cô sinh cô thì thuận lợi sinh ra ở nhà, mà xuất hiện loại tình huống này cũng không phải không có...

Liễu Thư thật sự nóng nảy, cô cũng không để bụng đối với loại chuyện này, cho dù là lúc nghe nói cũng chỉ là bát quái, không nhớ rõ ràng lắm.

"Bốp" một cái tát vang dội đập lên cái trán.

"Tiểu Thư, từ từ nhớ lại." Thấy cô xuống tay nặng như vậy, Kathy cũng không đành lòng.

Ánh mắt Liễu Thư sáng lên: "Có rồi."

"Hả?" Những người khác vẫn là vẻ mặt mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 7

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Liễu Thư cũng không giải thích, tay chân lưu loát đứng lên, liền xoay người chạy ra bên ngoài son động, chỉ để lại một câu: "Đợi tôi một chút."

Mọi người khó hiểu, còn đang ngây người, vẫn là Vu y có vẻ bình tĩnh: "Alice lại đi hằm chút canh thịt bùng lại đây." Hiện tại cũng không thể để cho Eva thoát lực.

Bên này Vu y lên tiếng, từng người đều tự động đứng lên, Kathy ngồi xổm ở bên cạnh Eva tận lực an ủi động viên cô, để cho cô lại kiên trì một hồi.

"Kathy, mình đau quá, hu hu... Oman." Eva nghĩ nghĩ thì bị ai trong lòng, bên mình đã thống khổ sinh đứa nhỏ, bạn lữ còn không ở bên cạnh, hơn nữa còn phải đi độ sức sinh tử. Ngay cả bên cạnh có nhiều người quan tâm như vậy, nhưng thế này làm sao có thể so sánh được, càng nghĩ càng ủy khuất không thôi.

"Ừ ừ, đúng đúng đúng, vì Oman cậu cũng phải tiếp tục kiên trì, hừng đông Oman sẽ trở lại, đến lúc đó là có thể nhìn thấy cậu và tiểu ấu tử." Kathy vuốt mồ hôi một cái ra sức nói.

Vu y còn đang thử xem có thể thả chân đứa nhỏ trở lại hay không, nhưng mà thế nào cũng không thành công, giống như ấu tử tiểu thú nhân trong bụng cảm thấy một cái chân đi ra rồi, đợi không kịp nữa, ngược lại chân nhỏ càng lòi ra. Bà gấp đến độ cả đầu đầy mồ hôi, như vậy làm sao mà sinh đây, là một giống cái còn có thể nhìn xem, nhưng mà tiểu thú nhân quá lớn, căn bản không được.

"Đến đây đến đây." Liễu Thư thở hổn hển chạy vào, cũng không quản những người khác, lập tức đi đến bên cạnh Vu y, ở trên tay cô còn cầm một nhánh cây gai.

"Tiểu Thư, con đây là..." Vu y chỉ vào nhánh gai không biết nên nói cái gì, đây là muốn làm gì vậy.

Liễu Thư không vội giải thích, đã đứng lên đi qua nhổ xuống cây gai, sau đó thì trực tiếp đâm một cái đến chân nhỏ vuron ra, ánh mắt cũng không chớp.

Vu y đầu tiên là cá kinh, tiếp theo đúng là giận dữ, muốn ngăn trở nhưng mà Liễu Thư động tác quá nhanh, đã là không thể, nhất thời giận dữ: "Tiểu Thư, con làm gì?"

"A, chân, chân đi vào..." Alice bụng canh thịt tới đang đi ngang qua, vừa vặn trông thấy một màn này, nhưng khiến cho cô kinh ngạc cũng là toàn bộ cái chân nhỏ đỏ rực bị Liễu Thư châm một cái thì lui trở về, lập tức cả kinh thiếu chút nữa làm đổ cả canh thịt, may mắn kịp lúc ổn định lại.

"Cái gì?" Vu y quay đầu vừa thấy, chân của tiểu ấu tử quả thực đi vào, nhất thời đã biết dụng ý vừa rồi của Liễu Thư, sau đó chính là xấu hổ ngượng ngùng, vừa rồi bà còn mắng Tiểu Thư nữa.

"Vu y mau chỉnh lại thai vị đi." Liễu Thư không để ý mấy thứ này, hiện tại cô chỉ hy vọng Eva có thể thuận thuận lợi lợi sinh đứa nhỏ ra, cái này là vạn sự êm đẹp rồi.

"À à, được, được." Cũng biết hiện tại là lúc đặc biệt, Vu y buông việc này, vội vàng động thủ nâng thai vị, hai a sao khác cũng tới đây hỗ trợ, mà Eva kêu đau lại vặn vẹo cả người.

Sợ Eva bị đau quá sẽ làm bị mình thương, Liễu Thư cuốn khối da thú nhét vào trong miệng của cô, dặn dò: "Cẩn, đừng cắn bị thương chính mình."

Kế tiếp Liễu Thư Alice và Kathy đều không thể giúp được cái gì, chỉ ở một bên quan sát, thuận tiện bụng nước chuyển đồ, trấn an Eva.

Ước chừng qua hơn mười một mười hai phút, giọng hưng phấn của Vu y truyền đến: "Thai vị đúng rồi, có thể trông thấy đầu đứa nhỏ."

Những lời này giống như là cho Eva thêm khí lực, nếu không đổ mấy bát canh thịt, cô đã sớm thoát lực, cho dù là như thế thì nhìn cô cả mặt mồ hôi. Ngay cả tiếng kêu cũng sắp không thể nghe thấy, bộ dạng cũng kiên trì không được bao lâu, nghe lời nói này thì nhất thời không biết khí lực từ đâu ra, mạnh mẽ dùng sức một cái. Diendanlequydon~ChieuNinh

"Tốt tốt tốt, cứ như vậy, dùng nhiều lực đứa nhỏ sẽ đi ra rất nhanh." Vu y tiếp động viên cho Eva cố lên, động tác trên tay nghiêm túc từng chút.

Mấy người Liễu Thư khẩn trương không thôi, ánh mắt cũng không chớp một cái.

"A..." Sau một tiếng kêu đau vang dậy, trong sơn động vang lên tiếng khóc lớn chờ đợi đã lâu.

"Oa oa oa..."

Ép buộc lâu như vậy mới sinh ra được đứa nhỏ, vừa tiếp xúc với không khí giống như cảm giác không thoải mái bằng cơ thể mẹ, nhất thời mở cái miệng nhỏ nhả ra khóc phải nói là rung động đến tâm can.

"Ha ha ha, sinh sinh rồi, tiểu thú nhân, là một tiểu thú nhân." Trong bộ lạc mỗi một ấu tử sinh ra đều là một sinh mệnh nối tiếp, mà mỗi khi đỡ đẻ đứa nhỏ đến trên đời này Vu y ôm hôn mang theo phần chấn đều đã không lời nào có thể diễn tả được.

Rốt cuộc thì đứa nhỏ cũng sinh ra, mẹ con bình an, mọi người đều thở ra một hơi thật mạnh, lại bắt đầu bận rộn. Vu y cầm da thú lau vết bẩn cho ấu tử tiểu thú nhân mới ra lò, Liễu Thư dẫn theo Kathy Alice làm sơ thu dọn cho Eva.

Đợi hết thấy bình tĩnh lại, hai a sao hỗ trợ cũng mệt mỏi một đêm đều trở về nghỉ ngơi, người bên ngoài biết sinh xong rồi, thấy không có việc gì cũng dần dần tản ra. Trong sơn động trừ bỏ Eva nằm ở trên giường mê man thì chỉ còn lại bốn người Liễu Thư, ừm, còn có một tiểu bao tử (tiểu bao tử: bánh bao nhỏ, bọc nhỏ, bảo bảo, bảo bối... là những từ ngữ thương yêu dành cho trẻ nhỏ).

"Thật xấu." Kathy bới cái bọc quần tiểu thú nhân đã được tẩy sạch ở bên cạnh nhìn, sau khi xem xong phát biểu cảm khái: "Eva tình nhất định sẽ rất thương tâm, tiểu thú nhân nhà cậu ấy thật xấu."

Vu y nghe vậy vừa bực mình vừa buồn cười, rửa sạch xong rảnh tay lại đây gõ trán Kathy một cái, cười nói: "Xấu cái gì mà xấu hả, tiểu ấu tẻ sinh ra đều như vậy, chờ thêm vài ngày lớn lên thì trở nên trắng trẻo mập mạp, đáng yêu không thôi, con thì có biết cái gì nha."

Kathy ngượng ngùng sờ sờ chỗ bị gõ không nói gì, tiếp tục ngồi quan sát tiểu bao tử.

Thần kinh khẩn trương một khi bụng lỏng xuống thì trở nên mệt mỏi, cả đêm vừa lo lắng cho các thú nhân lại sinh đứa nhỏ, cũng bận rộn xoay quanh, hiện tại Liễu Thư an vị ở bên đông lửa bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

"Muốn ngủ thì trở về ngủ, ở đây cẩn thận bị cảm lạnh." Vu y đi tới, phủ thêm một tấm da thú cho Liễu Thư, âm giọng nói.

"Ừm, Vu y..." Bụng ngủ mòng lung mất thấy là Vu y thì mở ra, khi nói chuyện trong giọng có nồng đậm ủ rũ.

"Hôm nay ít nhiều có con." Nói lên chuyện hôm nay, Vu y còn có chút ngượng ngùng: "Ta rất lỗ măng."

"Vu y ngài đừng nói như vậy, con nhất thời không có giải thích rõ ràng, ngài lo lắng cũng là đúng thôi." Liễu Thư cũng không ngại, đây cũng là chuyện thường tình con người mà thôi.

"Ài." Khe khẽ thở dài, Vu y quay đầu nhìn về phương hướng phía cửa sơn động, hồi lâu sau lại từ từ thở dài: "Không biết bọn họ thế nào rồi?"

"Nhất định không có việc gì." Liễu Thư mím khóe môi nói.

"Ừm." Không biết lời này là đáp lời Liễu Thư hay là nhận định các thú nhân.

Lúc bình minh, các thú nhân tụ lại cùng một chỗ.

"Thế nào rồi?" Tộc trưởng bắt đầu tổng kết kết quả chiến đấu.

Các thú nhân bắt đầu hưng phấn nhất nhất báo cáo tình huống của mình bên kia, sự thật chứng minh thành quả chiến đấu rất là không tệ.

"Tộc trưởng cạm bẫy này dùng rất tốt, một đám sói ngốc ngốc hồ hồ lù vào bên trong." Có thú nhân hưng phấn cười ha ha nước miếng bay tứ tung.

Tộc trưởng mím cười gật đầu, nhìn quanh bốn phía, trầm giọng nói: "Có ai bị thương không?"

Phách Nhĩ tiến lên từng bước: "A ba, bà vai Lí Đạt bị cắt bị thương, miệng vết thương có chút lớn, hiện tại xử lý đơn giản, nhưng con cảm thấy nên nhanh chóng đưa anh ấy về bộ lạc đi."

"Không cần, tôi có thể chống đỡ." Lí Đạt là thú nhân lần trước được một chén canh gừng mà vô cùng cao hứng chạy về cho bạn lữ uống.

"Không cần cậy mạnh." Tộc trưởng cũng là uy nghiêm không cho phép phản bác: "Đưa hắn trở về." Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Lí Đạt còn muốn nói cái gì, nhưng mà một khi khẽ động thì miệng vết thương trên vai xé rách đau đớn làm cho hắn thở hổn hển hít từng hơi khí lạnh, nói cũng nói không được đầy đủ.

"Thương thế của anh ở trên vai, đối với chi trước cũng có tổn hại, nếu còn kháng kháng, đến lúc đó kết quả không phải anh có thể thừa nhận đâu." Phách Nhĩ nghiêm túc nói.

"Tôi..." Muốn tranh thủ một chút, nhưng cũng biết Phách Nhĩ nói có lý, hắn khẽ thở dài: "Tôi trở về một mình, không cần người đưa tôi." Hắn không muốn đi, nghĩ đến cuối cùng, như vậy tâm tình thú nhân khác cũng giống như vậy.

"Đây đưa cái gì, tôi và cậu cùng nhau trở về, đưa cậu đến bộ lạc rồi tôi trở lại, vừa vặn có thể đuổi kịp." Thú nhân mở miệng lúc trước tùy tiện đứng ra: "Vừa vặn còn có thể về thăm bộ lạc."

Lí Đạt phản bác không có hiệu quả rồi rầm một chút thì cũng thuận theo, hắn không có hóa hình thú, bằng không miệng vết thương sẽ tăng thêm, trực tiếp lấy hình người ngồi trên lưng thú nhân kia.

Trừ bỏ miệng vết thương của Lí Đạt coi như là nặng ra, cũng có thú nhân khác bị thương, nhưng phần lớn đều là bị thương da thịt không ảnh hưởng nghiêm trọng lắm đến hành động, đều ha ha cười cười bỏ qua.

Không ai tử vong đây là tộc trưởng thích nghe ngóng nhất, một khuôn mặt nghiêm khắc lúc này đều tràn ra nụ cười.

"A ba, sói đầu đàn đã triệu tập bầy sói đi trở về, chúng nó hẳn là sẽ có hành động."

"Ừm." Tộc trưởng trầm ngâm một tiếng, sau đó đột nhiên nhớ tới, quay đầu nhủ mi: "Allen và Oman bọn họ đâu, thế nào lại chưa có đến?"

"Ặc..." Phách Nhĩ nhất thời nghẹn lời.

"Tộc trưởng, con ở đây..."

Một người lên tiếng, mọi người nhìn qua.

"Noah, thế nào chỉ một mình con?" Cái này càng nghi hoặc.

"Con là qua để báo tin." Khi Noah nói chuyện thì có chút hân hân.

Tộc trưởng đột nhiên có dự cảm không lành, quả nhiên...

"Allen bọn họ đi lãnh địa sừng tê giác thú, để cho con tới nói với tộc trưởng, phải chuẩn bị sẵn sàng." Noah một hơi nói xong, sau đó nín thở nhìn tộc trưởng, hắn cũng rất miễn cưỡng có được không, hiện tại mặt tộc trưởng thật đen nhạ, hẳn là tức giận đi, vì sao là hắn đi qua để báo tin hả, cuộc sống thật gian nan, hu hu....

"Được, được lắm." Tộc trưởng đen mặt, nhưng giọng điệu cũng không nhấp nhô chút nào.

Phách Nhĩ lặng lẽ lui ra phía sau hai bước, lấy kinh nghiệm của hắn đến xem, đây tuyệt đối là điềm báo a ba hắn tức giận, Allen, tôi thực sự xem trọng cậu, cậu thành công chọc giận một con Hồ Vương, mặc niệm một chút.

"Tộc trưởng..." Cẩn thận kêu một tiếng.

"Đều nghe được, hiện tại toàn bộ bắt đầu hóa thành hình thú lên không, không cần dừng lại trên mặt đất. Còn nữa, đều phải xoa nhựa trắng lên người để che giấu hơi thở, không thể bị sừng tê giác thú phát hiện tung tích của chúng ta." Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Không nghĩ tới tộc trưởng tương đối bình tĩnh bắt đầu hạ lệnh, điều này làm cho Noah lặng lẽ thở dài một hơi, nhưng trong lòng lại càng lo lắng, không phải tộc trưởng đây là chuẩn bị tính sổ sau chứ.

"A ba, nhựa trắng không đủ cho chúng ta dùng." Oman mang đến chỉ hơn mười bọc, mấy trăm thú nhân dùng, vốn dùng xong không ít, hiện tại khẳng định là không đủ.

"Có có, Allen đã sớm cân nhắc xong rồi, cho em mang theo không ít lại đây." Noah vội vàng tỏ vẻ, lúc này mọi người mới phát hiện trong tay hắn còn cầm một cái gói da thú to, nói vậy bên trong chính là nhựa trắng rồi.

Nếu đã có tin tức như vậy thì việc này không nên chậm trễ, vội vàng hành động.

Các thú nhân di chuyển đầu vào đây, đầu tiên là từng người lĩnh đủ nhựa trắng dùng để xoa gán toàn thân, sau đó hóa thành hình thú bay lên không, sau đó ở dưới sắc trời bình minh mờ tối che giấu mà chậm rãi tụ lại chỗ bày sới tụ tập.

Tộc trưởng Lôi Đức tính kế rất tốt, đợi cho bày sới gặp tai họa là lúc, các thú nhân núp ở chỗ tối đi ra cho chúng nó một kích trí mệnh, hai mặt thụ địch chúng nó chắc chắn không còn tinh lực đánh chú ý tới bộ lạc.

Bên này một mình tộc trưởng dẫn dắt toàn bộ thú nhân, Phách Nhĩ hiệp trợ từ trong, không hổ là trên chiến trường phụ tử binh, hai cha con hợp tác rất tốt, tộc trưởng hạ lệnh, Phách Nhĩ chấp hành, không loạn chút nào.

Nhìn con trai nhà mình biểu hiện xuất sắc, tộc trưởng rất vừa lòng, kỳ thực tộc trưởng thú nhân đều không phải là cần ruột thịt kế thừa, ai có năng lực, thì làm tộc trưởng. Chẳng những chỉ có thể lực mạnh mẽ, quan trọng là đầu óc cũng phải vận dụng linh hoạt.

Cho tới bây giờ tộc trưởng vốn không có cho rằng Phách Nhĩ là người kế thừa duy nhất, ông quan sát con trai của mình, cũng nhìn thú nhân khác. Giờ này khắc này ông cảm thấy hiện tại phải trọng điểm bồi dưỡng con trai, trong đám tiểu tử trẻ tuổi lần này, năng lực của Phách Nhĩ rất không tệ, đương nhiên, thú nhân khác cũng tốt, ví dụ như Allen.

Tộc trưởng cảm thấy có chút đáng tiếc, đáng tiếc là Liễu Thư, Liễu Thư rất thông minh đây là có thể khẳng định, nếu như Phách Nhĩ làm tộc trưởng, có cô phụ trợ tuyệt đối như hổ thêm cánh, đáng tiếc bây giờ, người ta đã có chủ.

Ông sờ sờ cằm, kỳ thực Allen cũng không tệ, chỉ là lỗ mãng một chút, xúc động một chút, ừm, việc này cứ như vậy trước đi, mai này thì xem bản lĩnh đám tiểu tử kia rồi nói sau. Dừng lại ý tưởng trong lòng, tộc trưởng tiếp tục đặt toàn bộ tinh lực chú ý ở trên một trận chiến đấu khác sắp tới.

Tộc trưởng ở đây tất cả đã sẵn sàng, mà Allen đang chuẩn bị "gió đông" thì xuất hiện chút tình huống.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Song sinh

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Allen bên này Noah đi trở về truyền tin, thì còn lại bốn người hần, Oman, Carmen và Đạt Nhĩ, nếu nói bốn người dùng cảm xông vào bộ lạc sùng tê giác thú có mấy chục nhân khẩu, cũng là một loại dũng khí.

Lúc này bốn người đã đều xoa nhựa trắng lên toàn thân, mùi vị đặc biệt của bộ lạc Dục Hồ tộc bị che giấu hầu như không còn, cách đó không xa nhóm sùng tê giác thú hoàn toàn không biết gì cả, còn đang yên vui kiếm thức ăn.

Bốn người, Đạt Nhĩ bay lên trời cao canh gác, Carmen bị tạm thời quyết định làm tiếp ứng, mà thực sự đang chuẩn bị đi trộm ấu tể sùng tê giác thú chính là Allen và Oman. Vốn định là Carmen, nhưng Oman cố ý, một là Allen là em trai hần hần không yên lòng, thứ hai là, hai anh em bọn họ có loại ăn ý không thể nói thành lời, vào loại thời điểm này vừa vặn có thể thể hiện ra.

Sùng tê giác thú ra ngoài kiếm thức ăn, không thể mang theo ấu tể mới sinh ra không lâu bên người, mà ở lại trong huyết động. Sùng tê giác thú mẹ cũng sẽ không quá yên tâm, cho nên nó vẫn đều quanh quẩn ở gần đó, khi nào sùng tê giác thú khác về huyết động mới cách xa một chút, ăn thêm một vài thứ.

Các thú nhân quan sát thật lâu, những chi tiết này đều thấy rõ ràng liền bắt đầu hành động, sùng tê giác thú mẹ rất cẩn thận, nếu bọn họ muốn bắt ấu tể cũng không dễ dàng. Nhưng luôn có lỗ hổng tồn tại. Ví dụ như đương sự tiểu ấu tể sùng tê giác thú này là đứa rất không an phận, một khi có tình lực thì cái chân ngắn nhỏ còn chưa cứng cáp của nó đã treo ra bên ngoài, chờ sau khi treo đến huyết động ra bên ngoài, giống như là hết thấy bên ngoài đều rất mới lạ, mở to mắt ngáp nước (tỷ: bất luận là động vật nào còn nhỏ đều đáng yêu...), cái đầu nhỏ nhìn chung quanh bốn phía. Mỗi khi đến lúc bị sùng tê giác thú mẹ phát hiện, mẹ nó đều phải rống lớn một tiếng, sau đó thật cẩn thận "Đá" tiểu tử kia trở về. Nhưng vật nhỏ này chính là có cái loại tính tình kiên cường, sau khi bị đá trở về, thì nó tìm cơ hội lại tiếp tục bò ra, sau đó bị phát hiện lại bị đá về. Tuần hoàn như thế, khi bại khi thắng, luôn chiến luôn bại, làm không biết mệt, loại này tính thần là thật vĩ đại, 囧...

Lúc này đây sùng tê giác thú mẹ lại đá đứa nhỏ nhà mình trở về, sau đó rất lâu cũng không thấy vật nhỏ đó lại treo đi ra, nhất thời cảm thấy hần là sợ nên đành bỏ cuộc. Con mẹ cảm thấy rất thỏa mãn rất có cảm giác thành tựu, quả nhiên đứa nhỏ đầu gấu chính là âm ỉ người khác. Không có đứa nhỏ đầu gấu ép buộc, sùng tê giác thú mẹ đã nghĩ tìm thêm chút thức ăn, tiếp qua không lâu thì phải quay lại huyết động, sẽ không được ăn nữa, vì thế liền đi xa chút.

Đây là một cơ hội, thừa dịp hiện tại, thời điểm chung quanh đều không có sùng tê giác thú trưởng thành, tiến đến bắt ấu tể đi.

"Không biết bên trong huyết động này có sùng tê giác thú khác hay không." Đạt Nhĩ lo lắng nói.

"Không thể đợi thêm nữa, lần này bày sới tổn thất nhiều lắm, chúng nó đợi không kịp, nếu như không hành động, thì không còn kịp rồi." Cạm bẫy hơn nữa còn có các thú nhân núp ở chỗ tối giống như sát thủ, số lượng bày sới bị giảm mạnh, nhưng dù sao số lượng vẫn quá lớn, cho dù như vậy, chúng nó vẫn có năng lực làm ra nguy hại cho bộ lạc.

"Được, chúng ta đi." Cũng biết việc này không nên chậm trễ, thời gian không chờ đợi, Oman cũng chỉ do dự một lát rồi cắn răng gạt đầu một cái, còn lại Carmen và Đạt Nhĩ cũng không khuyên nữa.

Hai anh em đều biến hình nửa thú hóa, như vậy thuận tiện hơn thú hình, cũng có sức chiến đấu hơn hình người, nhẹ nhàng mạnh mẽ phóng qua chướng ngại vật, hai người liền giống như thú linh hoạt, một đường đi thẳng đến mục đích. Nhìn bóng dáng bọn họ biến mất trong đồng loạn thạch, tìm của Carmen và Đạt Nhĩ liền bắt đầu nhắc lên, sau đó gạt gạt đầu với nhau, từng người tách ra vào vị trí.

Allen và Oman ẩn thân ở dưới một khối cự thạch, nhìn huyết động sùng tê giác thú, do dự không tiến lên trước. Nếu cứ như thế này mà xâm nhập đi vào trong thì thật sự là rất mạo hiểm, nhưng không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, một chuyến này nhất định phải đi.

"Hôm nay ấu tể đó đã bị thuần phục rồi." Oman nểng toe toét: "Thật đúng không đúng lúc."

"Em đi vào xem." Allen phải đi, nhưng bị Oman một tay ngăn lại: "Khoe cái gì mà khoe, muốn vào cũng là anh vào." Nói xong liền muốn cất bước.

"Chỉ là đi xem, em cẩn thận một chút thì không có việc gì, hơn nữa em chạy trốn nhanh hơn anh." Điểm ấy không thể phủ nhận, Allen thật sự là chạy nhanh hơn Oman, nhưng mà cái lý do này vẫn không thể thuyết phục Oman.

"Anh cũng không kém."

"Anh..." Allen còn muốn nói gì đó, hần cũng không muốn rối rắm như vậy, chẳng qua còn chưa nói xong đã bị một động tác của Oman mà dừng lại.

"Xuyt ~" một ngón tay đặt ở bên môi, làm cho người ta không tự chủ được bắt đầu không có lên tiếng.

"Em nghe..." Oman hạ giọng.

Allen thử cẩn thận nghe, thú nhân ngũ cảm linh mãnh, thực dễ dàng thì nghe được một loạt thanh âm tất tất tốt tốt. Hai người liếc nhau, ánh mắt cũng sáng lên, sau đó cùng nhìn lại chỗ huyết động sùng tê giác thú. Ở dưới bóng đêm, nơi đó vẫn là một mảnh đen tuyền, nhưng điểm ấy cũng không ảnh hưởng tầm mắt của bọn họ.

Âm thanh này vang không lâu, bọn họ trông thấy một con thú nhỏ ngay tại miệng huyết động, không ngoài ý muốn chính là ấu tể sừng tê giác thú.

"Vật nhỏ này thật đúng đủ tinh, đợi lâu như vậy mới xuất hiện đây." Oman cười lên tiếng, cái này không cần mạo hiểm vào động.

"Không đúng." Allen nhìn mi lại: "Đây không phải là ấu tể đó."

"Hả?" Oman sững sốt, quay đầu lại nhìn, còn không phải sao, thật đúng là không phải con ấu tể đều chạy ra bên ngoài mỗi ngày, con này nhỏ hơn con kia không ít, từng bước một trào ra bên ngoài thỉnh thoảng còn kêu rầm rì, dưới tình cảnh này ngược lại rất đáng thương. *Dien*đan*le*quy*don*
Chieu#^#Ninh

"Chẳng lẽ có hai con?" Oman có chút kinh ngạc, không nghĩ tới còn mua một tặng một.

"Chỉ sợ còn là một mẹ sinh ra." Allen thực bình tĩnh nói: "Đi, đi xem."

Hai người áp chế kích động trong lòng, thả nhẹ bước chân đi qua. Tiểu ấu tể cách gần đó hình như là cảm giác được cái gì, tiếng kêu càng tới tấp, lại còn không ngừng muốn quay đầu, nhưng thân mình nhỏ nhỏ giống như không thể hoàn thành cái động tác như vậy.

"Phía sau nó có cái gì?"

Bây giờ đã đến bước này rồi, Allen cũng lưu loát, cũng không quan tâm cái khác mà tiến bước đi lên, mở tay liền ôm lấy ấu tể trên đất. Con này mới sinh ra một tháng, cho dù sau khi nó thành niên thể tích cực đại, nhưng khi còn ấu tể thì thú nhân vẫn có thể muốn tóm cổ thì tóm cổ.

"Ồ." Theo ấu tể bị Allen bắt lại, Oman liền có phát hiện mới.

"Thì ra là bị tên nhóc không an phận đẩy đi ra." Phía sau ấu tể bị Allen bắt lấy cũng chính là tên nhóc kiên cường trào ra bên ngoài, không nghĩ tới lần này nó chẳng những đã lừa gạt được mẹ mình, còn lừa được đệ đệ đi ra.

"Đó là một đôi ấu tể song sinh, chẳng qua con này hiển nhiên không có cường tráng như nó." Oman học theo Allen nhắc tới tên nhóc còn lại, xách ở trong tay độ một cái, con trong tay lớn hơn gần một nửa con trong tay Allen.

"Sừng tê giác thú bình thường một thai chỉ mang một con, đây là hai con hiếm có, con nhỏ này còn không nhất định có thể sống, ngược lại tiện nghi cho chúng ta." Tiểu ấu tể bị nhắc ở trong tay thì lập tức cảm giác được nguy hiểm, nhưng mà người nhỏ thể nhược căn bản không có năng lực phản kháng, chỉ có thể kêu to ô ô.

Một con ấu tể cường tráng khác thân thể lực lưỡng gãy dựa cũng dữ dội, kêu càng vang dậy. Oman không chú ý một cái còn làm cho nó tránh thoát, vật nhỏ ngã trên mặt đất bị đau kêu một tiếng bi thương, dọa hai người bọn họ nhảy dựng.

Allen một câu cũng không nói, nhắc chân đá tên nhóc con trên đất muốn chạy trở về, Oman một tay bắt lấy, lại một nắm một quyền cho hôn mê.

"Đừng trì hoãn nữa, chúng ta đi mau, sừng tê giác thú mẹ hẳn là đã nhận thấy được."

Nói xong thì hai người mỗi người mang theo một ấu tể trong tay lập tức rút đi, ấu tể trong tay Allen không có giống như Oman mà gõ cho hôn mê đi, hẳn muốn để lại, làm một con môi dụ dỗ sừng tê giác thú.

Trước khi đi Allen dừng một chút, từ trong lòng lấy ra một thứ, nhanh chóng rắc lại vị trí vừa rồi, sau đó chạy lấy người.

Đợi thời lui đến địa điểm bốn người bọn họ đã sớm ước định xong, thì Đạt Nhĩ Carmen nhanh chóng xuất hiện.

"Đi mau, con sừng tê giác thú mẹ tới đây." Đạt Nhĩ phụ trách cảnh giới, vừa mới nhìn thấy con sừng tê giác thú mẹ nhanh chân chạy hướng bên này, hẳn lo lắng đang chuẩn bị nhắc nhở, may mắn bọn họ trở về nhanh.

"Thuận lợi hả? " Carmen hỏi.

"Ừm, đi thôi, con sừng tê giác thú mẹ hẳn là phát hiện cái gì rồi, trăm ngàn không thể đối diện với nó."

"Carmen Đạt Nhĩ các cậu bay đi trước, tôi và Oman phải đi qua rừng cây."

"Vì sao?"

"Diễn trò phải làm toàn bộ." Allen giờ ấu tể trong tay nở nụ cười: "Chúng ta phải làm cho sừng tê giác thú tin tưởng là bầy sói bắt ấu tể của chúng nó."

Vừa rồi rơi trên mặt đất ở cửa huyết động chính là phần của sói chân thọt, chính là vì để lại hơi thở chúng nó, để sừng tê giác thú hiểu lầm. Lúc này bọn họ mang theo ấu tể đi xuyên qua rừng cây, ở ven đường để lại mùi của ấu tể và bầy sói, sẽ càng tăng lên giá trị thù địch giữa hai bên.

Cái biện pháp âm hiểm như vậy nhất định không phải thú nhân nghĩ ra được, đúng vậy, là Liễu Thụ bị Allen đưa về bộ lạc khi còn ở trên đường đã nói cho hắn. Lúc ấy hắn vừa nghe xong thì cảm thấy mưu kế này rất tốt, trực tiếp đồng ý ngay, ừm, phải nói không hổ là một đôi mà, không phải người một nhà không tiến vào một cửa, 囍...

Allen đều nói như vậy, cũng chính là bản thân có nắm chắc vẹn toàn, người khác cũng không có kiên trì, lúc này không phải thời điểm đùn đẩy. Carmen và Đạt Nhì liếc nhau gật gật đầu, mở rộng đôi cánh bay lên trời cao, đi tới phương hướng bầy sói. Ven đường lại thả chậm tốc độ, chính là vì nhìn hai người phía dưới, nếu như có ngoài ý muốn cũng dễ trợ giúp.

Nhìn hai người rời đi, Allen và Oman cũng từng người cầm lấy ấu tể trong tay đi xuyên qua ở trong rừng cây, trên dọc đường hai người thỉnh thoảng sẽ để lại hơi thở của bầy sói hoặc là ấu tể, dụ dỗ lực chú ý của sừng tê giác thú mẹ.

Lại nói tới sừng tê giác thú mẹ, tuy rằng nó phải đi kiếm thức ăn, nhưng cũng thời khắc chú ý phương hướng huyết động. Hai đứa hài tử của mình đều ở đó mà, nếu không phải chúng nó quá nhỏ, nó sẽ không bỏ chúng nó lại. Nhưng mà ngàn tính vạn tính vẫn là không có dự đoán được thế nhưng thật sự có thú đánh chủ ý tới ấu tể của nó. Nghe được ấu tể phát ra tiếng kêu bi thương, sừng tê giác thú mẹ liền ngẩng cao đầu tru lên một tiếng, tiếp theo thì bốn vó cuộn cuộn chạy đi như điên. *Điên*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh*

Vội vàng đuổi trở về nhưng mà vẫn chậm một bước, hai ấu tể trong huyết động đều biến mất toàn bộ, sừng tê giác thú mẹ quả thực bị phần muốn điên lên, trong tiếng kêu lại sắc nhọn kéo dài còn có phần nộ hỗn loạn nồng đậm. Bị tiếng kêu của nó kêu gọi thì sừng tê giác thú khác cũng lục tục đuổi tới.

Sừng tê giác thú là một loại thú rất bao che cho con, hiện tại phát hiện vền vẹn hai ấu tể nhà mình thế nhưng cũng không thấy nữa, có thể thấy được trình độ tức giận của chúng nó. Khứ giác linh mãnh của chúng nó lập tức phát hiện mùi bầy sói ở chung quanh, lửa giận dâng trào chúng nó sẽ không suy xét gì, chỉ biết men theo manh mối duy nhất này mà đuổi sát theo. Có thể nói, mưu kế của các thú nhân thành công, ừm, thật đáng mừng.

Mấy chục nhân khẩu trùng trùng điệp điệp men theo mùi cổ ý để lại mà tiếp tục truy tìm. Sừng tê giác thú hình thể cực lớn, lực phá hoại cường hãn, nhất là trong cơn tức giận, chúng nó lại sẽ không để ý cái gì mà bảo vệ cây cối. Trừ bỏ cây có chút lớn phải vòng qua ra, phạm là cây nhỏ cản đường đều bị một cước đều có thể giẫm nát, quả thực giống như cuồng phong lướt qua, để lại trên mặt đất một đồng hỗn độn, đã nói lên hết thấy.

"Động tác thực mau, lúc này đuổi theo rồi." Từ rất xa trông thấy một mảnh núi thịt đen tuyền di động rất nhanh tới đây, Oman cảm thấy chân có chút mềm: "Vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trận địa chúng nó lớn như vậy."

Chân dùng sức một cái, nhảy bật lên để cho bọn họ càng kéo ra khoảng cách cùng với đám vật buru hãn kia, Allen nắm thật chặt ấu tể trong tay, mặt không đổi sắc nói: "Có thể không vội sao, chúng ta lại bắt cả hai."

"Vây cũng đúng." Không cam lòng lạc hậu, Oman đuổi theo rất nhanh, đồng thời hỏi: "Chúng ta cứ quăng hai tên nhóc này cho bầy sói như vậy thì xong rồi hả?"

"Kỳ thực em cảm thấy giết thì càng tốt." Lời này nói cực lãnh khốc, không có chút thương tiếc nào đối với vật trong tay.

Nơi này vốn là cá lớn nuốt cá bé, Oman phụ họa gật gật đầu: "Như vậy sừng tê giác thú tuyệt đối sẽ phát điên."

"Ừm, cho nên không thể làm như vậy."

"Hử?" Allen nói một câu này làm cho Oman không hiểu, không phải mới vừa nói muốn giết sao.

"Em sợ giết rồi thì đám sừng tê giác thú sẽ điên lên, chẳng những không buông tha bầy sói, chúng ta cũng chịu liên lụy." Dù sao khoảng cách của bầy sói này cách bộ lạc không xa, đây mới là lo lắng chân chính của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Kiêu ngạo

Editor: ChieuNinh_

Tốc độ của thú nhân rất nhanh cho dù là nửa thú hóa cũng không thể so với tầm thường, chẳng qua sừng tê giác thú bị mất ấu tể sắp nổi điên cũng không phải chỉ ngồi không, tứ chi dùng sức bước dài, tuyệt đối không đơn giản.

"Ta đi, cũng sắp đuổi kịp rồi." Oman quay đầu liếc mắt nhìn một cái thì bị dọa nhảy dựng, khoảng cách hiện tại theo bọn họ làm bất cần một cái là đuổi theo ngay, nhất thời lại căng vung chân chạy đi.

Hiện tại đã là đêm khuya, đúng là thời điểm sắc trời mờ tối, nhưng mà bởi vì tuyết nên tầm nhìn chung quanh vẫn rất cao, phỏng đoán khoảng cách với bầy sói, Allen mím môi: "Anh hóa thú hình đi trước, em đuổi theo phía sau."

Oman cho rằng Allen lại muốn một mình một người, vốn nghĩ không đồng ý, nhưng mà nhìn sắc mặt hắn lúc này cũng không phải thời điểm để từ chối, khẽ cắn môi rồi hóa thú trong một giây, mở ra cánh bay lên trời cao, bay đi rất nhanh tới phương hướng bầy sói.

Allen cảm lấy tiểu ấu tể sùng tê giác thú, vẫn để lại không ít hơi thở ở ven đường, nhưng mà đồng thời tốc độ cũng tăng lên, hẳn không đến mức vì thế mà không cần mệnh của mình. Đợi cảm thấy thời cơ không sai biệt lắm, mà phía sau cảm xúc đại quân sùng tê giác thú cũng bị treo cao cao, có lẽ sẽ không gặp được chuyện gì ngoài ý muốn mà dừng lại, thế này hẳn mới mở rộng một đôi cánh, nhưng mà bay đi sát đất. Cũng may ở vùng này cây cối trống trải, cũng không có bao nhiêu chướng ngại vật, hẳn cẩn thận bay cũng không lo ngại.

Nhìn nhóc con trong tay, hẳn không do dự liền dùng móng vuốt sắc bén xé rách một cái chân trước của nó, nhất thời máu tươi rơi ra, để lại một chuỗi giọt máu trên mặt tuyết. Trong không khí rét lạnh truyền đến mùi máu tươi sau đó nhóm sùng tê giác thú đuổi theo không ngừng trở nên táo bạo dị thường. Nhận được cái mình muốn, Allen không hề do dự mà tốc độ lại nhanh hơn, quăng một đám sùng tê giác thú ở sau người rất xa.

"Allen." Đợi đến mục đích của bọn họ, thì nhìn thấy Oman đã sớm đợi, Allen đảo qua hẳn từ trên xuống dưới, thì phát hiện đã không thấy ấu tể hẳn bắt.

"Anh ném vào trong bầy sói." Oman duy trì thú hình nói.

"..." Allen...: "Ừm, tốt, đợi em một chút, em cũng ném đi qua."

"Được, nhanh chút, vừa rồi tộc trưởng bên kia đang thúc dục."

Hắn cũng muốn tốc chiến tốc thắng, đã xa cách Liễu Thụ một ngày rồi, Allen thống khoái thừa nhận hẳn nhớ cô, rất nhớ cô, nhất là từng bước tính kế sùng tê giác thú đi vào bầy, thì càng nhớ.

Lúc này bầy sói cũng sôi trào, nói đến chúng nó cũng thực sự không hay ho, mùa đông này chẳng những bị tới sớm, lại còn dài hơn, mùa đông vốn đã không dễ chịu, huống chi lại như vậy. Đợi khi mùa đông qua hơn phân nửa, sau khi thật sự tìm không ra đồ ăn, mấy con sói đầu đàn tụ tập cùng một chỗ chuẩn bị đánh chủ ý lên lạc thú nhân. Cái ý tưởng này hay, hơn nữa bầy sói tụ tập đến cũng không phải là một số lượng nhỏ, đương nhiên, thú nhân cũng tuyệt đối không phải không có năng lực phản kháng, đến lúc đó cũng có thể là đã thương địch thủ một ngàn tự tổn hại tám trăm, nhưng dưới nguy cơ sinh tồn đã không thể để ý nhiều như vậy.

Nghĩ xong hết, trước khi đi ra ngoài đánh một trận đánh ác liệt thì vui vẻ ăn no một bữa, cho dù tăng thêm bữa cơm cũng tốt. Cũng không nghĩ tới chính là vừa đi như vậy, thì toàn bộ tộc đàn lớn lâm thời đã sắp chôn vùi một nửa, nếu không phải mấy con sói đầu lĩnh nhận thấy được không đúng, chỉ sợ lúc này tồn thất còn muốn gia tăng lên thêm.

Thú chính là thú, chúng nó không có biện pháp tiến hóa thành sinh vật cao cấp như thú nhân này, cho nên chúng nó cũng không cách nào nghĩ thông suốt hết thảy. Không biết thú nhân lại xuất hiện từ đâu, một chút hơi thở cũng không cảm giác được, xuất quỷ nhập thần, còn có những thứ cạm bẫy xa lạ làm cho bầy sói sợ hãi. Đúng, sợ hãi, cho dù chống lại thú nhân chúng nó cũng dám là sói hung ác, chúng nó sợ thứ có thể nói đơn giản là cạm bẫy này.

Bầy sói vẫn tập trung ở tại lãnh địa lâm thời, vốn có bốn con sói đầu đàn hiện tại chỉ còn lại có ba con, trong đó còn có một con què một chân, trên cái đuôi kia còn kéo theo một sợi dây, đó là cạm bẫy của các thú nhân. Hiện tại một đầu dây khác buộc thật chặt vào trong máu thịt chân trái phía sau của con sói màu rám nắng. Cái chân kia vết máu loang lổ, có thể thấy được xương trắng dày đặc, hiển nhiên sức chiến đấu giảm xuống thẳng tắp.

Bốn con đầu đàn trực tiếp mất hai, đã kích đối với bầy sói không thể nói là không lớn, sói đầu đàn đều là tồn tại mạnh nhất trong bầy sói, dù sao trong đám thú bọn nó càng thì hành lực lượng vì tồn, sẽ không giống tộc trưởng Lôi Đức tìm kiếm người lãnh đạo liếc mắt một cái thì các phương diện đều thích hợp.

Lúc này thì càng thể hiện ra chênh lệch giữa thú thuần túy và thú nhân, bầy sói vốn là tụ tập lâm thời, mà ràng buộc giữa chúng nó chính là bốn con sói đầu đàn, hiện tại đã chết một con, bầy sói của con sói đó hiện tại rục rịch, muốn chọn ra một con sói đầu đàn khác. Con sói què chân thì càng không cần phải nói, nội bộ nhà mình mâu thuẫn, đám sói đều đã nhìn chăm chú muốn trong quyết đấu cướp đoạt địa vị thủ lĩnh.

Bầy sói căn bản không để ý hiện tại có phải lúc có thích hợp hay không, bọn nó chính là dựa theo bản năng đến hành động. Lập tức trong tộc quần con sói đầu đàn màu rám nắng bị thương liền có con không an phận nhảy ra quyết đấu với nó. Đây là không thể tránh né, cũng không có cách nào trốn tránh, con sói đầu đàn bị thương chỉ có thể ứng chiến, tuyệt không lùi bước.

Sói khác rất ăn ý nhường ra khoảng đất trống, ngay cả hai con sói đầu đàn bầy sói khác cũng lui đi, nhường ra sân chiến đấu. Chẳng qua con sói đầu đàn chính là sói đầu đàn, cho dù là bị thương vẫn có thể đánh một trận. Chỉ là chờ sau khi đánh bại hai con thì cũng vô lực tiếp tục, bị một con nổi giận giống vậy, lại hơi lớn hơn một chút bỏ nhào ngã xuống đất. Con bị thương chân ngã thật mạnh trên mặt đất, muốn đứng cũng đứng dậy không nổi, sau khi thử vài lần đều phí công vô lực, đàn sói phát ra một tiếng tru, hoàn toàn kết thúc thời đại của nó. Dien%/%dan*^*le#*#quy^_!don~ChieuNinh

Thời điểm Oman đuổi tới, đúng là khi con sói đầu đàn đó nhận hoan hô của tộc quần, hẳn không hề nghĩ ngợi, một móng vuốt liền ném ấu tể trong tay đi qua, sau đó đập cánh một cái bay đi, vòng qua bầy sói bay đi một cái phương hướng khác, nửa điểm cũng không dừng lại.

Con sói đầu đàn mới còn đang nhận hoan hô, còn chưa có làm rõ ràng tình huống, thì có một vật nặng nện xuống vào đầu, không nghiêng lệch chính là vừa vịn nện ở trên đầu nó, đập một cái nó đứng thẳng không xong mà trực tiếp nằm bò, mất hết hình tượng. Nó nổi giận gầm lên một tiếng nhanh chóng bò dậy thì thấy, ngay tại chỗ vừa rồi nó ngã xuống hiện tại có một ấu tể sùng tê giác thú đang nằm. Hơn nữa tên nhóc này còn hôn mê bất tỉnh, hiện tại vẫn đang nằm không nhúc nhích giống như đã chết đi, trong lúc nhất thời nó mộng rồi.

—— đó là tình huống gì?!

Chẳng những con sói mới thượng vị đầu lĩnh mộng, sói khác cũng không hiểu, từ trên trời giáng xuống một con ấu tể sùng tê giác thú, cái này rốt cuộc là cái tiết tấu gì.

Chẳng qua đây cũng không để chúng nó lại lo lắng cân nhắc, cả vùng đất chấn động mạnh, tuyết đọng trên núi đá có cây đổ xuống rào rào, nháy mắt làm cho cả bầy sói đều bắt đầu cảnh giác. Ba con sói đầu đàn bắt đầu nhanh chóng tập kết tộc quần của mình, để ứng phó tình huống không rõ hiện tại, còn lại một đám không có đầu lĩnh chỉ có thể tán loạn.

Còn không có đợi chúng nó ổn định lại, thì Allen đuổi tới, trực tiếp bay qua giữa đàn sói, sau đó từ trên trời lại rơi xuống một vật nặng, thực bất hạnh lại nện ở trên người sói đầu đàn mới ra lò, ㄟ...

Lại một ấu tể, còn bị thương, máu chảy không ngừng.

Tộc đàn sừng tê giác thú chưa từng có phần nộ qua như hôm nay, chẳng qua là đi ra ngoài kiếm thức ăn, mới rồi đi thì lập tức biết được hai ấu tể mới có thêm đã không còn. Không ngờ, lập tức đuổi theo mùi còn để lại, càng đuổi càng tức giận, dọc đường, khắp nơi nơi đều là hơi thở của bầy sói, còn có mùi của ấu tể, cái này cho thấy là bầy sói làm. Chúng nó không biết cái đám kia khi nào thì có lá gan dám tìm chúng nó xuống tay, gần như là mỗi một sừng tê giác thú đều quyết định tìm được ấu tể của chúng nó rồi thì nhất định phải hung hăng báo thù, nhất định.

Bầy sói đều bị dọa choáng váng, thật sự, thế nào cũng thật không ngờ đầu tiên là từ trên trời giáng xuống hai ấu tể sừng tê giác thú, còn chưa có làm rõ ràng tình huống, thì một đám sừng tê giác thú điên cuồng chạy vội tới. Hơn nữa xem cái tư thế điên cuồng mạnh mẽ kia tuyệt đối là tiết tấu san bằng chúng nó, ni mã! (ni mã: chửi tục = mẹ kiếp = f.u.c.k = má nó ...)

Đối mặt với một đám quái vật khổng lồ chẳng hiểu sao xông tới như vậy, bầy sói căn bản không dậy nổi tinh thần đi đón đánh. Cho dù chống lại thú nhân chúng nó cũng là dùng số lượng để chiến đấu, nhưng mà chống lại mấy hung thần này, một hai con thì chúng nó có thể đối phó, đến một đám còn không phải đơn thuần đo sức như vậy, tuyệt đối là nghiêng về một bên.

"Ngao ngao..." sói đầu đàn nhanh chóng phản ứng kịp, tru lên hai tiếng, đánh thức chúng sói, chúng nó truyền xuống một cái mệnh lệnh chính là trốn, đúng, nhanh chóng chạy ra bốn phía, tụ tập cùng một chỗ chẳng lẽ muốn tập thể bị giẫm thành bánh thịt, hoặc là bùn nhão sao...

Nhưng mà đến lúc này cho dù có nhanh chân, trừ phi người có thể giống thú nhân mà mọc ra hai cánh bay lên trời, nếu không căn bản không thể nào nhảy đi.

Nhóm sừng tê giác thú người thấy được hương vị ấu tể nhà mình, ngay ở phía trước, mà một đoàn sói ở phía trước trực tiếp bị xem nhẹ. Nếu như là thời điểm thanh bình chúng nó còn có thể né qua, nhưng hiện tại thù hận đã thiêu đốt chúng nó, trong này còn có sừng tê giác thú mẹ của hai ấu tể thì hận càng sâu, máu tươi trên đất tuyết hoàn toàn làm cho nó mất đi lý trí, đối mặt với bầy sói thì trực tiếp vượt qua đầu lĩnh, nhanh chóng xông lên.

Kế tiếp chính là tình huống nghiêng về một bên, sừng tê giác thú hình thể cực lớn, bốn cái chân khổng lồ lúc này chính là đại hung khí, nhảy vào trong bầy sói quả thực không thể tưởng tượng được. Có sói không kịp chạy trốn đi đã bị trực tiếp một chân đạp chết, tiếng máu thịt xương cốt gãy vỡ làm cho người ta nghe mà ghê rợn. Nhất là tiếng kêu thê lương bị ai cuối cùng đó, vô cùng thê thảm, đây chỉ là con đầu tiên, sau đó tiếp tục một con lại một con...

Sừng của sừng tê giác thú cũng không phải để nhìn, bọn nó chỉ có một cái sừng, lại sắc bén bén nhọn, đầu sừng uốn cong hướng về phía trước, một sừng hất lên là quật ngã một con sói. Cái sừng sắc bén bén nhọn trực tiếp cắt qua bụng sói, nội tạng chảy đầy trên mặt đất, trường hợp hỗn loạn, mùi máu tươi càng lúc càng nặng ở chỗ này.

Bầy sói ở lúc ban đầu thì bối rối, lóp chết lóp chạy, đợi khi trấn định lại, chỉ còn hai con sói đầu đàn gian nan tụ tập lại tộc quần bắt đầu phản kích. Còn con sói đầu đàn mới hả? Ừm, thực ngượng ngùng, ở ngay vòng đầu tiên bị đánh sâu vào thì chết dưới chân to của một sừng tê giác thú, bị ai ——!

Cho dù bầy sừng tê giác thú có mạnh hơn nữa thì chúng nó chỉ có mấy chục con, bầy sói tồn thất có lớn đi nữa, nhưng mà còn lại cũng có vài trăm, lúc ban đầu hỗn loạn sau đó bắt đầu phản kích đầu vào đây, chúng nó cũng không muốn bị diệt tộc.

Hết thấy hết thấy đều bị các thú nhân nhìn ở trong mắt, khi bọn họ ở đây chỉ đảm đương làm một người xem, mấy trăm nhân khẩu, mỗi người đều che giấu hơi thở của mình, núp ở xa xa đang xem cuộc chiến, trong lòng hưng phấn mà thật cẩn thận, mà kết quả thực sự làm cho bọn họ vừa lòng.

"Quá tuyệt vời."

Allen và Oman vừa trở về thì nhận được Noah nhiệt tình nghênh đón, mấy người hiểu trong lòng mà không khỏi cười.

"Ha ha ha, cái này đúng là không uống phí lực." Ngẩng lại bầy sói đó, hiện tại tư phản ngũ liệt tuyệt đối sẽ không là đối thủ của thú nhân, trước không nói chúng nó có thể lại công kích bộ lạc hay không, cho dù đến thì cũng sẽ bị đánh cho hoa rơi nước chảy. Dien%/%dan*^*le#*#quy^_!don~ChieuNinh

"Tộc trưởng." Hai đại công thần trở về báo cáo.

"Allen, tốt, rất tốt." Tộc trưởng cười tùm tùm.

Đột nhiên Allen cảm thấy hơi lạnh, ừm, hình như không phải ảo giác, tộc trưởng có vẻ có chút không thích hợp, hần lập tức nhìn về phía bạn tốt.

Phách Nhĩ cho hần ánh mắt tự cầu nhiều phúc, rồi lập tức thu hồi tầm mắt, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, bất động thanh sắc.

Trong lòng mắng to một câu Phách Nhĩ lừa đảo cũng không nói gì bày tỏ nhắc nhở, Allen biểu hiện ra vẻ cung kính: "Tộc trưởng, lần này thành công như thế, ít nhiều nhờ ngài chỉ huy thích đáng."

Ngần xuyên vạt xuyên vuốt đuôi không xuyên (nhìn nọt là rất hiệu quả), quả nhiên, tộc trưởng thu liễm một chút ngoài cười nhưng trong không cười làm cho người ta rùng mình, chẳng qua cũng chỉ một chút này...

"Ta có cho anh cái gì cũng không xin phép mà đi bắt ấu tể sao?" Được rồi bây giờ đến tính sổ đây.

Allen cười gượng, cũng không ngay mặt đáp lời: "Còn không phải không kịp sao."

"Hừ..." Tộc trưởng mắt tròn trắng: "Việc này phỏng chừng các anh đã sớm tính kế xong rồi, lại nói cuối cùng mới nói ra, lá gan không nhỏ ha."

Tộc trưởng ngài kiêu ngạo được không, kỳ thực ngài bất mãn nhất vẫn là bị gạt đi, nói đến nói đi ngài vẫn là ngạo! kiêu! rồi.

"Tộc trưởng, con sai rồi, lần sau nhất định phải tìm ngài thương lượng kỹ càng." Tiểu Thư nói đúng, tộc trưởng cũng phải dỗ dành.

"Ừm." Từ trong lỗ mũi hừ một cái, nể mặt lần này cũng là lập công lớn, tộc trưởng liền quyết định không so đo mà "Trở về phải thao luyện kỹ một chút, thu thập mấy đứa Oman và Carmen bị ngựa da này ngay."

Còn không biết bị tộc trưởng nhớ thương tới, mấy người Allen liếc mắt nhìn nhau một cái thở ra một hơi, đều tĩnh tâm để xem tình huống bày sới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Trở về

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Tình huống bày sới rất không lạc quan, tuy rằng vẫn còn lại hai con sói đầu đàn nhanh chóng tập kết tộc quần tiến hành phản kích, nhưng trong nhóm sừng tê giác thú tức giận vô cùng không dễ chọc. Lúc chúng nó đến cũng chìm trong phần nộ đến hôn mê đầu óc, cũng không phải trực diện xung đột với bày sới, chính là ý vào hình thể của mình không ngừng va chạm, giẫm lên.

Chẳng qua tuy rằng là như thế, vẫn còn có bản thân vài con sừng tê giác thú bị trọng thương, xem ra cũng không cứu được rồi.

Hai phương đánh nhau chết sống cuối cùng được công bố ở lúc bình minh, kết quả là lưỡng bại câu thương. Đúng vậy, cũng không có bên nào có chỗ tốt, bày sới trước là vì thú nhân thiết kế cạm bẫy tổn thất một đám, sau đó bị sừng tê giác thú tùy tiện va chạm cũng bị chết một đám chạy một đám. Cuối cùng dưới trận hỗn đấu đã ít ỏi không còn mấy con, còn lại cũng là thương tích đầy mình, mệt mỏi quá mức. Đương nhiên nhóm sừng tê giác thú cũng nhận đau khổ, để lại thi thể mấy con to lớn, đây là không thể tránh được.

Sừng tê giác thú là một loại thú luyện tộc, đối mặt đồng bạn tử vong mỗi một con đều lộ ra cảm xúc bi thương, chúng nó làm thành một vòng hướng về phía mấy cái thi thể đó bị thương gào thét kêu lên. Đây là đưa tiễn cuối cùng, cáo biệt sau đó thừa dịp lúc bình minh chúng nó phải nhanh chóng trở về lãnh địa. Hiện tại tình huống của chúng nó không được khách quan, phải nhanh chóng trở về nghỉ ngơi hồi phục, nhưng mà đối với bày sới chắc chắn sẽ ghi nhớ mạng thù chúng nó cả đời.

Ở sau khi sừng tê giác thú rời đi, bày sới còn tại chỗ đều thở ra, một đêm căng xé tranh đấu, đã tra tấn "đội quân tinh nhuệ" không còn hình dáng, hiện tại phải nói chúng nó là "Chó mất chủ" thì càng thêm chuẩn xác mới đúng.

Hai con sói đầu đàn cũng bị thương không nhẹ, nhưng không có nguy hiểm sinh mệnh, chúng nó đứng ra tập kết bày sới. Nơi này hỗn chiến làm cho bốn phía tràn đầy đông hỗn động, nhất là từng đợt mùi máu tươi bốc lên, bày sới cần phải nhanh chóng rời đi, nếu không mùi máu tươi sẽ dẫn dụ thú hung mãnh tới đây, sừng tê giác thú cứ nhanh chóng rời đi như vậy cũng là bởi vì như thế.

Bây giờ nếu như thật sự khinh địch để cho bày sới rời khỏi như vậy, tuyệt đối không phải là phong cách của thú nhân, xem cuộc chiến một đêm, mùi máu tươi bốn phía đã sớm kích thích huyết thú của đám thú nhân sôi trào. Nếu không phải cân nhắc vì đại cục, đã sớm đuổi móng vuốt ra, hiện tại chính là thời cơ tốt để bọn hắn ra tay.

"Đi thôi, các dũng sĩ thú nhân." Tộc trưởng vừa ra lệnh một tiếng là tin lành chúng thú nhân chờ đợi đã lâu, các thú nhân núp ở chỗ tối tức khắc hiện thân, nhất thời tiếng hô gầm chấn động núi rừng đều dọa chìm sâu sáng sớm lùi trở về, đồng thời bị hù dọa còn có đám sói kia.

Trải qua liên tục nhấp nhô, số lượng bày sới chỉ còn ít ỏi ba bốn trăm con, còn là hai cái tộc quần cộng lại cùng một chỗ, nhưng lại đều là thương tổn lo lắng. Cho nên nói hiện tại là thời điểm chúng nó yếu ớt nhất, vốn định gấp rút rời khỏi nơi thị phi này, tìm một chỗ tĩnh dưỡng điều tức cho tốt, cũng còn chưa có nhích người nữa, thì gặp phải càng đáng sợ hơn.

Mục tiêu vốn còn chưa có nghĩ cách đạt được trái lại còn đi đánh mình có phải càng hổ cha hay không? Nếu như bày sới có tư tưởng trác tuyệt, hiện tại có lẽ chính là cái ý tưởng như vậy.

Các thú nhân bắt đầu hưng phấn ngao ngao kêu to, không nói hai lời giờ móng vuốt lên liền cào tới trên người sói chân thọt, người người nghiêng răng

nghe lợi hung mãnh dị thường. Trong lòng từng thú nhân đều là một ý tưởng, nếu không phải hết thảy hết thảy thì móng vuốt của đàn súc sinh này hạ xuống sẽ thu cắt bao nhiêu cái tính mạng tộc nhân trong bộ lạc. Ngắm lại mấy con sừng tê giác thú chết đi đó, vừa nghĩ đến như vậy, càng không được, đánh đến như cũng không cần mệnh.

Đợi sau khi sắc trời sáng dần, tại vùng thung lũng đã khôi phục yên tĩnh, chỉ là đã trải qua hai trận tranh đấu, nơi này đã sớm thay đổi hoàn toàn. Mặt đất đen gồ ghề bị tuyết dày bao trùm là hỗn hợp bùn đất mưa tuyết làm cho vùng đất trống lầy lội không chịu nổi. Bốn phía, số lượng cây cối không nhiều lắm bị giẫm lên va chạm một cây cũng không còn, khắp nơi đều là nhánh gãy lá nát, làm cho người ta có thể liên tưởng ra hết thảy đêm qua.

Bầy sói mang theo số lượng còn không nhiều lắm chừng hai trăm tộc quần thật sự như chó mất chủ hốt hoảng mà chạy, các thú nhân theo đuổi không bỏ, sau khi lại để lại vài thi thể, tộc trưởng mới hạ lệnh dừng lại.

"Tộc trưởng, vì sao không thừa dịp tinh thần hăng hái mà giết sạch đàn súc sinh này?" Có thú nhân khó hiểu hỏi, không có hoài nghi tộc trưởng quyết định.

"Đàn súc sinh này rất ti bỉ, nhưng mà có loại cốt khí, không thể bức quá quyết liệt, nếu không chúng ta cũng không chiếm được ưu việt." Tộc trưởng không để ý, nói ra ý nghĩ của mình, các thú nhân vừa nghe đều cảm thấy có đạo lý, không có người nói gì nữa.

Dien%/%dan*^*le#*#quy^_^!don-ChieuNinh

"Bây giờ chúng ta có thể đi trở về chứ?" Cũng đã đi ra mấy ngày rồi, tuy rằng thời điểm ra ngoài săn bắn cũng không phải chưa từng có rồi đi lâu như vậy, nhưng mà lần này không giống với, lúc ấy đều nghĩ đến sẽ cứu tử nhất sinh, lại không biết rằng... đã vượt qua đơn giản như vậy, thật sự là nom nớp lo sợ.

"Có người thương vong hay không?" Tộc trưởng để ý vẫn là an toàn của tộc nhân, sau khi dừng lại thì nhìn về phía con trai mình hỏi.

Đã nhiều ngày nay Phách Nhĩ đều là đảm đương loại an bài khắc phục hậu quả này, cũng đã vô cùng thuần thục, vội trả lời: "A ba, có mấy thú nhân bị thương, không nhẹ, nhưng không có nguy hiểm tính mạng, trở về tinh đường là tốt rồi, không ai tử vong."

"Rất tốt." Không ai tử vong đây là tin tức tốt nhất, ngắm lại mấy ngày trước còn đang vì cuộc sống an nguy bộ lạc mà ăn ngủ không yên, lo nghĩ bị bầy sói công kích, bộ lạc có thể giữ được hay không. Hiện tại lại là bọn họ cưỡng chế đuổi bầy sói đi, làm cho chúng nó như chó nhà có tang mà hoảng sợ lẫn trốn, mà bọn họ chẳng những không có một tộc nhân tử vong, còn có không ít chiến lợi phẩm.

"Thừa dịp hiện tại, nhanh chóng dọn dẹp mấy thứ này một chút."

Thi thể mấy con sừng tê giác thú trưởng thành, cùng mấy trăm con sói, đó là tuyệt đối là một chiến lợi phẩm thu hoạch lớn. Chờ sau khi hết thảy đã hạ màn, cho nên mọi người lại lập tức thu thập những thứ này, không thể không vui vẻ. Mùa đông khó tìm thức ăn, nơi này mùi máu tươi nồng như vậy khẳng định sẽ khiến cho không ít dã thú hung hãn tới. Cũng chỉ là vì đêm qua động tĩnh quá lớn, nên hiện tại vẫn chưa có tới đây, thừa cơ hội này, tộc trưởng để cho tất cả mọi người hành động đều mang hết về, tất cả đều là thức ăn đó, có chúng nó, mùa đông còn lại sẽ không quá lo lắng.

Thịt sừng tê giác thú thực không kém, đây là nhất định phải mang đi, nhưng bởi vì quá lớn, các thú nhân trực tiếp chia cắt chúng nó ra, mỗi người mang theo mấy khối liền bay đi về hướng bộ lạc, bọn họ muốn báo cáo cái tin tức tốt này.

Thịt sói chân thọt không thể ăn, vừa cứng vừa thô nhám, đa số thú nhân không thích, hưởng chỉ là giống cái. Nhưng dưới tình huống không đủ cái ăn thì thịt này còn là cực kì trân quý, các thú nhân cũng không muốn lãng phí đều mang theo, nhưng mà quá nhiều, nhất định là không thể mang về hết, vì thế bèn trực tiếp lột da, thịt thì thôi, so với thịt, thì da có thể mang càng nhiều chút.

Đến cuối cùng rất nhiều thú nhân qua lại mấy chuyến, rốt cuộc tộc trưởng phát lệnh: "Còn lại không cần cảm nữa, về bộ lạc." Dù sao vẫn phải chừa chút cho những con người được mùi vị, bằng không nếu chọc giận thì sao xử lý.

Trong bộ lạc.

"Eva có nghĩ xong tên gì cho tiểu thú nhân chưa?" Hiện tại son động của Eva rất náo nhiệt, đều là đến xem bánh bao tiểu thú nhân mới ra lò, dù sao hiện tại chỉ có cái này có thể dời đi lòng lo lắng của những người chờ đợi, hiếm có mà.

"Tôi muốn đợi Oman trở về để cho hắn đặt tên." Eva ở cữ nằm ở trên giường, hiện tại trên mặt được dường đỏ bừng, lại không có vẻ xanh trắng đau đớn khi sinh đứa nhỏ đêm đó.

Ở cữ, bộ lạc ở đây không có loại tập tục này, sau khi sinh đứa nhỏ xong thì nằm nhiều nhất chỉ vài ngày, cảm thấy ổn rồi thì bắt đầu đứng dậy. Sau khi biết được cái này, lúc này Liễu Thư có vẻ truyền thống lập tức giáo huấn các cô ấy một chút cái gì gọi là ở cữ. Vì để cho họ càng dễ hiểu, cô nói thẳng "Không có làm tốt ở cữ, thân thể sẽ không tốt, thân thể không tốt về sau rất khó sinh tiểu hài tử".

Ừm, sự thật chứng minh ở trong bộ lạc, quả nhiên nhóm giống cái đều yêu thích đứa nhỏ không thôi, vừa nghe ở cữ quan trọng như vậy lại dưng thẳng hai cái lỗ tai lên liễu mạng nhớ kỹ, còn để cho Liễu Thư giải thích nhiều hơn.

Eva biết những cái này rồi sẽ không lại la hét nói đứng dậy gì nữa, mỗi ngày đặc biệt ngoan ngoãn nằm trên giường, cũng không ngại nhàm chán, đương nhiên dù sao có rất nhiều người cùng tán gẫu rồi.

Đối với chuyện mình sinh đứa nhỏ bạn lữ không có ở bên cạnh thì Eva rất buồn bực, nhưng cái này ai cũng không thể trách được. Ngay cả có ủy khuất nhưng thấy tiểu ấu tử mình liều mạng sinh ra thì cũng không có ý tưởng gì nữa, một lòng thầm nghĩ khi nào thì a ba đứa nhỏ trở về, hẳn còn chưa biết mình đã làm a ba đâu.

"Không sao cả, trước đặt một cái nữ danh cũng được." Nhìn bộ dạng của Eva Liễu Thư lo lắng xảy ra bóng ma tâm lý gì đó, thì cười nói với Kathy: "Đại danh thì để cho a ba đặt, Eva có thể chọn một nữ danh, chúng ta tự mình kêu lên, rất tốt."

Ánh mắt Kathy sáng lên, nhìn tiểu thú nhân được quần kỹ đang nằm ở bên người Eva, liên tục gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy, Eva cậu đặt đi."

Vừa nghe nói như vậy, Eva cũng rất động tâm, nhìn nhìn tiểu bảo bối của mình thì nhịn không được mà đồng ý: "Được rồi, vậy chọn một cái, ừm, nhưng mà gọi là gì mới tốt đây?"

"Kêu Hồ Hồ, Hồ Hồ thế nào?" Kathy hưng phấn đề nghị, nói xong còn nhảy đến bên người tiểu ấu tử, vươn một ngón tay chọc chọc nói: "Chúng ta là Dực Hồ tộc, kêu Hồ Hồ tốt nhất."

Liễu Thư một đầu hắc tuyến, là Dực Hồ tộc thì kêu Hồ Hồ (uy vũ) à, đó chẳng phải là đứa nhỏ toàn bộ lạc đều kêu Hồ Hồ, giải thích thật đau trứng nha. Chẳng qua cô cũng chỉ ôm trán, quyết định khiến cho một mình cô nàng ở đó vui vẻ đi, hôm kia thời điểm thấy Eva sinh đứa nhỏ phải nói là làm lòng người ta tim gan run sợ. Vốn đang nghĩ đến cô nàng này sẽ bị hù dọa thành ra cái gì không tốt hay không, không nghĩ tới vừa qua hai ngày liền sinh long hoạt hổ, hơn nữa vô cùng thích tiểu bao tử mới sinh ra, rất có tư thế chính mình cũng nhất định phải sinh một đứa, quả nhiên là một sinh vật không thể lý giải.

"Ừm, Hồ Hồ xác thực rất tốt." Còn tưởng rằng Eva có ý tưởng khác, lại không nghĩ rằng lại rất đồng ý Kathy.

Liễu Thư không nói gì hơi nhếch môi, không có phát biểu ý kiến, sau đó thì trở mắt nhìn hai người này đặt lấy nữ danh cho tiểu bao tử thú nhân nho nhỏ trong lòng, đã kêu Hồ Hồ, Hồ Hồ, hồ, hồ...

Khi Alice bùng tã lót tẩy sạch tiến vào thì nhìn thấy khuê mật ôm tiểu bao tử đang ra sức kêu. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d

"Hồ Hồ, Hồ Hồ..."

Uy vũ? Cái tình huống gì? Tại thời điểm cô không ở đây đã xảy ra cái gì sao?

Thấy vẻ mặt cô hơi thăm, Liễu Thư có lòng giảng thích một chút, sau đó thì nhìn đến khóe miệng Alice luôn hơi hơi mang cười... co rút một chút. Quả nhiên, vẫn có người có tư tưởng đúng đắn tồn tại..

Nữ danh của tiểu thú nhân chỉ rồi rầm một hồi như vậy, Alice tiến lên rất quen thuộc ôm lấy ấu tử, vừa sờ qua bộ lông một cái thì nhủ mầy lại: "Cũng đã tiểu ra rồi vì sao các cậu cũng không biết?"

"Hả? Hồ Hồ tiểu hả?" Kathy sững sốt, cô chỉ chú ý chơi đùa với ấu tử, đã quên cái này.

Eva cũng áy náy, cô còn là làm mẹ nó đây, vẫn quên theo luôn.

Đối với hai người ngu ngốc chăm sóc đứa nhỏ, thực sự cũng không thể trông cậy vào, mùa đông trời lạnh, quần dính nước tiểu nhất định phải phát hiện kịp lúc, bằng không tiểu ấu tử nhất định phải chịu khổ.

Liễu Thư cũng quên mất sạch sẽ chuyện này, tự biết đuối lý, chỉ đành cúi đầu, cũng may là Alice không thích thuyết giáo, chỉ bận rộn chuyện của mình.

Thấy Alice đổi tã cho tiểu ấu tử cũng thực là có thú vị, Alice cũng vừa chăm sóc đứa nhỏ, còn ôm được, về phần những thứ này có thể nói là mới bắt đầu. Vì cẩn thận, Kathy và Liễu Thư đều phải trông chừng ở một bên.

"Da thú không sao thấm hút nước, làm tã không tốt." Nhìn da thú làm tã lót, Liễu Thư chắc chắn thờ dài, vai bông ời rất nhớ mi.

"Cẩn thận dùng cũng chấp nhận được." Thú nhân rất ít sinh ấu tử vào mùa đông, đây là vì cân nhắc tình huống. Nếu như ở mùa hạ mà nói, cho dù ấu tử có còi trướng cũng không sao, cũng ít dùng tã lót.

Đổi tã xong cho tiểu thú nhân, thì tiểu tử kia tỉnh lại, đó là một tiểu bao tử rất im lặng, tỉnh cũng không khóc không nháo, chỉ là bắt đầu rầm rì, đây là tiết tấu đói bụng, chỉ cần đói bụng, tiểu bao tử này sẽ kêu như vậy, mạnh làm lòng người đều tan ra.

"Mình còn chưa có sữa nữa." Mỗi khi tiểu thú nhân kêu đói, Eva cũng rất buồn rầu, thân thể của cô sau khi sinh suy yếu còn chưa có qua đi, bây giờ còn chưa có sữa, cho nên cho tiểu thú nhân uống chính là một loại nữ quả.

Nói đến loại trái cây này thì đều sinh trưởng bốn mùa, đây là trái cây trời sinh vì các ấu tử thú nhân sinh trưởng, vì sợ sau khi ấu tử sinh ra không có cái gì ăn.

Tách loại nữ quả này ra thì bên trong là một loại chất lỏng màu trắng ngà, tản ra mùi sữa, nhóm tiểu ấu tử đều thích uống, chẳng qua sữa mẹ tương đối mà nói mới là tốt nhất đối với ấu tử. Ba bốn tháng đầu vẫn nên uống sữa mẹ, sau đó mới uống nữ quả, hiện tại Eva không có sữa, cũng đành chấp nhận nữ quả trước.

Quyển 2 - Chương 11: Tắm rửa

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Hôm đó khi sắc trời sáng dần, trong bộ lạc vang lên tiếng hò gầm đã lâu, tiếng huýt gió làm cho nhà nhà đều mở rộng cửa ra.

"Đã trở lại đã trở lại." Có người đang hưng phấn kích động la to, không ai để ý những thứ này, hiện tại toàn bộ tâm thần của bọn họ đều chú ý tới trên người một đám các thú nhân bay trên bộ lạc.

"Bọn họ đã trở lại." Eva nằm ở trên giường thính tai nghe được mấy tiếng la lên này, thì đứng ngồi không yên, muốn đứng dậy, nhưng mà bị Liễu Thư đè lại ngay, thực bất đắc dĩ nói: "Cậu bình tĩnh một chút được không, cậu đang ở cử đó, không thể xuống chạy loạn, phải giữ ấm cho kỹ." Lời này đều nói nhiều lần, hàng này vẫn không nhớ được.

"Ừ ừ ừ." Được cảnh tỉnh Eva mím môi, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu, ôm đứa nhỏ của mình nói: "Vậy các cậu nhanh chút đi ra xem, Oman và Allen bọn họ khỏe không?"

Cái này cũng không cần phải nhắc nhở, cô vừa nói xong, bên kia chân Kathy đã mạnh mẽ chạy đi ra ngoài, Liễu Thư trấn an Eva xong cũng không nhận được mà đi ra ngoài theo. Phải nói lo lắng thì cô tuyệt đối cũng không ít, kế hoạch gì đó đều là cô ra, nếu có cái gì ngoài ý thì cô rất tự trách.

"Oa, làm cái gì vậy đây." Vừa ra đi chợt nghe được các loại tiếng sợ hãi than, đầu tiên là nghi hoặc, mà khi nhìn thấy bộ dạng phía sau các thú nhân thì có được giải thích nghi hoặc.

Giữa bầu trời hạ xuống một đám đại miêu uy phong lẫm lẫm, nhìn bọn họ bộ dạng tinh thần toả sáng thì cũng biết kết quả chiến đấu tuyệt đối như bọn họ nghĩ, lại nhìn theo chiến lợi phẩm đổ xuống từ trên lưng bọn họ, tất cả mọi người dốc sức hoan hô reo hò, hưng phấn không thôi, cảm xúc mãnh liệt bắn ra bốn phía.

"Chúng ta thắng." Abby đã sớm phát hiện các thú nhân trở về, hẳn bị thương không thể cùng nhau chiến đấu với các tộc nhân, đây là một loại tiếc nuối, cho nên hai ngày nay đều canh giữ ở bên ngoài, muốn có được tin tức trực tiếp, không muốn bỏ lỡ, hiện tại lại kích động khó kiềm chế.

"Đứng đứng đứng, anh chậm một chút, coi chừng té ngã." Kathy ở một bên giúp đỡ hần, nhân tiện trợn mắt với hần.

"Tộc trưởng, tộc trưởng đã trở lại." Không biết là ai hô to một tiếng, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên tộc trưởng dẫn theo một nhóm người đang bay xuống.

Rất xa Liễu Thư liếc mắt một cái thì nhìn thấy mèo bụi nhà mình trong một đám kia, màu đỏ kim phát lên theo gió, có thể đoán trước lực lượng bùng nổ trên người của hồ thú trẻ tuổi này.

"Allen." Thất thần nhìn không trung, môi Liễu Thư khẽ động kêu lên khe khẽ, khoảng cách xa như vậy nhất định là không nghe được, nhưng mà giống như là có cảm ứng được, xa xa con mèo bụi đi theo tộc trưởng đó còn chưa có bay xuống tới mặt đất, thân hình thoáng ngừng, tiếp theo lại giương cánh dùng sức bay một cái, thẳng tắp bay đến chỗ của Liễu Thư.

Sau khi một con mèo thật lớn cứ như vậy bước những bước chân linh hoạt (?) xuất hiện ở trước mắt, Liễu Thư hơi nhếch miệng, lần đầu tiên không có bất luận cổ kị gì mở ra hai tay —— nhào tới!

Allen bị hùng hổ nhào lên ôm lấy mà bị dọa, thật sự bị dọa, ở trong mắt của hần Tiểu Thư vẫn là giống cái cũng không quá nhiệt tình, giống như thế này quả nhiên là lần đầu. Nhưng mà như vậy thật sự rất tốt nha, nhiều thêm vài lần nữa hần cũng sẽ không để ý. Trong lúc nhất thời bị bong bóng hạnh phúc đập trúng, thú nhân ngốc hồ hồ cũng không biết thừa cơ hội này chiếm thêm chút tiện nghi, chỉ dùng hình thú đứng ngốc ở đó. Oman đuổi kịp theo sau nhìn thấy thì lắc đầu một trận không nói gì, đối với em trai của mình đầu gối như vậy hẳn đây làm anh trai giống như phải hao tổn thêm chút tâm tư rồi.

Chôn mặt ở trên lông cổ mềm mại của mèo bụi, không ngừng cọ xát, kỳ thực Liễu Thư muốn làm việc này thật lâu rồi. Được rồi cô chính là một lông tơ khổng, ở sau khi hoàn toàn thừa nhận thú hình của các thú nhân thì vẫn luôn vô cùng thấy thèm, cứ nghĩ làm sao sờ sờ nhiều một chút. Trong ngày thường cũng thường hay dính chút tiện nghi ngay ở thú hình của Allen. Vì có chút rụt rè mà vẫn không làm chuyện khác người gì, nhiều lắm chỉ là sờ sờ, kỳ thực cô còn muốn làm càng nhiều, ví dụ như... ừm, giống như bây giờ ôm lấy rồi cọ cọ.

"Tiểu Thư." Allen bị cọ mà tiểu tâm can không ngừng nhảy loạn, cảm thấy cảm giác mình có chút không quá thích hợp, nên mở miệng nói chuyện.

Bị nhắc nhở một cái, Liễu Thư tâm không cam lòng không nguyện mà đứng vững, không khỏi trừng mắt liếc nhìn tên nhị hóa trước mắt này một cái, "Ngu ngốc, một chút tiện nghi cũng cho không chiếm, trách không được vẫn không tìm được lão bà".

"Không có bị thương chứ?" Liễu Thư lo lắng nhất chính là cái này, nhìn kỹ từ trên xuống dưới, xác định không có việc gì, vẫn là lo lắng hỏi thêm vài câu.

"Không có không có." Thừa dịp lúc rảnh này Allen khôi phục hình người, khỏe mỗi nhếch lên cười nhìn giống cái mình thích, cảm thấy hạnh phúc không thôi: "Cảm ơn em Tiểu Thư, nếu không có em chúng ta..." Lời còn lại cũng sẽ không cần nhiều lời, Allen biết nếu như không có người trước mắt này mà nói, bộ lạc, tộc nhân có khả năng cũng khó giữ được, hẳn thích cô, cảm ơn cô, muốn bảo vệ cô cả đời.

"Lời này tôi không muốn nghe lần thứ hai." Liễu Thư nghiêm sắc mặt, buồn chán nói: "Tôi đến lâu như vậy, đã sớm coi bộ lạc trở thành nhà mình, nếu anh nói cảm ơn, chính là không coi tôi trở thành một thành viên ở đây." Tên ngu ngốc này.

Allen luống cuống, trên mặt rất vô thố, chà xát chà xát bàn tay to, muốn chạm vào Liễu Thư cũng không dám, chỉ có thể rất bối rối nói: "Tiểu Thư, không có, tôi không có, tôi không có cái ý tứ kia... Em, em không cần tức giận, đừng nóng giận được không, đều do tôi, tôi ăn nói vụng về." Đáng thương một thú nhân cũng sắp khóc.

"Anh thật là có tự hiểu lấy mình." Liếc mắt khinh bỉ, tức giận với hàng này, đó tuyệt đối là tự ngược mình, Liễu Thư tức giận nói: "Được rồi, nể mặt mấy ngày nay anh vất vả nên tha thứ cho anh. Nếu như lần sau nói sai loại lời nói này... Hừ hừ." Hai tiếng hừ phía sau, ý tứ uy hiếp rõ ràng.

"Không có lần sau, tôi tuyệt đối cam đoan." Allen còn kém không chỉ tay lên trời thề: "Cam đoan với thần thú." Cái này cũng không kém gì thề thốt, thần thú, là tín ngưỡng cao nhất của thú nhân.

"Quả nhiên là người sắp có bạn lữ, Allen có phong cách của anh lúc trước." Oman thấy diễn hoàn hảo thì soàn soạt đứng ra chứng minh tồn tại, cười hi hi nói: "Giống cái đều phải đổ dành, ngày khác anh trai chỉ cho em."

Thấy bộ dạng Oman không đứng đắn, Liễu Thư hơi chút không nói gì, mặt nhăn nhu nói: "Oman, sao anh còn ở đây?" Chẳng lẽ không biết là bạn lữ mang thai nhà mình cũng đã sinh cho hắn một tiểu thú nhân sao. Cô nhìn quanh bốn phía thì thấy, cũng bởi vì tất cả mọi người lôi kéo thú nhân trở về hỏi han ân cần, hỏi ngắn hỏi dài, trong lúc nhất thời cũng chưa nhớ tới chuyện của Oman. Lại nhìn Kathy, được rồi, không biết giúp đỡ Abby lùi đi đâu rồi, khụ, quả nhiên không thể trông cậy vào cô ấy.

"Anh làm sao nào, chẳng lẽ không được tới đây nhìn à?" Vợ chồng son còn thẹn thùng ầu ầu, ừm, không đến mức đi.

"Eva đã sinh rồi, anh còn không nhanh trở về xem." Trực tiếp quăng ra chuyện quan trọng này như đánh bom, đập tới Oman.

Oman không phụ hy vọng bị bùng nổ thương tích đầy mình, ngoài khét trong sống, sừng sốt vài giây mới hoàn hồn: "Em... em nói gì?" Sinh rồi, sinh rồi, sinh rồi... (tg: trong vô hạn tuần hoàn...)

"Sinh rồi, sinh cái gì rồi hả?" Oman kích động, vì thế liền bắt đầu nói chuyện không trật tự.

Liễu Thư có ý đùa hân: "Sinh cái gì anh về xem thì chẳng phải sẽ biết sao, Eva luôn luôn chờ anh kia, nhanh chút trở về." Nghĩ tới Eva hiện tại đang trong mong ngóng chờ ở trong son động, Liễu Thư liền mềm lòng, vội vàng thúc giục.

"Đứng đứng, anh... anh anh, anh trở về, lập tức trở về." Nói cho hết lời, tại chỗ đã không còn bóng người, nhìn lại, Oman vùng chân liền bắt đầu chạy như điên về phương hướng son động, một đường băng tuyết vắng khắp nơi, có thể thấy được trình độ điên cuồng.

Oman có động tĩnh lớn khiến cho không ít người chú ý, người ở lại trong bộ lạc biết tình huống đều lộ ra mỉm cười thiện ý, thú nhân không biết sau khi nghe ngóng, biết hẳn làm a ba, trong nhà có tiểu thú nhân đáng yêu, đều thực hâm mộ, lại là một trận tiếng động xôn xao lớn.

"Lão tử làm a ba, ha ha ha..." Sau khi bóng dáng Oman biến mất, giống như mới phản kịp, vui mừng đến tiếng cười to vang vọng ở trong toàn bộ bộ lạc. Người nghe được đều bật cười lắc đầu, nhưng cũng giấu không được vì cái này mà cao hứng, còn có hâm mộ, đều đã làm cha, đều có đứa nhỏ rồi.

"Eva sinh rồi, là thú nhân hay là giống cái?" Allen cũng quan tâm, nói như thế nào hẳn cũng là chú mà.

"Là một tiểu thú nhân, thực đáng yêu." Liễu Thư nói.

"Ài, không đúng, Oman nói Eva còn phải vài ngày nữa mới sinh, làm sao lại sinh sớm." Allen khó hiểu hỏi.

Liễu Thư nói chuyện hôm đó hẳn đưa cô trở về, sau khi Eva biết nên muốn đến hỏi tình huống một chút, không cần thận động thai khí nên sinh sản trước thời gian cho hắn nghe. Hai người vừa đi về nhà vừa tán gẫu, thần sắc càng thêm vô cùng thân thiết hơn dĩ vãng vài phần, cả hai đều cảm giác được.

Allen tự nhiên là vui sướng, Liễu Thư cũng vui vẻ, đã lựa chọn Allen, cô sẽ giao phó ra đầy đủ rõ ràng cảm tình của bản thân, đương nhiên cô hy vọng là thu hoạch gấp đôi. Dien%/%đan**le##quy^_!don~ChieuNinh

"Tiểu Thư thực sự thích ầu tể." Hai mắt sáng trông suốt nhìn Liễu Thư.

Cô cũng không kiêng dè, rất trực tiếp gật đầu: "Đây là tự nhiên, tiểu hài tử đáng yêu nhất."

"Chúng ta nhất định có thể sinh rất nhiều đứa nhỏ." Allen khát khao tương lai.

Liễu Thư hắc tuyến, cái này nghĩ cũng quá sớm đi, bát tự ngay cả phẩy cũng còn chưa viết đâu.

Rốt cuộc bộ lạc vượt qua nguy cơ, nghe Allen nói lại, tuy rằng quá trình rất đơn giản, cũng giống như kế hoạch của mình, kết quả cũng đáng mừng, nhưng mà nguy hiểm trong đó há lại là bình thường. Các thú nhân hợp tác ăn ý chính là một điểm, Allen và Oman đi bắt trộm ấu tể, nếu như có một chút sai lầm bị sùng tể giác thú trưởng thành gặp phải, lại phiền toái. Buổi tối như vậy, bày sói vẫn sẽ chống lại thú nhân, hết thầy hết thầy, trừ bỏ nhân hòa, thiên thời địa lợi thiếu một thứ cũng không được, kỳ thực thế giới này thú nhân vẫn đều là con cưng của thần thú.

Sau khi trở về Liễu Thư đun một thùng nước tắm để cho Allen được gột rửa, còn cô thì đi làm cơm, muốn cho con mèo bụi này sau khi tắm sạch ăn no một chút lại có cảm giác ngủ thích ý, bỏ sung tinh thần. Phải biết rằng mấy ngày nay vì hoàn toàn bắt giết bày sói, cái ăn của các thú nhân đều là thịt nướng lạnh cứng rắn, những thứ này đều là nướng xong ở trong bộ lạc sau đó sử dụng túi da thú lớn mang theo mấy khối ở trên người, đói bụng thì ăn. Là vì sợ đốt lửa sẽ khiến khích phiền toái không cần thiết, liên tục mấy ngày nay bọn họ cũng khổ.

Tắm rửa ngay tại sơn động của Liễu Thư, không gian sơn động đủ lớn, cô đặc biệt tách ra một góc dành để giải quyết việc riêng, ví dụ như là đi toilet gì gì đó, dù sao cũng không thể cứ giải quyết ở bên ngoài. Tuy rằng các thú nhân gần như đều như vậy, nhưng rốt cuộc cô làm không được, lại nói còn trời cực rét lạnh kia, vì thế để cho Allen làm hai cái cái bồ chuyên dụng, để ở bên trong, phía trên còn có nắp đậy, sau khi xong rồi cũng không có mùi gì, rất thuận tiện.

Cái này làm cho Liễu Thư rất kiêu ngạo, vì thế còn cố ý để cử cho nhóm giống cái khác, như trong dự liệu là nhận được những người khác nhất trí khen ngợi. Vì thế từng nhà đều chuẩn bị có hai cái bồ, chỉ cần đầy thì để cho thú nhân nhà mình nâng đi ra ngoài dỗi lại, cũng không có đến địa phương khác, đồ ngay trong cái hồ thiên nhiên ở phía sau bộ lạc, hoàn cảnh vệ sinh đã được làm tốt. Nếu đồ khắp nơi không có quy luật, ngày nào đó đi đường một cước giẫm lên vậy thì không được, ghê tởm chết.

Allen vẫn là lần đầu tiên tắm rửa ở đây, có chút không muốn ra, nếu để cho hắn đi cũng tuyệt đối là luyến tiếc, do dự không bao lâu liền dứt khoát kiên quyết bước vào bên trong chỗ bị mảnh da thú che khuất. Bên trong đã sớm để cái thùng tắm lớn, nước ấm cũng đổ vào, bên cạnh còn có thùng nước lạnh, là vì để cho Allen thay đổi một chút. Nhìn an bài cẩn thận như vậy, thú nhân sờ sờ ngực, nơi đó nóng lên từng đợt.

Nghe tiếng nước bên trong, ở bên ngoài Liễu Thư không khỏi nghĩ tới thân hình tinh tráng của thú nhân, trên mặt có chút nóng đỏ, lắc lắc đầu bỏ đi tư tưởng không lành mạnh, tập trung lực chú ý nấu cơm.

Trong bộ lạc cái gì cũng không có, trừ bỏ thịt chính là thịt, Liễu Thư cũng chỉ có thể làm thịt, xào chút thịt, lại nướng mấy khối thịt, còn làm canh thịt, đợi tiệc toàn thịt làm xong rồi thì Allen cũng tắm xong đi ra.

"Mau tới ăn chút nóng." Liễu Thư nhìn thú nhân chỉ có váy da thú và áo lót da thú, cánh tay và hai cái đùi để trần đi ra, khoe miệng hơi co rút, nhưng vẫn mạnh mẽ tiếp đón hắn.

Tùy tiện đi tới ngồi xuống, Allen cũng không khách khí liền cầm lên ăn.

"Sao anh không mặc thêm vài thứ." Biết anh đáng người đẹp rồi, không cần khoe ra nữa, cơ bụng sáu khối quả nhiên đáng người đẹp.

"Quần áo đều dơ rồi, trở về lại mặc." Vừa ăn, vừa nói không rõ.

Hết chương 11_Q2.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Bình yên

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Quần áo của Allen đâu chỉ là bị bẩn, đều đã rách không ra hình dáng, qua lại không ngừng ở trong rừng cây mấy ngày, trên người không treo vải rách cũng rất không tệ rồi. Thừa dịp hắn ăn cơm thì nhìn một cái, Liễu Thư cảm thấy quần áo này vẫn là ném đi, dù sao cô cũng không cái năng lực thủ công và nó lại được.

Nhìn Allen ăn xong thì Liễu Thư thúc giục hắn đi nghỉ ngơi, Allen không có cự tuyệt, hắn thật là mệt mỏi, chẳng những là thân thể mệt mỏi. Cũng may thú nhân thân thể cường tráng nếu thật sự đánh nhau chết sống mấy ngày mấy đêm cũng không có gì đáng ngại, chủ yếu là trên tinh thần. Hắn cũng không có do dự bao nhiêu liền đi trở về.

Liễu Thư cũng mệt mỏi, lo lắng phòng còn có Eva sinh đứa nhỏ cố nhịn một đêm, mấy ngày nay cũng không có ngủ được. Bên này sau khi để cho Allen trở về cô rửa mặt một phen rồi leo lên giường rồi đi gặp chu công (ngủ).

Thời điểm tỉnh lại liếc mắt một cái thì nhìn thấy Allen ngồi xồm ở bên đống lửa, xem ra là đã sớm tới đây. Cô dụi mắt tinh thần, Liễu Thư miệng rầy rà: "Khi nào rồi hả?" Nhìn xem bên ngoài hình như trời đã tối rồi, vừa cảm giác ngủ thực đau nhứt, cô cảm giác ngủ xương cốt đều tan ra, lười nhát cũng

không muốn động.

Nghĩ thì làm, trên giường đất thật sự ấm áp, cô kéo kéo da thú đắp trên người lên trên, Liễu Thư lại nằm đi trở về, híp mắt nhìn Allen, cô muốn một hồi nữa mới dậy.

"Đợi chút thì ăn cơm chiều." Allen cũng vừa dậy không lâu, lại đây thấy Liễu Thư còn đang ngủ vốn không có đánh thức cô mà bắt đầu nấu cơm.

Trong bộ lạc thực im lặng, giờ phút này đều làm tổ ở nhà, có lẽ đều phải nghỉ ngơi vài ngày thật tốt mới có thể khỏe lại đây.

"Lúc này đây chúng ta đã cường chế bầy sói di dời, lại được nhiều đồ ăn như vậy, cái mùa đông này cũng qua hơn phân nửa, lần này sẽ không cần vì đồ ăn mà phát sầu nữa." Nếu như là năm rồi thời điểm ngay khi mùa đông qua một nửa thì trong bộ lạc đã sớm không còn thức ăn, thời điểm này các thú nhân phải săn bắn chung quanh, săn xong con nòi ở chung quanh thì phải đi đến địa phương xa hơn, như vậy nguy hiểm cũng tăng thêm.

Năm nay có Liễu Thư đến, làm cho bộ lạc biết thế nào là dự trữ thức ăn, thực dư dả vượt qua hơn phân nửa mùa đông, về sau chỉ cần chịu đựng một chút cũng có thể vượt qua. Đáng tiếc bầy sói xuất hiện đánh vỡ bình tĩnh nơi này, nhưng dù sao họa phúc đi đôi, lúc này đây thắng lợi làm cho bộ lạc sung túc thức ăn có thể an toàn không có sai lầm vượt qua những ngày còn lại.

"Hiện tại anh đang nướng là thịt gì, ngửi thấy được hương vị không giống với." Một bên nghe Allen nói xong, Liễu Thư nheo mắt nói, cô cảm thấy hôm nay mùi thịt nướng có chút không giống ngày thường.

"Đây là thịt sừng tê giác thú." Nói xong nâng tay nhắc thịt đang nướng trong tay cười nói: "Lần này tôi được chia rất nhiều, có thể ăn trong thời gian rất lâu, còn lại tôi đều treo một đật ở bên ngoài, có mùi máu tươi, không dễ gần em."

Cho dù có ngủ nướng thì cũng nên dậy rồi, nhưng mà hình như từ lúc tới nơi này thì Liễu Thư cảm thấy cô càng ngày càng tùy ý thoải mái, hoặc là rời khỏi thế giới mình quen thuộc, thoát khỏi gông xiềng bản thân, dùng một loại cách sống khác thay đổi sinh hoạt, ừm, cũng không có gì không tốt, ít nhất hiện tại cô càng ngày càng quen rồi.

Sau khi rời giường thì cơm chiều Allen cũng làm tốt lắm, Liễu Thư ăn một miếng, không thể không nói thịt sừng tê giác thú này thực không kém, chỉ ngửi được hương vị thì đã thấy không giống với thịt khác, ăn vào lại mỹ vị. Nhìn nó hình thể cực lớn, thịt này cũng rất tươi mới, ăn còn rất thú vị, chỉ tiếc chính là bị nướng, nếu có cách thực hiện khác mà nói, Liễu Thư cảm thấy mình nhất định sẽ nuốt luôn đầu lưỡi.

Chuyện bầy sói qua đi, hết thấy bộ lạc lại khôi phục thành trạng thái trước kia, bình tĩnh lại hài hòa. Tuyết rơi nhiều cũng không thể làm gì, cả ngày làm tổ ở trong sơn động cũng sẽ mốc meo.

Tiểu thú nhân nhà Eva đã có tên, kêu là Lỗ Cách (Ruger), đây là người ba ngóc mới ra lò Oman đã chuẩn bị xong. Nghe nói là từ khi biết được Eva có cục cưng thì luôn luôn rối rắm tự hỏi, cuối cùng quyết định nếu là tiểu thú nhân thì kêu là Lỗ Cách, ngụ ý khỏe mạnh cường tráng, nếu như sinh ra tiểu giống cái sẽ để Eva đặt, hiện tại coi như là như ý nguyện được đền bù.

Nếu đã nhân rồi không có việc gì, thì Liễu Thư bắt đầu chăm sóc Eva ở cũ, tuy rằng đều nói cho Oman một ít cơ bản phải chú ý để cho hắn chú ý, nhưng hắn chỉ một mình thật sự là bận không chịu nổi. Đầu tiên là phải chăm sóc tiểu thú nhân, một thú nhân thật lớn chiều cổ tiểu hài tử, đừng nói giỡn, tuy rằng bọn họ yêu thích đối với ấu tể cũng không ít, nhưng việc này là phải nhìn thiên phú, cuối cùng vẫn là cần Liễu Thư ra trận bận rộn.

Cái này cũng làm cô đúng là bận xoay quanh, đứa nhỏ thì đừng hy vọng Oman, Liễu Thư chỉ có thể tự thân tự lực. Duy nhất làm cho cô vui mừng là chăm sóc Eva không cần cô nói thì hắn đã thu thập có thứ tự, phải nói là quả nhiên rất quen thuộc. Chỉ có thể tội nghiệp tiểu Lỗ Cách của chúng ta cha mẹ đều tạm thời chẳng quan tâm nó rồi.

Liễu Thư không có nhiều kinh nghiệm chăm sóc tiểu hài tử lắm, nhiều lắm là giúp người ta trông giữ qua vài lần, nhưng tốt xấu gì cũng biết chút ít, nhìn bộ dạng Oman ôm đứa nhỏ cương cứng, cô trừng mắt sửa chữa chỉ điểm, ba ngóc vẫn là thiếu dạy dỗ. Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Mấy ngày nay Allen đều nhìn thấy Liễu Thư thực vất vả, hắn thực đau lòng, được rồi hắn tuyệt đối sẽ không nói, hiện tại lực chú của Liễu Thư ý đều bị cả nhà này hấp dẫn, mà hắn bị văng về trong lòng thật không dễ chịu, cho nên bắt đầu bắt mắt.

"Oman anh phải học cho kỹ, ấu tể phải tự mình chăm sóc mới được." Oman và Eva hoàn hảo, cháu trai nhỏ của mình mới là trọng điểm.

Oman và Eva cũng không biết chăm sóc đứa nhỏ, thì Liễu Thư phải ra càng nhiều lực, còn may buổi tối hài tử vẫn là ở cùng với cha mẹ, nhưng đứa nhỏ chính là làm âm ỉ vào buổi tối, ép buộc a ba a ma mệt mỏi không chịu nổi, ban ngày liền ngủ bù, lúc này thì đứa nhỏ do cô lo hết, có thể không khổ cực sao.

"Cho anh ngủ trước, tối hôm qua tiểu tử Lỗ Cách này vừa khóc lại tiểu, nháo không ngừng." Oman bĩu môi kêu gào một câu như vậy rồi ngã đầu mộng chu công, để lại hai người Liễu Thư Allen hai mặt nhìn nhau liếc mắt một cái thực bất đắc dĩ.

"Đứa nhỏ này ban ngày nhìn ngoan ngoan khéo khéo, không nghĩ tới còn rất hư hỏng." Ôm tiểu thú nhân trong lòng, Liễu Thư cười điểm điểm cái mũi nhỏ của nó khẽ cười nói.

"Tiểu thú nhân thì có vẻ có sức sống, tiểu giống cái thì nhu thuận hơn, đợi lớn hơn một chút thì tốt rồi." Allen sợ Liễu Thư mệt, tiếp nhận tiểu thú nhân, mấy ngày nay hắn ở bên cạnh nhìn cũng học được cách ôm đứa nhỏ. Đương nhiên hắn sẽ không nói ra ý tưởng bản thân cố gắng học xong chuẩn bị bài trước tiên, vẫn không cần nói, nói ra Liễu Thư sẽ ngưng ngừng.

"Quả thực sức sống bắn ra bốn phía." Cô có thể nhận ra, quên đi coi như là làm vú em đi.

"Nga, đúng rồi Allen, không phải thú nhân các anh sẽ biến hóa sao? Lỗ Cách là tiểu thú nhân khi nào thì nó biến hóa hả?" Cái này cô thật sự rất ngạc nhiên, thú hình thú nhân trưởng thành kỳ thực cô vẫn có chút sợ hãi nhỏ, cô gặp qua thú hình của tiểu thú nhân bảy tám tuổi trong bộ lạc, là con hổ nhỏ vô cùng đáng yêu. Cô còn sờ qua nữa, hiện tại Lỗ Cách là đứa nhỏ còn bú sữa không biết thú hình có phải tiểu hổ mới ra sinh hay không đây, ngẫm lại thì cảm thấy thật mạnh thật mạnh —— lòng tơ không lại tái phát.

"Cái này phải đợi tiểu thú nhân sau ba tháng cử hành nghi thức lễ rửa tội cúng tế đến lúc đó do a ba của nó dẫn đường nó biến hóa." Allen cười nói.

"Lễ cúng tế rửa tội là cái gì?" Liễu Thư cảm thấy rất hứng thú đối với một ít tập tục nơi này, cảm giác giống như một đám truyền thuyết cổ xưa, ừm, kỳ thực cô có chút truyền thống mê tín.

"Đây là nghi thức mỗi ấu tể sinh ra đều phải tiến hành." Allen chậm rãi giảng giải cho Liễu Thư: "Lễ cúng tế rửa tội chính là một loại nghi thức, đến lúc đó do Vu y tự mình dùng thánh nước tắm rửa cho bọn nhỏ. Ấu tể đã được tiến hành qua nghi thức lễ rửa tội sẽ nhận được thần thú chúc phúc ban cho, lúc đó lại do a ba của nó đi lên hướng dẫn nó hóa thành hình thú, nếu như biến hóa thành công, nghi thức cũng hoàn thành."

Nghe xong một phen giải thích như vậy Liễu Thư cảm thấy cái này cũng tương tự như lễ tắm ba ngày ở quê cô, đều là một loại tập tục chúc phúc, duy nhất không giống nhau chính là biến hóa giống loài, dù sao hóa thú cái gì đó rất không khoa học.

"Tiểu giống cái không có cách nào khác để hóa thú vậy làm sao để kết thúc." Liễu Thư thuận miệng hỏi.

"Cái này có rất nhiều."

"Hả?" Cô nghiêng đầu nhìn hân: "Rất nhiều? Có ý tứ gì?"

"Nghi thức lễ rửa tội của tiểu giống cái bình thường sau khi kết thúc trên thân thể của bọn họ sẽ xuất hiện một loại ký hiệu, cái này có khả năng là thú hình của a ba hoặc là a mẹ, còn có một loại chính là sẽ thể hiện ra nửa thú hóa."

"Nửa thú hóa?" Liễu Thư kinh ngạc: "Đây không phải thú nhân mới có thể sao?" Giống cái cũng có thể hóa thú, nhưng mà chưa từng thấy ở bộ lạc.

"Cái đó và thú nhân nửa thú hóa không giống nhau, thú nhân là tự chủ, mà giống cái là thần thú ban cho, người đó có khả năng sẽ mọc ra hai cái lỗ tai, cũng có thể là cái đuôi, còn có móng vuốt." Allen giải thích nói: "Nhưng mà loại này rất ít, trong bộ lạc chúng ta cũng có, bọn họ phần lớn sẽ mọc ra tai thú và cái đuôi, rất ít nanh vuốt."

"Thì ra là thế à." Cô hiểu biết gật gật đầu, lại ngừng đầu hỏi: "Bộ lạc có à, sao tôi không phát hiện, chẳng lẽ đều giống các anh là thu lại sao?"

Allen gật gật đầu, đây là trả lời chính xác.

Hiểu được những thứ này ngược lại Liễu Thư càng ngày càng cảm thấy hứng thú đối với nơi này. Cô ôm tiểu thú nhân trong lòng nghĩ tới ba tháng sau là có thể nhìn thấy một con hổ con mạnh mẽ thì nhất thời trong lòng đều mềm mại. Ánh mắt nhìn đến Allen, đột nhiên nghĩ đến đứa nhỏ về sau của bọn họ, có lẽ là tiểu thú nhân hoặc là tiểu giống cái, tiểu hổ nhỏ nhỏ mềm mềm và đứa nhỏ béo béo, ừm, không thể nghĩ nữa, mạnh đến run người có được không.

Đội ba gốc mẹ gốc Oman và Eva này rốt cục biết làm sao để chăm sóc cục cưng nhà mình, Liễu Thư cũng liền giải phóng, mọi người là bị ép buộc ra. Allen đau lòng Liễu Thư nên ra sức làm cho Oman đều học được cái nên học nhanh một chút, quả nhiên công phu không phụ lòng người. Hiện tại chẳng những ba gốc hân ôm đứa nhỏ ra hình ra dáng, cho uống sữa gì đó tuyệt đối cũng là một phen lão luyện. Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Tiểu thú nhân sinh ra sẽ không tự chủ được ngửi được hương vị của cha mẹ mình, lúc này để cho nó cảm giác được an toàn. Cũng thiết thời Liễu Thư là chiếu cố nó vào ban ngày. Lúc này tiểu thú nhân buồn ngủ, buổi tối cũng là ngủ no rồi giống như vô cùng thân thiết với cha mẹ, kết quả chính là làm cho hai người cha mẹ này rất nhanh hoàn thành giai đoạn nuôi con.

Liễu Thư được giải phóng cũng không có nhân rồi, thường xuyên dùng công việc kỹ năng châm tuyền chính mình không có cách nào để nhìn mà khâu quần áo cho tiểu thú nhân. Còn chuyện tã lót thì cô cảm thấy cái này có ý nghĩa lịch sử thì giao cho Oman đi, hân tuyệt đối cực kỳ cam lòng cô sẽ không đi theo tranh giành.

Trong khoảng thời gian này Kathy và Alice chính là khách quen, hai giống cái đều rất thích ấu tể, nhất là bạn tốt sinh con nên gần như mỗi ngày đứng giờ tới trình diện, ôm đứa nhỏ sẽ không buông tay. Bị Liễu Thư trêu chọc nói thích thì tự mình sinh đi, của nhà người khác tóm lại không phải của các cậu. Không nghĩ tới Kathy lại hào phóng tuyên bố nói sang năm nhất định sinh một tiểu giống cái, muốn một tiểu búp bê sánh đôi với tiểu Lỗ Cách.

"Allen trong bộ lạc có rất nhiều thú nhân lớn tuổi và thân có khiếm khuyết phải không?" Cái này không thể gọi là phát hiện, mỗi một nơi tự nhiên sẽ có người già trẻ nhỏ người tàn tật, ở trên địa cầu tốt xấu gì còn có trợ cấp này nọ, nhưng ở đây cái gì cũng không có.

Lần trước toàn bộ bộ lạc thương lượng làm sao đánh lui bầy sói, đợi lúc xuất phát tất cả người bộ lạc tập hợp ở sân tập hợp, thời điểm đó thì Liễu Thư phát hiện rất nhiều gương mặt xa lạ. Cuối cùng vừa hỏi Alice mới biết được những người này đều ở tại một góc hẻo lánh của bộ lạc, mà bọn họ đều là lớn tuổi hoặc là thân có tàn tật, thú nhân đã không thể đi săn.

Thời điểm bình thường vô sự thì bọn họ không sẽ xuất hiện, giống như một lần lửa trại tụ hội đó cô vốn không có nhìn thấy bọn họ, chỉ có một lần toàn bộ lạc xuất động, bọn họ mới xuất hiện. Đợi hết thấy đã tràn ai lạc định rồi sau khi Liễu Thư nghe ngóng mới biết được tình cảnh của bọn họ, sau đó chính là từng đợt nặng nề ở trong lòng.

Những thú nhân đó có thể nói là lão nhân cô độc, tuổi bọn họ đều rất lớn, thân thể khiếm khuyết và tuổi tác làm cho bọn họ không thể đi săn, có thể nghĩ được cuộc sống của bọn họ có thể gian nan như thế nào.

"Đúng vậy." Nói tới cái này Allen trầm mặc một chút: "Em hỏi chuyện này để làm gì?"

"Vì sao lại không thể chăm sóc cho bọn họ chứ?" Liễu Thư không hiểu nhíu mi nói: "Bọn họ đều là công thần của bộ lạc, trên người khiếm khuyết đều là vì chiến đấu cho bộ lạc mà để lại, tuổi lớn, không biết cả đời bọn họ đã trả giá bao nhiêu cho bộ lạc, nhưng mà lúc tuổi già lại cuộc sống thành như vậy, cái này... không nên." Cô tận lực chọn từ thích hợp.

Hết chương 12_Q2.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Mùa xuân

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Nói tới cái này sắc mặt Allen cũng có chút không tốt, một hồi lâu sau mới khe khẽ thở dài nói: "Thú nhân thì kiêu ngạo, bọn họ sẽ không tùy tiện nhận quá nhiều trợ giúp."

Liễu Thư cảm thấy cái này rất không tương tượng nổi, chẳng lẽ chỉ vì vậy, có lẽ còn có chính là thú tính. Cô nhớ rõ trước kia cô xem qua thể giới động vật, động vật già cả biểu hiện ở trong lựa chọn sinh tử rất tàn khốc. Mà rốt cuộc thú nhân có một tầng thú tính, có cái này cũng không thể không giải thích, nhưng cô vẫn có chút không tiếp nhận được.

"Kỳ thực ở trong bộ lạc chúng ta đều đã tiếp tế cho bọn hắn một chút, nhưng như vậy cũng không thể lâu dài." Allen nghĩ nghĩ rồi lại nói: "Cuộc sống của ai cũng không tốt."

Cái này cũng có lý, cuộc sống của thú nhân cũng không tốt, thú nhân thì rất mạnh, nhưng mà đây là xã hội nguyên thủy, sinh vật tiền sử cái gì cũng có, có nhóm mạnh thú càng mạnh hơn. Cho nên mỗi nhà cũng không có cuộc sống thật tốt, cũng chỉ có thể ở trên nền tảng cuộc sống mà giúp cho một ít.

Liễu Thư nghĩ tới hàng xóm ở quê quán trước kia, nhà hàng xóm có một anh trai lớn hơn cô bảy tám tuổi, người họ vừa trưởng thành phải đi tham gia quân ngũ. Chờ thêm vài năm trở về cũng mang theo một thân thương tích, mất đi một chân, nghe nói là thời điểm ở bộ đội thực hành giải nguy cứu nạn mà mất, thương binh như vậy chỉ có thể xuất ngũ, còn không có được chuyển nghề.

Mất một chân cả đời tàn tật, trợ cấp duy nhất chính là chút tiền như vậy, nhưng dù sao cũng là thể diện ăn núi lở. Vị đại ca nhà hàng xóm này có còn vài anh chị em trai gái, cha mẹ cũng không có khả năng cứ nuôi mãi, nhưng anh ấy như vậy cũng không có khả năng tìm được công tác tốt nên tìm việc vất vả sống qua trước mắt, ngay cả lão bà cũng chưa cưới được, cuộc sống càng gian nan. Lúc ấy cô cũng còn nhỏ, còn không hiểu được cái gì, hiện tại nghĩ tới thì tràn đầy trong lòng đều là cảm thụ chua chua chất chất.

"Tiểu Thư, em yên tâm về sau tôi sẽ giúp bọn họ nhiều hơn, bọn họ cũng nhìn tôi lớn lên, dù thế nào tôi cũng sẽ không quên." Allen thấy sắc mặt Liễu Thư không tốt lắm, trong lòng biết chút gì đó, cuống quýt nói: "Kỳ thực tộc trưởng cũng vì việc này mà đau đầu đây, lần này được nhiều thức ăn như vậy, kỳ thực chia qua không ít, chúng ta đều không có quên bọn họ."

"Không có, tôi không sao." Cô lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Tôi chỉ cảm thấy mình rất vô dụng." Để cô xuyên tới đây làm gì, cô cũng không có bản lĩnh gì, nếu như là thần thú thể giới này muốn để cho thú nhân sống rất tốt, hẳn là tìm người có năng lực toàn năng chứ.

"Không, không có, em rất tốt." Nói Liễu Thư vô dụng, Allen tuyệt đối là người đầu tiên không đồng ý, sắc mặt đều trướng đỏ lên: "Em rất có ích, tốt nhất."

Thấy Allen mạnh mẽ cường điệu một câu này, Liễu Thư dờ khóc dờ cười, cuối cùng chỉ có thể trấn an, miễn cho hàng này vẫn còn rối rắm.

Từ một ngày này mà bắt đầu, Allen giống như là vì làm cho Liễu Thư vui vẻ một chút, còn có lời nói trong ngày đó cũng làm cho hắn thực xúc động, hẳn sẽ thường xuyên đi giúp các thú nhân đơn độc thân mang tàn tật tuổi lại lớn ở trong bộ lạc làm một ít chuyện trong khả năng. Còn có thể ra ngoài săn một ít thức ăn chia qua một phần, ngay từ đầu các thú nhân này cũng không nhận, bọn họ rất cố chấp. Giờ phút này đầu óc Allen rất sáng suốt, lấy ra lời Liễu Thư nói, cũng không nghĩ tới làm cho những thú nhân này cảm động rầm rầm, đều là đàn ông thô thiển, chỉ vì mấy câu nói đó mà hốc mắt đỏ lên.

Tiếp sau đó ảnh hưởng của việc này chính là toàn bộ bộ lạc đều biết, các thú nhân hình như cũng đột nhiên thông suốt, ngấm lại ngày nào đó mình cũng gặp phải như vậy, mà bộ lạc cũng không rời không bỏ, lòng có tình cảm đều nhất nhất noi theo. Nhóm giống cái lại càng là động vật cảm tính, vừa đó

mất, vừa chuẩn bị nhiều hơn một ít thứ các thú nhân cần, may quần áo gì đó đưa qua. Trong lúc nhất thời không khí bộ lạc chưa từng có, Liễu Thư cũng thật không ngờ chỉ một cái hành động của bản thân sẽ khiến cho bộ lạc động tác lớn như vậy. Nhưng chẳng phải đây là mình nguyện ý nhìn thấy sao, nhất thời cảm thấy thú nhân quả nhiên thuận phác, tâm tư đơn giản.

Ngày cứ như nước chảy mây trôi mà một ngày lại ngày trôi qua như vậy, đợi khi băng tuyết hòa tan, sắc xanh dần dần xâm nhập trong mắt là lúc mới nhận ra, mùa xuân quay lại mảnh đất này.

Nước suối róc rách, suối nước tuyết tan, gió xuân thổi vào mặt, dương liễu là lướt, chim tước kêu to, đủ loại biểu hiện này, mùa đông tàn khốc trôi qua, mùa xuân chờ đợi đã lâu rốt cuộc thì ngênh trở lại.

Liễu Thư sợ lạnh, cho dù hiện tại xuân ấm khắp nơi nhưng cô còn bọc kín, các thú nhân cũng không phải như vậy, Allen đã sớm cởi hết quần áo thật dày, trên thân chỉ mặc áo lót. Nhìn hần đê cánh tay trần, cô đều lạnh hoảng thay hần, xuân phải mặc kín, thu muốn đông lạnh, cô quyết định mình vẫn là vâng theo lão nhân dặn dò thì hơn.

Tháng ba mùa xuân, cây cối đâm chồi nảy lộc, chờ đợi cả một mùa đông, từng đám động vật ngủ đông đều chui ra khỏi tổ ấm áp bắt đầu tìm kiếm thức ăn ở chung quanh. Lại bắt đầu một năm nữa, các thú nhân cũng là tình huống trăm việc đợi làm, một đám không chịu nổi bay ra khỏi bộ lạc bắt đầu hoạt động săn bắn.

Lỗ Cách nhà Eva đã cai sữa, bộ dáng đứa nhỏ thú nhân chính là nhanh, lớn lên rất chắc nịch, cũng mọc răng rất nhanh, vừa thấy về sau chính là một viên hồ tương của bộ lạc. Lại nói còn có chuyện của Lỗ Cách, vốn mùa đông thì cuộc sống khó khăn cũng gian nan, sau khi có đứa nhỏ, cái khác thì hoàn hảo chính là tiêu ấu tẻ quá nhỏ chăm sóc không tốt một cái sẽ sinh bệnh. Đoạn thời gian trước tiêu tử kia bệnh một lần cũng không nhẹ, toàn thân nóng sốt đỏ bừng, lại còn ra sức đổ mồ hôi lạnh, làm cho tất cả mọi người bị dọa, có một lần còn nghĩ đến đứa nhỏ có lẽ khó giữ được rồi.

Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Khi đó Eva khóc giống như túi nước mắt (mít ước), Oman cũng suy sút cả người, nhưng hai người đều không có buông bỏ. Eva luôn luôn đơn thuần nhu nhược lại hỏi Liễu Thư biện pháp làm sao hạ nhiệt độ rồi cực nhọc cả ngày cả đêm canh giữ ở bên cạnh Lỗ Cách mấy ngày mấy đêm, mắt cũng không chớp cái nào mà lau người hạ nhiệt độ cho đứa nhỏ. Liễu Thư lấy phần thuốc còn lại ra, đứa nhỏ còn nhỏ không có thể uống nhiều, chỉ cho uống một chút. Thuốc đắng không rót được, Oman liền tự mình ngậm lấy rồi đổ qua cho đứa nhỏ, từng màn này làm người xem quả thật muốn rơi lệ. Cuối cùng có thể là thần thú cảm động, Lỗ Cách vượt qua nguy hiểm lần này, có lẽ là lần ngoài ý muốn này, ngược lại làm cho cảm tình của hai đôi vợ chồng nhỏ Eva Oman thân thiết thân mật khắc sâu hơn, cũng làm cho bọn họ càng thành thực.

"Bạn nói cái gì, giống cái ra bộ lạc?" Eva ôm Lỗ Cách tròn trĩnh mắt to nhìn Liễu Thư, trong mắt tràn đầy không thể tin.

"Có thể ra bộ lạc, thật tốt thật tốt." Kathy cười không tìm không phổi, cô nàng đã sớm cảm thấy rất hứng thú đối với ở ngoài bộ lạc, đáng tiếc chỉ khi nào Abby có thời gian mới có thể dẫn cô đi chơi. Chân của Abby đã khỏe hẳn từ trước lúc mùa xuân tiến đến, thật đáng mừng.

"Như vậy không có việc gì sao? Mấy người tộc trưởng sẽ đồng ý sao?" Alice vẫn là nghĩ nhiều hơn một ít.

Hiện tại bốn người các cô nghiễm nhiên là một quần thể nhỏ, không cần phải nói Liễu Thư là nhân vật đầu não trong đó, Eva và Kathy chính là người phá hành động, Alice có chút giống hậu cần, nhóm như các cô đều được quản rất tốt, trạng thái như vậy các cô đều cam chịu, rất vừa lòng.

"Cái này còn không biết đâu." Liễu Thư ngượng ngừng cười cười, có chút xấu hổ: "Việc này mình nghĩ thật lâu, cảm thấy có thể làm được, sau khi trở về thương lượng với Allen một chút, lại đi hỏi tộc trưởng."

Giống cái bởi vì không có năng lực tự bảo vệ mình, rất ít rời khỏi bộ lạc, mà lần này Liễu Thư chính là muốn đề nghị tập thể giống cái ra bộ lạc một chút. Đương nhiên vì an toàn sẽ có thú nhân đi theo, đồng thời cũng sẽ không rời đi quá xa, đều là khu vực quen biết chung quanh thích ứng một chút, không có nhiều nguy hiểm lắm.

Chuyện này cô suy nghĩ thật lâu, nói đến cùng nhóm giống cái quanh quần ở trong bộ lạc vẫn không có chuyện gì, rất nhàm chán, cũng quá lãng phí nhân lực. Nhóm giống cái tự nhiên tương đối nhỏ yếu hơn thú nhân, cũng không phải tay trái gà không chặt, đến bên ngoài bộ lạc làm một ít việc thu thập vẫn là có thể, lại còn có thể giảm bớt áp lực cho thú nhân.

Mùa xuân đến, một ít thực vật đều nở hoa nảy mầm, tâm tư Liễu Thư cũng linh hoạt, cô vẫn muốn tìm ra một ít thứ tốt ở thế giới này, thời điểm mới tới thời gian ngắn ngủn chỉ có thể tìm ra vài loại rau dại. Hiện tại đây đủ hơn cũng liền nghĩ tìm càng nhiều, nhưng mà nếu chỉ dựa vào một mình cô chẳng những tìm không thấy cái gì, cũng tốn thời gian cố sức. Nếu như triệu tập mọi người cùng nhau chẳng những ít tốn thời gian sức lực còn có thể rèn luyện mình một chút, quan trọng nhất là nhiều người lực lượng lớn nha, sao lại không làm đây.

"Mình thấy rất tốt, tộc trưởng nhất định sẽ đồng ý." Phương diện này cũng chỉ có Kathy hưng phấn nhất, cho nên nói vật hợp theo loài đi. Eva vốn đang có chút lo lắng nghe vậy ánh mắt cũng đảo quanh: "Mình cũng hiểu được tốt, đến lúc đó tộc trưởng không đồng ý thì chúng ta cùng đi cầu ông."

Alice thấy cả nhóm đều vẻ nóng lòng muốn thử, cảm thấy mình cũng không thể không hòa đồng, cũng gật gật đầu, xem như đồng ý, đến lúc đó cũng coi như cô có một phần.

Nếu đã quyết định như vậy, sau khi đợi Allen trở về thì Liễu Thư nói ra ý nghĩ của mình, theo hiểu biết của Liễu Thư đối với Allen, hần nhất định là sẽ không đồng ý. Quả nhiên vừa nghe xong thú nhân đó liền dùng sức lắc đầu, nói thế nào cũng cảm thấy việc này làm không ổn.

Cũng không có chuẩn bị đi khuyên Allen, Liễu Thư nói ý nghĩ của mình ra, xong rồi nói: "Trước không nói cái khác, anh không biết là việc nhóm giống cái ra ngoài thu thập này rất tốt sao, giống cái không nhất định cái gì cũng không thể làm, chúng tôi không nhất định phải gọi là phụ thuộc vào các anh,

cần các anh bảo hộ." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

"Nhưng mà thú nhân thủ hộ giống cái là đương nhiên." Trăm ngàn năm qua đều là như thế, làm sao thú nhân có thể lập tức chuyển biến đây.

"Tôi lại chưa nói không cần các anh bảo hộ, xem này, chúng tôi đi ra ngoài vẫn cần thú nhân, chẳng những chỉ có thú nhân chịu trách nhiệm trong bộ lạc mà giống cái cũng thế. Mọi người đều có thể làm ra công hiến, hưởng chi như vậy có thể giảm bớt rất nhiều gánh nặng cho các anh, hơn nữa phân công hợp tác rất tốt, thú nhân săn bắn, giống cái thu nhặt." Kỳ thực Liễu Thư càng muốn nói là, chỉ cần có thể hái lượm được, thì có nhiều thực phẩm xanh hơn, ăn thịt nhiều sẽ có hại, nhất là dễ bị béo phì, nói nhiều đều là lệ ~.

Thú nhân săn bắn, giống cái hái lượm, trước mắt Allen đột nhiên xuất hiện một bức tranh, Liễu Thư miêu tả cuộc sống như vậy thật tốt đẹp.

"Cho dù tôi đồng ý, tộc trưởng vẫn không nói được."

Nghe lời nói thú nhân đã bắt đầu mềm đi, Liễu Thư nở nụ cười, vui vẻ nheo mắt lại nói: "Yên tâm, tôi tin tưởng tộc trưởng sẽ có ánh mắt tinh tường này."

Vậy có phải nói rõ ánh mắt của hân thiện cận hay không hả, Allen hơi có chút buồn bực, chẳng qua chớp mắt một cái thì cũng quăng đi, hân muốn cùng giống cái nhà mình đi tìm tộc trưởng đây.

"Tập thể giống cái ra ngoài hái lượm?" Lúc tìm tộc trưởng thì Vu y đã ở đó, thì thảo lập lại một câu rồi cũng quay đầu nhìn về phía tộc trưởng: "Tôi cảm thấy có thể làm được, kỳ thực tôi vẫn nghĩ tới cái này, nhưng cân nhắc quá nhiều thứ nên không có đề cập qua với ông, không nghĩ tới Tiểu Thư cũng nghĩ như vậy." Người đồng đạo nha!

Liễu Thư không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm giác ánh mắt của Vu y nhìn cô có loại ý tứ hiểu biết lẫn nhau, run a~, ảo giác đi.

"Nhưng mà bên ngoài rất nguy hiểm." Tộc trưởng có chút lo lắng, vạn vật sống lại, hiện tại bất kể là cái gì cũng đều có, ài, thật buồn rầu nha, làm tộc trưởng tinh thần thật phiền, quả nhiên phải đào tạo người thừa kế nhanh chút.

"Không phải có thú nhân đi theo sao, đương nhiên vì để an toàn một lần cũng không thể đi quá nhiều người, phân chia mấy nhóm người thay phiên nhau đi, trước thích ứng một chút xem sao. Nếu như không có trở ngại mà nói thì chúng ta tiếp tục thi hành, lại nói mỗi lần tìm thảo được đều là mấy người giúp tôi đi ra ngoài tìm, thật ra tôi rất muốn tự mình đi. Thật nhiều được khi mấy người hái đều không cẩn thận, hỏng thật nhiều." Càng nói về sau, Vu y nói tới thật ra là ý tưởng của mình đi.

Cuối cùng chuyện tập thể giống cái phân tổ ra ngoài bộ lạc hái lượm được định ra, Liễu Thư cao hứng không thôi, hôm đó liền bắt đầu chuẩn bị này nọ. Phân tổ đi ra ngoài cô nhất định sẽ là nhóm đầu tiên, dù sao cũng là cô đề nghị đi, quả thật là cực kỳ vui vẻ đây.

Hình như ra ngoài bộ lạc đối với giống cái mà nói là một dự hoặc rất lớn, dù sao vừa nghe đến có thể ra ngoài thì mỗi giống cái đều vô cùng cao hứng. Đương nhiên cái gọi là hái lượm cũng thoáng bị xem nhẹ chút, nhưng mọi người đều thật vui vẻ là được.

Liễu Thư Kathy đều được phân ở trong nhóm đầu tiên, bởi vì Eva phải chăm sóc Lễ Cách tạm thời được định ở tổ thứ hai. Bởi vì hai người đi ra ngoài ở nhóm trước có thể giúp cô ấy chăm sóc đứa nhỏ, may mắn Alice ở lại với cô, bằng không thật cô đơn. Chuyện định ra xong tất cả mọi người đang chuẩn bị đồ dùng đi ra ngoài, bộ dạng hưng trí bừng bừng, Liễu Thư nhìn mà thật ㄟㄎ, cảm giác giống như là muốn đi chơi xuân ——!

Hết chương 13_Q2.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Thu thập

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Hôm nay chính là ngày bộ lạc quyết định nhóm giống cái lần đầu tiên ra ngoài thu thập, người cũng tương đối nhiều một chút, có ba bốn mươi người, mà thú nhân đi theo chăm sóc cũng có đến mười người. Đây chủ yếu là lần đầu, có vẻ long trọng chút, theo cách nói của tộc trưởng là trước thử xem, đợi sau khi tiến vào quỹ đạo thì số lượng thú nhân khẳng định là phải giảm bớt, xuất động mười người có chút lãng phí nhân lực.

Sáng sớm ăn xong điểm tâm, thì bộ lạc bắt đầu náo nhiệt lên, nhóm giống cái đôi ba người cùng kết bạn với nhau chạy tới chỗ sân bãi của bộ lạc, đây là tiết tấu chuẩn bị tập hợp.

"Tiểu Thư, cậu chuẩn bị cái gì, cậu xem cậu xem, mình mang theo thức ăn, còn có cái này, còn có quần áo..." Vừa đến sân bãi tập hợp, Kathy liếc mắt một cái thì nhìn thấy Liễu Thư đi theo Allen hơi chút khoan thai đến chậm, nhất thời hưng phấn lôi kéo cô mở rộng túi lớn bao nhỏ của mình, giống như hiến vật quý mà giới thiệu một đám đồ mình mang đến.

Nói đến bao gói, trên người Kathy vác một cái túi đeo vai, chỉ dùng da thú để khâu, cái này vẫn là Liễu Thư nghĩ ra được. Nếu đi dã ngoại thu thập

đương nhiên phải mang túi theo, bằng không hái được đồ lấy cái gì mà đựng. Càng nghĩ thì nhìn thấy ba lô mình mang tới đây, ba lô này Liễu Thư cũng rất quý trọng, bình thường đều rất ít dùng. Nếu vác cái này đi ra ngoài chỉ cần đi một chuyến có lẽ sẽ bị nhành cây thò gié đó quẹt không còn hình dáng. Không được, tuyệt đối không được, nếu ba lô mình mang tới đây còn không nở dùng, vậy làm một cái đi, thế là xuất hiện cái túi hiện tại Kathy đeo trên vai.

Liễu Thư nghe nghe liền thấy rằng không thích hợp, hàng này là chuẩn bị chơi xuân đi, ăn uống thì cũng thôi, bọn họ thật là phải đi ra ngoài một ngày, nhưng mà quần áo? Cái tình huống gì?

"Cậu không có việc gì mang quần áo làm chi?" Chẳng lẽ còn muốn cắm trại, cũng không sợ dã thú nuốt sống người, ăn cũng không cần nhai nữa.

Kathy nở nụ cười, còn rất cao hứng: "Đương nhiên đây là chuẩn bị để phòng, đi ra ngoài đi đường xa như vậy, nếu không cẩn thận quần áo bị dơ, rách thì làm sao bây giờ, thế nào mình nghĩ chu đáo đi." Đáng vẻ đắc ý, mô dạng đó giống như còn hy vọng khích lệ, Liễu Thư 囧 không thôi, thật sự bất đắc dĩ chỉ có thể gật đầu đáp lại, quên đi, tùy cô ấy thôi.

"Mình cũng rất muốn đi." Eva nhìn nhóm người đầu tiên này, thực hâm mộ, tuy rằng ngày mai thì đến phiên cô, nhưng mà nói thật lòng, vai đeo một cái túi, cô cũng muốn vác đi ra ngoài, sau đó thắng lợi trở về. Thời điểm khi một việc vô cùng hấp dẫn người, thật là khó nén sốt ruột.

"Được rồi được rồi, cậu vẫn là ngoan ngoãn ở nhà trông đứa nhỏ đi, chờ bọn mình mang thứ tốt trở về cho cậu, ngày mai là các cậu có thể tự mình đi ra ngoài, đừng nóng vội đừng nóng vội." Kathy cười thấy rằng không thấy mất, vỗ bả vai Eva, an ủi nói giống như là khoe khoang. Eva tức giận đến cho cô ấy một cái khinh bỉ thật to, một người hai người cũng không có lương tâm, may mắn còn có Alice theo cô.

Đội ước chừng lại qua hơn mười phút sau mọi người đến cũng tương đối đông đủ, tộc trưởng và Vu y cũng đi ra. Tộc trưởng thì sẽ không đi theo, hẳn muốn dẫn thú nhân đi săn bắn, nhưng mà Vu y sẽ đi, đây cũng là an tâm mọi người. Lần này có mười thú nhân đi theo để bảo hộ nhóm giống cái, mấy người Allen và Abby, Đạt Nhĩ đều có mặt, Oman muốn ngày mai mới đi, bởi vì muốn đi theo Eva. Diện%^^%đan*^*le##quy^_!don~ChieuNinh

Tộc trưởng đứng ra nói xong mấy câu thì thôi, đơn giản là hành động lần này là lần đầu tiên đổi mới, mọi người nhất định phải chú ý an toàn, nhóm giống cái không thể tùy hứng hồ háo, ở bên ngoài nguy hiểm gì đều có, phải nghe các thú nhân, quan trọng nhất là thu thập nhiều hơn một ít thứ hữu dụng, sau khi dứt lời thì vung cánh tay để cho thú nhân dẫn đầu lần này mở đường.

Liễu Thư rất cảm động, thú nhân quả nhiên là tính tình ngay thẳng, làm chuyện gì cũng không dây dưa kéo dài chút nào. Cái này nếu đặt ở hiện đại, nhóm lãnh đạo nói chuyện, chỉ mỗi lời đạo đầu thì mất nửa giờ, còn không bao gồm linh tinh lang tang khác, càng đừng nói chính đề, còn có cái kết làm cảm nghĩ nữa, cô chính là một thành viên từng chịu đủ hăm hại á.

Lần này mang đội là một vị đại thúc thú nhân rất giàu kinh nghiệm, mọi người đều gọi hắn chú Chris. Nhưng mà làm cho Liễu Thư rất kinh ngạc là, bạn lữ của chú Chris chính là a sao Ba Ba Lạp bị cô ngầm kêu là King Kong. Lúc này đi thu thập chú Chris mang đội, a sao Ba Ba Lạp và con gái của bọn họ Laura đều có mặt.

Bộ dáng của chú Chris thực hùng vĩ, a sao Ba Ba Lạp thì càng không cần phải nói, kỳ thực Liễu Thư rất ngạc nhiên làm sao Laura lại có bộ dạng yếu đuối thế này, chẳng lẽ là biến dị gen, thật thần kỳ nha. Lại liếc mắt nhìn Laura một cái, cô còn nhớ rõ lần trước nghe nói Đạt Nhĩ cùng với giống cái kêu là Laura này có triển vọng. Lại nhìn, quả nhiên người cao to trong ngày thường ngóc ngóc, giống như cái đầu gối, hôm nay cũng là phá lệ —— hiếu động nha, trong nháy mắt liền sắp qua, chỉ là đáng tiếc, Laura thoạt nhìn rất then thừng, cũng sắp rút thành một cục rồi.

Bên này Liễu Thư nhìn say sưa ngon lành phía trước tác động lẫn nhau, Allen có chút ăn vị, thật vất vả có thể ra ngoài với Tiểu Thư, làm sao đáng về tâm thần lại không có ở đây chứ, hẳn thực bị thương có biết hay không.

Mười thú nhân, mấy chục giống cái, là không có khả năng để cho thú nhân chờ giống cái bay đi, cho nên đoàn người đều là dựa vào chân đi. Mang giày ngắn đi đường, một chút cũng không lao lực, tất cả mọi người là hưng trí bừng bừng, hiếm khi "Giao du" tập thể. Tuy rằng mục đích bọn họ chẳng qua là hơn mười dặm phía trước (đậm: đơn vị đo chiều dài, bằng 1/2 km), đi cũng không bao lâu. Thời điểm ngay từ đầu cũng tốt, còn nhớ lời nói của tộc trưởng mà thành thành thật thật. Không qua bao lâu, có giống cái nhìn đến hoa nở ven đường thì bị kích động chạy tới người một chút, người xong còn hái xuống, hái xuống còn đội lên trên đầu. Từ lúc có Liễu Thư làm mẫu, có giống cái nghiệp dư cũng bắt đầu học tập xử lý tóc tại chính chính tề tề, buộc lên, có một là có hai, chẳng những buộc lên, nhiều loại buộc tóc đều được phát minh ra, quả nhiên, đây là thiên tính của nữ nhân.

Bắt chước, giống cái khác cũng bắt đầu rục rịch, cuối cùng thì bắt đầu vui cười đùa giỡn, Liễu Thư xem mà khoe miệng trực tiếp co quắp, quả nhiên đều là đến du lịch. May mà có Vu y ở đây, có thể chần nhíp, thú nhân, khệ khệ, thú nhân đối mặt với giống cái, đều là hổ giấy không có nanh vuốt.

"Được rồi được rồi, chơi đã thì đều trở về vị trí, không cần chạy loạn, đều đã quên lời nói của tộc trưởng sao?" Vu y mặt mũi đủ lớn, chỉ đứng ra nói một câu như vậy, mạnh hơn thú nhân ở bên cạnh và đầu bứt tai nhiều, nhóm giống cái đều lập tức bắt đầu an an phận phận quy củ lại. Kỳ thực hiếu động là đều là giống cái trẻ tuổi, giống cái có thể kêu a sao đều rất là ôn trọng.

Đội đến khi các thú nhân chỉ định khu vực thì thái dương đều lên thật cao rồi, qua một hồi sẽ là nên ăn cái gì. Vì suy nghĩ thời gian, chú Chris bắt đầu đề cho mọi người thu thập, có độc hay không có độc phần lớn thú nhân đều có thể cảm giác được, cho nên đối với thứ không biết cứ yên tâm lớn mật đi tìm thú nhân đi, không có độc, vậy rất tốt, hái vào trong túi.

Mục tiêu thu thập thực sự chỉ có một loại, đơn giản là một ít trái cây rau dại còn có thảo dược Vu y cần, có quả trám từ trước kia Liễu Thư ăn qua, cái loại thực chua ngọt này, nhóm giống cái đều rất thích ăn. Cũng có mã răng kiền và rau dại, nhóm giống cái chỉ cần thu thập được một quả thì lập tức hưng phấn bỏ vào túi da thú. Diện%^^%đan*^*le##quy^_!don~ChieuNinh

Đan túi đeo vai chỉ lưu thông ở trong bốn người Liễu Thư Kathy, dù sao cũng là trước một đêm mới nghĩ đến, không có khả năng nháy mắt truyền khắp

toàn bộ bộ lạc. Cho nên có người nhìn thấy Liễu Thụ và Kathy bỏ đồ vào trong túi, cái này tuyệt đối là thuận tiện hơn trong bao da thú, nhất thời hứng thú cứ tới hỏi.

"Kathy, của cậu đây là cái gì?" Có giống cái thoải mái lại đây hỏi, nhìn trong mắt là tò mò.

Kathy cũng không giấu giếm, chính là hơi hơi lộ ra chút đắc ý nhỏ, chỉ vào túi của mình nói: "Cái này kêu bao, Liễu Thụ làm được, chúng ta làm suốt đêm, vì chuẩn bị dùng để thu thập."

"Oa, mình cảm thấy thoạt nhìn dùng tốt hơn da thú." Giống cái đó tiếp tục nói: "Kathy có thể dạy mình làm như thế nào không?" Tội nghiệp thỉnh cầu.

"Đây là đương nhiên, vốn chính là muốn dạy, chỉ là thời gian không đủ mới không nói cho các cậu."

"Thật sự, thật sự là quá tốt."

Có giống cái liên quan chú ý bên này vừa nghe thì đều tụ lại đây hỏi Kathy cái gọi là bao này làm như thế nào, phương pháp làm thế nào vân vân linh tinh.

Trái lại bên Liễu Thụ thì ít người, nói đến vẫn là nhóm giống cái cảm thấy rất xấu hổ. Liễu Thụ đến đây bộ lạc thì như vậy, đừng nhìn cố gắng sức sống bắn ra bốn phía, nhưng rốt cuộc thuộc tính biến trạch, nhìn cô bình thường phần lớn thời gian chỉ cùng một chỗ với mấy người Alice thì từ đó có thể thấy được. Cho nên nhóm giống cái bộ lạc cũng chưa tiếp xúc qua với cô bao nhiêu nên vẫn có chút cảm giác khoảng cách.

Các thú nhân đều phải phụ trách cảnh giới, cho nên đều canh chừng ở chung quanh, Allen không ở bên cạnh thì Liễu Thụ liền một mình cẩn thận tìm kiếm, hy vọng có thể tìm được thứ mình muốn.

"Cái túi này giống như làm quần áo nha." Một giọng nói rất nhỏ rất nhẹ vang lên đỉnh đầu ở mình, Liễu Thụ ngẩng đầu nhìn một cái, thì ra là giống cái kêu là Laura.

"Ừ... đúng, chính là dùng da thú tốt cắt quần áo khâu lại, không có kỹ xảo gì." Đối mặt với ôn nhu hỏi, giọng nói của Liễu Thụ cũng không chịu khồng chế mà mềm xuống, thái độ lại tốt không thôi.

"Tôi với cậu cùng nhau thu thập đi." Laura nháy mắt mấy cái cười nói.

"Được, chúng ta cùng nhau." Để cho một mình Kathy nhảy đi.

"Tôi gọi là Laura, ừm, tôi biết cậu, cậu là giống cái mới tới, là sứ giả của thần thú, rất thông minh, mang cho bộ lạc rất nhiều kinh hi." Ngồi cùng một chỗ thu thập, Liễu Thụ còn chưa nghĩ ra nói cái gì thì bản thân Laura đã nói ra, còn rất có lực.

Sứ giả của thần thú? Đây là chơi đùa gì hả? Liễu Thụ 囧 囧, nhưng mà rất thông minh không tiếp tục này đề tài, này lại nói tiếp chính là không chơi không có giải thích, quên đi, vì tiết kiệm tài nguyên nước vẫn là đừng lãng phí nước miếng.

"Chào Laura, gọi tôi Liễu Thụ là được, tôi biết được chỉ là một chút da lông mà thôi, không có gì có thể nói." Liễu Thụ vẫn rất khiêm tốn, cười cười sau đó nói: "Lần đầu tiên làm loại chuyện thu thập này đi, đúng rồi bên ngoài có thể ăn cậu đều nhận thức sao?"

"Một ít trái cây tôi ăn qua thì đều nhận được." Laura cũng không rồi rầm những thứ này, lập tức đã bị đòi đi lực chú ý: "Thảo được Vu y muốn tôi cũng biết một ít, còn có rau dại gì đó tôi cũng biết, hơn nữa tôi làm com thực sự ăn ngon, a ba và a ma cũng khen tôi."

"Còn rất lợi hại, phải dạy tôi một chút đó." Chúng loại ở đây cô cũng không rõ lắm, có độc hay không có độc còn muốn học tập thêm.

Vừa nghe "sứ giả của thần thú" muốn để cô dạy, Laura còn rất không biết làm sao: "Không không, cậu dạy tôi mới đúng."

"Không sao cả, chúng ta có thể học tập lẫn nhau." Vẫy vẫy tay, Liễu Thụ mới mặc kệ mấy cái này. Diện%/^%dan*^*le#*#quy^_^!don~ChieuNinh

"Được, tôi biết được nhất định sẽ nói hết cho cậu." Ánh mắt Laura tỏa sáng: "Tôi không biết thì hỏi cậu, được không?"

"Ừ, có thể." Cô gật gật đầu, không có chút vấn đề này.

Đến thời điểm giữa trưa, đi đường xa, lại mệt mỏi nửa ngày nhóm giống cái đều đói bụng, chú Chris dẫn đường nhìn xem thời gian rồi vội chạy đi thương lượng với Vu y, sau đó thì tập thể tìm khối đất trống, vung cánh tay hét to dừng lại nghỉ ngơi ăn com, buổi chiều lại lên đường.

Nhóm giống cái mệt mỏi nửa ngày đã sớm vừa đói lại mệt, vừa nghe đều hai ba người tụ cùng một chỗ, tìm chỗ sạch sẽ ngồi xuống nghỉ tạm, ăn chút gì.

Thời điểm ăn com Allen mới tới, Kathy Abby còn có Đạt Nhĩ cũng tụ lại đây, Laura bởi vì a ba a ma đều ở nên cáo biệt một tiếng rồi chạy đi. Trên đường thời điểm thoáng gặp qua Đạt Nhĩ thì dừng một chút, giống như nhét cái gì đó cho Đạt Nhĩ ở đối diện.

"A, Đạt Nhĩ, Laura đưa cái gì ăn ngon cho cậu?" Đạt Nhĩ vừa qua đến, khoe miệng Abby liền khoi lên cười xấu xa trêu chọc nói.

"Một cái thịt đùi nướng." Đạt Nhĩ thật ra luôn thành thật, lấy ra gì đó ở trên tay, là một cái đùi thịt nướng.

"Chắc chắc, xem Laura người ta rất nhớ thương như vậy, Đạt Nhĩ cậu còn không tỏ vẻ một chút." Abby tiếp tục miệng tiện.

Đạt Nhĩ bị nói mặt cũng đỏ lên, nói chuyện cũng lắp bắp: "Nói... Nói cái gì đâu, Laura... Laura nói, chính là mang nhiều, ăn không hết đưa cho tớ."

"Lời này cậu tin?" Abby vẻ mặt coi thường.

Không nghĩ tới Đạt Nhĩ thực còn nghiêm túc gật gật đầu: "Đúng vậy, nhiều thức ăn như vậy, vác ở trên người là rất nặng, tớ ăn vừa vặn."

Mọi người: "...". Chưa thấy qua tình thương như vậy, Laura thật đáng thương, đây là tiếng lòng của mọi người.

Abby bị đá kích cần nát trong lòng, uể oải chăm chọc: "Vậy vì sao không tặng cho tớ ăn... Ngao..."

"Đau đau đau..." Abby khóc không ra nước mắt, tội nghiệp: "Kathy anh chỉ là nói giỡn."

"Ừ." Chỉ là vì nói giỡn, nếu thật sự... Hừ

Abby: "...". Vì sao bị thương luôn là hần.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Bện giỏ

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Ăn thức ăn đều là tự mình mang theo, toàn bộ là thịt nướng, vì thuận tiện cũng không có nhóm lửa, ăn xong lại gặm hai trái cây đều rất thỏa mãn. Địa phương mọi người nghỉ ngơi có mấy cây đại thụ, vừa vặn che nắng, mặt cỏ cũng mềm mại, không có bị người phá hỏng như ở hiện đại, toàn tự nhiên không ô nhiễm. Liễu Thư nhìn không được nằm xuống lần hai vòng ở trên mặt đất, hạnh phúc thở dài một tiếng.

"Trên đất có sâu, đừng đùa lâu." Allen sùng sục nhìn Liễu Thư hiếm khi có được tính trẻ con, cẩn thận dặn dò.

"Ừm, biết." Râm rì một tiếng, tiếp tục lại ngã trên mặt đất, thời gian cực tốt này, thật thích hợp ngủ nướng. Liễu Thư cảm thấy mình cần tự kiểm điểm, một đoạn thời gian nhàn nhã qua đi như vậy thì cô càng ngày càng lười, có điểm giống như động vật nào đó. Cái này không thể được, cô không thể tiếp tục sa đọa như vậy nữa, lại đang muốn đứng lên, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy đầu bên cạnh một cái cây, nhất thời thì trùng to mắt. Cô vừa định nâng tay đi xem, không nghĩ tới Kathy cảm thấy cách nằm này của Liễu Thư hình như rất thoải mái, tâm tư vui đùa nổi lên. Một cái Thái Sơn áp đỉnh liền đánh tới, ép tới cô không thể thở được, đến mức sắc mặt đỏ bừng, trực tiếp hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hàng này, tiết tấu đáng đánh đòn, đúng không.

"Thế nào không có việc gì chứ?" Vẫn là Allen đau lòng cô, đi qua xách Kathy ra, đỡ Liễu Thư dậy quan tâm hỏi: "Có phải bị đè đau hay không?" Nói xong còn không dấu vết trừng mắt liếc nhìn Kathy một cái, quá lỗ mãng, Abby cũng không quản một chút.

Kathy bị trùng chột dạ, ngượng ngùng cười sấp tới: "Tiểu Thư, thực xin lỗi, mình không nắm tốt độ mạnh yếu." Lời nói khản thiết, đáng thương hê hê.

Liễu Thư đen mặt, cảm tình nếu lại đến một lần nữa cô vẫn là muốn sói nhào một phen, kiểm chế khỏe miệng run rẩy, cô nhớ tới việc vừa rồi mình muốn làm, vội đẩy Allen ra, xoay người đi tìm, không biết có có nhìn lầm hay không, nếu thật sự, vậy thật tốt quá.

"Tiểu Thư, em muốn tìm cái gì?" Allen bị đẩy ra, không hiểu ra sao, tiến lên hỏi, Kathy cũng tiến tới vô giúp vui.

Không quản hai người hỏi, vội vàng bận rộn tiến đến trước mặt thực vật vừa rồi, cẩn thận quan sát, hồi lâu sau Liễu Thư thật cao hứng kêu lên: "Thật là, tìm được rồi."

"Đây là cái gì, có thể ăn sao?" Kathy vươn tay níu xuống trái cây nhỏ hồng trên cây này, đã muốn nhét vào trong miệng, lại bị Liễu Thư một phen đoạt lấy, vô lực nói: "Có thể ăn được hay không còn chờ người khác nói đã, sao cái gì cậu cũng dám đưa vào miệng vậy? Nếu có độc làm sao bây giờ, cẩn thận một chút."

"Đây là cái gì, chính là thứ em vẫn muốn tìm sao?" Allen nhìn thứ này, nhìn ngang nhìn dọc không nhìn ra có cái gì đặc biệt.

Cười hi hi vuốt cái cây này, Liễu Thư tỏa sáng hai mắt: "Anh có biết đây là hoa tiêu không, không thể trực tiếp ăn, nhưng mà cũng là phối liệu nấu com, nhất là trừ đi mùi thịt là tốt nhất."

Đúng vậy thực vật Liễu Thư nhìn thấy chính là hoa tiêu, làm người hưởng qua mỹ thực Trung Hoa, lại ăn xuất phẩm nguyên thủy bộ lạc trừ bỏ mặn thì cũng không có vị gì khác, đồ ăn còn đầy mùi tanh, quả nhiên là chịu đủ. Cho nên mùa xuân đến cô đúng là một người ra sức nghĩ cách rời bộ lạc, là vì đi tìm được gia vị. Phải cải thiện thức ăn một chút, còn tiếp tục như vậy nữa, cô tuyệt đối sẽ quên vị giác là vật gì.

"Thì ra là như vậy." Kathy hiểu rõ gật gật đầu, kỳ thực vừa nghe là thứ không thể ăn no thì không có hứng thú gì, còn trừ khử mùi tanh, đối với người

nguyên thủy ăn từ bé đến lớn, sớm đã thành thói quen mà nói cũng không có gì lớn lao. Đương nhiên đây ở mai này cô ấy không có hưởng qua mỹ thực, lại nói có vẻ có độ tin cậy.

"Các con là tìm được thứ tốt hả?" Động tĩnh bên này không có thoát được ánh mắt của Vu y, lúc này liền đi tới đây nhìn một cái.

"Vu y đây là hoa tiêu, là một loại gia vị." Liễu Thư hái xuống chút trái cây hoa tiêu lại đưa cho Vu y xem

Vu y không giống như Kathy là người không nhìn được hàng, thấy Liễu Thư tôn sùng như vậy khẳng định là có tác dụng trọng yếu, thuận theo hỏi: "Còn có tác dụng khác không?" Bà còn nhớ rõ gừng lần trước đây.

"Có, tác dụng cũng lớn, có thể xua hàn, trừ ẩm ướt, giảm đau, sát trùng, một ít bệnh trĩ đều có thể dùng nó." Cẩn thận nghĩ tới chỗ tốt của hoa tiêu, Liễu Thư nhất nhất nói ra. Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Ngược lại Vu y thật không ngờ thứ đồ nhỏ nhỏ này nhiều tác dụng như vậy, cảm thấy vui sướng: "Như vậy thật tốt quá, chúng ta sẽ tìm thêm xem còn có hay không."

Vừa được nhắc nhở như vậy, Liễu Thư cũng tỉnh lại, vừa rồi cao hứng cũng chưa đi xem, dừng chỉ có một ngọn như vậy, chẳng phải là toi công bận rộn sao. Mọi người đều tìm ở chung quanh, cũng kéo những người khác. May mắn không phụ hy vọng, hoa tiêu này hình như rất phổ biến, tìm hai vòng thì tìm được không ít, rất nhiều đều đã nở hoa như cái nút. Thời tiết này cũng không phải kỳ sinh ra của hoa tiêu, nhưng có lẽ chính là địa vực nơi này bắt đồng tạo thành, rất nhiều thứ cũng không thể theo lẽ thường mà giải thích.

Mọi người chẳng những thu thập rất nhiều hoa tiêu, Liễu Thư còn nhỏ một ít cây giống, thấy bộ dạng khó hiểu của bọn họ thì cười nói: "Hoa tiêu cũng là thường dùng, có thể trồng một ít ở trong bộ lạc, đến lúc đó thành thực là có thể tự mình hái lấy, cũng không phiền toái." Mọi người cảm thấy có lý, cũng đều noi theo.

Còn có thời gian một buổi chiều, cũng không thể chỉ tìm hoa tiêu, đợi tương đối rồi thì dừng tay, tiếp tục thu thập.

Liễu Thư đều đặt hoa tiêu ở trong bao, còn cây giống, thì Allen hỗ trợ cầm, một khi đồ nhiều lên thì thấy tay không đủ dùng. Liễu Thư mặt nhăn nhu mày cảm thấy tiếp tục một ngày như vậy căn bản làm không bao nhiêu thứ. Cô nhìn chung quanh một cái thời điểm khi nhìn thấy phía trước có một loại dây thì ánh mắt sáng lên.

"Allen giúp tôi cắt chút dây." Lấy chùy thủ bên hông đưa lên, Liễu Thư chỉ vào dây đó nói.

Allen cũng không hỏi nguyên nhân, liền đi lên cắt số lượng dây cũng đủ trở về, quăng trên đất nhân tiện nói: "Tiểu Thư, em muốn làm cái gì, tôi giúp em."

Liễu Thư cười cười, đối với Allen vô điều kiện sùng cô tin cô như vậy cô cảm thấy sự thỏa mãn chưa bao giờ có, dừng một chút rồi nói: "Hiện tại cái gì anh cũng không cần làm, nhìn tôi làm là được, phải nghiêm chỉnh một chút, đừng học không được."

Vừa nghe ý tứ Liễu Thư là muốn dạy hẳn làm gì đó, Allen liền nâng hứng thú lên, ngồi xuống vỗ ngực cam đoan nói: "Em yên tâm thì tốt rồi, tôi nhất định phải nhìn kỹ em làm."

Thu thập hoa tiêu cũng đủ, Kathy thấy hai người tụ cùng một chỗ nói thầm, sắp lại chớp mắt hiếu kỳ nói: "Các cậu đây là muốn làm gì?"

"Làm một ít cái sọt." Không có gây trúc thì dùng dây này cũng đủ cứng coi đến thay thế, vừa rồi cô đang tự hỏi, mọi người muốn thu thập đồ chỉ dựa vào vài cái gói da thú to là không đủ dùng, như vậy rất nặng nề. Thể lực của giống cái yếu ớt cầm một đoạn thời gian thì cầm không nổi, ngược lại sọt (giỏ) cũng rất thích hợp, công ở trên lưng lực đạo giảm bớt không ít, hơn nữa đồ gì đó cất vào cũng sẽ không bị hư hao nhiều lắm, hữu dụng nhất rồi.

"Sọt?" Cho tới bây giờ chưa từng nghe qua từ này, đương nhiên trong khoảng thời gian này đồ mới lạ xuất hiện rất thường xuyên làm cho cô ấy đã không phải luôn làm ra biểu tình kinh ngạc. Biết đây là thứ tốt Liễu Thư vừa muốn làm ra, cũng không nói nhiều, ngồi xổm người xuống rồi bắt đầu hỗ trợ, cô rất muốn biết sọt là có tác dụng gì.

Giỏ trúc thứ này rất thường dùng, nhất là thời điểm ở nông thôn, Liễu Thư nhớ rõ địa phương hậu viện quê quán của mình có một mảnh rừng trúc. Cô thích nhất là đào con nhím trong động đất ở trong rừng trúc, đây là niềm vui trẻ con lúc nhỏ, đã nhớ không rõ ràng lắm. Gây trúc ở đó cũng rất thông thường, vì thế gần như trong mỗi nhà sẽ mấy người có tay nghề bện giỏ trúc. Trước kia cô dùng những nhánh trúc gia gia không cần dùng để bện giỏ trúc bện qua một cái giỏ nhỏ. Cái đó cũng không có lớn như chuồng gà, chủ yếu là được cô dùng để dây cột tóc và vật phẩm vụn vặt gì đó, cô cũng có tâm tư thiếu nữ nha.

Rất nhiều năm không làm qua việc này, cũng không quá nhớ rõ, nhưng dù sao bắt đầu rồi, có trí nhớ cũng không phải là ở trong đầu, trên thân thể cũng giữ lại. Lật qua mấy sợi dây, tưởng tượng thấy cách bện giỏ trúc, ngay từ đầu còn có thể làm sai, qua vài lần thì trí nhớ trên thân thể được thức tỉnh, động thủ cũng nhanh chóng mà bắt đầu quen thuộc. Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Sau khi kết thúc công đoạn cuối cùng, cái giỏ mây đầu tiên đã xuất hiện trên thế giới này, sau khi làm xong Liễu Thư bắt đầu thưởng thức kiệt tác của mình, trái xem phải nhìn càng nhìn càng không hài lòng. Sao cái đáy và cái miệng của cái giỏ này đều nhỏ bé, mà cái bụng lại phình ra, giống như cái bụng bình hoa. Còn có chính là, từng khe hở cái giỏ cũng không chỉnh tề, khe hở còn lớn hơn không biết có thể để đồ vào hay không. Trong lòng cô nghĩ nhiều khuyết điểm thế này, không nghĩ tới bọn người Allen và Kathy lần đầu tiên nhìn thấy giỏ dùng ánh mắt quan sát nhìn.

"Thoạt nhìn có vẻ như thật sự không tệ đâu." Vu y cười tìm tìm trực tiếp gạt đầu, quả nhiên, Tiểu Thư nên đi ra ngoài một chút, bật ra bên ngoài từng điểm nhỏ là một đám dây, tương lai bộ lạc thực sáng lạn.

Tuy rằng cô rất không hài lòng khi mình cách nhiều năm làm ra cái giỏ lại là cái tàn thứ phẩm như vậy, nhưng mà không ngờ lại thấy mọi người trông mong, cô dứt khoát cầm dây mây lại tiếp tục làm một cái. Nhìn động tác của cô Kathy tâm tư ngửa ngáy thì cũng học làm theo, vì thế lại là một cuộc theo phong trào.

Cái thứ hai quả nhiên dễ nhìn hơn cái thứ nhất nhiều, cũng càng giống cái giỏ, 罇...

"Đây là giỏ, chúng ta bung nó sao?" Ép buộc hồi lâu, Kathy vẫn là không công mà lui, làm giỏ hiển nhiên cô ấy cũng không am hiểu, thấy Allen và Abby đã có thể bện ra hình ra dáng thì biết, ôm cái giỏ bình hoa đầu tiên, Kathy bày tỏ.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Liễu Thư tìm được hai sợi dây mây mềm kéo xuống dưới nói: "Không phải như thế, cái này phải buộc lên hai sợi dây mây, làm sọt." Nói xong thì cầm dây mây mềm trong tay buộc kỹ giỏ mây lại, sau đó làm mẫu công ở trên lưng, lắc lư cười nói: "Xem này tiết kiệm thật nhiều sức, thu thập được gì đó trực tiếp đặt vào thì tốt rồi, ha ha, kỳ thực nếu Eva không ngại mà nói cũng có thể đặt Lỗ Cách ở bên trong rồi công đi." Câu nói kế tiếp tự nhiên là nói giỡn, nhưng mà cô nàng Kathy này chẳng hiểu sao rất hứng thú với ý tưởng này. Nói một hồi đã nói thông suốt, sau khi xong rồi thì ồn ào muốn lấy cái sọt đầu tiên, vốn là không là thứ tốt gì, Liễu Thư cũng vui vẻ cho cô ấy.

Sọt sinh ra làm cho người khác ngóng đợi đều trừng lớn mắt, thấy bộ dạng Kathy vác ở trên vai vẻ mừng rỡ thấy rằng không thấy mắt, nhất là thấy cô đặt cái túi của mình vào bên trong rồi, nhóm giống cái đều ngồi không yên, đều tụ lại, muốn làm ra một cái.

Nhiều người như vậy làm cho một mình Liễu Thư làm hiển nhiên là không thực tế, lúc này chỗ tốt của Allen và Abby liền thể hiện ra. Năng lực động tay của thú nhân chính là tốt hơn năng lực động não. Bản thân Liễu Thư bện giỏ còn lao lực, thú nhân vừa thấy một lần đã có thể làm ra hình ra dáng, làm cho cô chỉ có thờ dài một tiếng, nhường chỗ ngồi để cho bọn họ mặc sức triển khai bản thân, quả nhiên người so với người tức chết người.

Cuối cùng các thú nhân khác đều đi tới hỗ trợ mới trong thời gian ngắn nhất miễn cưỡng đủ nhân thủ. Nhìn xem thời gian, ừm, vẫn còn, nếu không một ngày hôm nay đều phải tiêu tốn ở chỗ này, bện sọt lớn nhỏ không đồng nhất, rất thô ráp. Nhưng mà nhóm giống cái công chúng nó lại không thấy gì, ngược lại cảm xúc càng thêm tăng vọt, làm cho công tác thu thập càng thêm thuận lợi. Thời gian sau đó tìm được rất nhiều chủng loại, nhưng chỉ là rất ít, có tìm được không ít thảo dược của thế giới này, hoặc là hái trái cây xuống nhiều hơn. Có suy một ra ba, người thích ăn trái cây thì nhỏ cây ăn quả nói là muốn mang về trồng, về sau ăn thì sẽ không cần đặt biệt chạy đi hái. Còn có người nhặt được hai tổ ấu tể thú nhiều lông, có lẽ là thừa dịp ba mẹ không ở nên chạy loạn, không nghĩ tới liền chạy vào trong bụng người khác.

Đáng tiếc mấy con ấu tể thú nhiều lông quá nhỏ, vừa mới biết chạy thôi, nếu giết ăn thịt cũng chỉ có thể gặm gặm xương cốt, giống cái đó hình như không cần. Liễu Thư hí hóp mắt, cô có một ý tưởng rất muốn thực hành cũng không biết có thể được không.

"Liễu Thư, cô thích thì tặng cho cô nè." Không đợi Liễu Thư nói gì, giống cái đó khẳng khái nói xong thì bịch bịch chạy tới, ôm ấu tể ở trong lòng như hiền vật quý nói. Được rồi, ngũ cảm của giống cái cũng rất linh mẫn, người cứ nhìn chăm chăm người ta như vậy, là người đều hiểu lầm có được không, ặc, tuy rằng cũng không coi là hiểu lầm gì hết.

Hết chương 15_Q2.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Trứng chim

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

"Cái này không tốt, cái kia, cô vẫn là cầm lại để chơi đùa đi." Dù rất muốn, nhưng tiết tháo vẫn còn, không thể tùy ý lấy đồ của người khác, rất không tốt.

Nhưng mà tiểu giống cái rất cố chấp, ôm tiểu ấu tể thú nhiều lông trực tiếp nhét bọn nó vào trong lòng Liễu Thư, sau đó vỗ vỗ tay cười nói: "Dù sao mấy vật nhỏ này lại không có bao nhiêu thịt có thể ăn, tặng cho cậu đi, để ngắm nhìn, tôi không cần chơi." Nói xong liền vẫy vẫy tay vui vui về về ... chạy đi rồi.

Ôm tiểu ấu tể trong lòng, Liễu Thư hơi chút không nói gì, cái gì mà vỗ tay tán thưởng chơi đùa, cô cũng không phải muốn đùa có được không, thật sự là lên tiếng giải thích thế nào cũng không rõ ràng. Đào mắt nhìn những người khác chung quanh, quả nhiên đều là đáng về người muốn chơi thì chơi đi, cô co rút khó miệng, cuối cùng cái gì cũng chưa nói. Quên đi giải thích cũng sẽ trở thành che giấu, coi như nàng thích chơi đi 罇!

Đếm số lượng thì có sáu con tiểu ấu tể, một cục mao lông nho nhỏ, giống như biết mình bị bắt thành thức ăn, hiện tại tất cả cuộn vào nhau mà run rẩy, xem còn rất chọc người ta triu mến. Cô dành ra một chỗ trong cái sọt của mình rồi cẩn thận bỏ mấy vật nhỏ thật đi vào, bộ dáng đó càng thêm chứng minh chuyện thực sự cô rất muốn chơi với mấy ấu tể này, lại làm cho cô đồ mờ hồ một phen.

Chỗ tốt của sọt làm cho tất cả mọi người khen không dứt miệng, vác ở trên lưng cũng không cố hết sức. Nhất là thời điểm cảm giác được đồ bên trong càng ngày càng nhiều, một loại cảm giác thỏa mãn nhân nhậ mà đến, các cô thích ý không thôi. Những cái sọt này đều là dựa theo bản thân cao lớn nhỏ

của mỗi người mà bên, các thú nhân cũng một người vác trên lưng một cái, chẳng qua thể tích có thể to hơn nhiều.

Sau đó chuyện thu thập cứ như vậy không ấm không nóng mà tiến hành, đôi mắt thấy thời gian không kém lắm thì các thú nhân thương lượng một chút rồi chuẩn bị đi trở về. Mọi người thấy coi như là thắng lợi trở về thì đều gật gật đầu đồng ý, đi ngược lại con đường đi đến. Chưa từng trải qua công việc đi một ngày đường phí thể lực như vậy, đều mệt không thôi nhưng cảm xúc mỗi người cũng tăng vọt, thật sâu cảm thấy mình làm cống hiến cho bộ lạc.

"Xoạch "

"Nha, đây là cái gì?" Kathy sóng vai Liễu Thụ mà đi cười cười nói nói đột nhiên thân mình cứng đờ, sau đó thì cô nàng sờ lên đầu mình thì nhìn thấy cô cầm trên tay ra một cái vỏ trắng trắng.

"Phốc xuy..." Liễu Thụ không nhịn được mà cười một tràng, người khác nghe được động tĩnh ngăn người sau đó đều cười lên.

Kathy hồn hên: "Này này này... con chim này cũng rất xấu rồi, làm sao có thể để trứng rơi xuống." Còn rơi trên đầu cô.

Kathy khóc không ra nước mắt bừa bãi ném vụn vỏ trứng chim trên mình đầu xuống dưới, chỉ là trứng đã vỡ nát, làm cho cả đầu đều là dịch trứng, một cỗ mùi tanh có lau cũng lau không xong.

"Trước lau, trở về tẩy sạch thì tốt rồi." Cô ngừng cười đi qua giúp Kathy lau dịch trứng trên đầu, cũng nguy hiểm thật, hai người bọn cô sóng vai đi còn kém chút khoảng cách như vậy, phải nói quả nhiên nhân phẩm, được chứ.

Biết mình có tức giận thế nào nữa cũng chẳng có ích gì, chỉ có thể làm như vậy, nhưng mà Kathy vẫn là ghen một bụng tức giận, oán hận đến tổ chim trên cây. Abby ánh mắt tốt, thấy tình huống không đúng thì đã vội vã chạy tới, cũng không ghét bỏ cảm quân áo của mình đều giúp lau sạch sẽ dịch trứng trên người cô, còn một bên dỗ: "Đừng nóng giận, anh đi lấy cái tổ này xuống được không?"

Cô đang lo làm thế nào để phát tiết một chút, Abby vừa nói như vậy như nói vào trong tâm khảm cô, còn rất nghiêm túc gật gật đầu theo: "Được, anh lấy xuống đây."

Abby tuân lệnh cũng không chối từ, xem xét tổ chim trên cây rồi cũng không có hóa thú, một đôi cánh tay kiến ôm lấy thân cây, hai chân dùng sức đạp một cái, cọt cọt cọt hai ba cái thì bò đi lên. Nhìn tốc độ đó thú nhân và giống cái ở phía dưới đều trực tiếp trầm trồ khen ngợi, Liễu Thụ cũng nghiêm túc nhìn, nhìn thấy Abby ngay cả tổ trứng chim đều lấy xuống hết, lại thấy đáng vẻ đặc ý của Kathy một, không khỏi bật cười.

Dien%/%dan*^*le##quy^_!don-ChieuNinh

"Cậu muốn làm trứng chim ăn thế nào?" Với Liễu Thụ, Kathy muốn tổ trứng này đơn giản chính là muốn ăn.

"Mình không ăn." Không nghĩ tới Kathy cũng là lác đầu: "Trứng chim không thể ăn, thật tanh."

"Gi?" Liễu Thụ không nói gì, trứng chim đúng thật là tanh, nhưng mà dịch trứng được không, nếu như làm chín ăn rất ngon nha.

"Tiểu Thụ, em cũng muốn sao, tôi cũng đi lấy một tổ cho em chơi được không?" Thấy Liễu Thụ đề bụng với trứng chim như vậy, làm bạn lữ tốt tương lai, Allen cũng rất khéo hiểu lòng người tiến lên nói.

Chơi? Cái tình huống gì?

"Được, anh lấy cho tôi một chút." Đột nhiên nghĩ đến có lẽ thời điểm Allen bọn họ ăn trứng chim chưa bao giờ làm chín qua bọn nó, đây rốt cuộc cái hiểu lầm là thế nào, bỏ qua một món thức ăn rồi.

Allen hành động cũng rất là nhanh, bên này nói xong bên kia đã xem xét đến tổ chim trên một thân cây rồi trèo lên trên. Liễu Thụ nhìn chăm chăm, nghĩ nghĩ lại vội nói: "Allen không cần lấy hết, một tổ lấy vài cái là được, chừa lại chút." Cô còn làm không được đuổi tận giết tuyệt, hướng chi đây cũng là có lợi cho liên tục phát triển về sau.

"Cậu cần nhiều trứng chim như vậy làm cái gì, ăn hả, không thể ăn đâu." Đối với thứ gì từng ném qua không thể ăn, ký ức của Kathy hãy còn mới mẻ, thiện ý khuyên can nói.

Liễu Thụ bắt đầu dĩ bất cười, liền hỏi: "Thời điểm các cậu ăn thì ăn sống à?"

"Ăn sống?" Kathy cũng thông minh, một chút thì hiểu: "Trứng còn có thể ăn chín?" Không thể trách bọn họ, bên ngoài trứng mặt còn có tầng vỏ trứng, bọn họ biết bên trong là dịch trứng, là nước, ai biết còn có thể đổi lại một cách ăn là làm chín, đây tuyệt đối là một loại hiểu lầm thực bất đắc dĩ nha.

"Ăn chín thế nào?" Giống cái lúc trước đưa mấy con tiểu ấu tể thú nhiều lông cho Liễu Thụ chơi đùa tò mò hỏi: "Chẳng lẽ nướng ăn?" Giống như nướng thịt.

"Đúng vậy, có thể nướng ăn, trứng này làm thế nào ăn cũng ăn ngon hết, nướng ăn, luộc ăn, chiên ăn... Rất nhiều cách làm." Thật sự là bị ăn thịt nướng nhàm chán, liền nói hết cách để làm món trứng ăn, bản thân Liễu Thụ đã tuôn ra đầy nước miếng, không được, càng nói càng thêm.

Những người khác không có ăn qua nhiều chủng loại trứng như vậy, cho nên nói ăn ngon cũng không tưởng tượng được, nhưng nhìn bộ dạng Liễu Thụ hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm một tổ chim Abby lấy được, còn không ngừng nuốt nước miếng, cũng có thể nghĩ. Vì thế cũng đều tiến lên hỏi trứng này nên làm như thế nào, có kỹ xảo gì không.

Sau đó Liễu Thư liền rất thống khổ giảng thuật một lần cách ăn trứng và thực hiện, vừa nói vừa nghĩ các loại mỹ thực, hu hu, rất thống khổ có được hay không. Từ lúc đến đây tới nay cô đều tận lực không nghĩ, không nghĩ tới hôm nay chỉ một cái không nắm chắc, bị thử không thuộc về mình tra tấn.

Allen từ trên cây thật lâu mới xuống dưới, vì kiếm nhiều một chút, hẳn trực tiếp từ cây này nhảy đến trên một thân cây khác, cũng giảm đi qua đi lại. Thời điểm xuống dưới dùng áo lót da thú của mình bọc không ít chim trứng trở về. Liễu Thư chạy tới thì nhìn thấy, cử thật, có mấy chục cái luôn, Allen cứ như vậy còn ngây ngốc hỏi "Có đủ hay không".

"Đủ đủ, đủ cho chúng ta ăn được mấy bữa rồi." Liễu Thư vội nói, miễn cho hàng này lại treo lên nữa.

Nghe xong Liễu Thư nói cách ăn trứng chim, nhóm giống cái đều muốn kiếm chút trứng trở về làm ăn thử xem. Kathy đã sớm không nhịn nổi, để cho Abby lại lên cây kiếm thêm cho cô ấy, những người khác nhìn cũng không có ý kiến gì. Dù sao Allen và Abby đều có thể nói là bạn hữu người ta, nhưng thú nhân đi theo cũng không phải nhìn không, lúc này chính là thời khắc thể hiện chính mình, lập tức đều bỏ lên cây đi lấy trứng chim.

Vừa rồi Allen ở trên cây không có nghe được lời Liễu Thư nói, hiện tại thấy bộ dạng nhóm đồng bạn thì không khỏi ngạc nhiên: "Làm cái gì vậy?" Đều chạy lên rồi.

Vuốt mấy chục cái trứng chim màu sắc rực rỡ, Liễu Thư cười thấy rằng không thấy mất, thuận miệng đã nói ra lời nói vừa rồi bản thân với các cô ấy.

"Thì ra là như vậy, kỳ thực trước kia tôi cũng nướng qua trứng chim." Allen cười nói.

"Anh cũng nướng qua, có ăn không?" Cũng không kinh ngạc, nướng trứng chim này không có gì phải kỳ quái, cô còn đang kỳ quái, trong bộ lạc thế nhưng không biết ăn trứng chim chín thôi.

"Cũng ăn." Nói đến này Allen rất ngượng ngùng, như đầu nói: "Nướng quá lâu, đều khét, hơn nữa tôi cũng không có giống như em nói là bóc vỏ mà trực tiếp ăn..."

Còn lại không cần nhiều lời Liễu Thư cũng có thể tưởng tượng, vốn là trứng chim nướng khét người còn ngay cả vỏ cũng ăn, hương vị đó cũng không quá dị chết sao. Cũng khó trách hẳn sau đó sẽ không lại trải qua việc này, cô buồn cười vỗ vỗ bả vai dày rộng thú nhân, nhưng mà vì thân cao nên vẫn còn thật đáng tiếc chụp ở trên cánh tay.

Liễu Thư vui sướng an ủi nói: "Cũng đừng chán nản, sau khi trở về tôi làm cho anh một bàn tiệc toàn trứng, cho anh ăn ngon."

Thực vui vẻ vô đầu, bộ dạng thú nhân giống như là một con khuyển khổng lồ, còn cái loại đặc biệt trung thành này: "Ừ, đều nghe lời em."

Không thể không nói một chút, Liễu Thư thích nghe những lời này, một câu bao quát tất cả, một sự sùng nịnh vô điều kiện, hương vị ở trong đó, cô thích.

Có các thú nhân ra tay, trứng chim dễ như trở bàn tay, cuối cùng từng giống cái đều mang theo hơn mười một hai mươi trứng chim, các cô cười ánh mắt đều mị như trăng lưỡi liềm, vui vẻ không thôi, tay ôm sọt lại gặt gao không buông.

"Ít nhiều nhờ mình nha." Trên đường trở về Kathy ôm chiến lợi phẩm của mình, nhỏ giọng nói chuyện với Liễu Thư.

"Vì sao?" Cô nhú mày nhìn cô ấy, muốn nhìn một chút có thể nói ra được đạo lý lớn gì.

Kathy kiêu ngạo hừ một cái, lại giống như một con khuyển tước nhỏ, vênh khốc miệng nói: "Nếu không trứng chim đó vừa vụn rơi trên đầu mình, làm sao mà mọi người biết trứng chim còn có nhiều cách ăn như vậy."

Liễu Thư cười không thôi, hàng này chính là còn nhiều nguy hiểm mà, nhưng mà cũng không sai, thật là trứng chim đó rơi tốt, chột gặt đầu: "Đúng đúng, cậu nói rất đúng."

Cả đầu đầy mồ hôi trở lại bộ lạc, như dự đoán là toàn bộ mọi người bên trong bộ lạc đang nghênh đón bọn họ. Ừm, được rồi, lần đầu tiên đi là muốn coi trọng một chút, đây coi như là sự kiện trọng đại có thể ghi vào lịch sử bộ lạc.

Tộc trưởng dẫn dắt đội săn bắn cũng đã trở về, xem ra là trở về trước tiên. Chính là các cô, khi nhìn đến mỗi người đều bình an không tổn hao gì, lại còn mang về đến không ít đồ ăn, tất cả mọi người bắt đầu hoan hô, nhóm giống cái lại cảm thấy kiêu ngạo không thôi. Trước kia bọn họ đều tương đương là sâu gao, mặc dù ở trong bộ lạc, giống cái là trân quý, các cô cũng cho là như vậy, nhưng mà lần đầu tiên các cô cảm thấy có năng lực làm chút chuyện vì bộ lạc, sẽ làm các cô càng thỏa mãn. Cái này giống như cũng không kém so với các thú nhân nâng niu.

Lần đầu tiên thu thập thành công, lúc này làm cho tộc trưởng liền quyết định nhóm người thứ hai ngày mai cũng ra ngoài, vẫn là mười thú nhân đi theo, cái này phải đợi sau khi nhân số hoàn toàn ổn định mới có thể giảm bớt số lượng vừa phải.

Đồ do nhóm giống cái mang về đến đều được thống nhất phân chia, bộ lạc đã sớm thực hành chế độ tư hữu, nhưng mà hiện tại cái hoạt động thu thập này còn đang kỳ thí nghiệm, thứ hái được tạm thời tất cả mọi người chia đều. Lĩnh xong phần của mình Liễu Thư lôi kéo Allen chạy nhanh về nhà, cô không thể chờ đợi được.

"Tiểu Thư." Chỉ là tiếng kêu gọi phía sau làm cho cô muốn bỏ qua cũng khó.

Kathy bịch bịch đuổi theo, hai mắt sáng lấp lánh: "Mình không biết làm trứng chim, hôm nay ăn ở nhà cậu, cậu làm cho mình nhìn đi, nha trứng chim của"

mình đều cho cậu." Cũng không chuẩn bị ăn không phải trả tiền, Kathy đưa hết sọt của mình, sau đó tiếp tục dùng ánh mắt chờ đợi nhìn cô.

Kiều ngao nhìn hai mắt, tự biết là tránh không khỏi, Liễu Thư chỉ có thể bắt đắc dĩ liếc nhìn cô ấy một cái: "Đã sớm quen các cậu cợ com rồi, đi thôi, cũng gọi Alice và Eva Oman tới đi, chúng ta tụ tập một chút, coi như là chúc mừng cho hôm nay lần đầu thu thập thành công."

"Ừ ừ, được, vậy mình đi gọi." Đặc biệt ân cần gật đầu, Kathy liền giống như con chó nhỏ, quả nhiên cất hóa là không có tiết tháo và hạn cuối.

"Một môi thì mặc kệ bọn họ." Bạn lữ của mình thì mình đau lòng, tuy rằng bây giờ còn không tính, Allen cũng mặc kệ đó.

"Không có việc gì, vài món thức ăn mà thôi, đi, chúng ta mau trở về thôi." Nhiều người như thế này, coi như là com tập thể.

Nhiều trứng như vậy, Liễu Thư nghĩ nghĩ rồi quyết định phân phối, làm trứng chiên, lại luộc hai cái, nướng cũng không kém. Đúng rồi, còn có bánh ga-tô, cái này ăn ngon, cấp cho tiểu Lỗ Cách nhà Eva ăn là rất tốt. Dù sao đứa nhỏ này đã muốn cai sữa, mấy ngày nay đều ăn thịt nhừ quả nghiền nhuyễn, ừm, đứa nhỏ thú nhân quả nhiên trưởng thành khá quan, ngay cả thời kỳ phát triển cũng ngắn hơn con người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Tiệc trứng

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Sau khi trở về Liễu Thư liền bắt đầu làm dứt khoát hẳn hoi, Allen tự động trở thành làm việc vặt, còn vô cùng vui vẻ như điền vội trước bận sau, làm không biết mệt.

Trứng chim không ít, hôm nay Liễu Thư còn chuẩn bị làm toàn tiệc trứng, đương nhiên món chính vẫn là ăn thịt, không có cái này thì thú nhân ăn không đủ no, có lẽ tiệc trứng này cái gì cũng chỉ có thể làm món rau cho các thú nhân, mà nhóm giống cái có thể mở rộng bụng ăn.

Lửa trong bếp nhỏ đã đốt lên, nồi đá cũng bắt lên, nồi đá này được Liễu Thư tìm cơ hội để cho Allen cẩn thận mài một tảng, trở nên mỏng hơn một ít, như vậy bị nóng cũng nhanh, tốc độ nấu com gì đó sẽ thăng cấp. Nhưng mà cô dùng cũng vô cùng cẩn thận, dù sao cũng là tảng đá làm ra, chỉ sợ ngày nào đó không chịu được khảo nghiệm nhiệt độ vỡ ra, đến lúc đó khóc cũng khóc không được, ải, rất nhớ nồi sắt.

Cầm lấy một cái trứng chim, trứng chim ở đây đều đặc biệt lớn, một đám cũng không kém gì trứng ngỗng, một điểm không giống là hình dáng trứng chim. Nhưng như vậy cũng tốt, trứng lớn, dịch trứng liền nhiều, có thể ăn được càng nhiều. Liễu Thư vui rạo rức lấy qua đèn một cái bồn nhỏ đập trứng đổ vào, trước chuẩn bị làm trứng chiên, đánh bốn năm cái trứng vào trong bát thì dịch trứng cũng tạm được, nhìn số lượng vừa phải bỏ thêm chút nước đi vào, cũng thả muối nhẹ nhàng khuấy lên, như vậy có thể đủ một mâm, nhưng không đủ ăn. Nhưng mà không sao cả, trước thử tay xong rồi lại làm là được.

"Allen giúp tôi dùng chiếc đũa khuấy trứng lên." Làm mẫu khuấy trứng thấy nồi cũng đun tốt, Liễu Thư giao nhiệm vụ kế tiếp cho Allen luôn luôn ở một bên ngồi trông mong nhìn.

Thú nhân tự nhiên là rất vui sướng tiếp nhận, nhưng mà lần đầu tiên làm công việc tinh tế này, trên tay không phối hợp, nhìn bộ dạng ngốc của hắn, cô mỉm cười cười cũng không quản hắn, xoay người phải đi nhìn nồi.

Nồi đá sau khi hoàn toàn bị đun nóng thì Liễu Thư đổ một ít mỡ mình luyện ra tích góp từng tí mà có, lấy ra một phần lớn thả vào trong nồi, dùng muôi xào khống chế được khối mỡ đó trắng qua toàn bộ trong nồi một lần. Ngửi được mùi vị dầu rán đun nóng, lại quay đầu nhìn Allen. Rất tốt, tuy rằng thú nhân lần đầu tiên làm, nhưng mà rất kiên nhẫn, một đôi đũa khe khẽ khuấy ở trong bát, dịch trứng bị đánh tan ra rất đều. Nhìn chờ đợi trong mắt thú nhân đang nhú mày, Liễu Thư cũng không keo kiệt, không chút do dự khích lệ: "Thực giỏi, trứng khuấy rất tốt, đợi lát nữa phải ăn nhiều một chút."

Allen được khen thực ngược ngùng gãi gãi đầu, nếu không phải bởi vì thể chất thú nhân có lẽ Liễu Thư là có thể nhìn thấy bộ dạng hần đỏ mặt.

"Xèo" một tiếng, dịch trứng đều được đổ vào trong nồi, một cổ hương vị xông vào mũi, Allen ngửi ngửi thực miễn cảm biết trứng này làm như vậy khẳng định ăn ngon, không khỏi bắt đầu chảy nước miếng ra.

Dịch trứng vào nồi, Liễu Thư lập tức vung muôi xào, chia đều lớp bọc trứng, thời gian rất dài không có làm, da trứng hơi có chút khét, đây là không nắm giữ tốt độ lửa. Cô mới hơi nhú mày Allen giống như biết như được, tay chân lưu loát hạ nhỏ lửa ở trong bếp: "Tôi canh lửa cho em"

"Ừm, tốt." Có Allen nhìn cô an tâm.

Vỏ trứng nhanh chín, vỏ trứng màu vàng óng lộ ra sau đó trực tiếp cắt ra ở trong nồi, lại thêm chút dầu, trở mặt vài cái, trứng chiên tươi mới liền ra lò. Cô vươn tay lấy qua một cái khay chứa tràn đầy một mâm, ngửi ngửi hương vị làm cho người ta thêm nhỏ dãi. Đã lâu đều không có người thấy được, Liễu Thư vừa nuốt nước miếng vừa cảm khái, chỉ tiếc không có hành băm bằng không nhất định càng thơm. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Cầm chiếc đĩa liền gấp một miếng bỏ vào trong miệng, hương vị đó, quả thực không làm cho cô hi cực mà khóc. Ngược lại không phải tay nghề của cô có đột phá tính phát triển, mặc cho ai ăn thịt nướng ăn thời gian theo địa cầu tính gần một năm, lại ném được đồ ăn Hoa quốc bình thường này tuyệt đối đều là như vậy.

Liểu Thư là không có khái niệm mình ăn vụng, chính mình làm mà sợ gì, mặc dù những người đó còn chưa có tới, nhưng mà đầu bếp ném thức ăn gì đó thì có độc quyền đúng không. Đương nhiên mình ăn một miếng cô cũng chưa quên Allen, quay đầu liền gấp đầy một đĩa trứng xào bỏ vào trong miệng thú nhân, xong rồi còn thực khẩn trương hỏi: "Thế nào, ăn ngon không?"

Ăn ngon không, tự nhiên là ăn ngon rồi, Allen có thể nói đây là ăn ngon nhất mình được ăn, kỳ thực thú nhân này là không kiêng ăn, có gì ăn đó, rất dễ nuôi. Ừm, chỉ là lượng cơm ăn nhiều chút, ăn trứng chiên vào miệng, ném được tư vị này cũng biết vì sao Liễu Thư mỗi ngày nhìn thịt than thối, chắc chắn trước kia thứ cô ăn đều là loại này đi, chỉ là trong lúc vô ý đi đến bộ lạc. Allen nghĩ nghĩ liền đau lòng, trong lòng cũng lại yên lặng quyết định phải thật thương giống cái này, cô có thể tới nơi này là may mắn lớn nhất của mình, cảm tạ thần thú —. —!

Mình ăn mấy ngụm, lại dứt cho Allen hai miếng, Liễu Thư gấp một đĩa lại một đĩa thêm mấy lần thì một mâm tràn đầy đã ít đi một nửa, nhất thời cảm thấy chột dạ. Ngó ra cửa động nhìn xung quanh một chút thấy mấy người Kathy còn chưa có tới thì trong lòng thoáng thả lỏng, cảm thấy vẫn làm thêm một mâm, bằng không cũng không dễ nói.

Vì thế tay chân lưu loát lại bắt đầu chiên thêm, nhưng vừa động thì Liễu Thư lại nghĩ đến: "Allen, gột rửa rau dại trong sọt, vừa vụn dùng tới."

Trứng có thể nói có trăm cách làm, trứng xào rau dại cũng thực sự không sai, ừm, nếu nói thì cô muốn ăn trứng sốt cà chua, à quên đi, có loại thực vật này hay không còn không biết được.

Gần như Liễu Thư vừa nói, thì Allen vừa động, nhưng tốc độ rất nhanh, cô bên này đợi một lát, thì Allen bung một chậu rau dại tới. Lần này rau dại không phải mã răng kiến, là loài phát hiện mới, Vu y xem qua là không có độc. Liễu Thư háo hức ném thử, thì phát hiện hương vị có chút giống rau ngân, nên không chút khách khí hái xuống không ít. Rau này cũng không có tên, thế nên cô liền kêu là rau bao, bộ dạng giống như dây mây, tóm một cái là một bó to, nhưng đều rất tươi mới, sau khi tẩy rửa còn rất non mềm. Cô dùng dao cắt ngắn, lại bỏ vào nồi trứng sơ, vớt ra, rửa sạch nồi đồ dịch trứng đánh kỹ vào, làm xong da trứng, cắt vỡ, rồi bỏ rau bao đi vào trộn đảo xào lên, thả dầu muối vào, không có tương dấm chua. Cuối cùng đặt lên bàn, một loạt động tác liền mạch lưu loát, có thể nói dễ như trở bàn tay vô cùng có thứ tự.

"Rau bao xào trứng, vị cũng không kém." Ném thử hai miếng, nếu không tận lực khống chế thì sẽ không muốn ngừng miệng, 囧!

"Tiểu Thư làm đều ăn ngon." Được dứt cho một miếng Allen nuốt mồm ngựa (ninh nọt).

Cô bắt đầu đi liếc mắt thú nhân một cái, biết để cho hàng này nói chút gì để nghe hán cũng rồi rầm không ra, nhưng mà lời nói của hán cũng coi như trung thực giản dị, miễn cưỡng nhận. —. —!

Đợi lại làm bàn rau bao xào trứng rồi, bọn người Kathy Eva mới khoan thai đến chậm, Liễu Thư một chút không có chột dạ ăn vụng nấu ăn, trên mặt thực đứng đắn. Đương nhiên nếu cô không lau miệng thì tốt lắm. Allen căn bản không cảm thấy mình ăn vụng, vốn là nhà hán, còn để ý mấy người cọ com làm chi, quả nhiên, đủ cường đại.

"Thơm quá à, thơm quá, Tiểu Thư cậu thật sự làm rồi." Vừa vào nhà thì Kathy bắt đầu dùng sức ngửi ngửi, sau khi hỏi về hương vị làm cho mình thêm nhỏ dãi, lại nhìn không được.

"Cái gì nghiêm túc, vốn chính là được rồi." Liếc mắt Kathy một cái, Liễu Thư cầm một tấm ván gỗ đặt nồi đá lên, bên trong là dịch trứng vừa mới trộn gia vị xong đặt vào bồn, đây là chuẩn bị chưng trứng. Còn có mấy cái sọt, vừa vụn nước nấu trứng làm cùng nhau.

"Đây là trứng chiên?" Nhìn chằm chằm đó ba mâm trứng chiên, hai mắt Kathy tỏa ánh sáng (tg: một mâm trong đó đổi thành khay nhỏ: bị thử, 囧).

"Thoạt nhìn ăn rất ngon nha." Kỳ thực Eva cũng là một cật hóa, phải nói vật hợp theo loài, nhìn mắt Alice cũng không kém một cái thì biết tình huống rồi.

"Ha ha, Kathy cứ nói muốn ăn một bữa không giống, lúc này cứ tới đây, xem ra quả thực không có tới sai." Abby lớn giọng, tiếng cười cũng lớn, mang theo một con thú xử lý tốt rồi đi vào: "Yên tâm yên tâm, tôi mang phí ăn cơm rồi."

Oman theo sát sau đó, trên tay cũng cầm thức ăn hôm nay, sợ đi bọn họ đến chậm, cũng là bởi vì hai thú nhân đi xử lý mấy thứ này.

Quả nhiên đã là người nhà của Kathy, nhìn xem, đi đâu cũng dẫn theo, không nhìn khuôn mặt tươi cười của Abby, Allen nghiêm mặt: "Hôm nay cơm của chúng ta là do cậu làm." Thú nhân vẫn là phải ăn thịt, người có thể so sánh dạ dày như mèo với giống cái sao.

Abby đáng thương liếc mắt nhìn giống cái nhà mình một cái, đáng tiếc hiện tại tâm thần của Kathy đều bị tiệc toàn trứng hấp dẫn, làm gì còn mà phân cho hán, cho nên cũng chỉ có thể khô bức nghiêm mặt nhóm lửa nướng thịt. May mắn Oman đến hỗ trợ bằng không một mình hán còn có chút bận không qua nổi.

Thú nhân bên này nướng thịt, giống cái bên này cũng không có ky, bụng thức ăn lên bàn kỳ thực là có thể bắt đầu ăn, nhưng Liễu Thư không đổi được thói quen chính là chờ mọi người cùng nhau ăn. Cho nên thật đáng tiếc Kathy chỉ có thể nhìn không thể ăn, vể vằng chảy nước miếng, thêm chết cô.

"Oa oa ô ô..." Tiểu thú nhân nhà Eva còn chưa biết nói, giống như là ngửi được hương vị không đồng dạng như vậy, bắt đầu rầm rì, móng vuốt nhỏ cũng chụp a chụp a, chuyển động không ngừng.

"Ha ha, xem, tiểu Lỗ Cách cũng muốn ăn nè." Kathy cười hì hì vui sướng khi người gặp họa.

Quả nhiên, Lỗ Cách thật là đang sắp qua hướng thức ăn bên kia, toàn thân nhóc con đều là sức mạnh, một đoàn nho nhỏ thật sự cường tráng, Eva ôm nó còn rất lao lực. Oman cảm giác được động tĩnh bên này, biết là vật nhỏ nhà mình làm âm ỉ liên hướng về phía bên này từ trong yết hầu phát ra một tiếng gầm nhẹ, gào thét này phát ra giống như uy hiếp giữa thú thú với nhau.

Tiểu Lỗ Cách nghe được a ba gào thét thì ngẩn người, hình như có chút sợ hãi, nhưng bị mỹ thực dụ dỗ, dưới tình huống khó cả đôi đường.. Vì thế một màn huyền huyền đã xảy ra. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

—— một giây biến thành mạnh thú gì đó quả nhiên rất tốt, rất cường đại!

Thú nhân trưởng thành là biến thành mãnh thú, tiểu Lỗ Cách hóa thú thì phải là "Manh" thú, nhìn con hổ con đột nhiên hóa thành hình thú, một cục lông xù mềm nhũn mập mập làm Liễu Thư là một người vốn là không có tâm địa sắt đá đã sớm bị mạnh hóa thành một bãi nước làm thế nào cũng đứng yên không dậy nổi.

Cô không nhìn được liền ôm con hổ con từ trong lòng Eva đi qua, tiểu thú còn nhỏ nhỏ quấy người một cái thì bị vô tình trấn áp, sau đó chính là một phen vọt ve mò mẫm chà xát ôm ôm hôn hôn, các loại đa dạng tầng tầng lớp lớp không dứt, cũng sắp đùa tiểu thú nhân hồng rồi. Tiểu thú nhân đáng thương rầm rì suy nghĩ như là mong a ma mình giúp đỡ, đáng tiếc a ma căn bản không tiếp thu được tín hiệu cầu cứu, ngược lại về mặt vui mừng.

"Xem ra Tiểu Thư thực thích tiểu ấu tể nha, ừ, Lỗ Cách nhà chúng ta cũng thích cậu, cậu xem đùa thật vui vẻ kìa, còn kêu hừ hừ nữa. Trong ngày thường cũng chỉ theo mình thân cận, ngay cả a ba của nó cũng không thể nào chơi chung đâu." Nói xong còn ý cười âm áp lảng lảng nhìn hình ảnh trước mắt.

Tiểu Lỗ Cách khóc không ra nước mắt, rốt cuộc a ma của mình là cái lý giải thần gì vậy, rõ ràng mình bị đùa rất thống khổ, cũng không phải đang giỡn. Nó nghĩ như vậy nên kêu càng sôi nổi hơn, vì thế Eva liền cho rằng hẳn "được chơi đùa" càng vui vẻ, còn đề nghị nói: "Tiểu Thư, cậu thích thì về sau ở chung với Lỗ Cách nhiều hơn đi."

Tiểu Lỗ Cách: quên đi ta vẫn không gọi, ngoan ngoãn bị đùa bốn một lần là tốt rồi.

Thú hình của tiểu Lỗ Cách rất giống a ba của nó, toàn thân là sọc đen vàng bình thường, nhưng ở tại chỗ cái trán có một nhúm màu đỏ kim, quả nhiên là tương phụ từ trời sinh, nhưng mà...

"Ồ, vì sao cái đuôi Lỗ Cách có màu trắng." Allen và Oman trừ bỏ cái bụng thì toàn thân vốn không có màu trắng, chẳng lẽ là đột biến gen, ực, hoặc là nói đi truyền cách đời, đây là hiện tượng a ba Allen.

"À, cái này à." Eva không thêm đề ý khoát tay: "Phụ thân mình là bạch hổ, Lỗ Cách như vậy cũng không kỳ quái."

Thì ra là thế, giống nhà mẹ nha, không biết về sau đứa nhỏ của mình sẽ có đứa nào di truyền của mình không, nhân loại là người vượt tiến hóa, chẳng lẽ... Tương tượng một chút tiểu hài tử của mình về sau có con hổ đáng người, cái đuôi hầu tử... Nhất thời Liễu Thư bị chính tương tượng của mình làm cho kinh hoàng, đây là rất hổ cha.

Vung vẩy da gà nổi đầy người, âm thầm vỗ vỗ ót vì chính sức tương tượng phong phú của mình mà xấu hổ một phen, đồng thời âm thầm nói thầm, chẳng lẽ tiếp xúc thú thú nhiều cũng sẽ có di chứng, ví dụ như ngay cả ý tưởng cũng đối đối tượng, phải nói quả thực rất tăng lực.

Đợi đến khi bọn hắn nướng thịt cũng tương đối, trứng chưng và trứng luộc của Liễu Thư cũng chín. Chưng trứng là làm riêng cho tiểu Lỗ Cách. Mà trứng luộc cô chỉ tính cho mỗi người hai cái, không nghĩ tới Abby cũng đến, may mắn cô luộc thừa hai cái, bằng không vẫn đủ rồi, thật xấu hổ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Gina

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

"Có thể ăn được chưa?" Kathy đáng vẻ gấp gấp khó dẫn nổi làm mọi người bật cười, khi tất cả mọi người đều ngồi xuống cầm bát đĩa của mỗi người, trong bát cơm là tràn đầy thịt nướng rồi, bên này mới gạt đầu nói có thể. Cô nàng bên này liền vô cùng nhanh chóng vung đũa, Liễu Thư dám cam đoan, cô chưa thấy qua cô ấy dùng đũa có thuận lợi như hôm nay.

"Ăn ngon." Kathy nhét một đũa tràn đầy vào trong miệng cả mặt hạnh phúc neho mất lại, dùng giọng điệu cảm thán nói: "Đây là trứng chim khó ăn được làm, không nghĩ tới a không nghĩ tới." Thì ra ở bên cạnh bọn họ có nhiều ăn ngon như vậy, rốt cuộc bỏ lỡ bao nhiêu, nhưng mà không sao cả, hiện tại có thể bổ sung trở về.

Eva và Alice theo sát phía sau ăn vào cũng là ánh mắt sáng lên, thật sự ngon hơn ăn thịt, giống cái cũng không giống thú nhân rất cần thịt để ăn, bình thường ăn nhiều một chút trái cây đều có thể ăn no rồi, hiện tại có thức ăn rất ngon đã sớm quên thịt ra sau đầu. Vẫn là Liễu Thư nói, cái này không quá

quần ăn no vẫn nên ăn chút thịt mới tốt.

Ba thú nhân ném mấy miếng sẽ không ăn nữa, ngược lại không phải không thích, chỉ là vì biết vị không tệ, ăn rất ngon, đều muốn để lại cho nhóm giống cái, để cho các nàng ăn nhiều một chút. Dù sao món chính của bọn họ cũng vẫn là thịt, ý tứ một chút là được, bọn họ đều là thú nhân tốt thương bạn hữu.

Mấy người lớn ăn cảm thấy mỹ mãn, chiếc đĩa bay không ngừng, tiểu Lỗ Cách đáng thương bị a ba đặt tới trên giường đất, ngửi hương vị nước miếng chảy tí tách. A ô vài tiếng thấy a ba a ma cũng không để ý mình, mà bắt nắn rầm rì, móng vuốt nhỏ cào tới ở trên giường, may mắn nanh vuốt sắc nhọn còn không có dài ra nếu không da thú trên giường Liễu Thư bị vỡ thành vài rách.

Vừa rồi Liễu Thư thử thức ăn đã ăn không ít, hiện tại ăn mấy miếng lại lừa mấy miếng thịt nướng cũng đầy dạ dày, chợt buông bát đĩa nói: "Các cậu từ từ ăn, mình thấy tiểu Lỗ Cách cũng đói bụng, mình chưng bánh ngọt ở trong nồi, vừa vặn dứt cho nó." Nói xong liền đi.

"Tiểu Thư, em ăn no chưa?" Allen lo lắng hỏi, hân sự Liễu Thư đói.

"No rồi." Vô vô bụng, cho Allen một ánh mắt, ý tứ vừa rồi ta còn ăn nhiều, có cái nhắc nhở này, hân cũng không nói cái gì nữa, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, cảm thấy trong lòng giống như cất giấu bí mật nhỏ, một loại cảm giác rất thỏa mãn.

Abby kỳ quái nhìn nhìn Allen đột nhiên cười ngốc hề hề, không nói gì bầu môi, chẳng qua trứng chim này thật tình không tệ, về sau cũng để cho Kathy làm cho mình, được rồi, lại một thú nhân ngây ngô cười hề hề.

Liễu Thư muốn dứt com cho Lỗ Cách, Eva gật gật đầu, cái này sớm đã thành thói quen, khi cô đang ở cử đều là Liễu Thư hỗ trợ. Cô chỉ gật gật đầu sau đó lại cố gắng lừa com, thật mạnh mẽ, giống như chỉ sợ Kathy tranh với cô nàng, ừm, xác thực hai người họ đang giành ăn. Vì một miếng trứng chiên cuối cùng trong khay, một miếng lớn nhất, hai người hiểu trong lòng mà không nói đều để đến cuối cùng. Hai đôi đĩa đồng thời gấp lấy, tới lui không nhường. Abby Oman liếc nhau, giống cái tranh đấu bọn họ cũng không thể giúp, mỗi người thu được ánh mắt của nhau, cúi đầu tiếp tục ăn.

Cuối cùng miếng trứng chiên đó bị Alice chậm rì rì nuốt đưa gấp vào trong miệng, nhai nhai, nuốt xuống dạ dày, xong rồi mới giống như chú ý tới hai ánh mắt sắc bén bắn thẳng đến mình, biểu tình thực vô tội nói: "Làm sao vậy? Ừm, hai người các cậu ai thắng, luyện đùa không tệ." Hoàn toàn không nhìn biểu tình tốt u oán đen tối tỏa ra của hai người bạn bên cạnh.

Hôm nay Liễu Thư mới biết được Alice bình thường trầm mặc không lừa bịp thế nhưng vẫn là nhân bánh phúc hắc. Cô nhìn hai người bị đào hố, còn chỉ có thể nuốt tức giận vào trong bụng, buồn cười nhìn diễn hồi lâu. Trứng chưng trong nồi mới lấy ra cũng ấm, vừa vặn dứt cho Lỗ Cách ở trên giường không đòi ăn.

Lượng com đặt ở trên người giống cái, cho dù chiên trứng nhưng ăn đến bụng cũng no căng không thôi, lại nói lượng com ăn hôm nay đã sớm nhiều hơn, Kathy ưỡn bụng liền cọ tới nhìn cô cho tiểu thú nhân ăn.

"Đây là bánh ngọt?" Mặc dù đã ăn rất no rồi, có thể thấy được tiểu thú nhân ăn xoạch xoạch vẫn là thực thèm nhỏ dãi. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Đừng nhìn, nhìn nữa cũng không cho cậu ăn." Eva đi tới liếc mắt nhìn cô một cái, tiếp nhận Lỗ Cách từ trong lòng Liễu Thư, tự mình ôm để cho Liễu Thư dứt com, cũng để cho cô thoải mái chút.

Lỗ Cách đã sớm cai sữa, hiện tại đa phần là ăn ngũ quả và thịt băm nhuyễn, cũng thiết thời cho tiểu hài tử còn nhỏ còn không hiểu được kén ăn, phương diện ăn cũng sẽ không làm cho người ta quan tâm. Nhưng tiểu tử kia cũng là biết tốt xấu, hương vị bánh ngọt thơm ngào ngọt tron mịn non mềm chính là không giống với, ăn vào một ngụm, Lỗ Cách có được ưu việt, giường cái miệng nhỏ nhắn kêu a ô a ô, kêu cho lòng người ta mềm mại.

"Hiện tại Lỗ Cách còn nhỏ, dùng bánh ngọt làm thức ăn chính cho nó cũng không sai, thích hợp bỏ chút vụn thịt ở bên trong còn có thể gia tăng dinh dưỡng." Vừa dứt, vừa nói cho Eva.

"Ừm, thật tốt, Tiểu Thư cậu phải dạy mình làm." Thấy Lỗ Cách ăn ngon như vậy, không cần nhiều lời Eva cũng sẽ làm.

"Mình cũng muốn." Kathy không cam lòng lạc hậu: "Mình muốn làm giống cái tốt." Người dân nguyên thủy chính là lạc quan nhiệt tình, đối với sự việc đối với con người còn rất thẳng thắn.

"Được, khi mình nấu com các cậu nhìn nhiều sẽ biết, thực dễ dàng." Vốn cô cũng sẽ không giấu giếm, hướng chỉ là cái này.

Ngày hôm sau là đến lượt hai giống cái Eva và Alice cùng mọi người ra ngoài đi thu thập. Lúc này đây cảm xúc mọi người càng thêm tăng vọt, dù sao ngày hôm qua giống cái đi mang theo không thứ trở về, những thứ đó chính là khích lệ các cô thật lớn, làm cho các cô xoa tay muốn thành tích rất tốt.

Lúc này đây Vu y vẫn đi theo, dù sao nếu có chút ngoài ý muốn bà cũng dễ hỗ trợ, Liễu Thư vốn cũng muốn đi, cô còn muốn nhiều tìm thêm chút thứ nữa. Trước đó tìm được hoa tiêu rồi, thuyết minh thực vật trên thế giới này vẫn là có dấu vết tương tự, nhưng mà cô cũng không muốn làm hỏng quy củ, đơn giản cũng có chiếu cố.

Tiền bước Eva và Alice, Allen đi ra ngoài săn bắn, Oman đi theo đội thu thập, Lỗ Cách nhà bọn họ liền toàn quyền giao cho Liễu Thư, ôm Lỗ Cách trở về. Kathy theo kịp, tính ra hàng này còn có lương tâm, không chuẩn bị để cho một mình cô trông giữ đứa nhỏ.

"Tiểu Thư, hôm nay vẫn ăn ở nhà cậu đi, mình muốn nhìn cậu nấu com, phải học tốt, ừm, mình sẽ hỗ trợ." Trên mặt Kathy thoáng ngượng ngùng, nhưng

trong lời nói lại không có, tư thế như kẹo mè xừng, cho dù người không đồng ý cũng không được, quyết định rồi.

Cô muốn thu hồi lời khen vừa rồi kia, cái tên không lương tâm này, Liễu Thư yên lặng hắc tuyến.

"Được." Không nghĩ tới Liễu Thư thực rõ ràng liền gật đầu đồng ý, nhưng mà không đợi Kathy vui vẻ cười rộ lên, thì từ từ đến một câu: "Hôm nay Lỗ Cách để cho cậu chăm sóc, phải trông cẩn thận, mình cũng vì tốt cho cậu, cậu và Abby cũng sắp làm bạn lữ, về sau sẽ có đứa nhỏ, trước tiên thích ứng một chút cũng tốt." Dứt lời, không khỏi phân trần liền lập tức đặt Lỗ Cách găm ngón tay trong lòng tới trong lòng Kathy, không chấp nhận cho cô ấy cự tuyệt.

"Không phải chứ." Kathy còn không có chính thức trông giữ đứa nhỏ, ngày thường nhiều là hỗ trợ, kêu rên một tiếng, nháy mắt mấy cái nhìn tiểu Lỗ Cách, tiểu tử kia hí mắt nhìn cô, quay đầu nhỏ qua tiếp tục chuyển tâm găm ngón tay.

Trong lòng không yên, nhưng vừa nghĩ Liễu Thư cũng không có khả năng thật sự mặc kệ chính mình, giữ thì giữ, nghĩ thông suốt rồi, ôm đứa nhỏ tung tăng vui vẻ đi theo phía sau.

Sau khi Liễu Thư trở về thật đúng là mặc kệ Kathy, do một mình cô ấy trông Lỗ Cách, dù sao vật nhỏ cũng không khó chăm, rèn luyện một chút cũng rất tốt. Nghĩ xong thì vui rạo rức quãng sau một lớn một nhỏ đó ra sau đầu, chuyển tâm làm chuyện của mình.

Ngày hôm qua tiểu giống cái kia đưa cho cô sáu ấu tể thú nhiều lông còn chưa có xử lý nữa. Lúc ấy thấy mấy vật nhỏ lông xù cuộn thành một cục bộ đáng đáng yêu chỉ nhìn thêm một chút cũng không nghĩ tới đã được người ta đưa tới. Nói đến thì bây giờ cô còn đang ngượng ngùng, kỳ thực cô cũng có ý tưởng, có mấy tiểu ấu tể thì cũng vừa vặn.

Ở đây thú nhân dựa vào ra ngoài săn bắn mới có thể nuôi sống toàn bộ bộ lạc, mùa khác còn tốt, bên ngoài có động vật có thể tìm được đồ ăn, nhưng mà vừa đến mùa đông đã thú ngủ đông thì ngủ đông, trốn tránh thì trốn tránh, căn bản không chỗ có thể tìm ra, lúc đó thú nhân phải nhân nhượng chịu đói. Mùa đông năm ngoái nếu không phải cuối cùng bầy sói cung cấp đồ ăn cho bộ lạc, Liễu Thư tin tưởng cô khẳng định có thể lĩnh hội một phen nạn đói những năm sáu mươi bảy mươi. Diendanlequydon-ChieuNinh

Cho nên cô đã nghĩ nuôi nhốt động vật, thì cũng giống như nuôi gia cầm. Nhưng giống loài ở đây đều vô cùng lớn, tạm thời cô cũng chỉ biết thú nhiều lông đáng tin một chút. Nó có chút giống con thỏ, có thể coi như hung dữ hơn con thỏ, chạy nhanh không nói, nanh vuốt cũng lợi hại. Đương nhiên đây là đối với giống cái mà nói, nếu chống lại thú nhân, một móng vuốt liền chụp chết.

Liễu Thư muốn nuôi nhốt thú nhiều lông, cho dù trưởng thành không dễ thuần dưỡng, tiểu ấu tể thì lại có thể thử nuôi nhốt một phen (tg: tà ác ——!).

"Đừng trách ta." Liễu Thư như ra quyết định gì đó đều cảm đảm nhóc lên, cô cảm cái kéo nhỏ của mình cắt hết móng vuốt bén nhọn vừa mới dài ra của nó. Cô dùng sức mài mài xác định trong khoảng thời gian ngắn nó sẽ không lại dài nữa. Miệng chúng nó trên dưới có bốn cái răng sắc nhọn nguy hiểm, chỉ là giấu được có chút sâu, nhưng bình thường cắn thứ gì đều là dựa vào nó, đây vẫn là cô hỏi ra được từ chỗ Allen. Đối với việc cô muốn dưỡng ấu tể thú nhiều lông thú nhân cũng không có hỏi nhiều, hẳn nghĩ tới, quả nhỏ ăn cũng không đủ nhét kẽ răng, nuôi lớn thì vừa vặn, chỉ là phiền toái chút. Nếu như Liễu Thư biết ý tưởng chân chính trong lòng Allen, không biết là nên khóc hay nên cười.

Bốn cái răng nanh khẳng định là không thể giữ lại, vật nhỏ này còn có thể đào thành hang động, đến lúc đó chúng nó chạy, hối hận cũng không kịp. Muốn nhờ rằng thú con, vấn đề nan giải đã tới rồi, không có cái kim lấy cái gì nhỏ đây, tay? Không có khí lực lớn như vậy, cô sợ hãi với vào sẽ bị cắn đây, tảng đá? Miễn cưỡng đập vào mà nói trường hợp đó thực hung tàn, trái lo phải nghĩ, không bằng đợi Allen trở về, thú nhân khí lực lớn, hẳn là có thể. Cô đang nghĩ tới thì dư quang khỏe mắt nhìn thấy người cao to, nhìn kỹ đây không phải là Đạt Nhĩ sao, cái này tốt rồi, để cho thú nhân hỗ trợ cũng được.

"Đạt Nhĩ..." Tiếng kêu gọi bị nghẹn lại, bởi vì Liễu Thư nhìn thấy bên cạnh Đạt Nhĩ còn có người, nhìn từ thân hình thì là một giống cái, Đạt Nhĩ đi theo phía sau người nọ nhìn xa xa chính là đáng về thú nhân thường xuyên theo đuôi giống cái, khuất phục nịnh hót.

Cô cau mày nhìn hai người, giống cái kia khoảng cách hơi xa cô không thấy rõ lắm là ai, nhưng mà biết được cũng không phải Laura. Thú nhân trừ bỏ ân cần với giống cái mình thích thì bình thường sẽ không lại nhiệt tình đối với giống cái khác. Abby và Allen bọn họ đều nói Đạt Nhĩ thích Laura, nhưng mà hiện tại đây là cái tình huống gì, chẳng lẽ đi tình biệt ly (giống như xa mặt cách lòng, thay đổi tình cảm), vẫn là thú nhân sao? Lần đầu tiên, Liễu Thư sinh ra hoài nghi đối với trình độ thú nhân trung trình với cảm tình. Allen đáng thương lại không biết chỉ là hôm nay Đạt Nhĩ vừa xảy ra chuyện này, làm cho hắn lùi lại thời gian ôm giống cái của mình về nhà, quả nhiên là tai bay vạ gió.

"Liễu Thư." Đạt Nhĩ nghe được có người kêu mình, vừa thấy là Liễu Thư thì đáp ứng ngay, đi tới hướng bên này, mà giống cái bên cạnh hắn giống như nói hai câu gì đó cũng đi tới.

"Đạt Nhĩ vị này là..." Liễu Thư muốn nói lại thôi.

Đến gần Liễu Thư mới thấy rõ giống cái đó, thì không khỏi kinh ngạc nhìn nhiều hai mắt, đó là một giống cái diện mạo thực long lanh diễm lệ xinh đẹp. Xinh còn là thứ yếu, chân chính bất đồng với những người khác... ừm, phải nói giống cái này rất biết xây dựng bản thân. Tóc thẳng đứng đến thất lưng, chải vuốt ngay ngắn chỉnh tề, buộc lỏng ở sau lưng, trên đỉnh đầu còn mang theo vòng hoa. Lại nhìn cô ấy mặc một thân quần áo da thú, tay nghề cắt may quần áo thực không kém, dưới là mặc quần da thú bó sát người màu trắng, lại phối với giày ngắn nhỏ, làm nổi bật cái chân càng thêm thon dài. Thân trên chỉ mặc một cái áo trong bằng da thú, lại giống như cái quần, rất vừa người, phát họa vòng eo thon nhỏ. Hai tay cổ tay đều có đeo vòng hoa, phối hợp với trên đầu, chân chính tôn lên cô như một hoa tiên.

Khó trách Đạt Nhĩ sẽ thích cô ấy, xác thực có cái vốn liếng này, đây là cảm khái sau khi Liễu Thư nhìn xong cả người.

"Đây là Gina." Đạt Nhĩ hiểu ý giới thiệu, trên mặt hình như là thẹn thùng cũng có lẽ là cái khác, hơi hơi khiêm hồng giới thiệu Liễu Thư đối với giống cái kêu là Gina: "Liễu Thư, Gina, không phải em nói muốn nhìn cô ấy một chút sao?"

Đến xem cô, có gì đẹp mắt, cho dù là tìm tình địch cũng tìm lắm cửa đi.

Trong lòng nghĩ như vậy, Liễu Thư không hiện trên mặt, cười cười nói: "Tìm tôi à, xin chào Gina, vì sao chưa từng thấy cô trong bộ lạc?"

Hết chương 18_Q2.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Gì kia

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Người trong bộ lạc không nói cô đều nhận biết toàn bộ, kêu ra tên, nhưng mà cũng tuyệt đối có thể chịu được yêu thích, mà giống cái xinh đẹp trước mắt Liễu Thư còn chưa có chưa từng thấy qua. Chẳng lẽ giống như cô là được lượm về, nghĩ như vậy một đôi mắt chuyển động ngay ở trên người Đạt Nhĩ và Gina xem có thể có được tin tức hữu dụng hay không.

Cuối cùng cũng không cần Liễu Thư suy nghĩ nhiều làm gì, giống cái trước mặt mỉm cười nhất thời làm cho người ta có loại cảm giác trăm hoa đua nở, cực kỳ minh diễm, chỉ nghe Gina cất giọng trong trẻo nói: "Tôi gọi là Gina chính là bộ lạc Dực Hồ, chẳng qua bình thường tôi không quá thích ra cửa. Hơn nữa đoạn thời gian trước tôi bị trật eo, đều vẫn nán lại ở trong sơn động dưỡng thương cô không phát hiện qua tôi là rất bình thường."

"Nhưng mà tôi cũng biết cô." Gina xoay chuyển lời nói, không biết có phải ảo giác hay không, Liễu Thư cảm thấy ánh mắt cô ấy nhìn cô hình như tồn tại đánh giá và... cảnh giác. Nếu nói đánh giá thì cũng thôi, người không biết nhìn nhiều thêm hai mắt là không có gì, nhưng mà cái sau... hai người bọn cô hình như không tiếp xúc qua à.

"Cô là giống cái Allen cứu trở về đây, Đạt Nhĩ nói cô rất lợi hại, chẳng những giúp thú nhân làm cạm bẫy đánh chạy bầy sói còn sẽ tìm được thức ăn ngon, hơn nữa nấu ăn thực sự ngon." Gina mắt to sáng ngời cong thành hình trăng khuyết, cuối cùng thở dài một tiếng nói: "Hơn nữa giường đất bộ lạc chúng ta đều là cỏ nghĩ ra được."

"Thì ra như vậy." Liễu Thư pha trò theo, được khen nhiều như vậy, cô có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Cảm ơn, kỳ thực đều là tôi phải làm." Bộ lạc dưỡng cô bảo hộ cô, nói báo đáp gì đó thì rất nông cạn rồi.

"Nghe nói cánh tay của chú Buck ít nhiều cũng nhờ cô." Gina vẫn còn ra sức khen cô, Liễu Thư muốn không lảng lảng cũng không được. Nhưng mà chỉ có một con đường đến nhà cô, bọn họ thật là đến tìm cô, sẽ không vì khích lệ cô thêm vài câu đi, nhưng đâu cần phải có ác ý.

"Đây không phải là ấu tể lần trước sao, vì sao cô còn không có ăn chúng nó?" Đạt Nhĩ ở một bên nghe nhầm chán, lại không muốn xen miệng, dư quang khoé mắt liền nhìn thấy bọn nhóc ấu tể ở trong cái sọt dưới chân Liễu Thư, nhất thời tò mò dò hỏi.

"A? Cái này..." Xoay người ôm lấy một con thú con, Liễu Thư cười cười nói: "Nhỏ như vậy cũng không thể ăn, tôi chuẩn bị muốn dưỡng lớn hơn một chút trước."

"Ấu tể thú nhiều lông?" Gina nhìn mấy con ấu tể xác định chủng loài, sau đó lắc đầu nói: "Mấy ấu tể này nào đâu dễ nuôi dưỡng, lớn hơn một chút thì nhanh vượt lên lợi hại, đến lúc đó là có thể cắn nát một vài thứ, cho dù cô muốn dùng dây buộc cũng không được."

Gina lòng tốt khuyên bảo, Đạt Nhĩ ở một bên thẳng gật đầu.

"Tôi biết, cho nên vừa rồi mới có thể gọi Đạt Nhĩ lại." Sờ sờ lông xù trên đầu tiểu thú, Liễu Thư nói: "Tôi đều đã cắt hết móng của bọn nó, về sau chỉ cần dài ra thì tôi sẽ cắt hết, vừa rồi cũng muốn nhờ răng nanh của bọn nó, nhưng mà tôi khí lực không lớn, không làm được, đành phải tìm thú nhân hỗ trợ."

Liễu Thư nói nhẹ nhàng băng quơ, lại không biết đánh sâu vào hai người đối diện như thế nào. Gina mắt trừng lớn nhìn mấy con thú nhỏ, lật móng vuốt bọn nó nhìn, quả nhiên, móng vuốt sắc nhọn đều đã cắt hết, đã không còn nanh vuốt sinh tồn, mấy vật nhỏ này không có bất luận uy hiếp gì, hơn nữa nghe giống cái nói, về sau chỉ cần dài ra thì sẽ cắt hết... hu hu, thật hung tàn.

"Nói như vậy sẽ không sợ nanh vuốt của chúng nó cắn nát này nọ chạy đi, hai người thấy có được không?" Nhìn thấy Liễu Thư cười như đóa hoa, hai người đều lặng lẽ đánh rùng mình, thì ra giống cái cũng... buru hân như vậy nha.

"Được, được." Tâm lý Gina vẫn rất cường đại, một lát sau thì khôi phục như lúc ban đầu, ngược lại cũng bắt đầu nói: "Cái ý tưởng này của cô thật tốt, trước kia tôi cũng dưỡng qua một con thú con, đáng tiếc mới vài ngày, nó bị thương, không nghĩ tới tốt lên một chút thì bỏ chạy mất bóng, lúc ấy nếu tôi cũng nghĩ biện pháp tốt như vậy thì sẽ không sẽ để nó chạy."

Liều Thư gật gật đầu, sâu sắc đồng tình, đưa nhỏ đáng thương mới trước đây thật vất vả lòng tràn đầy chờ đợi dưỡng một con sủng vật nhỏ, nào biết lại bị lừa gạt thật sâu. [Dien%^^%dan*^*le##quy^_!don-ChieuNinh](#)

Đạt Nhĩ cũng không ngốc, đều đã nói đến đây, lập tức tiến lên vỗ bộ ngực nói: "Tôi giúp cô nhỏ hết răng nanh của bọn nó." Nói xong thì xách lên một con, sau đó hần vươn tay dày thô to, trực tiếp nắm ở bên ngoài cầm tiểu thú. Liều Thư còn chưa có thể nào, chợt nghe được thú con bị nắm phát ra một tiếng kêu thống khổ thoáng có chút sắc nhọn, sau đó chính là một tiếng "xoạch" thanh thúy như tiếng gậy vang lên, nhất thời đều đồng loạt nhìn về phía tay Đạt Nhĩ.

"Được rồi." Đạt Nhĩ chẳng hề để ý níu cái đuôi thú con dựng ngược lên, đuổi cánh tay ra dùng sức lắc lắc, sau đó mấy vật nhỏ từ trong miệng bé thú rơi xuống. Liều Thư ngồi xồm xuống vừa thấy, đúng là bốn cái răng nanh sắc bén của thú con, được rồi, thú nhân quả nhiên là phần tử bạo lực, phải quý trùng sinh mệnh, rồi xa một chút.

Nhìn vết tích răng nanh bị gãy rơi xuống đây là bị Đạt Nhĩ trực tiếp bóp đứt, có thể thấy được lực đạo. Bóp đứt một cái, tùy tay ném một cái vào trong sọt, thú con đáng thương chịu kinh hách này đã sớm lạnh run. Cho dù trở lại đồng bọn quả thật cũng chỉ cuộn mình lại thành một cục, run như cây sậy, làm cho trong lòng Liều Thư thực thương tiếc: "Thú con, không có biện pháp, thật sự rất muốn dưỡng thành ăn mỳ luôn." Con thứ nhất là bắt đầu, kế tiếp Đạt Nhĩ tay chân lưu loát ba hai cái đã nhỏ hết răng nanh của sáu con thú con, hiện tại chúng nó là thật chính là động vật vô hại, có thể tùy ý nuôi sống.

"Còn có cái gì cần hỗ trợ cứ việc nói." Đạt Nhĩ nói, giúp giống cái thì các thú nhân đương nhiên, cho dù là giống cái có bạn lữ, cũng sẽ không biến đổi, dù sao đối với bọn họ mà nói chẳng qua chỉ là một cái nhấc tay mà thôi, không có gì tránh hiềm nghi.

Dưỡng thú con, thì phải có cái hàng rào vây lại, xét thấy mấy con động vật này đều là hoang dại, vì đề phòng Liều Thư muốn trước dùng tảng đá vây lại một nửa, độ cao còn lại của hàng rào thì lại dùng cỏ cây khác. Chỉ là cái này thì cần có hỗ trợ, một mình cô làm sao có thể xách nhiều tảng đá như vậy, chỉ là chuyện này cô không muốn làm phiền Đạt Nhĩ, liền lắc đầu: "Không có việc gì, cảm ơn anh Đạt Nhĩ, lần khác có Allen thì mời anh đến ăn cơm." Một mình cô đương nhiên sẽ không mời, có Allen thì không giống với.

"Không cần, không cần." Đạt Nhĩ vội xua tay, chỉ là một việc nhỏ mà thôi, mời ăn cơm gì đó vẫn là thôi đi, ừm, tuy rằng thực sự muốn nếm thử, Abby ví von với bọn hần đều là giống cái tương lai của Allen làm cơm ăn rất ngon, nhưng mà Laura cũng không kém. Nhớ tới Laura, lại nhìn liếc mắt Gina bên cạnh một cái, Đạt Nhĩ nhăn mặt lại, thật buồn rầu.

"Tiểu Thư, Tiểu Thư..." Đạt Nhĩ và Gina vốn nói vài câu thì muốn rời khỏi thì nghe được tiếng kêu gọi từ xa tới gần, không hẹn mà cùng dừng lại cước bộ. sau đó thì nhìn thấy mảnh da thú cửa son động nhà Liều Thư bị xốc lên, Kathy ôm tiểu Lỗ Cách chạy đi ra, vừa chạy còn vừa nói: "Lỗ Cách tiểu, cậu nói nó hư hỏng không, mình thấy nó tiểu xong, vừa mặc quần cho nó thì nó lại tiểu QAQ." Hu hu... có tình đi, tiểu hết lên người cô, thật thối.

Thấy Kathy một thân chật vật, bộ dạng ôm Lỗ Cách cũng ghét bỏ không thôi, trong lòng Liều Thư ghen cừ đến mức thực vất vả, nhưng mà động tác cũng không chậm, thấy cô ấy đi tới thì nhanh chóng lui về phía sau từng bước nói: "Đổi quần áo cho Lỗ Cách chưa? Lót tả lên chưa?" Cô mới không cần ôm đến đây người đều là mùi nước tiểu đầu.

"Thay đổi rồi, cậu mau ôm một chút mình muốn đi thay quần áo, thôi muốn chết." Kathy là khóc không ra nước mắt, bình thường mang tiểu gia hỏa này cũng không giầy vò người ta như hôm nay, quả nhiên đưa nhỏ không dễ mang nha.

"Ồ." Kathy đang đi qua muốn Liều Thư ôm Lỗ Cách để cho cô chạy đi thì nhìn tới Đạt Nhĩ và Gina mới dừng động tác lại, cau mày lên hỏi: "Thương thế của cô tốt lên rồi?"

"Hừ, đây là tự nhiên, bằng không hiện tại cô có thể nhìn thấy tôi sao." Gina và Kathy nói chuyện giọng điệu hoàn toàn bất đồng với vừa rồi, nghĩ tới đột nhiên từ một tiểu tiên hạc tao nhã biến thành một con khổng tước kiêu ngạo, đôi mắt nhỏ đánh đá. Ai có mắt đều có thể thấy được, hai cô nàng này tám phần là đôi oan gia, khụ khụ, oan gia này không phải oan gia kia.

"Tôi ước gì không nhìn thấy, không được tôi phải trở về rửa mắt." Kathy đối chọi gay gắt. Liều Thư thật là không đoán sai, nếu nói trước kia ở trong bộ lạc Kathy có hai đôi thủ lớn thì một người là Abby một người khác chính là giống cái Gina trước mắt. Hiện tại hai người đây là kẻ thù gặp lại hết sức đỏ mắt, trong lúc nhất thời không khí liền lên rồi.

Đến là không nghĩ tới, Kathy hàng này còn có thể có thời điểm sắc bén như vậy, hiếm có hiếm có, cũng nhìn ra được hai người cũng không có thâm cừu đại hận gì, có lẽ chính là cái loại loại hình vừa thấy là ghét này. Vì thế tâm tình xem kịch vui liền lên, cô cũng không đi ngăn cản, ở một bên tìm góc nhìn tốt rồi bắt đầu ngồi xồm xuống.

Còn Đạt Nhĩ, được rồi, hần thì đứng ngốc ở đó thôi, quên đi mặc kệ hần, cứ để hần đứng đợi ở trung tâm lửa đạn đi, đại thú nhân hoa tâm là phải có được trừng phạt. [Dien%^^%dan*^*le##quy^_!don-ChieuNinh](#)

"Vây đi gột rửa cho kỹ đi, đi thông thả không tiến, hừ." Gina vừa ôm hai cánh tay lại, cả mặt coi thường, liếc mắt nhìn Kathy từ trên xuống dưới một cái: "Nhìn xem dạng lồi thối của cô, cũng thực thiệt thòi cho Abby có thể coi trọng cô."

Vừa nói tới Abby thì Kathy xù lông, nếu nói ra thì thật sự cô kết thù cùng Gina cũng là vì Abby. Gina bộ dạng xinh đẹp, bộ lạc gần như công nhận là đệ nhất mỹ nữ, tự nhiên là có rất nhiều các thú nhân trẻ tuổi vừa trưởng thành truy phủng. Mỗi ngày gần như đều có thú nhân đưa lên một ít lễ vật nhỏ cho cô, một ít hòn đá nhỏ xinh đẹp đẹp mắt, mấy đoá hoa xinh đẹp, còn có thú con thực đáng yêu v.v. Mà làm cho Kathy để ý chính là một lần Abby đã từng đưa hoa cho Kathy đã đáp ứng, đó là Abby sẽ tặng hoa cho cô mấy ngày, kết quả cuối cùng cũng là đưa cho Gina. Có thể nghĩ ngay lúc đó Kathy không bị tức kì thực cũng coi như không tệ, cũng là bắt đầu từ khi đó Kathy vừa thấy Abby thì bắt đầu các loại bôi móc, vừa nhìn thấy Gina chính là tranh phong đối lập nhau.

Tuy rằng cuối cùng chứng thật đó là chuyện hiểu lầm, nhưng đều nháo lâu như vậy cũng không muốn giải hòa làm cái gì. Vì thế Abby đau đầu đã lâu, mãi cho đến khi mình bị thương cuối cùng mới ôm được tim mỹ nhân. Còn Gina, Kathy cảm thấy chính là nhìn cô ấy không vừa mắt, giống như con bướm bay qua bay lại giữa các thú nhân cũng không lựa chọn, làm cho các thú nhân vì cô ấy mà âm thầm phân cao thấp. Đây không phải giống cái tốt nên làm, mà giống cái trẻ tuổi trong bộ lạc kỳ thực phần lớn cũng không quá thích Gina.

"Có nhìn hay không thì liên quan gì đến cô, hừ, dù sao cũng hơn cô đi, giống cái hoa tâm." Nói xong cũng học theo, cho Gina một cái ánh mắt đặc biệt coi thường, sau đó... sau đó thì thấy được Đạt Nhĩ.

"Đạt Nhĩ?" Cãi nhau âm ỹ thực hăng say, lúc này mới chú ý tới còn có người khác: "Vì sao anh ở đây?" Trong lòng cô có dự cảm không tốt.

Trong lòng Đạt Nhĩ cũng có không tốt, nhưng mà... gãi đầu vẫn ngốc hề hề thành thực nói: "Gina kêu tôi bởi cô ấy tới đây, tôi đã tới rồi, một hồi tôi đưa cô ấy trở về."

"Đưa cô ta tới đây?" Kathy đều đều cao giọng, có vẻ sắc nhọn, vuron tay chỉ vào Đạt Nhĩ, cả mặt không thể tin: "Anh... anh giỏi, Đạt Nhĩ, không nghĩ tới anh và những thú nhân đó cũng giống nhau, đều thích Gina. Vậy, vậy Laura thì sao, anh thế này không làm cậu ấy thất vọng sao?"

"Tôi... tôi tôi, không phải tôi..." Đạt Nhĩ vốn ăn nói vụng về, hiện tại càng vội lại càng nói không ra nguyên do vì sao. Liễu Thư ở bên cạnh nhìn đều cảm thấy hân thật đáng thương, có lòng muốn nói hai câu, nhưng Kathy cũng không để ý buông tha người ta.

"Quả nhiên là Hắc Nha trong thiên hạ vẫn luôn đen."

Cô nàng này nghĩ như thế nào mà nói ra từ này, Liễu Thư hắc tuyến, Hắc Nha và quạ đen không khác gì, là loài nơi này, khác nhau duy nhất chính là bộ dạng chúng nó khá lớn hơn, lực công kích cũng mạnh.

"Thiệt thòi Laura còn nói thực thích anh, thế nhưng anh..." Kathy bị tức đến độ sắp không nói ra lời, chỉ vào Đạt Nhĩ chính là mắng to một trận.

Không biết là xấu hổ hay là thế nào, Đạt Nhĩ một người cao to thật lớn cũng giống như một đứa nhỏ như đứng ở đó, cũng không lên tiếng, cúi thấp đầu tùy ý Kathy mắng.

"Nhiều thú nhân thích tôi đi, cô còn mắng một đám, quản quá rộng." Gina hừ nhẹ.

"Những thú nhân đó tôi mặc kệ, nhưng mà cô không thể tìm thú nhân có bạn lữ." Lời này nói nghiêm trọng, ở bộ lạc, có tập tục rất nghiêm khắc, hơn nữa các thú nhân trung thành, bên thứ ba căn bản sẽ không xuất hiện.

Kathy dứt lời, thì Gina cau mày muốn phản bác cái gì, lại bị một tiếng kêu gọi đánh gãy.

"Laura..." Đây là Liễu Thư kêu, cô xem diễn thì xem diễn, mắt thấy các cô nàng có tư thế muốn sắp lá cà, thì chuẩn bị tới khuyên can. Nhưng mới đứng lên thì nhìn thấy Laura bình tĩnh đứng lại cách đó không xa, trừng to mắt, giống như tràn đầy không thể tin. Đến đây, Liễu Thư không thể không ôm trán thờ dài một câu, không nghĩ tới nguyên thủy bộ lạc, kịch tính cầu huyết vẫn không chịu buông tha, bắt ngay tại trận... gì kia —.—!

Hết chương 19_Q2.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Kéo

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Laura xuất hiện, quả thực chính là không đành lòng nhìn thẳng một mâm cầu huyết lớn, Liễu Thư yên lặng không tiếng động ôm trán, cô mắt sắc trông thấy người, vốn cũng không muốn nhiều lời cái gì. Nhưng Kathy và Gina càng âm ỹ càng hăng say, tránh cho hai cô âm ỹ bốc hỏa nói ra lời gì đó không nên nói, vẫn nhanh chóng chấm dứt hết thấy mới tốt.

Liễu Thư kêu một tiếng này không thể không nói như tiếng sét đánh vang trời, bùng nổ làm ba người đều cả kinh ngay tại chỗ. Sau đó đồng thời xoay người nhìn lại, được rồi, không biết khi nào thì Laura tới đây, thực rõ ràng đang đứng ở giữa đường, trong tay còn bưng một cái giỏ, là giỏ mây ngày hôm qua đi thu thập Liễu Thư bện cho các cô ấy, hình như là đến tặng đó.

"Lau, Laura..." Kathy nhất thời ấp úng không biết nói cái gì cho phải, vừa rồi cô kêu lớn tiếng, lời nói khẳng định đều bị nghe được. Cô cũng không ngốc, biết việc này tạm thời không thể nói cho cô ấy, nhưng mà không nghĩ tới vẫn là người tính không bằng trời tính, làm sao có thể biết được đương sự dùng dùng chạy đến trước mặt đây, quả nhiên là khóc không ra nước mắt.

"Tôi... cái kia..." Gina cũng bị biến cố này cả kinh, có lòng muốn nói cái gì, ấp úng một lát mới nói: "Tôi là đến tìm Liễu Thư, vừa vặn đề cho Đạt Nhĩ dẫn"

đường." Cái giải thích này còn không bằng đừng nói, ở trong bộ lạc lâu như vậy chẳng lẽ còn không biết đường sao. Hơn nữa trên đường cũng sẽ không chỉ có một thú nhân là Đạt Nhĩ, làm sao lại tìm hân.

Quả nhiên, người đầu tiên không tin chính là Kathy, cô nàng lập tức quay đầu, coi thường hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Lừa ai đây, cô không biết đường, đây cũng không phải ở bên ngoài bộ lạc."

Liều Thư che mặt, từ trước thì đã biết Kathy nói chuyện không dùng qua đầu óc, hiện tại mới hiểu được cô nàng này có bao nhiêu đơn thuần. Người ta cũng giải thích rồi, mặc kệ thật giả, hiện tại trấn an được Laura mới là nên làm. Người vừa nói như vậy quả thực là lừa cháy đồ thêm dầu, nếu không biết Kathy người này, trong đầu cô chỉ nghĩ là đang trình diễn âm mưu luận rồi.

Không ngoài dự đoán, sắc mặt Laura vốn muốn dịu đi, sau khi Kathy nói xong lời này thì càng trở nên tái nhợt thêm, làm cho người ta nhìn mà đau lòng.

"Không, không phải như thế... Laura..." Rốt cuộc Đạt Nhĩ làm nam trụ chân chính nói chuyện, hân muốn nói lại không nói ra tiếng, Liều Thư thật sự muốn khinh thường hân. Trên chọc người ta còn dám lạm tình, cũng bị đá J/J. Nhưng Đạt Nhĩ ăn nói vụng về là tất cả mọi người đều biết đến, trong cổ họng chít chít nửa ngày cũng chưa nói ra được nguyên nhân vì sao. Mà về mặt của hân cũng càng ngày càng đỏ lên, trên trán đều ra đầy mồ hôi, thoát nhìn lo lắng khẩn trương không thôi. Xem ra cũng không phải hoàn toàn không thêm đề ý Laura, nhưng mà vì sao lại thân mật với Gina như vậy đây?

"Laura, cô là tới tìm tôi sao?" Không nhìn Kathy "Chuyên ngành cản trở" quăng ánh mắt tới đây, Liều Thư đi qua nhẹ giọng hỏi.

"A, ừ, là... đúng vậy..." Laura chỉnh đốn lại tâm tình, vừa rồi chợt nghe được người ta nói Đạt Nhĩ và Gina đi cùng với nhau, cô không tin làm sao Đạt Nhĩ có thể biến thành người theo đuổi Gina, liền muốn đi qua xem, nghe nói bọn họ đi nhà Liều Thư nên nghĩ nghĩ vì che giấu mà mượn gió bèn lại đây.

"Nếu không vào nhà ngồi một chút." Liều Thư mời nói.

"Không được." Laura lắc đầu, cũng không nhìn ba người Đạt Nhĩ, vừa mới nghe được bảy tám phần, tuy rằng không có xác minh rõ ràng, nhưng mà vừa thấy chính là bộ dạng Đạt Nhĩ thích Gina. Kỳ thực Laura vẫn có khuynh hướng chút tự ti, bộ dạng của mình quả thực không bằng Gina, Đạt Nhĩ thích cô ấy cũng không có gì đáng trách nặng nề. Huống chi, Đạt Nhĩ cũng không có xác định rõ tỏ về muốn mình làm bạn hữu của hân. Laura đáng về tư thế nhận mệnh, miễn cưỡng cười vui nói với Liều Thư: "Trong giỏ này có chút trứng, nhưng không phải trứng chim, là tôi nhặt được ở trong con sông phía sau bộ lạc." Nói xong đưa tới cái sọt của mình.

"Hả?" Không biết Laura tới đây dĩ nhiên là tặng đồ, Liều Thư vô cùng kinh ngạc: "Cô nghĩ như thế nào đến tặng đồ cho tôi nha."

"Lần trước Allen cho tôi nhiều trứng chim, hơn nữa cậu còn dạy tôi làm trứng chim như thế nào, tôi trở về làm thử ăn rất ngon. Lần này là tôi cảm ơn cậu, tôi không có thứ gì tốt, hiện tại biết trứng có thể ăn, tôi liền lượm chút tặng cho cậu." Laura cầm giỏ bện trong tay đi phía trước đưa tới, bộ dáng Liều Thư không nhận thì cô vẫn giữ vậy. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Cũng không nói thêm nữa, về sau mọi người đều là hàng xóm láng giềng, đưa chút này nọ đều là nên làm, vì thế lại nói cảm tạ một phen, Liều Thư nhận lấy đồ. Cô nhìn vào bên trong giỏ này thì trứng lớn mất, vội ngẩng đầu nhìn Laura: "Laura đây là trứng chim? Không quá giống nha." Nói xong nhìn kỹ trứng Laura đưa tới.

Laura không rõ chân tướng, có chút không yên: "Không phải trứng chim sao? Cho nên không thể ăn sao?" Âm thầm trách tự trách mình có lòng tốt làm thành chuyện xấu, cho rằng chỉ cần là trứng thì đều được, cũng không nghĩ tới, nhưng mà trứng này không có độc, Laura trong lòng lo sợ bất an.

Biết giọng điệu thái độ của mình làm cho Laura hiểu lầm, Liều Thư vội lắc đầu nói: "Không phải, không phải, tôi chỉ là kỳ quái trứng này cô tìm ở đâu ra." Liếc mắt một cái thì thấy trong giỏ này có chừng hai chục quả trứng, cũng không giống trứng chim, nhưng mà lớn hơn trứng chim gấp đôi. Nếu lại lớn thêm một chút thì có thể so với một cái trứng đà điểu, Liều Thư chính là kỳ quái mà thôi, phía sau bộ lạc cô chưa đi qua nên phải hỏi một chút.

Không phải là tốt rồi, thờ gấp không vui, Laura kéo khuôn mặt tươi cười, ăn ngay nói thật: "Phía sau bộ lạc chúng ta có một chỗ sông rất lớn, mỗi khi đến mùa xuân hạ sẽ có rất nhiều chim chóc, nhưng chúng nó đều là chim có thể bơi lội dưới nước, đợi cho mùa thu đến chúng nó sẽ bay đi, mùa đông thì không nhìn thấy chúng nó. Những cái trứng này chính là chúng nó sinh, tôi đã trông thấy một lần, khi đó ăn không ngon chỉ biết lượm lên một hai cái nhìn xem, hiện tại biết trứng là có thể ăn nên tôi để cho a ba mang tôi đi, lượm không ít trở về."

Nghe xong lời Laura nói, lòng có Liều Thư trong ý tưởng, vừa biết bay còn biết bơi sẽ không phải là chim nhận đi. Lại nói còn đi trú thì càng giống, nghĩ những cái trứng này có thể là trứng chim nhận Liều Thư an tâm, cười nói: "Cái này có thể ăn, nhất định có thể ăn, cảm ơn cô Laura." Laura chẳng những mang trứng đến cho cô, còn mang đến tin tức tốt như thế, cô cũng cao hứng hồng rồi.

"Không có việc gì." Laura cười ngại ngùng, nhìn thoáng qua ba người bên kia, biểu tình có chút đáng thương, không đợi Liều Thư nói cái gì thì đã nói: "Tôi đi về trước, còn phải giúp a ma nấu cơm nữa."

Liều Thư không tốt ngăn đón, gãi gãi đầu thiện ý nói: "Ăn xong điểm tâm, có thời gian cùng đi phía sau núi, chúng ta đi tìm trứng này."

"Ừ ừ." Laura gật gật đầu, cười cười, quay đầu chào hỏi với ba người Kathy Gina Đạt Nhĩ: "Mọi người chậm rãi tán gẫu tôi đi trước."

"Laura..." Phản ứng kịp mình có lòng tốt lại làm thành chuyện xấu, Kathy rất áy náy, có lòng muốn bồi thường, nói chút lời nói trấn an, vì thế nghĩ nghĩ nhân tiện nói: "Không sao cả, thú nhân tốt nhiều mà, chúng ta tìm càng tốt hơn."

Liều Thư đã tuyệt vọng đối với Kathy, cô tuyệt đối không biết cô nàng hàng này, đầu óc nhất định là bị kẹp cửa, a, không đúng nơi này còn không có cửa, đó chính là thời điểm a ma sinh cô nàng ra đã đánh mất đứa nhỏ, cuống rốn nuôi lớn, thế nào lại sinh cái hàng ngược như vậy.

"Không được, không cho phép." Đạt Nhĩ cũng sắp điên rồi, vốn Laura trông thấy hết thấy thì hấn đã chốt dạ, muốn tìm thời gian một mình giải thích một chút. Không nghĩ tới bị ngắt lời hai ba lần như vậy, tình huống này là càng ngày càng không được lạc quan. Hấn nhìn thân hình đơn bạc của Laura, sắc mặt tái nhợt, thú nhân cũng không biết mình có bao nhiêu đau lòng. Hiện tại Kathy lại đang lửa cháy đổ thêm dầu, cho tới bây giờ hấn tính tình tốt lần đầu tiên bạo phát, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Kathy một cái. Hấn cũng không quản gì khác cật bước lớn liền đuổi theo cước bộ của Laura, mở một tay lớn liền giữ chặt giống cái gây yếu, cũng không quản Laura giãy dụa, xoay người một cái liền khiêng người lên bả vai lớn dày rộng. Tiếp theo ở ngay trong ánh mắt tròn tròn của ba người còn lại nhìn theo mà nổi giận đùng đùng rồi đi.

Ta ngắt, thần biến chuyển hả, khí phách trắc lậu trực tiếp bắt đầu bắt người khiêng người chặn người là Đạt Nhĩ. Thật là nhìn không ra được nha, che mặt, Liễu Thư tuyệt đối là sẽ không thừa nhận vừa rồi bộ dạng của Đạt Nhĩ làm cho cô sóng lòng sôi sục, hai mắt tỏa trái tim. Hiện tại người bị khiêng đi rồi, kể tiếp... chắc chắn, rõ ràng ràng là tú ân tú ái rồi.

"Hấn... Hấn thế nào như vậy hả." Kathy cả mặt ủy khuất chỉ vào bóng dáng Đạt Nhĩ rồi đi: "Còn hung dữ với mình." Giống cái đều là được trân trọng, vẫn là lần đầu bị hung dữ, Kathy méo mào.

Liếc trắng cô nàng một cái, hung dữ với người còn tốt. Người quang minh chính đại cạy góc tường ngay trước mặt thú nhân, Liễu Thư tin tưởng nếu không phải Kathy là giống cái mà nói, Đạt Nhĩ nhất định phải quyết chiến không chết không ngừng với cô nàng này, quả nhiên phá đám hôn nhân là tội ác tày trời.

Bởi vậy ân tình có giữa Đạt Nhĩ và Gina đều có thể nhìn ra được, thời điểm trước khi Đạt Nhĩ đi ngay cả cái dư quang khóe mắt cũng chưa cấp cho Gina, Liễu Thư vẫn quan sát chặt chẽ đám cam đoan.

"Hừ hừ, thế nào, lần này không quyến rũ được thú nhân đi." Tương đối bị hung dữ, đối với Kathy mà nói có thể đá kích đến Gina càng làm cho cô vui vẻ.

Gina vẫn luôn làm người xem cũng không nhiều thêm lời bình, liếc mắt khinh bỉ nhìn Kathy, xong rồi sau đó một câu cũng chưa thêm phản ứng cô nàng trực tiếp nhìn về phía Liễu Thư: "Lần này tới đây chính là đến nhìn cô, ừm, cô rất tốt, không tệ, nguyện cô và Allen thật tốt."

Kathy vẻ mặt biểu tình gấp quỳ nhìn Gina, chột nhứ mày: "Gina cô lại muốn làm cái gì, mới trêu chọc Đạt Nhĩ, chẳng lẽ còn muốn Allen, hừ hừ." Kiêu ngạo hừ một cái: "Cô cũng đừng suy nghĩ, Allen thật thích Liễu Thư, chúng ta qua không lâu nữa sẽ cùng nhau cử hành nghi thức bạn lữ, cô thu hồi tâm tư lại đi."

"Ừm, cảm ơn." Nhìn tôi, có gì đẹp mắt mà nhìn, tôi có cô cũng có, Liễu Thư yên lặng phun tào. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

"À, đứng rồi, đến sau núi sao, muốn đi, gọi tôi đi cùng, tôi cũng muốn nhìn một chút làm thế nào đây, nhà tôi cũng không xa, để cho Kathy mang cô đi. Được rồi tôi đi đây." Gina nói hai câu hết lời thì ôm cánh tay liếc mắt nhìn Kathy một cái, bỏ xuống ánh mắt khiêu khích, thần nhiên bước từng bước nhỏ chạy lấy người, bỏ lại Kathy ở tại chỗ nổi trận lôi đình.

"Ai ai, cậu xem biểu tình của cô ta đi, hừ, cô kêu tôi dẫn thì tôi sẽ dẫn, không dẫn theo thì sẽ không dẫn theo sao." Gina đã đi xa căn bản không trả lời cô nàng, có lẽ là nghe thấy được, mặc kệ không để ý thôi.

Liễu Thư xem như có hiểu biết đối với chỉ số thông minh của Kathy, hàng này có thể buộc Abby ở trong tay trừ bỏ Abby đối với cô nàng tình sâu thắm thiết ra, cũng thật thiết thời Gina nhường cô ấy, bằng không cũng khó mà nói.

Xem cô nàng còn muốn nói cái gì, Liễu Thư vội vàng ngăn lại: "Được rồi, đừng nóng giận nữa, mình thấy hôm nay chính là hiểu lầm, Đạt Nhĩ hấn là không có quan hệ gì với Gina, nhìn hấn vừa rồi bao nhiêu khẩn trương với Laura."

"Vậy nói cũng không chừng." Đối với chuyện từng xảy ra Kathy vẫn có bóng ma.

Liễu Thư bắt đầu đi lắc đầu, còn muốn khuyên nữa khuyên, nhưng trong cánh mũi có một cỗ mùi lạ làm cho ánh mắt của cô không khỏi liền thay đổi, giọng điệu cũng có chút mất tự nhiên: "Cái kia cậu nghĩ được cái gì không?"

"Cái gì hả?" Kathy không rõ nhìn xung quanh, sau đó dùng sức ngửi không khí hai cái, tiếp theo cả khuôn mặt đều nhăn lại cùng một chỗ, gian nan nói: "Thật thối, là cái gì vậy?"

"Không phải cái này." Liễu Thư giọng điệu từ từ, vươn một ngón tay chỉ vào tiểu Lỗ Cách trong lòng Kathy đang gặm ngón tay, ra vẻ thực ngoạn: "Là này vật nhỏ kéo (i)."

"A, kéo kéo rồi." Kathy cũng sắp hồng mắt, Liễu Thư vừa nói kéo, cô mới cảm giác được vị thối thật là từ bên này truyền ra, lại vừa mò, được rồi, một đồng thật lớn, ni mã còn là loãng nữa, cô lại không dám động, chỉ sợ sẽ không ổn một cái là rớt ra toàn bộ, đến lúc đó gặp tai họa chính là cô.

"Mau ôm nó đi nha, hu hu..." Giọng của Kathy đều nghẹn ngào: "Có phải rì ra hay không?" Cô thật lo lắng.

Liễu Thư nghẹn cười, ho khan hai tiếng, nghiêm trang nói: "Cậu đừng quên, hôm nay cậu chính là cam đoan với mình sẽ mang Lỗ Cách, ăn uống kéo roi đều do cậu quản, hiện tại vừa vặn kéo, trở về tắm rửa giúp nó đi."

"Tiểu Thư, cậu không thể tàn nhẫn như vậy." Vừa nghe cái này tiếng kêu rên của Kathy liền lớn hơn nữa: "Van cầu cậu, trước giúp giúp mình đi."

Rốt cuộc là mềm lòng, có lòng muốn giáo huấn cô nàng một chút, nhưng vừa thấy bộ dạng đáng thương của cô ấy thì Liễu Thư sẽ không tàn nhẫn được. Cô thở dài một tiếng, tiếp nhận Lỗ Cách kéo bụng không hề rằng: "Cậu nhanh đi tìm tã và quần áo sạch sẽ, còn có cũng thay đồ cho cậu đi." Cô cũng không quên cô ấy bị một thân nước tiểu.

Nhận được giải thoát, Kathy vùng chân bỏ chạy về sơn động, Liễu Thư thất thật buồn cười, ôm Lỗ Cách đuổi theo. Sau khi trở về lột sạch sẽ toàn thân tiểu thú nhân, dùng khăn ẩm ướt cho lau toàn thân thay quần áo và tã sạch sẽ cho nó, ôm nó dễ dàng đi vào giấc ngủ. Nhìn Kathy ở một bên dõi xong rồi đi giặt quần áo, trong lòng thoải mái không ít, lại nhìn nhìn tiểu tử trong lòng, được rồi, vừa nước tiểu lại vừa kéo, cũng đều ở trên thân một người, quả nhiên uy mãnh nhất là nó.

Hết chương 20_Q2.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Xà phòng

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Đội thu dọn xong cho Lỗ Cách, lại giao nó cho Kathy rồi Liễu Thư mới nhớ tới sáu con thú nhiều lông của mình vẫn còn để ở bên ngoài, hẳn là sẽ không chạy mất đi, vừa rồi nhất thời vội vàng nên đã quên. Cô áo nào vỗ vỗ đầu, vội vàng chạy ngoài nhìn một cái đi, cái sọt vẫn còn, nhìn bên trong, hay thật, sáu con thú nhỏ giờ chỉ còn lại một con, giỏ mây bị phá một cái lỗ cỡ miệng chén, vật nhỏ còn lại đang rất gian nan chui ra, hai cái chân nhỏ sau một đạp một đạp, xem ra thực vất vả.

Liễu thư dài tức giận đến khó chịu, cứ một hồi như vậy đã chạy hết sạch, cô hẳn là nên cảm tạ còn để lại một con cho cô đi, đi cái của khi. Cô đang muốn nuôi dưỡng mấy vật nhỏ, là nuôi dưỡng, được cái còn có thể phối giống, giờ chỉ còn có một con, cô tìm ai đi lai giống đây.

Hít sâu một hơi, yên lặng nhắc nhở mình phải bình tĩnh, đội trong lòng không quá phật phùng rồi, Liễu Thư chậm rãi đến xách con còn lại bị tụt ở phía sau. Cô tìm dây da thú, trực tiếp trời gô con thú nhỏ lại, nhất là răng miệng lại cột lên vài vòng, bảo đảm nó tuyệt đối sẽ không cắn nát dây lưng này. Vừa rồi sợ ý, chỉ bỏ đi răng nanh và móng vuốt nhọn của mấy con thú nhỏ, lại đã quên rằng hàm khác của chúng nó vẫn tốt. Hơn nữa dùng giỏ dây mây thì cũng không cứng cõi giống như giấy trúc nên vẫn có thể găm đứt, huống chi là mấy con cùng nhau tiến hành, thật là vật nhỏ giáo hoạt.

Chinh đồn tâm tình khóc không ra nước mắt, ném con thú nhỏ bị trời gô vào trong cái sọt thúng, "lúc này xem nó chạy thế nào". Xem ra vừa rồi mấy con thú con ở trước khi cô đi ra thì vẫn còn đang chạy ra bên ngoài, nói vậy mấy con thú con khác cũng chạy không xa. Huống chi từ tối hôm qua trở về vốn không có cho chúng nó ăn, vừa rồi Đạt Nhĩ còn bẻ hết răng nanh của bọn nó, vừa đói vừa không có sức, có lẽ mấy con thú nhỏ cũng chạy không xa. Cô nghĩ như vậy thì tìm kiếm ở chung quanh, khi nhìn đến một chỗ có dấu vết rõ ràng, cô cười cười bước nhanh chạy tới hướng đó.

Không ngoài Liễu Thư dự đoán, mấy con thú con thật sự chạy không xa. Lần trước bộ lạc vì dự phòng bày sới nên trồng rất nhiều cây mận gai. Lúc ấy Liễu Thư cảm thấy nơi này là xã hội nguyên thủy, rắn rết côn trùng chuột kiến không nói, dã thú không lò không đề cập tới, nhưng sinh vật giống như sói hẳn là không ít, cho nên vì bảo hiểm mà cũng trồng hai cây ở ngay tại cửa nhà mình. Không nghĩ tới hiện tại thì có được công dụng, nhìn mấy con thú nhỏ bị vây quanh trong mấy khóm mận gai đáng thương hề hề, mấy con thú con không ngừng rậm rì, Liễu Thư đặc biệt thích trong lòng, một chữ, đáng đời.

Vô cùng đắc ý bắt năm tên nhóc chạy trốn trở về, Liễu Thư dựa theo tranh vẽ dạng hồ lô đều trời mấy con thú nhỏ lại. Ban đầu Liễu Thư là muốn mình làm hàng rào rào chắn nuôi mấy vật nhỏ, nhưng không nghĩ tới đám thú con không cho cô bớt lo như vậy, vì phòng ngừa phát sinh chạy trốn lần thứ hai, ít nhất rào chắn nuôi dưỡng không thể làm tùy tiện rồi.

"Dùng tảng đá lót một tầng, mặt trên dùng đầu gối hẳn là có thể." Cuối cùng Liễu Thư vẽ vòng tròn trên mặt đất rồi ra kết luận, dùng tảng đá sẽ không sợ bị chui phá. Nhưng mà tảng đá rất nặng nề, cô làm không được, vẫn cần thú nhân đến hỗ trợ, tuy rằng mất tinh thần vì mình bất lực, nhưng đây là sự thật không thể thay đổi, còn không bằng vui vui vẽ vẽ dùng.

Mấy người Allen giữa trưa đều không trở lại, thú nhân sẵn bản tính toán tương đương đều là cả một ngày, con mồi sẵn trở về trừ bỏ định kỳ định lượng giao cho một ít bộ lạc, cái khác đều thuộc về chính mình. Mà giao cho bộ lạc là vì cấp cho những ấu tể không có a ba a ma và thú nhân hoặc là giống cái lớn tuổi thân thể yếu nhược có tàn tật. Từ lúc Liễu Thư nói một phen lời bàn ở mùa đông, làm cho các thú nhân càng tự giác, chỉ là ấu tể thì còn tạm tạm, những thú nhân già và một thân tàn tật vừa cảm động, lại vừa rất khó qua cửa ải ở trong lòng mình, yên tâm thoải mái nhận những thức ăn này. Đối với cái này Liễu Thư cũng không có biện pháp tốt nào, thú nhân cổ chấp cũng là có tiếng, những thú nhân đó cảm thấy mình vô dụng còn lãng phí thức ăn, ấy này và khắc sâu trong lòng họ người khác có nói nhiều cũng vô dụng.

Nhìn mấy con thú nhỏ này, Liễu Thư hí hửng, cô muốn nuôi dưỡng cũng không phải tâm huyết dâng trào, có một phần rất lớn là muốn cấp cho những thú nhân không thể săn bắn một phần hy vọng. Nếu như nuôi dưỡng động vật có thể thành công, thú nhân ở lại bộ lạc là có thể học nuôi dưỡng, hơn nữa những thú nhân đó cho dù không có sức chiến đấu, nhưng phương diện khác mạnh hơn giống cái nhiều. Đến lúc đó có thể dưỡng ra thức ăn, bọn họ cũng sẽ không cho rằng mình là người vô dụng. Càng nghĩ càng cảm thấy có thể thực hiện, nghĩ đến mai này, Liễu Thư lại vui sướng hài lòng. Cô vốn nghĩ không cho mấy con thú nhỏ ăn để trừng phạt một chút nhưng tâm tư cũng thay đổi, cho chúng nó chút lá cây cỏ xanh. Chúng nó đã cai sữa, có thể ăn mấy thứ này, nhìn chúng nó ăn xong lại trời lại, cần phải theo dõi.

Giữa trưa chỉ có Liễu Thư và Kathy, còn có tiểu Lỗ Cách, ba người com canh cũng đơn giản, xào thịt lát mỏng lại xào rau đại trướng chim. Lại chưng bát canh trứng cho tiểu Lỗ Cách, bên trong được thả thịt vụn cắt nhỏ, ăn cũng ngon, tiểu thú nhân ăn xong còn thăm thi.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Tiểu móng vuốt nắm thìa dứt hẳn không buông, ăn xong một chén lớn canh trứng thịt vụn còn chưa thỏa mãn vườn đầu lưỡi liếm môi, còn rất đáng xấu hổ hóa thành hình thú con hồ nhỏ manh làm nũng với Liễu Thư, chính là muốn được ăn thêm một chút. Nhưng sờ sờ bụng nhỏ của tiểu tử kia, lúc này cũng thật sự không thể ăn nữa, bằng không lão tử lão nương của người trở về sẽ tính sổ.

Com nước xong đồ Lỗ Cách ngủ, Liễu Thư suy nghĩ làm chút chuyện, chỉ thấy Kathy vẫn vuốt tay mình, thì kỳ quái nói: "Tay cậu làm sao vậy, sao vẫn ồm?"

Kathy vẻ mặt buồn bực: "Giặt quần áo thời điểm bị bò kết cào lấy, đau quá à, còn để lại máu nữa." Nói xong thì đuôi móng vuốt của mình đi qua.

"Phải không, mình nhìn xem." Liễu Thư quan tâm ngồi qua, cầm lấy tay cô ấy qua nhìn kỹ đến: "Có nghiêm trọng không, đổ máu, chảy cỡ nào, sao lại tìm bò kết lớn như vậy?"

Nói đến cũng là Kathy không cẩn thận, từ lúc Liễu Thư phát hiện trái bò kết, dần dần mọi người biết được chỗ tốt của nó có thể tẩy rất sạch vết bẩn, vì thế rất nhanh trong bộ lạc gọi đầu tắm rửa tẩy mao lông đều có thói quen dùng nó. Mà thú nhân cũng lợi hại, không biết tìm ở đâu được cây vừa tạo thành trái thì mang nó về trồng ở tại bờ sông trong bộ lạc. Nếu thú nhân trở về còn có thể trực tiếp hái hai trái bóp nát tắm rửa, rất là thuận tiện.

Bị Lỗ Cách tiểu một thân nước tiểu, còn có thay tã cho Lỗ Cách, Kathy đáng thương bởi vì nhất thời nhanh miệng mà tất cả đều do cô tẩy rửa. Chỗ của Liễu Thư có dự trữ trái bò kết, cô lấy mấy trái, thời điểm đập bẻ không chú ý một cái đã bị một góc trái bò kết cứng rắn cào bị thương lòng bàn tay một miếng vết thương dài hai tấc (tấc: đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tấc, 10 tấc là 1 thước, 1 thước = 1/3 mét (TQ)).

Liễu Thư nhìn kỹ xem miếng vết thương đó, yên lòng, may mắn cắt không sâu, máu cũng không chảy bao nhiêu, cũng không cần lo lắng bệnh uốn ván gì đó. Nhưng cô vẫn lấy chút than tro ở trong bếp lò bôi lên cho Kathy, sau đó tìm khối da thú băng bó chỗ cô ấy: "Trước đừng chạm vào nước, lành lại rồi nói sau."

"Ừm." Ngoan ngoãn đáp ứng, Kathy mím môi: "Hôm nay mình thật xui xẻo, vừa bị nước tiểu lại bị kéo, ầm ỹ một trận với Gina còn bị cắt bị thương." Ngờ khi đó nói có biết bao ủy khuất, Liễu Thư nghe mà cười, lại không ngăn cản, quên đi, để cho cậu ấy phát tiết một chút cũng rất tốt.

"Mỗi lần dùng trái bò kết đều phải đập vỡ thật phiền toái, nếu không về sau để cho Abby đập rất nhiều để dành cho mình, khi cần dùng là lấy một chút, cũng không cần khó khăn như vậy." Còn bị thương tay, Kathy lăm bầm lâu bầu, cái gọi là người nói vô tâm người nghe có ý, Liễu Thư nhìn chăm chăm trái bò kết neho mất lại.

"Mình cảm thấy cái này có thể làm."

"Cái gì?" Kathy hơi hơi trừng mắt to, chột nở nụ cười: "Thật đúng có thể, mình còn sợ đập xong không dùng thì nó sẽ bị hỏng mất đó."

"Nhưng mà hiện tại đã không có trái bò kết thì làm sao bây giờ hả?" Còn chưa có cao hứng xong, Kathy liền nghĩ tới sự thật tàn khốc, trái bò kết cũng phân theo chu kỳ. Hiện tại là mùa xuân làm sao có thể có kết quả, trong nhà Liễu Thư vẫn còn là do trước hái vài lần không dùng hết vẫn còn để dành, cũng đã khô quắt còn có thể sử dụng đây.

Không giống Kathy ủ rũ như vậy, biểu tình Liễu Thư cũng chưa thay đổi: "Kỳ thực có thể giặt quần áo và tắm rửa gọi đầu cũng không chỉ có trái bò kết." Còn có cái khác nữa.

"Thật sự?" Đối với Liễu Thư, Kathy có loại sùng bái mù quáng, nhất là thời điểm cô chuẩn bị làm gì đó, cái này nhất định lại là thứ đồ mới lạ chưa thấy qua lại dùng tốt nên ngay cả hoài nghi và nghi vấn cũng không có, vô cùng cao hứng nói: "Chúng ta phải làm cái gì nha, cậu nói đi mình làm."

Thấy cô ấy nói như vậy, Liễu Thư rất vừa lòng, vuốt cằm yên lặng tự hỏi cũng không quan tâm cô ấy. Kathy ngồi ở một bên cũng không thèm để ý, cười hi hi chờ đợi, nghĩ lần này một mình mình tận mắt nhìn thấy Liễu Thư làm thứ tốt, thì cao hứng không ngừng được, nếu như có cái đuôi không biết sẽ vênh cao bao nhiêu, rất đắc ý.

Liễu Thư nghĩ là xà phòng, trong trí nhớ của cô trên quần áo đều là một loại hương vị xà phòng sạch sẽ, cho nên đợi sau khi trưởng thành lớn lên, cô cũng không thích dùng bột giặt hay nước giặt giặt quần áo, vẫn thích mình cầm xà phòng trong suốt chà xát giặt quần áo.

Có trái bò kết cô đã sớm quăng cái ý tưởng xà phòng này không biết đi đâu, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là xà phòng. Liễu Thư không quá hiểu biết phương pháp chế tác xà phòng, chỉ có một lần ở sách giáo khoa có nói sơ sơ bước đầu làm xà phòng. Chủ yếu là nói đầu mỡ tinh luyện sau cùng kết hợp chất kiềm tiến hành phản ứng xà phòng hoá, phương pháp nấu sôi là phương pháp chủ yếu sự xà phòng hoá. Hiện tại cô chỉ nhớ rõ có bao nhiêu đó, cụ thể thì cô không hiểu được, nhưng mà tin tưởng thí nghiệm nhiều hai ba lần thì luôn sẽ có thu hoạch, cô đang lo không có việc gì làm đây, lúc này chuyện đã tới rồi.

Phương pháp nấu sôi là biện pháp sự xà phòng hoá, đầu tiên các cô cần một cái nồi, xem ra nhìn lại nơi này chỉ có nồi đá. Nhưng mà ngẫm lại ăn và dùng đều chỉ dùng một cái nồi là rất ám ảnh nhưng thật sự là không có nồi dư thừa, đến lúc đó nấu com, Liễu Thư thật không dám cam đoan cô còn nguyện ý dùng cái nồi này không. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

"Dùng nồi nhà mình đi, mình có thể cùng ăn một nồi với Alice, đương nhiên nếu cậu để cho mình tới cọ com thì rất tốt." Kathy cười như tên trộm, quang minh chính đại nói ra lời nói mặt dày mày dạn, làm cho Liễu Thư không nói gì, không biết nói cái gì cho phải.

Cuối cùng dùng nồi đá nhà Kathy, cái nồi đá nhà cô ấy nhỏ hơn một ít, hai người không phí nhiều khí lực đã chuyển được về đây, lấy nồi nhà mình xuống, đặt nồi đá nhà Kathy lên.

"Hiện tại có thể bắt đầu sao?" Kathy hai mắt sáng long lanh nhìn Liễu Thư, ánh mắt đó, làm cho cô cũng khản trương lên.

Nâng tay gõ gõ cái trán Kathy: "Cứ gấp như vậy làm cái gì, sớm rất, đi, chúng ta đi ra ngoài tìm chút đồ." Nói xong thì mang theo khối da thú rồi ra cửa.

Kathy không biết làm vật này còn phải đi ra ngoài, thì càng hưng phấn, chân giống như con chó nhỏ như đi theo phía sau Liễu Thư: "Nói đến bây giờ mình còn không biết cậu muốn làm gì nữa đâu?"

Hiện tại mới biết được hỏi, Liễu Thư tương đối không nói gì, về mặt đều thành cái chữ 冫, cô thở sâu mới bình phục lại, tức giận nói: "Không phải cậu nói trái bò kết không dễ dùng sao, như vậy thì chúng ta làm cái dễ dùng thôi."

"A, là như thế này hả?" Thế nào không phải ăn, cật hóa tổn thương không dậy nổi.

Ngữ khí thất vọng là sao lại thế này, Liễu Thư co rút khoe miệng: "Mình muốn làm kêu là xà phòng, nếu như có thể làm được là có thể thay thế trái bò kết, trong khoảng thời gian này bò kết không kết quả chẳng lẽ các cậu chỉ dùng nước rửa thôi sao, khó chịu muốn chết."

"Nói cũng đúng." Kathy gật gật đầu, cũng nghĩ thông, chỉ cần là thứ tốt là được rồi. Hướng chỉ giống cái đều là thích sạch sẽ đương nhiên muốn xử lý tốt. Nghĩ đến Gina một thân nhẹ nhàng khoan khoái hăng hái, thì cô âm thầm cắn răng, đến lúc đó chế tạo ra được xà phòng gì đó, nhìn xem cô ta có đi cầu cô hay không, hừ hừ.

Liễu Thư cũng không biết Kathy đánh tính toán nhỏ nhặt báo thù đối thủ đâu, nếu biết chỉ có thể cấp cho cô nàng cái 冫 冫 biểu tình cạn lời.

"Chuẩn bị nhiều nhánh cây lá cỏ như vậy làm chi? Có tác dụng với xà phòng kia hả?" Kathy khó hiểu ôm một đồng lá cỏ giúp cho Liễu Thư đi tìm mà hỏi.

Chế tác xà phòng kỳ thực có vài loại, duy nhất không biến hóa là sự xà phòng hoá, lấy điều kiện hiện tại mà nói, Liễu Thư chỉ có thể lựa chọn đơn giản nhất. Nếu như có bò kết mà nói thì cô trực tiếp liền làm dịch xà phòng, ít tốn thời gian và sức lực, đáng tiếc hiện tại thời cơ không đúng, chỉ có thể lui mà cầu tiếp theo.

Một loại đơn giản nhất cô từng lướt qua một cái, chính là loại thường thức cuộc sống nhàm chán này, cái này được ghi lại ở trong đó, trên đó cũng chỉ vài câu ít ỏi, ít nhất là có vài từ mẫu chốt, hiện tại duy nhất chính là thí nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Thất bại

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Liễu Thư có chút ấn tượng duy nhất chính là tro than thêm mỡ động vật là có thể sinh ra phản ứng sự xà phòng hoá, còn có dầu mỡ thêm chút kiềm, cô không quá hiểu biết cụ thể, nhưng biết chút thứ này thì đã rất tốt rồi.

"Mình muốn đốt mấy cái này." Liễu Thư chỉ vào một đồng lá cỏ dưới sự cố gắng tìm kiếm của hai người nói.

"A? Vậy rốt cuộc cậu muốn làm cái gì?" Kathy khó hiểu, chớp mắt hỏi.

Muốn giải thích mà nói còn phải tốn nhiều vô mồm, Liễu Thư tiết kiệm phiền toái, lắc đầu nói: "Trước đừng hỏi, cậu lại đi tìm một ít cỏ cây khô héo, mình trở về lấy đá lửa." Lúc đi đã quên lấy.

Đá lửa chính là tảng đá sinh tồn, lửa đối với thú nhân mà nói vô cùng quan trọng, nó có thể nấu chín thực phẩm, xua rét lạnh, dự phòng mãnh thú. Mà đá lửa cũng vô cùng trân quý, cũng không phải là mỗi nhà đều có, càng nhiều là mấy nhà dùng chung, mà trong lò sưởi sẽ thói quen giữ lại mỗi lửa, cho nên cũng không cần mỗi lần nhóm lửa đều phải dùng đá lửa. Khói này là thuộc về bản thân Allen, là thời điểm hắt ra ngoài tìm được, có thể làm vật riêng tư. Dặn dò Kathy một câu, Liễu Thư trở về lấy đá lửa, thuận tiện nhìn xem Lỗ Cách đang ngủ, đừng để thức dậy không thấy người lớn ở bên cạnh lại khóc nháo.

Lỗ Cách còn đang ngủ say, tã cũng khô mát, vì suy nghĩ an toàn cho hán ngủ mà trên giường vây quanh một tầng đệm da thú, tránh cho đứa nhỏ đầu gối này thức dậy bò loạn rồi ngã xuống. Sau khi cầm đá lửa thì cô vội vàng lại đi trở về.

"Thế nào, nhiều như vậy đủ đi?" Lau đi mồ hôi trên trán, Kathy cười hi hi tranh công nói với Liễu Thư.

"Được." Liễu Thư buồn cười: "Đến lúc đó cậu chính là đệ nhất công thần, nếu là thành công, không bằng để cho cậu dạy cái này cho nhóm giống cái khác trong bộ lạc đi, tin tưởng bọn họ cũng sẽ thích, thực sự cảm kích cậu." Biết Kathy thích lấy cái mình biết đến dạy người khác, Liễu Thư đầu thả mời.

Cũng không ngoài dự đoán, tiểu giống cái còn kém không có cao hứng vỗ tay: "Được được, đã như vậy chúng ta cũng nhanh chút, hiện tại đủ, thì đốt đi."

Tìm cái mảy có khô làm mỗi nhóm lửa, đợi cảm đá lửa đốt lên, lấy lửa dẫn tới chỗ là có cây hai người chất đống mà đốt. Đống cỏ này cũng không phải toàn bộ đều là cỏ cây khô, cũng có ẩm ướt, cho nên một đám khói đặc toát ra từ trong đó. Nhìn thế lửa cháy, biết đây là phải đốt một hồi, Liễu Thư làm tốt biện pháp phòng cháy chung quanh, cũng may thời tiết hiện tại cũng không sẽ phát sinh hành vi hoả hoạn gì.

"Cái này còn phải đốt một hồi, chúng ta đi về trước, đợi lát nữa lại đến." Liễu Thư lôi kéo Kathy nói.

"Ừ." Xem tình huống xác thực như thế, Kathy đồng ý gật gật đầu: "Vậy trở về đi."

Chờ thêm hai mươi phút sau hai người lại tới đây, đống cỏ lá đã sớm bị đốt thành tro tàn, chung quanh đều là dấu vết sau đốt cháy, đen tuyền. Khói đặc nơi này đương nhiên khiến cho những người khác trong bộ lạc chú ý, nhưng phần lớn thú nhân lúc này đã đi ra ngoài, mấy giống cái trông thấy đã kêu a sao lớn tuổi đến xem.

Thời điểm Liễu Thư và Kathy đang thu thập tro than cất vào trong túi da thú thì thấy có người đi tới.

"Liễu Thư Kathy, các con làm cái gì vậy đây, vừa rồi trông thấy nơi này có khói đặc bay lên, có phải cháy hay không, ở nơi nào?" Trong thời tiết mưa đông sẽ có cây bị sấm sét bổ trúng mà bốc cháy, do đó dẫn phát lửa lớn trong rừng cây. Cho nên đối với lửa, các thú nhân là vừa kính vừa e sợ lại hướng tới, rất là mâu thuẫn. Thấy được nơi đây có khói bốc lên, cũng khẩn trương, nhất là nhìn đến một chút dấu vết đốt cháy. Diện*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

"Ngượng ngùng, a sao." Biết là lửa đã dẫn nhóm giống cái a sao tới đây, Liễu Thư hơi có áy náy: "Con chỉ là đốt một ít cỏ dại, không có làm cái gì."

"Đúng vậy đúng vậy, chính là nhiều cỏ, nên đốt lâu chút." Muốn cấp cho mọi người kinh hi, Kathy hát đệm giấu điểm mục đích thật sự của hai người họ: "Các a sao xem, đều không có cháy hỏng cái gì, không có nguy hiểm."

Nhóm giống cái đều ngẩn người, không nghĩ tới là cái lý do này, nhìn nhìn lại, chung quanh xác thực theo như lời Kathy, dấu vết nhóm lửa chỉ có một mảnh đó, vẫn là đất trống, thật là không có nguy hiểm tồn tại. Lúc này mới từ bỏ, nhưng mà vẫn lời nói thâm thía dạy vài câu, tiểu hài tử không cần nghịch lửa rồi mới nhất nhất rời đi.

"Chúng ta lửa nhóm a sao không có việc gì chứ?" Kathy vẫn có chút không yên, dù sao lần đầu tiên không thành thật, nên rất chột dạ. Liễu Thư tự nhiên không có mấy băn khoăn này, chẳng hề để ý: "Yên tâm đi, hiện tại là thí nghiệm, còn không có biết được thành công hay không đâu, nếu không được, chẳng phải là làm cho người ta cao hứng hụt một hồi."

Ngẫm lại cũng đúng, Kathy gật đầu, mang theo non nửa bao phân tro, đuổi kịp bước chân của Liễu Thư.

Cho nên dụng cụ đều tương đối đầy đủ, mọi chuyện đã sẵn sàng, ở bên ngoài bê khối gậy gỗ, cuối cùng nhìn xem thật là không thiếu gì, cô mới cần răng nhin đau đầu lấy ra mỡ mình thật vất vả tích góp từng tí một, mỡ động vật cái gì, cũng chỉ vật này thay thế rồi. (ed: theo mình hiểu thì làm xà phòng sẽ dùng dầu thiên nhiên như dầu dừa và tinh dầu nữa. Nhưng ở đây chưa có dầu tự nhiên nên nữ chính dùng mỡ động vật thay thế)

"Còn phải dùng mỡ há?" Trước không nói Liễu Thư, Kathy nhìn cũng đau lòng, mỡ rất hiếm có, tuy rằng mỡ là dùng thật để luyện ra, nhưng cũng phải nhìn là cái thịt gì, có thú trên người có rất ít thịt béo nên tinh luyện không được: "Dùng cái khác không được sao, nhất định phải dùng mỡ làm cái gì, chẳng lẽ xào đám tro bụi đó?"

Vốn còn đang đau thịt, cô thấy bộ dạng Kathy thì trực tiếp nở nụ cười, tức thì bị lời của cô ấy nói mà cười khổ không thôi. Liễu Thư không nói gì, chẳng lẽ cô nói cùng với cô ấy cái gì là sự phản ứng xà phòng hoá, và phương trình hoá học sao? Đó cũng quá hăm hại rồi, cho dù cô nói, hiểu hay không còn là một chuyện khác, cô vội ho nhẹ một tiếng mới nói: "Không có biện pháp, nhất định phải dùng." Trước khi cô không có biện pháp rất tốt khác, thì đành phải vậy.

Một khi đã như vậy, vậy thì chỉ có thể bắt đầu đi, tuy rằng đồng ý, Kathy vẫn không cam lòng, đáy lòng cũng âm thầm nói, nhất định phải làm cái xà phòng gì đó ra được, nếu không thật sự là rất thực xin lỗi bao nhiêu mỡ này, có thể làm rất nhiều ăn ngon đó.

Kỳ thực mỡ cũng cũng không cần bao nhiêu, Liễu Thư đều đã thả mỡ động lại vào trong nồi cho tan ra, lại đổ ra, đặt ở một bên. Ở dưới ánh mắt trừng lớn của Kathy mà thả chút tro than vào trong nồi đá nhỏ, lúc này mới bắt đầu trình tự chân chính đây.

Rót tro than vào trong nồi đá nhỏ, Liễu Thư lại đổ nước tỉ lệ tương đối vào, làm tro than chuyển thành như dạng cháo. Khi làm mấy thứ này thì lửa dưới lò vẫn đang cháy ổn định. Kathy vừa không chế được thế lửa, một bên ánh mắt chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm động tác của Liễu Thư, giống như sợ bỏ lỡ mất một động tác nhỏ nào, gât gao nhìn chăm chăm không rời.

Không nhìn ánh mắt mang đến áp lực của Kathy, Liễu Thư trấn định cảm cây gậy gỗ quấy, đợi cảm thấy cũng không kém nhiều, thế này ánh mắt mới phóng tới mỡ hòa tan. Cô nghĩ nghĩ vẫn kiên định gật gật đầu, vươn tay lấy qua chậu gỗ chứa mỡ, đây là sau đó cô để cho Allen hỗ trợ làm giúp, còn có tay cầm nữa. Đương nhiên là Liễu Thư vì dùng tốt, tốn rất nhiều tế bào não mới dùng đinh gỗ định lại được, thật ra cũng rất vững chắc, cũng chỉ làm một cái, cái khác sẽ không chú ý như vậy.

Bưng chậu mỡ để ở bên cạnh, cầm thìa múc một muỗng. Hiện tại Liễu Thư là một tay ổn định cầm gậy gỗ khuấy cháo tro than trong nồi đá nhỏ, một tay múc một thìa mỡ, toàn tâm toàn ý làm.

Đội cháo tro khuấy tương đối rồi, tay cầm thìa vừa động, nghiêng thìa, mỡ rơi xuống, cứ như vậy mà nhỏ giọt rơi vào trong nồi cháo than tro. Đối với yêu cầu tỉ lệ việc xà phòng hoá này, Liễu Thư cũng không biết được, biện pháp duy nhất bây giờ chính là thử một chút. Đương nhiên cái này không thể nghi ngờ là biện pháp thuần, nhưng mà cũng chỉ có làm ra như vậy, ngốc thì ngốc đi.

"Rào rào" lại là một nồi báo hỏng, Kathy sụ mặt, cái này cũng không biết là lần thứ mấy cậu ấy thất bại, Liễu Thư thí nghiệm vẫn không có thành công. Cháo tro trong nồi đá cũng vẫn không giống như cô mong muốn mà thành sự xà phòng hoá, chính là một nồi cháo, cũng không có nửa điểm biến hóa. Chờ chờ cũng chỉ có thể đợi cho cháo bị đun cạn, cái gì cũng không có.

"Tiểu Thư, không được thì chúng ta sẽ không thử nữa." Nhìn mỡ đã bị dùng phân nửa, cho dù cái này không phải của nhà mình nhưng cô cũng rất đau lòng.

So sánh với Kathy, Liễu Thư càng thất vọng, nghĩ đến lòng tin tưởng gấp đôi đi làm xà phòng, kết quả chính là kết cục thất bại, trong lòng không khó chịu mới là lạ. Từ sau khi tới nơi này cô xuôi gió xuôi nước đến nay, thật ra cô đã quên, mình chẳng qua chỉ là một người bình thường thôi, bàn tay vàng cái gì, quên đi, đó là vận khí nổ tung mới có.

"Ài." Thờ dài, Liễu Thư lắc đầu, giọng điệu tràn đầy bất đắc dĩ: "Không thử thì không thử nữa, mình quá tin tưởng bản thân rồi." Nói xong thì bắt đầu thu dọn hỗn độn chung quanh.

"Không đúng không đúng." Thấy Liễu Thư hiểu lầm, Kathy tràn đầy khẩn trương, chu miệng nói: "Mình không phải ý tứ này, mình muốn nói, chúng ta làm nhiều thứ đều không được như vậy, khẳng định xảy ra vấn đề ở chỗ nào đó. Hôm nay không được, vậy ngày mai, dù sao không có việc gì nhân rồi chơi đùa vài thứ cũng tốt." Chỉ là phí mỡ một chút, Kathy yên lặng nghĩ.

Thu dọn mọi thứ xong, nhìn xem trong nồi đá nhỏ đã có thể xác định là cháo tro phế bỏ, trong nồi này bỏ vào không ít mỡ, Kathy luyến tiếc cứ như vậy mà đổ đi, nghĩ nghĩ nói: "Trước cứ để đó đi, nhìn xem một đêm có biến hóa gì không." Nói cái này đều là nói an ủi, làm sao có thể hiện tại không được, sau một đêm thì có biến hóa chứ, nhưng Liễu Thư cũng không nói cái gì, liền đặt nồi đá nhỏ ở một bên không để ý tới, dù sao hiện tại cô cũng lười rửa nồi.

Lúc mãi làm này nọ lại không cảm thấy, giờ dừng lại mới phát hiện sắc trời không còn sớm nữa, nói vậy thú nhân và nhóm giống cái ra ngoài thu thập đều sắp trở lại. Vừa nghĩ như thế, thì phương hướng quảng trường bộ lạc truyền đến từng tiếng hô gầm, thật là đã trở lại. Dien*dan*le*quy*don
Chieu#^#Ninh

"Bọn họ đều đã trở lại, chúng ta chân đến xem, không biết Eva và Alice sẽ mang cái thứ tốt gì trở về đây." Trong giây lát thì Kathy đã quăng mắt khổ sở không có chế tạo ra xà phòng, hưng phấn đến nhảy lên, làm cho người ta thật buồn cười. Thật đúng là người thần kinh thô, nhưng mà như vậy không hẳn không phải một người hạnh phúc.

"Cậu đi trước đi, mình kêu Lỗ Cách dậy, còn phải thay quần áo nữa." Liễu Thư lại không vội, vừa rồi mới nhìn thấy, Lỗ Cách thức dậy, không biết có phải biết a ba và a ma về nhà hay không, nếu vậy, quả thật là mẫu tử liên tâm.

"Không vội không vội, chúng ta cùng nhau, mình tới mặc quần áo cho Lỗ Cách." Kathy không nên thật sự chạy tới một mình, huống chi hôm nay cô chính là đáp ứng Liễu Thư phải chăm sóc Lỗ Cách một ngày. Hiện tại thì càng không thể đi rồi, cầm quần áo be bé của Lỗ Cách đến giúp đỡ.

Liễu Thư cười cười cũng không có ngăn cản, dọn nước tiểu, thay quần áo cho Lỗ Cách xong, ôm nó cùng tiến đến hướng quảng trường bộ lạc. Hai người đi không nhanh, lúc đến nơi đã có rất nhiều người. Giống như ngày hôm qua bọn họ trở về, trận thế rất lớn. Cô nhìn trái nhìn phải, không có nhìn thấy Đạt Nhĩ và Laura, cũng thấy được Gina, ở cách cô ấy không xa chính là các thú nhân tụ cùng một chỗ.

"Tiểu Thư." Liễu Thư và Kathy vừa xuất hiện thì hấp dẫn không ít ánh mắt, Allen thì không cần phải nói, vừa về đến thì tâm tâm niệm niệm. Abby hết sức tán thành, nhớ thương là tiểu giống cái nhà hân. Bên kia Eva và Oman đi cả một ngày lúc này có thể nhớ cục cưng nhà mình cỡ nào. Thay vì nói chú ý Liễu Thư không bằng nói là trông thấy tiểu thú nhân nhà mình rất mong nhớ.

"Thế nào hả, hôm nay có thực nháo người khác hay không?" Eva vừa tiến đến thì ôm Lỗ Cách không buông tay, hôn mấy cái xong mới hỏi tình huống con trai hôm nay.

"Hừ." Liễu Thư không nói, Kathy lại chu miệng hừ một tiếng: "Khỏi phải nói tiểu hỗn đản này, nháo chết người."

Eva cũng không biết Kathy oán niệm, thật đúng là nghĩ đến Lỗ Cách quá âm ỹ người khác, nhất thời ngưng ngưng, gãi gãi đầu lúng túng nói: "Như vậy à, mình cũng biết để lại đứa nhỏ là không tốt, không bằng lần sau đi thu thập mình và Oman tách ra là được, kỳ thực đều là thú nhân, những người khác không có bạn lữ ở bên cạnh cũng rất giỏi."

Liễu Thư liếc Kathy, cười cười nói: "Đừng để ý cậu ấy, hôm nay Lỗ Cách tiểu lên người cậu ấy, lại kéo ở trên người cậu ấy, cậu ấy mất hứng đó."

"Ha ha ha, thì ra là thế." Vừa nghe nguyên nhân, Eva liền biết vì sao Kathy oán khí lớn như vậy, thực không phúc hậu cười ha ha, nếu không có Oman giúp đỡ, thì cô nàng ôm Lỗ Cách còn kém chút cười ngã rồi.

Chung quanh, người khác nghe nói, quay đầu nhìn xem, khoe miệng trong mắt đều là ý cười không thèm che giấu. Kathy tức giận không thôi đến hừ hừ,

còn thực bất mãn trừng mắt liếc nhìn Liễu Thư một cái, "Hừ, làm sao có thể nói ra chuyện mất mặt vậy chứ."

Cũng biết Kathy không có thật sự tức giận, Liễu Thư cũng không lo lắng, đương nhiên cô sẽ không nói, hôm nay thí nghiệm xà phòng vẫn không thành công, khi trong lòng buồn bực nhìn đến bộ dạng kinh ngạc của cậu ấy, thì tốt hơn không ít. Quả nhiên, hẳn là phải tìm thêm cảm giác cân bằng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Tình địch

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

"Hôm nay thế nào?" Nhìn sang chào hỏi Allen, hắn rút ra con mồi của mình đi rửa sạch, lực chú ý của Liễu Thư chuyển tới chỗ Eva, hỏi một chút tình hình chiến đấu hôm nay như thế nào.

"Cũng không khác gì các cậu, không có tìm được đặc biệt gì." Mặc dù Eva nói như vậy, nhưng mà một khuôn mặt đỏ bừng, nói chuyện cũng đặc biệt hưng phấn thì biết được cô ấy có bao nhiêu thích cái hoạt động ra ngoài thu thập này. Quả nhiên giống cái từ nhỏ đến lớn trừ phi thú nhân bảo hộ, nếu không đều không cho phép ra bộ lạc, huống chi là tập thể xuất hành lớn như vậy, làm cho bọn họ đã mới lạ lại mong chờ.

"À, Alice đâu?" Kathy nhìn trái nhìn phải, không có nhìn thấy Alice, nhất thời không vui, cau mày hỏi.

Không nghĩ tới Eva nghe xong, ngược lại nở nụ cười, nắm thật chặt cánh tay ôm Lỗ Cách, cười nói: "Alice trật chân rồi." Nhìn đáng vẻ lo lắng của hai người, lại nói: "Không cần lo lắng, chỉ là lúc đi đường không cẩn thận té vào trong hố, hiện tại bên cạnh cậu ấy có Ngải Đạt chiếu cố, không có việc gì."

Vừa nói tới Ngải Đạt, mấy người hai mặt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, sau đó từng người hiểu trong lòng mà không nói. Alice tự cho là bản thân mình cẩn thận giấu giếm tâm tư nhỏ rất tốt, lại không biết là, bộ dạng khác thường của cậu ấy mỗi một lần gặp được Ngải Đạt đã sớm làm cho mấy người bạn tốt biết rõ ràng trong lòng, cũng chỉ có cậu ấy còn che giấu thôi. Hiện tại xem như vậy cũng sắp tu thành chính quả, thật đáng mừng.

"Ai nha, cứ theo đà này, chúng ta có thể cử hành nghi thức khế ước tập thể rồi." Trước tiên, Kathy nghĩ đến chính là cái này, cao hứng nheo hai mắt lại, hình như bắt đầu mưu đồ lên.

Nói tới khế ước, Liễu Thư cũng nghĩ đến hình như mình đáp ứng Allen đợi đến mùa xuân năm sau thì làm bạn lữ của hắn. Nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không nhắc tới, trong lòng Liễu Thư cũng không biết là nên thấy may mắn, hay là mất mát. Đến bây giờ cô vẫn do dự, cảm giác có chút giống như chứng lo lắng trước hôn nhân, nhưng mà Allen cái gì cũng không nói, cô lại bắt đầu nghĩ có phải hắn không muốn hay không, trước mắt là lo được lo mất.

"Ừ ừ, như vậy rất tốt, đến lúc đó bộ lạc có thể càng náo nhiệt chút." Eva rất đồng ý gật gật đầu, sau đó lại nói với Liễu Thư: "Các cậu cũng còn chưa có nấu com đi, mỗi lần đều là Liễu Thư làm, hôm nay đến nhà mình ăn đi, để mình làm, mình cũng học đã lâu rồi, rốt cục có thể thi triển tài năng."

"Cậu?" Kathy hoài nghi liếc nhìn cô bạn hai cái, thực không nể mặt nói: "Cậu có thể không, đừng đến lúc đó không thể ăn nha."

Eva tức giận, lấy ra cái tay liền đánh Kathy một cái, hí mắt oán hận nói: "Tốt, cậu ghét bỏ thì không ăn là được, chúng ta cùng nhau ăn còn cậu ngồi nhìn, nói vậy cũng có thể nhìn no bụng."

Thấy mình chọc Eva tức giận, Kathy vội lấy lòng tiến lên: "Ài ài, đừng nha, mình nói đùa thôi, mình tin tưởng Eva hiền lành thông minh làm ra nhất định ăn rất ngon, mình muốn ăn, nhất định phải ăn no ăn no." Ghé vào bên cạnh bạn tốt lượn lờ, vì ăn, con hàng này quả nhiên là không có bất luận cái tiết tháo và hạn cuối gì.

Liễu Thư cười tủm tỉm nhìn hai người làm âm ỉ, cũng không tiến lên, chỉ là nhìn thì thấy rất tốt. Cuộc sống hiện tại, tuy rằng đủ loại không như ý, nhưng không hẳn là không phải một loại hạnh phúc, người và chuyện chung quanh, bao nhiêu thứ mà trước đây có cầu cũng cầu không được, ví dụ như Allen, ví dụ như những bạn thân mật tốt này.

"Tiểu Thư." Nghe được Allen kêu mình, Liễu Thư cũng không lại để ý tới hai người chuyển qua đi tìm người. Quả nhiên, vẫn là chú ý hắn nhất, thôi thôi, cứ nhận định đi.

Trông thấy Allen mang theo con mồi xử lý tốt đi tới hướng mình, còn có thú nhân khác đi cùng, Abby, Carmen, Noah, còn có một thiếu nữ giống cái. Giác quan thứ sáu của nữ nhân làm cho Liễu Thư chú ý vị thiếu nữ giống cái này nhiều hơn một chút. Bộ dáng mười bảy mười tám tuổi, dáng người cao gầy, làn da trắng nõn, một khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thanh tú, tóc dài đến thắt lưng được bện chính tề thành cái bím ở trước ngực. Trên đó tô điểm thêm chút hoa đại hái ở ven đường, thật ra làm cho thiếu nữ càng thêm thanh lệ.

"Liễu Thư." Các thú nhân chào hỏi, Liễu Thư gật gật đầu, cũng chào hỏi từng người, cuối cùng ánh mắt nhìn về phía trên người thiếu nữ từ khi tới đây thì nhìn chằm chằm vào chính mình. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Ha ha, Liễu Thư giới thiệu một chút, đây là em gái Noreen của tôi, nó còn chưa có trưởng thành." Noah gãi gãi đầu, đứng ra giới thiệu nói: "Hôm nay thu thập nó cũng đi, vừa trở về thôi." A ba Noah đã mất, chỉ có một a ma và em gái, hẳn làm ca ca rất thương yêu em gái của mình.

"Xin chào." Liễu Thư cười cười hỏi trước.

Noreen chu môi, một lát sau mới nói: "Ừ, tôi gọi là Noreen, còn có qua mùa đông năm nay thì tôi đã thành niên rồi."

Nói cho cô cái này làm chi, Liễu Thư khó hiểu, nhưng cũng không muốn biết nhiều, chỉ là bình tĩnh gật gật đầu: "Vây thật sự là chúc mừng, thời điểm trưởng thành sẽ tặng lễ vật." Liễu Thư cũng chỉ vừa nói như vậy, cô còn không biết, nơi này trưởng thành là rất quan trọng, cũng phải cử hành nghi thức, mà lễ vật cũng là người thân cận đưa tặng.

"Tôi không cần của cô." Noreen một chút mặt mũi cũng không cho mà phản bác ra tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Allen ở bên kia từ khi tới đây thì ánh mắt lúc nào cũng không rời khỏi trên người Liễu Thư, trong lòng chua chát: "Tôi muốn anh Allen đưa lễ trưởng thành cho tôi."

Lời này vừa ra, Liễu Thư còn không rõ tình huống sao, chẳng qua trong lời nói của nữ hài này, chỉ cần không phải ngốc từ đều có thể nghe ra hàm nghĩa trong đó. Huống chi cô nàng còn không có bất luận che giấu cái gì mà nhìn chăm chăm nhìn chăm vào Allen kia, tình cảm trong mắt ai cũng nhìn thấy. Đột nhiên có loại cảm giác đồ của mình bị người mơ ước, không, không phải cảm giác, hiện tại đang phát sinh.

Noah biến sắc, lời kéo em gái: "Em nói nói ngốc gì đấy, thích lễ trưởng thành, anh trai tặng cho em không tốt sao?" Nói xong nhìn nhìn biểu tình không có gì thay đổi trên mặt Allen và biểu tình khó hiểu của Liễu Thư, cả mặt xấu hổ: "Noreen còn nhỏ, mới trước đây thường cùng nhau đùa với bọn Allen."

Lời này là giải thích cho Liễu Thư nghe. Chẳng những thú nhân có tính chiếm hữu đối với giống cái, ngược lại giống cái cũng giống vậy. Làm anh trai sao lại không biết tâm tư của em gái, thời điểm còn nhỏ a ba bọn họ còn sống có chút chiều có đối với anh em Allen và Oman. Khi đó bọn họ thường chơi chung với nhau, em gái đi theo tựa như cái đuôi. Đến khi a ba hẳn mất, trái lại là Allen và Oman chiều có đến một nhà ba người bọn họ, mà dần dần em gái lớn lên cũng đang chậm rãi bắt đầu cảm mến.

Giống cái Allen cứ trở về Noah liền muốn gặp, vốn đang kỳ vọng Allen không có coi trọng người ta, cũng không nghĩ tới, cuối cùng là lưỡng tình tương duyệt, không ai có quyền đi ngăn cản, càng không thể phá hoại. Noreen là em gái của mình, làm sao Noah không đau lòng, nhưng có một số việc hẳn cũng bất lực, ngăn cản lâu như vậy, vẫn không có khuyên nhủ được em gái.

"Anh Allen, anh muốn đưa cho em hay không?" Noreen căn bản không để ý tới Noah, chỉ nhìn Allen, nói xong thì tiến lên muốn kéo cánh tay Allen, giống như trước kia muốn trèo lên trên làm nũng, nhưng mà kỳ vọng của cô ta lại tan vỡ rồi.

Allen nghiêng người một cái tránh khỏi Noreen, khề cau mày nhìn về phía cô ấy: "Noreen, lễ trưởng thành của em hẳn là để cho Noah và a ma của em chuẩn bị, hoặc là bạn lữ tương lai của em, nhưng không phải là anh." Allen cũng không ngốc, làm sao không rõ cảm tình của Noreen đối với mình, nhưng nếu như mà thích, hẳn cũng sẽ không làm bộ như không biết, a ba Noah và Noreen chăm sóc anh em bọn họ, Allen cảm kích bọn họ, đối đãi anh em Noah cũng như anh em của mình, nhưng tuyệt đối không có cảm tình bạn lữ trong đó.

"Làm sao có thể như vậy, anh Allen?" Noreen cũng sắp khóc, từ bé thích nhất trừ bỏ anh trai Noah của mình thì chính là anh Allen, tâm nguyện lớn nhất chính là muốn làm bạn lữ của anh Allen. Nhìn hẳn trưởng thành thì bắt đầu lo lắng, thú nhân sau khi thành niên có thể tìm bạn lữ, thật vất vả mình cũng sắp rồi, chỉ cần một khi trưởng thành là cô có thể khế ước, không nghĩ tới, thế nhưng sẽ có một cái chuyện xấu lớn như vậy.

Nghĩ như vậy, Noreen nhìn về phía giống cái được người trong toàn bộ lạc khen ngợi, mà quan trọng hơn là Allen ca ca thực thích, muốn khế ước, "Hừ, không có xinh đẹp như tôi, tóc không có dài như tôi, dáng người không tốt như tôi, ừm, cũng chỉ trắng hơn tôi một chút, nhưng đây là có thể xem nhẹ. Nhưng lại không trẻ tuổi như tôi, còn không có cao như tôi, ánh mắt của anh Allen có bị vấn đề hay không hả. Làm sao coi trọng giống cái khô quắt, muốn diện mạo không có diện mạo, muốn dáng người không dáng người hả".

Liễu Thư cũng không biết trong lòng tiểu giống cái bố trí mình thế nào đâu, nếu như biết được, chỉ sợ tuyệt đối sẽ bị tức giận không thờ nổi, thật là một nữ nhân độc miệng.

"Mọi người tiếp tục, tôi trở về trước." Carmen không có hứng thú xem trận trò khôi hài này, gật gật đầu với mọi người, thân nhiên rời đi.

Abby xấu hổ nhìn, cảm thấy mình khó mà nói gì, cười cười khô khan ngượng ngùng: "Cái kia... mình đi xem Kathy, các cậu tiếp tục, tiếp tục..."

"Noreen, đừng náo loạn, Allen đã có bạn lữ." Thấy có người nhìn qua hướng bên này, Noah không nghĩ làm cho quá khó coi, hạ giọng nói.

"Cô cũng thích anh Allen?" Noreen quen tùy hứng, mới mặc kệ anh trai khổ tâm, mắt nhìn chăm chăm vào Liễu Thư, đột nhiên mở miệng hỏi.

Allen có chút không kiên nhẫn, để cho giống cái khác đi tìm đến, hẳn cảm thấy đây là tổn thương Liễu Thư, đã bắt đầu bất mãn trong lòng, hẳn đang định muốn nói gì, cũng không nghĩ tới, từ lúc Noreen nói chuyện thì Liễu Thư vẫn không có mở miệng lúc này đã nói.

"Đúng vậy tôi thích Allen." Ôm cánh tay đứng đó, bình tĩnh nhìn tình địch nhỏ, Liễu Thư có chút không nói gì, vẫn là một đứa nhỏ thôi.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên Liễu Thư nói thích mình, nhưng mỗi lần nói ra đều đã làm cho Allen cao hứng thật lâu, nhất là hôm nay, thế nhưng trước mặt thật nhiều tộc nhân nữa. Thú nhân cao lớn tuần lảng bắt đầu đỏ mặt lên, nếu không phải làn da màu đồng mà nói, có lẽ đã có thể trông thấy đỏ ửng.

"Cô... cô, tôi cũng thích anh Allen, hơn nữa đã thích thật lâu." Noreen mới không quan tâm cái khác, hơn nữa ở trong mắt bộ lạc nơi này, lớn tiếng nói ra cảm tình mới càng thêm chân thành tha thiết, cho nên cô ta nửa điểm thẹn thùng cũng không có: "Tôi muốn cạnh tranh với cô."

Liều Thư còn không có động tác, Allen đã đen mặt trước, hẳn cũng không phải là thứ gì đó dễ giống cái muốn cạnh tranh. Tuy rằng trong bộ lạc cũng có thú nhân rất ưu tú được đa số giống cái lựa chọn, nhưng hẳn cũng không muốn mình đụng phải việc này, hẳn chỉ muốn ôm Tiểu Thư của hắn sống thật tốt mà thôi. Diendanlequydon~ChieuNinh

"Như vậy không thể được." Liều Thư lắc đầu, thật đáng tiếc cự tuyệt, có người xem náo nhiệt ồ lên, bọn họ còn không có đụng phải cự tuyệt cạnh tranh đâu. Thú nhân là sẽ không, mà phần lớn giống cái cũng sẽ không cự tuyệt đối phó khiêu khích, Liều Thư cảm thấy loại chuyện không đầu óc này, cô thật sự không muốn đi làm. Thời gian của cô rất quý giá, không lý do gì lãng phí ở chuyện này, hừ.

"Cô sợ?" Noreen tự cảm thấy mình chiếm được chân tướng, ngây ngất cười nhìn Liều Thư: "Vậy cô chính là tự động nhận thua."

Nhận thua, Allen đều giật mình, thế nào vừa nói thích mình, lại không cần hắn, hẳn có chút ủy khuất mặt nhăn nghiêm mặt, muốn nói cái gì đó, lại nhìn đến ánh mắt cảnh cáo Liều Thư quăng tới, thì ngừng lại. Quên đi, mình không nói còn không được sao, sờ sờ tim nhỏ không yên, ngồi trở về.

"Không, không phải nhận thua." Tại thời điểm Noreen cao hứng muốn tuyên bố mình thắng, Liều Thư vươn ngón tay, lắc lắc, đặc biệt bình tĩnh chậm rãi nói: "Allen không thích cô, mà tôi và hắn sắp khế ước, cho nên không tồn tại thắng thua, bởi vì hắn đã là của tôi."

Mọi người ồ lên, khe khẽ nói nhỏ, nói xong thì cảm thấy lời này thật đúng là rất có đạo lý.

Sắc mặt Noreen trắng bệch, chỉ vào Liều Thư, tức giận đến nói không ra lời: "Cô cô... oa, bắt nạt người ta..." Tiểu giống cái bị ức hiếp ủy khuất khóc lên.

Khóe miệng Liều Thư co rút mãi, nhìn Noreen đang khóc lớn, rất là cạn lời, quả nhiên là một đứa nhỏ, còn chưa nói được mấy câu đâu thì đã khóc rồi, giống như thật sự là cô bắt nạt vậy, thực oan uổng có được hay không? Rõ ràng là người đến khiêu khích trước, có được không, cả đầu hắc tuyến.

"Được rồi, Noreen đừng khóc." Noah cả đầu đầy mồ hôi đỡ dành em gái.

"Đồ mít ướt, không thắng được thì bắt đầu khóc." Kathy nhận được tin tức chạy tới, vừa tiếc nuối mình không nhìn được chuyện quá phần khích, vừa chạy đến bên trong, nói móc Noreen: "Ồi giời, đừng có không thắng thì khóc nhè chứ."

Đầu Noah cũng to ra, nhưng mà đối với Kathy quấy rối một chút biện pháp cũng không có, chỉ có thể đưa ánh mắt xin giúp đỡ đến Abby. Đáng tiếc Abby chỉ có thể cho hắn động tác nhún vai lực bất tòng tâm, trước đó hắn muốn nhúng tay vào còn không được, huống chi là hiện tại.

Hết chương 23_Q2.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Sự xà phòng hóa

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Noreen khóc lớn, một phương diện nào đó thì làm giống cái từ nhỏ đến lớn đều là được sủng, cho dù đều là giống cái, lại nể mặt cô ta còn nhỏ cũng sẽ không có ai gây khó khăn cho cô ta. Đây vẫn là lần đầu tiên cô ta gặp phải lúng túng do Liều Thư gây ra, cũng ủy khuất khóc không nghe ai. Đường nhiên về phương diện khác cũng là muốn Allen trông thấy thì phải đau lòng cô ta, an ủi một chút.

Chẳng qua ý tưởng thì tốt đẹp, sự thật lại không như cô ta dự đoán. Allen vốn còn rất ủy khuất, nhưng Liều Thư nói câu kia "... Thuộc về ta", làm cho hắn sóng lòng sôi sục. Đây quả thực chính là tuyên ngôn, thú nhân còn kém không kích động tiến lên ôm lấy giống cái mà hồ gầm một tiếng, nhưng nghĩ đến tính tình Liều Thư, vẫn là từ bỏ, chớ chọc nàng mất hứng.

Thấy em gái nhà mình khóc nức nở, Noah vừa đau lòng lại vừa đau đầu, không phải hắn làm anh trai không giúp đỡ em gái, nhưng loại chuyện này làm sao hắn có thể nhúng tay chứ. Allen không thích Liều Thư hoặc là Liều Thư không vừa ý hắn thì còn tốt, nhưng mà hai người đều sắp khế ước, vừa rồi còn tuyên ngôn cho nhau kia, cho dù là cây kim, cũng không cách nào chen vào, còn tiếp tục như vậy, mọi người đều cảm thấy khó khăn.

Allen ngây ngất tòa bong bóng trái tim màu hồng, chú ý tới Noreen còn đang gào khóc, chỉ có thể bắt đắc dĩ tiến lên khuyên nhủ: "Noreen, em đừng như vậy, em sẽ gặp được bạn lữ tương lai của em, chính là thú nhân đối với em tốt nhất." Cũng là hắn nhìn tiểu giống cái này lớn lên, hẳn không đến mức ý chí sắt đá.

Liều Thư chặc chặc thăm than, quả nhiên, xã hội nguyên thủy thực phóng khoáng, nếu là người hiện đại thì lúc này nên khóc như hoa lê dầm mưa chọc người triu mến. Còn Noreen cực kì phóng túng, oa oa khóc lớn, nước mắt nước mũi cùng tuôn, cả khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đã biến thành mặt mèo hoa, cũng không thấy người chung quanh ghét bỏ.

Vừa lau nước mũi nước mắt trên mặt, tiểu giống cái Noreen dừng khóc trong một giây, nhìn Allen quật cường nói: "Hừ, dù sao thì em sẽ không buông

tay, các người cứ chờ đi, chỉ cần không có kẻ ước thì em còn có thể." Nói xong cũng không để ý những người khác, tách mọi người ra liền bỏ chạy đi rồi.

"Cái kia... ngưng ngưng, Noreen tính tình cứ như vậy." Noah gãi gãi ót, nhìn nhìn Allen và Liễu Thư, ngưng ngưng cười cười nói: "Hai người cũng nhanh trở về đi thôi, tôi đi xem."

"Kỳ thực tôi vốn cũng nghĩ đến Allen sẽ chờ Noreen trưởng thành." Kathy từ từ đến một câu này, trên mặt mọi người đều hơi cứng đờ, Abby vội ho một tiếng, đen cả mặt. Đây thật là tự vạch áo cho người xem lưng, thế nào mà hần lại coi trọng một giống cái ngốc làm cho người ta không thể chống đỡ được như vậy hả, thật là triệt để bị thống.

"Eva, không phải cậu nói đi nhà cậu ăn sao, được, cứ định như vậy đi." Giống như là không có nghe được lời Kathy nói, Liễu Thư biểu tình như thường nói.

"Ừc..." Sừng sốt một chút, phản ứng kịp, Eva vội gật đầu: "Đúng đúng, nhưng mà hôm nay nhà mình không có người ở, lửa cũng chưa nhóm đâu, vẫn là đi qua chỗ cậu đi, như mà mình nấu cơm."

"Được." Cho dù không nói cô cũng tính như vậy, Liễu Thư gật gật đầu: "Vậy đi thôi." Những người khác mặc kệ xem náo nhiệt hay là đang làm gì, đều đi rồi, bọn họ cũng cần phải trở về.

Allen cảm xúc suy sụp, hần cảm thấy Liễu Thư hần là tức giận, ai cũng sẽ như vậy, dù sao hôm nay chuyện này xảy ra quả thật là bởi vì mình, có ảo não thế nào đi nữa thì cũng không thể tỏ rõ tâm tình hiện tại của hần.

"Anh còn đứng ngẩn ra đó làm cái gì, đi mau." Cô quay đầu liếc mắt nhìn thú nhân cúi thấp đầu đi quá chậm một cái, đột nhiên thì thấy con hàng này rất đáng thương. Nếu hình người có hai cái lỗ tai mà nói, như vậy hiện tại khẳng định là đang cụp xuống, cô mắng trong lòng "đáng", lại yên lặng đau lòng, cuối cùng vẫn lắc đầu, kêu một tiếng. ChiêuNinh~diên~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Vẫn là câu nói kia, nếu có lỗ tai, hiện tại sau khi nghe nói như thế, hai cái lỗ tai tròn tròn của Allen sẽ "bật mạnh" một cái dựng thẳng lên, tưởng tượng thấy hình ảnh đó, Liễu Thư nhin không được cười.

Nhìn thấy ý cười của Liễu Thư, biết cô khẳng định không phải đang trách mình, Allen được một tác lại muốn tiến một thước lập tức đi nhanh hai bước tiến lên, thật cẩn thận vươn tay giữ chặt đối phương: "Tiểu Thư..."

"Buông tay." Cô mới không thừa nhận mình có chút mềm lòng đâu, đáng tiếc mình là lông tơ không, nếu hiện tại Allen hóa thành một con mèo bụi mà nói, chắc chắn cô sẽ không chống cự được đi..

Liễu Thư quyết định thu hồi những lời này, nhất là khi nhìn đến thú nhân trước mắt một giây hóa thành mèo bụi, khóe miệng nhin không được co rút mãi, cái tình huống gì đây, chẳng qua mình là nghĩ một chút mà thôi, tới mức này sao.

Thú nhân đương nhiên sẽ không nói, hần đã sớm cảm giác được Liễu Thư mê luyến đối với hình thú của hần không thể nào lý giải được. Đương nhiên cái này với hần mà nói quả thực là cái kinh hi, kỳ thực thú nhân càng thích hình thú của mình, bởi vì như vậy có vẻ có lực lượng. Bọn họ là tín ngưỡng thần thú, thần thú thì lại đại biểu cho lực lượng không gì sánh kịp.

Đối với cái yêu thích này của Liễu Thư Allen rất cao hứng, mỗi khi hóa thành hình thú nhìn thấy cái loại ánh mắt lửa nóng không chống đỡ nổi của cô nhìn mình, đều làm cho hần dâng lên một nỗi xúc động từ đáy lòng bành trướng tới một chỗ nào đó. Nhưng mà đều bị hần ngăn chặn, hần là thú nhân tốt không thể như vậy.

Khi nhìn thấy ánh mắt Liễu Thư mềm đi, biết mình lại đúng rồi, còn mèo bụi không khỏi sung sướng nheo mắt thú lại. Một cái đuôi cộp như roi thép chậm rì vung qua vung lại ở phía sau lưng, một cái đầu màu đỏ kim khe khẽ đi qua cạp a cạp. Cạp đến nỗi Liễu Thư có muốn tránh cũng không chỗ để tránh, chỉ có thể oán hận xoa cái đầu màu đỏ kim của thú nhân, vô đến rồi loạn mới bỏ qua.

Thật tàn bạo vô mèo bụi một chút, Liễu Thư ngẩng đầu thì thấy, hay thật, mọi người đi hết rồi, chỉ thừa lại hai người bọn họ. Mấy người Eva thì không cần phải nói, khẳng định là có ý rồi, cô rất âm ức lại trừng mắt liếc nhìn Allen còn đang khoe mẽ cạp trên người mình một cái, tức giận nói: "Được rồi được rồi, mau trở về đi thôi, chậm nữa thì sẽ không được ăn, tôi cũng đói bụng."

Vừa nghe Liễu Thư đói bụng, Allen cũng không làm gì khác, tiến lên vài bước, dùng cái đuôi ngoắc ngoắc Liễu Thư, ý bảo nàng ngồi lên đi. Liễu Thư cũng không trì hoãn nhiều, dù sao đã ngồi qua rất nhiều lần, cô sai chân một bước an vị trên người mèo bụi có ý nằm thấp xuống, ngồi ổn rồi, thuận tay vỗ vỗ phía sau lưng của hần nói: "Đi thôi."

Cho dù là cất bước, tốc độ của Allen thực sự nhanh, không qua bao lâu thì đã đến sơn động của cô. Lúc này bên trong đúng là Eva Oman còn có Abby và Kathy. Còn chưa có đi vào thì bỗng nghe được bên trong ồn ào náo nhiệt không biết đang nói cái gì đó, cô tự nhận chắc chắn là đang nói bất quái cô cái gì đâu ấy, Liễu Thư mặt tối sầm đi vào trong.

"Mọi người đang làm gì?" Vừa đi vào thì nhìn thấy bốn người vây quanh một vòng, ngồi trên mặt đất không biết đang làm đó, bất quái cũng không cần dùng cái tư thế này đi.

"A, không làm gì, không làm gì." Kathy bị dọa nhảy dựng, trước khi đứng lên, hai tay vội vàng xua xua ở trước người, giấu đầu hở đuôi chính là nói cô nàng.

Trợn trắng mắt nhìn giống cái đon thuần không có cách nào cứu được, Liễu Thư cũng chẳng quan tâm cô nàng mà lập tức đi tới. Lúc này những người khác cũng lục tục đứng lên, trong tay Eva còn nắm nồi xềng, thần sắc trên mặt tràn đầy xấu hổ, cái này hình như là có biến.

"Mọi người làm sao vậy?" Liễu Thư nhú mày: "Đều tụ lại đây làm cái gì, Eva, không phải cậu nấu com sao?"

"Tiểu Thư..." Eva áp a áp ứng: "Vừa rồi mình chuẩn bị nấu com, nhưng mà không cẩn thận làm hỏng đồ gì đó của cậu rồi."

"Làm hỏng rồi cái gì vậy?" Cô hẳn là không có cái gì trân quý có thể bị làm hỏng đi, nhưng mà nhìn bộ dạng Eva có vẻ không giống. Trong lòng nghĩ thì nhìn về phía Kathy, còn thú nhân, muốn nói lại thôi, cô sẽ không hỏi.

"Cậu, cậu đừng nhìn mình..." Kathy vẻ mặt đau khổ, uể oải nói: "Kỳ thực không có gì quan trọng, vốn là muốn đồ đi, nhưng mà mình kiên quyết giữ lại nhìn xem có thể dùng hay không, hiện tại bị làm như vậy, thật sự phải đồ."

"Là... cái xà phòng kia?" Nhiều tin tức như vậy, Liễu Thư lại đoán không ra nữa thì sẽ không được rồi, cô do dự hỏi.

"Ừ ừ." Eva meo máo: "Mình thật sự không phải cố ý, mình còn tưởng rằng là cậu làm cái gì ăn nữa, còn ném một miếng, hương vị thực không ra sao cả, còn không có để muối, cho nên mình để lại bỏ vào một chút..." Còn lại không cần phải nói thì đều biết.

Kathy rất hối hận, bản thân mình chậm một chút đã bị Eva nhanh tay xuất động trước, nhưng mà cũng không phải là chuyện lớn gì, cho nên cô cũng không để ở trong lòng: "Lần sau chúng ta lại làm thì tốt rồi."

Liễu Thư tự nhiên sẽ không vì chút việc nhỏ này mà trách Eva, dùng lời nói của Kathy vốn chính là muốn đồ đi, nghe xong tất cả rồi cô bắt đầu dĩ nhiên nói: "Chút việc nhỏ ấy các cậu làm ra trận địa lớn như vậy là làm sao? Được rồi được rồi, Eva cậu vẫn nên nhanh chóng nấu com đi, mình thật đói, đang chờ ăn món ngon nấy vị của cậu đây."

Nếu Liễu Thư cũng không trách mình, tự nhiên là đều rất vui mừng. Vẫn giống như là trước kia, Abby và Oman đi giúp Allen nướng thịt, mà hôm nay đầu bếp bên giống cái thay đổi người cũng không kém, chỉ là trông đứa nhỏ đổi thành Liễu Thư mà thôi, Kathy? Ừm, coi như cô ấy làm trợ thủ đi.

Liễu Thư vẫn rất là hiếu kỳ cháo tro bị Eva hiểu lầm mà bỏ muối vào rốt cuộc biến thành cái dạng gì mới làm cho bọn họ quá sợ hãi như vậy. Cô chợt nhìn mọi người đều có chuyện làm thì ôm Lỗ Cách đi qua nhìn, thế nhưng vừa nhìn thì trực tiếp kêu lên.

"Làm sao vậy, làm sao vậy?" Vừa rồi Allen đã muốn hỏi xà phòng trong miệng Liễu Thư và Kathy là cái gì, nhưng nghĩ Tiểu Thư đói bụng, vẫn là vội vàng làm com, cũng không có đi tới hỏi.

"Tiểu Thư, Tiểu Thư?" Eva cũng sắp khóc.

Kathy cũng là mờ hồ đầy cả đầu, không phải nói không quan trọng sao, tại sao có thể như vậy.

"Cậu quả thực chính là phúc tinh của mình." Chuyện biến chuyển thần kỳ, Liễu Thư đột ngột quay người lại ôm lấy Eva kêu to, dọa người khác nhảy dựng, nhưng mà thấy cô vui vẻ đến nhảy lên giống như cũng không phải chuyện xấu gì. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

"Cậu... ực, sao lại thế này?" Eva bị gấu ôm lấy mờ mịt cả đầu.

Tiếp tục ôm Eva cao hứng kêu to hai tiếng, cuối cùng lưu luyến không rời buông ra, Liễu Thư cười thấy rằng không thấy mắt: "Cả một buổi sáng mình làm xà phòng cũng không có thành công, không nghĩ tới cậu lại đánh bậy đánh bạ giúp mình đại ân, cậu yên tâm, chờ mình làm xong nhóm đầu tiên, nhất định sẽ tặng cho cậu."

Xà phòng là cái gì, Allen không hiểu được, nhưng mà trước đó Eva đã được Kathy phổ cập khoa học, ngay từ đầu nghe được rất là cao hứng, bởi vì nhà cô dự đều dùng xong bỏ kết dự trữ. Trước kia khi không dùng thì không biết, nhưng sau khi dùng qua rồi, lại để cho cô không có thứ khác biệt thay thế, gọi đầu rồi vẫn cảm thấy đầy dầu rất ngứa ngứa, thân mình cũng chính là cảm thấy tắm không sạch. Rửa nồi đĩa, mỡ bên trong vẫn còn, những thứ này thì cũng thôi, nhưng mà tắm rửa cho Lỗ Cách, cũng không thể qua đâu.

Biết Liễu Thư phải làm xà phòng có thể thay thế trái bồ kết miễn bàn cô có bao nhiêu cao hứng. Cho dù hiện tại không có thành công, nhưng luôn sẽ được, trực giác của cô là rất tin tưởng, nhưng mà dù thế nào thì Eva cũng thật không ngờ mình đánh bậy đánh bạ thế nhưng đã hoàn thành cái mục tiêu lớn này, cô cũng cảm thấy không chân thực đâu.

"Không phải đâu, chính là thứ đen tuyền này hả?" Kathy trợn mắt há hốc mồm nhìn thứ gì đó trong nồi đá nhỏ nhà mình, biểu tình hơi cạn lời.

"Còn không phải sao, không nghĩ tới, thế nhưng sẽ là như thế này." Liễu Thư làm bầm lâu bầu, trong lòng cũng biết là sao lại thế này, hình như trong quá trình sự xà phòng hoá có một chút là phải bỏ kiềm. Ở đây thì không có kiềm, mà trong muối thì có, cho nên đây là chân tướng thành công, cũng do cô đi vào ngõ cụt. Cũng may mắn có Eva làm ra cái này, bằng không cũng không biết cô phải thí nghiệm bao lâu nữa. Thật ra cô thì không sao cả, nhưng mà Kathy nhìn hẳn là thực đau lòng đi, thật nhiều mỡ.

"Đây là xà phòng hả?" Abby tiến lên chọc chọc bị kêu xà phòng đông đặc trong nồi đá nhỏ, biểu tình thực hoài nghi, cái này thật sự có thể tẩy sạch sao? Hẳn cũng biết, đây là tro than thêm mỡ, ừm, lại thêm muối mới biến thành như vậy, cho nên hẳn rất ngạc nhiên.

Liễu Thư cũng muốn xác định một chút có dùng được không, nếu không được, chính là cao hứng hụt một hồi. Cô ngồi qua thì thấy, cháo tro trong nồi đá nhỏ đã bắt đầu đông đặc lại, thành một dạng vật chất như keo dán, cũng không phải là đen tuyền, mà là trong màu đen lộ ra chút trắng vàng, nhưng lại có

một cỗ hương vị xà phòng. Cô vui vẻ trong lòng, xem ra là thành công rồi.

"Chờ một chút, đợi chúng nó hoàn toàn cứng rắn lại, chúng ta lại đến thử xem." Liễu Thư đề nghị, những người khác cũng nóng vội nhưng cũng không đi nghị.

Qua khúc nhạc đệm này, tâm tình của mấy người lại bị xà phòng hấp dẫn rất lớn. Tốc độ Eva nấu com cũng lên rồi, đồ ăn vẫn là mấy thứ Liễu Thư đã làm, thịt nướng và mấy thứ rau dại xào trứng này. Các thú nhân tùy ý ăn một chút, món chính vẫn là thịt nướng, bọn họ cần nhiệt lượng lớn, không có biện pháp.

Thời điểm ăn com nhắc tới Alice, kết quả được báo cho biết, nàng được Ngải Đạt đưa qua chỗ Vu y đi bồi thuốc, sau đó trực tiếp ở lại com, cho nên bọn họ cũng không cần đợi, tự mình bắt đầu là tốt rồi.

Hết chương 24_Q2.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Lại lấy

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Đợi đến khi mặt trời chiều ngả về tây chao trong nôi đá nhỏ đã đông đặc lại tốt lắm, lấy tay chọc chọc còn có chút mềm nhuyễn, nhưng sẽ không dính tới tay, Liễu Thư ngồi xồm ở đó nhìn mà ngây ngất không thôi. Hiện tại đã biết cái thí nghiệm này còn cần thêm một vị nguyên liệu chính là muối, nói vậy thử lại vài lần có thể tìm được tỉ lệ, đến lúc đó có thể sản xuất ra sản lượng lớn. Nhưng mà một mình cô khẳng định là giải quyết không được cho toàn bộ lạc, vẫn phải dạy phương pháp này ra, cái này đối với Liễu Thư mà nói cũng không có gì.

Ngày mai thì lại tới lượt mấy người Liễu Thư ra ngoài thu thập, rất nhiều chuyện đều phải làm, ấu tể thú nhiều lông cô cũng muốn nuôi dưỡng, chuồng còn chưa có đắp nữa. Lần trước nhổ được một ít cây hoa tiêu còn không có trồng xuống, hoa tiêu ngắt trở về cũng không có xử lý tốt, và một đồng lớn chuyện khác. Đột nhiên Liễu Thư phát hiện giống như mình trở nên bận rộn, quả nhiên mùa xuân chẳng những con ong mật bề bộn nhiều việc, cô cũng vậy.

Thời gian còn sớm, Allen thì không ngại cực khổ từ bên ngoài chuyển nhiều tảng đá trở về, làm chuồng cho đám thú con, dùng hàng rào khẳng định là không được, mấy vật nhỏ rất giao hoạt. Cho nên phía dưới tốt nhất là dùng tảng đá lót lên, cho dù chúng nó có lợi hại hơn nữa cũng không thể cào tảng đá cứng rắn thành cái hố để đi ra.

Lần trước đắp giường đất đã rất kinh nghiệm nên Allen nửa thú hóa trên tay, dùng móng vuốt sắc bén cắt bằng tảng đá, lại lót từng khối một chồng lên nhau. Liễu Thư có lòng muốn hỗ trợ, nhưng đều là việc nặng, thân thể nhỏ nhỏ của cô thật sự không thể tới. Cô sờ sờ cảm tiền lên đẩy đẩy tường đá lót kỹ, có chút nói lòng, dù sao cũng không có xi măng kết dính lại, nhưng mà không có xi măng thì vẫn có thể dùng cái khác thay thế. Nghĩ tới cái này, Liễu Thư xoay người đi trở về, thời điểm lại tới thì trên tay mang theo một cái thùng gỗ, tất cả bên trong đều là bùn nhão.

Allen đang lót tốt, thấy Liễu Thư cầm trong tay một cái thùng đi tới còn đang kỳ quái, lại nhìn thấy cô cả người là nước bùn thì dọa nhảy dựng, vội vàng bỏ hết việc trong tay, ba bước thành hai bước chạy đi qua, nhìn kỹ cô từ trên xuống dưới, miệng cũng vội vàng hỏi: "Em đây là làm sao vậy, bị té ngã sao?" Khiến cho nước bùn đầy người.

Thấy Allen đáng vẻ khản trương, Liễu Thư buồn cười lại cảm động nhiều hơn, vội giải thích nói: "Tôi không có chuyện gì, chính là hòa chút bùn nhão, mới biến thành như vậy."

"Bùn nhão làm cái gì, muốn chơi sao? Lần sau tôi với em cùng nhau." Allen giải thích sai tình huống, nhưng biết Liễu Thư cũng không có gặp chuyện không may nên cũng yên tâm, chợt tràn đầy sùng nịnh nói. Đáng vẻ không hạn cuối em làm gì cũng được, tôi đều cùng với em, làm cho người ta thật sự là cạn lời.

Có rút khoe miệng, Liễu Thư yên lặng xoa xoa hắc tuyến, nhắc tay chỉ bùn nhão trong thùng nói: "Mới không phải chơi đâu." Nói xong còn liếc trắng mắt Allen một cái: "Kể hồ trên tường anh đắp phải trét chút bùn loãng càng có thể củng cố hơn, tường sẽ không dễ dàng rơi xuống."

"Bùn này có tác dụng lớn như vậy à?" Allen còn rất khó mà tin được, một đôi mắt nhìn ngó bùn thùng đó vẻ mặt hoài nghi.

Tức giận liếc mắt thú nhân, Liễu Thư đi qua hán, lập tức đi tới phía trước, dùng tấm ván gỗ đã sớm chuẩn bị xong múc một chút bùn trét lên trên một khối tảng đá đã chuẩn bị tốt, sau đó nói với Allen: "Làm giống như tôi đều trét vài lần bùn lên tảng đá, trét lên một khối rồi lót một khối, đợi bùn khô, tảng đá đều đã dính cùng một chỗ, như vậy sẽ không ngã."

"Vậy nếu mưa rơi đều xối hết bùn này, giới không còn gì đâu." Allen thực thông minh lại hỏi ra bản thân nghi hoặc, mà Liễu Thư cũng thống khoái đưa ra đối sách: "Cái này chúng ta cần phải chèn trên tường lót tốt vài thứ ngăn cản lại, là có thể che gió che mưa."

Liều Thư nói có lý, Allen thấy vậy đã bị thuyết phục, không nói hai lời liền đi lên, dựa theo yêu cầu của cô xây tường. Ngay từ đầu thú nhân tay chân vụng về, làm cho đầy tay đầy người đều là bùn, Liều Thư cách được gần lại đứng mũi chịu sào, làm cho cô vốn là bộ dạng bản hèn hèn, lại bản thêm vài phần. May mà sau đó cuối cùng nắm giữ chút kỹ xảo, cái gọi là quen tay hay việc cũng làm như thế.

Muốn nói xây tường, Liều Thư chưa từng trải qua công việc này, nhưng mà có gặp qua, gia đình nông thôn gần như là nam nhân đều sẽ có tay nghề, xây tường lại chút việc thông thường. Thời điểm nông nhân không phải đi khắp nơi tìm chút việc làm, phần lớn chính là giúp người ta đắp phòng ở này nọ. Cô đã gặp qua ông nội xây chuồng gà trong nhà, cho nên còn có chút ấn tượng, lần này có ích rồi. Diện%^^%dan*^*le##quy^_!don-ChieuNinh

Hòn đá chỉ xây năm mươi cm thế này, phía trên chuẩn bị dùng cọc gỗ, toàn bộ cái chuồng nhỏ có đường kính năm thước, mấy con thú con ở dư dả. Nếu như về sau lớn lên, hoặc là sinh một tổ thú con cho cô thì sau này sẽ mở rộng cái chuồng là được.

Cọc gỗ phía trên rất dễ làm, gọt nhọn phía dưới cắm thẳng tắp vào trong đất, cọc gỗ tròn tròn dựng một loạt, nửa điểm khe hở cũng không có. Cọc gỗ đúng là muốn dài hơn đều có thể, nhưng vì sạch sẽ gọn gàng nên chỉ làm chừng ba mét, ở trong đó chừa ra một chỗ làm cái cửa, thật thuận tiện ra vào. Xây xong cái chuồng, thành viên cũng đi vào ngay lúc này. Phía trên Liều Thư lấy da thú làm thành cái liều nhỏ, bên trong lót rất nhiều cỏ khô, mềm nhuyễn, sạch sẽ, tuyệt đối là ngủ ngon, vì thế sáu con thú con cứ vào ở như vậy.

"Tiểu Thư, cây hoa tiêu này chúng ta trồng thế nào?" Chăm hơn mười cây hoa tiêu Allen hỏi Liều Thư.

Kỳ thực Liều Thư muốn nhất là mở ra được một khoảng ruộng, nhưng hiển nhiên điều kiện hiện tại là không cho phép, nhìn nhìn cẩn thận một chút rồi chỉ vào trong chuồng thú (vừa đắp xong) nói: "Liền trồng chung quanh cái chuồng đi, cách gần nhà trong, lại thuận tiện, còn có thể dễ chăm sóc nữa."

"Được." Allen gật đầu một cái, tiến lên mượn một tảng đá sắc nhọn đào hố, Liều Thư vừa thấy thì nhanh nhẹn chạy lên, Allen đào cái hố nào thì cô bỏ vào một gốc hoa tiêu, lại do thú nhân lấp đất lên, nén chặt. Sau đó tiếp tục một cái khác, cũng là mấy động tác giống như vậy. Khi hai người làm việc còn vừa nói chuyện với nhau, Allen sẽ nói chuyện khi mình đi săn bắn, Liều Thư thì lại nói đến chuyện hằng ngày hôm nay. Nhìn từ xa xa, dưới dư quang nắng chiều chiếu rọi hai người bọn họ ôn nhu hài hòa, ghen chết người ngoài.

"Đi thôi." Noah kéo kéo em gái, bắt đầu đi nói.

"Hừ." Noreen nhìn chằm chằm cái phương hướng kia thật lâu, ngay cả cô ta không tin đi nữa, cũng không thể không tiếp nhận sự thật. Giống cái bị mình nói cái gì cũng tòi tẹt khi đứng chung một chỗ với anh Allen, thật đúng là rất xứng đôi, ngược lại là cô ta... mím môi, lại nhìn, anh trai vẫn luôn không tán đồng mình, trong lòng càng khó qua. Cô ta vung bỏ tay Noah ra, bĩu môi bước tiếp bước chân ngắn đi về nhà, cô muốn tìm chút an ủi, a mà nhất định hiểu được mình. Còn có, cô ta mới sẽ không buông tay đâu, cô ta chính là thích thật lâu, không đạo lý cứ buông tay như vậy.

Noah co rút khóe miệng, sờ sờ ót, đối với em gái chấp nhất hần không nói gì lại hết sức đau lòng. Nhưng mà hần vốn đang có lòng do dự lại nhìn thấy một màn vừa rồi, thật là không còn cách nào khác, trong lòng chỉ có thể yên lặng chờ đợi em gái gốc của mình mở rộng thông minh một chút, đừng lại bị đùa giỡn.

Bên này lúc mặt trời lặn xuống núi, hơn mười cây hoa tiêu cuối cùng cũng trồng xong, Allen còn múc hai thùng nước tưới lên, nhìn thành quả của mình. Liều Thư bóp thắt lưng thờ phào, cực kỳ vừa lòng, nghĩ đến mai này mình sẽ không ngừng tìm được một ít thứ cần thiết, thì cô không dùng được vui về.

"Thích như vậy à, ngày mai lại chuẩn bị thêm." Nghĩ đến Liều Thư thích mấy hoa tiêu này, Allen lấy lòng nói.

"Không cần." Liều Thư lắc đầu, cười nói: "Nhiều đó là đủ rồi, về sau chúng ta còn có thể tự mình thu thập mầm mống, đến lúc đó có thể trồng càng nhiều đó."

"Ừm, em thích là tốt rồi." Đối với hoa tiêu gì đó, Allen vẫn không có khái niệm quá lớn, chỉ biết là Liều Thư thích, chắc hẳn đều là nhìn thấy qua ở bộ lạc trước kia của cô. Nhưng mà kết trái cây nhỏ màu hồng trên thứ này xác thực rất đẹp mắt, còn này được dụng, quên đi, để Vu y quan tâm đi.

"Đợi ngày mai trở về chúng ta liền ăn lẩu là được." Vừa rồi Liều Thư suy nghĩ dùng hoa tiêu làm thế là tốt hay không nữa, nghĩ tới nghĩ lui, nguyên liệu nấu ăn hiện tại của bọn họ chỉ có thịt còn có cá. Lẩu cá hoa tiêu, cái này là cô đột nhiên nghĩ đến, lúc này vừa nghĩ đến thì không có biện pháp ngừng được nước miếng thêm nhỏ dài trong miệng. Nếu không phải là quá muộn, hiện tại cô muốn làm ngay, lúc này liền quyết định ngày mai sẽ ăn cái này.

"Lẩu?" Allen cố gắng tưởng đây là cái gì, đáng tiếc chưa bao giờ gặp qua, ngẫm lại cũng không được, chỉ có thể nhìn Liều Thư: "Ăn ngon không?"

"Ừ ừ." Cô gật đầu thật mạnh, lau lau nước miếng: "Tuyệt đối ăn ngon, nhưng mà tay nghề của tôi không tốt lắm, nhưng mà đến lúc đó phải làm, nói vậy cũng không quá kém, nhưng mà nguyên liệu nấu ăn là cá, ngày mai chúng ta phải bắt rất nhiều cá mới được." Ngẫm lại cá tươi ngon được cắt thành lát, thả vào trong nước đun sôi trào nổi nấu một chút... hít, rất muốn ăn.

Nếu đã có cam đoan, Allen chỉ cần há miệng chờ ăn là tốt rồi, nhưng hết thấy vào ngày mai, chờ ngày mai thu thập trở về, hẳn phải đi bắt mấy con to. Mấy lần trước Tiểu Thư làm đồ ăn ngon thì ăn ngon chỉ là không đủ ăn, lần này phải ăn no rồi nói tiếp.

Ngày hôm sau mọi người vẫn là sáng sớm rời giường, tuy rằng thức dậy sớm nhưng trên mặt mỗi người đều tinh thần sáng láng, nhất là nhóm giống cái, quả thực so với thời điểm lần đầu tiên đi còn hưng phấn hơn. Cũng đúng, lần đầu tiên ít nhiều còn có chút không yên, sợ hãi thế giới bên ngoài, nhưng sau khi có một lần kinh nghiệm, sau đó lại nghĩ đến thu thập được này nọ thì thỏa mãn vui thích, cái này không tính cái gì.

Tộc trưởng theo thường lệ nói một ít lời dặn dò, nhưng nội dung chủ yếu vẫn chính là muốn tất cả mọi người chú ý an toàn, không cần chạy lung tung

khắp nơi. Nếu chính mình chạy loạn làm ra nguy hiểm, thật sự không có biện pháp mà nói thì các thú nhân sẽ không đi liều chết cứu người. Bởi vì còn có nhiều giống cái cần phải bảo vệ hơn, không thể vì một mình người, làm cho mọi người đều lâm vào trong nguy hiểm.

Những lời này lúc đi lần đầu tiên tộc trưởng cũng không nói gì, mà nói ở hiện tại, hiển nhiên là muốn cho nhóm giống cái một sự cảnh cáo. Lần đầu tiên may mắn không có gặp bất luận cái nguy hiểm gì, đã làm cho nhóm giống cái tính tình vẫn bị câu thúc rục rịch. Tuy rằng bộ lạc quý trọng giống cái, nhưng mà không mù quáng nuông chiều, tộc trưởng chính là đang nhắc nhở. Liễu Thư cảm thấy nếu ai thật sự rơi vào trong lúc nguy hiểm, không có biện pháp mà nói, chỉ sợ các thú nhân sẽ không dễ dàng vứt bỏ, nhưng đồng thời cũng phải đặt giống cái khác ở vị trí thứ nhất, thật sự là khó cả đôi đường. Trong lời nói của tộc trưởng, là cảnh cáo giống cái, cũng là nói cho các thú nhân nghe.

Quả nhiên sau lời này, nhóm giống cái hai mặt nhìn nhau, đều cúi đầu, có mấy người cảm giận bất bình muốn nói cái gì đó, nhưng bị đồng bạn kéo lại. Tộc trưởng đối đãi với các cô mặc dù tốt, nhưng lại không thể chống cự mệnh lệnh của hắn, nếu không sẽ bị thần thú trừng phạt, mà các thú nhân thì càng tuyệt hơn, đều đã nghiêm mặt nhìn đi, cũng không biết nghĩ cái gì nữa.

"Tôi nhất định sẽ bảo vệ tốt cho em, cho dù em gặp phải nguy hiểm tôi cũng sẽ không bỏ rơi em." Bên tai là lời nói thâm tình của Allen, gần từng tiếng, lại làm cho Liễu Thư nghe mà cả đầu hắc tuyến, khóe miệng co rút mãi. Lúc này còn chưa có xuất phát đâu, con hàng này miệng quạ đen ngay tại đây, hắn cũng không thể nói lời tốt sao. Dien^o/^o%dan*^*le#*#quy^_^!don~ChieuNinh

"Khụ khụ, tôi không phải ý tứ này..." Hiển nhiên Allen cũng phản ứng kịp, mặt nhất thời xấu hổ đỏ lên, muốn giải thích, nhưng vừa gặp phải Liễu Thư thì hấn ăn nói vụng về, lắp bắp cả buổi cũng không biết đang nói gì: "Không, không phải... Tôi là muốn nói, cái kia..."

Đương nhiên cô biết hắn muốn biểu đạt cái gì, không phải là một lòng sao, nhưng mà bị hắn vừa nói ngốc như vậy, cả nửa ngày Liễu Thư cũng chưa có tâm tình, liếc mắt hấn một cái, công sọt trên lưng, vác bao rồi đuôi kịp đoàn người, tạm thời không muốn để ý con hàng này.

"Tiểu Thư Tiểu Thư, đợi mình với." Kathy khoan thai đến chậm, vừa vận đuôi kịp, một tay cầm bao đeo vai, một tay cầm một trái cây đang gặm, phía sau là Abby khổ bức đi theo, trong tay mang theo sọt của cô nàng.

"Làm gì mà đến bây giờ cậu mới tới?" Liễu Thư dừng lại đợi cô nàng.

"Đừng nói nữa." Gặm một ngụm cuối cùng, tùy tay ném hột đi, Kathy lại chậm chạp nói: "Đều là Abby, người này ngủ dậy trễ."

"Ai ai, đâu có chuyện gì liên quan tới anh, em cũng ngủ dậy trễ có được không." Abby lắc lắc đầu phản bác.

Kathy hừ một tiếng, hai tay ôm ngực, bắn ra một tia mắt lạnh: "Không phải anh nói trễ ngủ một chút cũng không sao, buổi sáng hôm nay anh sẽ gọi em rời giường, em chính là vì được cam đoan của anh mới đồng ý đi ra ngoài với anh... ưm ưm..."

Abby lạnh tay lẹ mắt bịt miệng không cho Kathy nói hết, nhưng mà thực đáng tiếc, chỉ nói hai ba câu toát ra đó, đã làm cho máu hóng hót của nhân loại trong lòng Liễu Thư đều phát sáng, nhất thời ánh mắt liền mang theo độ sắc nét ngắm tới ngắm lui trên người hai người. Cô nhìn đến nỗi làm cho hai tiểu tình lữ toàn thân đứng thẳng bất động, da đầu run lên, —— ánh mắt thật sắc bén!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Hạt tiêu

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Ánh mắt của Liễu Thư làm cho Abby có chút khẩn trương tim cũng đập nhanh, nhưng mà quả thật là oan uổng hắn, thú nhân cũng là thực ngây thơ, mặc dù có thời điểm cũng nhiệt tình dọa người. Tối hôm qua ăn cơm xong thì Abby đưa Kathy trở về, nhìn ánh trăng trên bầu trời rất đẹp nên đề nghị đi dạo một chút ở trong bộ lạc, tản bộ gì đó, coi như là tiêu hóa thức ăn. Cũng là đang lúc tình đến chỗ nồng, Kathy thực ngượng ngùng đồng ý. Sau đó hai người liền tay cầm tay đi ra ngoài, đợi khi trở về thì sắc trời đã khuya, lúc ấy Abby vỗ bộ ngực cam đoan buổi sáng nhất định sẽ đến sớm kêu Kathy dậy, để cho cô yên tâm ngủ. Ai biết chính hắn cũng ngủ quên luôn, lúc này trời sáng bừng hai người đều ngủ quên mới vội vàng vàng chạy tới.

Cô nàng bất mãn kéo tay Abby bịt miệng mình xuống, cô rất tức giận, thiếu chút nữa thì đã dậy trễ, nếu bỏ lỡ lần thu thập này thì phải làm sao bây giờ. Nghĩ như vậy lại liếc hấn một cái, quyết định hôm nay cũng không cần để ý Abby, thú nhân không giữ lời hứa là phải bị trừng phạt, hừ.

Trải qua hai lần dò đường trước đó, hiện tại nhân viên đi thu thập đã tương đương ổn định. Các thú nhân phân chia phía trước chính giữa phía sau, bảo hộ nhóm giống cái cũng dò đường cho các cô. Lúc này đây Vu y vẫn đi theo, Liễu Thư rất lo lắng, công việc thu thập này cũng phí thể lực, mỗi ngày sẽ không thu thập hết các thứ, chỉ là đi một ngày như vậy cũng quá sức, Vu y cũng là giống cái không biết chịu nổi không.

"Vu y, hai lần trước ngài hái thảo dược cũng đủ dùng, hơn nữa ngài cũng dạy chúng ta nhận biết thảo dược, ngài có thể nghỉ một chút." Liễu Thư tìm một cơ hội tiến lên giúp đỡ Vu y vừa nói.

Vu y Phân Đạt cười cười, vỗ vỗ cánh tay Liễu Thư nói: "Biết con là hài tử ngoan, nhưng mà các con đều ra ngoài ta lo lắng, tộc trưởng không thể tới nhìn

các con, ta đến cũng được. Huống chi ta nhận biết được thảo đều là các đời Vu y lưu truyền tới nay, ít lại càng thêm ít, ở lại trong bộ lạc cũng không thể biết có thảo được khác có thể dùng hay không, ra ngoài nhiều để nhìn xem cũng tốt."

Lời Vu y nói thật là có lý, làm cho Liễu Thư cũng không tốt nói thêm cái gì, chỉ nói, để cho bà chú ý thân thể nhiều hơn, thảo được gì đó cũng không vội, mọi người đều có thể hỗ trợ. Đồng thời cô cũng giúp chia sẻ một chút thứ trong sọt Vu y, nhưng bị Vu y coi cô còn nhỏ mà cự tuyệt. Liễu Thư đen mặt, cô mà nhỏ cái gì, cũng đã hơn hai mươi rồi, còn muốn khế ước với thú nhân nhà các người đấy.

Nhóm giống cái thu thập này họ cũng bắt đầu mở rộng chủng loại, chẳng những là thảo được, trái cây và rau dại, Liễu Thư đề nghị để cho các nàng lưu ý rễ cây phía dưới. Bởi vì cô nghĩ tới khoai tây khoai lang khoai sọ và thức ăn thân củ. Những thứ đồ ăn đó tinh bột cao cho dù là làm món chính cho thú nhân cũng không tệ, có thể cải thiện bao nhiêu thì cải thiện, vẫn luôn ăn thịt cô cũng lo lắng thay cho bụng bọn họ có thể táo bón hay không.

Lúc này đây trong nhóm giống cái có thêm hai người coi như là quen biết, chính là Gina được xưng là giống cái xinh đẹp nhất bộ lạc cùng với Noreen tuyên bố nhất định phải tranh đoạt Allen với Liễu Thư. Gina sinh bệnh đến nay mới đi ra ngoài, lần đầu tiên tham gia thu thập, phân đến nơi đây Liễu Thư cũng không cảm thấy cái gì, nhưng hình như cô cảm thấy Gina và Carmen đi có chút gần...

Còn Noreen, là bản thân cô ta yêu cầu, không cần nhiều lời tự nhiên là vì Allen, không nghĩ tới tiểu nha đầu này chấp nhất như vậy. Kỳ thực theo lý thuyết Noreen chưa có trưởng thành là không cho phép ra ngoài, nhưng tiểu nha đầu này thực chịu khó, ở bộ lạc thì chỉ có thanh danh tốt. Có lẽ là a ba sớm mất, sinh ở gia đình mồ côi cha có vẻ dễ dàng trưởng thành đi. Chỉ là có chút tùy hứng nhỏ thì có thể được thông cảm, Noreen yêu cầu đến đội nhóm này thu thập tộc trưởng vốn không muốn đồng ý. Chẳng qua cũng bởi vì nha đầu kia ý vào nó còn nhỏ quá quyết làm phiền, hơn nữa quan trọng nhất vừa khéo là giống cái trong đội muốn đi chung với bạn thân của mình, vì thế cứ thay đổi như vậy. Liễu Thư không có ý tưởng gì, cô có lòng tin với Allen, cũng không biết rốt cuộc Noreen lại kiên trì cái gì, hỏi còn nhỏ có một loại yêu say đắm, được rồi, thực mơ mộng.

Dien%/%dan*^*le##quy^_!don-ChieuNinh

Xã hội nguyên thủy toàn bộ thiên nhiên không bị ô nhiễm, đương nhiên cũng không có bất luận dấu hiệu khai phá gì, cho nên liền tạo thành chu vi một mảnh bát ngát... Không phải cây cối chính là rừng rậm. Dù sao lọt vào trong tầm mắt một mảnh cỏ biếc trời trong, nhất là cái mùa hiện tại này, trăm hoa đua nở, bướm bướm bay lượn, ong mật lượn lờ, thú chạy gầm nhẹ, chim bay kêu to, thật là một bức tranh sinh thái sinh động.

Đường rừng không dễ đi, phần nhiều là thú nhân quét dọn chướng ngại ở phía trước, nhóm giống cái mới chậm rãi đuổi kịp. Cho dù như vậy các thú nhân vẫn không ngừng nhắc nhở, phải cẩn thận một chút, không cần chạy loạn, phải đi theo bọn họ đủ loại. May mà nhóm giống cái đều rất nhu thuận, nghe lời đi theo, không có ghét bỏ bọn họ, như thế làm cho các thú nhân càng tận tâm.

Nhóm giống cái vốn là kết bạn hai ba người cùng thu thập, tìm kiếm có thể ăn có thể sử dụng, hoặc là hái hái đóa hoa nhỏ trở về đưa tặng cho người nhà bằng hữu gì đó. Ngay tại tình cảnh tốt đẹp này...

"A, đau quá đau quá..."

Một tiếng hét thảm làm lực chú ý của tất cả mọi người đều kéo qua, các thú nhân lại càng nhanh chóng, có người đi trước liền gầm một tiếng hổ, tháo chạy đi qua phương hướng thanh âm.

Liễu Thư đang cúi đầu cố gắng nhìn xem mấy thực vật giống như là màu xanh, nghĩ xem ở trong đó có thể tìm được thực vật địa cầu mình quen thuộc hay không, nhưng mà rất đáng tiếc vẫn không có tìm được. Ngược lại mắt nhìn nhiều cũng bị hoa lên, cô đứng lên muốn xoa xoa mắt, thì động tĩnh bên kia khiến cho cô chú ý, còn chưa có làm ra động tác đã bị Kathy vội vội vàng vàng kéo qua đi.

Chính là tình huống hình như cũng không có quá tệ, trong lúc đó bên kia một giống cái chân thì nhảy mất thì cau lại, ra sức kêu khóc. Mà ở bên cạnh cô ấy có mấy người bạn tốt đang an ủi, mà thú nhân lúc trước nghĩ đến có tình huống thì lập tức hóa thú đang trương khuôn mặt đơ ngồi xổm tại đó, nhìn không ra biểu tình trên mặt hồ, nhưng mà cũng có thể thấy được hình như rất buồn bực.

"Rốt cuộc là sao lại thế này?" Lúc sau Vu y chạy tới vội hỏi, tiếp theo lập tức nhìn về phía giống cái còn đang kêu khóc trước tiên.

"Chúng con cũng không biết, khi nhìn đến thứ trái cây kết quả không giống hình tròn này thực khác biệt. Hơn nữa trên một ngọn cây nhỏ đỏ đỏ xanh xanh rất dễ nhìn, thì hái xuống, chúng con muốn nhìn một chút có thể ăn được hay không..." Vì nhìn xem có thể ăn được hay không, liền nhất thời nào rút tự mình đi lên thử xem, mà giống cái trứng chiều kia thực bất hạnh vì động tác trên tay nhanh, cũng bởi vì cô mới làm cho đồng bạn khác may mắn thoát nạn.

"Rất đau sao?" Vu y nhìn giống cái rất đau, thì chuyển động vây quanh cô: "Mia, con còn có chỗ nào không thoải mái không?"

Nhưng mà Mia cũng không thể trả lời Vu y, chính là ra sức phủ miệng lưỡi, lại nhìn, cũng không biết thứ này rốt cuộc là cái gì mà lợi hại như vậy. Giống cái Mia ăn lầm thực vật này thì hiện tại miệng mũi đều đỏ lên toàn bộ, nước mắt nước mũi đều cùng nhau rơi xuống, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn giống như con mèo hoa, người xem đã đau lòng lại cực kì vội.

Liễu Thư vừa tới thì nhìn thấy tình huống này, đầu tiên là không biết tình huống nên nghi hoặc hai cái, tiếp theo sau khi lại nhìn hết toàn trường, ánh mắt dừng hình ảnh ở trên người thực vật đang kết rất nhiều quả đỏ đỏ xanh xanh. Loại tình cảm vui sướng làm cho cô nhìn không được nhếch khóe miệng lên cao, nhưng mà xem giống cái Mia trên sân còn đang đau luống cuống, thì vội vàng nói với người khăn trương chung quanh.

"Để cho cô ấy uống chút nước, thực vật đó không có độc, chính là rất cay, cho tới bây giờ người chưa từng ăn qua sẽ rất khó chịu." Còn sau đó sẽ rất thú vị, lời này thì không cần nói.

Vừa thấy là Liễu Thư, lại nghe lời cô nói, ánh mắt Vu y rồi rầm nhất thời giãn ra, cười rộ lên, quay đầu liền nói với một thú nhân trong đó: "Nhanh đi

mang nước đến."

Thú nhân không dám trì hoãn, thân mình vừa chuyển liền đi ngay, vừa vịn bên kia có dòng suối nhỏ, nguồn nước sung túc, quay lại cũng nhanh. Không qua bao lâu thú nhân liền dùng một cái lá cây lớn múc nước bùng lại đây. Liễu Thư vội chỉ điểm Mía uống nước súc miệng, chờ dùng xong một vốc nước, Mía cũng dùng lại, cô bị cay cả buổi, hiện tại thì thờ hờn hờn, ngồi dưới đất thì không đứng dậy. Mắt thấy cũng đến thời gian nghỉ ngơi, Vu y để cho các thú nhân tìm địa phương nghỉ ngơi ăn cơm ngay tại chỗ.

"Tiểu Thư, đó là cái gì?" Kathy kiên kị chỉ chỉ thực vật đó, vừa rồi bộ dạng Mía khó chịu cô nhìn rất rõ, rất sợ hãi. Ngắm lại cô ấy có thể ăn, thì âm thầm cảnh cáo mình, về sau cũng không thể vì ăn, tìm được cái gì phải đi cắn một cái, bằng không bộ dạng Mía chính là kết cục của mình đó.

Nhìn dạng của cô nàng, Liễu Thư buồn cười, đi qua kéo một nhánh vật kia xuống nhìn trái nhìn phải. Cô vừa lòng gật gật đầu, quả nhiên là mình muốn tìm, thứ này cũng không phải gì khác, chính là hạt tiêu Liễu Thư vẫn nhớ thương, xào rau bỏ gia vị hạt tiêu là hiện đại mỗi nhà đều làm. Giống như địa phương Tứ Xuyên Hồ Nam còn đem hạt tiêu làm cơm ăn nữa. Liễu Thư phải may mắn vì cô không phải là người địa phương này. Bằng không chỉ riêng điểm ấy thì cô chống đỡ không nổi được, nhưng mà đối với việc có thể tìm được hạt tiêu cô vẫn thật là cao hứng. Về sau xào rau lại có thể đổi chút đa dạng, hơn nữa cô đã đáp ứng Allen, lần có hạt tiêu sẽ nấu vị hơn.

"Đây là hạt tiêu, giống như hoa tiêu tìm lần trước đều là gia vị, nhưng mà hạt tiêu vị rất tốt, xào rau bỏ vào một chút, càng thêm vị, ăn cũng rất ngon, lại còn có thể khử mùi." Liễu Thư vừa nói, vừa động thủ đều hái xuống hạt tiêu xanh hồng, cũng thuận tiện nhìn xem chung quanh có còn không. Cô nhất định phải dò một ít trở về trồng. Diện%/%dan*^*le##quy^_^!don-ChieuNinh

"Khó ăn như vậy, hơn nữa làm Mía ăn đau như vậy, có thể chứ?" Kathy thực hoài nghi, vừa rồi bộ dạng Mía còn làm cho ký ức của cô hãy còn mới mẻ đầu.

"Mía là vì một ngụm ăn nhiều, nhất là loại này tiêu tiêu là thật cay, cô ấy còn cắn ngụm lớn như vậy." Cô cũng nhìn ra, một ngụm Mía cắn đó đều là hạt nhân tiêu, hạt cũng ăn vào cô ấy có thể không cay mới là lạ đó.

"Thì ra là thế à." Không biết khi nào thì Vu y đi tới, đang cười nhìn các cô.

Thấy hai người Liễu Thư ở đây, giống cái khác cũng hiếu kỳ, cái hạt tiêu kia rốt cuộc là cái gì, nên cũng đi tới, vừa vịn nghe được Liễu Thư giải thích, đều là bộ dạng bưng tỉnh đại ngộ. Sau đó tất cả đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Mía, tiểu giống cái này thật sự là rất đáng thương, ực, hoặc là nên nói xui xẻo đi.

"Mọi người xem, nó cũng rất là hữu dụng, giống như lần trước mà hái một ít trở về đi." Vu y xoay người nói với mọi người, nhóm giống cái cảm thấy có lý cũng đều ngồi xổm xuống đi tìm. Nhưng mà nơi này hạt tiêu hình như cũng không nhiều, cũng chỉ tìm được mấy cây mầm, cuối cùng Vu y làm chủ đưa hết cây giống cho Liễu Thư. Lý do là mọi người vốn cũng không biết đây là cái gì, nếu Liễu Thư hiểu biết thì đều cấp cho cô, về sau nếu trồng ra được, thì phân một ít mầm giống cho mọi người, Liễu Thư vui vẻ đáp ứng.

Thời điểm ăn cơm vẫn là ăn lương khô chính mình mang, thịt khô hoặc là thịt nướng v.v..., lần này còn có người mang theo trứng luộc, Liễu Thư cũng mang theo. Kỳ thực cô càng muốn mang trứng chiên, nhưng mà không có cái gì đựng, đựng trong gói to da thú mà nói, cô sợ cuối cùng khi lấy ra ăn là một đống cặn bã.

"Chờ lần sau mình làm ra cặp lồng cơm." Liễu Thư làm bầm lâu bầu nói, vừa nói vừa gặm một miếng thịt khô, còn chia cho Allen một cái trứng luộc lột vỏ.

"Cặp lồng cơm? Hộp đựng cơm." Cái này từ dễ hiểu, Allen nói.

"Đúng, là cái loại vuông vuông này, bên trong có mấy cái ô vuông nhỏ, có thể để... thịt nè, rau nè, lại nói ví dụ như, cái ô vuông này để thịt khô, một cái khác để rau xào gì đó, sẽ không bị trộn lẫn cùng một chỗ, hương vị hoàn hảo." Không giống đặt ở trong gói to da thú, tuy rằng dùng lá cây bao bọc, nhưng cô cứ thấy có một cổ vị.

Nhìn bộ dạng Liễu Thư khoa tay múa chân, Allen cẩn thận nghĩ nghĩ, có chút hiểu biết, chuẩn bị sau khi trở về thì làm cho Tiểu Thư một cái, hoặc là cũng làm cho mình trước. Đến lúc đó khi mình ra ngoài săn bắn còn có thể mang theo cơm Tiểu Thư chuẩn bị cho mình, nghĩ tới cái này, thì Allen nở nụ cười.

Kathy không quá hiểu biết mấy thứ này, nhưng ở trong mắt cô, ăn dùng da thú là có thể, nhưng bình thường Liễu Thư muốn làm gì đó đều tốt, thì cũng vội vàng nói: "Được, cậu làm trước một cái thử xem, xong rồi nói..." Đào mắt nhìn Abby bởi vì cả buổi sáng hôm nay cô cũng chưa để ý đến hân mà có vẻ ỉu xiu, Kathy bĩu môi giống như rất không cam lòng nói: "... Để cho Abby cũng làm một cái giúp mình."

"Được được được, anh nhất định làm cho em, làm thật đẹp." Abby lập tức đầy máu sống lại, tinh thần giống như có thể chiến một trận với sừng tê giác thú.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Ngọc trai

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Noreen bụng thức ăn của mình mang theo, vốn muốn đi tìm Allen mời hán ăn chung, chỉ là mới đi qua, lại ngửi được hương vị nơi đó truyền đến. Liễu Thư mang không ít thứ, chẳng những có thịt khô còn trứng luộc, còn có một con cá nướng nữa. Nhìn nhìn lại thịt nướng của mình, thế nào cũng biết là không có bản lĩnh, mím môi xoay người muốn chạy đi.

Gina vén tóc dài đi qua, nhìn thấy Noreen lại nhìn xem phương hướng Liễu Thư, khóe miệng nhếch lên: "Noreen, đừng uống phí hơi sức, có thời gian còn không bằng tìm một thú nhân rất tốt."

"Hừ, tôi mới không cần giống như cô." Noreen thực coi thường Gina, giống cái này lớn lên xinh đẹp, cái này rất tốt, nhưng mà luôn đùa giỡn xoay chuyển thú nhân bên cạnh thì cô không thích. Ngẫm lại anh trai gốc của mình chính là một trong những thú nhân xoay quanh đó thì càng tức giận, ghen khuất vừa rồi cùng với lửa giận hiện tại liền góp lại, nói chuyện cũng không cân nhắc.

"Gina, cô là giống cái không biết kiểm điểm, đừng có tìm anh trai tôi nữa." Noah không biết Noreen thay đổi đội ngũ, cho nên trong lúc nhất thời không có chuyển cương vị, hôm nay chỉ có một mình Noreen, cho nên lá gan của cô nàng cũng càng lớn.

Sờ sờ sợi tóc trơn thuận của mình, Gina một chút cũng không thêm để ý lời Noreen nói, ngược lại coi thường cười cười nói: "Tôi lại không để cho anh trai cô chuyển vây quanh tôi, là tự hán định đi lên, lời này muốn nói cũng là nói với Noah của cô đi."

"Ài." Vỗ về hai má, Gina có chút tự kỷ nói: "Tôi trời sinh xinh đẹp, không có biện pháp, thú nhân chính là thích đuổi theo tôi, không giống như cô, xoay quanh vì thú nhân không thích cô, tôi tốt xấu gì có cốt khí hơn cô."

"Cô..." Noreen chán nản, đây là một trong những nguyên nhân chủ yếu cô chán ghét Gina, không có việc gì thì thích tổn thương cô. Có lẽ đây cũng không phải nhầm vào cô, bởi vì cô ta đối với ai cũng không có sắc mặt hoà nhã. Nhưng cô ta chính là nhanh mồm nhanh miệng, ai cũng nói không lại, đây mới là phiền não nhất.

"Cứ theo cô nói là được, nhưng mà tôi cảnh cáo cô, Gina, cô phải cẩn thận còn tiếp tục như vậy thì không tìm được bạn lữ tốt." Giống cái nếu muốn tìm bạn lữ thì rất dễ dàng, nhưng mà ở ngoài miệng Noreen thì muốn nhiều thêm vài câu. Đương nhiên cô cũng không biết mình nói một câu thật đúng làm cho Gina thay đổi sắc mặt.

Gina mặt nhăn mày nhu, còn muốn trả lời lại một cách mỉa mai, nhưng mà dư quang khóe mắt nhìn thấy bóng dáng cao lớn đi tới, thì lập tức nuốt lời nói trong miệng trở về, lạnh lùng liếc mắt nhìn Noreen một cái: "Giống cái chưa có trưởng thành vẫn là một đứa nhỏ, Allen và Liễu Thư sắp khế ước, cô không cách nào có được mong muốn." Nói xong khóe miệng ồm ồm tươi cười đắc ý xoay người rời khỏi, để lại Noreen tức giận đến dậm chân ngay tại chỗ.

Sau khi ăn xong, tập thể mọi người đều đến bên dòng suối nhỏ gột rửa tay mặt, uống nước tiêu hóa thức ăn. Xã hội nơi đây nguy hiểm khắp nơi, cho dù là dòng suối nhỏ nhìn như vô hại cũng không thể buông thả, các thú nhân tra xét trước sau một phen, xác định không có sinh vật hung tàn nào mới để cho nhóm giống cái từng người qua đây uống nước.

Ngay thời điểm Liễu Thư rửa tay, đang lặn mò dưới đáy suối, Kathy xem thì hiểu kỳ, chợt hỏi: "Cậu đào móc cái gì đó?"

Allen vẫn chú ý Liễu Thư, khụ khụ, đương nhiên giống cái khác hán cũng sẽ chiều cô, thấy thế thì đã đi tới: "Tiểu Thư đừng dùng tay sờ soạng trong đáy nước, sẽ có nguy hiểm." Trong đáy nước có rất nhiều giống loài nguy hại, thứ này có lẽ cũng không có gì với thú nhân, nhưng giống cái chạm vào cũng không được.

"À." Liễu Thư sùng sốt, biết Allen đây là quan tâm mình, cô cũng không phản bác hán, đang chuẩn bị lấy tay ra, nhưng mà lại đụng tới một thứ gì đó nên dừng lại một chút.

Cách đó không xa Noreen nhìn tiết mục bên kia yêu đương ầm ập, chỉ cảm thấy ủy khuất không thôi, bĩu môi, rửa tay, rửa rửa thì oán hận đập mạnh vào mặt nước. Sau đó nhàm chán đặt móng ngồi dưới đất cảm tăng đá ném đi vào trong nước, đầu cũng không thèm liếc nhìn tới hai người bên kia làm cho mình chịu khổ sở. Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

"Ào" dùng sức móc thứ gì đó mình đụng phải từ trong nước đi ra, một tiếng xôn xao, theo âm thanh bọt nước, thứ đó bị Liễu Thư vung thật mạnh ở trên bờ, khiến cho mọi người chú ý. Nhưng mà sau khi thấy rõ là thứ gì, lại đều rất thất vọng quay đầu lại, tự mình chơi tự mình đi.

"Tiểu Thư, sao cậu vớt thứ này lên đây." Kathy thấy rõ thứ Liễu Thư cố sức vớt đi lên, vẻ mặt không nói gì. Vừa rồi Liễu Thư nói mình đụng đến cái thú vị, cũng không cho Allen động thủ hỗ trợ, nhưng nhìn thứ đồ chơi này, thật đúng là không thể làm cho người ta nổi lên hứng thú.

"Mọi người biết con trai không?" Liễu Thư còn tưởng rằng người trong bộ lạc không hiểu được đâu. Đúng vậy, cô vớt lên không phải thứ gì khác, chính là một con trai sông lớn. Tại toàn bộ thiên nhiên không bị ô nhiễm này, cuộc sống loại con trai rửa già và động vật trong giáp xác giống như càng thêm tự do tự tại, thế là số lượng bọn chúng cũng không ít. Dọc theo đường đi cô nhìn thấy không ít rửa nhỏ, nghĩ tới ý tưởng mang về hầm canh, nhưng mà nhớ tới mình không đủ đồ gia vị, làm ra được cũng ăn không ngon được chỗ nào, hai là, đều là một ít rửa con, ăn không được cái gì. Nếu có con lớn, thì cô mang về nuôi, mùa đông còn có thể làm lương thực dự trữ.

Con trai bị Liễu Thư vớt lên rất lớn, lớn hơn vài lần so với cô gặp qua trước kia, cũng có thể để được trong cái chậu nhỏ. Một con lớn như vậy vẫn là lần

đầu cô tiên gặp được, vốn tưởng rằng các thú nhân là không biết, thì ra vẫn là mình thiên cận quê mùa, có chút thẹn thùng.

"Biết chứ." Kathy đương nhiên: "Đây là con trai đi, chúng ta biết được, nó lớn ở trong nước, trong sông bên ngoài bộ lạc đều có. Nhưng mà phải cẩn thận, con trai vẫn rất là hung. Thời điểm nó mở ra miệng phun bong bóng nóng trăm ngàn lần đừng đi chạm vào nó, nếu không cẩn thận nắm tay chân vói vào miệng nó, sẽ bị kẹp lấy, chỉ cần bị kẹp một cái là nó cắn chết cũng không nhả, đau chết cậu."

Nghe Kathy nói làm như có thật, Liễu Thư quả là muốn cười, vì thế liền hỏi: "Cậu từng bị kẹp qua hả?" Không nghĩ tới cô nói lời này lại làm cho mặt Allen đỏ lên.

Liễu Thư ngạc nhiên, đen mặt nói: "Chẳng lẽ là Allen?"

"Ha ha ha..." Kathy cười to: "Không sai không sai, thời điểm Allen còn chưa có trưởng thành, khi đó thường chơi chung cùng với bọn Ngải Đạt. Có lần xuống dưới nước tắm rửa, thời điểm trở lên thì trên người hắn đã bị một con ngọc trai bám theo ở đây, kẹp ngay lỗ tai nè. Cậu không thấy được tình cảnh lúc đó, buồn cười muốn chết, ha ha ha, không được, cậu không nói thì mình cũng đã quên, hiện tại nhớ tới còn muốn cười đây."

Kathy khoa trương ôm bụng ngồi cười, Liễu Thư không nhịn được, bị cô nàng lây nhiễm khoe miệng cũng cong lên. Allen bị cười mặt đỏ tai thẹn, đây cũng là chuyện xấu thời thơ ấu, nhưng mà nếu nói cho Liễu Thư nghe thì hắn không có ý kiến, nhưng không đến mức thoải mái thư sướng cười ở trước công chúng như vậy đi.

"Kẹp lỗ tai thì như thế nào, nói chung còn tốt hơn Abby, ít nhất tôi không bị kẹp ở trên bụng, còn kém chút..." Liếc mắt nhìn Liễu Thư một cái, Allen hợp thời dừng đề tài lại. Nhưng Kathy bị phản tác dụng vẫn còn đang cứng ngắc, làm sao cô đã quên con hàng Abby này nhỉ. Lúc trước hắn đúng là càng thê thảm, thiếu chút nữa bị kẹp đến tiêu * kia, ngấm lại độ mạnh yếu răng miệng của con trai đó, cho dù là Abby ngấm lại, quả thật là may mắn. (*: có thể hiểu là tg đang nói là JJ là "cậu nhỏ" của anh chàng nhé)

Liễu Thư cũng không phải là hải tử ngoan thuần khiết, làm người Thiên triều, đối với tình ái hài hòa gì đó thì vẫn tương đối hiểu biết. Hơn nữa Allen này tự cho là cái gì cũng chưa nói, kỳ thực hoàn toàn nói hết rồi. Cô buồn bực ghen cười, để cho mình phải bình tĩnh bình tĩnh rồi mới lộ ra biểu tình bình thường. Cô cảm thấy hiện tại mình mà cười ra nhất định sẽ bị Kathy nhớ thương, vẫn là bỏ đi.

"Tuy rằng lực độ con trai cắn lại rất mạnh, làm cho người ta không cẩn thận sẽ bị thiệt thòi lớn, nhưng mà là thứ tốt đó." Vươn tay gõ gõ vỏ ngoài con trai đóng chặt thật kín, Liễu Thư cười nói: "Phá vỡ vỏ con trai, thịt của nó rất dinh dưỡng, ăn thực sự ngon, vô cùng tươi mới nữa. Còn có chính là trước kia cũng có nghe nói bên trong con trai có hạt ngọc trai, không biết bên trong này có hay không."

Tuy rằng cho dù là có ngọc trai ở trong này nói ra thì một viên ngọc trai có đôi khi còn thua một miếng thịt. Nhưng làm người sinh sống ở tầng dưới chót của Thiên triều, từ nhỏ đến lớn quan niệm vẫn là không có cách nào khác thay đổi, nhiệt tình đối với vài thứ trời sinh. Không có biện pháp, lại nói đến đến con trai này, cái thứ nhất liền nghĩ đến chính là ngọc trai, cái thứ hai chính là ăn, quả nhiên tục nhân đều không thể thay đổi phản ứng.

"Con trai này còn có thể ăn hả, ăn thế nào?" Kathy rất hiếu kỳ: "Cậu nói phá vỡ, thứ này cũng khó phá vỡ rồi. Lúc ấy bọn họ vẫn không có biện pháp trực tiếp đập vỡ, một móng vuốt thú nhân đi xuống cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể dựa vào đập, thịt bên trong đều đập nát bươm." Cho nên ở đây không ai ăn qua thịt con trai.

"Mình ăn rồi, rất đơn giản, tẩy sạch sau đó xào ăn, hầm canh uống đều có thể." Rút ra chủy thủ bản thân ở bên hông, Liễu Thư giải thích nói: "Sau khi trở về mình làm cho cậu nếm thử, nhưng mà hiện tại chúng ta đến xem, bên trong có cái gì kinh hi không." (kinh hi: kinh ngạc vui mừng)

Con trai sông người không biết thì nói không dễ làm, kỳ thực lấy lưỡi dao sắc bén dùng sức cạy mở ở miệng trai, kỳ thực là rất dễ dàng. Ở dưới cái nhìn chăm chú nóng bỏng của Allen và Kathy, Liễu Thư dùng chủy thủ dọc theo khe hở miệng trai cắt vào trong. Chờ cố định rồi, một tay đè lại vỏ con trai, một tay nắm chuôi dao, dùng sức một cái, ở dưới một tiếng thét kinh hãi, cứ như vậy mở vỏ trai ra. Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

"Oa oa, thật sự mở ra, rất dễ dàng, mình cũng muốn chơi, mình cũng muốn." Giống như phát hiện được đại lục mới, Kathy giống như một đứa bé, la to lên, còn la hét mình cũng muốn chơi.

Động tĩnh lớn như vậy sớm dẫn những người khác tới đây, vốn trông thấy Liễu Thư vớt một con trai cũng không để ý, chỉ cần không cần người là được. Cũng không nghĩ tới thế nhưng cô cứ như vậy mà cạy mở được vỏ trai, làm cho người ta ngạc nhiên, cũng liền lục tục vây quanh lại, xem chơi đùa.

Thấy Kathy hấp dẫn một số lớn người tới, Liễu Thư tràn đầy bất đắc dĩ, đành phải giải thích với Vu y dẫn đầu đi tới: "Con chỉ là muốn nhìn một chút trong con trai có ngọc trai hay không, không có gì khác. À, đúng rồi, Vu y, thịt con trai có thể ăn, chỉ là lúc làm thì hơi chút phiền toái, nhưng nếu ăn mà nói, thời điểm tẩy rửa dùng muối chà xát, như vậy sẽ càng sạch sẽ. Dù sao chúng nó sinh hoạt ở đáy nước, rất nhiều cát bùn." Liễu Thư chủ yếu là thấy giống cái đều ở đây, nói ra bản thân biết mà thôi, giống cái có lòng sẽ ghi nhớ kỹ, các thú nhân có thể từ nhỏ đến lớn chỉ ăn thịt nướng, hứng thú đối với đồ ăn mới kỳ thực là rất lớn.

"Liễu Thư, ngọc trai là cái gì?" Laura ngồi lại đây hỏi, vừa rồi cô cũng nghe từ như thế làm cho cô tò mò, có thể để cho Liễu Thư đều muốn tìm, nhất định là thứ tốt.

Lần trước "Trò khôi hài tam giác" ở trước cửa nhà, tuy rằng cuối cùng Đạt Nhĩ mang Laura đi mà chấm dứt. Nhưng mà hiện tại nhìn thấy Laura và Đạt Nhĩ vẫn thân thiết gắn bó, hơn nữa có càng thêm tình huống sâu sắc, Liễu Thư vẫn không tự chủ được co rút khoe miệng, quả thực thế giới các thú nhân là không thể nói lý.

Con trai đã mở ra, lộ ra thịt trai bên trong, còn mang nắp nắp, nhưng mà cũng không đáng sợ, Liễu Thư cười cười với Laura: "Là thứ rất đẹp mắt." Nói xong thì vươn tay muốn đi tìm ngọc trai bên trong thịt, chỉ là vừa duỗi tay ra lại bị Allen bắt được, hắn rất không đồng ý: "Đề tôi."

"Không cần, tôi phá hủy vỏ rồi, sẽ không khép lại nữa." Liễu Thư muốn tự mình tìm, cô trấn an Allen một chút, dễ dàng kéo tay ra, cũng không ghét bỏ mùi tanh mà mò mẩn trong thịt trai.

Có lẽ là Liễu Thư vận khí thật sự rất tốt, cũng hoặc là bộ dạng con trai nơi này tốt, cho nên mới vừa mò vào không lâu, một viên ngọc trai lớn đã bị cô mò ra được. Nhìn hạt ngọc trai mượt mà trên tay, ánh mắt Liễu Thư đều là yêu thích tán thưởng, màu ánh sáng ôn nhuận tinh tế, hình thái tự nhiên tuyệt đẹp, đúng là ôn nhu mỹ lệ hồn nhiên thiên thành, là chỗ mê người nhất của ngọc trai.

Đều nói là châu tròn ngọc sáng, hạt trên tay Liễu Thư, làm được bốn chữ này, cảm nhận trơn bóng, làm cho cô nhìn không được vuốt ve vài cái, mới chậm rãi dời ánh mắt, nhìn về phía những người khác. Đối với các thú nhân lần đầu tiên nhìn thấy ngọc trai mà nói, cũng không có biểu hiện như Liễu Thư, nhưng mà kỳ thực cũng không ít sợ hãi than. Ngọc trai là đẹp, như mỹ nhân phương Đông uyển chuyển hàm xúc, có sức quyến rũ không thể chống cự, ngay cả là các thú nhân không hiểu được nó cũng yêu thích.

"Thật đẹp." Laura nói tự đáy lòng.

"Thì ra đây là ngọc trai." Vu y nói, sau đó nở nụ cười: "Tôi từng biết được từ trong ghi chép của Vu y trước ở bộ lạc, đại lục thú nhân có rất nhiều chủng tộc thú nhân. Kỳ thực ở nơi cực đông có một vùng biển lớn bát ngát, hải tộc ở trong biển, bọn họ cũng sẽ không hoàn toàn thú hóa, mà là nửa người dưới là thú hình đuôi cá. Ở chỗ hải tộc có rất nhiều vật phẩm trên đất bằng vốn không có, ngọc trai này cũng vậy. Không nghĩ tới trong con trai này cũng sẽ có, nhưng mà nghe nói ngọc trai của hải tộc lớn như cái đầu, hẳn là vẫn có khác nhau."

Hết chương 27_Q2.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Lầu

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Hải tộc, đuôi cá nửa người, đó không phải là mỹ nhân ngư sao? Liễu Thư chỉ biết là nơi này là đại lục thú nhân, vốn còn tưởng rằng toàn bộ tính câu chính là một khối lục địa hoàn chỉnh, mà dân bản xứ nơi này lại còn là các chủng tộc thú nhân và dã thú, không nghĩ tới sẽ có biển. Biển bao la, trong biển còn có hải tộc thần kỳ, mỹ nhân ngư, thì ra thế giới này còn phong phú hơn mình tưởng tượng ra.

Một viên ngọc trai dần phát ra nhiều như vậy, nhưng mà ngọc trai mỹ lệ thật sự là làm cho người ta yêu thích, nhất là sau khi nghe Vu y nói chuyện, người có lòng suy nghĩ cũng đã bắt đầu vói tay vào trong suối nước mò bắt trai sông. Rất ít, hoặc là chưa từng có thú nhân đến mò con trai, ở đây thứ này còn nhiều mà, không bao lâu thì đã có không ít người mò lên được, nhưng mò lên lại không biết làm thế nào mở ra.

"Tiểu Thư, em thích thì tôi lại đi mò một ít cho em được không?" Allen hỏi, trên tay cũng đã bắt đầu động tác, Liễu Thư cười gật đầu: "Tôi chỉ là chơi đùa, anh mò hai con là được rồi."

Allen nghe, nhưng mà thời điểm đi lên lại mang đi ra ba bốn con, Liễu Thư lắc đầu bật cười, nhìn xem những con đó đều rất lớn, muốn mang về xử lý lại quá nặng, chỉ ba hai cái thì cày mớ một đám, thịt thì chứa đựng mang về, vỏ thì ném đi.

"Tiểu Thư cho mình mượn dao, mình làm không ra." Kathy ôm một con trai, cạy không ra, lo lắng không thôi, thấy Liễu Thư thoải mái, thì lập tức nở nụ cười, vội mượn của cô.

Thế này mới chú ý tới, những người khác đều là dạng 罽, đương nhiên các thú nhân có thể dễ dàng cạy mở, nhưng mà nếu cứng rắn đập đi, thịt và ngọc trai bên trong cũng không còn, cái này không được. Cho nên thú nhân vốn bạo lực không có tác dụng, thấy mọi người đều là bộ dạng trông mong ngóng nhìn, Liễu Thư nghĩ nghĩ nói: "Mọi người trước hết cạy mở những con đã mò lên đi, để thịt và ngọc trai bên trong lại, không cần mò thêm nữa, trong bộ lạc cũng có, nhiều quá thì không đủ đồ mang về hết." Như vậy nói như thế nào cũng là dã ngoại, không thể không kiêng nể gì ngồi đây cạy ngọc trai.

Vu y gật gật đầu, trong lòng vừa ý, cũng nói: "Cứ làm như vậy đi, các thú nhân khí lực lớn, để cho bọn họ lấy dao cạy mở cho mọi người, mọi người thu thập cũng nhanh chút."

"Dạ, cảm ơn Vu y." Nhóm giống cái cao hứng phấn chấn trăm miệng một lời, Kathy thì đưa chùy thủ của Liễu Thư cho Abby, để cho hắn đến cạy. Thú nhân khí lực tốc độ đều là đạt tiêu chuẩn, Abby đã sớm nhìn Liễu Thư nên biết cạy thế nào, tự mình bắt đầu, tốc độ rất nhanh, chỉ hai ba cái thì đã làm xong phần của Kathy. Sau đó bà dao vừa chuyển, đưa cho thú nhân khác. Nơi này không ít giống cái độc thân, thú nhân độc thân thì càng nhiều, mình cũng có hạnh phúc rồi, cũng phải suy nghĩ một chút cho nhóm đồng bạn, nhất là chuyện lộ mặt như vậy.

Con trai sông lớn đầu tiên, Liễu Thư trừ bỏ đựng đến một viên ngọc trai, cũng không có dừng tay lại, mà còn tiếp tục sờ soạng nữa. Cô từng nghe nói trong một con trai ít nhất có thể có ba mươi hạt ngọc trai đó, cũng không biết là thật hay giả, dù sao trước tìm rồi nói sau. Mà sự thật chứng minh cái này xác thực rất có độ tin cậy, tuy rằng không có tìm được ba mươi viên, nhưng lục tục lại mò ra hơn mười một hai mươi viên, nhưng mà chúng nó lớn nhỏ không đồng nhất. Cộng thêm viên tìm được ngay từ đầu, tổng cộng có năm sáu viên lớn giống nhau như đúc, bộ dạng còn là châu tròn ngọc sáng, sắc

màu sáng ngời, trông rất đẹp mắt. Mà còn thừa lại đều là nhỏ, nếu không thì nhỏ đi rất nhiều, nhưng những viên nhỏ đó tuy rằng lớn lên cũng không tốt lắm, nhưng chất lượng tuyệt đối tốt hơn vài lần so với ngọc trai thiên nhiên trước kia cô đã từng thấy.

Kế tiếp, cô lại bắt đầu mò mấy con trai đã mở ra khác, nhưng mà vận khí cũng không tốt lắm, đương nhiên cũng mò được, cũng không nhiều giống như con đầu tiên, cũng ít ngọc trai vừa lớn lại tốt, nhưng mà Liễu Thư đã rất vừa lòng. Tất cả đều tích góp từng tí một, rửa sạch, bỏ vào trong ba lô nhỏ của cô, trong lòng vui vẻ ngây ngất, phát tài rồi, ực... Tuy rằng mấy thứ này không dùng thể làm tiền ở đây, nhiều như vậy, giữ lại nhìn cũng tốt, cô vừa an ủi lại trấn định mình lại, mới đi ra từ trong tâm tình buồn bực.

Nhìn nhìn lại những người khác, bởi vì thú nhân mở ra vỏ ngọc trai, các cô mò cũng mau, từ từ thì cũng có người cất tiếng hoặc kinh hi hoặc cười to hoan hô, xem ra chỉ cần là nữ nhân cho dù là ở đâu cũng không ngăn được dụ hoặc với châu báu. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d

Đội mọi người đều thu hết ngọc trai, thịt trai cũng rửa xong cất vào trong sọt, thời gian đã qua thật lâu. Nhìn xem phương hướng thái dương, chú Chris dẫn đầu hạ lệnh tiếp tục đi, hơn nữa tốc độ sau đó phải nhanh hơn. Cái này đối với các thú nhân thì không có gì, nhưng chỉ khổ nhóm giống cái, các cô ấy vừa mới có được thu hoạch mới trong lòng có chút mệt lười, nhưng mà chú dẫn đầu mệnh lệnh các cô không dám cãi lời. Huống chi Vu y đang ở đây, chỉ có thể khẽ cắn môi, di chuyển hai chân chưa xót đau đớn đi tới trên đường, nhưng tay đụng đến ngọc trai tròn căng, ít nhất có ý tứ an ủi.

"Minh quyết định, sau khi trở về thì mình làm một lỗ nhỏ những hạt ngọc trai này, dùng da thú xâu chuỗi, như vậy mang ở trên cổ nhất định rất đẹp." Ngẫm lại thì cảm thấy đẹp, Kathy bụng mặt cười thấy rằng không thấy mất.

Liễu Thư cũng không muốn đá kích thích cực của cô nàng, lại nói vòng cổ ngọc trai xác thực không tệ, chỉ là...

"Đáng tiếc chúng ta không có dây nhỏ, da thú xâu thì khó coi." Da thú có cứng coi thế nào, cũng không thể làm sợi, cho dù cẩn thận cắt thành mảnh mảnh, cũng rất thô to. Như vậy phải làm ngọc trai ra cái lỗ lớn cỡ nào mới có thể chứ, sau khi ngẫm lại, chỉ cảm thấy Kathy gánh nặng đường xa.

Kathy cũng nghĩ tới, trong lòng liền uể oải: "Đúng vậy, ngọc trai và tảng đá không thể so sánh đi." Trong bộ lạc, thú nhân và giống cái đều có thói quen tìm một ít tảng đá xinh đẹp, sau đó dùng da thú vận thành sợi, xuyên qua tảng đá rồi mang trên cổ. Trên cổ Kathy Alice, Oman, Allen đều có, bởi vì Liễu Thư không thói quen nên không làm, nhưng từ bé đến lớn cô vẫn theo khối ngọc, Kathy còn từng hỏi qua tảng đá này tìm ở đâu, ngọc cũng thuộc loại tảng đá, nói vậy cũng không sai nhỉ.

"Trở về lại nghĩ đi." Liễu Thư cũng chỉ có thể an ủi như vậy. Trải qua mùa đông vừa rồi, cô mới biết được cuộc sống ở đây gian khổ cỡ nào. Mặc dù da thú tốt, khuyết điểm cũng nhiều, cô thật sự muốn chỉ gai bông vải làm thành quần áo. Mà đồ cô mặc trên người cũng đã rất cũ, cũng may là cô quý trọng, mới chưa thủng rách, muốn làm dây thừng giống như chi, khó ời là khó.

Lại thu thập, bởi vì có rất nhiều thịt trai, cũng coi như thu hoạch gặt hái, cuối cùng mặc dù thời điểm kết thúc vô cùng vừa lòng, cũng không tệ. Vu y và chú Chris dẫn đầu đều không ý kiến gì, liền bắt đầu đi trở về. Hôm nay tìm được hạt tiêu rồi, xem như Liễu Thư cao hứng nhất, mà đây mới là bắt đầu. Hình như hôm nay là ngày may mắn của cô, trên đường trở về thể nhưng lục tục tìm được hành hương và tỏi. Quả nhiên là vui mừng ngoài ý muốn, lúc này cô đặc ý ôm hai loại này rồi cười ngây ngô, Allen nhìn mà buồn cười không thôi, yên lặng lấy đồ nhiều hơn cho cô một chút. Đồng thời nhớ kỹ bộ dạng hành tỏi, quyết định về sau thời điểm ra ngoài săn bắn chú ý nhiều hơn, đến lúc đó mang về để làm cho cô càng cao hứng vui vẻ. Hắn thực thích nhìn cô cười, cô vui vẻ, hắn liền thỏa mãn.

Đáng tiếc duy nhất chính là không có tìm được gừng, đối với cái này, Vu y cũng rất buồn bực: "Năm ngoái ta đúng thật là tìm được ở đây, không nghĩ tới hiện tại lại không có." Vốn định tìm được chỗ có gừng thì sẽ tìm một chút, nhưng mà làm sao lại một chút dấu hiệu cũng không có.

"Con nghĩ hẳn là bị con gì đó ăn rồi?" Không có gừng cũng không nóng vội, gia vị khác có thể tìm được đã làm cho cô rất thỏa mãn, thời gian nhiều như vậy, không vội.

Bởi vì thu thập ngọc trai, thời gian chậm trễ hơn chút, thời gian lúc về bộ lạc chậm hơn so với dự tính. Theo thường lệ các tộc trưởng ở trong bộ lạc chờ bọn họ, thấy bọn họ bình an trở về, tất cả đều thở một hơi, có lẽ nhìn thấy bọn họ trở về trễ đều rất lo lắng pháp phòng.

Hôm nay thu hoạch không tệ, khi người ở lại bộ lạc nhìn thấy nhiều thịt trai như vậy. Thời điểm lại trông thấy ngọc trai nho nhỏ mượt mà đáng yêu, các thú nhân suy nghĩ về sau săn bắn trở về tắm rửa còn có thể không có việc gì thì mò hai con trở về thêm đồ ăn. Còn ánh mắt giống cái đã thẳng tắp nhìn chăm chăm ngọc trai không rời, có người quen thân thì giữ chặt muốn nhìn, hỏi thăm, làm thế nào có được... blah blah

Lần này là hai người Liễu Thư và Allen trở về, luôn đi tới cọ com, các thú nhân cũng là biết ngưng ngừng, đây là hiếm khi hai người đơn độc ở cùng nhau.

"Tiểu Thư, em nói sẽ làm lâu cho tôi." Allen vẫn nhớ kỹ đây, cũng không phải hẳn muốn ăn nhiều, chỉ là nghĩ đến, đây là Liễu Thư muốn làm cho hắn, thì lòng ngứa ngáy không thôi.

"Nói chuyện đương nhiên là giữ lời, nhưng mà anh bắt cá chưa?" Liếc nhìn thú nhân, Liễu Thư nói.

Bắt cá, tự nhiên là chưa có bắt, nhưng hiện tại cũng không phải là không thể được. Allen bỏ xuống một câu "Tôi đi rồi về" nháy mắt bỏ chạy khỏi sơn động, vừa ra đi thì mở rộng hai cánh, vỗ cánh muốn bay.

Trong sơn động, Liễu Thư ngạc nhiên, tốc độ này... Đối với hành vi của Allen cô có chút cạn lời, ăn một nồi lẩu mà thôi, còn hưng phấn thành như vậy sao. Cô âm trong lòng áp, khoe miệng mang theo ý cười, bắt đầu động thủ chuẩn bị vật liệu nấu lẩu.

Ăn lẩu tự nhiên là nước lẩu quan trọng nhất, ngày hôm qua Liễu Thư đã đặc biệt để lại mấy cục xương lớn hảo hạng, vì làm nước canh lẩu. Cái này hôm

qua đã hầm trước, lúc ấy Kathy còn muốn uống nữa, nhưng mà chỉ hầm một lần là không được, hiện tại vừa vặn nhóm lửa tiếp tục hầm.

Cả ngày ăn mấy thứ như thịt nướng, tuy rằng gần đây có điều thay đổi, nhưng đều là canh súp nước ngọt, miệng đều là vô vị nhạt nhẽo. Hiện tại rốt cục để cho cô tìm được hoa tiêu và hạt tiêu, Liễu Thư chết ngất trong hạnh phúc, rốt cục có thể ăn được chút thứ có tính kích thích, nổi mụn gì đó, đều là mây bay, người lấy ăn làm trời, mới là vương đạo. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Mất thấy xương cốt trong nồi canh cũng hầm thành màu trắng sữa, xương cốt cũng hầm mềm, Liễu Thư bỏ muối vào, nêm một chút, hương vị rất ngon, làm cho cô nhìn không được lại uống vào hai ngụm. Canh xương tốt, trước kia cô nấu canh đều là canh thịt, đã quên mất xương cốt, thật là đáng tiếc, cho dù Allen có cường tráng cũng phải bồi bổ. Cô âm thầm quyết định trong lòng về sau phải hầm canh xương nhiều hơn cho Allen uống.

Để nhỏ lửa, canh trong nồi được rót vào một cái chậu to đã sớm chuẩn bị xong, kế tiếp chỉ còn lại chính là đồ gia vị, gừng còn thừa một chút từ mùa đông, khô cần, cũng không có tác dụng gieo trồng, trực tiếp rửa sạch cất lát. Tiếp theo chính là hành tỏi, cũng để lại đủ mầm móng, cái khác thì để ăn hằng ngày, còn có hạt tiêu hoa tiêu, đều bị Liễu Thư băm nhuyễn phân biệt để một bên.

Nước lẩu là không được trực tiếp nấu đồ gia vị, nhất định phải xào một chút mới thơm, mới đủ vị, đáng tiếc duy nhất là không có tương, cô muốn ăn Lão Can (chắc là một nhãn hiệu tương), ài. Cô cảm thán thở dài, hiện tại chỉ có thể kiên nhẫn gom góp, chuyện về sau thì về sau nói, nói không chừng sẽ để cho cô chơi đùa ra tương đấy.

Thuần thực xào xong gia vị, cô vừa cẩn thận đổ nồi canh xương lớn vào, cứ như vậy chậm rãi đun nóng, mùi thơm tỏa ra, làm người ta thèm nhỏ dãi.

Cô rất hối hận không kêu mấy người Kathy ăn cơm, đây chính là nồi lẩu đầu tiên đó, tuy rằng không quá hoàn mỹ, ngấm lại vẻ mặt tham ăn của Kathy Eva thì đã muốn cười.

"Cười cái gì đó?" Allen cất bước lớn tiến vào, trên tay mang theo mấy con cá lớn, đều được xử lý sạch sẽ, trách không được lâu như vậy mới trở về. Vì Allen săn sóc, Liễu Thư lại mềm lòng không thôi.

"Thơm quá." Vừa tiến vào đã ngửi được hương vị, cái mũi Allen rất thính, hương vị này hẳn chưa bao giờ ngửi qua, hẳn là do Tiểu Thư làm cái gì ăn ngon rồi, đột nhiên cảm giác đặc biệt rất muốn nếm thử: "Là cái gì, em lại làm ăn ngon."

Liễu Thư bật cười: "Vì sao anh lại giống như Kathy Eva rồi, là ăn ngon, chính là lẩu anh muốn ăn."

"Không phải em nói lẩu cá sao?" Allen chớp mắt khó hiểu nhìn Liễu Thư, ý tứ đó như là nói: "Cá của tôi mới bắt trở về, em làm như thế nào."

"Lúc này tôi mới làm một nửa thôi, vẫn chờ cá của anh." Đột nhiên cảm thấy bộ dạng Allen rất khả ái, cô không nhìn được mà xoa bóp mặt của hắn, thú nhân rất cao, dẫn tới Liễu Thư còn phải nhón chân, niết xong còn nói: "Thực cố sức."

Allen bị nhéo mà mặt đỏ tím đập: "Tôi... tôi, lần sau tôi ngồi thấp xuống."

"Hi hi" Liễu Thư phun cười, vỗ cánh tay Allen, không có biện pháp, rất cao, chụp không đến bả vai: "Được được, nhớ rõ nha."

"Ừ ừ." Mặc kệ Liễu Thư cười thế nào, Allen chỉ cảm thấy mình càng ngày càng vui vẻ, cuộc sống cũng càng có tinh thần, hết thấy đều là người trước mắt mang đến cho hắn.

Hết chương 28_Q2.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Bộ Lạc Nguyên Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.